

Cưỡng Ép Cô Nàng Năm Vùng Làm Vợ

Contents

Cưỡng Ép Cô Nàng Năm Vùng Làm Vợ	2
1. Chương 1: Tôi Là Vương Hi Phượng?không, Tôi Mặc Chứng Tinh Thần Phân Liệt Rồi!	3
2. Chương 2: Ông Trời, Có Gan Ông Đánh Chết Tôi Ngay Đi	6
3. Chương 4: Cô Tối Diễn Trò Sao (1)	8
4. Chương 5: Cô Tối Diễn Trò Sao? (2)	10
5. Chương 6: Cô Tối Diễn Trò Sao? (3)	12
6. Chương 7: Cô Tối Diễn Trò Sao? (4)	14
7. Chương 8: Ngài Là Cha Tôi!cha Ruột! (1)	16
8. Chương 9: Ngài Là Cha Tôi!cha Ruột! (2)	18
9. Chương 10: Ngài Là Cha Tôi!cha Ruột! (3)	19
10. Chương 11: Ngài Là Cha Tôi!cha Ruột! (4)	21
11. Chương 12: Chú Kể Chuyện Cho Cháu Nghe, Đêm Khuya Rồi	23
12. Chương 13: Cha Ruột....con Đang Luyện Tập Tài Ăn Nói	25
13. Chương 14: Con Nơi Nào Nhỏ?36 Còn Nhỏ?	27
14. Chương 15: Truyện Cổ Tích	29
15. Chương 16: Cha, Hình Như Bọn Họ Đều Ngốc	31
16. Chương 17: Người Đàn Ông Nguy Hiểm	33
17. Chương 18: Trái Tim Nhỏ Của Y Hi Nhi Rốt Cuộc Run Rẩy	35
18. Chương 19: Tôi Chính Là Thuần Túy Năm Vùng, Không Chơi Trò Vô Gian	37
19. Chương 20: Tính Khí Vũ Văn Bác — Nhìn Tâm Tình	39
20. Chương 21: Trường Đấu Thú Thời La Mã Cổ Đại	40
21. Chương 22: Đây Là Giới Xã Hội Đen, Chém Chết, Tử Vong, Máu Tanh	42
22. Chương 23: Tiệc Sinh Nhật “mười Bảy Tuổi” (1)	44
23. Chương 24: Tiệc Sinh Nhật “mười Bảy Tuổi” (2)	46
24. Chương 25: Tiệc Sinh Nhật “mười Bảy Tuổi” (3)	48
25. Chương 26: Em Có Phải Con Gái Không?	50
26. Chương 27: Chạy Trốn (1)	52
27. Chương 28: Chạy Trốn (2)	53
28. Chương 29: Tính Khí Tôi Kém Cỏi Nhất Thế Giới	55
29. Chương 30: Chữa Bệnh Hay Rời Đi?	57
30. Chương 31: Làm Gì, Đại Sắc Lang	59
31. Chương 32: Y Hi Nhi	61
32. Chương 33: Y Hi Nhi Ra Tay (2)	63
33. Chương 34: Vũ Văn Bác Cực Kỳ Khó Chịu!	65
34. Chương 35: Nhạo Báng Lâm Hựu Lật	66
35. Chương 36: Công Bố Bệnh Tình!	69
36. Chương 37: Cố Á Thuần Khiêu Khích	70
37. Chương 38: Cuộc Sống Của Y Hi Nhi Trong Đội Hỗ Trợ	72
38. Chương 39: Ôm Trong Ngực Ấm Ấp? Sao Lại Quen Thộc Như Vậy?	74
39. Chương 40: Cha, Có Thể Không Ở Chung? (p1)	76
40. Chương 41	78

41. Chương 42	81
42. Chương 43: Con Không Phải Nói Con Không ”nhỏ: Sao?	83
43. Chương 44: Cuộc Sống Mới, Vận Đào Hoa	85
44. Chương 45: Tôi Không Tức Giận, Không Có Nghĩa Là Tôi Không Có Tính Khí	87
45. Chương 46: Bỏ Vũ Khí Xuống, Tôi Là Cảnh Sát!	89
46. Chương 47: Vũ Văn Bác	91
47. Chương 48: Không Cam Lòng, Không Cam Lòng!	93
48. Chương 49: Con Sẽ Không Trả Thay Cha!	96
49. Chương 50: Tôi Muốn Từ Chức, Ngay Lập Tức!	98
50. Chương 51: Xui Xẻo Bị Bắt Buộc Huấn Luyện Quân Sự Đặc Biệt	100
51. Chương 52: Tôi Không Tôn Trọng Sao?	102
52. Chương 53: Anh Dám Ném Tôi!	104
53. Chương 54: Tây Môn Dật! Anh Không Sợ Bị Thiên Lô Đánh!	106
54. Chương 55: Lá Cờ Đầu Tiên	108
55. Chương 56: Mẹ Kiếp, Không Thể Bị Coi Thường!	110
56. Chương 57: Con Mới Là Mặt Trời Nhỏ Trong Lòng Cha	112
57. Chương 58: “để Cho Tôi Bắn Queo Cua”	114
58. Chương 59: “vậy Cha Thích....nam Nhân”	116
59. Chương 60: Tây Môn Dật Tôi Với Anh Có Thù Oán Sao?	118
60. Chương 61: Chúng Ta Cùng Đi Gây Tôi	120
61. Chương 62: Không Tưởng Tượng Sẽ Gặp Hai Người	122
62. Chương 63: Mối Quan Hệ Của Đình Tiểu Vũ	124
63. Chương 64: Trừng Phạt	126
64. Chương 65: Tôi Cũng Không Phải Người Nhân Từ	128
65. Chương 66: Thế Giới này Bẩn Thỉu Hơn Rất Nhiều So Với Tưởng Tượng Của Cô	131
66. Chương 67: Tiêu Chuẩn Về Thiện Và Ác	133
67. Chương 68: Phát Bệnh	135
68. Chương 69: Xuyên Không Sao?	137
69. Chương 70: Tình Mộng	139
70. Chương 71: Tôi Đối Với Em Chính Là Vừa Thấy Đã Yêu!	141
71. Chương 72: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân	143
72. Chương 73: Dịch Đình Đến	145
73. Chương 74: Người Yêu	148
74. Chương 75: Thắng Thắn Yêu	150
75. Chương 76	152
76. Chương 77	161
77. Chương 78	169
78. Chương 79	177
79. Chương 80	184
80. Chương 81	193
81. Chương 82	203
82. Chương 83	214
83. Chương 84	225
84. Chương 85	233
85. Chương 86	242
86. Chương 87	251
87. Chương 88	258
88. Chương 89	264
89. Chương 90	271
90. Chương 91	278

Cưỡng Ép Cô Nàng Nằm Vùng Làm Vợ

Giới thiệu

Y Hi Nhi, dùng một gương mặt trẻ con trở thành một nam vùng ngốc nghếch. Vì đuổi bắt tội phạm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuong-ep-co-nang-nam-vung-lam-vo>

1. Chương 1: Tôi Là Vương Hi Phượng?không, Tôi Mặc Chứng Tinh Thần Phân Liệt Rồi!

Mặc dù là tháng bảy, nhưng đối với một người ngâm trong nước cả ngày thì vẫn cảm thấy hơi lạnh.

Ngẩng đầu lên, mái tóc ướt đầm che mặt, khoe miệng Y Hi Nhi không nhịn được run run mấy cái.

“Ha ha ha. . . . Lão nương còn sống!” Không nhịn được ngửa mặt lên trời cười điên cuồng, Y Hi Nhi quả thật mừng như điên.

Ai có thể kiêu ngạo hơn cô? Từ trên cầu cao nhảy xuống biển phiêu lưu một ngày còn chưa chết? Đáp án dĩ nhiên là không có! Y Hi Nhi cô chính là người đầu tiên từ xưa đến nay, xem ra, số mạng của cô quả thật không tệ, khi nào cô rãnh rồi phải đi thấp hương bái phật mới được, nhìn trên người, một vết thương nhỏ cũng không có, Y Hi Nhi cảm thấy ông trời thật sự rất tốt với cô!

Y Hi Nhi mặc đồng phục học sinh cấp 3, nhưng trên thực tế đã là một nữ “cảnh sát” nằm vùng hai mươi lăm tuổi, chống nạnh, chỉ trời, cười mừng rỡ như điên, người không biết còn cho rằng khắp nơi đang vui mừng vì cuộc sống rất tốt.

“Em gái, về sau đừng nghĩ không thông, còn trẻ phải yêu mến cơ thể của mình mới đúng.” thím nói ra một câu đặc tiếng phổ thông, xen lẫn làn điệu Đài Loan dày đặc, không nhịn được chột chột cái người đang cười đến run rẩy cả người.

Cái gì? Nghĩ không thông?

Y Hi Nhi nghi ngờ chỉ chỉ mặt của mình, không thể tin lắm bầm nói: “Thím. . . . thím nói cháu sao?”

“Chỉ có mình cháu nhảy biển tự tử, không nói cháu thì nói ai chứ, mau chóng về nhà đi, phải biết yêu quý sinh mạng của mình đó biết chưa?” Thím hai vừa thu hồi lưới cá vừa không nhịn được cảm khái nói: “À thật là tốt số, cái lưới của thím lại kéo về được cái mạng của cháu, ông trời đã định sẵn, xem mặt của cháu, tối thiểu sống đến 98 cũng không có vấn đề gì, mau chóng về nhà tắm rồi ngủ một giấc đi!”

“A. . . . À. . . . thím, cháu không phải tự sát, cháu chỉ không cẩn thận té xuống, cháu rất yêu sinh mạng, thím hãy yên tâm đi, nhưng cháu rất thích nghe thím nói cháu có thể sống đến 98, cảm ơn thím.”

“Không có gì, đi nhanh lên đi, trời tối rồi, thím đi trước, bye bye!” Thím đó vừa nói vừa thu hồi lưới cá, rồi rời đi với một ngư dân khác, chỉ để lại một cái mòng to lắc lư trước mặt Y Hi Nhi.

Nhìn bầu trời phía xa, Y Hi Nhi mở ra cánh cửa trí nhớ của cô.

Vì bắt được một kẻ tình nghi gây ra các vụ án giết người biến thái trong trường học, cô bị cấp trên ma quỷ lừa gạt đến trường học, làm học sinh “mồi”, khi cô anh dũng vô địch, lâm sâu vào cảnh khốn khổ, cuối cùng

dùng cả bộ ngực vô cùng vĩ đại và hy sinh cái tôi, rốt cuộc mới khiến chủ nhiệm giáo vụ đó lộ mặt, sau đó bắt được, tên chủ nhiệm giáo vụ khốn khiếp kia đã bị bỏ tù, chỉ chờ đợi luật pháp phán quyết.

Phá án lớn, cấp trên ma quỷ nói cuối tháng ột vạn tiền thưởng, Y Hi Nhi lập tức mừng rỡ choáng váng, chuẩn bị lấy 1000 cuối cùng trong thẻ ra mua ình ít đồ ăn ngon, kết quả nửa đường cô lại đụng phải án cướp bóc.

Là một công dân tốt, là một cảnh sát có ba điều tốt phục vụ cho dân, vì vậy cô anh dũng đuổi theo, đuổi theo đuổi theo đuổi theo. . . . Sau đó đến trên một cái cầu cao.

Khi Y Hi Nhi chuẩn bị thi triển võ công tuyệt thế của cô, trên mặt biển lại xuất hiện một con thuyền khả nghi, người phía trên thuyền cô không biết, nhưng thanh âm bắn nhau trên thuyền cô lại nghe được rõ ràng, khi cô đang nghi ngờ, thì một người đàn ông xuất hiện sau lưng cô, đợi cô muốn tìm tòi nghiên cứu thêm nữa, thì cô, Y Hi Nhi vĩ đại, trực tiếp trật chân té té vào trong nước rồi.

Vốn cho là đời này mình sẽ vì chuyện công mà chết, không ngờ lại trôi đến vùng biển Kim Môn, bị ngư dân địa phương phát hiện cứu lên, xem ra, cô quả nhiên có nhân phẩm mạnh mẽ vô cùng.

“A ha ha ha. Khụ khụ.”

Vấn đề là, bây giờ, cô chưa quen cuộc sống nơi đây, hơn nữa còn không có đồng nào, quan trọng nhất là, sao đầu của cô bắt đầu đau đây?

Thanh âm của một cô gái vang lên trong đầu, lạnh lạnh tuyệt vời: “Tôi chưa bao giờ tin âm ti địa ngục báo ứng gì cả, bất kỳ chuyện gì, tôi nói được là được!”

Trong đầu đột nhiên dần hiện ra bóng dáng của một cô gái, trên đầu là búi tóc bát bảo toàn châu quán tơ vàng, cầm trâm ngọc trai phượng hoàng năm đuôi hướng về mặt trời, cổ đeo vòng vàng rồng; mép váy buộc dải lụa xanh lá cây thêu cá lớn bơi và hoa hồng; mặc áo bằng vải đoạn tây đỏ thẫm bó người có thêu bướm, áo khoác lụa đính lông chồn trắng, váy thêu chim trỏ. Một đôi mắt tam giác như phượng hoàng, hai lông mày lá liễu nhếch ngược, dáng người thon thả, hình dáng lẳng lơ, mặt phấn lộ ánh xuân, môi đỏ như chu sa, chưa cười đã nghe tiếng.

Người này, có phải. . . . Vương Hi Phượng?

“Không, đó là cô!” Một giọng nói hư vô mờ mịt xông vào trong đầu Y Hi Nhi, dọa cô giật mình, loạng choạng, té trong đồng bùn trên đường nhỏ.

Rất nhiều trí nhớ không thuộc về cô tràn tới như hải triều, Y Hi Nhi rốt cuộc không chịu được rống lớn: “A a a.”

Cô là Vương Hi Phượng[1]? Cô gái mạnh mẽ “Miệng ngọt tâm ác, hai mặt, phía trên mặt cười, phía dưới chà đạp, ngoài là một chậu lửa, trong là một thanh đao” sao? Truyền thuyết, cô rốt cuộc rơi vào kết quả “Tính hết cơ quan quá thông minh, ngược lại làm hại tính mạng của mình” sao? Đó không phải nên xuống địa ngục sao?

“Quỳ lên bốn miếng ngói dưới ánh mặt trời, không cho cơm nước.”

“Dù là làm bằng sắt, thì một ngày cũng không chịu nổi.”

“Cầm sợi dây roi, đánh tên nô tài trong mắt không có chủ tử này đi.”

Đau! Đau! Đau thật là đau! Tại sao trí nhớ của Vương Hi Phượng tràn vào trong đầu như tuyết rơi? Sau khi từ từ tiêu hao, Y Hi Nhi ngồi chồm hổm ở trong đồng bùn, tựa như một tên ăn xin đáng thương giống, đầu còn dính đầy rong biển, y phục đã xốc xếch không chịu nổi, chỉ lặng lẽ ngồi đó.

Mẹ kiếp! Cô mắc chứng tâm thần phân liệt rồi!

Y Hi Nhi từ góc bốn mươi lăm độ ngược nhìn bầu trời, cảm thấy ông trời quá thích đùa giỡn.

Được rồi, lúc đi học cô đích xác thích ngủ nướng, nhưng ngu ngốc cũng nên biết, Vương Hi Phượng căn bản không phải nhân vật lịch sử, cô ta lợi hại hơn nữa, cũng chỉ được xem “là bề tôi tài năng thời bình, là gian

hùng thời loạn” ở trong Hồng Lôu Mộ, nhưng đó cũng chỉ là một nhân vật không có thật dưới ngòi bút của Tào Tuyết Cần - Tào gia gia!

Cô chỉ là một năm vùng nhỏ bé thôi mà? Chỉ là lúc đang thi hành nhiệm vụ không cẩn thận rơi xuống nước thôi mà?

Tại sao tỉnh lại rồi cô lại có trí nhớ của Vương Hi Phượng? Đây là kiếp trước? Hừ! Nghĩ vậy, kiếp trước cái gì!

Nhất định là ngâm nước biển lâu quá, nước vào não rồi, bệnh tâm thần phân liệt rồi, được rồi, cô thừa nhận cô có bệnh, cần xin nghỉ bệnh rồi.

Nhớ tới người đàn ông chưa từng gặp mặt lại đáng chết đó, Y Hi Nhi quyết định không nghĩ đến ký ức đột nhiên xuất hiện của mình nữa, đi tìm tổ chức trước rồi hãy nói.

Hội Liệt Diễm, có một bang xã hội đen lịch sử mấy trăm năm ở Đông Nam Á.

Dựa vào quân hỏa và các ngành giải thú, một năm thu vào được 1000 tỷ đô la trở lên, trong đó 35% đến từ quân hỏa, 35% đến từ các ngành giải trí, cũng có 30% là thu vào nhờ đầu tư hợp pháp.

Tại Đông Nam Á, nếu có người gây hấn gây chuyện, thì chạy tới trước hết, không phải cảnh sát, mà là thành viên hội Liệt Diễm. Bọn họ sẽ dùng thủ đoạn ác độc nhất đối phó người gây chuyện để duy trì trật tự trên địa bàn mình; nếu như xảy ra án mưu sát, hội Liệt Diễm cũng sẽ giống như cảnh sát, tận hết sức lực điều tra chân tướng, sau đó giao hung thủ cho cảnh sát chân chính. Có qua có lại mới toại lòng nhau, mỗi lần chánh phủ cần quét tội phạm, thành viên cao cấp của hội Liệt Diễm đều sẽ được báo trước để tránh, suy tính đến mặt mũi của cảnh sát, bọn họ bình thường đều lưu lại mấy cây súng, cho cảnh sát dễ dàng “Tịch thu”.

Có thể nói, hội Liệt Diễm đã xưng hùng xưng bá mấy chục năm ở Đông Nam Á, mà gần đây, hội Liệt Diễm đã dồn phần lớn tinh lực đến Sahara cực nam Châu Phi và phía đông châu Âu, năm người quản chuyện cũng ít lộ diện ở Đông Nam Á, nhưng vùng đất của hội Liệt Diễm ở Đông Nam Á vẫn có thế lực và quyền lực ăn sâu bám rễ.

Vũ Văn Bác, là người đứng đầu hội Liệt Diễm, người đàn ông khiến người ta nghe tin đã sợ mất mật này luôn giống như một con sư tử hung dữ, chỉ cần một ánh mắt của anh ta, sẽ làm người ta cảm thấy hít thở không thông ngay.

Mà người đàn ông này lại đang bị thương.

Trên đường ngồi máy bay riêng từ Trung Đông về Thái Lan đã bị bang Lam đối đầu bắn rơi, sau một phen chiến đấu kịch liệt trên mặt biển, thì vô ý trúng đạn, giết hết quân địch rồi một thân một mình thoát hiểm, lưu lạc ở vùng biển Kim Môn của Đài Loan.

Tại sao đường đường là một đại ca xã hội đen mà lại không cẩn thận trúng đạn? Bởi vì. . . . Lúc đó anh đáng chết nhìn thấy một đôi mắt, đó là một đôi mắt to làm anh không nhận được muốn nhìn lần nữa.

“SHIT!” Vũ Văn Bác mắng một câu, chống thân thể cao lớn đứng thẳng lên từ góc tường.

Hiện tại, anh chỉ cần chờ được Tây Môn Dật đến là tốt.

Bang Lam đáng chết! Xem ra, đã ra toàn bộ tinh lực muốn đưa anh vào chỗ chết, nhưng, kết quả lại khiến cho bang Lam thất vọng.

Khóe miệng Vũ Văn Bác hơi nhếch lên, lộ ra một nụ cười lạnh! Vũ Văn Bác anh dễ dàng đối phó thế sao?

“Có phải anh trốn ra từ bệnh viện tâm thần không?”

Một âm thanh thúy vang lên, cắt đứt ý nghĩ của Vũ Văn Bác.

Ngẩng đầu lên, Vũ Văn Bác nhìn thấy một đôi mắt sáng như tuyết, đó là một đôi mắt ngây thơ thấu đáo không hề có tạp chất. Là cô! Chính là cô gái tay chân vụng về nên rơi vào trong biển!

“Này, anh không nghe lời tôi nói sao? Xem bộ dáng của anh thật khiến người ta sợ, vết máu này từ đâu thế? Tôi nói nè người anh em, hoàn cảnh bên trong bệnh viện tâm thần của anh như thế nào? Nếu không tôi thì tôi cũng đến đó!”

Sau khi Y Hi Nhi tiêu hóa sự thật mình là một bệnh tâm thần phân liệt, trời đã tối rồi, cô từ từ tìm đến nơi có người ở, đáng tiếc đây là một mảnh đất trống bên bờ biển, căn bản không có người ở.

Khi cô cố gắng trừng lớn đôi mắt như ra đa của cô để tìm một cái tổ thích hợp ở tối nay, thì lại phát hiện một người đàn ông còn thô lỗ hơn cô bây giờ, phát hiện này, khiến cho cô hưng phấn.

Hai tay của Y Hi Nhi lắc lắc người Vũ Văn Bác, lớn tiếng nói: “Anh xem vết thương trên người anh, tôi. . .”

Một cây súng lục màu đen chỉ vào huyết thái dương của Y Hi Nhi, thành công ngăn chặn cái miệng nhỏ lắm nhảm của cô.

Ánh mắt nguy hiểm của Vũ Văn Bác híp lại, nhìn cô gái trước mắt.

[1]Vương Hi Phượng: nhân vật trong bộ truyện nổi tiếng Hồng Lâu Mộng của tác giả Tào Tuyết Cần, Trung Quốc. Tên thường gọi của Vương Hi Phượng là Phượng thư hay mợ Hai, là con dâu của Giả Xá, Hình Phu nhân, vợ chính thất của Giả Liễn, mẹ của Giả Xảo Thư, cháu ruột của Vương Tử Đằng, Vương phu nhân, Tiết phu nhân.

2. Chương 2: Ông Trời, Có Gan Ông Đánh Chết Tôi Ngay Đi

Xem ra là một thiếu nữ vị thành niên, mặc dù bộ ngực trở mã cũng không tệ lắm, nhưng đồng phục học sinh cấp ba trên người lại nói rõ số tuổi của cô, hợp với đôi mắt đen nhánh tỏa sáng và khuôn mặt nhỏ tròn, nghiêm nhiên là bộ dáng của một thiếu nữ vị thành niên.

Một ngày trước, chính là đôi mắt này khiến anh trúng đạn!

Nhớ tới chuyện này, Vũ Văn Bác cảm thấy đây là một việc sỉ nhục, nhìn về phía cô gái nhỏ đang sờ loạn khắp nơi trên người anh, ánh mắt sâu mấy phần, “Câm miệng!”

Vào đêm nay, khuôn mặt của người đàn ông này dơ dáy bẩn thỉu không chịu nổi, không nhìn ra ra bộ dáng thế nào, nhưng đôi mắt như chim ưng của anh đang bùng lên một ngọn lửa khát máu.

Y Hi Nhi hù sợ, nuốt mạnh một ngụm nước miếng, nhưng vì mạng nhỏ cô vẫn cố gắng tiếp.

“Câm miệng câm miệng! Tôi ngậm miệng! Anh đừng giết người diệt khẩu, nói thế nào chúng ta cũng coi là người cùng lặn đạn, mặc dù bây giờ tôi còn chưa phải người chung phòng bệnh với anh, nhưng rất nhanh sẽ thế, anh xem tôi đã rất xui xẻo, rơi vào trong biển ngấm đến đầu óc bị hư, mắc bệnh tâm thần phân liệt đã đủ đáng thương rồi, bây giờ còn một thân một mình không có đồng nào, anh. . .”

“Đoàng!”

Gió. . . . Đang thổi!

Lúc Y Hi Nhi đang liên thoảng không ngừng thì Vũ Văn Bác rút cuộc không chịu nổi nên nổ súng.

Hiện tại anh không thể làm mình bại lộ, mà cô gái thích lắm nhảm này lại có thể làm anh bại lộ, cho nên, cô gái này nhất định phải chết.

Mà giết chết một cô gái đối với anh mà nói, chẳng qua là chuyện như gơ tay lên thôi.

Ban đêm, ánh mắt của Vũ Văn Bác giống như một con cạp đang theo dõi con mồi, trong lúc nguy hiểm để lộ ra tia sáng giao hoạt rạng rỡ, đáy mắt âm trầm lạnh lẽo.

Nhìn về phía người đàn ông dựa nửa người vào tường, đầu tiên Y Hi Nhi run một cái, ngón tay hơi phát run, sau đó, từ từ che kín miệng của mình.

Nhìn người đàn ông có vẻ mặt hung thần ác sát, nhìn người đàn ông kiêu hùng cứ như Tào Tháo, Y Hi Nhi sửng sốt một chút, sau đó cười, “Oa ha ha ha. . . . Anh Anh thật ngu ngốc, lấy súng phun nước ra giết người! Quả nhiên là từ bệnh viện tâm thần ra ngoài, thật là khôi hài chết ha. . . . Ha ha. . . .”

Trước đây, Y Hi Nhi sẽ cho rằng người đàn ông nhếch nhác này là tên côn đồ, nhưng chưa từng nhìn thấy tên côn đồ nào chảy nhiều máu thế mà không la lên, cho nên, cô rất nhanh phán đoán đó là vết thương giả, theo động tác giơ súng của người đàn ông, Y Hi Nhi rất cuộc tìm được bạn mới của cô, một người bệnh mắc chứng tinh thần phân liệt.

Mà người bệnh tâm thần phân liệt này còn lộ vẻ mặt dọa người, cứ như anh thật là một tên xã hội đen giết người không đền mạng, điều này làm cho Y Hi Nhi trà trộn trong đám lưu manh làm nằm vùng cười cười nghiêng ngửa, nào có tên xã hội đen nào nhếch nhác vậy!

Nhớ ngày đó, vì đến gần bang hội cho vay, cô đã giả bộ thiếu nữ hư hỏng đi theo mấy tên lưu manh kia, toàn là lũ không phải là người, lông lang dạ sói, không bằng heo chó, làm sao có được khí chất thế này!

Bạn nói xem một con chó có thể biểu hiện phong cách sao? Đáp án dĩ nhiên là không! Nếu chó cũng có thể giả bộ phong cách, thì tên lưu manh như con chó làm sao có thể có khí chất? Mặc dù lúc này phong cách của tên xã hội đen đã hù cô.

Y Hi Nhi vỗ vỗ vai Vũ Văn Bác, cười đến mức eo cũng đau, đỡ cánh tay Vũ Văn Bác, từ từ ngồi xuống theo vách tường.

Nhìn cô gái nhỏ to gan lớn mật, Vũ Văn Bác nghi ngờ, chẳng lẽ. . . . Cô gái này không e ngại về tấm tội trên người mình? Đó là mùi vị của máu tanh và bóng tối do danh giết vô số người mười mấy năm qua mà có.

“Anh nhìn tôi làm gì? Ừ. . . . Đôi mắt không tệ lắm, nhưng gương mặt đầy râu vụn của anh quả là xấu.” Y Hi Nhi nghiêng đầu tựa vào trên bả vai của người đàn ông bên cạnh.

Nhìn cô gái căn bản không đặt mình ở trong mắt, giữa hai lông mày Vũ Văn Bác hiện ra vẻ độc ác, giọng nói lạnh thấu xương trong trời gió: “Cô không sợ tôi?”

Nhìn người đàn ông chợt đổi sắc mặt, sắc mặt của Y Hi Nhi cũng thay đổi, trên mặt chẳng những không có lộ ra kinh sợ, mà mơ hồ còn để lộ ra nét mặt quỷ dị và châm chọc: “Vương Hi Phượng tôi có khi nào sợ ai? Thật là cực kỳ hoang đường!”

Nhìn cô gái chợt thay đổi phương thức nói chuyện, Vũ Văn Bác lạnh lùng liếc mắt nhìn, quay đầu, nhắm mắt dưỡng thần, cũng không đẩy cô gái trên bả vai ra.

Bệnh tâm thần phân liệt sao?

Khóe miệng Vũ Văn Bác lộ ra một chút ý cười.

Nhìn cô gái tựa vào trên người mình ngủ an ổn, lòng của Vũ Văn Bác chợt mềm mại.

Đây là cô gái thứ nhất không sợ anh, ngủ thiếp đi còn cầm cánh tay của mình thật chặt không thả, giống như mình là tất cả của cô.

Mặc dù chỗ cô bé kia nắm chặt không thả là nơi bị thương của anh, nhưng Vũ Văn Bác lại không nở đẩy ra, loại cảm giác được cần này, hình như là lần đầu, rất thuần túy, không mang theo bất kỳ tạp chất, trên người cô gái này còn có hương thơm của sữa, hương vị này làm cho người ta rất an tâm.

Tựa vào trên người của Vũ Văn Bác, Y Hi Nhi mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, lúc cô tỉnh lại lần nữa thì đang bị nước mưa quây rây.

Lau nước mưa trên mặt, Y Hi Nhi hận không thể mắng mấy câu, nhưng cô mới vừa muốn mở miệng, liền cảm thấy huyết Thái Dương hơi đau, lần này không có ký ức kỳ quái gì tự động xông vào, mà là đầu óc choáng váng, ngấm nước biển lâu vậy, dù Y Hi Nhi có như Tiểu Cường (con gián) cũng không chịu nổi.

Nước mưa lạnh lẽo khiến Y Hi Nhi không thoải mái kêu lên, “Ừm. . . .”

Cầm thấy trong cổ họng truyền đến cảm giác cay, Y Hi Nhi nghĩ mình đã bị bệnh rồi nên thất bại cúi thấp đầu, nhớ lại cuộc sống đau buồn của mình.

Số mạng nhiều trắc trở, ra đời không hề gặp được cha mẹ, không có ai tốt bụng thu dưỡng, chỉ có thể lớn lên đáng thương ở trong cô nhi viện, kết quả chưa có lớn lên cô nhi viện đã đóng cửa, tên viện trưởng cầm thú mang theo khoản tiền lớn trốn, ném một đám cô nhi tự sinh tự diệt.

Việc duy nhất đáng được ăn mừng chính là lúc ấy cô đã mười sáu tuổi rồi, vừa đi làm vừa đi học, nhờ vào quỹ giúp đỡ người nghèo của quốc gia mà học xong cấp 3, vì có thể đi học tiếp tục, đành ghi danh tham gia trường quân đội, nên từ mười tám tuổi trở đi đã bắt đầu ăn cơm của quốc gia, thật vất vả mới tốt nghiệp đại học liền tham gia làm việc, kết quả vẫn chỉ là một con tôm nhỏ nằm vùng, có lẽ cả đời cũng không thấy được ánh mặt trời.

Không thấy mặt trời còn chưa tính, dù sao từ nhỏ cô cũng không có chí hướng to lớn gì, càng không có chí khí muốn vượt qua người khác, lúc cô muốn làm việc tốt thì lại bị nước vào não. bây giờ đang bị dầm mưa ở nơi cút chim cũng không có! Thật là quá ghê tởm!

“Ầm!” Một tiếng sấm kèm theo tia chớp rơi xuống, thiếu chút nữa lóa mù mắt Y Hi Nhi.

“Ầm ầm!” Lại thêm một tiếng sấm đình tai nhức óc, sấm đánh rồi, Y Hi Nhi lo sợ, không. . . là có người bị giết rồi, ông trời đang báo bất bình, nếu như không phải, đó chính là đang cười nhạo cuộc đời của cô, rất có thể đó, người bình thường có ai xui như cô đâu.

“Ông trời, có gan ông đánh tôi chết ngay đi, đánh tôi không chết tôi lập tức đi gieo họa nhân gian!” Y Hi Nhi chỉ trời tức giận mắng, khuôn mặt nhỏ bé bởi vì phát sốt mà càng thêm đỏ bừng.

Vũ Văn Bác nhìn người rõ ràng nhất như chuột vùi ở trước ngực mình, miệng lại còn dám can đảm la to như thế, liền cảm thấy buồn cười.

3. Chương 4: Cô Tới Diễn Trò Sao (1)

“Vậy tôi có phải được nghỉ bệnh?” ánh mắt Y Hi Nhi bắt đầu tỏa sáng. Cô công tác hai năm, một ngày nghỉ phép bình thường cũng không có, trên đời này không còn người nào đáng thương bằng cô đi, địa chủ bóc lột cũng không hà khắc thế này. Cô đầu gì cũng là nhân viên công vụ đi, cư nhiên rơi vào kết quả như vậy, nhưng không sao, cuối cùng tan mây mù cũng có thể thấy trăng sáng rồi.

“Tôi sẽ an bài, mấy ngày này ở nhà chuẩn bị một chút, tôi nhất định đưa cô đến bệnh viện tốt nhất, cô vì quốc gia liều mạng như vậy, mạng cũng không cần, quốc gia tự nhiên sẽ không bạc đãi cô, yên tâm đi a!” Cố Á Thuần vừa cầm túi xách, vừa nhìn đồng hồ đeo tay, nói nhanh.

Cô hẹn người đàn ông kia gặp mặt, thời gian không sai biệt lắm.

“Cám ơn! Xin chuyển sự cảm kích từ đáy lòng của tôi tới tổ chức.” Y Hi Nhi nhìn bóng lưng Cố Á Thuần rời đi, kích động quá.

Thật tốt quá, có thể trị rồi, hai ngày nay cô sắp bị giày vò đến điên rồi, nhất là lúc ngủ buổi tối, trí nhớ thuộc về Vương Hi Phượng đứt đoạn xuất hiện, làm cô giống như người bị bệnh thần kinh.

Không đúng, không phải giống người bị bệnh thần kinh, cô đã là người bị bệnh thần kinh rồi, phải trị!

Ba ngày sau, Y Hi Nhi nhận được thông báo, chuyển tới một bệnh viện tư nhân trên đảo để điều trị.

Cầm giấy khám bệnh, Y Hi Nhi cảm động đến lệ nóng vòng quanh!

Nhìn một chút hoàn cảnh nơi này, cây cỏ xanh um tươi tốt, chim hót hoa thơm, không khí mát mẻ, thật sự quá thích hợp để bệnh nhân ở.

Đảo này cùng quần đảo Kim Môn không giống nhau, mặt hướng ra biển rộng, xuân về hoa nở, Y Hi Nhi ở một bệnh viện có kiến trúc theo phong cách châu Âu, điêu khắc, đèn thủy tinh, vườn hoa, lò sưởi trong tường, đây rõ ràng chính là biệt thự Quý tộc Âu châu nha, cư nhiên lấy ra làm bệnh viện, thật là xa xỉ!

Chắc chắc cảm thán, Y Hi Nhi bắt đầu cảm thấy quốc gia quá lãng phí tài nguyên, nếu cảm kinh thương sẽ kiếm được bao nhiêu tiền a!

“Cô là người nào? Lén lút làm gì?”

Trong khi Y Hi Nhi vuốt ve một nụ hoa kiêu diễm ướt át cảm khái, một thanh âm nguội lạnh vang lên.

Triển lộ nụ cười, Y Hi Nhi quay đầu lại cười ngọt ngào, giong già nói: “Xin chào, tôi là Hàn Vũ, hôm nay hẹn bác sĩ Davy, tôi là.”

Giấy nằm viện trong tay, Y Hi Nhi lễ phép nhìn người phụ nữ trung niên. Mặc dù xem không hiểu chữ viết phía trên, nhưng Nữ Ma Đầu nói rồi, đây là một bệnh viện tư nhân của Pháp, nên bác sĩ đều là người Pháp, giấy nằm viện tự nhiên cũng dùng tiếng Pháp để viết, cô chỉ mong mình tới đúng chỗ.

“A, tới nộp giấy, đi theo tôi, đừng nhìn loạn.” Người phụ nữ trung niên kia cầm lấy giấy nằm viện trên tay Y Hi Nhi đi thẳng.

“Đợi chút, tôi không phải.” Y Hi Nhi trợn to hai mắt, làm sao có thể? Cô là bệnh nhân, thế nào lại biến thành nộp đơn? Đây là tình huống gì?

“Cô tên là Hàn Vũ?” Phụ nữ trung niên kia không nhận được quay đầu nhìn Y Hi Nhi, ở trong mắt nghiêm túc như đang trong hội đàm sáu nước.

Gật đầu một cái, để không bại lộ thân phận, nằm vùng hai năm qua cô chưa từng dùng tên thật, mỗi lần nhiệm vụ kết thúc, Nữ Ma Đầu sẽ giúp cô lấy tên, cho nên hiện tại tên của cô đích xác gọi là Hàn Vũ. “Ừ!”

Nhìn lướt qua, thế nào so với người trung gian nói không giống nhau, không phải nói rất thành thực hiểu chuyện sao? Sao lại thấy như một đứa ngốc? Thôi, mấy ngày nay vị bệnh nhân thần bí kia đã khai trừ mười y tá ưu tú nhất trong bệnh viện rồi, đã có người bảo đảm, cô liền thử một lần đi! Coi ngựa chết thành ngựa sống mà chữa chạy, nói không chừng không tới trời tối sẽ bị vị bệnh nhân thần bí kia đuổi ra ngoài. “Vậy thì đúng rồi, đi theo tôi, miệng an tĩnh một chút, không hỏi cô đừng nói lung tung.”

Lửa giận trong lồng ngực Y Hi Nhi sôi trào, giống như nổi hơi áp lực quá lớn sẽ lập tức nổ tung.

Mặc dù cô không dám tự xưng là thiên hạ vô địch, thông minh đệ nhất, nhưng nhiều năm giáo dục như vậy cũng để cô biết, hiện tại cô căn bản đã bị tên Nữ Ma Đầu kia bắt nằm vùng rồi.

Mặc đồng phục y tá bó sát người, đội mũ đuôi én, váy dài vừa tới hông, Y Hi Nhi đã cảm thấy mình quá ngu ngốc, lại có thể tin tưởng Nữ Ma Đầu cái tà quy chánh đột nhiên trở nên tốt bụng như vậy!

Nhìn sắc mặt một hồi lại đổi của Y Hi Nhi, chân mày tuấn tú của Tây Môn Dật cau lại, bộ dáng y tá, sẽ làm được chuyện gì?

Người phụ trách đứng ở bên cạnh chỉ tiếc rên sất không thành thép dùng sức nhéo hông của Y Hi Nhi một cái, đau đến mức khiến cô kêu to ra tiếng, “A. Cái gì?”

“Thôi, đi vào thử một chút.” Tây Môn Dật nhìn Y Hi Nhi một cái, không ôm hi vọng nói.

Đã năm ngày rồi, nhưng hai anh em Đoan Mộc còn không chưa tìm được quả táo. Điều này làm tâm tình lão đại cực kỳ khó chịu, mấy ngày gần đây đã dọa khóc không ít bác sĩ và y tá rồi. Mặc dù đây là bệnh viện của hội Liệt Diễm, vốn nên vì lão đại phục vụ, nhưng cứ như vậy, anh cũng rất phiền não, ai bảo anh trên danh nghĩa là người phụ trách.

“Thử. A, yên tâm đi, y tá chăm sóc bệnh nhân tỉ mỉ nhất, giao cho tôi chính xác không sai. Thay thuốc đúng không, tôi biết, trước kia làm ở khoa ngoại, sở trường của tôi chính là thay thuốc.” Mặc dù không rõ tình huống, nhưng khi nhìn một bác sĩ bên cạnh cầm chén thuốc, Y Hi Nhi cũng đại khái biết tình huống. Căn cứ nguyên tắc nằm vùng căn bản, lập tức tiến vào trạng thái nhân vật.

Nhìn cô gái lời thề son sắt đi vào gian phòng, Tây Môn Dật chỉ hy vọng y tá mê hồ này có thể ở bên trong lâu một chút, dù sao cô cũng có một khuôn mặt trái táo, nói không chừng sẽ giống.

Tâm thần thấp thỏm vào phòng, Y Hi Nhi nhìn hai vòng, cương quyết không tìm được người.

Phòng ốc rất lớn, một cái phòng mà thôi, so với phòng trọ cô ở cùng bạn còn lớn hơn. Thật là xa xỉ. Đều nói nhưng người có tiền, tiền kiếm được cũng không sạch sẽ, cho nên sẽ có báo ứng nhân quả, không trách được nhập viện rồi.

“Không phải đâu, có việc gì kỳ quái sao?” Để khay xuống, Y Hi Nhi ngồi trên giường rộng rãi, nghi hoặc không thôi, người đâu? Tại sao không nhìn thấy người?

Đúng lúc này, một thanh âm âm lãnh vang lên: “Đứng lên cho ta!”

Thanh âm kia giống như từ nền đất truyền tới, dọa Y Hi Nhi giật mình, “Vào” một cái, chui vào mền, ôm bắp đùi, chưa tỉnh hồn nhìn phía trước. Trên biển một ngày đã chết không, còn có chuyện gì không thể xảy ra trên người của cô đây?

Trong mắt Vũ Văn Bác lóe lên một cổ lửa giận không cách nào ngăn chặn, hàm răng cắn lộn cộp vang dội, giống như sư tử bị chọc giận, nhìn cô gái ngồi trên giường anh, hận không thể đem cô một phát giải quyết.

Làm một người thích sạch sẽ, giường của mình bị người khác đụng, đây quả thực là chuyện làm người ta phát điên, huống chi còn là một phụ nữ, đáng chết!

4. Chương 5: Cô Tới Diễn Trò Sao? (2)

“xuống cho tôi! Ai cho phép cô tiến vào?” thanh âm Vũ Văn Bác như băng đao rét lạnh, bấp thịch trên mặt tức giận run rẩy, trong đôi mắt tóe ra ánh lửa bén nhọn.

Muốn rời giường rót ly nước uống, cư nhiên lại ngã xuống không dậy nổi, điều này đủ để anh bốc hỏa rồi, lại còn bị người đập một cước, mà người kia lại còn không có tự giác.

“Ai.” Y Hi Nhi sợ rụt, không dám nhìn loạn, người đàn ông này quá đáng sợ. Phục vụ người như vậy mạng nhỏ không thể giữ được một nửa. Không được không được, vốn là có bệnh, còn bị áp bức như vậy, chắc cô không chỉ tâm thần phân liệt mà có khi còn tự sát, xem ra, cô phải nhanh trốn khỏi đây.

“Nếu không ra ngoài! Anh đừng đi, tôi đi! Lập tức, lập tức!” Y Hi Nhi nói xong, chạy vội ra cửa, căn bản không nhìn người đàn ông trên đất một cái.

Giống như bị lấy mạng, lòng bàn chân Y Hi Nhi làm thành một trận gió chạy ra ngoài. Nói cũng lạ, người bên ngoài không hề làm khó cô, giống như đoán chắc cô sẽ bị đuổi.

“Tây Môn Dật! Cậu vào cho tôi !” thanh âm Vũ Văn Bác tức tối, xuyên qua cánh cửa kéo kẹt vang dội!

Cái đồ phụ nữ chết tiệt, cư nhiên lại đập anh một cước, không muốn sống nữa phải không?

Sau khi chạy ra khỏi bệnh viện, lập tức chạy đến bến tàu bắt chuyến tàu nhanh nhất. Chỗ này, quá đáng sợ!

Khi Cố Á Thuần nhìn thấy Y Hi Nhi mặc đồng phục y tá thì giận đến mặt cũng xanh lá.

“Con mẹ nó, cô cho là tôi dễ dàng đưa cô vào đó như vậy sao? Lập tức trở về cho lão nương! Biết đến gần Tây Môn Dật gặp nhiều khó khăn sao? Cư nhiên trở lại, cô có phải không muốn sống nữa không? A! Nha đầu làm hư việc nhiều hơn là thành công! Nha đầu dần! Nha đầu gốc! Nha đầu thối!”

Cố Á Thuần vừa mắng vừa dùng sức nhéo mặt tròn của Y Hi Nhi, càng bấm lại càng nghiệm.

“Đủ rồi! Nhéo đủ chứ!”

Y Hi Nhi rút cuộc nổi giận! Mẹ, cô sao chịu nổi? Nói mình giống như phế vật? Tại sao ư? Không phải chỉ cậy mình là lãnh đạo sao? Có gì đặc biệt hơn người, qua mấy năm nữa nói không chừng cô có thể làm quan lớn hơn, hừ! Đến lúc đó lão nương ngày ngày không có chuyện gì làm liên bóp ngực cô! Tôi không để cho cô nhéo mặt tôi nữa!

Không nghĩ tới Y Hi Nhi cư nhiên dám phản bác, Cố Á Thuần lập tức rống lên, nước miếng cũng phun trên mặt Y Hi Nhi, “Chưa đủ!”

Không đủ? Vậy làm sao bây giờ?

“Vậy ngài tiếp tục nhé! Yên tâm, tôi không đau đâu!” Cười hì hì nói xong, Y Hi Nhi chỉ có thể cúi đầu, ai kêu Nữ Ma Đầu này là lãnh đạo của mình?

Nhìn Y Hi Nhi cợt nhả, Cố Á Thuần thoáng xuôi tức giận một chút, buông tay ra, nhìn gương mặt vốn hồng hào đã một mảnh sưng đỏ, liền bỏ qua gương mặt của Y Hi Nhi.

Nha đầu đáng chết trước mắt là cô tự mình chọn lựa trong trường, tìm được người nằm vùng tốt nhất. Mặc dù làm việc kéo dài, nhưng đầu gì cũng hoàn thành không ít nhiệm vụ, coi như là cơ trí, hơn nữa thân phận hai năm qua vẫn không bị phát hiện, hoàn toàn chính là một tấm giấy trắng, đối với cô gái nhỏ hơn mình hai tuổi, trong lòng vẫn có chút tình cảm, giọng điệu hòa hoãn một cái u, hỏi: “Áp lực lớn như vậy?”

” Tâm thần phân liệt rồi, cô nói có lớn không?” gương mặt Y Hi Nhi phản nản, hận không thể tới rung động lòng người gào khóc thảm thiết tỏ vẻ đáng thương, thê thảm để người khác đồng tình.

“Đây là vé vào ‘ Diễm Ngộ ’, tối ngày mốt tới đây chơi.” Cố Á Thuần từ trong túi xách lấy ra một tờ giấy, ném cho Y Hi Nhi, mang giày cao bẩy phân đi, “Đừng nói tôi không khao cô, tới đây buông lỏng một chút!”

“Yes, Madam!”

Đang cầm vé vào hộp đêm “Diễm Ngộ”, Y Hi Nhi mừng rỡ choáng váng, phải biết, đây chính là club tư nhân cao cấp nhất Hạ Môn. Không phải cứ có tiền là có thể đi vào, mà là phải là hội viên. Cái gì gọi là hội viên, đó chính là có thân phận lại có tiền a.

Nghĩ thì nghĩ, đến buổi tối thứ ba Y Hi Nhi vẫn quyết định đem mình ăn mặc thật xinh đẹp đến nơi hẹn.

Lật khắp tủ quần áo, sững sốt tìm không ra một cái thích hợp. trong khi Y Hi Nhi lâm vào tình cảnh ai oán, điện thoại di động thông báo tin nhắn tiền thưởng của cô đã có rồi, khoảng chừng một vạn hai. Đây chính là lần đầu tiên cô cầm nhiều tiền như vậy.

Nhìn tủ quần áo trống trải, lại nhìn máy vi tính đã hư thật lâu, trong lòng rối rắm hồi lâu, nên cầm số tiền kia mua một máy vi tính mới, hay cầm đi ra mua vài bộ trang phục hạng sang khao mình đây?

Muốn mua máy vi tính thì phải mua cái mới nhất, 8000 tệ. Nhưng nếu mua máy vi tính và trả một tháng tiền mướn phòng, cũng chỉ còn tiền sinh hoạt phí một tháng, chẳng phải là không mua nổi hạng quần áo sao?

Nếu mua quần áo đẹp, nói không chừng tối nay còn có thể câu được một thằng ngọc, sau đó cô có thể vượt qua cuộc sống hạnh phúc quý phụ.

“Nghe lời mẹ đừng làm mình bị thương, mau mau lớn lên mới có thể bảo vệ mình, tóc trắng xinh đẹp trong hạnh phúc nảy mầm, thiên sứ ám áp hiền lành.” Một hồi chuông vang lên!

Nằm lỳ ở trên giường một lát, cuối cùng từ dưới sàng lấy điện thoại di động ra, vừa nhìn là bạn chung phòng Dịch Đình gọi tới.

Không phải du lịch ở nước ngoài sao? Thế nào lại gọi điện thoại về? “Đình Đình cậu làm gì thế? Không có việc gì gọi điện thoại đường dài vui sao?”

“Tớ li không ngọc, không có việc gì gọi điện thoại cho cậu làm gì? Chủ nhà đại nhân gọi điện thoại thúc giục tiền mướn phòng, tháng này đến phiên cậu đóng tiền phòng. Nhớ đóng 2200, đến lúc đó đóng bổ sung rất phiền toái. Còn có phí điện nước cũng phải nộp, đừng biếng nhác a!” Bên đầu điện thoại kia truyền tới thanh âm trung khí mười phần, sau lưng loáng thoáng còn có tiếng sóng biển vỗ.

“Cái gì? 2200? Bắt đầu từ khi nào, không phải 2000 sao?”

“Tháng trước đã tăng, cậu nha, chuyện gì cũng không biết, thật không biết lúc tớ không có mặt làm sao cậu sống được. Hôm nay đã là ngày hết hạn, lập tức xuống đóng tiền cho tớ, nếu không trở về tớ lấy roi tử quát cậu, không biết trì hoãn đóng phí liền bị tiền phạt sao?”

“Được rồi được rồi, tớ biết rồi, đi đi.”

Ngượng ngùng cúp điện thoại, mặc quần short jean màu xanh dương cộng thêm một cái áo hạ giá. Đừng nói quần áo ngay cả máy vi tính cũng không mua được.

Xem ra, đời này cô không có số dùng đồ tốt.

5. Chương 6: Cô Tối Diễm Trò Sao? (3)

Giao xong tiền mượn phòng và tiền nghiệp vụ tiền điện nước, Y Hi Nhi nhìn 5000 đồng còn lại, âm thầm thề, đời này cô nhất định phải biến thành một người có tiền.

Mẹ, người không có tiền thật là sống chịu tội!

Vì “ăn” của nữ ma đầu Cố Á Thuần một châu, Y Hi Nhi quyết định không ăn cơm tối mà lên đường đến “Diễm Ngộ” ngay, như vậy mới có thể giữ lại cái bụng rỗng, làm cho cô ta nhức nhối.

Đây là một hội sở ở tầng cao nhất, không có ánh đèn chói mắt, không có âm nhạc ồn ã, chỉ có tiếng nhạc vui vẻ đơn thuần nhẹ nhàng, rượu đỏ tỏa ánh đẹp để dưới ánh đèn, mấy người phụ nữ ăn mặc trang điểm tinh xảo, nhìn cũng biết đây là nơi của người có tiền.

Cúi đầu nhìn bộ trang phục hai trăm đồng của mình, sờ mũi một cái.

Một tháng tiền lương của cô chỉ có 3500 đồng, ở trong xã hội mà phí sinh hoạt không ngừng lên cao, có thể nuôi sống mình đã rất không dễ dàng, mặc bộ trang phục 200 đồng đã cười trộm rồi, nào còn dám tới chỗ thể này tiêu phí!

Mẹ, một ly bia rẻ nhất cũng 80 đồng. Căn bản là ở cướp ngân hàng, cô mua một lon ở siêu thị bên ngoài chỉ có năm đồng, chỉ có người có tiền mới có thể tới chỗ như thế.

Nữ ma đầu có vé vào đây chắc chắn là nhờ người bạn trai thần bí kia, hừ! Phụ nữ dựa vào đàn ông, không phải phụ nữ tốt! Y Hi Nhi cô phải dựa vào mình, về sau đợi cô có tiền liền dẫn nữ ma đầu đến khách sạn xa hoa nhất, sau đó gọi món đắt tiền nhất cho cô ta ăn!

Nghĩ tới bộ dạng không ai bì nổi của mình, Y Hi Nhi vui vẻ cười.

Lau khô đôi tay, Y Hi Nhi đi ra từ bên trong nhà vệ sinh nữ.

“Ách. Lúc này tôi đi vào từ hướng nào?” Nhìn hoàn cảnh giống như mê cung, Y Hi Nhi buồn bực, không phải chỉ là chỗ uống rượu thôi sao? Có cần rộng vậy không? Làm cô không nhớ rõ đường lúc đến rồi.

Ánh đèn hoàng hôn chập chờn, một đôi mắt như có thể xuyên thấu lòng người khẽ nheo lại.

Đoan Mộc Thác theo ánh mắt của Vũ Văn Bác nhìn qua, đó là một cô gái nhỏ có dáng dấp thanh thuần đáng yêu, trở mã cũng không tệ lắm, dáng dấp không tính là cực kỳ xinh đẹp, nhưng sao có thể khiến đại ca nhìn lâu vậy?

“Dáng vẻ rất hài hước.” Đoan Mộc Triển ngồi ở bên kia cho ra bình luận, bọn họ là sanh đôi, cho dù đối phương không nói cái gì, chỉ cần một ánh mắt cũng biết đối phương đang suy nghĩ gì.

Nhìn một đôi mắt to của cô gái loạn chuyển khắp nơi, trí nhớ của Đoan Mộc Thác bắt đầu chảy ngược. “Không đúng, không có đơn giản như vậy! Đúng rồi, anh thấy hình dáng cô ấy giống ai?”

Đoan Mộc Triển nghi ngờ nhìn em trai mình, nhìn lại cô gái có vẻ mặt mê mang kia, nhưng vẫn không nhớ nổi cô gái kia giống mình tình nào, lại nói, dù giống, cũng không cần vui mừng như vậy chứ?

“Hình dáng giống quả táo!” Nói xong, Đoan Mộc Thác đã rời khỏi lầu hai phòng đi tới lầu một rồi, đến khi gặp được chẳng tốn chút công phu, hại anh tìm một tuần lễ, cứ nhiên đụng phải ở chỗ này.

Nhìn người đàn ông như đẹp trai trước mắt, Y Hi Nhi sắp mừng như điên trong lòng, cô cũng biết, cho dù cô không có bề ngoài phượng hoàng, mặc hàng vỉa hè, nhưng người sáng suốt nhìn một cái là có thể nhìn thấy linh hồn cao quý dưới bề ngoài bình thường của cô, nếu không, tại sao một anh đẹp trai vậy lại đến gần mình chứ? Mặc dù có gương mặt đào hoa, nhưng lại là kẻ ngốc!

“Nhìn thấy anh ấy không? Cảm thấy như thế nào?” Đuan Mộc Thác phong lưu nhìn Y Hi Nhi, đôi mắt đào hoa nhìn từ trên xuống dưới, anh thật không nhìn ra quả táo này có chỗ nào có thể hấp dẫn đại ca của anh.

“Đẹp vô cùng.” Cố gắng liếc mắt nhìn, thật ra thì Y Hi Nhi căn bản không nhìn được, ở lâu một làm sao thấy được người ở lâu hai? Người có tiền đều ngu ngốc sao? Nhưng nghĩ thì nghĩ, mặt vẫn cười he he nói, dù sao lời đẹp ai cũng thích nghe.

“Anh ấy là đại ca của tôi, gần đây tâm trạng không tốt, cho nên chúng tôi dẫn anh ấy tới tán gái, nhưng ai anh ấy cũng không thích, sắc mặt càng thúi hơn, cho nên không có cô gái nào lại gần, đi chơi không có ý nghĩa, không bằng cô giúp tôi một việc, sau khi chuyện thành công tôi sẽ cho cô một vạn đồng nhé?”

Đuan Mộc Thác tính toán, anh muốn xem khả năng của cô gái này, đại ca có thể chứa cô ấy đến mức nào?

“Anh nói ngồi lên chân sao?” Y Hi Nhi đã quen làm cô gái đáng yêu nên hỏi gọn gàng dứt khoát, không phải làm bộ bị ôm thối sao? Đơn giản, diễn hoa si là sở trường của cô, không cần phí trí nhớ, giả ngu là được.

“Thông minh, tôi chính là nhìn trúng gương mặt thông minh của cô, quả nhiên mắt tôi rất tốt.” Đuan Mộc Thác hả hê vỗ vỗ ót Y Hi Nhi, kéo Y Hi Nhi đi lên lầu.

Người này cư nhiên không phải nhìn trúng linh hồn cao quý của cô, mắt anh ta thật là mù!

Nhưng tiền dễ kiếm vậy không kiếm thì uống, vừa đúng bây giờ cô còn rất thiếu tiền, nhưng là. . . . “Đợi đã nào...!”

Đuan Mộc Thác bị kéo, không thể làm gì khác hơn là nghi ngờ quay đầu lại nhìn quả táo hỏi: “Thế nào?”

“Tôi làm sao biết lát nữa anh ta có đá tôi ra, hoặc là trực tiếp ném tôi xuống dưới lầu không? Tôi cảm thấy số tiền này kiếm không an toàn, chính anh cũng nói tâm trạng của anh ta không quá tốt.” Khó xử nói, Y Hi Nhi nhìn trộm người đàn ông đào hoa đối diện, nghĩ thầm người này ngốc vậy, còn không đào một mớ sao.

Đuan Mộc Thác hào phóng lấy ví tiền ra, nhét tất cả tiền mặt bên trong vào tay Y Hi Nhi, sau đó dùng hồi thẩm ánh mắt của nhìn cô.

Không để ý người đàn ông đào hoa nhìn mình thế nào, Y Hi Nhi bắt đầu đếm tiền ngay, 11 ngàn ba trăm, ôi mẹ nó, người này mang nhiều tiền mặt trên người vậy không sợ bị đánh cướp à.

“Nếu cô dám ngồi lên đùi đại ca tôi, anh ấy còn có thể cho cô tiền.” Đuan Mộc Thác không kịp chờ đợi lôi kéo Y Hi Nhi tiếp tục đi lên lầu hai.

Thật là một đám háo sắc, nhưng mà hôm nay rơi vào trong tay bản cô nương, cô sẽ không khách sáo, “Nếu không có thì sao?”

Đuan Mộc Thác chỉ vào xấp tiền Y Hi Nhi cầm trong tay, “Nếu không có, tôi liền cho cô y chang không khác chút nào.”

“Được!”

Đồng ý rồi, Y Hi Nhi liền bị Đuan Mộc Thác dẫn vào trong phòng.

Đây là một phòng duy nhất ở lầu hai, kiểu mở, vừa tiến vào lầu hai đã nhìn thấy nhóm người kia ngồi ở chỗ đó, đại khái năm sáu người, bên cạnh mỗi người đều có một mỹ nữ rất đẹp, chỉ có người đàn ông mặc tây trang đen ngồi ở giữa là một thân một mình, sắc mặt quả nhiên giống như người đàn ông đào hoa nói, rất thúi.

“Oa! Sanh đôi à, đó là anh của anh hả?” Nhìn thấy Đuan Mộc Triển, Y Hi Nhi liền la lên, lần đầu tiên nhìn thấy sanh đôi giống như vậy, hơn nữa đáng vẻ còn rất đẹp.

“Làm xong chuyện của cô đi!” Đẩy Y Hi Nhi một cái, Đuan Mộc Thác đi thẳng vào ngồi cạnh Đuan Mộc Triển.

Thấy tất cả mọi người ở hiện trường dùng ánh mắt khác thường quan sát mình, Y Hi Nhi cười khúc khích một tiếng, “Hi hi, chào buổi tối nha mọi người!”

6. Chương 7: Cô Tới Diễn Trò Sao? (4)

Nói xong, nhìn hiện trường, hi vọng có người đáp lại câu nói của cô, đáng tiếc yên lặng như tờ, làm cho Y Hi Nhi chột dạ.

Nhất là đại ca ngồi ở giữa đó, cặp mắt làm người ta rợn cả tóc gáy, giống như muốn nhìn chằm chằm đến trên người mình xuất hiện một cái hố.

“Chắc hẳn vị này chính là đại ca phong lưu phóng khoáng, ngọc thụ lâm phong, còn trẻ tiền nhiều, vừa lạnh lùng lại đẹp trai, một đấng anh tài trong truyền thuyết? Thật là rất hân hạnh gặp mặt!” Từ từ đến gần người đàn ông ở giữa, Y Hi Nhi tự tìm kiếm đề tài, khiến trường hợp không đến nỗi lúng túng.

Nghe được Y Hi Nhi nói đến đây, mọi người bên cạnh đều buồn cười, cách nói chuyện của cô gái này, thật đúng là nông cạn đến một cực hạn nông nổi! Nhưng mà tâm trạng của đại ca lại có vẻ không tệ lắm, không có nổi đóa đấy.

Nhìn người đàn ông không dễ nói cười, Y Hi Nhi không nhịn được nuốt từng ngụm nước bọt, cảm giác hình như mình là đứa trẻ làm việc gì sai chờ cha xử lý. “À. . . . Tôi tới để ngồi lên bập đùi anh, có ý kiến gì hay không?”

Nói xong thật nhanh, cũng không đợi Vũ Văn Bác đáp lại, Y Hi Nhi lập tức dùng tư thế gió thu cuốn hết lá vàng ngồi xuống, tựa như sợ sẽ bị người ta ném ra, đôi tay ôm chặt lấy cổ của Vũ Văn Bác.

Chờ cả ngày, không có cảm thấy người đàn ông kia tức giận, lúc này Y Hi Nhi mới dám can đảm đưa một cái tay ra, giơ lên trước mặt của Vũ Văn Bác, “Lấy ví tiền ra, anh ta nói anh sẽ cho tôi tiền.”

Ngồi cũng ngồi, không lấy tiền chẳng phải là rất thua thiệt?

Loại chuyện có hại này Y Hi Nhi cô tuyệt sẽ không làm, nhớ năm đó cô chính là một đóa hoa bá vương trong trường, từ trước đến giờ chỉ có cô khiến người khác thua thiệt, lúc nào thì đến phiên cô bị thua thiệt?

Vũ Văn Bác nheo mắt lại, ý vị không rõ nhìn thoáng qua cô gái nhỏ núp ở trong lòng ngực mình một cái, lạnh lùng hỏi: “Tại sao?”

“Bằng. . . . Cha, cha là cha con, lúc này chú đó nói, cha cho con gái một ít tiền xài là chuyện bình thường.” Ánh mắt thật đáng sợ, chỉ bằng vào một ánh mắt đã cảm thấy nguy hiểm đang đến gần, vì vậy đầu lưỡi run rẩy bắt đầu nói xằng nói bậy.

Người đàn ông này thoát nhìn không phải dễ trêu, Y Hi Nhi thông minh bắt đầu giả bộ ngu, ra vẻ như đứa trẻ kém phát triển chỉ vào Đoàn Mộc Thác, cổ ý non nớt.

“Tôi?” Chỉ mình, Đoàn Mộc Thác thiếu chút nữa phun rượu trong miệng ra, người phụ nữ này rột cuộc đang nói hươu nói vượn gì? Ngu ngốc cũng nhìn ra được bây giờ cô đang nói càn, nói chuyện đều không viết nháp sao?

“Người ta lạc đường, làm phiền tốt bụng chú tốt bụng dẫn cìn tới tìm cha, cha cho con tiền tiền!” Nói xong vươn tay, nháy nháy mắt to mấy cái, tiết lộ ra vẻ hồn nhiên.

Ghê tởm chết người, mẹ, vài chục năm không có nói như vậy rồi !

Vũ Văn Bác cứ ngồi như vậy, đôi tay đặt ở trên lưng sofa, bộ dạng đứng đầu thế giới, nhìn cô gái nhỏ giắt trên người mình, không nhịn được véo gương mặt hồng hào kia một cái.

Cặp mắt kia! Vẫn trong trẻo thấu đáo như thế!

“Cha cha không muốn con nữa à? Vậy con đi tìm mẹ đây! Bái bai không tiễn!” Lại một lần không đợi Vũ Văn Bác trả lời, muốn dùng tốc độ hỏa tiễn chạy nhanh ra cầu thang xuống lầu hai.

Chỉ tiếc, Vũ Văn Bác không để cho cô như ý, bàn tay giam cầm cánh tay nhỏ của Y Hi Nhi thật chặt.

Môi mỏng nhấp nhẹ rồi hé ra, nói bên tai Y Hi Nhi: “Em không nhớ tôi sao?”

Đứa bé đáng chết, xem mình là người xa lạ rồi sao?

Loại cảm giác này, khiến trong lòng Vũ Văn Bác rất không thoải mái.

Nhìn người đàn ông thâm trầm đột nhiên hỏi như vậy, toàn thân Y Hi Nhi lập tức xù lông, tiêu rồi, chọc phải người đàn ông hay tức giận này xem ra sẽ có kết quả rất nghiêm trọng.

“Nhớ nhớ, ngài thì có ai không nhớ được, chỉ bằng vẻ xâm lấn núi sông, kiên cường, trước không có; sau này cũng không có, thấy chết không sờn của ngài, không không không! Thần thái và phong cách oai hùng rực rỡ, thì ở đâu cũng đều hấp dẫn mắt người, không phải do con nhìn thấy ngài quá kích động nên nói năng không mạch lạc sao?”

Sau khi nghe Y Hi Nhi nói thế thì khuôn mặt vốn dễ nhìn của Vũ Văn Bác lập tức giăng đầy mây đen, quả nhiên, quên mình sạch sẽ rồi!

Khiếp đảm cúi đầu, không dám nhìn gương mặt u ám của người đàn ông kia. Tim của Y Hi Nhi lập tức nhảy tới cổ họng, cảm thấy một giây kế tiếp người đàn ông này sẽ vứt bỏ mình xuống dưới lầu như bỏ rơi một đứa trẻ.

Nghĩ đến kết quả thâm hiểm của mình, mặt của Y Hi Nhi sụp xuống. Quả nhiên, cô không có mạng nhận tiền tài bất nghĩa đó!

Nhìn đại ca rõ ràng đã tức giận, Đoan Mộc Thác lại can đảm hơn, “Đại ca, tài ăn nói của quả táo này, không tệ chứ?” Không có cách nào, ai kêu quả táo này do mình mang tới đây? Sau này đại ca trách tội mình chẳng phải càng đá thương, giúp quả táo chính là giúp mình rồi.

“Quả táo? A đúng rồi, ăn táo có ích khỏe mạnh, còn có thể giảm hàm lượng mỡ trong máu, dự phòng mạch máu bị cứng, nhất là người thích tức giận, không cẩn thận sẽ bị bệnh về tim và máu, rất cần ăn táo, đến đây, tiểu nhân chọn một quả cho ngài, bảo quản đủ ngọt!”

Ánh mắt của Vũ Văn Bác lập tức lạnh đi, tròng mắt, trên mặt bộc phát từng sợi gân xanh, nhìn chằm chằm Y Hi Nhi như con mèo giờ vuốt chuẩn bị nhào qua.

Y Hi Nhi cứ lo bò theo cây cột, thấy Đoan Mộc Thác tạo đề tài, thì lập tức nhận lấy, căn bản không có dùng đầu óc suy tính.

Nguyên rửa, đây là một chuyện rất mất hứng với người bình thường, nhất là loại xã hội đen như bọn họ, không ai biết ngày mai bọn họ còn có thể còn sống nhìn thấy mặt trời hay không, càng thêm kiêng kỵ rồi những lời nói thế này.

Hiện tại Y Hi Nhi vừa nói như thế, tất cả mọi người đều cúi đầu không dám thở lớn tiếng, chỉ sợ đại ca nổi đóa, một giây kế tiếp tai họa đến sẽ rơi lên người.

Xem ra, quả táo kia phải chết không thể nghi ngờ rồi, a di đà Phật! Đây đều là mệnh, đừng trách tội! Đoan Mộc Thác lẩm nhẩm ở trong lòng, sau đó nhắm mắt lại.

“Aizz aizz. . . .”

Đợi ba giây, không có nghe được tiếng thét chói tai của phụ nữ, Đoan Mộc Thác mở mắt xem tình huống như thế nào.

Nghĩ tới quả táo đó có thể sẽ bị vụn gãy cổ, có thể sẽ bị vứt xuống lầu một từ lầu hai, có thể sẽ bị tát một cái miệng phun máu tươi. . . . Nghĩ tới các loại khả năng, nhưng không ngờ đại ca lạnh lùng lại đang gặm quả táo mà quả táo kia đưa tới!

Xem ra, quả táo này thật đúng là Rất đặc biệt!

“Rất ngọt chứ, trông anh ăn thật ngon, lúc này tôi đã cẩn thận lựa chọn rồi, quả này rất tươi, bảo đảm khỏe mạnh!” Vui vẻ cười, gương mặt Y Hi Nhi lộ vẻ tiểu nhân.

Giống như rất hài lòng quả táo mà Y Hi Nhi chọn, Vũ Văn Bác nhẹ nhàng bóp gương mặt của Y Hi Nhi một cái, lộ ra nụ cười.

Đây chính là lần đầu tiên có người cho anh ăn thứ gì, loại cảm giác thỏa mãn này dù sát hại bao nhiêu người, lấy được bao nhiêu ích lợi, chinh phục bao nhiêu bang phái nhỏ cũng không bằng..

“Tài ăn nói không tồi? Cô tới diễn trò à?” mặt Đoan Mộc Triển không thay đổi nhìn Y Hi Nhi, chậm rãi nói.

Trong lòng, cũng đang giải vây vì cô gái gốc không có tâm cơ đó.

Diễn trò? Mẹ, tôi là tới kiếm tiền, ai biết tiền này không dễ kiếm thế, khí thế của người đàn ông cô đang ngồi dưới mông cũng đủ làm cho rất nhiều tế bào não của cô bị chết, lại còn nói cô tới diễn trò, mẹ kiếp!

“Tôi. . . . Chính là. . . . Diễn trò đây!” Nhưng, sắc mặt tiểu nhân vẫn xuất hiện ở trên mặt vui mừng của Y Hi Nhi! Không có cách nào, địch nhiều ta ít, cô chỉ là “người thức thời là trang tuần kiệt”!

7. Chương 8: Ngài Là Cha Tôi!cha Ruột! (1)

Nhìn người đàn ông ở dưới mông ăn ngon lành, Y Hi Nhi lúc này mới đem tảng đá trong lòng để xuống. Thật may, không cần chết.

Đám người kia đến tột cùng có lai lịch như thế nào? Không khí này thật dọa người, đất thị phi không nên ở lại, tranh thủ rút lui mới là kế sách tốt nhất!

Nâng lên khuôn mặt tươi cười a dua nịnh hót, thiếu chút nữa chảy nước miếng, ngọt ngào nói: “Đại ca, anh xem ông ấy ăn rất mừng, tôi có thể về chưa? Bạn tôi vẫn còn chờ, tôi ra ngoài đi tiểu quá lâu rồi, nếu còn không trở về họ sẽ báo cảnh sát, anh xem.” Ngón tay vẽ vòng tròn, Y Hi Nhi cẩn thận từng li từng tí nói, chỉ sợ không cẩn thận chọc vị đại ca này mất hứng.

“Cô có thể văn nhả một chút hay không?” Đoan Mộc Thác nhíu mày, quả táo này không khỏi quá thô tục đi, cái gì đi tiểu một chút, lại còn nói ra miệng, cũng không ngượng ngùng.

Văn nhả? Cái gì gọi là văn nhả? Bà đầu trà trộn hắc đạo lâu như vậy có thể văn nhả sao? Người này nói chuyện không biết suy nghĩ thật? Hận hận trừng mắt liếc Đoan Mộc Thác, cảnh cáo anh ta không được mở miệng.

Có thể quyết định sống chết của cô chỉ có người đàn ông dưới mông kia, cho nên hiện tại anh ta là ông trời, những người khác căn bản là mây trời.“Đại ca a.”

Ngón tay thon dài Vũ Văn Bác nâng nhẹ cằm Y Hi Nhi một chút, để cô nhìn thẳng vào mắt mình, không chút để ý hỏi: “Cô kêu tôi là gì?”

“Anh? Chú? Cha ~ ngài chính là cha ruột a!” Nghĩ tới nghĩ lui, Y Hi Nhi thật sự không biết nên gọi người đàn ông này như thế nào, không thể làm gì khác hơn là dùng đôi mắt ngập nước chăm chú nhìn anh, nháy một cái, thật là vô tội.

Đời này cô chưa gọi người nào là cha ruột, cứ như vậy thử một lần. Nếu còn không hài lòng, liền gọi anh ta là ông trời, cái này đủ lớn hơn đi?

“Ngoan!”

Vỗ vỗ đầu Y Hi Nhi, Vũ Văn Bác rất hài lòng với danh hiệu này.

Có một loại ấm áp ở trong lòng chảy xuôi, đời này anh còn chưa làm cha đâu, vừa khéo lại có một con gái, hình như cũng không tệ lắm! Nhìn Y Hi Nhi cười hồng cả khuôn mặt tròn, Vũ Văn Bác có một loại kiêu hãnh của người làm cha .

Nhìn đứa con gái này, thông minh lanh lợi, còn rất hiểu được thuận theo chiều gió, vĩnh viễn nhìn đều có tinh thần phấn chấn bông bột. Còn có một đôi mắt to xinh đẹp, sáng như tuyết, giống như ánh sao tỏa lấp lánh.

Nhìn tâm tình người đàn ông phía dưới mông thật tốt, Y Hi Nhi lòng thấp thỏm rút cuộc để xuống, nhúc nhích cái mông, chê cười nói: “Vậy tôi có thể đi không?”

Vuốt tóc Y Hi Nhi, lấy bóp da đưa tới, nhàn tản nhìn tờ tiền Y Hi Nhi cầm trước mặt, đó là Đuan Mộc Thác cho, anh thấy rất rõ ràng, con gái anh sao có thể lấy tiền người khác cho? Coi như người kia là chú cũng không được!

“Có ý tứ gì? Tiền boa?” Vừa nói, vừa mở ví tiền, nhìn thấy Vũ Văn Bác gật đầu một cái, trên mặt liền sụp đổ, bởi vì, bên trong chỉ có một chùng một ngàn đồng.

“Đem tiền trả lại cho chú Thác! Bé ngoan không thể cầm tiền của người khác.” Vũ Văn Bác mặt từ bi nhìn Y Hi Nhi, thật lòng coi cô như con gái mình mà đối đãi.

Bên cạnh, cảm mọi người đều muốn rút xuống đất, đây là lão đại bọn họ sao? Người đứng đầu hội Liệt Diễm làm người ta nghe tin đã sợ mất mật?

Vũ Văn Bác sờ sờ đầu cô, ánh mắt bức bách cô đem tiền trả lại cho Đuan Mộc Thác, không biết vì sao, rõ ràng anh không nói ra miệng, nhưng Y Hi Nhi lại biết ý đó, anh đây là ép buộc mình đưa tiền ra!

Đêm hôm đó, cô gái này trong lúc vô tình xông vào tầm mắt của anh, khí thế không sợ hãi chút nào ở trên người anh cùng bóng tối, đây là ước định của ông trời.

Vũ Văn Bác tự cho là cử động từ ái, kì thực khiến Y Hi Nhi trực tiếp rơi vào trong động băng, cầm hơn một vạn đổi hơn một ngàn? Cô không phải người ngu, loại mua bán lỗ vốn cô không làm!

“Nhưng. . . . Tiền của cha so chú Thác ít hơn, hơn nữa ít hơn đến mười lần!” khuôn mặt Y Hi Nhi uất ức, trong mắt bắt đầu nổi lên nước mắt, chuẩn bị tùy thời có thể sử dụng.

Nghe vậy, Vũ Văn Bác móc ra chi phiếu cùng bút máy, tay nâng bút, chữ rồng bay phượng múa ở chi phiếu có vẻ liêu lĩnh bá đạo.

Cầm chi phiếu, Vũ Văn Bác khẳng khái nhìn Y Hi Nhi, “Muốn bao nhiêu tiền tự mình điền.”

Nuốt nước miếng một cái, Y Hi Nhi không dám tin nhìn Vũ Văn Bác, nghiêng cứu vài lần, sau đó hai tay run run đem hơn một vạn tiền mặt trả lại cho Đuan Mộc Thác.

Tùy tiện điền à? Đời này chưa từng xảy ra chuyện tốt như vậy, có phải đang nằm mơ không? “Cho tôi cắn một cái!” Trong lúc lơ đãng, Y Hi Nhi nói ra, nước miếng không ngừng từ hàm răng chảy ra, sau đó lại bị cô nuốt xuống.

Không phải cô thấy tiền sáng mắt, mà là cô. Được rồi, cô chính là tiểu nhân, chính là thấy tiền sáng mắt, chính là không chịu nổi hấp dẫn!

Vũ Văn Bác ở bên cạnh Y Hi Nhi, mặc dù thanh âm rất nhỏ như tự lẩm bẩm, nhưng Vũ Văn Bác nghe rất rõ ràng, vươn tay, để ngang khoe miệng Y Hi Nhi.

Đang cầm cánh tay Vũ Văn Bác, một đũa nhóc không khách khí chút nào cắn một cái, hồi lâu, một bộ ngây thơ nhìn tới Vũ Văn Bác, lắp bắp hỏi: “Đau không?”

Gật đầu một cái, da cũng xước, máu cũng chảy, dĩ nhiên đau. Con gái anh tuyệt không nhu nhược a, thấy mình gật đầu liền mừng rỡ như điên đem chi phiếu cắn thận từng li từng tí thu vào, đặt trong túi. Nghĩ không ổn, lại lấy ra từ từ nghiêng cứu, cuối cùng đặt trong áo lót.

“Đau là tốt rồi, đau là tốt rồi! Con. . . . Con đi a cha ruột! Bái bai!” giống như trúng thưởng, thái độ muôn màu muôn vẻ, chỉ là cô không muốn trực tiếp điên lên, cho nên phải mau sớm tìm một chỗ phát tiết, rồng lớn mấy câu.

Đây chính là chuyện cực tốt a! Hôm nay xem ngày trước khi xuất, đúng rồi, trở về thấp hương a! Trời cao quả nhiên thương hại người đời! Đóng một cánh cửa liền mở ra một cánh cửa sổ, tinh thần phân liệt này thật sự quá đáng rồi.

Chi phiếu ngân hàng Hoa Phong! Thật lợi hại a! Ngân phiếu khổng! Phách lối a! Cô hôm nay mặc dù không câu được kẻ khổng, chỉ câu được một cha ruột vẫn không tệ a! Ha ha ha ha.

Không có tâm tình tiếp tục ở “Diễm ngộ”, lão đảo trở lại quây, trong lúc không cẩn thận đụng phải người bưng rượu, vừa lúc Nữ Ma Đầu Cố Á Thuần nói cô về nhà thay quần áo, liền chạy thẳng về trong nhà.

Về đến nhà, trước tiên đem quần áo trên người lột ra ném tới máy giặt quần, sau đó vọt trong phòng tắm bắt đầu tắm rửa đặc biệt, tắm đến toàn thân hồng hồng mới bỏ qua.

Trên người quần khăn tắm, trên đầu đội khăn lông, lú lo ngồi trên giường bắt đầu cười khúc khích.

8. Chương 9: Ngài Là Cha Tôi!cha Ruột! (2)

Điền bao nhiêu tiền mới thích hợp đây? Mười vạn? Không được, vậy quá tiện nghi cho cái tên cha mới nhất được rồi. Kêu nhiều tiếng như vậy, nếu không cầm bồi thường, đoán chừng cha ruột cô chưa từng gặp mặt cũng từ địa phủ bò lên liềm mạng với cô.

Ừ, một trăm vạn tốt lắm! Suy nghĩ một chút, một trăm vạn có thể làm nhiều chuyện rồi. Mua thật nhiều thịt bò, sau đó mua quần áo đẹp, còn muốn đi du lịch nước ngoài. Lớn như vậy chưa từng ra khỏi nước, thật là không có kiến thức, đi Maldives, tới tìm Dịch Đình, sau đó cùng trở về.

Đúng rồi, thấp hương!

Nghĩ đến thấp hương, Y Hi Nhi lập tức nhảy xuống giường. Lão đảo từ một thùng gạo cũ lấy ra ba nén hương sắp nát, không có bật lửa liền trực tiếp bật bếp đốt. Bởi vì quanh năm không thấy mặt trời, nén hương bị ẩm đốt không tới ba phút liền tắt, Y Hi Nhi lần nữa hì hà hì hục bật bếp, nhìn ngọn lửa thiêu đốt, trong mắt hồi hộp.

“Cảm tạ Bồ Tát! Cảm tạ trời xanh con may mắn! Đệ tử Y Hi Nhi cuối cùng cũng có tiền phi nghĩa rồi ! Phải khen ngợi đầu óc con cơ trí, đúng rồi, cha mẹ chưa từng gặp mặt, mặc kệ chai người bây giờ có ở Âm Tào Địa Phủ hay không, tóm lại cũng muốn cảm ơn hai người đã sinh ra con, nếu không con là gì có mệnh mà hưởng thụ một trăm vạn này a!”

Nhắc tới có bao nhiêu vui sướng, hài lòng bắt đầu chuẩn bị hành lý.

“Tích tích tích!” Máy giặt quần áo phát ra tiếng nhắc nhở.

Buông y phục đang sửa sang trong tay, Y Hi Nhi lờ mờ đi tới phòng tắm mở máy giặt.

“A ——”

Giọng nữ cao đỉnh tai nhức óc!

Chi phiếu! Chi phiếu của cô! Đi theo áo lót 100 đồng mới mua vô máy giặt, áo lót màu hồng còn tốt, nhưng chi phiếu thấm nước, không đúng, bị nát thành mảnh nhỏ rồi.

Ô ô. Tại sao có thể như vậy? Ô ô. chi phiếu của cô, chi phiếu của cô, chi phiếu.

Phản nản một buổi tối, Y Hi Nhi mệt mỏi chỉ còn dư nửa cái mạng mới mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

“Nghe lời mẹ đừng làm mình bị thương, mau mau lớn lên mới có thể bảo vệ mình, tóc trắng xinh đẹp trong hạnh phúc, ma thuật của thiên sứ ám áp.”

Chuông điện thoại di động vang lên, Y Hi Nhi ngậy ngồ dại đột tỉnh lại, lục lọi từ dưới gối tìm được điện thoại di động, cũng không nhìn ai gọi tới, trực tiếp mở loa.

“Hàn Vũ , lập tức tỉnh táo, hạn cô 10 phút sau xuất hiện tại đầu ngõ chờ tôi, không làm được về sau cũng không cần nữa tỉnh táo lại!”

Thanh âm bên trong điện thoại vừa nói xong lập tức tắt, căn bản không cho Y Hi Nhi cơ hội nói chuyện.

Hàn Vũ sao?

Thần linh! Là Nữ Ma Đầu! Tỉnh táo lại, Y Hi Nhi trực tiếp vọt vào phòng tắm.

Một hồi thanh âm hỗn loạn, trong phòng lần nữa rơi vào trạng thái yên tĩnh , chỉ thấy từ phòng tắm đột nhiên lại lao ra một bóng dáng, từ trên giường lấy quần áo lại biến mất ở cửa phòng tắm.

Ba mươi giây sau, một cô gái mặc T shirt cao bồi, tóc đuôi ngựa mang balo phấn chấn lên đường.

Hiện tại ngân phiếu khổng không có, cô phải làm việc cho giỏi mới có thể mua được mấy vi tính, ăn được thịt bò a!

Đến đầu hẻm, mua một ly sữa đậu nành cùng một cái bánh tiêu, Y Hi Nhi, a, không, bây giờ là Hàn Vũ rồi, đúng lúc xuất hiện.

“Đây là đơn nằm viện, cô bây giờ lập tức đến nằm viện!” Ngồi trong xe, Cố Á Thuần lập tức đưa đơn nằm viện cho Hàn Vũ, trực tiếp quay đầu xe, lái đến bệnh viện.

Cái gì? Nằm viện? Lại tới!

“Người ta không ngốc, đã bị đẩy một lần làm sao còn có thể bắt tôi đi nằm viện? Mặc dù cô rất thông minh, nhưng cũng không thể coi người ta như người ngu.”

Bĩu môi, Hàn Vũ không vui.

Một cái tay trống hung hăng bóp gương mặt tròn hồng hồng, Cố Á Thuần gầm nhẹ: “Lần này là nằm viện thật, trốn to mắt chó của cô nhìn rõ ràng, đơn nằm viện bệnh viện công lập, chữ Trung Quốc, xem rõ chưa?”

bệnh viện công lập? Gì? Thật a! Ôi mẹ nó! Đúng là phòng bệnh cao cấp? Đời này lại có cơ hội vào phòng bệnh Cao Kiên rồi.

Ôm cánh tay Cố Á Thuần, gương mặt dán lên hõm vai, cười khúc khích: “Tôi biết cô thật ra còn có nhân tính, tôi biết ngay lương tri cô còn tồn tại, biết ngay tôi không nhìn lầm cô, cô quả nhiên còn là. . . .”

Không đợi Hàn Vũ nói xong, Cố Á Thuần một cái tát đẩy đầu cô ra, “Nha đầu chết tiệt kia, con mẹ nó cô không muốn sống thì tự nhảy biển, không biết tôi đang lái xe sao? Nếu xảy ra tai nạn cô chết cũng thôi, đụng vào cây cối làm thế nào? Cô bồi thường nổi sao? Cô xem bên cạnh đều là ngô đồng nước Pháp, một bụi cũng phải đáng giá gần vạn khối, cô có tiền bồi thường sao?”

Nhìn Cố Á Thuần mặt ác làm người ta giận sôi ! Hàn Vũ nhi nuốt xuống ngụm ác khí!

Nghĩ cô ấy lòng dạ rộng lớn, cho nên mới có ngực lớn, nhìn chính mình bằng phẳng như đồng bằng, lại nhìn Nữ Ma Đầu như bánh bao mới hấp, cô nhin!

“Cô nhớ, cô bây giờ là Hàn Vũ, mười bảy tuổi, bị bệnh bạch cầu muốn đi kiểm tra, mấy ngày nay Tây Môn Dật sẽ tìm một nhóm người mắc bệnh tiến hành thí nghiệm trị liệu, cô đi ghi danh.” Cố Á Thuần nói đồng thời đem một phần báo cáo nhét tay Hàn Vũ.

Nhìn bên trong viết, Tây Môn Dật là một thương nhân tuổi trẻ. Anh đầu tư được liệu, sản nghiệp tại Đông Nam Á đứng số một số hai, phần lớn được liệu đều từ tập đoàn Tây Môn Dật sản xuất. Bây giờ bị cảnh sát hoài nghi tập đoàn Tây Môn lợi dụng được liệu chế tạo thuốc cấm, cho nên muốn cô trà trộn vào nội bộ, cung cấp tin tức hữu hiệu.

Lật tới lật lui, nếu không nhìn thấy hình Tây Môn Dật, tập đoàn lớn như vậy, đoán chừng là một ông già, không cần làm một thân bệnh cũng có khả năng. “Có hình hay không? Tôi nhìn cũng biết không phải.”

“Không có hình, đoán chừng cô còn chưa thấy anh ta, cô bây giờ chỉ cần tìm được liệu, len lén đem hàng mẫu ra, chúng ta sẽ có người chuyên nghiệp tiến hành hóa nghiệm, nếu như anh ta dùng thuốc có vấn đề, chúng ta có thể lập tức bắt anh ta.”

Nói xong, Cố Á Thuần đã đem xe dừng ở cửa bệnh viện.

Cầm đơn nằm viện, Hàn Vũ mặt suy yếu, đi vào bệnh viện.

9. Chương 10: Ngài Là Cha Tôi!cha Ruột! (3)

Mặc quần áo bệnh nhân, tóc dài rủ xuống vai, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trong gương tỏa ra sáng ngời, Hàn Vũ nhi buồn bực.

Đời này cô còn chưa ung dung tự tại, mỗi ngày nằm trên giường xem ti vi, đến lúc có y tá tới đưa bữa ăn dinh dưỡng, ăn no lại nằm ngủ, ngủ đủ liền ăn, bị nuôi như thế, thấy thế nào cũng không giống bệnh nhân bị bạch cầu a.

Trong gương, cô thấy gương mặt khê cười. Da trắng, lông mi dài đậm, sống mũi khéo léo thẳng tắp, đôi môi đỏ thắm, con mắt to mà sáng ngời, con ngươi nâu sẫm hết sức mê người. Một đầu tóc dài rối bù lỏng lẻo, toàn thân cũng lộ ra tinh thần phấn chấn, khí tức thanh xuân, nhìn một cái cũng biết có thể sống đến 100 tuổi. Ai, thật là khổ não a! Gần đây cũng bởi vì quá thông thả, quá an phận rồi, đầu cũng không đau đớn, cũng không xuất hiện trí nhớ lộn xộn lung tung, tinh thần mười phần, thế nào diễn người bệnh bạch cầu a!

“Vũ Nhi, cô đã khỏe chưa? Tây Môn Tiên Sinh đã tới, chúng ta phải nhanh, đừng tới trễ.”

Nói chuyện là một y tá trưởng trẻ tuổi, trên đầu đội mũ đuôi én trắng, vành nón còn có logo màu xanh, đó là dấu hiệu y tá trưởng.

Y tá trưởng nhìn cô gái nhỏ trong veo như nước, trong lòng không ngừng đau, bệnh bạch cầu mà trong Liễu gia một người cũng không tới nhìn cô, con gái riêng chính là đáng thương a, ai! Tổ tiên sai lầm làm sao lại báo ứng trên người đứa trẻ rồi?

Lôi kéo tay nhỏ bé của Hàn Vũ, y tá trưởng vừa lau nước mắt vừa đi tới phòng họp.

Người ghi danh tham gia lần miễn phí trị liệu thật nhiều, chỉ là thông qua rút máu hóa nghiệm, loại bỏ một nhóm, còn chừng ba mươi người tiến vào phỏng vấn cuối cùng. Bệnh bạch cầu nếu muốn trị phải tốn không ít tiền, suy tính đến vấn đề đó, nên chọn lựa vô cùng nghiêm khắc, nếu không lãng phí nguyên liệu sẽ không tốt.

Bên trong phòng họp sáng ngời rộng rãi, ba mươi mấy cô gái xếp thành một hàng, trên mặt của mỗi người đều là trắng phờ phạc, từng cái một không còn hơi sức, trong mắt đều là ánh sáng ảm đạm.

Đây là một bầy người đáng thương bị ốm đau hành hạ!

Những người này, nói không chừng đang lợi dụng những người đáng thương này tiến hành thí nghiệm y được? Đem người đáng thương làm thành con chuột bạch, thật sự là quá ghê tởm!

Tức giận nắm chặt quả đấm, Hàn Vũ hận không thể đem người đàn ông trước mắt ngồi đưa lưng về phía họ mà ăn tươi nuốt sống.

Người tốt nhất chó bị lão nương ta bắt được chuỗi, nếu không người sẽ chết! Xử người cả đời giam cầm! Hừ!

Tây Môn Dật vừa quay đầu lại, nhìn thấy một cặp mắt rực lửa thiêu đốt, cặp mắt kia sáng ngời có hồn, tuyệt không giống như bị bệnh bạch cầu hành hạ, ngược lại làm cho người ta nhìn thấy Phượng Hoàng niết bàn, rực rỡ ánh sáng.

Cô gái này! Thật mười bảy tuổi sao? Không phải nói cô đã nhiều năm làm y tá rồi sao?

Xem ra, có người chơi trò rồi.

“Các cô thích chơi trò mèo vờn chuột sao?” Tây Môn Dật cười nhạt, dáng vẻ văn nhã bắt được không ít trái tim của thiếu nữ.

Mặc dù rất kinh ngạc Tây Môn Dật lại hỏi như thế, nhưng tất cả chỉ lựa chọn lặng lẽ gật đầu, đang nói phim hoạt hình mèo vờn chuột?

Đụng phải đôi mắt Tây Môn Dật giống như nhìn thấu lòng người, Hàn Vũ có một ti lo lắng, chỉ là rất nhanh liền theo mọi người cùng nhau gật đầu, dù sao nước chảy bèo trôi chắc chắn sẽ không sai.

“Xem ra, tất cả mọi người rất có nhu cầu sống, cho dù ngã bệnh cũng không quên ngây thơ chất phác vui vẻ. Rất tốt, kế tiếp tôi sẽ đưa các chuyên gia tiến hành kiểm tra sức khỏe cho các cô, kết quả ngày mai sẽ thông báo. Nếu như thể chất không thích hợp cũng không cần nản chí, tập đoàn Tây Môn sẽ trả tiền chữa bệnh.” Tây Môn Dật đứng dậy, đôi tay để trong túi áo.

Đi ra khỏi phòng họp, Tây Môn Dật ở bên tai Hàn Vũ thì nói một câu, “Tôi không thích chơi trò mèo vờn chuột, nhưng cũng không phải không am hiểu.”

Câu nói kia thanh âm rất nhỏ, nhỏ như chỉ có anh ta và Hàn Vũ nghe được.

Hàn Vũ nhí chột cảm thấy tay chân rét run, lòng giống như xuyên vào nước đá! Nét mặt đó, mặc dù chỉ nhìn thấy một lần, nhưng cô không nhớ lầm!

Nhức đầu! Đau quá!

Vừa nghĩ tới, đầu Hàn Vũ bắt đầu đau đớn kịch liệt, giống như có ngàn vạn con kiến đang cắn cắn đầu cô, “A.”

Vốn đang đứng rất tốt đột nhiên sắc mặt tái nhợt mồ hôi lạnh túa ra, tất cả mọi người hoảng loạn, “Hàn Vũ, Hàn Vũ cô thế nào?”

“Tránh ra, lập tức cho cô ấy tiến hành kiểm tra.” Tây Môn Dật mới vừa đi ra cửa chính, nghe thanh âm xôn xao, quay đầu lại, nhìn thấy cô gái vốn đang tỏa sáng đột nhiên phát bệnh, lập tức ra lệnh.

Khi anh còn chưa tra được lai lịch cô gái này, không thể để cô có chuyện gì.

Mơ màng tỉnh lại, đầu tiên là nhìn ga giường màu trắng, hoàn cảnh xa lạ!

Đây không phải là hoàn cảnh cô quen thuộc, “Đây là nơi nào?”

“Trong nhà, con ngã bệnh, nhưng bây giờ về nhà thì tốt rồi, đầu còn cảm thấy đau không?” Một thanh âm ôn hoà hiền hậu vang lên.

Theo thanh âm, Y Hi Nhi nhìn sang, là anh ta! Cha ruột!

Lông mi dài động hai cái, nhìn người đàn ông kia, ngọt ngào hô: “Cha ruột!”

Mọi người nói không đánh người mặt tươi cười a, lại nói cô đáng yêu như thế, hẳn không có vấn đề gì. Không biết vì sao, kể từ lúc truyền nước biển, cô liền có trí nhớ thác loạn rồi. Cái tên lừa gạt cô ngồi lên đùi “Cha ruột” không phải đã gặp ở Kim Môn sao? Tại sao cô lúc ấy không nghĩ ra?

Còn có người đàn ông cô cho rằng cũng mắc bệnh giống mình, không phải là “Cha ruột” sao? Mặc dù lúc ấy ban đêm, cộng thêm trên mặt anh đều là bùn đất hỗn hợp với máu, còn râu ria, nhưng cặp mắt kia, cặp mắt giống như có thể hiểu rõ tất cả, cô tại sao cũng không nghĩ tới?

Nếu như cặp mắt kia đã nhìn thấy mình, vậy thì làm sao không biết mình, không phải là rất cổ quái sao?

Còn có tên hồ ly lại giả bộ lịch sự, rõ ràng anh ta nói câu kia là hoài nghi mình, ai kêu mình chạy đi nộp đơn làm y tá. Hơn nữa, hiện tại lại xuất hiện ở nơi này, rất rõ ràng ba người có liên lạc, bọn họ biết nhau, hơn nữa dường như “Cha ruột” còn là một đại ca.

Làm thế nào? Có thể lời nói dối bị phát hiện, sau đó bị người che miệng!

Vũ Văn Bác nhìn cô gái nhỏ ngẩn người, khe cau mày, cánh tay dài duỗi một cái, ôm cô vào trong ngực, thật sâu đặt lên trán cô, “Thế nào?”

Như thế nào đều chết, chẳng thà coi ngựa chết thành ngựa sống mà chữa chạy, đưa tay lên đùi nhéo một cái, nước mắt lập tức chứa đầy hốc mắt, nức nở nói: “Cha ruột a. Số con khổ a!”

10. Chương 11: Ngài Là Cha Tôi!cha Ruột! (4)

Nhìn cô gái nhỏ đang chuẩn bị hát kinh kịch, Vũ Văn Bác bèn vịn chặt cô gái trong ngực, để cho cô thoải mái ngồi trên đùi của mình, sau đó chờ cô nói tiếp.

“Con. . . con mắc phải tuyệt chứng, sống không được bao lâu, con nhảy xuống biển tự sát, nhưng trời cao không cho con chết vì lý do đó, ngài ấy muốn con dùng sinh mệnh có hạn đi giúp đỡ nhiều người, vì vậy con tự nộp đơn làm y tá, nhưng vào bệnh viện chưa nhìn thấy bệnh nhân, chỉ nghe thanh âm đã bị hù đi, vì vậy con biết rõ, con không thể làm thiên sứ áo trắng, cho nên con mới tùy ý phóng túng một lần trong cuộc sống có hạn, vì vậy con đập nổi bán sắt rót cuộc đến ‘ Diễm Ngộ ’ một chuyến, sau đó cha ruột cũng biết, cha ruột cho con chỉ phiếu, đây chính là ám hiệu trời cao cho con, ngài không cho con chết, nên con

cầm chi phiếu đến chữa bệnh, ai biết khi con bị phát bệnh lại làm hư chi phiếu, vì vậy con không có tiền trị liệu, không thể làm gì khác hơn là đi ghi danh thí nghiệm miễn phí, con. . .”

Vừa khóc vừa nhìn người đàn ông dưới mông, chuyện xưa này đủ khôn khéo chưa?

Thật thật giả giả, giả giả thật thật, quả thật chính là không chèn vào đâu được, nếu mấy lời này mà cũng không được thì cô có chết cũng không nhắm mắt!

Hai mắt Vũ Văn Bác như nước, mang theo một chút lạnh lẽo, hình như có thể nhìn thấu tất cả.

Cô nhóc này, hình như vẫn còn đang giãy giụa không chịu nói thật! Nhưng. . . Anh có thời gian từ từ khiến cô nhóc này nói thật ra.

Nhẹ nhàng ôm cô gái nhỏ trong ngực, giọng nói của Vũ Văn Bác nhẹ nhàng như nước, sự lạnh lẽo trong mắt từ từ hòa tan sau khi ngửi được mùi sữa thơm thoang thoảng từ người cô gái, “Không sợ, về sau có cha ở đây.”

Tựa vào trên ngực Vũ Văn Bác, Y Hi Nhi cảm nhận được một loại ấm áp trước nay chưa có, có lẽ đây là sự ấm áp mà cha mẹ ruột không biết chết sống cho cô.

Nắm tay nhỏ của Y Hi Nhi, Vũ Văn Bác đi ra khỏi phòng của anh, bên ngoài đã có một nhóm rất nhiều người đang chờ.

Tây Môn Dật ở trước nhất, híp mắt nhìn Y Hi Nhi, ý vị trong mắt không rõ, sanh đôi Đoan Mộc thì an tĩnh ngồi ở trên ghế sa lon, mỗi người cầm một ly cà phê trong tay.

Nhìn một cái cũng biết ba người là giai tầng quản lý, Y Hi Nhi lập tức lấy bản lãnh nịnh nọt của cô ra, cười híp mắt khom lưng, bày tỏ bối phận dưới, “Chào chú Tây Môn! Chào chú Thác! Chào anh của chú Thác!”

Nghe Y Hi Nhi hô lên mình chính xác không có lầm, Đoan Mộc Thác hơi xúc động trong lòng, khóe miệng không tự chủ nhếch lên. Rốt cuộc, có một người xuất hiện.

“Từ nay, cô ấy là con của tôi, Dậy, giao cô ấy cho cậu.” Vũ Văn Bác biết Y Hi Nhi mắc bệnh, bị nhưc đầu kịch liệt bất thành linh, mặc dù kiểm tra không ra cái gì, nhưng nhất định có vấn đề, con gái của anh, tại sao có thể chịu khổ như thế, phải tra rõ rồi chữa khỏi mới được.

“Đại ca, cả cô ấy tên gì chúng ta cũng không biết, thứ cho em nói câu bất kính, nói không chừng căn bản cô ấy không biết anh tên gì? Sao anh có thể nhận cô ấy làm con gái?” Tây Môn Dật phản đối đầu tiên!

Cô gái này xuất hiện rất cổ quái, không thể phớt lờ.

Mặc dù Tây Môn Dật không đồng ý, nhưng chuyện Vũ Văn Bác đã muốn làm thì ai cũng không ngăn được, quay đầu nhìn cô gái nhỏ thấp hơn mình một cái đầu, hỏi: “Cô bé, em tên gì?”

Không thể nói là Hàn Vũ Nhi, nói ra mắc công cha hờ tức giận, nếu vậy thì manh mối Tây Môn Dật sẽ bị hủy, vậy cũng không được, “Cháu. . . Cháu tên là Hi Nhi, tên ở nhà là Oa Oa.”

Nói xong, nhếch miệng cười một tiếng.

Vì biểu lộ sự non nớt của mình, cô chỉ có thể nghĩ ra tên ở nhà là Bảo Bảo hay Oa Oa, xin tha thứ hành vi giả bộ đáng yêu đáng xấu hổ của cô!

Vỗ vỗ đầu, Vũ Văn Bác thấy rất kiêu ngạo trong lòng, có đứa con gái đáng yêu vậy thật là một chuyện làm mình sáng khoái, nhìn Tây Môn Dật, ánh mắt của anh lại lập tức rét lạnh, nụ cười đầy mắt rút đi, “Dật, nó là con gái tôi, cũng là cháu gái cậu.”

Vũ Văn Bác nói như vậy, là vì để sau này Y Hi Nhi có thể đứng vững, anh không thích người khác điều tra con gái của anh, người của anh, ai cũng không cho đụng, cho dù là bạn tốt cũng không được.

Hiếu ý của Vũ Văn Bác, Tây Môn Dật gật đầu một cái, không có nói gì.

Qua cửa ải trước mắt này, hiện tại cô có thể hoàn thành nhiệm vụ của nữ ma đầu giao cho cô rồi, dù sao Tây Môn Dật xấu với cô thế, có tìm ra chứng cứ phạm tội của anh ta cũng không cảm thấy chột dạ, “Chú Dật, con có thể đến chỗ làm việc của chú chơi không?”

“Dĩ nhiên có thể!” Không đợi Tây Môn Dật trả lời, Vũ Văn Bác đã đồng ý.

Nhận con gái xong rồi, Vũ Văn Bác cũng không có tiếp tục ở lại để hưởng thụ niềm vui, mà lại đi đến nước Thái tiến hành giao dịch quân hỏa, sanh đôi Đoan Mộc cũng cùng đi, chỉ có Tây Môn Dật ở lại coi chừng Y Hi Nhi.

Một ngày, trăng mờ gió to.

Lén lén lút lút chạy vào phòng bếp, đuổi người giúp việc ra ngoài, lại nhìn chung quanh xem có ai không, cái tên Tây Môn Dật không có ở đây, Y Hi Nhi lập tức từ trong áo lót móc ra điện thoại đang giấu kỹ.

Nhỏ giọng nói với điện thoại, mắt quét xung quanh giống như ra đa, “Wey wey Wey! Mình là Hàn Vũ, mình là Hàn Vũ.”

“Như thế nào?” Bên trong điện thoại truyền đến tiếng đáp lại ngắn gọn nhưng mạnh mẽ của Cố Á Thuần.

“Hiện tại tôi đã lẫn vào trong kẻ địch, hình như phía sau tập đoàn Tây Môn còn có một núi dựa lớn hơn, đại ca của tổ chức gọi là Vũ Văn Bác, bây giờ tôi đang ở phòng bếp trong nhà họ, tôi. . .”

“Con nhỏ dần dần, tập đoàn Tây Môn là một tập đoàn của hội Liệt Diễm, đây là chuyện mọi người đều biết, con mẹ nó cô cứ nhiên không biết, tôi bảo cô bớt nói đọc nhiều sách, cô quăng hết lời lão nương rồi à?”

Không đợi Y Hi Nhi nói xong, Cố Á Thuần bên đầu điện thoại kia lập tức bắn pháo qua, tức giận vẫn không quên hỏi: “Bây giờ cô lấy thân phận gì để tiến vào nhà kẻ địch? Không có bị phát hiện thân phận chứ?”

“Không có không có, bây giờ tôi là con gái Vũ Văn Bác, không có ai phát hiện được thân phận của tôi, hiện tại tôi rất an toàn, chị không cần lo lắng cho tôi. . .” Y Hi Nhi bị sợ đến cam như hén, nhưng rất nhanh liền phản ứng kịp, nằm vùng kiên kỵ nhất đúng là thân phận, một khi bị lộ thì xong rồi, nhiệm vụ không hoàn thành, trực tiếp game over.

“Thân phận gì? Gián điệp sao?”

Khi Y Hi Nhi cầm điện thoại di động rút mình thành một cục tựa vào góc tường nói chuyện, thì trên đỉnh đầu truyền đến một thanh âm.

Thanh âm kia, dịu dàng như ngọc, vừa nghe cũng biết nhất định là một người lịch sự, hơn nữa còn là một người lịch sự đáng đáp cũng không tệ lắm

Ngẩng đầu, nhìn thấy khuôn mặt tươi cười anh tuấn, Y Hi Nhi bị sợ đến điện thoại di động cũng cầm không vững, “A a a. . .”

11. Chương 12: Chú Kể Chuyện Cho Cháu Nghe, Đêm Khuya Rồi

“Con ngốc này, chống đỡ cho lão nương, đừng chết đó. . .” Cố Á Thuần bên đầu điện thoại kia hình như đánh hơi được mùi vị không đúng, khẩn trương đến tim cũng sắp nhảy ra ngoài.

“Vị nữ sĩ tính tình nóng nảy, về sự an toàn của cảnh viên Y Hi Nhi số 2378 cô không phải lo lắng, hội Liệt Diễm chúng tôi nhất định sẽ chăm sóc rất tốt, bởi vì bắt đầu từ bây giờ cô ấy chính là hòn ngọc quý trên tay hội Liệt Diễm chúng tôi rồi, về sau cô nói chuyện với cô ấy cẩn thận chút, ngàn vạn lần không được nói năng lỗ măng, chọc tới hội Liệt Diễm chúng tôi, cô cũng nên biết là kết quả gì rồi.”

Cầm lấy điện thoại vút xuống sàn nhà, giọng nói của Tây Môn Dật thong thả, cũng không quản Cố Á Thuần bên kia điện thoại đáp lại như thế nào, đã trực tiếp cúp, rút pin điện thoại di động ra, ném vào trong thùng rác.

Ngây ngốc nhìn Tây Môn Dật, Y Hi Nhi cảm thấy mình sắp ngã ra.

Câu nói lúc này là có ý gì? Cảnh viên số 2378, đó không phải là chính cô sao? Tây Môn Dật biết? Vậy làm sao bây giờ? Nghe nói hội Liệt Diễm là một bang xã hội đen rất mạnh, chọc tới hội Liệt Diễm còn đáng

sợ hơn chọc tới bộ trưởng bộ quốc phòng! Người bộ trưởng bộ quốc phòng tối thiểu còn nói với bạn một câu rồi mới cướp nhà bạn, nhưng hội Liệt Diễm sẽ không thiện lương như vậy, sẽ không thông báo cho bạn, không để cho bạn chuyển gia sản đáng tiền ra trước.

Tại sao anh ta biết?

Hung hăng tát mình một cái! Cảnh sát rơi vào trong tay xã hội đen rồi, khó trách anh ta nói trò chơi mèo vờn chuột gì đó, hoá ra là như vậy.

Vốn mình muốn bắt lấy nhược điểm của anh ta, hiện tại thì tốt rồi, biến thành mình bị người ta trêu rồi, vậy mà còn phải giúp người ta kiếm tiền, hiện tại cha hờ kia lại đến nước Thái chứ không ở đây, Tây Môn Dật này có nhân cơ hội cắt mình thành tám khúc khảm trong vách tường hay không?

A a a! Đừng mà à à! Cô còn muốn sống thêm mấy năm nữa.

Người cao 1m8 khom người xuống, ôm cô gái nhỏ nhẩn từ trong góc tường ra, giọng nói dịu dàng, như một người chú ầm ập, “Cháu yên tâm, cháu là cháu gái chú, chú đưa cháu đi ngủ, đêm đã khuya, sỏi ra khỏi động rồi, đứa bé không ngủ được là sẽ bị ăn sạch đó.”

“Tôi, tôi, tôi không phải đứa trẻ! Thật ra thì tôi là cảnh sát, nằm vùng, tôi thật ra đã hai mươi lăm tuổi rồi, tôi hu hu hu. . . Anh đừng ăn tôi, tôi bảo đảm về sau sẽ không dám nữa, về sau chuyện xã hội đen tôi đều mặc kệ, nhìn thấy tên côn đồ các ké tôi cũng không đi đánh bọn họ, tôi nhượng bộ lui binh, không đúng, tránh lui 13 dặm, như vậy có được hay không, chú, chú là người tốt, là người rất tốt, chú bỏ qua cho cháu đi! Cứu một mạng người hơn xây tháp 7 tầng, anh đừng so đo với người như tôi.”

Y Hi Nhi khóc lóc nói, vì mạng sống, hiện tại bảo cô kêu Tây Môn Dật là cha ruột cô cũng kêu.

“Loại người như cháu? Loại người thế nào?” Nhướn cao lông mày, Tây Môn Dật thú vị hỏi, lòng bàn chân không có dừng lại, sải bước đi lên căn phòng trên lầu.

“Anh trông tôi lắm la lắm lét, còn hám lợi đen lòng, lòng tham không đáy một lòng muốn kiếm tiền tài bất nghĩa, mặc dù rất cuộc chi phiếu bị tôi làm ướt, nhưng lòng dạ rắn rết của tôi đã đến mức phát rồ, mất hết tính người, loại người không có điều ác nào không làm giống tôi, quả thật làm người ta giận sôi, người cao quý giống như ngài ngàn vạn lần đừng so đo với người bình thường.”

Nằm vùng bại lộ, chuyện này nghiêm trọng cỡ nào!

Lại còn bị bắt tại chỗ, cô thật sự là ngốc nghếch quá, nữ ma đầu nói không có sai, mình quả nhiên là cái gì cũng sai, quả nhiên là người cản trở.

Nữ ma đầu, chị mau lại đây cứu tôi đi!

“Nhớ, cháu không phải là cảnh sát, năm nay cháu mười bảy tuổi, là thiên kim đại tiểu thư hội Liệt Diễm chúng tôi, loại người dễ làm người ta giận sôi như cháu rất thích hợp với hội Liệt Diễm chúng tôi mà?” thanh âm dễ nghe của Tây Môn Dật quanh quẩn ở bên tai Y Hi Nhi, thanh âm dịu dàng như đang tâm tình, nhưng tất cả lời nói ra đều khiến Y Hi Nhi cảm thấy gan mật vỡ hết.

“Cháu sai lầm rồi. . . Cháu không dám thật, chú, không đúng, cha, ngài là cha ruột của con! Con xin ngài bỏ qua cho con đi được không?” Y Hi Nhi bị thả vào trên giường lớn, liến lật người, lăn vào trong góc, cách Tây Môn Dật xa xa.

Vuốt ve đầu Y Hi Nhi, Tây Môn Dật cười dịu dàng, quả thật giống như là gió xuân trong tháng ba, “Cha cháu gọi là Vũ Văn Bác, anh ấy là đương gia hội Liệt Diễm, mà cháu, chính là đại tiểu thư, hiểu chưa?”

Uốn thẳng lưng ngồi ở trước mặt của Tây Môn Dật, khuôn mặt nhỏ nhẩn phàn nàn, lệ rơi đầy mặt nói: “Tôi. . . hu hu. . . hu hu. . . Tôi không dám nhận làm đại tiểu thư. . . Tôi muốn về nhà, hu hu. . .”

Lần này, nước mắt của Y Hi Nhi là thật, cô sợ quá mà khóc, không phải cố ý giả khóc.

Bị bắt giữ, còn bị một tên xã hội đen độc ác quen thói bắt giữ, cô làm sao còn dám nghĩ có cơ hội sống sót, nhớ tới một đồng nghiệp tốt nghiệp cùng khóa với cô, anh ta cũng làm nằm vùng, lúc đầu cũng làm côn đồ như cô, kết quả anh ta lại kém may mắn, chưa khám phá gì, ra quân chưa thắng trận đã chết, ngày chết lại

là ngày phát tiền lương tháng thứ nhất của họ, mặc dù tháng thứ nhất chỉ có 1800 ít ỏi, nhưng anh ta vẫn không kịp tiêu hết số tiền lương lần đầu.

Hiện tại, mình còn chọc tới bang xã hội đen mạnh hơn, cô phải chết như thế nào đây! Cô chết rồi, trong ngân hàng còn có 5000 đồng chưa có lấy ra, khoản tiền kia cô còn chưa xài mà, sao cô có thể chết?

“Đừng sợ, chú kể chuyện cho cháu nghe, đêm đã khuya, mau ngủ đi, ngày mai cha cháu sẽ về rồi, ngoan!” Tây Môn Dật cười vô cùng sáng chói rực rỡ, dù là cô gái xinh đẹp nhất trên thế giới cũng không cười đẹp như anh.

Trêu chọc Y Hi Nhi, trong lòng Tây Môn Dật cực kỳ thoải mái.

“Chú bắt đầu kể chuyện xưa, đêm khuya, tất cả đều có vẻ trầm lặng, giống như lọt vào giấc ngủ say tỉnh mịch, không có bất kỳ tức giận. . .” Tây Môn Dật vui sướng hài lòng kể chuyện ma anh xem được từ trên mạng, để dỗ Y Hi Nhi ngủ.

Một đêm này, Y Hi Nhi trợn tròn mắt đến trời sáng cả đêm, Tây Môn Dật bên cạnh lại nửa tựa vào đầu giường kể chuyện ma.

Niềm vui thú của mèo vờn chuột không ở lúc bắt được, mà là ở trong quá trình trêu chọc, đó là một loại vui vẻ tiền bạc không mua được.

Sau khi Y Hi Nhi mơ mơ màng màng ngủ mất, đột nhiên cảm thấy tiếng huyền não vang lên.

Một tiếng rỗng giậm dữ vang lên, giống như một con rồng lửa đang phun lửa.

12. Chương 13: Cha Ruột....con Đang Luyện Tập Tài Ăn Nói

“Người tới, lập tức thu thập hành lý của Tây Môn Dật, về sau không cho hắn bước vào biệt thự nữa bước!”

Lông mi giật giật mấy cái, Y Hi Nhi chậm rãi mở mắt.

Lật người, lồng ngực ấm áp? Kỳ quái ngẩng đầu nhìn, mắt kiếng Tây Môn Dật không biết đã lấy xuống từ lúc nào, có vẻ đặc biệt tuần tú, hàm răng trắng nõn biểu hiện tâm tình anh rất tốt.

“Chào buổi sáng, cháu gái!” thanh âm Tây Môn Dật thanh nhã sáng lãng, một chút cũng không có vẻ uể oải.

Mẹ, nói một buổi tối tinh thần còn tốt như vậy, thật không phải là người!

Đội đã nào...! Bây giờ là cái tư thế gì? Lúc nào thì mình rúc vào trong ngực Tây Môn Dật? Hơn nữa, đôi chân mình còn tùy tiện gác bên hông anh ta, cái mông phía dưới cảm giác mát rượi.

Đó là quần lót lộ ra rồi!

“A a a! Sắc lang a!” Y Hi Nhi gào khóc thảm thiết.

“Ha ha!”

Ba người, trừ Tây Môn Dật biểu hiện một dạng rực rỡ ra, Vũ Văn Bác và Y Hi Nhi không tâm tình gì.

Vũ Văn Bác không nói gì, chỉ là dùng mắt nghiêm nghị nhìn chằm chằm người trên giường lớn đang uốn éo thành bánh quai chèo, ánh mắt kia như muốn bắn ra tia lửa!

“Cút đến Châu Phi đi lấy quặng cho ta!” Vũ Văn Bác giận không kiềm được rống to, thanh âm giống như sấm rền, cả phòng cũng bị tiếng rống ấy lay động.

Tường nhà lắc lư, Vũ Văn Bác trong cơn giận dữ một tay bắt lấy Tây Môn Dật, ném xuống sàn nhà. Mấy người làm nghe tiếng động vội vàng đỡ Tây Môn Dật lên, chạy trốn ra ngoài cửa, chỉ sợ Tây Môn Dật sẽ bị lão đại ăn thịt.

Đem Tây Môn Dật đuổi tới Châu Phi đi, Vũ Văn Bác lúc này mới nuốt xuống cục nghẹn, con gái đáng yêu của anh cư nhiên bị ông chú dụ dỗ lên giường, người làm cha như anh cũng chưa từng ôm con gái ngủ như vậy, cư nhiên tiện nghi cho tên tiểu tử Tây Môn Dật kia.

Càng nghĩ càng thấy bức mình, Vũ Văn Bác vốn đang tiến hành hội nghị trực tuyến lập tức ngưng hẳn, ra khỏi phòng họp trở lại phòng mình.

Y Hi Nhi đang thay quần ngủ, bị Vũ Văn Bác đột nhiên xông vào làm giật mình, còn chưa kịp mặc xong, vội vàng ngồi chồm hổm xuống lấy giường che chắn thân thể mình.

Một giấc ngủ đến buổi trưa tỉnh lại, trừ một đồng mỹ nữ nói tiếng Anh cô không hề biết một ai. Vì vậy thừa dịp không có người cô vội chạy xuống phòng bếp lục tung một lần, cố gắng tìm điện thoại di động, đáng tiếc bận rộn một buổi chiều cũng không có thu hoạch gì.

Hiện tại rõ ràng cha đã biết thân phận của mình rồi, nhưng khi nhìn bộ dạng giống như không muốn truy cứu, Y Hi Nhi cũng vui vẻ cười sáng lạn, “Cha, con đang thay quần áo, cha có phải nên tránh trước hay không?”

Đoán chừng những người xã hội đen kia đều có tật trong lòng, không có thân tình nên đặc biệt khát vọng thân tình, nhìn thấy dáng dấp mình đáng yêu liền muốn nhận làm con gái.

Hay nói căn bản bằng quảng cáo, nhưng thật ra là muốn chiếm đoạt mình, mạnh tay bẻ hoa sau đó sẽ bắn chết? Rất có thể! Người Hội Liệt Diễm không có ai dễ nói chuyện, mình rõ ràng là kẻ địch còn đối tốt như vậy?

Càng nghĩ càng cảm thấy đáng sợ, càng xem càng cảm thấy ánh mắt Vũ Văn Bác nhìn mình bỉ ổi.

Nắm chặt ga giường che thân thể mềm mại uyển chuyển, Y Hi Nhi sợ hãi.

Cô lớn như vậy, vẫn diễn vai thiếu nữ vị thành niên, đúng là không biết phải làm sao.

Mạng quan trọng hay trinh tiết quan trọng? Đây là một vấn đề lớn a!

“Nha!” Thân thể đột nhiên lạnh lẽo, ngay sau đó lại tiến vào một lồng ngực ấm áp.

Nháy mắt mấy cái, không sai, che giấu gì đó trên người đều bị rớt, trần trụi hiện ra trong ngực Vũ Văn Bác.

“Con biết da con trắng nõn nà, giọng nói trong trẻo, xinh đẹp vô địch, ngay cả mùi thơm cơ thể cũng có thể gọi bướm bướm, khí chất tiên tử thoát tục. Nhưng mặc dù dung mạo con động lòng đến mức hoa nhường nguyệt thẹn, cha cũng không thể đối với con như vậy, cha phải biết, tại Trung Quốc cho dù là vợ chồng nếu hai bên không tự nguyện cũng coi như là cưỡng.”

Vũ Văn Bác đột nhiên quay đầu trốn mắt nhìn Y Hi Nhi một cái, tròng cô kính hồn bạt vía, dây thần kinh giật một cái, bắt đầu phát run.

Vũ Văn Bác cầm một cái váy hồng không tìm được trước sau, căn bản không quan tâm Y Hi Nhi nói những thứ ngớ ngẩn kia.

Nhìn trong mắt Vũ Văn Bác rõ ràng mất hứng, Y Hi Nhi nuốt nước miếng một cái, run run nói: “Cha. . . Cha ruột. . . Con đang luyện tập tài ăn nói?”

Kẻ thức thời mới là trang tuần kiệt, trinh tiết nhằm nhò gì, nếu không có mạng, trinh tiết này còn dùng được sao!

Vũ Văn Bác căn bản không nghe Y Hi Nhi, một lòng định giúp con gái mặc quần áo, tìm được vị trí, từ trên ót chụp xuống, lôi kéo một cái, lúc này mới hài lòng cười.

“Tốt lắm, đi đánh răng rửa mặt lên giường ngủ.” Vỗ vỗ mông Y Hi Nhi, Vũ Văn Bác thúc giục.

Khó trách những người làm cha trên TV có con gái đều là bộ dáng hạnh phúc. Thì ra cảm giác có con gái tốt đẹp như vậy, đáng tiếc con gái trưởng thành không cần thay tả rồi, nếu không thay tả cũng là sở trường của anh. Trong quảng cáo trên tivi thường nói, lấy thông minh của anh khẳng định có thể giúp con gái làm bất cứ cái gì.

Nhìn mình ăn mặc thật tốt, chỉnh tề quy củ, trong quá trình thay quần áo cũng không bị ăn chút xiu đậu hũ, Y Hi Nhi có chút không thể tin, “Tốt. Tốt lắm?”

“Nhanh lên một chút, cha đi lấy sách, lát nữa kể chuyện xưa cho con!” Việc Tây Môn Dật làm, người làm cha như anh phải hơn. Không phải là kể chuyện xưa sao?

Rửa mặt đánh răng xong, Y Hi Nhi run lấy bảy nửa ngày mới chui vào trong chăn, bây giờ chuyện gì đang xảy ra? Lão đại xã hội đen kể chuyện xưa ỉn sao? Chuyện ma? Cô cũng không còn trái tim để chịu lần nữa.

Kỳ quái, lấy một quyển sách sẽ lâu như vậy? 20’ còn không vào?

Không nhìn thấy Vũ Văn Bác vào phòng, Y Hi Nhi có chút kỳ quái. Cái loại thấp thỏm trên người cô đã được nghiệm chứng.

Vì kể chuyện xưa cho con gái, chưa bao giờ nhìn sách truyện Vũ Văn Bác gặp chút khó khăn.

Một thuộc hạ đã kết hôn vừa đúng tuần tra ở phòng khách, Vũ Văn Bác đuổi kịp, lần uốn éo hỏi: “A Tư, con trai cậu mấy tuổi?” Hỏi xong, Vũ Văn Bác cũng cảm thấy lúng túng, Vũ Văn Bác anh khi nào sẽ quan tâm chuyện riêng của thuộc hạ rồi?

A Tư ngẩn ra, lập tức lại ngẩng đầu ưỡn ngực nói năng có khí phách trả lời: “Lão đại, tám tuổi rồi.”

Vũ Văn Bác có chút phiền não, chỉ vì làm một người cha tốt, anh không ngại học hỏi kẻ dưới, mong đợi nhìn thuộc hạ, hi vọng học hỏi kinh nghiệm, “Vậy nó có xem sách truyện chưa?”

Nói về con trai của mình, a Tư lộ ra nụ cười thật thà, cho dù là xã hội đen, nhưng làm một người cha lại để anh giờ phút này thoát nhìn rất hiền lành, “Gần đây mẹ nó mua cho nó công chúa Bạch Tuyết, ha ha.”

“Cậu bây giờ đi mua công chúa Bạch Tuyết, trong vòng hai mươi phút tôi muốn có.”

Đứa trẻ khác đọc sách gì, con anh cũng sẽ đọc sách đó, tóm lại không đọc chuyện ma là được. Lá gan Tây Môn Dật gần đây càng lúc càng lớn, thậm chí con gái của anh cũng dám lấy ra nói giỡn, không nghe lệnh bắt hẩn đi Châu Phi đào dầu hỏa , hẩn vĩnh viễn cũng đừng nghĩ rời khỏi Châu Phi.

Nhớ tới con gáo đáng yêu cư nhiên bị buộc nghe chuyện ma cả một buổi tối, mặt Vũ Văn Bác lập tức âm trầm xuống.

13. Chương 14: Con Nơi Nào Nhỏ?36 Còn Nhỏ?

Bắt A Tư mua truyện cổ tích, Vũ Văn Bác hít sâu một hơi, đem bèn nhọn trong mắt biến mất, thay bằng ánh mắt nhu hòa.

“Ở một quốc gia xa xôi, có một Quốc vương và Vương Hậu, bọn họ khát vọng có một đứa bé. Vì vậy rất thành ý hướng lên thượng đế cầu nguyện.”

Nghe mở đầu chuyện xưa, mặt Y Hi Nhi liền co rút.

Vũ Văn Bác này, không phải Đại Ca trong truyền thuyết sao? Lại có thể biết chuyện xưa cho trẻ em? Thế giới này có phải điên cuồng hay không?

Đẩy đẩy người đàn ông nằm nghiêng bên cạnh, Y Hi Nhi chê cười: “Cái đó. Cha a, con mệt, cha nếu không về trước?”

“Cha dỗ con ngủ!” Đem bàn tay nhỏ bé đang đẩy mình siết chặt trong tay, Vũ Văn Bác có chút thất bại, thật vất vả muốn làm cha một lần, liền bị chê?

“Không cần, con đã lớn như vậy.” Hai mươi lăm tuổi tuổi còn nghe công chúa Bạch Tuyết, quả thật so với chuyện ma còn kinh hãi hơn, cô không tiêu hóa được.

Buông truyện cổ tích trong tay, Vũ Văn Bác cẩn thận tìm hiểu Y Hi Nhi, bình tĩnh nói: “Con còn nhỏ.”

Nhỏ? Cô nơi nào nhỏ? 36C còn nhỏ? Không chịu thua ưỡn ngực, “Cha a, con đây có thể coi như đồi núi còn nhỏ?”

Vũ Văn Bác nghe vậy, nhìn kỹ bộ ngực Y Hi Nhi một chút, gật đầu một cái, quả thật không coi là nhỏ. Lấy tỷ lệ vóc người của cô mà nói đã coi như rất lớn, nhưng anh không phải nói chỗ đó lớn hay nhỏ, con gái này suy nghĩ đi nơi nào rồi?

“Cha là cha, cha nói con nhỏ chính là nhỏ.” Vũ Văn Bác làm việc, chưa bao giờ cần giải thích, cho dù là con gái mình nhận nuôi cũng không muốn giải thích.

Xem thế này, Y Hi Nhi không vui, lớn như vậy, ai dám nói cô nhỏ? Còn nhớ rõ lúc cô học trung học cũng vì quá lớn nên khóa thể dục cũng không dám lên, chỉ sợ vừa chạy sẽ khiến sắc lang vây xem, vì thể thành tích thể dục không có gì, chạy bộ còn kém hơn.

Trước kia nhỏ không hiểu chuyện, cảm thấy là một gánh nặng, hiện tại trưởng thành mới biết đây chính là vũ khí kiêu ngạo của phụ nữ, cô sao có thể dễ dàng tha thứ kiêu ngạo của mình bị chất vấn đây?

Không được! Không thể! “Cha, cha sờ một cái xem, có thể là cha lớn tuổi ánh mắt không tốt, cha sờ rồi sẽ biết khá lớn, thật!” Y Hi Nhi chỉ thiếu chút nữa chỉ tay lên trời thề.

Vũ Văn Bác nhìn con gái cố gắng ưỡn ngực, trên mặt ba đường vạch đen kéo xuống, con gái này nói thể nào càng ngày càng lạc lối đây?

“Cha nói con tuổi còn nhỏ, con muốn nghĩ đến đâu?” Vũ Văn Bác đầu hàng, lần đầu tiên trong cuộc đời giải thích ý của mình.

Tuổi. Nhỏ!

Y Hi Nhi hận không thể đào hố vùi mình rồi.

Tổ quốc của tôi a, tôi thấy thẹn với ngài, tôi khiến ngài hổ thẹn rồi, tôi đây tư tưởng xấu xa nên bị bắt ra ngoài bắn chết!

Y Hi Nhi ngu, vì vậy chiều bài cười khúc khích lại tới, nhìn qua giống như đồ ngốc, trên mặt cũng viết hai chữ ngu ngốc.

“Ha ha. Ha ha. Ha ha. Mới vừa rồi cha nói gì? Con lại phát bệnh rồi, chuyện gì vừa xảy ra? Thôi, chúng ta tiếp tục kể chuyện xưa đi, kể tới chỗ nào rồi?”

Ai còn có thể lúng túng hơn cô, cha ruột thánh khiết vĩ đại cỡ nào a, cha ruột đạo đức tốt cỡ nào a, cha ruột là cha ruột thật. Mọi người coi người là con gái rượu, chỉ một mình người có tư tưởng xấu xa đi cân nhắc người ta.

Rút một bàn tay, Y Hi Nhi cố gắng giả bộ ngu tới cùng.

Mây kiếm anh tuần khê nhú, một ánh mắt thâm thúy chợt sáng lên, ở trong đêm tản ra ánh sáng chói mắt.

Con gái a, luôn có thể ỉnh vui vẻ.

Vũ Văn Bác nhovn cười.

Nhìn nụ cười Vũ Văn Bác như đầu độc lòng người, Y Hi Nhi cảm thấy đó là người đẹp mắt nhất trên thế giới. Cô đúng là tốt số, lại có thể cho gặp người đàn ông xinh đẹp như vậy, hơn nữa người đàn ông này còn đối tốt với cô, nhất định là đời trước cô làm nhiều chuyện tốt, cho nên đời này ông trời bồi thường ỉnh.

Nhìn chăm chăm ánh mắt Vũ Văn Bác, cảm thấy đôi mắt kia thâm thúy như bầu trời đêm, thần bí làm người ta hăm sâu trong nước xoáy.

“Con quá hạnh phúc.” Đang ôm hai gò má của mình, Y Hi Nhi hoa si rồi.

Nhìn ánh sáng vụt qua trong đôi mắt to, trên mặt ngây như phỗng, Vũ Văn Bác vỗ vỗ đầu Y Hi Nhi, ôm cô ngủ.

Mấy ngày kế tiếp, Y Hi Nhi bị vây trong biệt thự to lớn, mặc dù mỗi ngày đều có rất nhiều người hầu hạ cô. Đáng tiếc không có nửa điểm tự do, không thể ra cửa, không có điện thoại, không có Internet, không ai có thể nói chuyện phiếm, Y Hi Nhi quả thật sắp nổi điên.

Không thể liên lạc với Nữ Ma Đầu, căn bản không có người biết cô giờ phút này bị vây ở hội Liệt Diễm. Cũng không biết Nữ Ma Đầu có tới cứu mình hay không, điện thoại bị cắt đứt, Y Hi Nhi vẫn cầu nguyện Cố Á Thuần sớm tìm được mình, mặc dù Vũ Văn Bác đối với mình có vẻ rất tốt, nhưng ai biết anh ta có thể bất chợt phát rồ đem mình giết hại đấy.

Giống như tình tình đại ca xã hội đen luôn luôn bất định, hôm nay tâm tình tốt theo cô chơi, ai biết một ngày trở mặt đem cô biến thành liệt nữ người.

Cặp đôi hoa đào không thấy bóng dáng, ngay cả hồ ly Tây Môn Dật cũng đi Châu Phi, bây giờ ở Hạ Môn chỉ có Vũ Văn Bác có thể cùng mình nói chuyện. Tại sao không ai có thể nói chuyện? Hội Liệt Diễm người nhiều như vậy, mỗi ngày hộ vệ đứng trong biệt thự trực cũng mấy trăm người rồi, huống chi mỗi ngày đi qua đi lại trước mặt cô đến mười mấy người giúp việc.

Bởi vì, nữ chính Y Hi Nhi là một người mù ngôn ngữ! Cô chỉ biết một ít Anh văn sứt sẹo, nhưng đáng tiếc người nơi này đều không nói Anh văn, dĩ nhiên lại càng không nói Trung văn rồi, vì vậy cuộc đời của cô bắt đầu cực độ nhàm chán.

Nằm ở 1 góc vườn hoa, Y Hi Nhi nhìn con kiến dọn nhà.

14. Chương 15: Truyện Cổ Tích

Mất hồn nhìn con kiến dọn nhà, Y Hi Nhi lẩm bẩm nói: “Trời muốn mưa đấy.”

Phỉ Dung dáng dấp thô kệch mặt không thay đổi nhìn cô gái đang chống mộng không có chút hình tượng nào, lạnh lùng nói: “Tiểu thư, mời trở về phòng.”

Y Hi Nhi nghe được âm thanh, quay đầu lại liếc mắt nhìn. Chỉ cảm giác hận không thể móc mắt. Tại sao? Bởi vì dáng dấp Phỉ Dung kia xấu xí vô cùng, da đen cũng được đi, cư nhiên hàm răng cũng đen, mập còn chưa tính, cư nhiên mập đến cường tráng, ngũ quan không đứng đắn cũng thôi, cư nhiên dưới mí mắt có một vết sẹo 10 cm, nhìn sẽ thấy ác mộng a.

Không phải nói dáng dấp người giúp việc nhà có tiền đều là mỹ nữ sao? Tại sao trong nhà Vũ Văn Bác lại có mặt hàng này? Chẳng lẽ ánh mắt thẩm mỹ của Hắc bang và người bình thường không cùng một kiểu?

Phỉ Dung thấy Y Hi Nhi không có phản ứng, mặt lần nữa không thay đổi lên giọng, “Xin tiểu thư trở về phòng!”

Ôi mẹ nó, miệng to như chậu máu!

Trời ạ, biết là Phỉ Dung, không biết còn tưởng rằng từ địa ngục bò lên, miệng môi cũng giống tím bầm.

Y Hi Nhi căn bản nghe không hiểu ngôn ngữ Philippines, đầu vô hạn YY.

Nhìn Phỉ Dung nhích lại gần mình, dù mình nghe không hiểu cô ta nói gì, đoán chừng mình nói gì cô ta cũng nghe không hiểu đi, Y Hi Nhi lớn gan, ghét bỏ nói: ” Dáng dấp cô thật khó nhìn, mẹ cô sinh cô xong có phải cũng bị hù chết hay không? Nếu không chết đoán chừng cũng hận không thể đem cô nhét lại, tái sinh một lần nữa?”

Phỉ Dung giơ một tay lên sau cổ áo Y Hi Nhi, vết sẹo lộ ra khi mỉm cười, bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười trả lời: “Không có hù chết, bị chặt chết.”

Trung. Trung văn! ?

Thế giới Y Hi Nhi bắt đầu hóng gió, Phỉ Dung nói Trung văn, này đại biểu ý tứ gì? Đại biểu chính mình mấy ngày nay nói nói xấu họ, đồng thời kế hoạch trốn chạy cũng bị người ta biết?

Trời ạ! Một Phỉ Dung tại sao có thể hiểu được ngôn ngữ nước lạ? Đây là phản khoa học đấy!

Có lẽ, cô cũng chỉ biết nói một câu kia, dù sao bị nói xấu xí quá nhiều, cho nên học một câu kinh người như vậy: “Cô. Cũng nghe hiểu được sao?”

Vết sẹo vừa nhắc Y Hi Nhi đi vào trong phòng, thanh âm như cũ vững vàng trả lời: “Tiểu thư nói nghe hiểu chuyện cô chuẩn bị tối nay lấy chăn bông bao lấy mình nhảy xuống cửa sổ lầu ba, sau đó len lén trốn chạy sao?”

Quả nhiên. Cũng nghe hiểu!

Y Hi Nhi hận không thể đung chết mình.

“Tiểu thư, bên ngoài nơi này đều có hộ vệ và ám vệ đang bảo vệ, đừng nói cô lớn như vậy, ngay cả con ruồi cũng không thể đi ra.”

Thanh âm vết sẹo đáng đánh đòn như cũ, thái độ như muốn ăn đòn, còn làm người ta tức giận.

Đáng tiếc, gan Y Hi Nhi không đủ lớn, cho nên chỉ có thể tức giận bất bình nhìn vết sẹo đem mình ném vào trong bồn tắm, sau đó bị ba bốn Phỉ Dung trẻ lột sạch bắt đầu tắm đặc biệt.

Bữa ăn tối trên bàn.

Đã bốn ngày rồi, bốn ngày này Vũ Văn Bác đều chui vào phòng kể chuyện xưa, từ công chúa Bạch Tuyết đến Cô bé lọ lem, từ cô bé quàng khăn đỏ đến sói đến đây.

Tối nay, tên cha ruột này lại muốn lấy chuyện xưa gì tới độc hại tâm linh của mình đây?

Cẩn thận, Y Hi Nhi có chút bất đắc dĩ nhìn cha ruột ngồi đối diện.

Ưu nhã để xiên xuống, Vũ Văn Bác cầm khăn giấy ướt lau miệng, nhìn con gái ngồi ở đối diện mặt khổ não, ôn hòa hỏi: “Thế nào? Không thích ăn sao?”

“Thích.” đầu bếp Pháp làm có thể không ngon sao? Cả đời này cô cũng không ăn cái gì ngon như vậy. Trước mắt quyết tâm ăn chưa đến mấy phần, có thể không thích?

Vũ Văn Bác đã ăn xong, đứng dậy, hai chân thon dài mấy bước đã đến bên người Y Hi Nhi, vuốt ve chân mày rồi rầm đụng vào nhau, nhẹ giọng nói: “Vậy sao mặt ủ mày ê? Có phải mấy ngày nay quá buồn bực?”

Mặt ủ mày ê? Cô có thể không buồn sao? Hiện tại bị giam ở lao tù trước mặt như một phạm nhân, nhất cử nhất động của mình đều có người giám sát, loại cảm giác đó người có thể thừa nhận sao? Choáng nha, con mẹ nó người biết rõ bà đây một lòng muốn chạy trốn, còn làm bộ cái gì không biết.

Mẹ, thật cho bà đây không dám nổi đóa sao? ‘Cha hãy thử xem cha bị giam, con đây là con gái cha sao? Con, con mẹ nó, đúng là phạm nhân, cha còn để cho người khác đe dọa con, là con người sẽ mặt ủ mày ê rồi.’

Y Hi Nhi đã phần nộ đến cực điểm, gương mặt vốn hồng phác cũng mau nổi máu, miệng giận đến phình to, nói tới nói lui miệng như cá vàng lúc mở lúc đóng.

Vũ Văn Bác đối với thịnh nộ của Y Hi Nhi ra vẻ không nghe, trên mặt bình tĩnh đến không thể bình tĩnh hơn, đưa một ngón tay thon dài, dăm gò má Y Hi Nhi một cái.

Gò má phình to nhất thời liền khí cầu xẹp hơi, ngược lại bắt đầu co quắp.

Mình giống như tôm tép nhai nhép, gương mặt Vũ Văn Bác còn như không có chuyện gì xảy ra, trời xanh a, nhanh chút phải người tới thu thập yêu nghiệt thôi.

Y Hi Nhi chưa từng gặp một người như vậy, một người không có tính khí đến mức này cũng thật quá hiếm. Không phải nói tính khí lão đại xã hội đen rất nóng nảy sao? Tại sao nhiều ngày như vậy, cô căn bản chưa thấy một việc a.

Trừ lúc mơ màng màng ngủ kia, cũng chưa thấy trên mặt Vũ Văn Bác trừ lạnh nhạt và mỉm cười còn có sắc mặt khác. Những người khác, trên mặt càng thêm đơn giản, tương tự như bình mã, trên mặt mỗi người đều cố định.

Hiện tại tốt hơn, chính mình cũng tức đến giờ chân, Vũ Văn Bác bên kia cư nhiên lông mày cũng không giơ một cái, còn nói cái gì là cha của mình, thú vị lắm!

Nhìn trên mặt Y Hi Nhi muôn màu muôn vẻ, trong lòng Vũ Văn Bác đã cảm thấy một loại hưng phấn khó nói lên lời, chỉ nhìn nét mặt của cô đã cảm thấy thú vị. Nhưng chuyện của con gái còn phải quan tâm, ai kêu mình là cha, “Martha, cô khi nào đe dọa tiểu thư?”

Một câu nói này, Vũ Văn Bác dùng Trung văn hỏi, vì dĩ nhiên muốn Y Hi Nhi nghe hiểu được.

Vết sẹo kia không nét mặt tiến lên một bước, chỉ dám cúi đầu nhìn chân Vũ Văn Bác, trong thanh âm không còn bình tĩnh, mà là tôn kính: “Hồi bẩm chủ nhân, Martha không có đe dọa tiểu thư.”

Martha tuyệt sẽ không nói láo, Vũ Văn Bác quay đầu sử dụng ánh mắt không tiếng động hỏi thăm Y Hi Nhi.

“Cô ấy lớn lên bộ dáng kia là đe dọa con, cha cũng không biết con nửa đêm thức tỉnh, cũng vì cô ấy ban ngày đi qua đi lại trước mắt con.” Đêm toàn bộ tức giận đổ lên người Martha, Y Hi Nhi nói xong cực kỳ ác độc.

Tha thứ tôi đi Martha, mặc dù đáng dấp xấu xí không phải lỗi của cô, nhưng ai bảo cô là thủ hạ Vũ Văn Bác. Cô coi như mình nằm cũng trúng đạn đi, chắc hẳn tâm linh cô cường đại có thể qua chịu ngôn ngữ chân thành lại độc ác của tôi.

Vũ Văn Bác thấy Y Hi Nhi ăn cũng tương đối, liền ôm cô lên lầu, không quan tâm Y Hi Nhi còn hết tức hay chưa.

“Ngày mai dẫn con ra ngoài đi dạo.”

Nhốt nha đầu này lâu như vậy, mọi chuyện cũng đều xử lý không sai biệt lắm. Bang Lam bên kia cũng bị đả kích nghiêm trọng, trong lúc nhất thời không dám làm loạn, nên là thời điểm ra ngoài giải sầu rồi. Vũ Văn Bác nghĩ tới, trên mặt là mỉm cười ấm áp.

15. Chương 16: Cha, Hình Như Bọn Họ Đều Ngốc

Kéo kéo làn váy, Y Hi Nhi cảm thấy mình giống như đang nằm mơ, tỉnh dậy liền bị Vũ Văn Bác xách lên máy bay riêng, ở trên máy bay ăn xong bữa ăn sáng liền có người bắt đầu trang điểm cho cô, đợi cô ăn mặc xong hết thì máy bay riêng đã dừng trong một sân golf rất là rộng.

Đi theo sau lưng Vũ Văn Bác, Y Hi Nhi véo bắp đùi của mình một cái, cảm thấy đau đớn mới tin tất cả đều là thật.

Vừa xuống máy bay liền bị đám người rậm rạp chằng chịt làm sợ choáng váng, đây là trường hợp gì? Hiện trường có đến trăm người, mỗi một người đều mặc tây trang màu đen và đeo mắt kính, mỗi người đều đứng đó với vẻ mặt lạnh tanh, lúc này còn nghe được bọn họ dùng tiếng Nhật cung kính chào hỏi.

Nhìn lại từng người có chiều cao và dáng vẻ đều không quá khác, lúc này Y Hi Nhi mới phát hiện ra, Vũ Văn Bác nói đi ra ngoài một chút, thì ra là đi tới Nhật Bản rồi.

Cảm ơn thời niên thiếu lúc cô thích xem Anime, mặc dù nói không tốt, nhưng phần lớn tiếng Nhật cô vẫn nghe hiểu, tối thiểu sẽ không ngu ngốc giống như lúc ở Hạ Môn, hoàn toàn nghe không hiểu người khác nói gì.

Y Hi Nhi mặc một cái áo đầm trắng tới gối, ôm sát vóc người nhỏ nhắn của cô, trước sau lồi lõm, làm cho người ta không dời mắt được. Tóc dài đen nhánh phủ xuống trên vai, tôn lên gương mặt đáng yêu trẻ con, da thịt trắng nõn, mỉm cười ngọt ngào, không nhìn kỹ thì sẽ thấy rất trẻ con.

Mọi người đều một mực cung kính Vũ Văn Bác, cẩn thận nhìn, Y Hi Nhi thậm chí phát hiện không có ai dám can đảm nhìn thẳng Vũ Văn Bác, ngay cả lúc nói chuyện với anh ta cũng cúi đầu, nhìn chân của Vũ Văn Bác.

Nhìn lại Vũ Văn Bác, ở trong mắt không có chút nhiệt độ nào, thoát nhìn rất nghiêm túc, ngay cả nói chuyện cũng lạnh lẽo, làm cho người ta đoán không ra hỉ nộ ái ố của anh.

Bọn họ bàn bạc đều là những chuyện về phương diện làm ăn, lúc đầu Y Hi Nhi còn cố gắng nghiêm túc nghe, nói không chừng sẽ từ đây lấy được một vài tin tức có liên quan đến xã hội đen, chỉ tiếc nghe nửa buổi cũng đều là chuyện đứng đắn, Y Hi Nhi cũng không còn tính nhẫn nại nữa, bắt đầu hết nhìn đông tới nhìn tây khắp nơi.

Đối với Y Hi Nhi đột nhiên xuất hiện bên cạnh Vũ Văn Bác, tất cả mọi người đều thấy kinh ngạc, không có ai biết cô gái này có thân phận gì, mặc dù hiếu kỳ, nhưng không ai dám can đảm nhìn Y Hi Nhi lâu, người của Vũ Văn Bác, mặc kệ là ai, đều không phải những cấp dưới như họ có thể phỏng đoán.

Itou Sachiko báo cáo xong việc làm ăn của quý này, mới dám hơi ngẩng đầu lên, cung kính nhìn Y Hi Nhi đan chân đến chết, “Hội trưởng muốn an bài chỗ ở của vị tiểu thư này thế nào?”

Lúc đại ca đến Nhật thì đều do gia tộc Itou của họ phụ trách tiếp đãi, từ lớn như sắp xếp hành trình, đến nhỏ như trang phục màu gì.

Gia tộc Itou là chi nhánh của hội Liệt Diễm, mặc dù Vũ Văn Bác cho bọn họ tự lập môn hộ, nhưng gia tộc Itou cũng chỉ có thể xem như là gia nô của hội Liệt Diễm mà thôi, cho nên Itou Sachiko không dám qua loa với người phụ nữ bên cạnh Vũ Văn Bác, cho dù họ có thân phận gì.

Huống chi, trên đời này ai cũng biết Vũ Văn Bác có một vị hôn thê, hơn nữa còn là một nhân vật lợi hại, nhưng hôm nay Vũ Văn Bác lại quang minh chính đại dẫn theo cô gái này xuất hiện, là có ý gì?

Vũ Văn Bác không phải một người háo sắc, ngược lại, người của hai nhà hắc bạch đều biết sức kiềm chế của anh rất mạnh, không có yêu thích đặc biệt với bất kỳ một người hay vật nào, cũng vì vậy anh không có nhược điểm nào, anh cũng không phải người thiện nam tín nữ, mặc kệ là đàn ông hay phụ nữ, chỉ cần chọc tới anh thì phải chết, cho nên không có người dám can đảm cho diễn mỹ nhân kế với anh.

Vậy mà hôm nay.

“Cô ấy ngủ chung với tôi.” Vũ Văn Bác nói xong, liền lôi kéo tay nhỏ của Y Hi Nhi đi ra.

Quay đầu lại, Y Hi Nhi nhìn tất cả mọi người ở đây đều đang ngây người như phỗng, thì cảm thấy đặc biệt buồn cười, tò mò hỏi: “Cha, hình như bọn họ đều ngốc.”

“Ừ.” Vũ Văn Bác đáp lời, một tay vươn ra đuổi mấy thuộc hạ đi, hiện tại anh muốn dẫn con gái đi giải sầu, không cần những người này đi theo, anh là đại ca của một bang, anh cần thủ đoạn nghiêm túc và tuyệt đối mạnh không thể để cho người ta nhìn thấy bộ dáng dưng của anh, sự từ ái của anh chỉ có thể là bí mật.

Giọng nói của Y Hi Nhi không lớn, nhưng cũng khiến đám người Itou Sachiko nghe rõ ràng.

Đại ca. . . . Có một người con gái lớn như vậy rồi hả ?

Cầm của mọi người sắp rơi xuống rồi, chuyện này không có ai biết, thật quá đột nhiên, sau này hội Liệt Diễm của bọn họ sẽ có một đại tiểu thư sao?

Nhìn gương mặt như dao khắc của Vũ Văn Bác, trong lòng Y Hi Nhi hơi sợ, nhưng mà vẫn tò mò muốn biết nhiều chuyện hơn.

Không nhịn được, Y Hi Nhi kéo kéo ống tay áo Vũ Văn Bác, mở đôi mắt to vô tội, nhìn gương mặt nguội lạnh của Vũ Văn Bác, “Cha, có phải ngài chuẩn bị buôn bán quân hỏa ở Nhật không?”

Nếu việc này bị mình dò xét được, đó chính là công trạng hạng nhất, đến lúc đó không phải sẽ được tăng lương sao?

“Muốn biết?” Lôi kéo Y Hi Nhi ngồi trên Tatami (tấm chiếu trải sàn của Nhật), Vũ Văn Bác bắt đầu rót trà.

Trong đình viện kiểu ngoài trời, đang phát ra âm nhạc trà nghệ chậm rãi, Vũ Văn Bác và Y Hi Nhi ngồi đối diện nhau, ngoài cửa sổ là một phong cảnh rộng rãi.

Lá thông màu xanh rơi đầy trên sàn đá, tụ tán rất hấp dẫn, một bụi phong đỏ ở sâu trong rừng trúc, tảng đá bên cạnh giếng được phủ lớp rêu xanh dày như nhung, dòng nước nhỏ róc rách từ trong máng trúc chảy vào trong giếng, phiến đá màu sắc đậm, trong nước nổi lên mấy miếng lá đỏ.

Người Nhật Bản yêu quý tài nguyên của mình cũng là do bọn họ có thể khai thác đặc tính của bất kỳ vật liệu, cỏ đã được tĩa tỉ mỉ đặt tại khe đá giữa núi đá, cây cũng do cố ý chọn lựa, còn được cắt tỉa thành hình tượng nghệ thuật như phương Tây, ngay cả Tatami ngồi lên cũng được dệt từ thủ công.

Hoàn cảnh quá ưu nhã, khiến Y Hi Nhi nhìn Vũ Văn Bác cũng thấy ưu nhã.

Người đàn ông này, thật không giống đại ca xã hội đen, nhưng chắc cũng chỉ có Y Hi Nhi thấy không giống thôi.

Kéo về suy nghĩ phiêu tán của mình, Y Hi Nhi cười ha ha, giả bộ bàng quang nói: “Con chỉ hiểu kỳ thôi.”

Nhìn thấu ý tưởng của Y Hi Nhi, Vũ Văn Bác cũng không tức giận, mỉm cười diễn nhân vật cha hiền tiếp, “Cho dù con biết, cũng không cách nào liên lạc với Cố Á Thuần, cho nên con cứ chơi cho vui đi, chớ suy nghĩ quá nhiều.”

“Ngài đang đề phòng con, ta cũng hiểu, dù sao con không phải con gái ruột của ngài, không dám cầu ngài chân thành với con, ai, chỉ mong đợi ngài ngày nào đó chán ghét thì phải nhớ nói với con, con mới có thể rút về làm nằm vùng tiếp, ngàn vạn nể tình con đã làm ngài vui mà chừa cho con một con đường sống.”

Lời đều đã nói, Y Hi Nhi cũng cảm thấy không cần tiếp tục giả bộ nữa, thật ra thì lòng dạ mọi người biết rõ, nói gì cha con gái, chỉ là thỏa mãn khẩu vị biến thái của Vũ Văn Bác mà thôi.

Vốn cho là mình nói như vậy, Vũ Văn Bác tối thiểu sẽ hung ác hạ uy phong của mình, nếu không thì cũng sẽ nói vài lời thực tế với mình, kết quả Vũ Văn Bác căn bản không có nghe, chỉ ngồi đó ném trà, vẫn không nhúc nhích.

Đưa một ly trà xanh cho Y Hi Nhi, Vũ Văn Bác cũng uống một ly, tư thế ưu nhã khiến cô gái như Y Hi Nhi cảm thấy xấu hổ cực kỳ, vội vàng tự mình rót một ly, thu hồi vẻ phóng khoáng, uống từng chút một.

Vũ Văn Bác không nói lời nào, lại càng khiến trái tim Y Hi Nhi đánh trống, len lén giương mắt nhìn, chỉ thấy Vũ Văn Bác nhìn mình.

Đó là một đôi tròng mắt thâm trầm, đáy mắt sâu như dòng nước xoáy, Y Hi Nhi từng bị rơi vào, đó là một đôi mắt làm người ta không thể tự chủ, nói không rõ là quyến rũ, hay là có chứa lực lượng gì, dù sao cũng làm người ta không dám nhìn thẳng, có kinh nghiệm nên chỉ nhìn lướt qua, để ý lông mày xinh đẹp của Vũ Văn Bác mà thôi.

16. Chương 17: Người Đàn Ông Ngụy Hiếm

“Đúng là cha bán quân hỏa đó, chỉ cần có tiền, mặc kệ là ai thì cha cũng bán.”

Khi Y Hi Nhi cảm thấy Vũ Văn Bác sẽ không nói chuyện nữa, Vũ Văn Bác lại lên tiếng.

Nhưng, anh ta nói thế có ý gì? Nói như vậy, khách hàng của anh ta chắc là nhiều lắm? Những lời này có nghĩa là, người xấu có thể mua, chánh phủ cũng có thể mua.

Vậy phải xuống tay từ đâu đây? Mình chỉ là một người nằm vùng nho nhỏ mà thôi, có cần liều mạng thế không? Đại ca xã hội đen cỡ Vũ Văn Bác, muốn bắt cũng không tới phiên mình, dù là Cố Á Thuần cũng không có năng lực đó, chớ nói chi là một tên nằm vùng phế vật như cô, đó là chuyện của hình cảnh quốc tế, không hề có một xu quan hệ với cô.

Đúng rồi, sao cứ nghĩ đến mấy chuyện này, làm cho Vũ Văn Bác mất hứng thì mình ngày càng khó sống hơn, hay là trước nghĩ kỹ mình phải chạy trốn thế nào rồi hãy nói, những chuyện khác từ từ lại nói, dù sao Vũ Văn Bác cũng không phải là yêu nghiệt thật, sớm muộn gì có một ngày không cần cảnh sát bắt anh ta

cũng sẽ chết, hơn nữa nhìn Vũ Văn Bác tối thiểu cũng trên ba mươi tuổi, thế nào cũng là anh ta chết trước, đến lúc đó cô sẽ mua một bó hoa cúc non đi thăm anh ta, sau đó hung hăng phun hai bãi nước miếng trước mộ anh ta, ai kêu sau khi gặp người đàn ông này, cô đã nuốt không ít nước miếng của mình.

“A ha ha. . . . Cha cha à, chúng ta nên ăn cơm trưa.” Kéo qua việc khác, Y Hi Nhi tìm về địa vị của mình lần nữa.

“Ngoan!” Võ vồ đầu Y Hi Nhi, Vũ Văn Bác rất hài lòng sự khéo léo hiểu chuyện của cô gái này.

Ở trong hoàn cảnh lãng mạn ưu nhã này, ánh mặt trời buổi trưa chiếu xạ ra những ánh sáng lấp lánh ở trên mặt nước, khoe miệng Vũ Văn Bác nhếch lên một nụ cười.

Đêm, lạnh như nước.

Bên trong biệt thự kiểu Nhật thì đèn đuốc sáng trưng.

Vũ Văn Bác mặc ki-mô-nô hai màu trắng đen, sợi tóc đen bóng thẳng đứng được chải ra sau đầu, lộ ra cái trán trơn bóng, khiến cả người anh ta càng có vẻ uy nghiêm cường thế hơn.

Tối nay, Vũ Văn Bác muốn tuyên bố một chuyện.

Tất cả mọi người đều mong đợi, nhìn cô gái mặc kimono màu hoa anh đào bên cạnh anh, đến tốt cùng hội trưởng hội Liệt Diễm của bọn họ sẽ tuyên bố cái gì đây?

Đứng lên, chiều cao 1m88 thật có khí thế áp đảo, Vũ Văn Bác dặt tay Y Hi Nhi, tuyên bố với mọi người: “Đây là con gái của tôi, đại tiểu thư hội Liệt Diễm.”

“Bốp bốp bốp!” Một hồi tiếng vỗ tay vang lên.

Mọi người không cần bất luận kẻ nào chỉ điểm, đã vỗ tay trước tiên, sau đó lại cùng nhau ngừng, đứng dậy, khom lưng, cúi người chào 90 độ tiêu chuẩn, mọi người cùng nhau hô: “Chào đại tiểu thư!”

Đối với tình trạng thành linh xảy ra, Y Hi Nhi có chút không hiểu, không phải chỉ nỗ lực lấp đầy bụng ư, sao vừa mất hồn thì mọi người lại đang lạ mình?

Má ơi, như vậy cũng được sao, còn có cả mấy ông cụ tóc bạc trắng, mặc dù cô ghét người Nhật Bản nhất, nhưng lại để ông cụ gần nhất xa trời lạ mình, vậy không phải giảm thọ sao?

Khẩn trương đứng lên, khoát khoát tay, Y Hi Nhi không biết nên phản ứng như thế nào.

“Ha ha. . . . Tối nay thật là nhộn nhịp!” Trong lúc Y Hi Nhi khẩn trương, một giọng nói âm trầm vang lên.

Đó là một đám đàn ông mặc đồng phục võ sĩ, người cầm đầu có phong cách liêu lĩnh, tại sao? Bởi vì tất cả mọi người đều ăn mặc bó sát, duy chỉ có mình hắn ta là mở rộng tấm lòng, lộ ra tám khối cơ bụng bần chắc, trên mặt không chút khoa trương viết hai chữ “Phách lối”.

Khác với sự cao quý của Vũ Văn Bác, người đàn ông kia không chút che giấu dã tâm và sự hấp dẫn của mình, một đôi mắt tràn đầy ánh sáng cương quyết bướng bỉnh.

Đó là một người đàn ông nguy hiểm.

Nếu như trong mắt Vũ Văn Bác có chứa ánh sáng sắc bén, thì người đàn ông lại để lộ ra hết vẻ phách lối của mình, như chỉ sợ người ta không biết hắn ta phách lối cỡ nào.

Nhưng, người liêu lĩnh như vậy, thì cuộc sống cũng không kiêu ngạo được cỡ nào, người mạnh mẽ chân chính căn bản không cần bề ngoài khí phách, nói một cách khác, người đàn ông này quá nông cạn rồi, mà một người nông cạn thì bình thường không hể được bao lâu.

“Con gái của hội trưởng hội Liệt Diễm, xem ra rất ngon miệng, không biết nếm thử sẽ có mùi vị gì?” một đôi ánh mắt ác độc của Lam Đế nhìn chằm chằm Y Hi Nhi, nghĩ thầm Vũ Văn Bác này thật là tốt số, như vậy mà hắn chưa chết, còn có thể tìm được một cô gái ngây thơ thuần khiết để đùa chơi.

Ánh mắt của Lam Đế giống như là một con rắn độc ươn lạnh, không chút kiêng kỵ nhìn Y Hi Nhi, chỉ là một đôi mắt cũng đã khiến Y Hi Nhi cảm thấy cả người không được tự nhiên rồi.

Đó là một loại sở sàng không che giấu chút nào, khiến Y Hi Nhi cảm thấy mình dường như không có mặc đồ, không nhìn được rụt lại, núp ở sau lưng Vũ Văn Bác.

Người đàn ông này, không phải người cô chọc nổi, mặc dù ẩn đường của hắn hơi đen, giống như khí số đã tận, nhưng người có thể thu hắn ta còn chưa tới phiên mình, nên bo bo giữ mình quan trọng hơn.

“Lam Đế, xem ra dạy dỗ cậu còn chưa đủ.” Vũ Văn Bác đứng ra, nhìn về mặt phách lối của Lam Đế, không có sợ hãi, trên người tản ra phong cách độc tôn tự nhiên, không khí vốn sung sướng lập tức yên lặng đi.

Không ngờ mình dốc hết toàn lực, lại để Vũ Văn Bác chạy trốn thoát chết, cuối cùng mình còn phải tổn thất của mình, bây giờ không cách nào đặt chân đến Italy, không thể làm gì khác hơn là đi ngược về Đông Nam Á, nếu không phải không còn đường lui, hắn tuyệt sẽ không đi tới Nhật Bản.

Lam Đế nhớ tới cảnh ngộ của mình, liền cắn răng nghiêng lợi, “Còn phải cảm ơn nhà Vũ Văn nể tình, tôi còn sống được thật tốt.”

“Không cần khách sáo, hiện tại bang Lam tan tác, nếu không có chỗ nào để đi, cửa chính hội Liệt Diễm của tôi rộng mở với cậu, nhưng cậu nên biết quy định.” Cũng chỉ là con chó mất nhà mà thôi, Vũ Văn Bác căn bản không để ở trong mắt, nhưng thuộc hạ bang Lam vẫn còn không ít, nếu có thể để hội Liệt Diễm sử dụng thì thật là một khoản tài phú không nhỏ.

“Mày!” Lam Đế cực kỳ tức giận.

Hôm nay hắn dám can đảm tìm tới cửa, chính là đã quyết định quy thuận rồi, nhưng sự kiêu ngạo của đại ca một bang phái khiến hắn vẫn cựa mạnh, mặc dù bây giờ bang Lam đã bị càn quét nát thành mảnh nhỏ, nhưng làm một người đứng đầu, niềm kiêu ngạo của hắn không cho phép hắn cúi đầu ngay.

Vũ Văn Bác căn bản không để sự tức giận của Lam Đế ở trong mắt, nhàn tản ngồi xuống, gấp thức ăn cho con gái, “Itou, cậu có mời Lam Đế không?”

Itou căn bản không ngờ Lam Đế lại đột nhiên xuất hiện, trong lòng đã sớm bắt đầu đánh trống, nhưng mà trên mặt vẫn rất trấn định trả lời: “Hồi bẩm chủ tử, không có.”

Đe Y Hi Nhi xuống, ngồi ở bên cạnh của mình, nhìn Y Hi Nhi ăn miếng cá sống anh thích, nhàn tản lười biếng nói: “Nếu không có, thì không phải là người mình, tại sao lại xuất hiện ở nơi này? Nên làm như thế nào, còn cần tôi dạy cậu sao?”

17. Chương 18: Trái Tim Nhỏ Của Y Hi Nhi Rớt Cuội Run Rẩy

Ý tứ của Vũ Văn Bác là nên xử lý người lạ như thế nào liền xử lý như thế đấy. Cái gì gọi là người lạ? Ở Hắc bang tất cả người lạ coi như là thích khách, xử lý thích khách như thế nào? Đương nhiên là tiêu diệt toàn bộ.

Một câu nói này, Vũ Văn Bác nói gió nhẹ nước chảy, nhưng Lam Đế lại nghe toàn thân mồ hôi đầm đìa.

“Vũ Văn chủ nhà, hôm nay Lam Đế tới đây ý tứ rất rõ ràng, cậu đừng thừa nước đục thả câu, chỉ cần cậu mở miệng, tôi có thể đồng ý cậu.” Khẽ cắn răng, Lam Đế cúi đầu, chỉ cần có thể bảo vệ ghế ngồi đầu bang Lam, hắn không tiếc. Một khi bị anh em khác vượt lên trước một bước, hắn cũng không còn đất đặt chân rồi, đến lúc đó là sống không bằng chết.

Vũ Văn Bác là nhân vật đứng đầu hắc đạo, nhưng hắn ta đồng thời cũng là thương nhân. Là thương nhân, chỉ cần có ích lợi đều có thể làm bạn bè không phải sao? Mặc dù mình sốt ruột lập công, đã từng phái sát thủ muốn đẩy Vũ Văn Bác vào chỗ chết, nhưng bây giờ hắn ta còn sống thật tốt không phải sao?

Vì tranh đoạt chức bang chủ bang Lam, mình đã làm hết mọi chuyện, nhưng bây giờ không phải làm người hai mặt. Nếu lần này không thể tìm đường sống trong cõi chết, vậy hắn chết ở hội Liệt Diễm cũng không coi là mất thể diện. Còn tốt hơn trở lại bang Lam đối mặt với lời nói lạnh nhạt của những trưởng lão kia.

Đáng tiếc Vũ Văn Bác căn bản không muốn nghe, tận tâm gấp một miếng cá sống đưa lên miệng Y Hi Nhi, dịu dàng nói: “Hi Nhi, ăn cá.”

Nhìn Vũ Văn Bác tỉ mỉ che chở Y Hi Nhi, Lam Đế không thể tin. Vốn tưởng rằng Vũ Văn Bác chỉ nhất thời vui mừng đùa giỡn, dù sao ở Nhật Bản tiết mục này cũng rất nhiều. Không chỉ là phụ nữ, còn có thể là anh em, hoặc là đồng nghiệp, tỷ như bệnh nhân và y tá, tỷ như cảnh sát và phạm nhân, chính hắn cũng rất mê những trò chơi này. Cho nên đương nhiên nghĩ Vũ Văn Bác cũng có khẩu vị với trò chơi đóng vai này.

Nhưng trò chơi là trò chơi, đường đường Vũ Văn Bác làm sao có thể phục vụ một phụ nữ chu đáo như thế?

Cá sống, mẹ, đây là đồ người Nhật Bản mới ăn, cô đường đường là phụ nữ Trung Hoa sao có thể ăn thịt sống như man di, Y Hi Nhi nuốt xuống ngậm thứ nhất đã khó khăn, cô thật sự nuốt không trôi thứ hai miệng, “Ăn thịt sống có giun sán, con có thể không ăn?”

Trong đồ ăn có ký sinh trùng, kiên quyết chống lại.

Nhìn Y Hi Nhi không cảm kích, lại còn dám ghét bỏ, lòng Lam Đế thoáng chốc liền lạnh.

Câu đầu tiên hắn nói? Khó trách lúc ấy vừa nói xong đã cảm thấy sau cổ có một luồng gió lạnh thổi qua, xem ra, chính mình vừa bắt đầu đã sai lầm, hơn nữa còn vô cùng sai.

Vốn muốn tìm đường sống trong côi chết, xem ra, mình đang chán sống.

Mặt Lam Đế xám như tro tàn, nhưng hắn không cam lòng, điên cuồng quỳ trên mặt đất, đi tới chỗ Y Hi Nhi, trong miệng la hét: “Đại tiểu thư. . . . Cầu xin cô, cho tôi một con đường sống!”

Hắn là Bang chủ bang Lam, duy nhất, hắn không thể chết được.

Bởi vì không thể chết, cho nên hắn phải cúi đầu.

Vì vinh hoa phú quý, vì thân phận địa vị, Lam Đế có thể không tiếc bất kỳ giá nào, cho dù là quỳ trước một phụ nữ.

Nhìn người đàn ông lúi cúi kéo chân mình, Y Hi Nhi rối rắm.

Trong tiểu thuyết, cô hiện tại nên mềm lòng, sau đó chớp nước mắt nói với Vũ Văn Bác “Cha xem, người này thật đáng thương a, chúng ta bỏ qua cho hắn thôi.” Nhưng vấn đề là cô hiện tại không muốn bỏ qua cho Lam Đế, vẫn còn rất muốn đá hắn một cước, tốt nhất có thể lấy sinh mạng hắn.

Tại sao? Cô là cảnh sát, cảnh sát sẽ thương hại một một xã hội đen tàn ác sao? Đáp án dĩ nhiên là không!

Cho nên, Y Hi Nhi ngọt ngào nhìn Lam Đế, “Thật ra thì tôi cũng không biết mình dễ ăn hay không, nếu không anh thử xem?”

Lam Đế nghe Y Hi Nhi nói như thế cũng biết ý gì. Vốn nghĩ nhìn cô ngu ngốc sẽ mềm lòng, ai biết lại là người có tâm độc ác, cắn răng một cái, dứt khoát vò đã mẻ thì cho sứt, liều mạng.

“Bùm!”

Đại đường một mảnh tĩnh mịch.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Y Hi Nhi trắng bệch, không thể tin nhìn đầu Lam Đế, trên bắp chân trắng nõn còn có vết máu.

Người đàn ông này! Giết người! Cư nhiên không nháy mắt còn có thể ăn miếng cá sống? Đây là loại đàn ông gì a! Lạnh khốc, vô tình, người ngoài đồn đại giết người như ngoé, không xem mạng người là quan trọng, đây chính là hội Liệt Diễm, đây chính là Vũ Văn Bác!

Người đàn ông như vậy cư nhiên ngày ngày ngủ bên cạnh cô, nhận thức này, khiến tròng mắt Y Hi Nhi phủ sắc thái sợ hãi.

Tiếng súng đi qua, không có người nói chuyện, người đi theo Lam Đế đều sợ đến mềm đùi. Đây là hội Liệt Diễm, không ai có thể ở chỗ này phách lối, càng không có ai có thể nhổ râu cọp. Lam Đế vừa bắt đầu liên vọng tưởng muốn ám sát Vũ Văn Bác đã phạm vào sai lầm lớn nhất rồi, Vũ Văn Bác không phải là người, anh là Xã Hội Đen, anh luôn luôn mang thù, hơn nữa còn muốn trả lại gấp trăm lần nghìn lần.

Lam Đế chết rồi, chết không nhắm mắt, trước khi chết còn nắm thật chặt mắt cá chân của Y Hi Nhi không buông, không ai kêu lên, đây là kết quả Lam Đế nhận được, bao gồm cả người Lam Đế mang tới.

Cuối cùng, tất cả người đi theo Lam Đế đều thuận theo. Vũ Văn Bác mặc dù không phải một người lòng dạ rộng lớn, nhưng cũng không phải một người hẹp hòi, chỉ cần có năng lực, nguyện ý trung thành với hội Liệt Diễm, anh sẽ đối xử tử tế với bất luận kẻ nào .

Sau khi Lam Đế chết, dạ tiệc tiếp tục tiến hành, mọi người xem như chuyện gì cũng không xảy ra, nhưng có một người không nói nữa, người kia chính là Y Hi Nhi.

Mặc dù cô muốn Lam Đế chết, nhưng phải là luật pháp phán xử hắn chết. Mặc dù cô là cảnh sát, nhưng cũng chưa gặp người chết, nhất là người chết kia còn không buông tay vẫn nắm chân mình. Loại cảm giác đó giống như bị tiểu quỷ Âm Tào Địa Phủ nắm.

Theo thời gian Lam Đế tử vong, tay Lam Đế trở nên lạnh lẽo.

Thân thể cứng ngắc, Y Hi Nhi rút cuộc run rẩy trái tim nhỏ, “Cha. Cha a, cha có thể để người đem Lam Đế đi không?” Y Hi Nhi sắp khóc, tại sao không có ai đem Lam Đế đi?

18. Chương 19: Tôi Chính Là Thuần Túy Nằm Vùng, Không Chơi Trò Vô Gian

Vũ Văn Bác quay đầu, nhìn Y Hi Nhi nhỏ nhắn một cái, sờ đầu một cái, tự động loại bỏ nước mắt sắp rơi trên mặt cô, gấp một miếng cá sống đưa tới khóe miệng Y Hi Nhi.

Lau nước mắt, Y Hi Nhi khăng khải hy sinh há miệng ra, tiếp tục ăn cá sống khiến cô muốn nôn mửa, trong lòng âm thầm mắng Vũ Văn Bác, nói gì cha ruột, quả nhiên đều là giả.

Liên tiếp ăn toàn bộ cá sống, Vũ Văn Bác lúc này mới hài lòng để đưa xuống.

Tất cả mọi người đều để đưa xuống, nơm nớp lo sợ nhìn Vũ Văn Bác. Khi lão đại tuyên bố có con gái cư nhiên lại xuất hiện kẻ thù, tất cả mọi người đều sợ đến không dám thở lớn tiếng. Mặc dù cuối cùng Lam Đế chết rồi, nhưng thái độ lão đại lại cực kỳ đáng sợ, cho dù anh không nói, nhưng mặt mọi người đều vàng như màu đất rồi, hành hạ tinh thần so với hành hạ thân thể xem ra càng hữu hiệu.

Không lâu lắm, mỗi một người đều đầy đầu mồ hôi, thủ hạ Lam Đế mang tới quỳ gối trong góc không dám ngẩng đầu.

“Các người từ từ ăn, ta đi về nghỉ trước.”

Ưu nhã đứng lên, thẳng ôm Y Hi Nhi tránh ra.

Lam Đế đang nắm chặt Y Hi Nhi ngay thời điểm Vũ Văn Bác đứng lên bị Itou Sachiko một cước đá văng. Dừng sức lớn đến nỗi Lam Đế đã chết lâu trên mặt đất còn có thể bắn ngược ra sau, nằm trên sàn nhà.

Y Hi Nhi không biết mình đã làm sai chuyện gì, tại sao Vũ Văn Bác đột nhiên trở nên kinh người như vậy, dọc đường đi nằm trong ngực Vũ Văn Bác run rẩy bầy, sợ mình một giây kế tiếp cũng sẽ giống Lam Đế. Nhớ tới bộ dạng Lam Đế chết, lòng bàn chân Y Hi Nhi không tự chủ cảm thấy có gió lạnh thổi qua , đầu vùi trong ngực Vũ Văn Bác, tìm kiếm một chút ấm áp.

Đến gian phòng, người giúp việc Nhật Bản kéo hai bên cửa gỗ, sau khi Vũ Văn Bác tiến vào thì đóng lại. Tất cả dụng cụ bên trong cũng đã chuẩn bị xong, Vũ Văn Bác chưa bao giờ cần người hầu hạ, không có anh gọi lại càng không cho phép người khác tiến vào phòng của anh, cho nên người giúp việc bình thường đều chỉ quỳ ngoài cửa, chờ gọi mà thôi.

Nhìn cô gái sợ hãi núp trong ngực mình, trong lòng Vũ Văn Bác không nhịn, nhưng giọng nói nhưng vẫn lãnh nhạt băng sương, “Sợ?”

Y Hi Nhi cũng không nhìn nhỏ, nhìn về phía ánh mắt sáng như tuyết của Vũ Văn Bác , “Con dĩ nhiên sợ, hiện tại con cảm thấy tay Lam Đế nắm con, giống như muốn kéo con cùng xuống Địa ngục.”

Nhìn cô gái hào phóng thừa nhận sợ hãi, Vũ Văn Bác gật đầu một cái, tiếp tục hỏi: “Hiện tại biết thân phận mình là gì không?”

Thân phận? Thân phận gì? Y Hi Nhi nháy mắt mấy cái, mắt to nghi hoặc.

“Tôi cho cô một quả cơ hội, tự mình nghĩ rõ ràng nói với tôi.” Dứt lời, Vũ Văn Bác rời phòng, bước chân không chậm trễ chút nào.

“Này, anh chờ một chút, Vũ Văn Bác, anh có ý gì? Không giải thích mà bắt tôi nghĩ cái gì?” Y Hi Nhi ở phía sau nhảy cẫng, muốn đuổi theo, lại bị làn váy ki-mô-nô làm trật chân, ngã sắp xuống.

Ngộ ngậy mấy cái bò dầy, “Phi phi. Có ý gì? Thân phận tôi là gì không phải anh đã biết sao? Làm gì phải ra vẻ như không biết, tuyệt không thẳng thắn, Tây Môn Dật mặc dù xấu tính, tối thiểu còn thẳng thắn vô tư nói thẳng ra !”

Tức miệng mắng to nửa ngày, đáng tiếc Vũ Văn Bác đã sớm đi xa, bữa tiệc tuyên bố con gái cũng hạ màn.

Sau, Y Hi Nhi muốn rời khỏi gian phòng này, chỉ tiếc cửa bị khoá từ bên ngoài, cô căn bản không ra được. Muốn leo cửa sổ, vừa nhìn cửa sổ bên ngoài lại là một hồ nước, Y Hi Nhi tuyệt vọng, bắt đầu đập đồ phát tiết không vui trong lòng! Mẹ, tại sao không giải thích được lại muốn đem mình giam lỏng?

Anh ta còn tưởng mình là Hoàng đế sao? Đập xong tất cả mọi thứ, Y Hi Nhi vẫn còn chưa hết giận, bắt đầu gào khóc thảm thiết, giằng co nửa đêm, không người nào để ý cô, cuối cùng mệt mỏi chìm vào giấc ngủ.

Ngày kế tiếp, ánh nắng tươi sáng bên ngoài cửa sổ, mà không khí trong nhà lại trầm lặng.

Hai mắt nhìn chăm chú không trung, mắt hồn tựa như đang suy nghĩ.

Y Hi Nhi thật nghĩ không ra Vũ Văn Bác làm sao đột nhiên biến đổi tính tình. Một bữa tiệc thật tốt, vốn tưởng rằng sau khi tuyên bố mình là thiên kim đại tiểu thư của hội Liệt Diễm, cô có thể làm công chúa rồi, ai biết nửa đường nhảy ra tên Lam Đế, mình không giải thích được bị giam lỏng, còn phải hiểu rõ ràng thân phận của mình.

Thân phận của cô chính là nằm vùng a! Nằm vùng bị đoán được!

“A a a.” Nằm ở trên sàn nhà, Y Hi Nhi gãi gãi đầu tóc rối bời, không muốn.

Khí ép! Thật là khí ép mạnh đang đến gần!

Y Hi Nhi cảnh giác bật lên , nửa quỳ nhìn Vũ Văn Bác chậm rãi đến gần .

Ngược sáng, Y Hi Nhi xem thường mặt Vũ Văn Bác, vóc người một mét tám to lớn cao ngạo cùng với khí thế trên người sánh với trời địa vẫn mãnh liệt như vậy.

Vô tội đáng thương nhìn Vũ Văn Bác, Y Hi Nhi quệt mồm, “Tôi chính là nằm vùng, không có bản lĩnh, bị thủ trưởng chê không hoàn thành nhiệm vụ. Trừ cái đó ra, tôi thật không biết anh muốn biết cái gì, tôi dùng tấm lòng này thể với bầu trời, tôi thật sự không có thân phận khác, tôi chính là thuần túy nằm vùng, sẽ không chơi trò vô gian, thật!”

Ngoại trừ Vũ Văn Bác hoài nghi thân phận mình, còn có thể có lý do gì đối với cô như vậy? Tổ rõ thân phận và thái độ, đây là kết quả Y Hi Nhi suy nghĩ một ngày. Vũ Văn Bác đoán chừng chính là Tào Tháo, mắc bệnh đa nghi nặng, cảm giác mình không chỉ đơn giản nằm vùng. Dù sao ánh sáng trên người mình quá nặng, người bình thường cũng rất khó tin mình chỉ thuần túy nằm vùng mà thôi.

Vũ Văn Bác vốn định tới xem Y Hi Nhi rốt cuộc đã hiểu rõ ràng chưa, kết quả là nghe Y Hi Nhi nói này nọ một phen, giận đến quay đầu, không nói một câu.

Nếu kêu ta một tiếng cha, vậy cô cả đời này cũng đừng nghĩ chạy trốn! Nắm chặt quả đấm, Vũ Văn Bác tự nói với mình không thể quay đầu lại, anh sợ chính mình một khi quay đầu sẽ mềm lòng.

Ai cũng không thể hiểu anh khát vọng thân tình, thật vất vả mới gặp một người có thể làm anh sinh ra ấm áp, cho dù là tử vong anh cũng sẽ không buông tay.

Chạy thẳng tới thư phòng, đám người Itou Sachiko đã sớm chờ lâu, sắc mặt của Vũ Văn Bác xanh mét, nhìn Itou Sachiko, hi vọng hẩn ta cho anh một đáp án hài lòng.

19. Chương 20: Tính Khí Vũ Văn Bác — Nhìn Tâm Tình

“Chủ tử, tôi đã điều tra xong, Tứ Đại Trưởng Lão bang Lam cũng sớm không chịu nổi Lam Đế phách lối, một lòng muốn thay thế hắn, bắt đắ dĩ mấy năm này vẫn không tìm được người ra hồn. Cho đến hai năm trước Lam Ứng qua đời đưa con riêng về bang Lam, Tứ Đại Trưởng Lão liền nhìn trúng đứa con này.” Itou Sachiko nói đồng thời mở máy vi tính, chỉ vào tấm hình một người đàn ông nói.

Đó là một người tóc màu vàng kim cùng với tròng mắt màu xanh dương, mặc dù tấm hình kia bị ánh mặt trời bên bờ biển che khuất, nhưng người hơi thở người đó vẫn rất nồng nặng.

“Hắn tên là Lam Lăng Thiên, mẹ là một vũ công người Mĩ, sinh Lam Lăng Thiên không tới ba năm thì chết. Sau hắn ở Quảng trường 19 lớn lên, nhận hết nhân tình lạnh ấm, cho đến năm mười lăm tuổi mới bị Lam Ứng thừa nhận. Hai năm trước trở lại hành dinh bang Lam ở Nhật Bản, dưới sự chủ trì của Tứ Đại Trưởng Lão tiếp nhận không ít buôn bán của bang Lam. Lam Đế vì cũng cố thể lực mình ở bang Lam nên một lòng muốn lập công, bắt đầu bày ra sự kiện mưu sát, nhưng bây giờ dư đảng bang Lam toàn bộ đã bị tiêu diệt hoặc bị hợp nhất, chỉ có thể lực dòng chính vẫn còn.”

Bằng thời gian nhanh nhất góp nhặt tài liệu. Itou Sachiko biết mình làm sai, nhưng quy củ hội Liệt Diễm không phải muốn hắn đối mặt với thất bại, cũng không cần bọn họ trả tiền, hội Liệt Diễm cần chính là bằng tốc độ nhanh nhất đền bù sai lầm. Đây mới là quan trọng nhất.

Gật đầu một cái, Vũ Văn Bác nhìn hình chiếu của Lam Lăng Thiên, ánh mắt sắc bén lên.

“Đem tất cả chuyện Lam Lăng Thiên ở Mĩ điều tra cẩn thận, lấy đầu Lam Đế căn bản không thể đưa ra kế hoạch mưu sát tinh mật như vậy, chắc chắn đã bị Lam Lăng Thiên lợi dụng. Sau khi Lam Ứng chết, bang Lam dưới sự hướng dẫn của Lam Đế không có dấu hiệu suy sụp, đây là vì cái gì?” Vũ Văn Bác hỏi.

Một người lãnh đạo nông cạn như thế nào duy trì một thể lực hắc đạo? Trong xã hội nhược nhục cường thực (kẻ mạnh thì sống) căn bản không có người thiện lương, ai cũng muốn vượt qua thể lực bang Lam. Lam Ứng sau khi chết, lấy năng lực Lam Đế, căn bản không có thể chủ trì được cục diện bang Lam, mặc dù có Tứ Đại Trưởng Lão ở đây, nhưng những lão già kia không thể gây sợ hãi.

Mà một người giữ thể lực hai năm vẫn có thể duy trì thể lực vốn có của bang Lam, như vậy tên Lam Lăng Thiên cũng không vừa.

Mặc dù kinh doanh chính của Lam Bang là ma túy, cùng hội Liệt Diễm buôn bán súng ống không xung đột, nhưng trong hắc đạo, không xung đột không có nghĩa sẽ biến thành bằng hữu.

Một khi bang Lam lớn mạnh, như vậy sẽ xâm hại hội Liệt Diễm, ngược lại, hội Liệt Diễm cũng quyết không cho phép bang Lam có cơ hội bành trướng phạm vi thể lực của mình.

“Dạ, thuộc hạ lập tức đi làm.” Itou Sachiko nhận được trọng điểm của Vũ Văn Bác, không nói hai lời lập tức gọi điện thoại thông tri một chút.

Nhìn Itou Sachiko thu tập tài liệu, tâm lý Vũ Văn Bác nắm chắc, chậm rãi đứng dậy, “Bên Nhật Bản cậu tạm thời tạm dừng buôn bán vũ khí, đưa ngành giải trí đi lên, đừng nhìn bang Lam, ngàn vạn lần không thể thư giãn.”

“Hiểu, chủ tử.” Itou Sachiko kính cẩn lễ phép cúi đầu như cũ nhìn Vũ Văn Bác, nói năng có khí phách.

Sau Itou Sachiko, những người khác tất cả đều đứng kiểu tiêu chuẩn, trăm miệng một lời nói: “Hiểu, chủ tử!”

Gật đầu một cái, hài lòng rồi đi, một buổi chiều đi qua, Vũ Văn Bác lại không nhận được nghĩ đến Y Hi Nhi bị chính mình nhốt ở trong phòng.

Đến thời gian ăn cơm rồi, một ngày đói bụng nha đầu rốt cuộc đã nghĩ rõ chưa?

Phân phó người đi phòng bếp lấy một chút cháo trắng, bàn chân Vũ Văn Bác chuyển một cái về phòng Y Hi Nhi, đứa bé không thể đói quá lâu, nếu không không thể lớn.

Đợi đến khi Vũ Văn Bác lần nữa tới bên cạnh Y Hi Nhi, Y Hi Nhi đã thoi thóp một hơi rồi.

Các loại âm ỉ đều không hữu dụng, những người trông chừng ngoài cửa không hề nhúc nhích. Y Hi Nhi nhìn mặt hồ, xem ra không phải quá sâu, không đến nỗi chết chìm chứ? Mặc dù nói khắp nơi đều có người canh giữ, nhưng trong hồ sẽ không có Ninja đột ngột bò lên chứ?

Vì vậy, Y Hi Nhi mắt nhắm lại, “Đông” một tiếng nhảy vào.

Một phút đồng hồ sau, bị người từ trong hồ xách ra ngoài, từ cửa sổ ném về phòng. Mặc dù ném lên Tatami không đau không nhột, nhưng lòng Y Hi Nhi đang chảy máu càng thêm chảy nước mắt, trong hồ thật sự có người leo ra!

Đây thật là quá cầu huyết rồi.

“Bì bôm!” Cửa mở ra.

Y Hi Nhi kinh hãi cực kỳ quay đầu lại, đây chính là khổ nhục kế a, thấy mình ướt đầm cho nên có người quan tâm cô, chỉ cần có người đến gần, cô sẽ có biện pháp.

Trong khi Y Hi Nhi vui mừng, cửa lại bị đóng lại.

Nháy mắt mấy cái, một bộ đồ thường ở ngay trước mắt, người kia, chỉ cầm một bộ y phục đi vào mà thôi, không phải tới hầu hạ a. Giống như là bị cô lập, Y Hi Nhi cũng không cảm thấy hứng thú nữa.

Khi Vũ Văn Bác xuất hiện lần nữa, nàng đã hồn nhiên không còn cảm giác rồi, vui mừng hay hi vọng sau đó đều tan biến, cô không còn ôm hy vọng.

Thẳng đến khi nhìn Vũ Văn Bác, Y Hi Nhi đang suy nghĩ, người đàn ông này dù thời điểm nào đều đẹp như thế! Nhưng vấn đề anh cũng là người mà biến hoá nhiều nhất mà cô gặp.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn không còn sức sống, mặc dù hồng hồng như cũ, tuy nhiên nó đã không sáng rõ như trước, Vũ Văn Bác có chút đau lòng ngồi xổm xuống, vuốt ve gò má của Y Hi Nhi, “Nghĩ rõ chưa?”

Không còn hơi sức cãi vã, đồ ăn tối hôm qua sớm đã bị ới cạn sạch. Bình thường nấu cá thịt đều phải hầm cách thủy một lát mới dám ăn, lập tức muốn cô ăn toàn bộ cá sống thật sự khiến cô buồn nôn, nhột trong phòng bắt đầu nôn mửa, giờ phút này cô đã sớm đói đến nỗi ngực dán vào lưng, đầu còn hơi sức, “Tôi thật sự không biết nghĩ cái gì, anh nói cho tôi biết không phải trực tiếp hơn sao?”

“Cô không phải không biết, mà là không muốn biết.” ánh mắt Vũ Văn Bác híp lại, quan tâm trong mắt đã sớm bị một mảnh lạnh nhạt thay thế.

Biến hóa của Vũ Văn Bác, Y Hi Nhi đều nhìn trong mắt, nhưng cô thật không hiểu mình đến tột cùng làm sai chỗ nào. Trơ mắt nhìn một người chết trước mắt mình, mà người chết kia còn nắm chặt chân mình, cái loại cảm giác sợ hãi đó cả đời này cô không thể quên được, mà đối với Vũ Văn Bác, cô càng có hiểu sâu hơn.

Vũ Văn Bác, chính là một con yêu tinh ngàn năm, anh ta có thể ưu nhã, có thể từ ái vỗ vỗ đầu mình, có thể cao quý ngồi bất động như núi ở chỗ đó, nhưng anh ta đồng thời cũng là một ma quỷ giết người không chớp mắt. Người này nhìn như không có tính khí, trên thực tế lại vô cùng có tính khí, mà nguyên tắc tính tình của anh ta chính là ba chữ —— “Nhìn tâm tình” .

20. Chương 21: Trường Đấu Thú Thời La Mã Cổ Đại

Chỉ cần tâm tình của anh tốt, thì trời sẽ trong xanh, nếu như tâm tình của anh không tốt, giống như tối hôm qua, thì thế giới của cô sẽ lâm vào địa ngục.

Nếu như nói trước đó Y Hi Nhi vẫn còn cả lơ phất phơ, thì hiện tại cô đã hiểu, bởi vì giờ phút này cô mới biết mình căn bản là một món đồ chơi, Vũ Văn Bác vui mừng thì mình có thể là con gái, nếu Vũ Văn Bác là không vui thì kết quả của cô sẽ là máu thịt be bét, có lẽ đầu sẽ nở hoa giống như Lam Đế.

“Cha, con thật sự không biết, nhưng con biết rõ con không muốn chết, con muốn ở cạnh cha, con không dám chạy trốn nữa.” mắt của Y Hi Nhi hơi ướt át, nhớ tới dáng vẻ chết của Lam Đế, cô thật sợ.

Vũ Văn Bác đang cảnh cáo mình không được chạy trốn, kế hoạch nhảy ra khỏi Hạ Môn trước kia, còn có chuyện nhảy hồ hôm nay, chắc là Vũ Văn Bác đều biết.

Anh ta đang cảnh cáo mình, đừng vọng tưởng trốn đi.

Nhìn cô vẫn đứng đó sợ hãi mình, Vũ Văn Bác rất muốn hất tay tránh ra, nhưng lại không nỡ, ánh mắt đó thật sáng ngời, giống như là một bàn tay vô hình nắm thật chặt người yêu nhất của chính mình, loại cảm giác đó, giống như sự yêu thương mà mẹ dành cho anh, “Không muốn chết thì theo sát bước chân của tôi, tôi chỉ cho em một cơ hội, bỏ lỡ chính là địa ngục tan xương nát thịt.”

Vẻ lạnh lẽo trong mắt Vũ Văn Bác biến mất, đổi lại vẻ u ám thâm trầm không thấy đáy.

Y Hi Nhi nhìn không hiểu, nhưng cô lại biết mình tránh được một kiếp rồi, tối thiểu, không cần ở một mình tại địa phương đáng sợ này nữa, hiện tại, cô chỉ có thể ngoan ngoãn ở bên cạnh Vũ Văn Bác, đợi đến sau khi Vũ Văn Bác chơi chán trò cha con thân tình, còn phải xem tâm tình của Vũ Văn Bác, xem xem sẽ ban thưởng mình một cái chết hay đá một cước cho văng ra.

Nhưng, dựa vào sự thông minh tài trí của cô, chạy trốn khỏi miệng hổ cũng không có vấn đề gì.

Tự tin nắm chặt quả đấm, trên mặt Y Hi Nhi tỏa ra ánh sáng tự tin lần nữa.

Mà lực lượng vươn lên và vẻ mặt tự tin đó khiến Vũ Văn Bác yêu thích không buông tay, chính là vẻ không sợ hãi này, chính là ánh sáng này khiến anh yên tâm không buông tay.

Tốt nhất là có thể giữ vững, nếu không, anh sợ có một ngày mình sẽ tự bẻ gãy cánh của cô gái này, đóng cô thành một quyển sách trong lòng mình, biến thành một tiêu bản không có mạng sống.

Mặc áo đầm màu lửa đỏ, Y Hi Nhi theo thật sát sau lưng Vũ Văn Bác, một đôi con người to đen bóng loạn chuyển chung quanh.

Đây là trường đấu thú thời La Mã cổ đại, mùi máu tanh lan tràn trong không khí, làm Y Hi Nhi không nhịn được nhíu lại lông mày xinh đẹp.

Sau hôm ấy, Vũ Văn Bác cũng không trở về Hạ Môn, mà là bay thẳng đến Italy.

Mặc dù ngốc, nhưng Y Hi Nhi cũng biết thế lực của hội Liệt Diễm là ở Đông Nam Á và Đông Âu, hôm nay đi tới Italy là vì cái gì? Cô đã biết chi nhánh ở Italy của bang Lam đã bị Vũ Văn Bác hợp nhất hết rồi, vậy bây giờ là sao? Hội Liệt Diễm muốn khuếch trương thế lực đến Nam Âu rồi sao?

Nghi vấn ở trong đầu Y Hi Nhi, nhưng cô không dám hỏi ra, hiện tại cô chính là phạm nhân, cô không có quyền đó, ngộ nhỡ chọc Vũ Văn Bác mất hứng, nói không chừng mình cũng sẽ bị ném vào trường đấu thú làm mồi cho sư tử.

Đang trò chuyện thật vui với Vũ Văn Bác là mấy người Italy, ngôn ngữ mà bọn họ nói Y Hi Nhi hoàn toàn không hiểu, cho nên cô chỉ có thể ngẩn người, bởi vì cô cũng không dám nhìn trường đấu thú, kể từ sau khi Lam Đế chết, mỗi đêm cô đều ngủ không ngon, còn sợ nhìn thấy hình ảnh máu tanh, vừa nghĩ tới đã cảm thấy khủng hoảng, huống chi là trường hợp người thú đấu nhau máu dầm dề này, cô càng không dám nhìn.

Mặc dù Vũ Văn Bác không tiếp tục hỏi mình, nhưng vấn đề về thân phận mình vẫn ở trong lòng Y Hi Nhi không xua đi được, cô thật không biết mình còn có thân phận gì, chẳng lẽ nói thân thế của mình đã bị Vũ Văn Bác biết được sao?

Lắc đầu một cái, không thể nào, chính mình cũng không biết, Vũ Văn Bác làm sao biết, trừ phi Vũ Văn Bác thật sự là cha ruột của mình, nhưng Vũ Văn Bác mới ba mươi một tuổi, không sinh được một cô con gái lớn như cô, cho nên vấn đề này vẫn không giải được.

Không biết qua bao lâu, Y Hi Nhi cảm thấy cằm mình chột đau, bất mãn tức giận trợn trừng mắt nhìn người nắm cằm cô, kết quả bắt gặp một đôi tròng mắt băng hàn và uy hiếp.

“Hi hi. . . . Ngày hôm qua con ngủ không được ngon giấc, con sẽ xem, xem ngay!” Mặc dù không có hiểu rõ Vũ Văn Bác rốt cuộc muốn làm gì, nhưng cô hiểu ánh mắt của Vũ Văn Bác, rõ là đang bức cô xem người thú đấu nhau.

Cảm thấy thuộc hạ hình người khéo léo xoay đầu nhìn trường đấu thú, lúc này Vũ Văn Bác mới hài lòng buông tay ra, tiếp tục bàn bạc chuyện mua bán quân hỏa với Antony.

Mấy năm nay hội Liệt Diễm ở Đông Âu phát triển vô cùng rất mạnh, nhưng cũng chỉ vãn vãn ở Đông Âu, vẫn không thể thỏa mãn dã tâm của Vũ Văn Bác, Nam Âu cũng là một khối thịt béo anh cần lấy, hợp nhất chi nhánh bang Lam chỉ là bắt đầu mà thôi.

Trên trường đấu thú có một con sư tử dữ dần đang đấu với một người đàn ông, người đàn ông kia đã bị cắn đến máu thịt be bét rồi, không thấy rõ diện mạo cũng không biết mấy tuổi, mặc dù thoát nhìn lão đảo muồn ngả sắp xuống đất, nhưng vẫn có thể chạy trốn khỏi miệng sư tử vào thời khắc mấu chốt.

Nhưng lần này hẳn ta hình như không có may mắn như thế, một chân bị sư tử cắn, hẳn vô lực chạy trốn gần như tuyệt vọng.

Nhìn đôi mắt tuyệt vọng khép hờ, Y Hi Nhi không nhìn được, yên lặng nhắm mắt lại.

“Nhìn rõ ràng!” Một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Y Hi Nhi làm như không có nghe được, cô không dám nhìn, vậy quá tàn nhẫn.

Nhiệt độ trong đôi mắt của Vũ Văn Bác giảm vài lần, lạnh lẽo mà thấu xương, tuyên bố giống như là một Satan: “Nhìn rõ ràng, nếu không người vào sân sẽ là cô.”

Đôi mắt uy hiếp như vậy, Y Hi Nhi không có lựa chọn nào khác, cái tay gầy cái chân gầy của cô mà xuống đó cũng không đủ cho con sư tử cắn mấy cái, mặc dù cô không đành lòng nhìn người ta bị cắn chết, nhưng cô càng thêm không nỡ nhìn mạng mình đưa đến miệng sư tử.

Như kỳ tích, người đàn ông kia lại không bị cắn chết, ngược lại vào lúc nguy hiểm nhất lại đâm một quyền làm gãy răng sư tử, con sư tử bị công kích nổi điên tán loạn, mượn khoảng cách gần, người đàn ông kia lập tức móc mắt sư tử ra, máu tươi phun lên mặt hắn, khoe miệng lộ ra nụ cười chói mắt.

Sư tử mất mắt rồi chỉ có thể làm con thú cắn bậy, chỉ chốc lát sau liền bị người đàn ông kia đánh ngã trên mặt đất, nhưng người đàn ông kia cuối cùng cũng là mạng treo lơ lửng rồi, mất máu quá nhiều khiến thể lực hắn cạn kiệt ngã xuống đất, nằm giữa ở giữa trường đấu thú, xuyên qua đám người, nhìn thấy một đôi mắt tràn đầy lo lắng, sáng ngời giống như sao trên bầu trời.

21. Chương 22: Đây Là Giới Xã Hội Đen, Chém Chết, Tử Vong, Máu Tanh

Vũ Văn Bác vuốt gò má của Y Hi Nhi, chậm rãi nói: “Đây chính là thế giới của tôi, máu tanh, bạo lực, không có nhân tính, thấy rõ ràng chưa?”

“Thấy rõ ràng rồi.” Y Hi Nhi thừa dạ, cô không mù, đã nhìn vô cùng rõ ràng, vị trí tầm mắt của bọn họ rất cao, sao có thể không thấy.

“Sợ không?” Vũ Văn Bác hỏi, mấy người Italy đã rời đi rồi, trong trường đấu trống trải chỉ có hai người bọn họ, lúc nói chuyện thậm chí còn có hồi âm lượn lờ.

“Sợ!” Không sợ mới là lạ chứ, trái tim đều làm bằng thịt, nhìn thấy trường hợp như vậy lại còn có thể xem như không có chuyện gì xảy ra thì căn bản không phải người.

“Sợ thì nhìn lâu chút, thấy nhiều rồi sẽ không sợ nữa.” Vũ Văn Bác buông Y Hi Nhi ra, lui về phía sau, ngã ra, nhắm mắt dưỡng thần, lúc này trong trường đấu thú đã có người đi vào mang con sư tử và người đàn ông kia đi, đổi lại một người khác, cùng với một con sói có tròng mắt màu xanh dương.

Không biết vì sao, Y Hi Nhi nhìn con sói kia, lại nghĩ tới Vũ Văn Bác, rồi nhớ đến Vũ Văn Bác đang nằm ở bên cạnh mình, liền rùng mình, không dám nói thêm nữa.

Vũ Văn Bác ở Italy khoảng mười ngày, mỗi ngày đều họp mặt với mấy người Italy, hơn nữa mỗi một lần đều gặp mặt nói chuyện trong trường đấu thú, lúc Vũ Văn Bác và những người đó họp thì những người khác đều sẽ bị đuổi xuống, chỉ có Y Hi Nhi không tránh ra, mỗi ngày đều mang Y Hi Nhi theo bên người, ép buộc cô nhìn người và thú đấu nhau.

Sau đó, Y Hi Nhi không còn gặp người đàn ông ngày đầu tiên gặp nữa, mà cô xem từ đó đến giờ, mỗi lần đều là loài người bị dã thú cắn chết, cho nên càng thêm nhớ đến người đàn ông đã chiến thắng dã thú đó, cũng không biết hiện tại hắn ta thế nào.

Xem nhiều rồi thật sự không còn hoảng sợ như Vũ Văn Bác nói, trừ lần đầu tiên nhìn thấy con cạp ăn người sống rồi nôn mửa, thì Y Hi Nhi chưa từng ói nữa, cũng không cần Vũ Văn Bác ép buộc mình xem, đã rất tự giác xem xong toàn bộ quá trình.

Năng lực tiếp thu của mình quả thật mạnh mẽ, chuyện tàn nhẫn như vậy cư nhiên cũng có thể nhìn đến không nháy mắt một cái.

Cười nhạo chính mình một lần, Y Hi Nhi quay đầu nhìn về phía người đàn ông đang nhắm mắt dưỡng thần, người này rốt cuộc thế nào, tại sao muốn mình xem những hình ảnh tàn nhẫn này? Chẳng lẽ lại là hứng thú quái ác của anh ta sao?

Đột nhiên, Y Hi Nhi chạm phải một đôi tròng mắt đen bóng, đôi tròng mắt kia sáng ngời, thâm trầm, giống như là một cái hồ tĩnh lặng, nước hồ trong veo.

“Nghĩ rõ chưa?” Giống như nhìn thấu tâm tư của Y Hi Nhi, Vũ Văn Bác hỏi.

“Con. . . Không nghĩ ra, thứ cho con là một kẻ phạm phụ tục tử, không nhìn ra cảnh giới cao siêu của ngài.”

Y Hi Nhi thật không hiểu, đến tận cùng câu hỏi của Vũ Văn Bác có ý gì, cô không thông minh, không nghĩ ra, nếu cô nghĩ thông được, vậy cô sẽ không chỉ là một tên nằm vùng nhỏ nhoi rồi, nói không chừng hiện tại cô đã thành đốc sát giống nữ ma đầu Cổ Á Thuần đó rồi.

Bộ dạng ngây thơ ngốc nghếch của Y Hi Nhi khiến tâm tình Vũ Văn Bác thật tốt, ngồi ngay ngắn người lại, kéo Y Hi Nhi đến ngồi trên đùi của mình, nhìn một đôi mắt to của cô chớp chớp nhìn mình, một niềm hạnh phúc tự nhiên sinh ra, không nhịn được sờ sờ gò má của Y Hi Nhi, hình như gầy không ít, không có mượt mà như trước kia nữa.

Nhìn Y Hi Nhi gầy gò, ánh sáng từ ái trong lòng Vũ Văn Bác lại bắt đầu nở rộ rồi, “Cô bé, rất lâu không có có kêu cha rồi.” lúc Vũ Văn Bác nói chuyện có chứa một cảm giác tang thương, hình như đã lâu không có hưởng thụ niềm vui này rồi.

Nhìn Vũ Văn Bác chợt trở nên dịu dàng, Y Hi Nhi không thể không chế kêu một tiếng: “Cha.”

Nghe được Y Hi Nhi khéo léo thuận theo mình, Vũ Văn Bác vui mừng đến mặt mày đều mang nụ cười, người không biết còn cho đây là một người cha hiền nữa, vuốt vuốt tóc dài của Y Hi Nhi, vui mừng nói: “Ngoan, đứa bé ngoan.”

Phản ứng kịp, mặt Y Hi Nhi liền hiện vạch đen, không phải chỉ kêu một tiếng “Cha” sao? Cần vui thế này sao? Giờ phút này Vũ Văn Bác hoàn toàn không có vẻ lạnh lùng tàn bạo, anh hoàn toàn tỏ vẻ có con gái thì vạn sự sung túc, hận không thể tuyên bố với toàn thể giới Y Hi Nhi - con gái của anh ngoan ngoan nghe lời cỡ nào.

“Tâm tình ngài rất tốt?” Y Hi Nhi hỏi dò.

“Muốn biết?” Nhiều ngày qua cô bé này tựa hồ đang tránh mình, hôm nay khó được chủ động hỏi tới.

“Muốn, nếu không trong lòng con rất bất ổn, luôn sợ ngày nào đó lại đột nhiên chết không nhắm mắt, nửa đêm tỉnh lại nhìn thấy cha đều bị dọa, cảm thấy có tiểu quỷ mặt xanh nanh vàng lôi kéo chân của con muốn kéo con xuống địa ngục.” Vừa nghĩ tới Lam Đế liền sợ, nhưng cô không muốn có một ngày mình chết mà còn không biết là chuyện gì xảy ra.

Vũ Văn Bác xoay mặt của Y Hi Nhi tới diện mình, kéo hai chân của cô ra quăn ở ngang hông, ngồi đối mặt nhau, ý vị sâu xa nói: “Cha là hội trưởng hội Liệt Diễm, là một người mạnh mẽ, cha nói cái gì chính là cái đó, không có ai có thể phản kháng.”

Gật đầu một cái, Y Hi Nhi không thể phủ nhận, ai dám phản kháng chứ, cũng không đâu có ngại mình sống quá lâu.

“Cha đã nói con là con gái của cha, thì con chính là thế, cho nên con phải thích ứng thân phận của con, đây là giới xã hội đen, chém giết, tử vong, máu tanh, con không có lựa chọn, Vũ Văn Bác cha nhìn trúng con, thì đời này con không chạy thoát đâu, biết vì sao con bị trừng phạt không?”

“Không biết.” Nếu biết cô cũng không đến nỗi lo lắng đề phòng rồi, biết rồi thì sau này cô không tái phạm là được.

“Bởi vì con không có biết rõ thân phận của mình, con là đại tiểu thư hội Liệt Diễm, làm đại tiểu thư của hội Liệt Diễm thì con không thể sợ hãi, cũng không thể lộ ra vẻ sợ hãi với cha của con, hiểu chưa? Con là người thân duy nhất trên thế giới của cha, ai cũng có thể sợ cha, nhưng con không được!”

Ánh mắt Vũ Văn Bác nhìn Y Hi Nhi, thâm trầm, nặng nề, ánh mắt sắc bén không còn nữa, chỉ bình tĩnh giống như một hồ nước, không có một chút gợn sóng, lại làm cho người ta cảm thấy đó là một đôi mắt ám áp nhất trên thế giới.

Nói không rung động là gạt người, Y Hi Nhi không ngờ một câu nói đùa của mình, lại làm Vũ Văn Bác tưởng thật, mặc dù không có liên hệ máu mủ, nhưng trong mắt Vũ Văn Bác... lại có ánh sáng của người cha hiền.

“Con. . . .” Há hốc mồm, Y Hi Nhi không biết nên nói gì, Vũ Văn Bác thật sự đối đãi mình như con gái, nhưng mình lại sợ anh ta, từ đêm đó, mình đã tổn thương người đàn ông này, mặc dù Vũ Văn Bác tàn nhẫn vô tình, nhưng khát vọng đối với thân tình cũng như mọi người, chính là bởi vì anh ta không chiếm được thân tình, cho nên quý trọng gấp đôi sao?

Y Hi Nhi tự thấy đáng đáp mình không giống Vũ Văn Bác, tại sao có thể làm cho Vũ Văn Bác có cảm giác thân tình đây? “Tại sao, là con?”

22. Chương 23: Tiệc Sinh Nhật “mười Bảy Tuổi” (1)

Vũ Văn Bác 1m88, mình mới 1m57, đứng chung một chỗ giống người khổng lồ và con khỉ, thế nào lại giống phụ nữ chứ? Hay là ánh mắt Vũ Văn Bác không giống với người bình thường? Cảm giác đáng đáp mình giống anh ta khi còn bé? Vì vậy bắt đầu toả ra tình thương của cha?

Vũ Văn Bác nhìn đôi mắt to, nhẹ nhàng vuốt ve, cảm nhận lông mi rung động trong lòng bàn tay, khoe miệng khẽ gợn lên.

“Đây là trời cao an bài, không có vì cái gì, con nhớ, con là con gái của Vũ Văn Bác, một ngày hay cả đời đều như vậy. Quên thân phận nằm vùng của con đi, đừng để cha có cơ hội bóp chết con.” Vũ Văn Bác ôm Y Hi Nhi trước ngực, cầm chống đỡ trên đầu cô.

Nhìn thấy Y Hi Nhi nôn mửa, nhìn lúc nửa đêm tỉnh giấc cô sợ hãi núp trong ngực mình, anh làm sao không đau lòng. Thế giới của anh, con gái của anh, nếu phải đối mặt anh không muốn nhìn thấy ánh mắt đó lần nữa. Thời điểm Lam Đế chết, Y Hi Nhi không thể tin, sợ hãi ánh mắt của mình.

Tựa vào trong ngực Vũ Văn Bác, nghe tiếng tim cường tráng có lực, Y Hi Nhi an ổn ngủ, cô quá mệt mỏi, mấy ngày nay không có một ngày ngủ ngon .

.

Đại sảnh đường hoàng lộng lẫy, đèn chùm vàng cam tinh xảo treo ngược, trên đèn gắn hạt lấp lánh, phối cùng ánh sáng rực rỡ bao trùm màn che. Trên vách tường là các điêu khắc tinh mỹ, dưới ánh đèn mang theo vẻ trang nghiêm, nơi này, không chỗ nào không xa hoa quý khí.

Ba mươi mấy nhạc công say mê biểu diễn âm nhạc , từng vũ công mặc đồng phục xinh đẹp bắt đầu nhẹ nhàng tung bay. Một mảnh say sưa ca hát, làn gió thơm tràn ngập.

Nhìn người khác đều mặc dạ phục chấm đất, vừa cao quý lại ưu nhã, nhìn lại bộ váy công chúa của mình. Y Hi Nhi mặt cũng xanh lá, nhưng cha ruột nói rồi, đây là lễ phục dành cho thiếu nữ, cho nên cô phải mặc, hơn nữa anh còn tự mình chọn một cái màu hồng cho cô.

trong trường hợp như vậy, Y Hi Nhi nhìn thấy chính khách các nước, trong đó không thiếu những người đại phú đại quý, thậm chí còn có minh tinh điện ảnh. Y Hi Nhi biết đây là một yến hội lớn.

Vũ Văn Bác dắt tay Y Hi Nhi, đi lên giữa sân khấu, có người lấy Microphone, ban nhạc dừng trình diễn, tất cả khách mời đều an tĩnh nhìn Vũ Văn Bác trên sân khấu.

Giơ ly rượu trong tay, Vũ Văn Bác hướng mọi người nói: “Cảm tạ mọi người tham gia tiệc sinh nhật mười bảy tuổi của tiểu nữ, một ly này, tôi mời mọi người.” Dứt lời, uống một hơi cạn sạch.

Hiện trường lập tức xuất hiện một mảnh chúc mừng, ánh sáng chớp nhoáng, một mảnh kiều diễm.

Vũ Văn Bác đây là đang mượn danh nghĩa của mình lôi kéo lòng người, lấy danh nghĩa sinh nhật Y Hi Nhi phát thư mời, người tham gia là bạn bè. Không tới chỉ có kẻ địch của hội Liệt Diễm, Vũ Văn Bác đang muốn dò xét mọi người.

Không ai hỏi Vũ Văn Bác chưa cưới đã có con gái lớn như vậy, bọn họ chỉ cần biết Vũ Văn Bác là hội trưởng hội Liệt Diễm là đủ rồi, những thứ khác đều không quan trọng.

Đối với người khác mà nói, con gái Vũ Văn Bác không phải mấu chốt, mấu chốt là gia tộc mình và hội Liệt Diễm có thể lui tới buôn bán, đối với vợ chưa cưới của Vũ Văn Bác cũng vô cùng tò mò.

Đã sớm nghe nói Vũ Văn Bác tại Trung Quốc nhận một con gái nuôi, nhưng chưa công bố chính thức. Bây giờ Vũ Văn Bác hướng mọi người tuyên bố, điều này làm cho Đại Lệ Ti không nén được tức giận.

Cô là vợ chưa cưới của Vũ Văn Bác, không có sự đồng ý của cô, cô gái này sao có thể tồn tại?

Cho nên, cô tới, vội vàng kết thúc ở hành trình Indonesia, Đại Lệ Ti chạy về.

Mặc toàn thân băng là dạ phục lam sắc, hở toàn bộ tấm lưng ưu tú khêu, làn váy bên trái xẻ cao, mãi đến đạt thắt lưng, để lộ hai chân thon dài xinh đẹp như ẩn như hiện.

Cô tựa như nữ vương cao ngạo.

Thoáng chốc, bữa tiệc náo nhiệt nhất thời vắng lặng không tiếng động, ánh mắt tất cả mọi người đều tập trung trên người mỹ nhân cao ngạo khêu gợi. Đó là một bông hồng có gai, trong hắc đạo không ai không biết, không người không hiểu xà hạt mỹ nhân. Cô là con gái lão đại Italy Mafia, cũng đang đảm nhiệm vị trí thứ hai trong bang Mafia. Thương pháp (kỹ thuật múa thương) của cô vô cùng tinh chuẩn, trong truyền thuyết cô có thể để cho đạn bay cong.

Người này, sáu năm trước quen biết Vũ Văn Bác, hơn nữa định ước, tất cả mọi người đều biết, Vũ Văn Bác chỉ cần cưới Đại Lệ Ti liền lấy được thế lực Nam Âu.

Nhưng, hôm nay Vũ Văn Bác lại đột nhiên tới, nhìn dáng vẻ của anh không hề muốn mượn lực lượng Đại Lệ Ti, điều này nghĩa là gì? Nghĩa là thế lực Italy Mafia anh nhìn không thuận mắt sao? Hay là anh không muốn thực hiện hôn ước cùng Đại Lệ Ti?

Không có ai biết, cũng không có ai dám can đảm phỏng đoán.

“Bác, chúc mừng anh.” Đại Lệ Ti từ tay người hầu bàn cầm lên một ly sâm banh, chậm rãi đến gần Vũ Văn Bác.

Vũ Văn Bác buông tay Y Hi Nhi, ôm Đại Lệ Ti, sau đó khi bên môi Đại Lệ Ti nở một nụ hôn, cầm lên một ly sâm banh uống cạn.

Đại Lệ Ti quan sát Y Hi Nhi, mắt phượng dài nhỏ không nhìn ra thâm ý.

Đưa tay bóp gò má của Y Hi Nhi một cái, Đại Lệ Ti khẽ cười nói: “Thật đáng yêu.”

Thấy Đại Lệ Ti, Y Hi Nhi liền suy nghĩ, tại sao đều là phụ nữ giống nhau, người ta lại có dáng dấp xinh đẹp như vậy, cao 1m73, trước sau lồi lõm phong tình vạn chủng, ngay cả đôi mắt đều có thể câu hồn phách người khác, không nhìn được, cô nhớ lại cái tên Vương Hi Phượng.

Mặc dù người phụ nữ trước mắt là một cô gái tóc vàng mắt xanh, nhưng phong tình trên người vẫn giống Vương Hi Phượng, Y Hi Nhi buồn bực, người nọ dáng dấp thế nào, tất cả cô đều muốn chiếm hết.

Xem một chút này bộ ngực lớn 38E, khó trách Vũ Văn Bác cảm giác mình nhỏ, so sánh mình với bánh bao hấp Thiên Tân.

Đều do viện trưởng vô lương, khi còn bé không cho cô bú sữa mẹ, tùy tiện lấy sữa đậu nành lừa gạt xong việc, hiện tại muốn lớn cũng không được. Y Hi Nhi cúi đầu nhìn mình 36C, buồn bực nghĩ.

Vũ Văn Bác thấy Y Hi Nhi không trả lời, đưa tay vỗ ót cô một cái, không vui cau mày.

Y Hi Nhi phục hồi tinh thần, hơi sợ nhìn Vũ Văn Bác, vội vàng cười ngọt ngào lấy lòng nói một ít Anh văn sút sọt: “Chào cô! Cô thật xinh đẹp, giống như tiên nữ trên trời.”

23. Chương 24: Tiệc Sinh Nhật “mười Bảy Tuổi” (2)

Đại Lệ Ti không nghĩ tới cô gái Đông Phương này sẽ nói như vậy, kinh ngạc trong mắt thoáng qua rồi biến mất, sau đó cười hỏi: “Ý đến đây lâu như vậy, đã quen thuộc chưa?”

Đối với bé gái này, Đại Lệ Ti cũng không có cảm giác chán ghét, ngược lại cảm thấy đáng yêu hồn nhiên. Có thể bởi vì ở trong hắc ám quá lâu, nhìn thấy nụ cười ngây thơ như vậy lại cảm thấy trân quý.

Tất cả mọi người có chút kinh ngạc, không nghĩ tới Đại Lệ Ti thế nhưng cùng cô gái Đông Phương trò chuyện với nhau thật vui, thoạt nhìn hình như còn rất thích dáng vẻ cô ấy, hoàn toàn không có dấu hiệu quyết liệt cùng Vũ Văn Bác.

Vũ Văn Bác rất nhanh liền bị mọi người vây lượn, làm người đứng thứ hai của Italy Mafia, Đại Lệ Ti sẽ không bỏ qua trận ‘Hào Môn thịnh yến’ này, rất nhanh liền thay đổi thành cô gái hồng lâu, lượn qua tất cả các góc của buổi dạ vũ, lưu lại Y Hi Nhi chán muốn chết ngồi ở trong góc nhìn bữa tiệc phù hoa.

Híp mắt nhìn đèn treo trên trần nhà, Y Hi Nhi bắt đầu ngáp, lúc này một phục vụ đi qua, không cẩn thận đổ rượu lên người Y Hi Nhi, “Ai nha!”

Người phục vụ kia cúi đầu, liều mạng nói xin lỗi, tay chân hốt hoảng lau chùi trên người Y Hi Nhi, “Thật xin lỗi thật xin lỗi! Tôi sẽ dẫn cô đi rửa! Thật sự rất xin lỗi!”

Nhìn phục vụ khúng hoảng, Y Hi Nhi thờ ơ nhún nhún vai, dù sao Vũ Văn Bác có tiền, một bộ lễ phục mà thôi, không có gì không được, “Không sao, anh cũng không phải cố ý.”

Phục vụ không dám ngẩng đầu, lôi kéo Y Hi Nhi đi vào phòng vệ sinh giúp xử lý sạch sẽ quần áo của cô, Y Hi Nhi cũng cảm thấy trên người không thoải mái, liền đi theo.

Mới vừa vào phòng vệ sinh, Y Hi Nhi đột nhiên bị người từ phía trên hành hung.

Đau đớn kịch liệt khiến Y Hi Nhi hô lên, “A!”

Phục vụ không chút hoang mang nói: “Không có việc gì, không có việc gì, tôi có thể rời ra, chúng ta đều là con gái không cần xấu hổ.” Nói xong một tay dùng sức vịn gò má của Y Hi Nhi, xoay tròn hai vòng, đau đến mức Y Hi Nhi chảy nước mắt.

Cảm giác cùng sức lực quen thuộc, khiến Y Hi Nhi lập tức nhận ra Cố Á Thuần người lãnh đạo trực tiếp của cô, cho dù đau đến chảy nước mắt, vẫn khẽ cắn răng nhịn không lên tiếng.

“Cái người ngu ngốc này, không bị trói chặt tay chân, chẳng lẽ không tự mình chạy trốn sao? Mẹ, hại ta ngàn dặm tìm kiếm, kết quả cô xem ra rất tốt. Làm thiên kim đại tiểu thư, làm hại lão nương kinh hồn bạt vía (hoảng sợ) chỉ sợ cô có gì ngoài ý.” Cố Á Thuần nhìn thấy Y Hi Nhi hoàn hảo vô khuyết đứng trước mặt rất cuộc yên tâm, nhưng một hơi không phát tiết thì không thoải mái.

Nhìn thấy Nữ Ma Đầu ngàn dặm xa xôi tới cứu mình, trong lòng Y Hi Nhi cảm động, mặc dù bình thường Nữ Ma Đầu đối với mình rất hờ hững, nhưng thời khắc mấu chốt vẫn nguyện ý tới cứu mình, lập tức run rẩy đôi môi, riu rít nói: “Cô rốt cuộc đã tới, tôi biết ngay cô nhất định sẽ tới, ô ô.”

Cố Á Thuần tát một cái trên đầu Y Hi Nhi, đè ép giọng nói vẫn còn hung tợn: “Câm miệng! Tôi còn chưa xuống Địa phủ cô khóc cái rầm a, đến tột cùng là xảy ra chuyện gì, cô nhanh nói rõ ràng.”

“Tôi. Tôi.” Y Hi Nhi lập tức đem đầu đuôi một loạt sự kiện kể cho Cố Á Thuần, đồng thời còn tự mình rửa lễ phục. Cũng không biết tại sao, suốt một đoạn thời gian cư nhiên một người đi vệ sinh cũng không có.

Mặc dù không có người gõ cửa, nhưng Cố Á Thuần không dám phớt lờ, tùy tiện trấn an Y Hi Nhi, liền rời đi, khiến Y Hi Nhi tùy thời đợi lệnh, không phải lo lắng.

Y Hi Nhi rất muốn hỏi tại sao không thể lựa chọn hiện tại rời đi. Nhưng lá gan cô không đủ lớn, không dám hỏi, đoán chừng hỏi cũng vô ích. Cố Á Thuần làm việc chưa bao giờ cần giải thích với cô, cô ở xa như vậy cũng đuổi tới, cứu mình đó là chuyện sớm hay muộn mà thôi, không cần vội nửa khắc.

Trở lại bữa tiệc, trên mặt Y Hi Nhi trong sáng, Cố Á Thuần tới khiến cô cảm giác có hi vọng. Tới nay không dám trốn chạy, đó là bởi vì biết mình không thông minh, thế nào cũng bị Vũ Văn Bác chơi đùa, đến lúc đó chơi đến bán thân bất toại còn thê thảm hơn. Cho nên dứt khoát ngoan ngoãn làm con gái tốt, hiện tại không giống nhau, Cố Á Thuần tới, này đại biểu cái gì? Đại biểu tổ chức đã coi trọng mình.

Tám năm kháng chiến thắng lợi, hai vạn năm nghìn dặm trường chinh cũng thắng lợi, còn cái gì tổ chức không làm được? Có tổ chức che chở, Y Hi Nhi nhất thời cảm giác cuộc sống tràn đầy hi vọng cùng hào quang, đến lúc đó nói không chừng sau khi được giải cứu còn có thể thăng quan đấy.

Ôm tâm tình tốt đẹp, ngay cả nhìn bữa tiệc phù hoa cũng thấy đẹp hơn.

“Tiểu thư xinh đẹp, xin hỏi tôi có vinh hạnh mời cô nhảy?”

Thanh âm dễ nghe, đập vào mi mắt là một người đàn ông tuấn tú, phong thái trác tuyệt, đôi mắt hoa đào chớp chớp nhìn Y Hi Nhi.

Y Hi Nhi sửng sốt một chút, nghi ngờ nhìn người trước mắt, khi nào thì tới Italy rồi? “Đoan Mộc Thác? Không đúng, anh là anh trai Đoan Mộc Triển, có phải các người rất thích chơi trò ‘Đoán một chút ta là ai’ không?”

Đoan Mộc Triển vẫn như cũ khom lưng đưa tay, giữ vững tư thế người mời nhảy, cười đến rục rịch, “Tại sao nói như thế?”

Y Hi Nhi nhận định đôi song bào thai này chính là muốn đùa giỡn với cô, giống như mèo vờn chuột, lấy trêu chọc làm niềm vui, giọng nói liền không tốt: “Biết lời nói và hành động này chỉ có Đoan Mộc Thác, nhưng anh cố tình cố ý làm như vậy, căn bản là cố ý muốn người khác nhận lầm các anh, chẳng lẽ tôi nói không đúng sao?”

Mặc dù Y Hi Nhi nói rất không khách khí, thậm chí có chút không lễ phép, nhưng tâm tình Đoan Mộc Triển lại có vẻ rất tốt, cười híp mắt. Nụ cười vốn không đạt tới đáy mắt, nhưng bị lời nói của Y Hi Nhi, ngay cả đáy mắt nụ cười cũng sáng chói ánh sáng.

Lúc này, Đoan Mộc Thác từ trong đám người đi tới, bộ mặt đều là nụ cười. Nhưng trong mắt giống như có một loại kích động, giống như trúng số rồi lại không dám lộ ra, “Cô làm thế nào nhận ra chúng tôi? Cô biết chúng tôi được bao lâu, cô khẳng định như vậy sao?”

Đối với người mặc y chang trước mắt, ngay cả kiểu tóc cũng y chang không khác, sắc mặt Y Hi Nhi không thân thiện. Rõ ràng tới trêu chọc cô, cô có sắc mặt tốt mới kỳ quái, huống chi hiện tại cô có tổ chức làm hậu thuẫn, càng không chút kiêng kỵ.

“Tôi không mù, còn không nhìn ra sao? Nhảm chán!” Nói xong, Y Hi Nhi căn bản không muốn quan tâm đến một đôi muốn lấy mình ra làm trò hề, liền tránh ra.

Đoan Mộc Triển lúc này mới đứng thẳng người, thu hồi tay, nhìn bóng lưng Y Hi Nhi trong đám người, trong mắt có ánh sáng xao động.

24. Chương 25: Tiệc Sinh Nhật “mười Bảy Tuổi” (3)

“Triển, người kia thật xuất hiện, có thể nhìn ra chúng ta.” thanh âm Đoan Mộc Thác có chút nghẹn ngào, nhìn bóng lưng Y Hi Nhi, ánh mắt nóng rực mà kích động.

Từ nhỏ đến lớn, không người nào để ý bọn họ rất khổ sở, không có ai có thể phân biệt bọn họ. Bọn họ là bóng dáng của nhau. Còn nhớ có một nữ sinh tỏ tình, tuy nhiên cô ấy lại tìm sai đối tượng, về sau biết sự thật cũng cảm thấy không có vấn đề gì, mặc kệ là Thác hay Triển. Người khác nhìn vào cũng chỉ là một người.

Cảm giác chán ghét như thế, cho nên càng khát vọng có người có thể nhận ra bọn họ. Bọn họ vẫn chơi trò “Ta là ai”, không ai đoán đúng, cho dù đoán đúng cũng chỉ là may mắn thôi, không chịu nổi khảo nghiệm, chỉ cần nói hai câu, người đoán đúng sẽ dao động.

Mà bây giờ, người chỉ cần một lần đã có thể nhận ra bọn họ, rốt cuộc xuất hiện.

Nhìn em trai y chang mình, Đoan Mộc Triển lộ ra nụ cười âm áp, “Đừng quá kích động, em sẽ bị dọa hư cô ấy.”

“Sẽ không, cô ấy sẽ không bị dọa hỏng, cô ấy xuất hiện cũng sẽ không rời đi. Em cũng không cho phép cô ấy rời đi, anh, chúng ta đã tìm được người hiểu chúng ta, anh không vui mừng sao?” Đây là chuyện bọn họ vui vẻ nhất không phải sao? Mặc kệ thân phận, địa vị cao bao nhiêu, nhưng không người nào để ý thừa nhận, khổ sở vẫn ở đây, cho dù là lão đại cũng không cách nào chia sẻ phiền não của họ.

Vũ Văn Bác đang cùng một chính khách cao cấp trò chuyện thật vui, dư quang khóe mắt nhìn thấy Y Hi Nhi đến gần, liền lôi kéo cô đứng ở bên cạnh mình.

Bị người không giải thích được ngăn lại, Y Hi Nhi tức giận trừng mắt liếc một cái, thấy rõ ràng là Vũ Văn Bác lập tức đổi thành nụ cười nịnh nọt, “Ha ha. Cha.”

Cô còn đang ở hang sói, cô không quên.

“Thế nào không cẩn thận như vậy?” Vũ Văn Bác nhìn thấy y phục trên người Y Hi Nhi ướt một mảng lớn, cau mày, quay đầu cùng mấy người bên cạnh nói mấy câu, sau đó lôi kéo tay Y Hi Nhi rời đi.

Bị Vũ Văn Bác lôi kéo, Y Hi Nhi ngay cả phản kháng cũng không có, dù thế nào giày vò đã mấy ngày rồi, đến lúc đó Nữ Ma Đầu nhất định sẽ mang theo xe tăng đánh nơi này đem mình cứu ra ngoài .

Chỉ là. Đó cũng là chuyện mấy ngày sau, Vũ Văn Bác nếu muốn đem mình làm hỏng chỉ cần một đầu ngón tay, huống chi, hiện tại anh ta mạnh hơn, cả ngón tay cũng không muốn dùng đến.

Liều mạng lôi vấy, Y Hi Nhi sợ.

Kéo mấy cái, Y Hi Nhi không chịu buông tay, Vũ Văn Bác mất hứng, cau mày nhìn Y Hi Nhi, “Buông tay, có nghe hay không?”

Vũ Văn Bác vừa buông tay, Y Hi Nhi lập tức ngay tại chỗ lăn lộn trốn vào trong rèm cửa sổ, “Con. Con không thả, đầu có thể rơi, máu có thể chảy, trình tiết không thể ném!”

“Trong óc con muốn cái gì? Cha đòi y phục cho con, cởi nhanh một chút.” Vũ Văn Bác nhíu mày một cái, hai chân thon dài hai bước đi tới rèm cửa sổ, một tay đem Y Hi Nhi núp bên trong kéo ra.

Gi, không phải muốn phá hủy trình tiết cô sao? Y Hi Nhi lúng túng nói: “Đổi, thay quần áo à?”

Vũ Văn Bác lui về phía sau một bước ôm đôi tay, nhìn chằm chằm con gái, có chút cảm thấy buồn cười, “Nếu không con cho rằng cha muốn làm gì?” Vừa trực tiếp đem Y Hi Nhi đè lên giường, bàn tay thật nhanh đem cô lột sạch sẽ, chỉ còn lại nịt vú cùng quần lót.

Xảy ra biến cố, giấu mình trong chăn, chỉ lộ ra cái đầu, Y Hi Nhi lấy hơi, khăn trương nuốt nước miếng một cái, “Cha, con lớn như vậy, có thể tự thay quần áo, không nhọc ngài đại giá. Mặc dù trong lòng cha trong sáng như ngọc, mà ta là con gái lớn cũng phải sĩ diện, chuyện này truyền con thật mất mặt.” Huống chi, lão nương cũng không phải thật mười bảy tuổi, lão nương là cô gái hai mươi lăm tuổi hương sắc thơm ngát a, như vậy bị người nhìn, thành cái dạng gì?

Vũ Văn Bác cúi đầu suy nghĩ một chút, cảm thấy Y Hi Nhi nói rất có lý.

Nhìn thấy Vũ Văn Bác bị mình dao động, Y Hi Nhi không ngừng cố gắng nói: “Cha một ngày kiếm tỷ bạc, phong vân một cõi, sao có thể làm những chuyện này, ngài cần bảo trọng, chỉ có con gái hầu hạ ngài, nào dám khiến cha hầu hạ người nhỏ a, ngài nói con nói đúng không?”

Nhìn vẻ mặt tiểu nhân của Y Hi Nhi, Vũ Văn Bác cau mày, tấm chăn đắp trên người lại bị kéo ra, “Con nói đúng, chẳng qua con gái bị cha xem một cái cũng sẽ không sao, ai dám cười con?”

Nói xong, Vũ Văn Bác cứng rắn giữ chặt tay chân đá lung tung khắp nơi của Y Hi Nhi, đem bộ lễ phục mới mặc vào cho Y Hi Nhi.

Mặc xong, Vũ Văn Bác đỡ Y Hi Nhi đứng nghiêm ngay ngắn, sau đó sửa sang lại cái váy, hài lòng nhìn khuôn mặt đỏ bừng của con gái, “Về sau mỗi sáng rời giường con giúp cha thay quần áo.”

“Cái gì? !” Y Hi Nhi trợn to hai mắt.

Nhìn hai mắt trừng lớn như con ếch, Vũ Văn Bác vui mừng siết chặt hồng xoa xoa gương mặt, sau đó nghiêm mặt nói: “Con hầu hạ cha không phải chuyện thiên kinh địa nghĩa (chuyện hiển nhiên) sao?”

Y Hi Nhi yên rồi, cúi gằm đầu, không còn hơi sức nói: “Dạ, con gái tuân lệnh.”

Đưa tay sửa lại một chút đầu tóc rối bời của Y Hi Nhi, Vũ Văn Bác lúi kéo tay cô ra khỏi phòng.

Vừa ra khỏi cửa, Y Hi Nhi đã nhìn thấy Vương Hi Phượng, không đúng, hình như gọi là Đại Lệ Ti, Y Hi Nhi vỗ đầu một cái, khẽ nhếch miệng nhìn cô gái xinh đẹp gọi cảm, không nhận được nuốt từng ngụm nước bọt.

“Pằng!” một tiếng, Vũ Văn Bác vỗ vào mặt Y Hi Nhi, “Tự mình đi chơi.” Thế nào thân là cô gái nhỏ còn lộ ra cái loại ánh mắt háo sắc đó? Thật là mất thể diện.

Thu hồi ánh mắt kinh ngạc, không có nước miếng chảy xuống, Y Hi Nhi giống như một con cún con nhìn Vũ Văn Bác, “Con. . . . Con muốn đi theo cha.”

“Ha ha, thật là cha con tình thâm a.” Đại Lệ Ti nói xong, đã đến gần.

Vũ Văn Bác nhìn Đại Lệ Ti, người phụ nữ kia, vẫn chói mắt như sáu năm trước, “Chào hỏi.”

Mặc dù Vũ Văn Bác không nhìn mình, nhưng Y Hi Nhi biết Vũ Văn Bác đang nói với bản thân, đây là đang ghét bỏ chính mình gia giáo không tốt, cũng không phải lần đầu tiên. Y Hi Nhi dẫu môi, hướng Đại Lệ Ti cười ngọt ngào, “Cô Đại Lệ Ti mạnh khỏe, con vừa ở bữa tiệc không cẩn thận nghe được, cô giống như sẽ là mẹ tương lai của con đúng không?”

Trong bữa tiệc phần lớn đều lựa chọn dùng tiếng Anh để nói chuyện, cho nên Y Hi Nhi nghe được một chút, trước kinh ngạc, sau đó hâm mộ Vũ Văn Bác có một cô vợ chưa cưới xinh đẹp như vậy ...

Vỗ vỗ đầu Y Hi Nhi, Đại Lệ Ti lấy 1m73 cộng thêm giày cao gót 10 cm, cảm giác đảm nhiệm chức vụ giống như là xoa đầu sủng vật, “Thật biết nghe lời, con thích cô làm mẹ con sao?”

Trên mặt rơi xuống ba đường vạch đen, Y Hi Nhi rất không thích có người vỗ đầu cô, vốn là không thông minh, vỗ nữa chẳng phải là ngu hơn.

Chỉ là, không thích là không thích, công phu trên mặt đã luyện đủ, “Cha yêu thích con liền thích.” Dem toàn bộ trách nhiệm cũng đẩy tới trên người Vũ Văn Bác, Y Hi Nhi bo bo giữ mình.

25. Chương 26: Em Có Phải Con Gái Không?

Mặc dù chưa từng yêu đương, nhưng cũng nhìn ra được quan hệ giữa Vũ Văn Bác và Đại Lệ Ti căn bản không phải là người tình, nhưng tại sao Vũ Văn Bác lại đính hôn với Đại Lệ Ti? Y Hi Nhi không biết, nhưng cô biết theo tính tình của Vũ Văn Bác, tuyệt sẽ không lật lọng phản lời, nếu anh ta đã đính hôn thì nhất định sẽ cưới Đại Lệ Ti làm vợ! Len lén liếc mắt nhìn Vũ Văn Bác, thấy vẻ mặt anh không có biểu cảm gì, trong nháy mắt cảm thấy người phụ nữ xinh đẹp tuyệt trần như Đại Lệ Ti mà gả cho anh ta thì cũng thật đáng thương.

“Timothy khỏe không?” Vũ Văn Bác bày tỏ quan tâm với mafia Ý đã từng giúp anh, dù sao, nếu như không có một câu của ông ta mình đã không còn sống, mặc dù khi đó Timothy không biết mình là hội Liệt Diễm hội trưởng mới trợ giúp mình.

Sáu năm trước, hội Liệt Diễm mới vừa dời đến châu Âu, tru diệt và xâm chiếm địa bàn mạnh mẽ làm tạo ra vô số kẻ thù, có một lần Vũ Văn Bác đơn độc, bị trúng đạn, trước khi hôn mê anh đã nhìn thấy Đại Lệ Ti, chờ anh tỉnh lại thì đang ở đại bản doanh của Mafia Italy, mặc dù Timothy cứu sống mình dưới tình huống không biết gì, sau khi biết thân phận của anh liền đưa ra yêu cầu hôn ước, Vũ Văn Bác cũng đồng ý không nói hai lời.

Đối với một người đã cứu anh một mạng người mà nói, êu cầu này cũng không quá đáng.

Năm đó, Đại Lệ Ti mới vừa tốt nghiệp từ đại học Cambridge ở nước Anh trở lại Italy, hai mươi hai tuổi, chỉ là một cô gái mới ra đời trong hắc đạo, mà bây giờ, cô ấy đã là một nhân vật uy hiếp một phương.

Đối với sự lạnh nhạt của Vũ Văn Bác, Đại Lệ Ti cũng không quan tâm, cười một tiếng, “Rất tốt, nhưng anh thì có vẻ không tốt lắm.”

Vũ Văn Bác nhú mày, anh không quá thích phụ nữ phách lối, một khi phụ nữ rất có năng lực thì sẽ mất đi vẻ đáng yêu vốn có, cúi đầu nhìn Y Hi Nhi đang khéo léo dựa vào mình, chân mày nhàu lại của Vũ Văn Bác giãn ra.

“Thế nào?” Vũ Văn Bác hỏi tùy ý.

Đại Lệ Ti nhìn Vũ Văn Bác, một người đàn ông xa lạ và xa xôi, không biết tim của anh ta đến tột cùng đang suy nghĩ gì, vô luận cô cố gắng thế nào vĩnh viễn cũng không nhìn thấu anh ta, “Timothy, cũng chính là cha của tôi, ông ấy hi vọng tôi có thể dời đến nhà anh ở, chúng ta phải bồi dưỡng một chút tình cảm trước khi kết hôn, không biết ý của anh như thế nào.”

“Ừ, ngày mai tôi sẽ cho người đến đón cô.” Vũ Văn Bác từ tốn nói một câu, rồi dặt tay Y Hi Nhi rời đi, hình như mới vừa nói chuyện với anh chỉ là một người xa lạ mà thôi, mà anh đồng ý cũng chỉ là một chuyện rất bình thường.

Bị Vũ Văn Bác kéo đi, Y Hi Nhi không ngừng quay đầu nhìn lại nét mặt Đại Lệ Ti, lại không thấy rõ, chỉ thấy được bóng lưng cao ngạo thẳng tắp của cô ta, kiên cường đến giọt nước không lọt.

Ngày hôm sau, Y Hi Nhi còn đang ngủ trong mộng, Vũ Văn Bác đã đón Đại Lệ Ti vào nhà.

Đây là phân bộ ở Italy của hội Liệt Diễm, là một tòa nhà trùng điệp kiểu cách Châu Âu, chia làm khu làm việc, vườn hoa, khu huấn luyện và khu dân cư, Y Hi Nhi và Vũ Văn Bác ở trong một biệt thự màu trắng gần nhất, hiện tại, lại thêm Đại Lệ Ti nữa.

Lúc Đại Lệ Ti tới, sanh đôi Đào Hoa vừa đứng kéo Y Hi Nhi từ trên giường lên, hình như Vũ Văn Bác đã ra ngoài, không có nhìn thấy bóng dáng của anh.

Mặc áo đầm hoa nhỏ, Y Hi Nhi đang rất mỗi mết, lại bị đào lên, đang có một bồn lửa giận, thì Đại Lệ Ti vừa đứng mang giày cao gót 9cm giá lâm như nữ vương, lúc ấy Y Hi Nhi đứng bên cạnh, tựa như tên hề, tóc còn bị Vũ Văn Bác thắt thành hai cái bím rũ xuống trước ngực, như con nhóc.

Đại Lệ Ti mặc kệ lúc nào chỗ nào, vĩnh viễn đều trang điểm ỳnh vô cùng thỏa đáng, mặc một cái áo đầm dài màu đỏ chói, làn váy rộng rãi nhộn nhạo ra sóng lớn xinh đẹp theo bước đi, nửa người trên là cổ chữ V

sâu bó sát, chèn ép hình ngực của cô càng thêm hấp dẫn, Y Hi Nhi nhìn mà mắt tròn trắng rồi, “Thật là xinh đẹp!”

Đoan Mộc Thác đang ép hỏi Y Hi Nhi về vấn đề làm sao nhận ra anh em bọn họ, nhìn thấy Y Hi Nhi trong nháy mắt biến thành hoa si, lập tức mất hứng ngắt gò má của Y Hi Nhi, kêu tỉnh ý chí của cô, nhìn thấy đàn ông đẹp vậy mà còn chưa kinh ngạc, tại sao nhìn thấy phụ nữ lại thành hoa si? Chẳng lẽ cô gái này không thích đàn ông sao?

Đau đớn khiến Y Hi Nhi rất nhanh phục hồi tinh thần lại, nhìn người đã quen véo mình, giận đến mắt cũng phun lửa, “Đau quá! Đoan Mộc Thác anh ngứa da à?”

“Em có phải con gái không? Nhìn thấy đàn ông cũng không si mê thế.” Đoan Mộc Thác buông tay ra, quả thật nhìn thấy trên mặt hồng hào của Y Hi Nhi hồng có thêm một ấn ký, đó là do anh nặn ra.

“Đó là bởi vì đàn ông không đẹp bằng phụ nữ, Hừ!” Khinh bỉ nhìn Đoan Mộc Thác, rồi Y Hi Nhi lại nhìn về phía Đại Lệ Ti, lập tức đổi lại vẻ mặt đáng yêu như chó Nhật, non nớt hỏi: “Cô Đại Lệ Ti, hôm nay cô đẹp hơn cả hôm qua.”

Đại Lệ Ti gạt đầu với sanh đôi Đoan Mộc một cái, sau đó vỗ vỗ đầu tóc rối bời của Y Hi Nhi, từ tốn nói một tiếng: “Ngoan.” Rồi đi thẳng ra ngoài.

Nhìn bóng lưng phong tình vạn chủng của Đại Lệ Ti, Y Hi Nhi vẫn còn đang ảo tưởng dáng người kia mà đổi vào người mình thì tốt biết bao, không hề để ý thái độ lạnh lùng của Đại Lệ Ti.

Kể từ sau khi Đại Lệ Ti chuyển vào, Y Hi Nhi chưa từng thấy Vũ Văn Bác và Đại Lệ Ti chạm mặt, rõ ràng hai người sống cùng tòa nhà, lại vĩnh viễn không đụng mặt, Vũ Văn Bác hình như bận rộn hơn, giống như đang bận thu mua công ty hoặc là thống nhất bang phái nào đó, mà Đại Lệ Ti hình như mỗi ngày đều có rất nhiều chuyện để làm, hai người luôn bỏ qua nhau, ngược lại người trung gian như Y Hi Nhi nhìn thấy hai người kia nhiều nhất. Ngày nào đó sau giữa trưa, Y Hi Nhi cẩn thận, bắt đầu có chút phập phồng không yên rồi.

Kỳ quái, bây giờ đã có một tuần không gặp nữ ma đầu rồi, tại sao không có một chút động tĩnh? Nữ ma đầu không phải luôn lấy cách làm việc mau chuẩn độ để nổi tiếng sao? Tại sao tốc độ lần này chậm vậy?

Vuốt vuốt mái tóc, Y Hi Nhi sắp nổi nóng rồi, nếu nữ ma đầu không tìm đến mình, vậy mình sẽ đi ra ngoài tìm nữ ma đầu, dù sao qua lâu rồi, Vũ Văn Bác đã sớm yên lòng về mình, nếu như bỏ lỡ cơ hội này, cô thật không biết còn phải đợi tới khi nào mới có thể chạy đi.

Chừng mấy ngày, Y Hi Nhi rốt cuộc phát hiện một góc chết, không có ai canh giữ, hình như đó là một cấm địa, nên không có ai đến gần. Từ từ đến gần, Y Hi Nhi liếc mấy lần, phát hiện không có ai rồi, liền bò lên một thân cây, hiện tại cô muốn leo lên đỉnh cây, rồi sau đó trèo qua tường.

Hì hà hì hục bò nửa ngày, Y Hi Nhi nhìn trộm một cái, má ơi, thật là cao!

Chắc đủ rồi? Xem độ cao của mặt tường, sau khi thấy ổn, Y Hi Nhi lấy can đảm bò qua một cành cây khô, cẩn thận từng li từng tí hoạt động nửa ngày, rốt cuộc đã đi đến bên tường, còn kém một chút xíu, thì đã đủ rồi.

Khóe miệng nhếch lên nụ cười, Y Hi Nhi hạ quyết tâm buông tay ra, ôm chặt lấy góc tường. Cây khô mất đi sức nặng, lập tức liền văng ra, một lát sau khôi phục lại bình tĩnh. Hiện tại trái tim của Y Hi Nhi đều treo lên, chẳng dám thở mạnh, nín nửa ngày, phát hiện không có ai đến gần, lúc này mới yên lòng lại, cố gắng chuyển đầu sang bên kia tường.

Vừa nhìn, tim của Y Hi Nhi liền hoàn toàn lạnh hết.

26. Chương 27: Chạy Trốn (1)

“Xuống.” Thanh âm của người đàn ông trong suốt sáng ngời, nhưng không có một chút tình cảm, không biết là vui mừng hay là mất hứng.

Giờ phút này Y Hi Nhi hận không thể tự biến thành người trong suốt, sớm biết cũng không cần mạo hiểm trèo lên đầu tường, hiện tại thì tốt rồi, tự tìm đường chết, hội Liệt Diễm là ai cũng có thể tùy tiện ra vào sao? Có thể để loại người có trí thông minh thấp như cô chạy trốn sao?

Run lấy bầy, Y Hi Nhi run như chứng động kinh phát tác.

Tại sao sau bức tường này lại là một vườn hoa, mà lúc này Vũ Văn Bác lại đang thương lượng chuyện gì đó với Tây Môn Dật vốn hẳn nên ở Châu Phi lấy quặng.

Tây Môn Dật rõ ràng đang ở Italy, nhưng lại tuyên bố với bên ngoài là ở Châu Phi, chuyện này là như thế nào? Có nghĩa là bọn họ đang mưu đồ chuyện bí mật gì mà không muốn cho người ta biết, hiện tại thì tốt rồi, bị chính mình bắt gặp, có thể bị giết người diệt khẩu hay không?

Cảm giác không trọng lực khiến Y Hi Nhi cảm nhận được hơi thở tử vong, nhanh chóng chui vào đầu chính là 5000 tiền mặt để chạy trốn của cô, hình như ông nội vẫn còn đang nhìn cô mỉm cười, “Mật mã ngân hàng của ông là 880823.”

Một lát sau, không có đau đớn truyền đến, ngược lại ngã vào trong một vòng tay ấm áp.

Y Hi Nhi vừa mở mắt nhìn liền bị gương mặt hệt như điêu khắc của Vũ Văn Bác đập vào mi mắt, trong mắt anh lộ ra vẻ bất mãn và tức giận, cảm giác quen thuộc này khiến cô cảm nhận được sự sống.

Kích động bèn đè đầu Vũ Văn Bác xuống, rồi hôn mạnh lên trán Vũ Văn Bác, “Chụt!” Cảm giác còn sống thật là tốt lắm!

Bên này Y Hi Nhi vì mình sống sót được sau tai nạn mà cảm thấy may mắn, nhưng Vũ Văn Bác thì hơi cứng lại, vẻ mặt lúng túng thay thế vẻ lạnh lẽo và tức giận vốn có của anh, hơi không biết làm sao, nhìn Y Hi Nhi ngây ngô vui mừng, hết cách bật cười.

“Cháu gái, lúc này cháu đã nói mật mã, vậy chi phiếu ở đâu?” Tây Môn Dật nhếch khóe miệng cười lên, tỏ ra hình tượng quý công tử nhẹ nhàng, khung mắt kiếng tơ vàng khiến anh ta có vẻ tao nhã và lịch sự.

Cái gì? Mật mã? Đúng rồi, lúc này cho rằng mình chết, lại còn muốn Vũ Văn Bác lấy tiền ra đốt inh.

Không thể bị Tây Môn Dật lừa, đây chính là tài sản duy nhất của mình, đổi thành vẻ mặt ngu ngơ, Y Hi Nhi lựa chọn giả bộ ngu, “Lúc này xảy ra chuyện gì? Cha sao ngài lại ở đây? Con đói bụng rồi.”

Ghe tởm! Sau khi nói xong, Y Hi Nhi cũng cảm thấy sắp ói ra, vốn tưởng rằng đời này không còn cơ hội nói mấy chữ ghê tởm này nữa, nhưng vì tài sản của mình, chỉ có thể ghê tởm thêm một lần.

Nhìn Y Hi Nhi giả bộ ngu, Tây Môn Dật cười một tiếng sáng lóa, lộ ra vẻ tà ác, “Trẻ em đói bụng rồi, anh hai, chúng ta tìm cho bé một bà vú đi, người Trung Quốc có thói quen uống sữa mẹ.”

Cúi đầu nhìn người trong ngực, Vũ Văn Bác đặt cô trên mặt đất, đi trở về một cái ghế mây, hai chân treo nguẩy, nhìn Y Hi Nhi đang lo lắng, chờ Y Hi Nhi cho anh một lời giải thích hợp lý.

Làm mặt quỷ với Tây Môn Dật xong, Y Hi Nhi mới run sợ đứng ở trước mặt Vũ Văn Bác, xòe ra hai tay, lo sợ nghĩ làm thế nào giải thích chuyện trèo tường ngu xuẩn của mình.

Không biết có phải bị Vũ Văn Bác lây bệnh không, Y Hi Nhi thật cảm thấy mình giống như đứa bé làm sai, giờ phút này đang bị người cha nghiêm nghị bắt lấy, nhìn khuôn mặt nghiêm túc của Vũ Văn Bác, Y Hi Nhi không dám nói láo, nhưng cũng không dám nói thật, lo sợ nghi hoặc nhìn Tây Môn Dật, không biết nên làm sao.

Nhìn nét mặt làm người khác nổi da gà của Vũ Văn Bác, nhìn lại Y Hi Nhi đang run như bị động kinh, Tây Môn Dật rút cuộc lựa chọn ngồi xuống bàng quan, thanh quan khó quản chuyện nhà, huống chi đây là chuyện nhà của đại ca anh nữa.

Sợ hãi nhìn Vũ Văn Bác phía trước, Y Hi Nhi thưa dạ: “Con sai lầm rồi.”

“Sai ở đâu?” Nét mặt của Vũ Văn Bác vẫn chưa dịu lại.

“Con không nên trèo tường. . . .” Y Hi Nhi len lén nhìn Vũ Văn Bác, run rẩy nói, mới vừa nói một nửa, liền nhận được ánh mắt sắc bén có thể giết người ở vô hình của Vũ Văn Bác, lập tức sửa lời nói: “Con không nên vọng tưởng chạy đi, con sai lầm rồi, con ngàn vạn lần không nên, không nên cảm thấy mình là một con cá chậu chim lồng, không nên ngu đến mức cho rằng phía ngoài bức tường này sẽ là trời đất tự do, không nên không nghe lời, sợ chết cho nên không dám nhảy xuống, con sai lầm rồi, con xin dùng trái tim yếu ớt của con gái để thề, lần sau con tuyệt sẽ không tái phạm nữa.”

Nói một hơi, Y Hi Nhi bị sợ đến không dám ngẩng đầu nhìn Vũ Văn Bác, nhìn chằm chằm đôi chân không mang giày của mình, hết sức lo sợ.

Cá chậu chim lồng? Đây chính ý tưởng của con nhóc này sao? Sắc mặt của Vũ Văn Bác biến đổi, âm trầm hỏi “Con cảm thấy mình không có tự do sao?”

Nghe Vũ Văn Bác hỏi như vậy, Y Hi Nhi lập tức cảm thấy mình đặc biệt uất ức, đang làm nằm vùng rất tốt, không giải thích được lại bị tinh thần phân liệt, người cha hời hợt trước mắt này lần đầu tiên gặp mình còn giương súng ra, vlúc đầu cho rằng cũng là người bệnh tâm thần cầm súng bắn nước chơi, bây giờ nghĩ lại, đó rõ ràng là súng thật, vấn đề là không có đạn mà thôi, nếu còn có một viên đạn, lúc ấy cô đã bị mất mạng rồi, làm sao có thể đứng ở đây được.

Không chết được, nhưng cũng chạy không thoát ma trảo của Vũ Văn Bác, bây giờ nghĩ lại tình cảnh của mình, không hề có tự do ngôn luận, nói gì mà con gái của Vũ Văn Bác, thiên kim đại tiểu thư chứ, ba xạo, trên người cô không có một xu, căn bản là một tiểu thư nghèo khó, ngay cả một cây đá bào hai đồng cô cũng mua không nổi. Nghĩ đến đây, Y Hi Nhi bắt đầu nổi giận, vũ trụ nhỏ bắt đầu cháy rừng rực, quên mất chuyện mình sợ chết.

“Không có không có dĩ nhiên không có, cha có thấy con nhà ai đáng thương như thế không? Không có ai nói chuyện phiếm với con, không có bạn, mỗi ngày đều bị nhốt ở trong lồng, thế giới bên ngoài có hình dạng thế nào con đều không biết, con có tự do sao? Có ai làm cha mà không có trách nhiệm như cha không, cha không biết trẻ con bây giờ cần phát triển sinh lý toàn diện sao? Nếu không thể phát triển trí tuệ toàn diện, thì sẽ bị bệnh, hơn nữa con vốn có bệnh, lần đầu tiên cha nhìn thấy con đã biết, tại sao không cho con trị? Cha có phải mong đợi con chết cha mới vui vẻ hay không?”

Y Hi Nhi đâm đầu vào nói hết toàn bộ bất mãn ra, nghe Y Hi Nhi nói một câu sắc mặt của Vũ Văn Bác liền âm trầm một phần, đến cuối cùng, cả khuôn mặt âm u xanh mét, tùy thời đều có dấu hiệu nổi giận.

“Con cảm thấy cha đối xử với con chưa đủ tốt?”

Mỗi ngày đều dùng sữa tươi tinh khiết thiên nhiên tắm cho cô, chỉ hầu hạ cô ăn uống đã có mười mấy người, đồ dùng ăn mặc đều là cao cấp nhất, buổi tối mỗi ngày còn kể chuyện xưa cho cô nghe dụ dỗ cô ngủ, còn cảm thấy chưa đủ sao?

Vũ Văn Bác cực kỳ khó chịu, sống 30 mấy tuổi, lần đầu tiên mới nuôi đứa bé, đối xử với cô đã đủ mức tìm móc phỉ rồi, biết tướng ngũ của cô không đẹp, nửa đêm còn tỉnh lại đắp chăn cho cô, lại còn chưa đủ, lại còn cảm thấy mình đối xử với cô không tốt, hơn nữa còn nói gì trông mong cô chết chọc giận anh.

Càng nghĩ càng giận, Vũ Văn Bác vươn một tay kéo Y Hi Nhi tới, để Y Hi Nhi nằm ở trên đùi của mình, vén váy lên hành hung cái mông Y Hi Nhi một trận.

27. Chương 28: Chạy Trốn (2)

“Ba ba!” Vũ Văn Bác tức giận, không chút lưu tình đánh gần mười cái, nghe con gái riu rít khóc lên, lúc này mới dừng lại.

“Ô ô ô. Con. Lớn như vậy cũng không bị ai đánh mông, Cha. Cha không phải là cha ruột, cha là bố dượng, mọi người đều nói tâm bố dượng độc nhất, ô ô. Cha có bản lãnh liền đánh chết con đi, nếu không. Nếu không con.”

Y Hi Nhi như chim nhỏ tức giận, vừa thút thít vừa tức miệng mắng to, cứ nhiên đánh mông cô, hơn nữa còn trước mặt thối hồ ly vén quần của cô, sau này cô còn lấy cái gì đi gặp người a.

Đời này chưa từng thẹn quá thành giận như vậy, Y Hi Nhi khóc đến chảy nước mắt nước mũi, cuối cùng dứt khoát từ trên đùi Vũ Văn Bác tuột xuống, muốn chạy đi.

Không cẩn thận ngã xuống, đặt mông ngồi trên đất, đau đến mức cô nghe răng trợn mắt, mới vừa muốn bò dậy tiếp tục chạy, liền bị người ôm, đạp chân trên không trung.

Nhìn mặt Vũ Văn Bác âm trầm như cũ, Y Hi Nhi giận đến quay mặt qua chỗ khác không nhìn anh.

Vũ Văn Bác lo lắng mở miệng: “Nếu không con làm gì?”

“Hừ!” Xoay mặt, Y Hi Nhi không bao giờ muốn quan tâm đến người này. Trước kia lúc còn đi học cô đặc biệt hâm mộ các bạn có cha mẹ, còn nhớ rõ cô gái cùng phòng bởi vì chuyện yêu đương mà náo loạn cùng người nhà. Lúc ấy còn cảm thấy người ta đặc biệt hạnh phúc, cho dù cô bé kia cố tình gây sự cùng cha mẹ không hiểu tâm tư của cô ấy, quyết giữ ý mình, cô vẫn cảm thấy cảm giác có người quan tâm thật tốt.

Hiện tại, cô hoàn toàn hiểu, khi cha mẹ vĩnh viễn đều tự cho là đúng, tựa như cha mẹ của cô gái kia, vẫn phản đối con gái yêu đương, nhưng cũng vì vậy đã kích thích lòng phản nghịch của cô ấy, cuối cùng ăn trộm trái cấm có thai, cũng là cha mẹ làm vậy mà ra.

Nhìn con gái thở phì phò, Vũ Văn Bác cũng không biết nên làm sao, ở dưới tay mình có ngoan một chút, chỉ là chuyện vậy cô làm lúc trước. Lại nói đường đường hội trưởng hội Liệt Diễm sao có thể để nữ nhi quy phục?

“Nói, hiểu sai chưa?” giọng của Vũ Văn Bác cứng rắn mà bá đạo.

“Không biết, con chỉ biết cha mẹ các người đều như vậy, vĩnh viễn đều không cho trẻ em quyền nói, nói sai liền bị mắng, nói đúng thì bị đánh, con không biết con nên nói cái gì, dù sao mặc kệ nói gì đều bị phạt, dứt khoát về sau con không nói lời nào, tránh khỏi lão nhân gia ngài.”

Nói xong, Y Hi Nhi quyết định, trừ phi Vũ Văn Bác nhận sai trước, hơn nữa đưa mình đi bệnh viện trị liệu, nếu không cô không bao giờ muốn nói chuyện với Vũ Văn Bác nữa.

Nhìn diễn biến một cuộc nháo kịch đến cuối cùng thành như này, Tây Môn Dật vừa uống trà trong tay, vừa lộ ra nụ cười như hồ ly.

Mặc dù không còn phát bệnh, nhưng lúc ở Hạ Môn Y Hi Nhi vẫn bị nhức đầu kịch liệt dọa sợ. Lúc đầu cho rằng mình bệnh tâm thần phân liệt, bây giờ lại không đơn giản như vậy, từ nhỏ đến lớn cô vẫn luôn khỏe mạnh, cho tới bây giờ chưa ngã bệnh, làm sao lại nhức đầu không giải thích được?

Y Hi Nhi không nghĩ ra, bởi vì cô không phải thầy thuốc, nhưng Vũ Văn Bác có tiền như vậy, có bác sĩ tư nhân, tại sao không giúp mình trị liệu? Điều này làm Y Hi Nhi cực kỳ khó chịu, không biết vì sao, cô luôn cảm giác mình là lạ. Có lúc muốn gọi người lấy ly nước, nhưng trước khi nói ra miệng lại quên mất mình phải nói gì. Không thể làm gì khác hơn là đuổi người làm ra ngoài, sau đó ở trong phòng liều mạng nghĩ mình vừa rồi muốn làm gì.

Tình huống như thế không chỉ xảy ra một lần, Y Hi Nhi cảm giác trí nhớ mình có vấn đề, nhưng khi cô cảm thấy trí nhớ có vấn đề, cô lại phát hiện mình cứ nhiên chỉ cần nhìn một lần liền nhớ rõ người đọc tin tức hôm đó mặc đồ màu gì, đáng sợ nhất là cô căn bản nghe không hiểu người ta nói gì, tuy nhiên có thể nhớ cách nói như thế nào.

Cuối cùng, Y Hi Nhi có chút bối rối, nhưng cho tới nay đều sợ Vũ Văn Bác biết, nên không dám nói ra.

Người ta là lão đại Xã Hội Đen, chuyện của cô đã sớm rõ như lòng bàn tay, người ta nếu nguyện ý giúp mình khám bệnh đã sớm giúp, còn cần đợi cô mở miệng sao? Thế nhưng lần đầu tiên Y Hi Nhi thật giận, bất chấp tất cả nói ra ngoài.

Dù sao Nữ Ma Đầu đã tới, cô cũng không sợ, Vũ Văn Bác nếu nguyện ý giúp mình chữa bệnh thì xong, không muốn cũng phải kéo được cô mới sáng khoái.

Bên trong phòng làm việc rộng rãi sáng ngời, theo phong cách Châu Âu hào hoa.

Vũ Văn Bác nhìn ba chuyên gia khoa thần kinh, lại nhìn một chút báo cáo kiểm tra sức khỏe trong tay, mặt không vui.

Nhớ tới con gái thật không lên tiếng nữa, trong lòng Vũ Văn Bác liền không khỏi phiền não, cầm báo cáo kiểm nghiệm của Y Hi Nhi, chân mày nhíu chung một chỗ.

Bên cạnh bàn là ba chuyên gia khoa thần kinh giỏi nhất thế giới, đứng xếp thành một hàng, không dám hé răng.

Buông báo cáo trong tay, Vũ Văn Bác nhìn ba người trước mặt, mặt âm trầm, “Hút nhiều máu như vậy, làm nhiều kiểm tra như vậy, để ra những kết luận này sao?”

” Bệnh Đại tiểu thư vô cùng hiếm thấy, không có bất kỳ dị dạng, hơn không tìm được người đã từng bệnh đó, tất cả kiểm tra máu dịch đã làm ba lượt cũng thể hiện bình thường, trước mắt kỹ thuật của chúng ta có hạn, không cách nào giải thích được tình huống của đại tiểu thư, chúng tôi.”

Vũ Văn Bác nghe giải thích như vậy rất không hài lòng, tròng mắt hơi híp, lên giọng: “Hiếm thấy không phải là không có, kỹ thuật có hạn vậy thì nâng cao, cái này còn cần ta tới dạy các ông sao?”

“Thật xin lỗi, ” ba chuyên gia thừa nhận sai lầm, thấy sắc mặt Vũ Văn Bác hòa hoãn một ít, lúc này mới tiếp tục nói: “Bởi vì tình huống đặc biệt của đại tiểu thư, chúng tôi đã kiểm tra một ít nước biển cùng với ảnh hưởng động lực của nước đối với đại não, nhưng vẫn không tìm được giải thích hợp lý, đồng thời chúng tôi đã mời chuyên gia khoa thần kinh Mỹ tới, nhưng là.”

Nhìn chuyên gia do dự, Vũ Văn Bác không nhịn được nói: “Nói.”

“Uy Nhĩ Tư tiên sinh đã qua đời trước một ngày khi chúng tôi gửi thư mời. Nhưng chúng tôi tìm được đệ tử tâm đắc nhất của ông ấy, mặc dù còn rất trẻ, nhưng Uy Nhĩ Tư đã từng nói học trò này là người ông rất vừa ý cho đến tận bây giờ. Hơn nữa ông còn lập di chúc, những nghiên cứu y khoa của ông sẽ do người học trò này giúp ông hoàn thành, có thể thấy Uy Nhĩ Tư đã đem phần lớn thành quả nghiên cứu của ông giao do người học trò này rồi, hơn nữa cô có hai bằng tiến sĩ y khoa uy tín nhất thế giới, tuy chỉ có ba mươi ba tuổi, nhưng đối với nghiên cứu thần kinh đã là chuyên gia cấp bậc.”

Chuyên gia nói xong, lấy ra một tấm hình, phía trên là một cô gái Á châu, nhìn qua lão luyện khôn khéo, ngũ quan cũng không phải rất đẹp, nhưng lại có một đôi sắc bén.

28. Chương 29: Tính Khí Tôi Kém Cối Nhất Thế Giới

Nhìn người trong hình, Vũ Văn Bác gật đầu một cái, “Đem cô ta an bài bên người đại tiểu thư, không cho phép tiết lộ thân phận, mặt khác tìm những người giống thể trạng với đại tiểu thư đẩy xuống biển. Nếu các loại chỉ tiêu kiểm tra đo lường nước biển đều bình thường, vậy thì xem những người khác rơi xuống có xuất hiện tình huống như thế không.”

Mặc dù mệnh lệnh này không thuộc chức trách của bác sĩ, tuy nhiên không ai phản đối, dù sao tất cả những gì hôm nay bọn họ có đều là hội Liệt Diễm cho, hưởng chi, bọn họ có thể tìm tử tù để làm những chuyện này.

Y Hi Nhi không biết vì bệnh của mình mà có người phải bỏ mạng ở dưới eo biển này. Chuyên gia địa chất tìm được người cùng thể chất, thân hình, thể trọng với Y Hi Nhi. Điều tra sức nước, sức gió, trở lực ngày Y Hi Nhi rơi xuống biển, sau đó đẩy từng người xuống, chỉ tiếc, những người này không có vận khí tốt như Y Hi Nhi, tất cả đều bỏ mệnh dưới đáy biển.

Thời gian đã qua hai ngày, Vũ Văn Bác bắt đầu không nhịn được, Y Hi Nhi thật không lên tiếng nói chuyện nữa, nhưng chỉ nhằm vào một mình anh, điều này làm anh rất buồn bực, càng thêm luống cuống, hội trên dưới Liệt Diễm ai cũng biết tầm quan trọng của Đại tiểu thư đối với chủ nhân, hầu hạ Y Hi Nhi càng thêm cẩn thận.

Nhìn cô gái Á châu trước mắt, Y Hi Nhi nháy nháy mắt, mặc dù hiếm kỳ, nhưng không muốn hỏi Vũ Văn Bác gì.

Không muốn nói cho Y Hi Nhi biết đây là bác sĩ khoa thần kinh, sợ tâm tình cô dâng cao, cả ngày trở nên nghi thần nghi quỷ, Vũ Văn Bác chỉ vào người mặc trang phục người hầu, giống như nhân nhĩ nói: “Cô ấy là Lâm Hựu Lật, con về sau nhàm chán có thể tìm cô ấy nói chuyện.”

Thân là một danh y luôn luôn thanh cao, Lâm Hựu Lật không quen thân phận người hầu của mình, nhưng bây giờ sự phụ của cô qua đời, còn lại sự mẫu và cháu trai, cô nhất định phải bảo vệ bọn họ. Cho nên cô chỉ có thể làm nhiệm vụ khi còn sống sự phụ đã giao cho cô, tới Italy làm người hầu phụ trách thiên kim đại tiểu thư tùy hứng điều ngoa, “Đại tiểu thư, tôi tên là Lâm Hựu Lật.”

Nhìn cô gái trước mắt nói tiếng Trung Quốc rõ ràng, Y Hi Nhi trong lòng có dòng nước ấm trải qua, đã rất lâu không có nghe tiếng Trung Quốc tiêu chuẩn rồi, khó trách người ta nói đồng hương gặp đồng hương hai mắt lừng tròng, quả nhiên là có đạo lý.

Lại qua hai ngày, Nữ Ma Đầu vẫn không có chút tin tức truyền đến, mình lại không ra được, người giúp việc bên cạnh mặc dù nói Anh văn phần lớn vẫn nghe hiểu, nhưng nháo loạn cùng Vũ Văn Bác lần trước, cô cảm thấy mình rất cô đơn.

Đổ thừa là do bệnh tật, Y Hi Nhi không để trong lòng, tịch mịch trong lòng không ai hiểu coi như xong. Dù sao cô sắp cao chạy bay xa rồi. Nhìn thấy người Trung Quốc - Lâm Hựu Lật, trong lòng Y Hi Nhi kích động, nói không chừng là Nữ Ma Đầu phái một người nằm vùng khác tới? Nhưng, ngộ nhờ là giám thị Vũ Văn Bác đặt bên cạnh chính thì sao?

Y Hi Nhi không xác định được, cuối cùng lựa chọn lạnh nhạt tránh ra, lưu lại bóng lưng cao ngạo.

Y Hi Nhi ở đây không vui, tất cả mọi người đều biết, nhưng không có ai dám can đảm nói nhiều một câu, đại tiểu thư muốn đập đồ thì họ giúp một tay, đại tiểu thư muốn phá hoa viên đổi thành cây ăn quả, tất cả mọi người cũng giúp một tay, tóm lại, trong thời gian ngắn Y Hi Nhi giúp mình tạo thành hình tượng một đại tiểu thư điều ngoa .

Nhìn Y Hi Nhi như người điên đem một đoàn người giúp việc nhốt vào trong hầm ngầm, tròng mắt Lâm Hựu Lật lạnh nhạt không có bất kỳ gợn sóng, yên lặng theo sau lưng đám người kia , từ từ đi vào hầm ngầm giữ rượu.

Y Hi Nhi nhìn hoa viên không còn người, anh em sanh đôi sáng sớm không biết cùng Vũ Văn Bác đi nơi nào, Đại Lệ Ti cao ngạo mấy ngày nay càng không thấy bóng dáng, liền tìm lý do phát giận xua người đi.

“Đợi chút, cô lưu lại.”

Tất cả chuẩn bị sẵn sàng, bây giờ là thời cơ.

“Đại tiểu thư có gì phân phó?” mặt Lâm Hựu Lật không thay đổi đứng lại, nếu không phải trước mắt trên thân cô bé này có bệnh, cô sẽ không tốt khí như vậy, Cô gặp không ít người tính toán rồi, trong đó cũng không thiếu một chút thiên kim tiểu thư, nhưng chưa gặp qua loại cố tình gây sự như vậy .

Lâm Hựu Lật thật ra cũng rất kinh ngạc, hội trưởng hội Liệt Diễm lại có thể dễ dàng tha thứ cô gái này lâu như vậy.

Người khác không biết, cho là cô bé trước mắt là thiếu nữ mười bảy tuổi, nhưng làm một bác sĩ, cô liễu đã nhận ra cô gái này chỉ có một gương mặt trẻ con. Huống chi trong báo cáo kiểm tra sức khỏe xương biểu hiện cô gái này tối thiểu đã hai mươi lăm tuổi rồi. Vũ Văn Bác có cường hân nữa, cũng không thể khi sáu tuổi sinh hạ con gái chứ? Lâm Hựu Lật đối với Vũ Văn Bác giữ vững thái độ thờ ơ lạnh nhạt , bởi vì người đàn ông kia cư nhiên uy hiếp mình, cô vừa lại không cần xen vào việc của người khác.

Quan sát Lâm Hựu Lật, Y Hi Nhi hỏi: “Cô. Từ đâu tới?”

“Nước Mĩ, Los Angeles.”

“Vậy cô biết có biết một người? Tỷ như. Tính khí rất kém cỏi .” Y Hi Nhi chỉ là Cố Á Thuần, suy nghĩ hồi lâu, cô chỉ có thể hình dung cô ấy như vậy.

“Không có.” mặt Lâm Hựu Lật hơi nâng lên, cô đã gặp người có tính khí kém cỏi nhất chính là người trước mắt, ai còn có thể so sánh với cô ta?

“Ah” Hối không ra nguyên cớ, Y Hi Nhi gấp đến độ gần chết, đến tột cùng Lâm Hựu Lật trước mắt là người mình hay là kẻ địch? Không làm rõ được thì không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Thôi, bất cứ giá nào, “Cho nên cô không biết Cố Á Thuần ?”

Y Hi Nhi hỏi xong, sau ót lập tức bị thứ gì đập một cái.

Che cái ót bị đập, sắc mặt Y Hi Nhi khó coi quay đầu lại, “Cái người đàn độn, có người nói lời khách sáo sao? Không có gì cần hỏi, chuyện của mình tính trước đi, còn nữa cô nói người nào tính khí kém? Người nào tính khí kém? Hả? Nói? Là ai tính khí kém?”

Cố Á Thuần mặc toàn thân vải rách, tay mọc vết chai dùng sức đâm Y gò má mềm mại của Hi Nhi, nói một câu dùng sức đâm một cái, chỉ chốc lát sau một bên mặt Y Hi Nhi liền sưng đỏ.

Mặc dù trên mặt Cố Á Thuần hóa thành phụ nữ trung niên, ngay cả màu sắc con người cũng cải biến thành màu nâu, nhưng thanh âm cao vút quen thuộc khiến Y Hi Nhi lập tức cảm thấy đã trở về trong lồng ngực tổ chức.

“Đại nhân, tôi kém, tôi kém, tính khí tôi kém cõi nhất thế giới, ngài ngàn vạn lần đừng cùng tôi so đo, tôi sai lầm rồi, tôi dùng lòng yếu ớt của phụ nữ thê, tôi tuyệt không tái phạm!” Đứng nghiêm ngay ngắn, Y Hi Nhi nhất thời trở nên phấn khởi .

Lôi kéo tay Cố Á Thuần, Y Hi Nhi giống như con chó nhỏ ngoắt ngoắt cái đuôi, cười híp mắt hỏi: “Cố đại nhân, tôi chờ muốn chết, còn tưởng rằng cô vứt bỏ tôi rồi, chẳng qua tôi tin chắc ngài sẽ không buông tha một cảnh viên ưu tú như vậy , quả nhiên tôi chờ sao chờ trắng sáng đã chờ được ngài rồi, thật sự là quá tốt.”

Bàn tay Cố Á Thuần vỗ, mượn ưu thế chiều cao đem Y Hi Nhi xách đến phía sau, đến gần từ đầu tới đuôi Lâm Hựu Lật vẫn an tĩnh nhìn. Nhìn thấy Lâm Hựu Lật, trong lòng Y Hi Nhi cả kinh, chết rồi, mới vừa quên mất người này vẫn còn ở bên cạnh. “Cố đại nhân, cô đừng khó khăn với cô ấy.”

29. Chương 30: Chữa Bệnh Hay Rời Đi?

Một ánh mắt hung tợn xuyên qua, Y Hi Nhi lập tức mím môi, bất đắc dĩ nhìn Lâm Hựu Lật, thật xin lỗi a, tôi cũng không phải không cứu cô, ai bảo vận khí cô không tốt gặp phải lão đại của chúng tôi.

Từ trong áo lót móc ra chứng thư cảnh quan, đưa tới trước mặt Lâm Hựu Lật, “Tôi là Đốc sát Cố Á Thuần của đặc khu hành chánh cao cấp Hạ Môn ,Trung Quốc, tôi đã điều tra cô, tôi hi vọng cô có thể phối hợp với công việc của chúng tôi.”

Tình huống tình hình xảy ra cũng không làm Lâm Hựu Lật rối loạn, mặt bình tĩnh như cũ nói: “Cô điều tra tôi, tự nhiên biết tình huống của tôi, tôi cũng như Nê Bồ Tát sang sông, bản thân khó bảo toàn, thể nào có năng lực trợ giúp cô?”

Tự tin cười một tiếng, Cố Á Thuần thu hồi chứng thư, từ bên kia áo lót móc ra một khẩu súng lục mini, chỉ vào Lâm Hựu Lật, “Trợ trụ vi ngược (*), hay quay đầu lại là bờ, chính cô quyết định, cô là tiền sĩ hai bằng y học, đọc sách so với tôi còn nhiều hơn, lựa chọn của cô còn không rõ ràng sao?”

Khó trách cảm thấy hôm nay Nữ Ma Đầu đột nhiên mặc đồ kỳ lạ, thì ra bên trong có nhiều đồ, Y Hi Nhi như có điều suy nghĩ, nghe Lâm Hựu Lật là tiền sĩ y học (chỉ những người sau khi lấy được học vị tiền sĩ vẫn tiếp tục theo đuổi sự nghiệp), cặp mắt vụt sáng, chạy chậm tới bên người Lâm Hựu Lật, nắm quần của cô hỏi: “Cô là thầy thuốc? Cô có phải đến xem bệnh cho tôi hay không? Vũ Văn Bác phái cô tới?”

Lâm Hựu Lật nhìn cặp mắt lộ ra hy vọng của cô gái, chỉ là nhàn nhạt nhìn lướt qua, ngược lại nhìn súng lục trong tay Cố Á Thuần, “Có người tới.”

Cau mày, Cố Á Thuần do dự một chút liền đem khẩu súng thu, “Nha đầu chết tiết kia, ba ngày sau Vũ Văn Bác sẽ ở giáo đường St. Peter tham gia hôn lễ, cô nghĩ cách để anh ta dẫn cô đi, tôi sẽ nghĩ biện pháp cứu cô ra ngoài, nhưng cô nhớ, trong ba ngày tìm một đoạn phim giết người, địa điểm giết người là ở eo biển Hạ Môn.”

Nói xong, Cố Á Thuần lập tức xoay người biến mất.

Y Hi Nhi sững sốt một chút, chỉ là rất nhanh liền hiểu rõ, đây là hạ nhiệm vụ ỉnh.

Đoạn phim giết người ở eo biển Hạ Môn, làm sao tìm được đây?

Chỉ là, hiện tại phải để tâm với Lâm Hựu Lật bên cạnh, “Cô vẫn không trả lời tôi, Vũ Văn Bác để cô chữa bệnh cho tôi sao?”

Nhìn chằm chằm mình nhưng không có nửa điểm phản ứng, Y Hi Nhi rất nhanh tìm được lý do, “Tôi hiểu rồi, Vũ Văn Bác uy hiếp cô chữa bệnh cho tôi đúng không? Ah, cô ngàn vạn đừng hiểu lầm, thật ra tôi không phải người xấu, căn bản cũng không phải là con gái Vũ Văn Bác, cho nên trị cho tôi tốt lắm, tôi cũng chưa tính là Trợ Trụ Vi Ngược, cô mới vừa cũng nhìn thấy, tôi là nằm vùng, thật!”

Y Hi Nhi chuyển động đầu óc của mình, chưa từng suy tư vấn đề này, nhìn Lâm Hựu Lật bắt đầu không thích mình, cô liền ngạc nhiên, cô đáng yêu đến mức người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, làm sao sẽ có người chán ghét. Chỉ trách Vũ Văn Bác, khiến Lâm Hựu Lật hiểu lầm mình là con gái người xấu, cho nên mất hứng chữa bệnh ỉnh, Vũ Văn Bác nhất định là bức bách người ta tới, khó trách sắc mặt vẫn khó coi như vậy.

“Tôi là cảnh sát nhân dân, cô chữa bệnh cho tôi, tôi có thể đi bắt người xấu, cô suy nghĩ một chút, nhiều người xấu như vậy không bắt thì xã hội này có bao nhiêu bi kịch phải không? Cô giúp tôi chính là đang giúp xã hội này, cô mau bắt mạch cho tôi, xem một chút làm sao chữa đi, à?” Y Hi Nhi dụ dỗ Lâm Hựu Lật, chỉ sợ Lâm Hựu Lật không chữa bệnh ỉnh.

Nhìn người sợ chết, lạnh nhạt trong mắt Lâm Hựu Lật có chút tức giận, rất nhanh liền bị che mất. Người tham sống sợ chết cô đã gặp qua, nhưng chưa gặp qua người rất sợ chết như vậy. Nếu như không phải vì cô ta, cô cũng sẽ không bị uy hiếp, còn có những cảnh phim giết người, thật ra tất cả đều là vì người tham sống sợ chết mới có một loạt sự kiện chết chóc không bình thường. Cái đó Cố Á Thuần không biết, nhưng cô tham dự cả quá trình phân tích trị liệu nên biết nhất thanh nhị sở (rõ ràng). Hừ lạnh một tiếng, Lâm Hựu Lật đi thẳng vào trong hầm ngầm.

“Eh? Thái độ của cô là gì? Có người làm bác sĩ như vậy sao? Cô không có nhân tâm à, bệnh nhân van cô như vậy cô lại còn thờ ơ, cô không biết chúc trách của bác sĩ là cái gì a, là cứu sống, thực hành chủ nghĩa Xã Hội, tôi nói cô có nghe không? Có hiểu không?” Nhìn Lâm Hựu Lật căn bản bỏ rơi mình, Y Hi Nhi giận đến giơ chân, nhưng lại không thể làm gì.

Mặc dù rất buồn bực, nhưng biết được Vũ Văn Bác có tìm người xem bệnh ỉnh, Y Hi Nhi vẫn có chút vui vẻ, ít nhất, người kia cũng không phải là lãnh khốc vô tình thấy chết mà không cứu.

Mặc dù Lâm Hựu Lật thoát nhìn rất cao ngạo, nhưng người ta tại sao phải ngạo? Đó là vì người ta có tư cách a, người càng có năng lực thì càng có tính cách, nhìn Lâm Hựu Lật cho dù là xuất hiện dưới thân phận nữ đầu cá tính như vậy, cũng biết người này tuyệt đối là nhân vật lợi hại rồi.

“Hắc hắc.” Y Hi Nhi cười khúc khích, lần này được cứu rồi.

“Hi Nhi, cô cười khúc khích cái gì?” Đoan Mộc Triển trở lại vừa tiến vào khu nhà ở đã cảm thấy yên tĩnh kỳ quái, hỏi hộ vệ mới biết Y Hi Nhi hôm nay lại lên cơn, vì vậy chạy đến xem.

Vừa ngẩng đầu, nhìn thấy Đoan Mộc Triển ôn hòa cười nhìn mình, Y Hi Nhi lập tức cảm thấy đây là người đàn ông đẹp nhất trên thế giới, có nụ cười ấm áp như ánh mặt trời, giọng nói còn dịu dàng dễ nghe như vậy giống như gió xuân.

Tâm tình tốt, nhìn cái gì cũng tốt đẹp, Y Hi Nhi nhanh chóng để người vào hầm ngầm thả người.

Nhớ tới Lâm Hựu Lật đã tới bên người cô nhiều ngày như vậy rồi, vậy có phải ý nghĩa mình thật ra đã đón nhận trị liệu mà không biết? Nghĩ tới đây, Y Hi Nhi hào hứng chỉ mặt mình, hỏi: “Triển, anh nhìn tôi mấy ngày nay sắc mặt như thế nào? Có khá hơn một chút không?”

Đoan Mộc Triển liếc mắt nhìn, còn hồng nhuận, căn bản cũng chưa có thời điểm không tốt đi, “Vẫn luôn rất tốt a.”

Chỉ là những lời này của Đoan Mộc Triển nghe vào trong lỗ tai Y Hi Nhi lại có một tầng ý tứ khác, khó trách cảm thấy gần đây ngủ tương đối ngon, cũng không gặp mộng.

Thật ra thì, căn bản mấy ngày nay Y Hi Nhi đều phát giận quá hao phí thể lực, cho nên buổi tối ngủ ngon mà thôi, tất cả công lao cô toàn bộ coi là do Lâm Hựu Lật, nhất thời cảm thấy Lâm Hựu Lật giống như Hoa Đà tái thế.

Buổi tối, mặc váy lụa trắng, Y Hi Nhi nằm trên giường lăn qua lộn lại ngủ không yên, ý định suy nghĩ mình đến rốt cuộc có muốn cùng Cố Á Thuần rời đi hay không, nếu như rời đi, trị liệu chẳng phải sẽ đứt quãng? Coi chừng Á Thuần căn bản không tin tưởng mình có bệnh, sẽ không giúp mình trị liệu.

Nếu cùng cô ấy đi, bệnh thì làm thế nào? Nếu không, trước tiên trị hết bệnh? Dù sao nhìn bộ dạng Vũ Văn Bác trước mắt, đoán chừng sẽ không chơi chán trò chơi với phụ nữ, tối hôm nay còn ở lại bên kia dụ dỗ mình tự ăn cơm, mặc dù mình không cùng anh ta nói chuyện, nhưng cũng không thấy anh ta có vẻ tức giận, vậy có phải đại biểu cô có thể được như ý?

(*) Có lỗi mà không chịu sửa đổi, còn tìm cách che đậy, thì đó chính là “trợ Trụ vi ngược”, nghĩa là giúp vua Trụ làm những điều tàn ác, bạo ngược. Ân Trụ Vương, vị vua cuối cùng của nhà Thương (Trung Hoa), vốn là một hôn quân vô đạo; cho nên những người làm điều độc ác thì được gọi là “trợ Trụ vi ngược”.

30. Chương 31: Làm Gì, Đại Sắc Lang

Vũ Văn Bác vừa muốn ngủ, người bên cạnh liền bắt đầu động, sau mấy lần cảm thấy kỳ quái, “Thế nào? Không ngủ được sao? Nơi nào không thoải mái?”

Nói xong, Vũ Văn Bác lật người rời giường ôm Y Hi Nhi đặt lên đùi, bàn tay xoa trán cô.

Giờ khắc này, Vũ Văn Bác rất dịu dàng, ánh trăng ban đêm khiến trong mắt Vũ Văn Bác có vẻ hơi say, hơi hí hửng, trong mắt chỉ có Y Hi Nhi, trong nháy mắt, Y Hi Nhi cảm thấy không khí nổi lên âm áp.

Thì ra là, Vũ Văn Bác đối với mình tốt như vậy, mình còn trách lầm anh ta, người ta chỉ không nói ra mà thôi, bị mình hiểu lầm còn không lên tiếng, trên thế giới này sẽ không tìm được ai đối với mình tốt hơn Vũ Văn Bác.

Mặc dù không thể để Vũ Văn Bác biết mình đã biết chuyện Lâm Hựu Lật là bác sĩ. Bởi vì Cố Á Thuần tối, mọi chuyện rất nhanh được điều tra, Cố Á Thuần nhất định đã mất rất nhiều công phu mới lần vào được. Hội Liệt Diễm có bao nhiêu thâm nghiêm mình không phải không biết, không thể hại Cố Á Thuần, mặc dù Nữ Ma Đầu đối với mình không tốt, nhưng cũng không quá hư.

Thôi, tìm cái bằng hình gì đó cho cô ấy, sau đó làm bộ không chạy trốn thành công, cứ như vậy mình có thể tiếp tục ở lại bên người Vũ Văn Bác tiếp nhận trị liệu.

Y Hi Nhi lặng lẽ nghĩ , quyết định chủ ý.

Thấy Y Hi Nhi không trả lời, Vũ Văn Bác có chút nóng nảy, cảm điện thoại lên phân phó nói: “Đem bác sĩ tới!”

Chờ Y Hi Nhi nghĩ xong ngày đó ở giáo đường St. Peter, phục hồi tinh thần, phát hiện mình đang bị Vũ Văn Bác đè lên giường, còn có mấy bác sĩ đứng bên giường rút máu làm kiểm tra, thậm chí còn có người chuẩn bị cởi quần áo ỉn.

Che làn váy, Y Hi Nhi lập tức bật dậy, “Oa, làm gì, đại sắc lang.”

Vũ Văn Bác cho là Y Hi Nhi tái phát bệnh, bởi vì bác sĩ nói, không tìm được bệnh, ngay cả triệu chứng cũng muôn ngàn hình trạng, vừa nhìn Y Hi Nhi ngây ngẩn tinh thần, nhớ tới lần đầu tiên gặp mặt Y Hi Nhi chột đổi giọng như một người khác, Vũ Văn Bác sợ, lập tức triệu một đám bác sĩ làm kiểm tra toàn thân từ trên xuống dưới cho cô.

Một tay bắt được mắt cá chân của Y Hi Nhi , kéo đến bên cạnh, thanh âm Vũ Văn Bác bởi vì ngủ không được ngon giấc mà có chút khàn khàn, “Nằm xong, bác sĩ kiểm tra cho con một chút.”

“Kiểm tra thì kiểm tra, cởi y phục của con làm cái gì?”

Mặc dù rất cảm kích Vũ Văn Bác đối với mình tốt như vậy, thế nhưng nửa đêm canh ba làm kiểm tra không khỏi quá quái dị đi? Hơn nữa còn muốn cởi quần áo, mẹ, cô dầu gì cũng là con gái, đương nhiên xấu hổ a.

” Kiểm tra tim, nhanh nằm xuống.”

Vũ Văn Bác dứt khoát đem Y Hi Nhi đè xuống, không để cho cô lộn xộn, Y Hi Nhi hơi sức không lớn bằng Vũ Văn Bác, giãy giụa lập tức an tĩnh.

Nháy cặp mắt vô tội đáng thương, Y Hi Nhi thỉnh cầu nói: “Có thể không cởi quần áo hay không?”

Vũ Văn Bác quay đầu nhìn bác sĩ khoa tim, thấy hắn gật đầu một cái, liền đồng ý.

Một loạt kiểm tra kéo dài chừng một giờ, Y Hi Nhi mỗi lần sắp ngủ thiếp đi, nhưng cảm giác dụng cụ lạnh lẽo khiến cô tỉnh táo. Lần trước kiểm tra ở bệnh viện cô hôn mê cái gì cũng không biết, lần này cô rất rõ ràng, các dụng cụ kiểm tra không ngừng xuất hiện trước mắt cô khiến Y Hi Nhi hoa cả mắt. Cô biết Vũ Văn Bác có tiền, có bác sĩ tư nhân, nhưng không biết thì ra là trong nhà Vũ Văn Bác cư nhiên có nhiều trang bị như vậy, hơn nữa tất cả đều là tối cao, một bệnh viện còn không có nhiều đó.

Tại sao cô biết những thứ kia là dụng cụ cao cấp? Bởi vì hàng năm quốc gia đều cho nhân viên công vụ kiểm tra sức khỏe, cô đã đến bệnh viện tự nhiên biết, thế nhưng lần đầu tiên có bao nhiêu hạng mục kiểm tra cô chưa bao giờ nghe. Xem ra khoa học kỹ thuật cao, vì vậy cô mới liệt vào hàng cao cấp.

Lâm Hựu Lật cũng xuất hiện, đem đầu Y Hi Nhi làm xét nghiệm Teletubbies (mình cũng ko bik cái này là xét nghiệm gì nữa), sau đó ở trên máy thao tác bấm bấm gì đó.

Nhìn Lâm Hựu Lật, lại nhìn mấy bác sĩ tóc trắng bụng phệ, hình tượng Lâm Hựu Lật ở trong lòng Y Hi Nhi lòng nháy mắt tăng thêm một bậc, cảm thấy Lâm Hựu Lật quả thật chính đức mẹ Maria.

Thật vất vả làm xong kiểm tra, Y Hi Nhi rốt cuộc mơ màng đi ngủ.

Ngủ đến khi tự nhiên tỉnh lại, nhớ tới bây giờ đã công khai chữa bệnh rồi, hơn nữa còn có nhiều bác sĩ như vậy. Y Hi Nhi vừa tỉnh tâm tình rất tốt, nhảy khỏi giường, người làm nữ lập tức luống cuống đè lại cô, không để cho cô nhảy loạn, rửa mặt rồi xuống phòng ăn, Y Hi Nhi phát hiện trên bàn ăn còn có 1 người đã 2 tháng không thấy.

“Chào buổi sáng, cô xinh đẹp, hôm nay cô so với lần trước còn đẹp hơn rồi.” Xem xem bản thân chỉ mặc mặc váy con nít, nhìn lại Đại Lệ Ti người ta mười phần ăn diện, Y Hi Nhi liền gợn đến nghiêng rằng.

“Cám ơn, con chính là đáng yêu như vậy.”

Đi Singapore thi hành nhiệm vụ trở lại, không nghĩ tới Y Hi Nhi còn ở đây, còn tưởng rằng Vũ Văn Bác cũng sớm chơi chán đuổi đi rồi.

Đại Lệ Ti là vợ chưa cưới của Vũ Văn Bác nói không ghen tỵ với Y Hi Nhi là không thể nào, nhưng kiêu ngạo khiến cô căn bản không đem Y Hi Nhi để vào mắt, cũng chưa bao giờ cảm thấy cô gái này sẽ uy hiếp được mình.

Chỉ là, bây giờ nhìn lại hình như có chút không giống rồi.

Quy củ ngồi xuống ăn cơm, lúc này đã là buổi trưa, trước mặt Vũ Văn Bác và Đại Lệ Ti là bữa ăn tây, hơn nữa còn có thịt để ăn, nhìn lại một chút cháo trắng rau dưa trước mặt, Y Hi Nhi không vui.

Để đưa xuống, Y Hi Nhi nghiêng đầu nhìn người hầu bên cạnh: “Ailie, cho tôi một phần beefsteak, tôi muốn bày phần chín.”

Ailie chuyên đặc biệt phụ trách ăn uống của Y Hi Nhi, nghe vậy, chỉ cung kính nói: “Chủ tử nói bắt đầu từ hôm nay tiểu thư chỉ có thể ăn nhẹ, đại tiểu thư ngài chấp nhận đi, hờ thân thể tốt lên rồi ăn nữa được không?”

Tối hôm qua chủ tử gọi tất cả thầy thuốc đến phòng kiểm tra cho đại tiểu thư, tất cả mọi người đều biết, khó trách chủ tử đối với đại tiểu thư dung túng như vậy, thì ra là đại tiểu thư ngã bệnh.

Ổ trong mắt tất cả mọi người, Y Hi Nhi chính là thời điểm Vũ Văn Bác tuổi trẻ khinh cuồng không cần thận sinh đứa trẻ.

Thấy Ailie nói như vậy, Y Hi Nhi không cam không nguyện nhặt đĩa lên tiếp tục ăn.

Sau khi ăn xong, Vũ Văn Bác báo một ít chuyện rồi chuẩn bị rời đi, anh vì chăm sóc con gái đã đem công sự đẩy về nửa ngày sau xử lý. Hiện tại phải nhanh chóng làm xong, lần này vụ án người mẫu công ty thu mua không phải chuyện đùa, dù sao hội Liệt Diễm không chỉ buôn bán súng ống, còn có một phần là dựa vào giải trí buôn bán kiếm tiền.

Một phụ nữ đang cầm áo khoác tây trang đưa cho Vũ Văn Bác, Y Hi Nhi lập tức đoạt lại, tự mình hạ Vũ Văn Bác. Mặc dù lần trước Vũ Văn Bác nói mình mỗi ngày giúp anh mặc quần áo, tuy nhiên cũng không thật ép buộc mình, mỗi ngày cô vừa tỉnh lại Vũ Văn Bác cũng sớm không còn ở đây.

Cầm lên cà vạt bắt đầu thắt, không cần thận dùng sức buộc chặt, Vũ Văn Bác liền bị Y Hi Nhi thít nghẹt thở, vội vàng buông ra một chút, lại tiếp tục như không có chuyện gì thắt cà vạt. Nghi ngờ nhìn Y Hi Nhi, Vũ Văn Bác hưởng thụ con gái phục vụ, mặc dù cô đeo caravat rất tẻ, tuy nhiên cảm thấy rất ấm áp.

31. Chương 32: Y Hi Nhi

Nhón chân lên vỗ vỗ bả vai Vũ Văn Bác, Y Hi Nhi ngọt ngào nói: “Cha, cha hôm nay thật đẹp trai!”

Sờ sờ tóc Y Hi Nhi, Vũ Văn Bác cảm giác một buổi tối khổ cực cuối cùng cũng không uổng phí, cuối cùng nha đầu này cũng không phải người khôn có mắt, thương cô rồi cuộc cũng có báo đáp.

Lộ ra nụ cười, Vũ Văn Bác sáng lạng nói: “Ngoan.”

Nói xong, Vũ Văn Bác xoay người rời đi.

Y Hi Nhi tiếp tục đi sau lưng Vũ Văn Bác, bởi vì chân ngắn, cho nên chỉ có thể tăng nhanh tần số, hấp ta hấp tấp.

Dừng bước lại, Vũ Văn Bác nghi ngờ nhìn con gái đi phía sau, không hiểu cô hôm nay bị làm sao.

Nhếch miệng cười một tiếng, Y Hi Nhi chà xát tay, “Cha a, cha có thể dẫn con đi chơi 1 lần được không, con cảm thấy bị bệnh không nên buồn bực, cha cảm thấy thế nào?”

Nhìn biến hoá khéo léo đáng yêu của con gái, tâm tình Vũ Văn Bác giờ khắc này giống như là ánh sáng xé tan màn đêm, vỗ vỗ gò má con gái, đồng ý nói: “Hai ngày nữa dẫn con tham gia hôn lễ, bây giờ về nghỉ ngơi thật tốt.”

“Dạ, Cha.” Đứng nghiêm ngay ngắn, Y Hi Nhi hành quân lễ, vui vẻ chạy về.

Chạy về, Y Hi Nhi thấy Đại Lệ Ti nhìn mình, trong mắt ý vị không rõ, lấy thông minh của Y Hi Nhi, cô căn bản đoán không ra, chỉ là cô cũng không còn thời gian đoán, hiện tại cô phải cố gắng lấy được đĩa phim.

Lật khắp biệt thự cũng không có, cuối cùng mới hoàn toàn tỉnh ngộ, vật này nhất định trong phòng làm việc của Vũ Văn Bác, lập tức phân phó người làm đi tìm, lại bưng đi tìm Vũ Văn Bác.

Y Hi Nhi còn chưa tới đã có người thông báo cho Vũ Văn Bác, cho nên dọc theo đường đi rất thuận lợi.

Đuổi lui người làm nữ, Y Hi Nhi cầm canh tổ yến, chê cười nói: “Cha, con sợ cha tối qua không có nghỉ ngơi tốt nên nấu một, nấu canh cho cha.”

Gật đầu một cái, hướng Y Hi Nhi ngoắc ngoắc tay, Y Hi Nhi lập tức vui vẻ chạy qua.

Lấy lòng nhìn Vũ Văn Bác, cẩn thận từng li từng tí nói: “Không biết cha thích uống cái gì, nên liền lấy canh tổ yến con thích nhất, cha nếm thử một chút?” Múc một thìa đưa đến trong miệng Vũ Văn Bác, mong đợi nhìn phía trước, cô sẽ không nói đây vốn là phòng bếp chuẩn bị ỳnh, cô vì một lòng muốn lấy đồ mà trực tiếp công hiến cho Vũ Văn Bác.

Vũ Văn Bác kể từ khi nhận con gái đã móc hết tim phổi ra, lần đầu tiên hưởng thụ phục vụ của con, đã vui mừng mặt mày hớn hởi rồi, cho dù ghét đồ ngọt nhất anh cũng hào phóng nuốt xuống.

“Nói đi, con còn muốn làm gì?” Vũ Văn Bác lau miệng, Y Hi Nhi quả nhiên không quen hầu hạ người khác, dứt canh mà dứt tới mặt, nhưng có thể hưởng thụ phục vụ của con gái anh đã đủ hài lòng.

Canh tổ yến dứt trứng mặt Vũ Văn Bác, tự nhiên cũng dính tới tay Y Hi Nhi, mặc cho Vũ Văn Bác giúp mình lau tay, Y Hi Nhi cười hắc hắc, không khách khí nói: “Con không phải rất nhàm chán sao? Có thể ở chỗ này chơi, con chỉ xem một chút, tuyệt sẽ không ảnh hưởng cha, con bảo đảm một thanh âm cũng không có, cha xem có được không?”

Ngẩng đầu nhìn mặt con gái thận trọng, Vũ Văn Bác gật đầu một cái đồng ý.

Nói người đưa tới vài cuốn sách và tạp chí cho Y Hi Nhi, Vũ Văn Bác cảm thấy có người bên cạnh lúc làm việc cũng không tồi, chỉ cần một mỗi ngẩng đầu lên liền nhìn thấy con gái khéo léo đáng yêu, hình như cũng không thấy mệt mỗi nữa, sau đó lại vùi đầu xử lý tài liệu.

Lật vài trang sách, Y Hi Nhi bắt đầu ngấm khắp nơi, nếu cảm thấy địa phương khả nghi liền chuyển qua, làm bộ như cầu thả, nhưng thật ra là đang nghiên cứu nơi cất giấu phim kia.

Mất thấy thời gian từ từ trôi qua, Y Hi Nhi chỉ còn mỗi mấy vi tính là chưa tra xét, lại không biết nên làm sao, mấy vi tính Vũ Văn Bác làm việc đoán chừng có không ít cơ mật, muốn mở miệng thế nào, có thể vừa mở miệng liền bị bác bỏ hay không? Y Hi Nhi lo âu, rối rắm liễu, phiền não.

Nhìn Y Hi Nhi đi tới đi lui, Vũ Văn Bác đứng dậy đến gần cô, xem ra là nhàm chán, cũng biết cô gái nhỏ này không có tính nhẫn nại, “Có phải nhàm chán? Có muốn cha cho con một máy vi tính để chơi trò chơi?”

Máy vi tính khẳng định đã bị xử lý, còn có ích lợi gì?

“Không cần, con không nói chuyện, con nhìn cha cũng như thưởng thức một bức họa, không nhàm chán.” Lời ngọt ai không thích, chỉ cần chó đem cô đuổi đi là được, cô cũng không muốn kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Xoa xoa tóc Y Hi Nhi, Vũ Văn Bác cười đến ấm áp, ôm lấy con gái trở về trước bàn đọc sách, đóng trang mình đang dùng, kế tiếp chọn một trò chơi, sau đó đem con chuột giao cho Y Hi Nhi, “Con chơi đi, cha ở bên cạnh làm việc, nhàm chán thì nói chuyện với cha.”

Y Hi Nhi vui lên, gãi đúng chỗ ngứa. Giòn già nói: “Cha đối với con thật tốt, cảm ơn cha.”

Nói xong, cầm lên con chuột click thật nhanh, dù sao từ vị trí Vũ Văn Bác căn bản không nhìn được máy vi tính đang có gì. Chỉ tiếc, tìm nửa ngày, Y Hi Nhi vẫn không tìm được đĩa phim Cố Á Thuần muốn.

Đến tận cùng cái đĩa đó quan trọng bao nhiêu? Cái chết ở Hạ Môn tại sao sẽ ở Italy? Y Hi Nhi nghĩ ngợi, con chuột mở ra một trang, chuẩn bị gõ từ khoá điều tra một chút đến gần đây Hạ Môn có tin tức gì, tại sao Cố Á Thuần khẳng định đĩa phim ở hội Liệt Diễm?

“Đói bụng rồi chứ?” Vũ Văn Bác không biết từ lúc nào đã đem tất cả mọi chuyện làm xong, đứng dậy.

Cuống quít đóng cửa sổ Baidu Search mới chạy một nửa, Y Hi Nhi mở website trò chơi ra, sau đó một bộ ngây thơ nhìn Vũ Văn Bác, “Đói bụng, cha tối nay có thể cho con ăn thịt bò ăn không, con ăn rau đến mức biến thành hòa thượng rồi.”

Nhéo lỗ mũi Y Hi Nhi một chút, Vũ Văn Bác cố ý nghiêm mặt nói: “Không được, kết quả chưa có thì tạm thời con chỉ có thể ăn nhẹ một chút, mặc dù không có thịt bò, lại có canh thịt heo để uống.”

“Thịt heo mặc dù là thịt, nhưng không có mùi vị thịt bò, hơn nữa, thịt bò ăn cỏ lớn lên, cũng rất nhẹ a, heo ăn thức ăn gia súc nên thân thể to béo bất lợi, con cảm thấy thịt bò ăn ngon.” Bị Vũ Văn Bác nắm tay ra ngoài, Y Hi Nhi vừa nói vừa quay đầu lại nhìn mấy vi tính đã tắt máy, đến tận cùng gần đây Hạ Môn có tin tức gì đây? Ai! Chỉ kém một chút xíu, thiệt là.

Vũ Văn Bác siết chặt gương mặt con gái, cương chiều nói: “Vậy thì chờ trị xong cho con, đến lúc đó con muốn ăn cái gì cha cũng chiều.”

Chứa hết, lão nương bỏ chạy.

Mặc dù trong lòng muốn nói như vậy, chỉ là Y Hi Nhi làm mặt vui mừng nhìn Vũ Văn Bác nói: “Có thật không? Vậy con muốn ăn thịt bò, gân bò, bò nạm, dạ dày bò còn có.” Bề ngón tay, Y Hi Nhi nghiêm túc đếm mình muốn ăn gì đó.

32. Chương 33: Y Hi Nhi Ra Tay (2)

“Tại sao con thích ăn bò như vậy? Khó trách tính tình bướng bỉnh.” Vũ Văn Bác như có điều suy nghĩ nhìn Y Hi Nhi, búng tỉnh hiểu ra.

Y Hi Nhi bị nói thành bướng bỉnh, nhất thời liền bất mãn, quệt mồm không vui, “Đó cũng là cha sinh a!”

Vũ Văn Bác cười ha hả, hình tượng một người cha từ ái, nhớ tới hôm qua đi đường nhìn thấy một người đàn ông nâng một đứa bé gái ngồi trên bả vai mình, lập tức hăng hái.

“A. Làm gì?” Đột nhiên bay lên không làm Y Hi Nhi giật mình.

Đầu Vũ Văn Bác có phải bị hư hay không? Cũng không phải là đứa bé ba tuổi, làm gì đặt mình ngồi trên bờ vai? Lại nói hôm nay cô mặc váy, không cẩn thận sẽ lộ đồ trong a .

“Con gái ngoan, thích không? Trung Quốc gọi cái này là cưỡi ngựa, chờ một thời gian nữa cha dẫn con đi cưỡi ngựa chân chính, có được không?” Vũ Văn Bác căn bản không quan tâm tiếng kêu của Y Hi Nhi, chỉ cảm giác mình làm như vậy rất vui, chỉ cần cùng Hi Nhi ở chung một chỗ, anh đều có thể tháo xuống phòng bị, làm tâm tình mình vui sướng.

Đó nhất định là thiên tính cha con! Vũ Văn Bác lặng lẽ nghĩ trong lòng ! Con gái này thật là Sứ giả vui về trời cao phái tới ỳnh.

Một ngày tìm không ra, ngày thứ hai Y Hi Nhi tiếp tục đi tìm, lần này ngay cả sàn nhà cô cũng lật tung từng khối, nghe âm thanh vọng lại, dán lên vách tường, lục tung toàn bộ tủ sách của Vũ Văn Bác , thủy chung vẫn tìm không được.

Chán ngán thất vọng nằm ngửa trên sàn nhà, Y Hi Nhi thật sự mệt mỏi, tối mai sẽ phải tham gia đại hôn của lão đại, kết quả bây giờ còn chưa tìm được một địa phim. Y Hi Nhi đột nhiên cảm thấy mình rất vô dụng, nhớ tới Nữ Ma Đầu nếu biết mình không hoàn thành nhiệm vụ, chắc chắn sẽ bạo phát gõ đầu mình.

Ai! Chỉ suy nghĩ một chút cũng đã cảm thấy nhức đầu.

“SHIT! Thứ gì?” Vừa vào cửa liền bị vấp một cái, Đoan Mộc Thác tức giận mắng.

Không nhìn người cũng biết là Đoan Mộc Thác rồi, Y Hi Nhi vốn tâm tình không tốt, cũng không còn hơi sức mắng lại, cúi gầm đầu, u u mà nói: “Chú Thác, con không phải cứt chó, mà là cháu gái ruột của chú.”

Cháu gái ruột? Y Hi Nhi?

Cúi đầu xem xét, quả nhiên là Y Hi Nhi đang nằm trên khung cửa, cho nên vừa vào liền bị đập trúng. Vốn muốn nói mấy câu, sau lại nghĩ, phòng làm việc của Vũ Văn Bác căn bản không có người đi vào, chính mình cũng không thông báo liền tự tiện xông vào.

Nghe thanh âm sâu kín của Y Hi Nhi, vừa nhìn đã thấy cô không có tinh thần, anh quan tâm ngồi xuống, hỏi: “Thế nào? Không còn hơi sức?”

“Không có việc gì, chỉ là muốn thử xem ngủ trên sàn có thoải mái hay không thôi.” Lặng lẽ bò dậy, Y Hi Nhi tỉnh lại. Không tìm được thì thôi, dù sao còn có thời gian, từ từ đi.

“Vậy có kết luận chưa?” một tay giúp Y Hi Nhi ngồi lên ghế sa lon, Đoan Mộc Thác cười hỏi.

Bữa môi, thoải mái mới là lạ, cũng không phải ngu ngốc, sàn nhà cứng rắn có thể thoải mái sao? “Không thoải mái!”

Nhìn Y Hi Nhi có tinh thần, Đoan Mộc Thác đột nhiên ôm cổ Y Hi Nhi, kéo đến trước ngực, cẩn thận nhìn Y Hi Nhi, đôi mắt hoa đào từ trên xuống dưới quan sát Y Hi Nhi.

Bị nhìn chằm chằm không thoải mái, Y Hi Nhi muốn đẩy lại đẩy không ra, cảm giác trong mắt Đao Mộc Thác có kích tình và ánh sáng quỷ dị làm người ta rợn tóc gáy, sợ sệt nói: “Chú Thác, con biết con rất đáng yêu, nhưng ngài là chú của con, ** đây là hành vi bị khinh thường, là nhiễu loạn đạo đức xã hội, là bị bắn chết .”

Đao Mộc Thác vừa nghe sắc mặt liền tối, nha đầu này muốn anh trở thành cái gì? “Trong óc con nghĩ cái gì đấy? Chú chỉ muốn biết con làm thế nào phân biệt chú và chú Triển, chỉ cần nghe thanh âm con có thể đoán được sao?”

A, thì ra là rối rắm vấn đề này, hại cô tự ình sức quyền rũ quá lớn, bấu môi, lần này đến phiên Y Hi Nhi tức giận nói: “Thanh âm của hai người ngay cả máy cũng không phân biệt không được, con nào có bản lãnh nhận ra thanh âm của hai người chứ.”

Bất luận là diện mạo hay thanh âm, ngay cả tính tình bọn họ cũng tương tự, Y Hi Nhi đến tột cùng dựa vào cái gì nhận ra bọn họ? Đao Mộc Thác thật tò mò!

Đao Mộc Thác quyết định chủ ý, nhất định phải truy hỏi kỹ càng sự việc.

“Vậy con dựa vào cái gì phân biệt chúng ta?”

Thế nào phân biệt được? “Cái đó có quan trọng không?”

Gật đầu một cái, Đao Mộc Thác nâng mặt Y Hi Nhi, sau đó nghiêm túc nhìn Y Hi Nhi, trầm giọng nói: “Rất quan trọng, đối với chúng ta mà nói rất quan trọng, cho nên, xin hãy nói cho chú biết.”

Đưa ra ba ngón tay, “Ba trăm vạn!”

Trước kia ngu ngơ không biết bọn họ là hội Liệt Diễm , còn tưởng rằng ngân phiếu khổng điền một trăm vạn đã nhiều, hiện tại biết, thì ngay cả ba trăm vạn cũng không quá đáng.

Lấy ra chi phiếu và bút máy, vung bút một lần đã viết xuống ba trăm vạn Dollar, đưa cho Y Hi Nhi, mặt Đao Mộc Thác mong đợi nhìn Y Hi Nhi.

Ba trăm vạn. Còn là Dollar!

Ánh mắt Y Hi Nhi sắp rơi xuống rồi, đó là số tiền cả đời cô cũng không kiếm được. Vốn chỉ muốn nhân dân tệ, nhưng Đao Mộc Thác lại viết Dollar ình, trời ạ, cô phát tài, xem ra lần ra ngoài này sẽ giúp cô không cần nằm vùng nữa rồi, rốt cuộc không cần lo lắng mình đột nhiên biến mất ở xứ người rồi.

Mặc dù công việc liều mạng rất kích thích, còn có thể trải nghiệm những vui thú bất đồng trong cuộc sống, nhưng với điều kiện tiên quyết là bảo toàn tính mạng. Mạng đã mất, thì lấy cái gì mà chơi a.

Có ba trăm vạn Dollar, cô sẽ kêu Dịch Đình không cần liều mạng đóng cái điệu bộ như diễn tuồng rồi, người mẫu chó má gì chứ, vì giữ vóc người mà ba bữa cơm đều không được ăn. Một lần vì tham gia tranh tài quốc tế còn phải nhịn ăn, cuối cùng tuột huyết áp té xỉu nên không thể tiến vào vòng bán kết. Lúc ấy đã nói Dịch Đình không cần làm người mẫu nữa, nhưng cô ấy cố tình không nghe, nói mình trừ người mẫu ra cái gì cũng không biết làm.

Thật không hiểu nổi Dịch Đình, nhìn ngoài mặt thì quang vinh chói lọi , nhưng trên thực tế ngay cả ba bữa cơm cũng khó nuốt, khổ cực như vậy làm gì? Nhưng từ giờ không giống nữa, đã có ba trăm vạn Dollar, Dịch Đình không cần khổ cực như vậy, mình cũng không cần cả ngày lo lắng mạng nhỏ, càng không cần sợ già rồi không kiếm được tiền phải đi nhặt ve chai.

Trong khi Y Hi Nhi đang cầm chi phiếu bắt đầu ảo tưởng tương lai xinh đẹp, chi phiếu đã không cánh mà bay rồi.

Nháy mắt mấy cái, nháy mắt mấy cái nữa, ” Chi phiếu đâu? Chi phiếu của tôi ở nơi nào?” Y Hi Nhi cơ hồ là nhảy dựng lên, tìm chung quanh, đây chính là sinh mạng của cô.

“Ai, chú hỏi con trước, con có nghe không? Đến tột cùng làm sao con nhìn ra được?” Đao Mộc Thác buồn bực kêu lên , nha đầu này làm sao tiến vào thế giới của mình triệt để như thế, một khi bắt đầu thì như đi vào cõi thần tiên mặc cho người ta như thế nào cũng không được.

Y Hi Nhi căn bản không nghe lời nói của Đoan Mộc Thác, một lòng đặt ở tám chi phiếu, nằm trên mặt đất liều mạng tìm kiếm. “Chi phiếu chi phiếu, chi phiếu đâu?”

33. Chương 34: Vũ Văn Bác Cực Kỳ Khó Chịu!

Vũ Văn Bác cực kỳ khó chịu, không biết vì sao, anh chính là không ưa con gái mình cầm tiền của người khác. Cảm giác kia so với lúc bị trúng đạn còn khó chịu hơn, con gái anh rất thiếu tiền sao? Tại sao không hỏi anh? Chẳng lẽ trong mắt Hi Nhi, một khi có chuyện không nghĩ đến anh trước sao? Mặt âm trầm, Vũ Văn Bác nhìn Đoan Mộc Thác, lộ ra hàm răng trắng noãn chính tề, âm sâm sâm hỏi: “Cậu rất rảnh rồi sao?”

Đột nhiên cảm thấy lão đại trở nên âm trầm kinh khủng, Đoan Mộc Thác cười nói: “Lão đại, không rảnh, tôi không phải có chuyện tới tìm anh sao?” Nói xong, lấy ra một cái hộp đưa cho Vũ Văn Bác.

Y Hi Nhi ngẩng đầu nhìn hai người, nhìn thấy Vũ Văn Bác cầm chi phiếu của mình, còn nữa, một chiếc hộp? Bên trong là cái gì? Đĩa phim?

Chi phiếu quan trọng hay nhiệm vụ quan trọng?

Chưa hoàn thành nhiệm vụ sẽ bị Nữ Ma Đầu đánh, nhưng không có chi phiếu sẽ bỏ lỡ cuộc sống nhàn nhã cả đời! Cho nên, chi phiếu quan trọng nhất. Thấp nhu cầu cũng đã chỉ rõ, thỏa mãn nhu cầu sinh lý cá nhân là cơ bản nhất. Không có chi phiếu cô lấy tiền đâu mua đồ ăn uống, không ăn uống cô làm thế nào sống tiếp tục? Sống không nổi, còn nói nhiệm vụ chó má gì.

Ý tưởng trong đầu chợt lóe lên, Y Hi Nhi quyết định thật nhanh, nhảy dựng lên đoạt lấy chi phiếu trong tay Vũ Văn Bác, cơ hội chỉ có một lần!

Trống không? Xem tay mình, Y Hi Nhi lập tức uất ức quay đầu nhìn Vũ Văn Bác, “Cha, đó là tiền của con.” Nhanh trả lại cho ta!

Đoan Mộc Thác nhìn nha đầu này không đưa ra đáp án đã quảng cáo rùm beng là tiền của mình, chỉ sợ cô đổi ý không nói, vội vàng cắt đứt, “Con còn chưa nói đáp án.”

“Hi!” thanh âm tờ giấy bị xé rách vang lên.

Vũ Văn Bác trực tiếp xé rách chi phiếu của Đoan Mộc Thác, sắc mặt không tốt trở về trước bàn đọc sách của mình.

“A! Đó là tiền của con, con còn muốn lấy đi mua phòng, mua LV, mua váy, mua nước hoa, mua son môi, mua thật nhiều đồ, ô ô. Tiền của con, cái này là đang cắt thịt của con a!” Y Hi Nhi vô cùng đau đớn, võ ngực liên tục, cuộc sống tốt đẹp giống như trong khoảnh khắc hóa thành bụi rồi.

“Cho con!”

Trong khi Y Hi Nhi đang gạt lệ, trước mắt xuất hiện một tờ chi phiếu, nhảy mắt mấy cái, nhảy mắt mấy cái nữa, ngân phiếu khổng lồ a!

Vội vàng nhận lấy, cẩn thận nghiên cứu một phen, sau khi xác định thiệt giả, chỉ sợ Vũ Văn Bác đổi ý, vội vàng giấu ở trong áo lót.

Vũ Văn Bác lần thứ hai nhìn thấy Y Hi Nhi đem chi phiếu giấu ở vị trí kia, khóe miệng co giật một chút. Đó không phải là hành động của những phụ nữ không đứng đắn sao? Tại sao con gái đáng của anh cũng dính vào thói xấu này?

Vũ Văn Bác cầm lấy chi phiếu trước ngực Y Hi Nhi, giáo dục nói: “Không cho phép để ở đó, con từ chỗ nào học được thói xấu này?”

Đôi mắt Y Hi Nhi nhìn chằm chằm chi phiếu trong tay Vũ Văn Bác, chỉ sợ lại bay, trong miệng vội vàng nói: “Không cất không cất, con để chỗ khác.” Vừa đưa tay lấy chi phiếu.

Đem chi phiếu trả lại cho Y Hi Nhi, nhìn cô nghiêm túc đem chi phiếu cất trong túi áo, sắc mặt của Vũ Văn Bác mới khẽ hòa hoãn một chút.

Vũ Văn Bác nhúng tay như vậy, Đoan Mộc Thác không đồng ý, thì thầm : “Hừ? Đây là chuyện gì xảy ra? Cháu gái, đáp án đâu?”

Giảo hoạt chuyển mắt, nhìn chiếc hộp trong tay Vũ Văn Bác, làm bộ như không thể làm gì khác hơn nói: “Chú không cho con tiền, con thế nào cho chú đáp án. Nếu chú nói cho con biết nội dung bên trong cái hộp kia, con sẽ suy nghĩ nói cho chú biết, như thế nào?”

Cuối cùng, Y Hi Nhi cũng biết được nội dung bên trong cái hộp. Chỉ là hiệp ước đã chỉnh sửa thu mua công ty của một người mẫu Italy, hơn nữa bên trong đều là những thứ Y Hi Nhi không hiểu.

Ủ rũ cúi đầu nói: “Cảm giác, mùi vị. Hai người mặc dù dáng dấp, thanh âm giống nhau, nhưng mỗi người đều tồn tại độc nhất trên thế giới, hai người có mùi vị khác nhau.”

Ảo não nhìn một vòng căn phòng mình đã nỗ lực tìm kiếm, ai! Nếu có duyên nhất định có thể thấy, vô duyên thì mãi mãi cũng không tìm được!

Ôm tâm tình lo lắng, Y Hi Nhi rút cuộc nhện đến buổi tối tham gia hôn lễ .

Vũ Văn Bác chọn cho Y Hi Nhi một bộ lễ phục xanh dương nhạt, trên đầu vương miện nhỏ bằng bạch kim nạm ngọc bích. Giờ này Y Hi Nhi đang thấp thỏm lo âu liếc hội trường hôn lễ, nghĩ tới Nữ Ma Đầu lần này sẽ lấy thân phận gì xuất hiện? Lần đầu tiên là nhân viên phục vụ, lần thứ hai là một bà cô có bộ ngực quý dị, vậy lần này? Cha xứ sao?

Cẩn thận nhìn chằm chằm cha xứ, không giống! Kỹ thuật dịch dung của cô ấy khá tốt, không thể biến thành một ông chú xấu xí. Nói thật, Y Hi Nhi cảm thấy ánh mắt thẩm mỹ người phương Tây cùng người Trung Quốc thật sự khác rất nhiều. bộ dạng cha xứ này lớn lên có thể hù dọa con nít khóc, tân nương gặp nhiều về sau sinh con cũng sẽ bị dị dạng.

Khách bên trong không phải, cha xứ cũng không phải, nhân viên phục vụ nghiên cứu một lần cũng không giống, chẳng lẽ là hoa đồng?

Nhìn mười hai hoa đồng đi theo phía sau cô dâu, Y Hi Nhi dễ nổi nóng rồi.

Hoa đồng 1m73 ? Má ơi, Nữ Ma Đầu thật đúng là đủ chọn, những người đó mắt cũng mù sao? Tìm một hoa đồng như vậy? Hoa đồng so với cô dâu còn cao hơn, Y Hi Nhi lần đầu tiên nhìn thấy.

Chỉ là, một thân Tuxedo màu trắng đúng là rất hợp với vóc người đậm cô ve xào của Nữ Ma Đầu, tối thiểu so với quần áo bình thường cô mặc đẹp hơn nhiều, còn có cảm giác chút xú ngọc thụ lâm phong .

Ngũ quan như cũ hóa trang thành người phương Tây, hôm nay Cố Á Thuần giả trang thành một đứa bé trai mười sáu tuổi. Mái tóc vốn dài đến bả vai lại bị cắt thành tóc ngắn, nhuộm màu cà phê. Đồng tử thâm thúy màu rượu đỏ xinh đẹp hợp với ngũ quan, không cẩn thận đúng là sẽ mê đảo trái tim thiếu nữ.

“Oa, anh chàng phía sau rất đẹp trai a.”

“Cậu nói tớ tỏ tình với anh ta như thế nào?”

” Là đứa bé nhà ai? Dáng dấp thật tuấn, con gái ngoan nhanh đi bắt lấy hắn, về sau sinh con di truyền gen!”

Y Hi Nhi nhón nháo, đây là tình huống gì? Nữ Ma Đầu ăn mặc thành ra như vậy lại có thể thu hút rất nhiều cô gái thiên chân vô tà. Hơn nữa, còn có một cô nhóc mới mười hai, mười ba tuổi nói muốn bắt Nữ Ma Đầu? Thế giới này thật sự là quá điên cuồng, quả nhiên cô không thích hợp ở chỗ này, đầu óc người nơi này cấu tạo không giống cô.

34. Chương 35: Nhạo Báng Lâm Hựu Lập

Ngồi ở hàng ghế thứ nhất, không ít âm thanh truyền đến từ sau lưng , tất cả đều là nhiều chuyện. Hôm nay chú rể cũng đã bốn mươi tám tuổi rồi, tuổi không lớn lắm nhưng nhìn cứ như đã 60. Đây là lần kết hôn thứ tám, trong lòng Y Hi Nhi suy đoán, chắc vì buổi tối quá mệt nhọc, tân nương tử trẻ tuổi dung mạo xinh

đẹp như thế. Lại nhìn bảy quý phụ (vợ trước) ngồi ở bên kia, mỗi người đều như lang như hổ, đoán chừng là “Tinh” lực không đủ dồi dào, vì vậy thận hư nên trông có vẻ già rồi.

“Elise, cô có nguyện ý trở thành vợ của người đàn ông này? Cho dù nghèo khó hay giàu sang, hay vì bất cứ lý do cũng thương anh ấy, chăm sóc, tôn trọng anh ấy, vĩnh viễn trung trinh không đổi cho đến phút cuối cùng?”

Tân nương trẻ tuổi, dung mạo xinh đẹp lạnh lùng liếc mắt nhìn người đàn ông đối diện, có khả năng là cha cô, lạnh giọng trả lời: “Tôi nguyện ý.”

“Bảo Bang Luân, anh có nguyện ý trở thành chồng của cô gái này? Cho dù nghèo khó hay giàu sang, hoặc bất cứ lý do gì, cũng yêu cô ấy, bảo vệ, tôn trọng cô ấy, vĩnh viễn trung trinh không đổi cho đến phút cuối cùng?”

Lão chú rể bỉ ổi liếc mắt nhìn tân nương, mặt mừng rỡ cũng có thể nở hoa, hưng phấn trả lời: “Tôi nguyện ý.”

Nhìn một màn này, Y Hi Nhi nổi nóng. Rõ ràng tân nương tử không vui vẻ kết hôn? Những người này mắt bị mù sao? Còn luôn miệng chúc phúc? Nếu ở Trung Quốc cổ đại, rõ ràng chính là tiết mục ác bá cướp cô dâu?

Không được, cô làm một công dân tốt đẹp, quyết không cho phép chuyện như vậy xảy ra, quá ghê tởm!

“Không được nào!”

Trong khi Y Hi Nhi vỗ án bất bình, tay đã bị người cầm thật chặt, vừa quay đầu, là ánh mắt cảnh cáo của Vũ Văn Bác.

Nhưng đã quá chậm, Y Hi Nhi đã đứng lên, giáo đường to như vậy, thời khắc trang nghiêm thần thánh, tân lang và tân nương đang trao đổi nhẫn, mọi người đều an tĩnh ngồi trên ghế, chỉ có mình đứng thẳng thật cao.

Chợt, một ánh mắt sắc bén càn quét tới phía cô.

Mặc dù không quay đầu nhìn Nữ Ma Đầu, nhưng Y Hi Nhi biết, đó là Nữ Ma Đầu đang cảnh cáo mình không được dính vào. Đây là Italy, chứ rồi là Mafia Italy - lão đại tổ chức sát thủ lớn nhất, mà cô, chỉ là một nằm vùng Trung Quốc nho nhỏ mà thôi. Gây chuyện ở chỗ này, là ngại mạng mình quá dài, cuộc sống không có ý nghĩa, tìm chết tới nơi.

“Hắc hắc, nhẫn cưới thật đẹp mắt. Thật đẹp, rất thích hợp với đôi uyên ương như hai người, ai nha, nhìn đã cảm thấy hạnh phúc muốn chảy nước mắt rồi. Hai người cứ tiếp tục, tôi chỉ cảm khái, về sau cũng muốn gả cho người có tình, sau đó thành thân thuộc.” Lau chùi nước mắt, Y Hi Nhi cảm động nói.

Hóa giải lúng túng, Y Hi Nhi thở phào nhẹ nhõm, ngồi bên người Vũ Văn Bác chưa tỉnh hồn, lồng ngực còn run rẩy, cổ gồng lộ ra nụ cười cảm động.

Cha xứ khẽ mỉm cười, kéo tay phải cô dâu và chú rể, chúc phúc nói: “Cô dâu chú rể đã trao chiếc nhẫn. Ta nhân danh Cha – Con – Thánh thần tuyên bố hai người kết làm vợ chồng. Thượng Đế kết hợp, không ai có thể tách ra.”

Mọi người làm lễ xong, cúi đầu nói thầm: “Amen.”

Nghi thức chấm dứt, bên trong nhà thờ lớn, mọi người đang dời bước. Giáo đường St. Peter là tác phẩm ưu tú nhất của kiến trúc sư Bra Manter, Michelangelo, Diklah • Ba Nhĩ Tháp và Carlo • Martel cùng thiết kế và thi công. Nhà thờ lớn là một giáo đường hình chữ nhật, cả kiến trúc dựa theo kết cấu Thập Tự Giá, tạo hình vô cùng truyền thống mà thần thánh. Địa phương thần thánh như vậy lại chứng kiến một cuộc hôn nhân không hạnh phúc, tâm tình Y Hi Nhi liền bắt đầu buồn bực.

Nhìn hội trường xanh vàng rực rỡ, từng người mặc lễ phục tinh xảo xinh đẹp, Y Hi Nhi lặng lẽ lui về một góc không có ai tránh đi.

Vũ Văn Bác cho Lâm Hựu Lật đi theo bên người Y Hi Nhi, để ngừa bệnh phát, vốn Y Hi Nhi đã rất không vui, nhưng lại nghĩ Lâm Hựu Lật mặc dù không nói rõ phải trợ giúp mình, nhưng tối thiểu cũng không bán họ, địch nhân của địch nhân là cái gì? Đó chính là bằng hữu a!

Vũ Văn Bác uy hiếp Lâm Hựu Lật, đó chính là kẻ địch. Vũ Văn Bác là người xấu, Y Hi Nhi là cảnh sát, cho nên bọn họ cũng là kẻ địch. Mặc dù tầng quan hệ này bị phủ thêm lớp áo khoác cha con, nhưng xuyên thấu qua bản chất, Vũ Văn Bác và Y Hi Nhi thủy chung là quan hệ đối lập, cho nên, Lâm Hựu Lật không có lý do gì bán mình, thay vì để người khác đi theo, chẳng thà để Lâm Hựu Lật đi theo.

Vòng tới vòng lui, vẫn không thấy Cố Á Thuần, Y Hi Nhi có chút nóng nảy.

Bộ mặt buồn bực nhìn Lâm Hựu Lật không hề lo lắng, Y Hi Nhi tức giận bất bình, cái đầu nhỏ lại bực phát, choáng nha, cô thì như kiến bỏ trên chảo nóng, Lâm Hựu Lật này lại còn nhàn nhã như vậy.

“Tôi nói, cô giúp tôi tìm một chút cũng không mất miếng thịt nào, cô không phải rất ghét Vũ Văn Bác sao? Không phải người ta nói kẻ thù của kẻ thù chính là bạn bè sao? Làm sao cô thấy chết mà không cứu, cô nhất định là cầm tinh con rắn, động vật máu lạnh!”

“Tôi vốn là cầm tinh con rắn.”

Nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Lâm Hựu Lật, Y Hi Nhi ghen hòng nhìn trôn trối. Thật sự cô không còn cách nào, lại bắt đầu lấy lòng nói: “Cố! Cô giúp tôi một lần nha, nơi này lớn như vậy, người nhiều như vậy, mắt tôi nhìn không tới. Cô cao to, nhìn được xa, giúp tôi nhìn xem hoa đồng cao nhất, cô ấy chính là Cố Á Thuần, cô giúp tôi tìm một chút đi.”

Khinh bỉ liếc mắt nhìn Y Hi Nhi lùn hơn mình nửa cái đầu, Lâm Hựu Lật không chịu nổi nói: “Cô đứng ngay ngắn, nếu không phải cô chạy tới chạy lui, đoán chừng Cố Á Thuần đã tìm đến cô rồi.” Không có bản lãnh thì không cần đi tìm, tránh lãng phí thời gian.

Cũng đúng, lúc không tìm được Nữ Ma Đầu, Nữ Ma Đầu đã tìm ra cô rồi, suy nghĩ một chút thực lực của mình cùng và Cố Á Thuần cách xa, Y Hi Nhi quyết định vẫn là ngoan ngoãn đứng ngay ngắn, chờ Cố Á Thuần tìm được mình.

Nhìn vẻ mặt khốc khốc của Lâm Hựu Lật, Y Hi Nhi đột nhiên cảm thấy thật ra rất đáng yêu, mặc dù rất khó chịu, nhưng vẫn ngượng ý chỉ điểm ỉnh.

Kéo kéo tay áo Lâm Hựu Lật, Y Hi Nhi ngượng ngùng nói: “Cám ơn cô a, tôi vừa rồi gấp gấp, nói chuyện hơi quá, cô đừng so đo.”

“Tôi không cùng kẻ ngốc so đo.”

“Ai. Được rồi, dù sao ở chỗ này cũng không có gì, chúng ta tạm sự thôi.”

“ ”

“Vậy trước tiên cô nói đi, , cô cùng người mẫu Đài Loan Lâm Lại Lập có quan hệ như thế nào?”

“ ”

“Cô lấy tên y chang không khác, có phải là chị em song sinh lưu lạc bên ngoài không? Tôi nhìn dáng dấp của cô cũng khá giống mà.”

Lâm Hựu Lật vốn không thèm quan tâm đến Y Hi Nhi, nhưng lời của cô thật sự không thể khiến người ta bình tĩnh, từ trong kẽ răng nặn ra: “Chỉ là đồng âm mà thôi!”

“Nha. Hiểu, nhưng cô là Lật à? Tiểu Lệ Lệ sao? ”

“Hạt dễ lật!” Đúng là có cái có thể nhịn, có cái không thể nhịn, định lực Vũ Văn Bác sao có thể tốt như vậy, cư nhiên không một chưởng đánh chết người phụ nữ này!

Hít thở sâu một hơi, Lâm Hựu Lật quyết định rời đi, cô thật sự không chịu nổi.

“Ai, cô chờ một chút, chúng ta còn chưa tán gẫu xong đâu, tôi. A.” Mới vừa muốn chạy ra, lại bị người bên cạnh lôi kéo, quay đầu nhìn lại, không phải chính là Cố Á Thuần cô vẫn tìm kiếm sao?

35. Chương 36: Công Bố Bệnh Tình!

“Cố đại nhân! Tôi vẫn đi tìm cô đây.” Đi theo bước chân Cố Á Thuần lên cầu thang, Y Hi Nhi lấy lòng nói.

Tên ngu ngốc này, làm hại cô vẫn đuổi theo phía sau, lại không dám xuất ra thanh âm kêu cô dừng lại, còn phải thỉnh thoảng nhìn Vũ Văn Bác bên cạnh cô ta, mau tức chết cô, “Tôi nhìn thấy, giống như ngu ngốc chạy loạn khắp nơi.”

Cư nhiên bị Lâm Hựu Lập nói trúng, ai! Bên cạnh có hai phụ nữ cường thế, cô thật uất ức chết, “Tôi không phải đã dừng lại sao.”

Cố Á Thuần suy nghĩ một chút cảm giác của mình, gấp thuốc hạ dần như vậy, không cam lòng quay đầu lại ột cái tát, hung tợn nói: “Về sau gặp tình huống tương tự, cô ngàn vạn lần không được chạy loạn, ngoan ngoãn đứng tại chỗ, bởi vì tôi nhất định sẽ tìm cô , biết không?”

Một tát này, mặc dù Cố Á Thuần khiến đầu Y Hi Nhi bốc lên toàn sao, tuy nhiên lại cảm thấy trong lòng ngọt ngào. Lời này thật ảm áp a, chỉ là cô gái này khi quan tâm người khác cần gì phải mang một bộ mặt cừ hận như có người thiếu tiền mình.

Cố Á Thuần lôi kéo Y Hi Nhi bước nhanh vào giáo đường, không bao lâu, Y Hi Nhi liền mệt mỏi thở hồng hộc , chống vách tường, thở từng ngụm từng ngụm .

“Đợi. , nghỉ ngơi. Chờ chút, mạch máu tôi đều muốn nổ tung!”

Cố Á Thuần nhìn gân xanh trên đầu Y Hi Nhi, biết cô không phải đang đùa, vì vậy dừng bước, nghỉ ngơi.

Vươn tay, Cố Á Thuần muốn là gì đó với Y Hi Nhi.

Vừa thấy thế, Y Hi Nhi chợt dạ, nuốt nước miếng, “Cố đại nhân, tôi không có lấy. A a. Đừng đánh, đừng đánh, tôi trở về sẽ tìm, đau quá, Cố đại nhân tôi sai lầm rồi, tôi trở về sẽ tìm, trừ phi tôi chết nếu không nhất định sẽ lấy cho ngài.”

Cố Á Thuần giận đến mức đem Y Hi Nhi đánh ngồi chồm hổm trên mặt đất không dám nhúc nhích, “Cái người này không còn dùng được, đi theo Vũ Văn Bác lâu như vậy, một chút chuyện cũng làm không xong, con mẹ nó, cô đừng nói cô là cảnh sát Trung Quốc, mắt mặt xấu hổ!” Vẫn còn chưa hết giận, một tay vịn lỗ tai Y Hi Nhi, một tay hung hăng vỗ đầu.

Ngồi chồm hổm trên mặt đất ôm đầu xin tha thứ, Y Hi Nhi cực sợ Nữ Ma Đầu, mang theo tiếng khóc nức nở nói: “Tôi. Tôi vô dụng, Cố đại nhân ngài đừng nóng giận a, tức hại mình, ngài hả giận, tôi trở về sẽ tìm, tôi dùng tấm lòng yếu ớt của phụ nữ thề, lần này không đạt được mục đích thề không bỏ qua, tôi nhất định lấy cho ngài cuộn phim đó.”

Đánh ệt, Cố Á Thuần dừng lại nghỉ ngơi, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn Y Hi Nhi. Cố Á Thuần có chút hối hận phải tên ngu ngốc này đi nằm vùng, sớm biết như vậy không bằng mình tự mình đi, lãng phí quá nhiều thời giờ. Cư nhiên không làm xong, lần này cô bất chấp tất cả tới Italy, cùng cục trưởng thề son sắt nhất định có thể bắt được chứng cứ hội Liệt Diễm đem người giết hại ở eo biển. Lần này tốt lắm, đi ra quốc tế tra xét, ngay cả cảnh lực cũng mượn đến, bây giờ phải xấu mặt.

Nghĩ đến một đời anh danh của mình sẽ phải hủy trong tay Y Hi Nhi, Cố Á Thuần liền bi thống cực kỳ.

Sợ ngẩng đầu nhìn Cố Á Thuần một chút, nhận được ánh mắt giết người của cô, lại càng né vào góc tường. Làm thiên kim đại tiểu thư lâu như vậy , đột nhiên bị đối đãi như đồ bỏ đi, Y Hi Nhi có bao nhiêu uất ức, nhưng uất ức lớn hơn nữa cô cũng chỉ có thể ngậm máu nuốt xuống, ai kêu mình một chuyện cũng làm không xong.

“Ha ha.”

Một tiếng cười đột ngột vang lên, nghe ra tâm tình của chủ nhân rất vui vẻ bộ dạng.

Nhìn về phía thanh âm, Lâm Hựu Lập cầm thứ gì đó trong tay, dựa vào ở chỗ rẽ cầu thang.

“Lâm Hựu Lập?” Cô xuất hiện nơi này làm gì?

Khẽ cười đến gần Cố Á Thuần, phách lối cười nói: “Chớ nhìn tôi như vậy, tôi không phải phạm nhân, càng không phải là lũ phế vật, tôi là tới giúp cô “cá thuận nước giong thuyền” .”

Mẹ, cái gì một lũ? Thiết thời tôi sùng bái cô như vậy, còn nói tôi là phế vật, lão nương mới không phải phế vật đâu. Chỉ là đây không phải sở trường của cô mà thôi? Y Hi Nhi tức giận bất bình nhìn Lâm Hựu Lật, rồi lại không dám nói lời nào, sợ quấy rầy Nữ Ma Đầu, một lát lại bị đánh.

Nghi ngờ nhìn đồ trong tay Lâm Hựu Lật, Cố Á Thuần neho mắt lại, “Thứ gì?”

“Thứ cô muốn nhất.”

“Cô tại sao phải giúp tôi?”

“Rất đơn giản, ta không muốn cái phế vật này tái xuất hiện, tôi không phải muốn cô ta trở lại hội Liệt Diễm, cô nên biết hiện tại tôi có bao nhiêu vợ vàng muốn trở lại Los Angeles hoàn thành công việc của sư phụ?”

Cái gì? Cô ta không muốn giúp mình trị liệu? Y Hi Nhi buồn bã nhìn Lâm Hựu Lật, cô. Bị chê sao? Nhưng cô ta không phải bác sĩ sao? Bác sĩ không phải từ bi như mẹ hiền sao? Tại sao nhìn thấy bệnh nhân này lại không muốn trợ giúp? Mặc dù Vũ Văn Bác rất xấu, không biết lấy cái gì uy hiếp Lâm Hựu Lật, nhưng trong mắt bác sĩ không phải nên bình đẳng chúng sinh sao?

Ánh mắt của Y Hi Nhi quá cường liệt, khiến Lâm Hựu Lật muốn làm bộ không thấy cũng không được. Huống chi, cô cũng không hy vọng tên phế vật kia hiểu lầm mình. Cô cũng không thích người khác inh là Bồ Tát, thế giới này cần trợ giúp quá nhiều người, nếu như mỗi người đều như vậy, cô căn bản giúp không tới.

“Tôi không phải Bồ Tát, đối với cô tôi cũng bất lực. Chỉ có thể nói vận khí cô không tốt, đầu óc của cô có mấy giây thần kinh bị áp lực nước kích thích tê liệt rồi. Huyết thần kinh bị tắt về sau đưa đến hôn mê, chức năng toàn thân rơi vào trạng thái chết. Cho nên cô ở trong nước một ngày một đêm cũng không chết đuối. Cho đến khi thần kinh tự động thông cô liền tỉnh táo lại, tình huống của cô quá hiếm thấy, cho nên không có người có lá gan tiến hành giải phẫu. Một khi giải phẫu thất bại cô có thể thay đổi thành người thực vật, Vũ Văn Bác cũng bởi vì vậy nên lựa chọn bảo thủ trị liệu, tình huống của cô, chỉ có thể nhìn ý trời.”

Lâm Hựu Lật không muốn phải chịu bêu danh, dù sao cô ở Mĩ là một người được người kính ngưỡng, làm bác sĩ, kiêu ngạo bẩm sinh không dễ cho cô muốn mình mắc oan, mặc dù người kia là một kẻ ngốc.

Những lời này, Cố Á Thuần cũng nghe đến, cô thật không ngờ chính Y Hi Nhi vẫn nói mình có bệnh lại là thật, nhìn cô ấy hoạt bát bình thường, vẫn cho rằng tố chất thần kinh cô ấy suy nghĩ nhiều , không nghĩ tới nghiêm trọng như thế.

Y Hi Nhi lần đầu tiên biết bệnh tình, lời nói Lâm Hựu Lật nghe vào trong tai cô, ý tứ giống mắc phải bệnh nan y, trong bụng chợt lạnh, trực tiếp ngồi trên đất, “Vây. Vây tại sao tôi xuất hiện trí nhớ kỳ quái? Từ sau khi rơi xuống biển, thì trí nhớ Vương Hi Phượng vẫn tràn vào trong đầu, còn có một thanh âm nói cho tôi biết, tôi chính là Vương Hi Phượng, đây là chuyện gì?”

” Có phải trước khi chết chìm cô xem qua Hồng Lâu Mộng, hơn nữa đối với Vương Hi Phượng ấn tượng đặc biệt khắc sâu? Nếu như có, đây chẳng qua là suy nghĩ nghịch hành mà thôi. Loại người như cô ta đã thấy mấy lần, gặp phải tình huống đột phát, trong lòng và sinh lý không cách nào chịu đựng được. Tình huống mỗi người không giống nhau, có người biến thành người sống đời sống thực vật, có người mất đi trí nhớ, năng lực chịu đựng mạnh thì sẽ không ảnh hưởng đặc biệt, nhưng không có người đặc biệt giống cô, trí nhớ chợt tăng nhiều, những chuyện trước kia không nhớ rõ bây giờ lại rõ ràng.”

36. Chương 37: Cố Á Thuần Khiêu Khích

Suy nghĩ một chút triệu chứng trước kia, chính xác là trí nhớ trở nên rất tốt. Hơn nữa lí do không cần thận rơi vào eo biển là vì cô cải trang thành học sinh cấp 3, khi đó có xem qua Hồng Lâu Mộng. Cô ghét Cố Bảo Ngọc, cảm thấy đó chính là hình tượng nhà giàu đùa bỡn con gái, còn Lâm Đại Ngọc cũng không ưa thích, cả ngày mắt cao hơn đầu xem thường cái này xem thường cái kia. Duy chỉ thích phụ nữ kiên cường Vương

Hi Phượng, bởi vì đời này cô thiếu nhất chính là kiên quyết, nằm mộng cũng muốn như người ta, cho nên trí nhớ đặc biệt khắc sâu.

Nhìn nét mặt Y Hi Nhi, Lâm Hựu Lật mặc dù có chút không đành lòng, nhưng vì có thể sớm ngày trở lại Los Angeles, cũng chỉ có thể như vậy.

“Cô đi đi, đây là đĩa phim các cô muốn, chỉ cần cô không trở lại bên người Vũ Văn Bác, vậy tôi cũng không cần tiếp tục ở hội Liệt Diễm rồi. Như vậy đối với người nào cũng tốt, bệnh của cô chỉ có thể nhìn ý trời, nói không chừng sau này trở về nếu tâm tình tốt đột nhiên bệnh tình cũng tốt lên. Đừng trách tôi vô tình, người không vì mình trời tru đất diệt, tôi chỉ có thể làm như vậy.”

Cố Á Thuần đỡ Y Hi Nhi ngồi dưới đất, nhận lấy đĩa trong tay Lâm Hựu Lật, hướng nhà thờ lớn phía trên đi tới. Cô đã nghe tiếng máy bay trực thăng, đó là máy bay Hình Cảnh Quốc Tế cô mượn tới tiếp ứng, nếu như hiện tại không đi, rất nhanh sẽ bị phát hiện, đến lúc đó muốn đi cũng không được rồi.

Y Hi Nhi nghe lời nói Lâm Hựu Lật, cả người lệt vào trạng thái si ngốc. Cô không thể tin được là không còn thuốc chữa, nhưng Lâm Hựu Lật không cần phải gạt cô, huống chi, Lâm Hựu Lật cũng không phải người nói láo, mặc dù Lâm Hựu Lật không thích cô, nhưng tính tình Lâm Hựu Lật không vu cáo cho người khác.

Y Hi Nhi cảm giác số mạng mình đặng mạnh, toàn thân cũng xụi lơ.

Mặc cho Cố Á Thuần kéo về mái vòm, bởi vì tốc độ Cố Á Thuần quá nhanh, thỉnh thoảng lại đụng xung quanh, nhưng không còn chút tri giác.

Mặc dù cảm thấy rất có lỗi, nhưng Lâm Hựu Lật cũng bất lực, nhìn một lần cuối, vội vàng xoay người rời đi, trở về hiện trường hôn lễ, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, Vũ Văn Bác kia không thể không phòng.

Giáo đường St. Peter là giáo đường có đỉnh tròn lớn nhất thế giới, Cố Á Thuần mang theo Y Hi Nhi leo lên đỉnh giữa giáo đường. Từ trên cao nhìn xuống, có thể nhìn khắp thành La Mã, lúc này là ban đêm cũng là lúc huy hoàng nhất, nhưng họ không có thời gian dừng lại, giáo đường đã bị bao vây, tham gia hôn lễ này đều là Xã Hội Đen, họ tùy thời có thể bị phát hiện.

Cảnh sát Italy đã hạ máy bay trực thăng xuống thấp nhất, chỉ cần Cố Á Thuần và Y Hi Nhi làm xong nhiệm vụ là có thể trực tiếp rời đi, Cố Á Thuần đang đứng ở khung tròn trên đỉnh, mắt nhìn xuống giáo đường, khung cảnh xung quang như bức vẽ tuyệt diệu, chỉ là, họ rất nhanh sẽ phải nói bye bye.

Khóe miệng lộ ra một chút ý cười, quay người lại, dùng sức đẩy Y Hi Nhi lên máy bay trực thăng.

Một cảnh sát bên trong vươn tay tiếp được Y Hi Nhi, dùng sức kéo lên.

“Cố Á Thuần!”

Một thanh âm cắn răng nghiêng lợi vang lên, Vũ Văn Bác giận không kềm được.

“Đi!” Theo Cố Á Thuần hét một tiếng, máy bay trực thăng rất nhanh lên cao, đồng thời để xuống một cái thang, Cố Á Thuần không thèm để ý máy bay, đôi tay leo lên cầu thang, theo máy bay trực thăng lên cao, rời đi mặt đất.

Lộ ra nụ cười cuồng vọng, Cố Á Thuần ngông cuồng nói:

“Ngượng ngùng, thuộc hạ của tôi mặc dù rất lỗ mãng, vừa ngốc, chỉ là có lúc rất đáng yêu, cho nên tôi còn không thể bỏ lại cô ấy, Vũ Văn Bác, sau này gặp lại.”

Người đi theo Vũ Văn Bác nghe vậy, không nói hai lời giơ súng nhắm ngay máy bay trực thăng.

Cánh tay dài của Vũ Văn Bác vừa nhấc, chặn lại khẩu súng, mấy người theo phía sau cũng không dám nổ súng, chậm rãi buông súng trong tay, lặng lẽ đứng sau lưng Vũ Văn Bác.

Vũ Văn Bác chưa thấy Y Hi Nhi tuyệt vọng như vậy, trên mặt cô luôn dương dương vui vẻ, giống như vĩnh viễn không có phiền não. Luôn luôn cười nói, cho dù không nói nhưng vẻ mặt cũng giống như đang mỉm cười. Nhưng bây giờ, ở trước mặt anh, cô bình tĩnh nhìn anh, bình tĩnh nhìn chăm chú anh, cái loại bình tĩnh đó, là tái nhợt tuyệt vọng, lòng Vũ Văn Bác đột nhiên lạnh lẽo, lạnh lẽo thấm vào tim phổi!

Có phải cô đã biết bệnh tình của mình rồi?

Nhìn Y Hi Nhi từ từ biến mất trước mắt mình, Vũ Văn Bác nắm chặt quả đấm, mắt lộ ra ánh sáng nguy hiểm.

Cố Á Thuần, rất tốt!

Nhìn Vũ Văn Bác kinh người, một thuộc hạ nhìn máy bay trực thăng đã sớm vô ảnh biến mất, lấy can đảm mở miệng: “Chủ tử.”

Vũ Văn Bác thu hồi ánh mắt, không nhìn theo hướng trực thăng rời khỏi, cất bước trở về, lạnh lùng mà nói: “Thông báo Tây Môn về Italy, nói ta bồi đại tiểu thư đi Trung Quốc giải sầu rồi.”

.

Trung Quốc, Hạ Môn.

“Cảnh viên 2513 báo cáo, bảng số xe A4912 lúc này ở khu nam lộ Tư Minh hướng đường Tân Hoa, lúc này.”

“Đây là đồn cảnh sát phía tây Hạ Môn, chúng tôi yêu cầu trung tâm kiểm soát nhập cảnh hàng không trái phép trợ giúp, xin.”

“Ariene, tới đây giúp tôi nhìn xem, nơi này.”

Đồn cảnh sát hình sự phía tây trợ giúp, liên lạc điện thoại, lật lại vụ kiện, tra tìm tài liệu, in báo cáo. Phòng làm việc không tới 60 m2 hỗn loạn, một nhóm người bận tới mày tới mặt, hận không thể có thể thêm hai cái tay ba cái miệng.

Nhìn đồng nghiệp, Y Hi Nhi nổi nóng, tắt trò chơi đại chiến nửa thực vật cương thi, chà sát tay đứng lên, di chuyển sang vị trí bên cạnh.

Nhìn đôi mắt đồng nghiệp A liễu mạng chăm chú nhìn máy vi tính, cố gắng lộ ra nụ cười cực kỳ thân thiện, vô cùng dịu dàng nói: “Cậu xem tôi có thể giúp gì không, chớ khách khí, cứ nói.”

Người chui trong máy vi tính chợt ngẩng đầu lên, từ từ nhìn sang Y Hi Nhi.

Hắc hắc, ba ngày rồi, rốt cuộc có người nhìn mình.

Nữ Ma Đầu dẫn mình trở về Hạ Môn liền lập tức cầu cấp trên an bài kiểm tra sức khỏe toàn thân. Đáng tiếc căn bản không có cách gì kiểm tra được nhận thức, Lâm Hựu Lật đã từng nói huyết vị não bộ thần kinh của cô bị nghiền ảnh hưởng tới phản ứng cơ thể. Nhưng bệnh viện căn bản không cách nào tra ra vấn đề gì, đứng nói đến tiến hành trị liệu.

Sau, tu dương mấy ngày, Y Hi Nhi không có gì bất thường, 5000 đồng trong thẻ ngân hàng bị lấy ra mua một bộ điện thoại di động. Điện thoại di động cũ của cô đã bị Tây Môn Dật xử lý không thấy thi thể, ở thế kỷ hai mốt khoa học kỹ thuật phát triển, không có điện thoại thì sống không nổi. Vì vậy dưới sự dụ dỗ của nhân viên bán hàng, tốn ba ngàn đồng tiền mua một bộ điện thoại di động, đồ trong nhà thì Dịch Đình đã dùng, lại lấy ra 1000 đồng mua củ gạo dầu muối tương dấm một tháng cùng với đồ dùng hàng ngày, cũng xài hết.

Dịch Đình gần đây bất lợi, kinh tế công ty lại lần nữa xuống dốc, vốn định dựa vào Dịch Đình, kết quả tên kia căn bản không nhờ vả được, chỉ vì kiếm tiền đã lại bay đến Singapore công tác rồi.

Nhớ tới ngân phiếu mình giấu trong hoa viên hội Liệt Diễm ở Italy, Y Hi Nhi liền hối hận cực kỳ, ban đầu cô nên đem chi phiếu theo người, như vậy, hiện tại liền giàu, đáng tiếc, trên thẻ giới không có thuốc hối hận.

37. Chương 38: Cuộc Sống Của Y Hi Nhi Trong Đội Hỗ Trợ

Vì có thể sống, Y Hi Nhi yêu cầu được đi làm, tốt nhất là an nhàn không phải quá liều mạng vì công việc.

Vì vậy, Nữ Ma Đầu an bài cô ở khoa hỗ trợ đội hình sự. Ba ngày rồi, làm việc được ba ngày nhưng trừ lúc vừa tới, đội trưởng mỉm cười với mình, nói mấy câu khích lệ, không còn ai có bất kỳ phản ứng gì, thậm chí

lúc cô tự giới thiệu mình cũng không có ai nhìn cô một cái. Chỉ là nhàn nhạt nhìn, phòng làm việc an tĩnh ba giây, sau đó lại là âm thanh huyền não của công việc.

Nhớ tới ba ngày này mình chịu đựng như ba năm, tâm tình Y Hi Nhi cũng không quá tốt.

Nhưng.

Ánh mắt đồng nghiệp A cũng không tốt, tại sao cảm thấy cô ấy nhìn mình trống rỗng như vậy?

“A!” Người kia chợt vỗ trán một cái, giống như nhớ tới cái gì, cả người rung lên, liền cầm đồng tài liệu trên bàn chạy như điên ra ngoài, trong miệng lầm bầm: “Tôi hiểu rồi, cả đêm không chớp mắt, cuối cùng tôi cũng suy nghĩ thông suốt rồi, Hình lão đại, tôi đi một chuyến pháp chứng nữa!”

Trong phòng làm việc khép chặt của đội trưởng truyền đến tiếng trầm thấp đáp lại: “Đi đi, xong rồi trực tiếp về nhà nghỉ ngơi.”

Nhìn một màn này, Y Hi Nhi phát điên, cư nhiên không phải nhìn mình. Người kia có ý gì, rõ ràng cô nói chuyện bên tai, tại sao làm như không nghe được? Quá ghê tởm, không cần khi dễ người như vậy a.

Không chịu nổi đối đãi lạnh lùng, Y Hi Nhi tức giận gầm lên một tiếng: “A!”

Chỉ tiếc, tiếng rống giận dữ của cô bị thanh âm gõ bàn phím cùng tiếng nói chuyện điện thoại che mất. Chỉ có bốn bốn mắt ngồi đối diện cô ngây ngốc nhìn một cái, lộ ra nụ cười khinh miệt sau tiếp tục cúi đầu gõ máy tính.

Không chịu nổi, không chịu nổi, đối đãi phi nhân tính thật sự làm người ta buồn bực a!

Mang giày cao gót giành được từ Dịch Đình, tức giận hất tay đi, lão nương không làm nữa! “Cộp cộp.”

Móc điện thoại, Y Hi Nhi nhanh chóng gọi điện, điện thoại vừa thông liền giận dữ quát: “Cố Nhã Thuần! Cô có ý gì? Mình ở Tổ Trọng Ân rất thỏa mãn đúng không. Vậy cũng không cần qua cầu rút ván ném tôi đến trợ giúp nơi thâm sơn cùng cốc này. Cô có biết mấy ngày này tôi trôi qua như thế nào không? Mẹ, ba ngày rồi, tôi chỉ biết đội trưởng họ Hình, những người khác không hề biết, về nhà oán trách cùng Dịch Đình đều chỉ có thể nói là đồng nghiệp ABC. Cô biết bọn họ lạnh lùng ra sao không? Tại phòng làm việc vắng vẻ như vậy, lòng bọn họ sớm đã không còn ánh mặt trời, biến thái vạn vạn, cô còn để tôi – đoá hoa của tổ quốc đến đây, cô có ý gì?”

Nói xong một hơi, Y Hi Nhi cảm thấy trong lòng thoải mái không ít.

Nhưng là? Tại sao không trả lời? Cố Nhã Thuần Nữ Ma Đầu cư nhiên mặc ỉnh tức miệng mắng to? Đây không phải là phong cách của cô ấy? Chẳng lẽ cúp điện thoại sao?

Đem điện thoại bên tai ra trước mắt nhìn một cái, đang trò chuyện a!

Trong khi Y Hi Nhi nghi hoặc không thôi, liền cảm giác sau lưng mình một hồi âm lương.

Quả nhiên, vừa quay đầu lại thì có một cái tát hạ xuống!

“Pằng!” thanh âm thanh thúy dễ nghe.

“Như vậy đã không chịu nổi sao? Cô không phải nói trở về đồn cảnh sát không làm nằm vùng nữa? Cô không phải nói không muốn liều mạng nhưng lại có cơ hội thăng chức sao? Tôi đều thỏa mãn cô, cô còn có cái gì không hài lòng?” Cố Nhã Thuần vừa đúng có chuyện đi đến khoa cảnh sát, kết quả không giải thích được nhận một cuộc điện thoại.

Nha đầu đáng chết này, còn lo lắng cho cô không quen nên xong chuyện cố ý đi nhìn cô một cái, kết quả cư nhiên không biết điều như vậy.

Y Hi Nhi hít sâu một hơi, mặc dù Nữ Ma Đầu nói chính nghĩa, nhưng cái hoàn cảnh áp lực thấp này thật sự không phù hợp với cô, cô không muốn trở về nữa, “Tôi nói như vậy không sai, nhưng cô biết khoa trợ giúp có nhiều âm u sao? Tôi.”

“Âm u, cái gì gọi là âm u, hiện tại đồn cảnh sát chúng ta từ cấp quản lý trở lên ba người thì có một người từ khoa hỗ trợ. Cô có biết nó có nghĩa gì không? Nghĩa là mặc dù là tầng thấp nhất, nhưng lại có thể dễ dàng thâm nhập các ngành địa phương, nói cách khác, đó là cách nhanh nhất cho để đưa cô vào làm việc ở đồn cảnh sát. Sau khi cô tốt nghiệp phải đi nằm vùng, sớm đã đem kiến thức quên sạch? Cho cô đi nơi đó, là vì rèn luyện cô, để cô thích ứng nhanh nhất, cái người không biết điều này.”

Cố Nhã Thuần tức giận đến toàn thân phát run, cô một lòng vì tên ngu ngốc này thuộc hạ, kết quả lại lại không phân biệt tốt xấu —— không biết tâm người khác!

Dưới tay cô có bao nhiêu thuộc hạ, mỗi người đều thông minh và cố gắng hơn Y Hi Nhi, nhưng cô chỉ ưu ái Xú Nha Đầu này, mọi việc cũng vì cô trước hết. Kết quả, lại nuôi một tên không tim không phổi rồi.

Mặc dù nói vậy, nhưng cô bị đối đãi lạnh nhạt đương nhiên khó chịu, cô cũng rất uất ức, chu mỏ, đáng thương nói: “Nhưng. Bọn họ đều không để ý tôi, thậm chí cũng không cho tôi bất cứ nhiệm vụ nào, tôi căn bản không được rèn luyện.”

“Đó là chuyện của cô, Hình Thiên là đội trưởng ở khoa hỗ trợ pháp lý đã vài chục năm rồi. Thủ đoạn làm việc của hắn là như vậy, hắn là đang thử dò xét tính tình cô như thế nào, có thể bảo trì bình thản không. Trong đội mặc dù âm u, ở địa phương hẻo lánh, nhưng so với bất kỳ chỗ nào đều khó tới nhất. Bọn họ cần chính là năng lực làm việc, người vô tích sự trong mắt bọn họ căn bản đều không đáng nhìn tới.”

Cố Nhã Thuần nheo mắt lại, nhìn Y Hi Nhi đã an tĩnh lại, lời kéo cô ngồi trên ghế, hơi tình ý sâu xa.

Nhìn trời chiều, ánh mặt trời đỏ rực xuyên thấu cửa sổ sát đất phủ lên người Y Hi Nhi, trong lòng Cố Nhã Thuần có chút mềm, nha đầu này. Ấy là còn giống mình a, chỉ tiếc, mặc dù chỉ kém hai tuổi, nhưng lại giống như mình mười năm trước!

Stop! Thật đúng là làm cho người ta không yên tâm được.

“Tôi chỉ nói cho cô một lần. Nếu cô có khả năng ở đội hỗ trợ, như vậy cô sẽ có cơ hội thăng chức. Nếu ngay cả dũng khí ở lại cũng không có, vậy cả đời này cô chỉ tiểu cảnh viên, tôi có thể giúp cô, nhưng điều kiện tiên quyết là cô có tư cách để tôi giúp. Đây là quy củ, cô hiểu không?” ấn đầu vai Y Hi Nhi, ánh mắt Cố Nhã Thuần thẳng tắp nhìn vào mắt Y Hi Nhi, biểu đạt ý trong lòng.

Y Hi Nhi mặc dù đang làm nằm vùng vòng hai năm, lập không ít công lao. Tuy nhiên cũng chỉ là một cảnh sát tay mơ, mà thành viên tổ phá án tất cả đều là tinh anh, phải trải qua chọn lựa nghiêm khắc. Y Hi Nhi không thể một lần vào đồn cảnh sát là có thể tiến vào Tổ Trọng Án, cho nên, cô phải cố gắng, từng bước từng bước đến bên cạnh cô ấy.

Nói là nói như vậy, nhưng làm rất khó, cô thật có thể làm không? Y Hi Nhi không biết đến bao giờ, nhìn Cố Nhã Thuần, muốn từ trong mắt Cố Nhã Thuần tìm được một chút lòng tin và khẳng định. “Nhưng. Tôi có thể à.”

“Ngu ngốc!”

Cố Nhã Thuần chợt đứng lên, đưa lưng về phía Y Hi Nhi nhìn ra ngoài cửa sổ, thành phố Hạ Môn dưới trời chiều có vẻ đặc biệt mong lung.

38. Chương 39: Ôm Trong Ngực Ấm Áp? Sao Lại Quen Thộc Như Vậy?

“Cô vẫn nói muốn vượt qua tôi, nhưng hôm nay cô ngay cả tin tưởng cũng không tới, cô biết tại sao không?” Quay đầu lại, nhìn Y Hi Nhi, Cố Nhã Thuần tiếp tục nói: “Tôi nói cho cô biết, chênh lệch giữa tôi và cô đi, chính là tôi có lý tưởng sẽ nỗ lực hết sức, mà cô lại chỉ muốn ham ăn biếng làm. Năm năm trước tôi tốt nghiệp trường cảnh sát liền tiến vào đội hỗ trợ, ở nơi này một năm liền được vào Tổ Trọng Án. Dùng thời gian hai năm trở thành đội trưởng, sau đó năm thứ tư liền trở thành Đốc sát cảnh giới cao cấp trẻ tuổi nhất, cô cho rằng, tôi vận số như vậy sao?”

Nói lời cuối cùng, Cố Nhã Thuần cơ hồ rống lên, cô thích Y Hi Nhi vui vẻ tự tin. Vô luận gặp chuyện gì, rõ ràng chưa có thực lực và nắm bắt, lại có thể vĩnh viễn tràn đầy tự tin, có lúc cô thật không biết tự tin của

Y Hi Nhi đến tột cùng từ đâu mà đến. Nhưng cô yêu loại trong sáng đó, rục rờ như vậy cơ hồ làm người ta loá mắt.

Nhưng hôm nay trên con đường sự nghiệp, cô lại chợt trở nên lo lắng như vậy. Không giống cô, đó không phải là Y Hi Nhi cô biết.

Vừa nghiêng đầu, Cố Nhã Thuần kiên quyết rời đi, lưu lại Y Hi Nhi một mình nhìn dưới trời chiều.

Vậy sao? Đây chính là chênh lệch giữa tôi và cô sao? Vĩnh viễn không khuất phục, đây chính là phong cách của cô sao? Được rồi, mặc dù hành động của những tên kia thật sự làm người ta căm tức. Nhưng, chỉ vì cô đánh giá tôi rất tốt, hơn nữa lần đầu tiên dịu dàng kiên nhẫn nói chuyện với tôi, vậy tôi sẽ cố gắng cho cô xem. Để cô biết, không phải là Y Hi Nhi không làm được, mà bởi vì Y Hi Nhi không muốn làm mà thôi!

Nắm chặt quả đấm, Y Hi Nhi nhếch miệng, nâng lên nụ cười tự tin đẹp mắt.

Trở lại phòng làm việc đội hỗ trợ hình sự, hít sâu một hơi, lộ ra nụ cười chói mắt nhất, đẩy cửa phòng làm việc, bước chân phóng khoáng, tràn đầy kích tình nói: “Các vị anh chị em cực khổ, tôi có mua thức uống và pizza, có cần bổ sung thể lực hay không?”

Cố Nhã Thuần, chờ xem, để cho nhiệt tình của Y Hi Nhi cô làm tan chảy những thứ lạnh lẽo này.

Ngay cả đại ca xã hội đen đều làm được, còn có cái gì mà Y Hi Nhi không làm được đây?

Áo sơ mi màu xanh dương nhạt, váy tây trang màu đen, giày cao gót tím 10 cm, túi xách ZO-RA, đầu tóc toàn bộ cố định ở sau ót, Y Hi Nhi thành bộ dạng tri thức, vui vẻ lên xe bus.

Quả nhiên, hoà mình cùng đồng nghiệp không quá khó khăn như mình tưởng a. Hơn nữa, còn biết tên tuổi mọi người, thật là chuyện vui sướng. Ăn xong tán gẫu một chút, Hình Thiên lão đại đưa mình rất nhiều tài liệu, thật là một buổi chiều đẹp a!

“Đạt lạng, đạt lạng, đạt lạng.” Lú lo, Y Hi Nhi gặp chuyện tốt, tinh thần thoải mái chờ xe buýt.

Chợt, một chiếc Ferrari màu lửa đỏ dừng ngay trước mặt, Y Hi Nhi thức thời lui về phía sau một bước. Cái loại xe hạng sang đó không phải là thứ cô có thể khinh nhờn, dĩ nhiên chỉ có thể đứng xa nhìn, thấy còn rõ ràng hơn đây.

Ah? Xuống xe là đôi giày da màu đen, hình như là người có tiền a!

Cảm khái một câu, Y Hi Nhi chợt thở dài, nếu không phải quên cầm chi phiếu, hiện tại cô cũng có thể mua được.

“Đại tiểu thư!” Thanh âm cứng cáp có lực, hù Y Hi Nhi lui về phía sau một bước dài.

Hồngбет, chưa từng đi giày cao gót như vậy, giống như dẫm phải một viên đá, không khỏi xấu hổ.

“Ai nha, má ơi!” Y Hi Nhi kinh hoảng hô to một tiếng, đôi tay cuống quýt quào loạn.

Thật may a, bắt được cánh tay ai đấy.

Chỉ tiếc, một hồi thanh âm kinh hoảng, “Đừng, đừng, không đứng nổi, cô bắt nhầm người rồi.” Thanh âm vừa vang lên, cũng cảm giác một hồi tiếng bước chân hốt hoảng rời đi.

Cảm giác đứng vững vàng, Y Hi Nhi muốn thở phào, lại bị người đẩy một cái, cả người hoàn toàn mất phương hướng, nằm sấp xuống.

Lần trước cứ nhiên bị người đẩy, hơn nữa bây giờ cô lại tận mắt nhìn thấy cái tên chạy trốn chết chính là một người đàn ông, thật là oắt con vô dụng, nhìn thấy tiểu thư đáng yêu như vậy cứ nhiên không giúp một tay, nguyên rủa người cả đời không có vợ!

Vì vậy, Y Hi Nhi lần này vận rủi phủ xuống, nhắm mắt lại, chuẩn bị yên lặng chịu đựng.

Hả? Được ôm trong ngực ấm áp? Thế nào quen thuộc như vậy?

Mở mắt, lồng ngực bên trái xuất hiện trước mắt, ngẩng đầu, Y Hi Nhi hoàn toàn tròn tròn mắt.

Toàn thân cứng ngắc, lộ ra miễn cưỡng nụ cười, “Cái đó. . . . Chào buổi sáng!” Thế nào lại là Vũ Văn Bác?

Trời ạ, cứ nhiên đuổi tới, làm thế nào? Lỗ chân lông toàn thân Y Hi Nhi dựng đứng a.

“A! A. Ừm ừm.” Trong khi Y Hi Nhi âm thầm cau mày không biết nên làm sao, một hồi thanh âm truyền đến. Nghi ngờ nhìn nơi thanh âm truyền tới, là tên chạy trốn chết bị hai người mặc tây trang màu đen hành hung.

Lộ ra nụ cười cực kỳ kinh hi , Vũ Văn Bác vỗ vỗ đầu Y Hi Nhi , dịu dàng nói: “Bây giờ đã bảy giờ tối, không phải là buổi sáng a, con gái ngoan.”

“A ha ha. Đúng vậy a, nói như vậy, khó trách đói bụng rồi, mau về nhà ăn cơm đi, bái bai!” Phất tay một cái, Y Hi Nhi vội vàng bước nhanh chân chạy tới đồn cảnh sát.

Mặc dù Vũ Văn Bác thoát nhìn rất dịu dàng, mặc dù trên mặt còn là cười híp mắt, nhưng, cảm giác đó là đang tức giận. Vũ Văn Bác hiện tại rất tức giận, nhất định là vì mình trốn đi. Nhưng, mặc dù thật ngại, nhưng mình vốn là bị buộc ở lại hội Liệt Diễm , không phải chính cô cam tâm tình nguyện, như vậy cô chạy trốn, đó là chuyện đương nhiên .

Ách! Hồng bét, Vũ Văn Bác đi theo phía sau, còn một bộ rất nhàn nhã, làm thế nào?

“Con gái ngoan, phương hướng này cũng không phải về nhà, con đi nhầm, , cha dẫn con về nhà thôi.” Vũ Văn Bác nói xong, chợt cất bước đến trước mặt Y Hi Nhi, dễ dàng bế lên.“Thật là đứa bé ngây ngốc, cha không có ở đây liền làm loạn, cũng nhẹ đi không ít.”

“Tôi.” Y Hi Nhi bị sợ đến nói không ra lời, trên người Vũ Văn Bác có loại khí ép, khiến cô cảm thấy có một chút sợ hãi, thậm chí có chút hối hận, hối hận mình khiến Vũ Văn Bác tức giận. Mặc dù không biết tại sao lại có cảm giác đó.

Đại khái, bởi vì mình còn rất sợ chết đi! Y Hi Nhi nghĩ.

Cầm Vũ Văn Bác chống đỡ trên đầu Y Hi Nhi , thanh âm dịu dàng dễ nghe nói: “Nhìn thấy cha vui mừng không nói ra lời sao? Thật là đứa bé ngoan, ngồi trên đùi cha, để cha nhìn thật kỹ một chút, một tuần lễ này có trở nên đáng yêu hơn không?”

Ngồi trong Ferrari, trước mặt là hai người mặc tây trang màu đen ngồi ở hàng ghế trước, Ferrari màu đỏ an tĩnh dừng trên phố bắt đầu lên đường.

39. Chương 40: Cha, Có Thể Không Ở Chung? (p1)

Sau buổi hôn lễ, Tây Môn Dật bị triệu hồi khẩn cấp về Italy, trong hai ngày Vũ Văn Bác toàn bộ mọi chuyện giao lại cho Tây Môn Dật, sau đó đi thẳng tới Hạ Môn. Nhưng Vũ Văn Bác không vội vã đi tìm Y Hi Nhi, mà thông qua hội Liệt Diễm thu thập tất cả tư liệu liên quan đến Y Hi Nhi.

Trước đây, Tây Môn Dật đã từng điều tra Y Hi Nhi, nhưng lại bị Vũ Văn Bác cản lại. Cho nên chỉ biết Y Hi Nhi là cảnh sát Trung quốc, những thứ khác cũng không biết, lần này, tư liệu Vũ Văn Bác lấy được bao gồm quá trình từ nhỏ đến lớn của cô. Thậm chí đã bị bệnh gì dùng thuốc gì, từng học thi mấy lần, thậm chí bạn bè thân mật nhất cũng bị liệt vào đối tượng điều tra.

Sau đó, Vũ Văn Bác mới đến trước mặt Y Hi Nhi, lần này, sẽ không buông tay.

Cẩn thận từng li từng tí ngẩng đầu lên, Y Hi Nhi nuốt nước miếng, thanh âm có chút suy yếu: “Con. Đói bụng rồi.”

Mặc dù biểu hiện lần này của Vũ Văn Bác dịu dàng hơn những lần trước, nhưng Y Hi Nhi lại cảm thấy Vũ Văn Bác sắp sửa phun trào lửa giận.

Người đàn ông này, càng tức giận, càng dễ nói chuyện.

Cảnh báo nguy hiểm trong lòng Y Hi Nhi nhấp nháy đèn đỏ, có chút lo sợ.

Nhìn giường mềm mại của mình bị thân thể cao lớn của Vũ Văn Bác chiếm cứ, Y Hi Nhi máu nóng xông lên đầu.

Muốn lấy chổi đuổi đánh Vũ Văn Bác ra khỏi cửa, còn không thì đóng cửa thả chó. Chỉ tiếc cây chổi hôm trước vừa bị hư chưa kịp mua, trong nhà cũng có một con chó, nhưng chỉ là thú ngồi bông, là fan của Dịch Đình tặng. Mà Dịch Đình không cần, vì vậy đến phiên cô.

Vũ Văn Bác nhàn nhã ngồi trên giường màu hồng, hai chân bắt chéo, nhìn gian phòng nhỏ ẩm áp, không biết suy nghĩ cái gì.

Thở dài, Y Hi Nhi đứng thẳng cung kính dâng lên một ly cà phê, như đứa trẻ làm việc sai.

Nhận lấy cà phê, ngửi mùi vị khê nhú mây, loại cà phê loãng anh không uống, nhưng nếu là con gái đưa lên, Vũ Văn Bác rất nể mặt uống một hớp.

Ánh mắt Y Hi Nhi vẫn không dời khỏi Vũ Văn Bác, thói quen nghề nghiệp bắt cô dưới mọi tình huống đều phải giữ tinh táo quan sát cẩn thận, cho nên không bỏ sót bất cứ vẻ mặt nào của Vũ Văn Bác.

Cũng đúng, người ta cao cao tại thượng, làm sao lại uống loại cà phê loãng này?” Cà phê bình dân rất khó uống? Nếu không ngài ra quán cà phê uống đi, xuống lầu quẹo trái 30m, rồi quẹo phải 200m thì có một quán cà phê, ngài đi thong thả, không tiền!”

Vũ Văn Bác nghe vậy, ngẩng đầu lên nhìn Y Hi Nhi thật sâu, Y Hi Nhi sợ đến mức tay chân hốt hoảng, chỉ sợ không đuổi được vị Đại Phật này.

Vũ Văn Bác buông cái ly trong tay, hướng Y Hi Nhi ngoắc ngoắc.

Nhìn ánh mắt không cho phép kháng cự, Y Hi Nhi ngoan ngoãn đến gần.

Đưa tay vỗ vỗ đầu Y Hi Nhi, Vũ Văn Bác mỉm cười nói: “Hiểu rõ sai lầm rồi chưa?”

Lỗi? Cái gì lỗi? Mẹ, lão nương làm gì sai? Chẳng lẽ trở về nhà mình cũng sai lầm sao? Y Hi Nhi nổi giận, trong mắt bốc lên ngọn lửa nhỏ hừng hực.

Vũ Văn Bác lạnh nhạt nhìn thoáng qua Y Hi Nhi, khẽ nheo lại phượng nhãn(mắt phượng) hẹp dài, ngọn lửa nhỏ trong mắt Y Hi Nhi lập tức dập tắt.

Cúi đầu, Y Hi Nhi trong lòng len lén thăm hỏi tổ tông mười tám đời của Vũ Văn Bác, sau đó mới giương lên mỉm cười ngọt ngào, “Biết cha, con về sau nhất định nghe lời, cố gắng làm việc, khiến tất cả mọi người yêu thích con.”

Y Hi Nhi thông minh lập tức đổi mặt lấy lòng Vũ Văn Bác, lại gả thích lập trường kiên định ở lại Hạ Môn. Nói giỡn, Cố Nhã Thuần thiên tân vạn khổ mới cứu mình ra khỏi hội Liệt Diễm, nếu không hảo hảo quý trọng, Nữ Ma Đầu nhất định sẽ đem mình róc xương lóc thịt.

Nhướng mày, Vũ Văn Bác lần nữa cảm cà phê nhẹ nhàng lướt qua một cái, giống như vô ý hỏi: “Vậy sao?”

“Uh, Đúng vậy, con dùng lòng yếu ớt của phụ nữ thề, nếu con nói láo sẽ bị trời giáng năm.”

Y Hi Nhi vỗ ngực chuẩn bị thề, liền bị Vũ Văn Bác bụm miệng, kéo đến trên đùi bền chắc của anh.

Ôm lo sợ trong lòng, da đầu Y Hi Nhi có chút căng lên, cô không phải lần đầu tiên ngồi trên đùi Vũ Văn Bác, nhưng nhớ đến lời nói thị uy của Cố Nhã Thuần lúc trước, Y Hi Nhi vẫn cảm thấy sợ hãi.

Lúc ấy mặc dù cô bị bệnh tình của mình hù dọa, nhưng lời nói Cố Nhã Thuần cô vẫn nghe rõ ràng.

Mặc dù thời gian đi theo bên cạnh Vũ Văn Bác không phải rất dài, nhưng nó đã đem tính tình Vũ Văn Bác hiểu rõ, hành vi này của Cố Nhã Thuần căn bản là tìm chết.

“Không phải nói dối bụng rồi sao?” Vũ Văn Bác sờ sờ bụng Y Hi Nhi, động tác không chút nào chậm lại, như chuyện đương nhiên, hoàn toàn không nghĩ tới bụng con gái không thể sờ loạn.

Y Hi Nhi quệt mồm muốn bày tỏ bất mãn, nhưng vẫn bỏ qua. Chuyện Vũ Văn Bác muốn làm dù cô phản đối cũng vô ích, giống như rõ ràng mình đang nói láo, Vũ Văn Bác có thể làm như không biết, vậy thì tạm thời cứ xem mình như con gái đi, hoặc là. thành đứa trẻ.

“Dạ, Lão Nhân Gia chờ chốc lát, tiểu nhân chuẩn bị bữa ăn.” Cúi gằm đầu, Y Hi Nhi từ trên đùi Vũ Văn Bác nhảy xuống, ra khỏi phòng vào phòng bếp chuẩn bị bữa ăn tối.

Năm phút sau.

“Cha, bữa ăn tối tốt lắm, mau di dời tôn giá đến phòng ăn đi.” Nhìn mỳ ăn liền nóng hổi, Y Hi Nhi ngồi xếp bằng trên sàn nhà, chuẩn bị cùng ăn. Đây là trứng trắng, hơn nữa bảo đảm ăn sẽ không đau bụng.

Nhìn Y Hi Nhi ngồi trên đất, trên mặt Vũ Văn Bác có chút xanh mét, “Đây là bữa ăn tối của con?”

Y Hi Nhi nuốt thức ăn trong miệng, ngẩng đầu nhìn Vũ Văn Bác, “Trong nhà chúng ta chỉ có mỳ ăn liền, không có cái gì khác, con không muốn lừa dối cha, không tin vào phòng bếp em thử.”

Biết Vũ Văn Bác sống an nhàn sung sướng, loại đồ ăn bình dân này anh khẳng định không tiếp thụ nổi, hừ! Này tốt nhất, sớm đi đi, khỏi mất công cô chuẩn bị thêm một phần, cô hiện tại nghèo rớt, vật giá lại leo thang, một thùng mỳ ăn liền đã 4 đồng rồi.

“Con bình thường cứ ăn như vậy?” Vũ Văn Bác ghét bỏ nhìn mỳ ăn liền trước mặt, dù tản ra mùi thơm nhưng thật ra không tốt cho sức khỏe.

“Không có biện pháp, con đã nói trước, ở nhà chỉ có thể ăn cái này, con nghèo lắm, không có tiền dư tiêu xài, muốn ăn ngon tự đi khách sạn.”

Y Hi Nhi nói xong tiếp tục cúi đầu chuẩn bị chiến đấu với bát mỳ, kết quả nữa còn không cầm chắc, thân thể đã cảm thấy nhẹ bẫng.

“A. Làm sao?” Y Hi Nhi bị Vũ Văn Bác một tay xách lên, đi ra ngoài cửa.

“Đi ăn cơm!” sắc mặt Vũ Văn Bác không tốt lắm, khó trách cảm thấy nha đầu này giống như gậy đi. Ăn loại thức ăn không có dinh dưỡng sao có thể mập lên, thì ra không có mình bên cạnh cuộc sống của cô như thế này, xem ra, sau này không cho phép cô rời khỏi.

“Con không có tiền!” Y Hi Nhi lập tức nói tiếp.

Vũ Văn Bác quay đầu hung hăng trừng mắt, Y Hi Nhi lập tức sợ đến á khẩu, lấy chìa khóa trên bàn liền theo Vũ Văn Bác.

Nói giỡn, đi theo Vũ Văn Bác đồ tốt ăn. Cô đã ăn mỳ mấy ngày liền, tiếp tục như vậy nữa cô cũng cảm thấy dinh dưỡng không đầy đủ, nhất là hôm qua gọi đầu phát hiện tóc rụng.

Cô duy trì nhân viên công vụ đến tận bây giờ, thật đúng là đáng thương a!

40. Chương 41

p2

Đi theo Vũ Văn Bác vào khách sạn, Y Hi Nhi chỉ nhìn trang hoàng đã bắt đầu chảy nước miếng, nơi cao cấp như vậy đầu bếp khẳng định rất cao tay, một bữa ăn cũng đặc biệt xa hoa.

“Hắc hắc.” Y Hi Nhi cười khúc khích.

Xem xét thực đơn, Vũ Văn Bác lúc này mới nhìn qua Y Hi Nhi, cau mày, cầm khăn lông trừ độc lau hai tay của Y Hi Nhi, “Tiền cha đưa cho con đâu?” Không phải cho cô chi phiếu sao?

“Con. Quên ở Italy rồi, đi gấp nên.” Nghĩ tới đây, Y Hi Nhi rất tức giận, mình chẳng lẽ không có số phát tài sao?

Nghe hai người nói chuyện, nhân viên khách sạn một bên hầu hạ vừa len lén liếc Y Hi Nhi một cái. Hẳn vốn tưởng rằng không bị phát hiện, nhưng không nghĩ tới Y Hi Nhi thấy rất rõ ràng, một người nằm vùng lâu dài trong hoàn cảnh không hoàn cảnh quen thuộc vẫn rất nhạy cảm.

“Cho con, nhớ giữ kỹ.” Vũ Văn Bác từ trong ví móc chi phiếu hoàng đưa cho Y Hi Nhi.

Nhận lấy chi phiếu, nhìn sợi tổng hợp vàng óng, cảm thụ sức nặng truyền tới, Y Hi Nhi không nhin được cầm một cái.

Còn chưa kịp căn lên, cầm Y Hi Nhi liền bị Vũ Văn Bác giữ lại, giống như một con con ếch đang há hốc mồm, không nhắm lại được.

“Cha. Cha.”

“Là chi phiếu.” Vũ Văn Bác bắt đắ dĩ giải thích, nếu anh không nói nha đầu này có thể sẽ nghĩ là kim phiếu bình thường rồi? Nhìn Y Hi Nhi gật đầu, Vũ Văn Bác lúc này mới buông tay.

Y Hi Nhi một câu “Cha” làm phục vụ cũng nghe được, không khỏi liếc nhìn Vũ Văn Bác, không nghĩ tới còn trẻ đã có con gái lớn như vậy.

Mặc dù Y Hi Nhi nhìn như con nít, nhưng hôm nay cô mặc đồ công sở, nên khiến phục vụ hiểu lầm Y Hi Nhi là tiểu tam.

Chỉ là, Vũ Văn Bác và Y Hi Nhi đều không để ý ánh mắt của người khác, cũng không thèm để ý.

Vui vẻ ăn xong bữa tối phong phú, Y Hi Nhi ợ một cái. Trước khi rời khỏi, Y Hi Nhi còn đi một chuyến toilet, trong thời gian này, Vũ Văn Bác lại gọi điện thoại cho thuộc hạ, chờ Y Hi Nhi làm xong mọi việc, phục vụ đã biến mất không thấy.

Vũ Văn Bác không để ý ánh mắt người khác, chỉ là, dám can đảm mang theo sắc nhãn nhìn con gái anh, đừng nghĩ có ngày tốt!

Đuổi việc hần là còn chút lòng thành rồi.

Ra khỏi khách sạn, Y Hi Nhi liền đi sang một bên.

Kéo tay Y Hi Nhi, Vũ Văn Bác không vui cau mày, kéo đến trên xe.

Vô lực phản kháng, không thể làm gì khác hơn là theo Vũ Văn Bác, chỉ là, cái này không đại biểu trong lòng cô không có khó chịu.

Ha ha cười , ” Làm sao không biết xấu hổ như vậy, ăn của ngài còn phải đưa tôi về nhà. Dù sao cũng không thuận đường, nếu không tôi tự bắt xe? Hiện tại mới mười giờ, xe rất nhiều, không làm phiền ngài rồi.”

Nói xong chuẩn bị mở cửa xuống xe.

Tôi đi! Tôi đi! Kỳ quái? Như thế nào không thể mở cửa xe đây?

Xem ra, hôm nay lão cha thích chiếm tiện nghi này không tính bỏ qua ỳnh. Nghĩ tới điểm này, thể lực mới vừa ăn no cũng tan thành mây khói, vẻ mặt đưa đám, nhìn Vũ Văn Bác, “Cha, ngài buổi tối định ở đâu? Nếu không. Hay là con đưa cha đi, sau đó nói tài xế đưa con về nhà cũng không muộn.”

“Chúng ta cùng nhau về nhà.” Vũ Văn Bác trong mắt tươi cười.

“A ha ha.”

Vũ Văn Bác biết cười sao? Còn dụ dàng như vậy ? Dĩ nhiên sẽ không rồi, anh ta nhất định đang rất không vui! Nhưng mình hình như không chọc tới hần đi! Thôi, dù sao Dịch Đình vẫn chưa về, tối nay ở phòng Dịch Đình thôi.

Vũ Văn Bác từ lúc nhìn thấy Y Hi Nhi, trong lòng chưa hề có điểm sáng sủa, nha đầu này, một đầu ý định chỉ muốn vạch rõ giới tuyến với mình. Nhà con? Hừ!

Lấy ra một báo cáo bất động sản đưa cho Y Hi Nhi, “Trên thẻ ghi tên của con, đây là lễ ra mắt cha đưa cho con, thích không?” Nói xong, đem bút máy đặt trong tay Y Hi Nhi.

Nhìn kỹ, đó không phải căn phòng hiện tại của họ sao? Lúc nào thì chuyển nhượng cho Vũ Văn Bác rồi? Tại sao chủ thuê nhà không thông báo ỳnh? Nhìn thời gian là ba ngày trước, người chủ kia đã ký cho Vũ Văn Bác rồi.

“Thích thì thích, thế nhưng không phải của cha sao? Của cha, con không dám.” Đẩy đẩy tay, Y Hi Nhi cười nói, nói giỡn, nếu thực sự kỷ đời này đều sẽ dây dưa không dứt .

Tâm tình Vũ Văn Bác thật tốt, nắm tay Y Hi Nhi, “Cha đưa cho con, con cứ cầm, nếu cha không cho phép, con tốt nhất đừng nghĩ sẽ tiếp tục đi làm, biết không?” Nói xong, nửa ép buộc Y Hi Nhi ký tên lên phần chủ sở hữu còn trống, sau đó hài lòng thu lại.

“Biết, cha.” Về mặt đưa đám, Y Hi Nhi chỉ cầu trời cao phù hộ mình sống lâu trăm tuổi, hi vọng Cố Nhã Thuần không biết chuyện này, cho dù có biết cũng không quát to nói nhỏ với mình.

Thu hồi lộ của lão đại, đây là tội gì? Phòng này hình như rất đắt tiền, thế nào cũng phải trăm vạn đi, trời ạ, đây chính là hồi lộ kékê xù a!

Cư nhiên mình còn ký, vậy cùng Khế Ước Bán Thân không khác biệt a!

“Ngoan!” Vũ Văn Bác rất hài lòng vỗ vỗ đầu Y Hi Nhi , tâm tình thật sáng sủa, đem Y Hi Nhi ôm vào trong ngực, vỗ vỗ sau lưng, chỉ thiếu chút nữa hát nhạc đồng dao dụ dỗ con gái.

Về đến nhà, nhìn ánh đèn truyền tới trong khe cửa, Y Hi Nhi có chút nghi ngờ, rõ ràng trước khi đi đã tắt đèn? Làm sao vẫn sáng?

Mở cửa, rương hành lý đầy đất, tối thiểu cũng có năm sáu cái, ngổn ngang trên sàn nhà, còn có một đôi cao gót màu lửa đỏ rực 11 centimet, một người mặc áo tím bó sát, tóc tai bù xù ngồi chồm hổm trên sàn nhà ăn mỳ ăn liền, đó không phải là Dịch Đình sao?

Mới vừa xuống máy bay đói bụng đến gần chết, Dịch Đình về nhà liền thấy mùi thơm ngào ngạt của mỳ ăn liền. Bất chấp tất cả mở ra ăn, đột nhiên cảm thấy nhà mình vẫn ấm áp, ngẩng đầu nhìn lên, không phải là bạn cùng phòng của mình sao.

Vui mừng nhảy lên, hai chân thon dài hai ba bước đã đến trước mặt Y Hi Nhi, liếc mắt nhìn người đàn ông bên cạnh Y Hi Nhi, sau đó dùng sức vỗ bả vai Y Hi Nhi một cái , “Được a, gần đây có chí khí, cư nhiên mang đàn ông qua đêm.”

Y Hi Nhi đã sớm biết Dịch Đình sẽ đánh mình, khê lách thân thể, khiến cái đánh của Dịch Đình không trúng mục tiêu.

“Cậu trở lại sao không nói cho tớ biết?” Người kỳ quái này, còn tưởng cô không có ở đây, buổi tối nay phải làm thế nào? Dịch Đình chết tiệt, ban đầu vì giữ vóc người mảnh mai, cư nhiên chỉ mua giường đơn, hơn nữa còn là loại nhỏ.

Tại sao? Bởi vì cô như vậy sẽ ép buộc mình gầy đi, hơn nữa còn có thể có chỗ trống để túa quần áo, một công đôi việc.

Cho nên. giường của Dịch Đình căn bản không có biện pháp ngủ hai người!

Vừa nghĩ tới buổi tối phải ngủ phòng khách, mặt Y Hi Nhi suy sụp rồi.

Lời nói của Y Hi Nhi khiến Dịch Đình buồn bực, “Cậu nha, tớ còn muốn hỏi cậu đầu rồi, tại sao gọi điện cho cậu đều không liên lạc được? Còn dám hỏi tớ? Có phải lúc tớ gọi điện cậu lại núp ở trong cái động nào đó?”

Điện thoại di động của Y Hi Nhi sớm đã bị Tây Môn Dật ném, mới mua điện thoại di động quên nói cho Dịch Đình.

“Tớ Điện thoại di động bị một con hồ ly nuốt, mới vừa mua cái mới không kịp nữa nói cho cậu biết.” Nhớ tới mặt cười hồ ly của Tây Môn Dật, cô liền cắn răng nghiêng lợi, cư nhiên cho cô một đêm chuyện xưa kinh khủng.

“Hồ ly?” Dịch Đình nghi ngờ hỏi.

Chuyện của mình không có cách nhiều lời, dù sao nhân viên công vụ quốc gia, những chuyện này là bảo mật, vì vậy Y Hi Nhi cười ha hả, “Tớ đi vườn thú gặp một con hồ ly nghịch ngợm á.”

41. Chương 42

p3

Nắm tay, Dịch Đình nghi ngờ nhìn Vũ Văn Bác.

Mặc dù chuyện điện thoại di động có thể lừa dối, nhưng Vũ Văn Bác sống sờ sờ ở trước mắt không thể trốn tránh được.

“Vậy anh ta là ai?” Dịch Đình nheo mắt, quan sát Vũ Văn Bác, nghĩ thầm đáng về Y Hi Nhi có thể đem về mặt hàng tốt vậy sao?

“Tôi là.” Vũ Văn Bác cực kỳ khó chịu khi bị người chăm chú nhìn như vậy, nếu không phải biết cô ta là bạn tốt nhiều năm của con gái, anh đã trực tiếp ném cô ra ngoài.

“Aha.” cậu vừa trở lại nhất định mệt chết đi, tớ đưa cậu về phòng, đừng ăn mỳ ăn liền nữa, nếu không ngày mai cậu lại tập Gym cả ngày. Đi đi!” Y Hi Nhi cuống quýt áp tiếng Vũ Văn Bác, cắt đứt lời nói của anh, sau đó lôi kéo Dịch Đình vào phòng.

Nói giỡn, cả thế giới chỉ có Vũ Văn Bác coi thanh niên lớn tuổi như mình thành đứa nhỏ, hơn nữa còn khi thế hào hùng, hoàn toàn làm mình làm mẩy. Người khác không biết coi như xong, có thể dựa vào bề ngoài của mình lừa dối được, nhưng Dịch Đình ngay cả trên người mình có mấy nốt ruồi cũng biết, làm sao có thể đồng ý quan điểm của Vũ Văn Bác, đến lúc đó đem Vũ Văn Bác chọc giận, ngay cả mình cũng không cứu được.

Đem Dịch Đình đẩy mạnh vào phòng, trở tay đóng lại, sau đó lấy lòng cười, “Ha ha ha. Dịch Đình nhà con rất thú vị, cô ấy thích nhất nói giỡn.”

Đi tới bên người Vũ Văn Bác, cảm thụ trên người Vũ Văn Bác đã bắt đầu hình thành bảo tổ lãnh khí. Quả nhiên, Dịch Đình chết tiệt đã chọc tới vị Đại Phật rồi, cô nàng thiếu đầu óc còn không phát hiện, dám can đảm nói chuyện như vậy cùng Vũ Văn Bác.

Thật may là cô cơ trí!

“Này! Khoan đã!” Y Hi Nhi nghe được tiếng mở cửa, Dịch Đình vừa nói chuyện, vừa ném cái gì tới.

“Vốn là tớ mua chuẩn bị dùng trên đường đi diễn, nhưng không dùng đến, cho cậu.” Dịch Đình mập mờ nhìn Y Hi Nhi, sau khi nói xong trực tiếp đóng cửa phòng mình.

Dịch Đình vừa nói như thế, Y Hi Nhi cũng biết là thứ gì, không phải là bao cao su vì kế hoạch hoá gia đình sao?

Chỉ là. Có ý tứ gì? Tiện nghi cho cô?

Len lén để tay phía sau, Y Hi Nhi cười chỉ chỉ phòng mình, “Cha vào trước, con đi trải giường chiếu.”

Vũ Văn Bác chẳng những không vào phòng, ngược lại ỷ vào ưu thế chiều cao, liền lấy bao cao su bị Y Hi Nhi giấu phía sau. Sắc mặt xanh mét, tức giận trợn trừng mắt nhìn cửa phòng Dịch Đình, “Nói, con dùng qua chưa?” thanh âm Vũ Văn Bác âm u, làm người ta cảm thấy một cỗ hơi thở đè nén đập vào mặt.

Y Hi Nhi lập tức bị sợ đến mức ném bao cao su phải thật xa, cà lăm nói: “Không có, chưa dùng. con chưa dùng.” Chính là cô muốn dùng, cũng không có vật kia a. Đàn ông dùng là được rồi, phụ nữ chỉ cần một viên thuốc là xong, cần gì dùng phiền phức như vậy.

Nghe Y Hi Nhi nói như vậy, sắc mặt Vũ Văn Bác hơi hòa hoãn một chút, xem ra, Dịch Đình này quá nguy hiểm, không thể để cho con gái đáng yêu đơn thuần của mình đi theo người phụ nữ nguy hiểm này.

Bực bội đem Y Hi Nhi chặn ngang ôm lấy, Vũ Văn Bác sải bước tiến vào phòng.

Phòng của Y Hi Nhi là phòng ngủ chính, có phòng tắm riêng, thuộc hạ Vũ Văn Bác đã sớm chuẩn bị áo ngủ và đồ dùng rửa mặt cho anh rồi.

Mặc quần ngủ thổ lưu manh, Y Hi Nhi nỗ lực trải giường chiếu.

Ôm chần, nhìn Vũ Văn Bác vẫn là vẻ mặt mưa gió sắp đến, nuốt vài ngụm nước miếng, “Cha, con trải tốt rồi, ngài. Ngủ ngon. Bái bai. Ngày mai gặp!” Nói xong nhanh như chớp từ trên giường lăn xuống, chuẩn bị bằng tốc độ nhanh nhất chạy đến phòng khách, bởi vì, cô đột nhiên có một loại dự cảm không tốt.

Quả nhiên! Còn chưa lăn đến đáy giường, tay Vũ Văn Bác chụp tới, Y Hi Nhi liền văng vẳng bị Vũ Văn Bác đặt trước ngực rồi.

“Ngủ! Đừng có chạy lung tung!” Vũ Văn Bác nói xong, đem Y Hi Nhi thả lại trong mền.

“Nhưng con.” Cô không muốn cùng anh ta ngủ a! Cô cũng không phải là con gái thật của anh ta, anh ta không phải biết rõ sao? Một người đàn ông khoẻ mạnh nằm ngủ bên cạnh cô, còn thể thống gì? Chẳng lẽ không sợ người khác sẽ nghĩ lệch sao?

Vũ Văn Bác cảm nhận được giọng nói phản kháng và giãy giụa của Y Hi Nhi, trong lòng rất buồn bực, vốn nhìn thấy người phụ nữ kia đưa đồ này nọ cho con gái mình đã cực kỳ khó chịu rồi, cứ nhiên bây giờ ngay cả con gái khéo léo cũng phản kháng mình, uy nghiêm của anh ở chỗ nào?

Vì vậy, giọng nói không tốt nói: “Thế nào?”

Nhìn ánh mắt Vũ Văn Bác sẽ ăn thịt người, Y Hi Nhi rất sợ chết rụt trở về, “Con tắt đèn!”

Không trả lời Y Hi Nhi, Vũ Văn Bác tắt đèn, lên giường đắp kín mền, bắt được Y Hi Nhi đang lẩn xa xa vào trong ngực.

Qua mười phút, Y Hi Nhi bị ép tới thở không nổi, không nhịn được muốn lật người.

Kết quả, nỗ lực nửa ngày, cánh tay Vũ Văn Bác to lớn khiến cô căn bản không thoát được, chặt chẽ đem Y Hi Nhi cố định trước ngực.

Bỏ qua giãy giụa, Y Hi Nhi bình phục hô hấp, “Cha, chúng ta thương lượng một chút đi, có thể không ngủ chung hay không? Con ra ghế sa lon ngủ?”

Trời đánh, bộ dáng như vậy cô làm sao có thể ngủ được? Áo lót còn chưa cởi ra, lại bị đè, hô hấp căn bản không thông suốt, dầu gì cô cũng là một bệnh nhân đi, Vũ Văn Bác cũng không phải không biết, cứ nhiên đem tức giận với Dịch Đình ném trên người cô, thật là tức chết người đi!

Y Hi Nhi ở trong lòng bối trí, mặc dù thân thể của cô bị khống chế, chỉ là nội tâm của cô còn tự do, cho nên, cô lại một lần nữa đem tổ tông mười tám đời của Vũ Văn Bác thăm hỏi một lần.

Cảm thấy Y Hi Nhi nói chuyện hình như có chút lao lực, Vũ Văn Bác ở trong bóng tối cau mày, đem Y Hi Nhi lật qua, kéo vấy, đôi tay vòng qua sau lưng của Y Hi Nhi.

Vũ Văn Bác cử động, khiến Y Hi Nhi ưỡn cong thân thể, bị sợ đến không dám thở mạnh!

Đây là ý gì? Chẳng lẽ bao cao su của Dịch Đình có tác dụng? Hiện tại người đàn ông này không có ý định chơi trò phụ nữ chứ?

Nghĩ tới đây, Y Hi Nhi bị sợ không nhẹ, run rẩy đôi môi, “Cha đại nhân a, con về sau nhất định làm theo lệnh ngài. Con sẽ không chống đối ngài, Lão Nhân Gia ngàn vạn lần buông tha con gái đi. Thật ra con rất khéo léo, hơn nữa đặc biệt nghe lời, ngài nếu phá hư quan hệ này nhất định sẽ hối hận. Thật, phụ nữ xinh đẹp còn nhiều mà, con đây có chút vẻ thù mị sao có thể lọt vào mắt xanh của ngài.”

Theo luân lý, sự trong sạch tương đối quan trọng! Dù sao đã kêu cha rồi, về sau nhất định sẽ trở thành thói quen. Nếu hôm nay cùng anh ta OOX, cho dù tầng mô kia không có gì to tát, nhưng dầu gì cũng là lần đầu tiên a, thế nào cũng phải tranh thủ.

Vũ Văn Bác buồn cười nhìn Y Hi Nhi, chỉ là trong bóng đêm, Y Hi Nhi không có phát hiện.

Nhìn phản ứng của Y Hi Nhi, Vũ Văn Bác cố ý đưa tay đến trước ngực cô, bóp một cái, thành công đưa tới phản ứng kịch liệt của Y Hi Nhi, cả người nhảy bắn lên, may là Vũ Văn Bác kịp giữ chặt.

“Con như cây đậu cô-ve, còn chưa trở mã thành thực đậu, ngài nếu cần sinh lý, ra bên ngoài đi, con bồi ngài đi, có được không?” Y Hi Nhi run rẩy nói.

Trời ơi! Chẳng lẽ tối hôm nay là ngày thanh bạch cuối cùng của cô sao?

42. Chương 43: Con Không Phải Nói Con Không ”nhỏ: Sao?

“Con không phải nói con không sao? 36C!” Vũ Văn Bác lấy tay ra, cởi xuống áo lót ném tới trên ghế.

“Con Con. Cha, ngài đừng đùa con, giết mình!” Trên người đột nhiên nhẹ nhõm, khiến Y Hi Nhi thở phào.

Cũng may, cũng may, nếu như có hứng thú với cô, đã sớm động thủ, cần gì chờ tới bây giờ?

Vũ Văn Bác lần nữa đem Y Hi Nhi đè vào trong ngực, “Cha là sợ con gái ngoan không thở nổi a.” Kéo chần, không để cho gió vào, Vũ Văn Bác tâm tình sáng lãng nói.

Lần này, mặc dù chưa phải dễ hô hấp, nhưng Y Hi Nhi cũng không dám kêu loạn.

Ngộ nhớ lại bị anh ta chiếm tiện nghi ăn đậu hũ nữa. Không cần đem cô mập mờ đến nổ tung, tiện nghi cho cha nhưng xong chuyện liền như gió nhẹ nước chảy, chỉ có trái tim nhỏ của mình bị sợ đến nhảy ra ngoài.

“Đúng vậy a, cha. Thật là người cha tiêu biểu, toàn thế giới phải học tập ngài.” Cười khổ nói, Y Hi Nhi bắt đầu hận không thể nâng chân chó của mình.

Nếu Cố Nhã Thuần biết, khẳng định sẽ trực tiếp ột quả dấm, sau đó sẽ ném qua vai, rồi đá, trực tiếp quật ngã Vũ Văn Bác, cho dù không ngã cũng không thể chạy thoát! Ai kêu mình ở trường cảnh sát không chịu khó học tập, thành tích đều ở mức trung bình, cũng vì ghét huấn luyện viên mà thiếu chút nữa rút.

Nghĩ tới đây, Y Hi Nhi trong lòng bình phục một chút xịu, mặc dù mình không phát tài, nhưng Dịch Đình so với mình cũng không tới đâu, mặc dù mình rất xui xẻo, nhưng khi nhìn vận số Dịch Đình cũng không khá hơn chút nào.

Nghĩ đi nghĩ lại, Y Hi Nhi hài lòng ngủ thiếp đi.

Cảm thấy cô gái nhỏ trong lòng ngực ngủ thiếp đi, Vũ Văn Bác mở mắt, mượn ánh trăng xuyên qua rèm cửa sổ nhìn gương mặt bóng loáng trắng noãn của Y Hi Nhi, mỉm cười ở trên trán cô hạ xuống một cái hôn.

Tròng mắt hẹp dài, xuyên thấu qua trăng sáng, nhìn gương mặt ngủ say, lọt vào trầm tư suy nghĩ.

Hội Liệt Diễm, bang hội trăm năm qua vẫn tồn tại, từ khi anh ra đời, liền đã được định sẽ trở thành lãnh đạo tổ chức này.

Vì làm một lão đại xã hội đen, anh phải tiếp nhận giáo dục vô tình lãnh khốc, trong thế giới của anh không có bất kỳ ánh sáng, bởi vì, anh chỉ có thể thuộc về hắc ám, bởi vì, anh là người lãnh đạo bóng tối, vì nhiều thuộc hạ, nhiều huynh đệ, anh nhất định phải trở thành người đàn ông mạnh nhất.

Hai tuổi bắt đầu học võ, năm tuổi bắt đầu tiếp xúc binh khí, bảy tuổi bắt đầu giết người, trong thế giới của anh vĩnh viễn đều là tràn đầy lạnh lẽo và máu tanh.

Đã từng, mẹ còn có thể len lén nhìn mình, nhưng chẳng biết từ lúc nào, đã không tìm được một bóng dáng dịu dàng. Cha, chỉ có thể nói là người cho anh sinh mạng, người kia, là một Hắc lão đại thành công, hắc lãnh khốc, vô tình, đem mình cũng bồi dưỡng giống như mình, bởi vì, chỉ có lãnh khốc vô tình, mới có thể chân chính cường đại.

Vốn cho là, trong bóng đêm đã lâu, đã sớm bị tôi luyện thành sắt đá, ngay cả tâm cũng nguội lạnh rồi, không nghĩ tới, anh cứ nhiên có thể gặp một đôi mắt như vậy.

Linh động, trong trẻo, thấu đáo giống như có thể phản chiếu lại linh hồn của anh .

Bởi vì một đôi mắt như vậy, làm mình sơ sót, mặc dù bị thương bị buộc về lại trên đảo nhỏ, cũng không gặp lại đôi mắt kia.

Nhưng, lý trí buộc anh phải lựa chọn giết chết cô gái này, anh phải giết cô, vì trên thế giới không cho phép xuất hiện nhược điểm của anh, chỉ là một đôi mắt cũng có thể khiến anh thân vùi trong nguy hiểm, cho nên, cô không thể lưu lại.

Lý trí bắt anh nghĩ như vậy, nhưng, tâm giống như có lựa chọn của mình, biết rất rõ ràng đạn không có, rõ ràng hơi sức của mình đủ để bẻ gãy đầu cô, nhưng anh lại không muốn làm như vậy!

Có bệnh sao? Có lẽ là , tâm bệnh!

Quả nhiên, cô gái này ình ấm áp, ình hưởng thụ ánh mặt trời, cho linh hồn tịch mịch rồi rãnh có thể thỏa mãn thiết thực .

Này, chính là quan hệ thân tình sao? Mặc dù bả vai của cô nhu nhược, thân thể mềm mại như thế, nhưng ở bên cạnh cô, chỉ cần ôm cô, là có thể cảm thấy an tâm. Cái loại cảm giác an tâm, chỉ có khi anh ở gần mẹ mới có, sau đó, là những đêm huấn luyện không có mặt trời, làm bạn với anh chính là trống rỗng và lạnh lẽo.

Cái cảm giác thiết thực và an tâm chưa từng xuất hiện, mặc dù anh đã trở thành một Hắc lão đại hết sức quan trọng, không người nào dám ở trước mặt anh nói chuyện lớn tiếng, không ai dám can đảm nhìn ánh mắt của mình.

Nhưng, cô gái này làm được.

“Cha” sao? Được rồi, đã như vậy, con chính là người thân Vũ Văn Bác ta nhận định , con đã nhận, vậy sẽ phải có cảm giác hiểu, bởi vì ta, sẽ không buông tay.

Con đã cho ta ánh mặt trời vui vẻ trong thế giới, như vậy, đồng dạng, ta cũng sẽ cho con toàn bộ sự ủng hộ và dịu dàng, nhưng, điều kiện tiên quyết là không cho phép con rời đi!

Cho dù là chân trời góc biển, ta cũng sẽ tìm được, bởi vì, con so với mạng ta đã trọng yếu hơn rồi, cái loại cảm giác ấm áp đã xâm nhập vào cốt tủy, ta không cách nào có thể trở lại thế giới vừa tối vừa lạnh rồi.

Hắc hắc, kẹo đường, ăn thật ngon!

Kỳ quái? Thế nào biến thành đùi gà rồi? Chỉ là không tồi, rất thơm.

.

Vũ Văn Bác bắt đắ dĩ nhìn cô gái nhỏ cười khúc khích , bắt đắ dĩ tiếp tục nằm bên cạnh cô, bởi vì con gái ngoan của anh đang ôm tay anh cần tới gặm đi.

Bàn tay bền chắc bởi vì cầm súng lâu mà mọc vết chai, trong tay Vũ Văn Bác cho tới bây giờ đều là những thứ nguội lạnh, công cụ giết người , cùng với mạng người.

Lần đầu tiên cầm thứ mềm mại ấm áp chính là Y Hi Nhi, mà lúc này, so với mềm mại ấm áp là đầu lưỡi Y Hi Nhi , giờ phút này đang cố gắng kích thích gặm cắn lồng bàn tay anh.

“Đoàn kết đúng là lực lượng.” Đột nhiên, điện thoại di động truyền đến tiếng chuông.

Vũ Văn Bác vội vàng tắt điện thoại di động, thật may, không có đánh thức.

Nhìn bộ dạng trong giấc mộng đã thành thói quen của mình, giống như một con mèo nhỏ vùi trong ngực, Vũ Văn Bác nhớ lại lần đầu tiên gặp trong đêm mưa kia, cô gái nhỏ này đúng là vùi ở bên cạnh anh.

“Chúng ta là tháng năm biển hoa.” Một tiếng chuông chợt vang lớn, Vũ Văn Bác rất nhanh lại tắt báo thức.

“Thần Phong thổi, ánh mặt trời chiếu, người bạn nhỏ, thức dậy Chào buổi sáng.”

“Gió đang thổi, ngựa tại gọi, Hoàng Hà đang gầm thét.”

“Đỉnh linh linh, đỉnh linh linh, đỉnh linh linh.”

Liên tiếp nhấn tắt nhiều chuông báo thức, mặt của Vũ Văn Bác cũng cứng ngắc, cô gái này, nghe loại nhạc gì chứ?

43. Chương 44: Cuộc Sống Mới, Vận Đào Hoa

Không thể trách cô hên nhiều chuông báo thức như vậy, mặc dù đã tắt kịp thời, nhưng vẫn có tiếng vang, nhưng cô vẫn an ổn gặm lòng bàn tay, đúng là ngủ thật say.

Sờ sờ đầu Y Hi Nhi, Vũ Văn Bác lộ ra vẻ mặt cứng chùi.

Cùng lúc đó, “Phanh!” một tiếng, cửa phòng trực tiếp bị đẩy ra.

Dịch Đình mặc đồ ngủ, một đầu tóc xoắn nâu rũ trên vai, mặt còn chưa tỉnh ngủ, vừa vào cửa đã rống to: “Y Hi Nhi, rời giường, có muốn đi làm hay không, cậu không đứng lên thì tớ mặc kệ cậu, tớ trễ đừng trách tớ!”

Chỉ cần Dịch Đình ở nhà, sẽ đánh thức Y Hi Nhi rời giường, sau đó lại ngủ bù, đó đã trở thành một thói quen.

Trong khi Dịch Đình đang chuẩn bị gọi tiếp lần thứ hai, Dịch Đình chợt cảm nhận một cơn gió lạnh lẽo như từ địa ngục thổi tới, hơi lạnh như mũi tên nhọn xuyên thẳng vào tim.

Theo cảm giác nhìn sang, Vũ Văn Bác đang ác độc trừng cô, Dịch Đình bị dọa sợ giật mình, truyện đang làm dở cũng quên mất, vội vàng muốn rời khỏi!

Ngủ gật, sao lại quên mất người đàn ông này đang ở nhà, ánh mắt như vậy, thật đáng sợ, thật sắc bén.

“Ồ.” Ừm một tiếng, Y Hi Nhi mơ mơ màng màng mở mắt, đập vào mi mắt là một bàn tay khổng lồ?

Tình huống thế nào? Không phải khổng lồ, là quá gần, chủ nhân của bàn tay này là người cha đang muốn chiếm tiện nghi của cô, mặc dù lớn, nhưng vẫn chưa đạt tới trình độ khổng lồ.

“Cha.” Vừa mở miệng, Y Hi Nhi đã cảm thấy đầu lưỡi trong miệng mình đụng phải vật gì ẩm áp.

Cúi đầu, phát hiện tay Vũ Văn Bác ngay trong miệng.

Y Hi Nhi bị sợ đến mức trực tiếp nhảy lên, ngồi trên giường, nhìn lòng bàn tay Vũ Văn Bác, nơi đó là một mảnh ướt át, đều là nước miếng của mình. Xem ra, mình ở trong mộng ăn tay của cha rồi.

Thế nào lại mập mờ như vậy! Gặm lòng bàn tay.

Nghĩ đến mình lúc ngủ lại cùng người khác mập mờ, nhớ tới tối hôm qua, bàn tay kia còn sờ cô, Y Hi Nhi lập tức đỏ mặt, nguyên bản là khuôn mặt nhỏ bé hồng hào bây giờ đã đỏ đến lỗ tai.

“Cái đó. Con sắp trễ, đi trước.”

Nói xong, như một làn khói xông ra ngoài, chạy thẳng tới phòng tắm.

“Ai, cậu làm sao? Tớ còn đang đi nhà xí đấy.” Vốn đang ngồi trên bồn cầu xem tạp chí, đột nhiên bị Y Hi Nhi xông tới làm Dịch Đình sợ hết hồn.

Không nhìn Dịch Đình, trực tiếp đánh răng rửa mặt, động tác của Y Hi Nhi thật nhanh.

“Tớ đang nói chuyện với cậu, có nghe không? Tớ nói cậu có lương tâm hay không, tớ đang ngồi ở đây, cậu lại có thể đánh răng? Thật là bội phục cậu, cũng đúng, cậu vốn là không bình thường.”

Mặc dù Y Hi Nhi có thể đánh răng lưu loát, nhưng Dịch Đình lại không đi nổi.

Chờ Dịch Đình xả nước, xoay người muốn rửa tay, Y Hi Nhi đã rửa mặt xong.

Dịch Đình vừa rửa tay, vừa tiếp tục cầu nhàu: “Lại nói người đàn ông ngày hôm qua là ai? Mặc dù không biết lai lịch, nhưng tớ từng lăn lộn lâu như vậy, y phục thủ công tinh tế trên người anh ta xem ra tối thiểu cũng vài chục vạn, còn có đồng hồ không ngàn vạn thì không mua được. Mau nói, đến tột cùng là cậu câu được kẻ khổng ở đâu, tớ cũng đi, phù sa không thể vào ruộng ngoài.”

Chờ Dịch Đình nói dứt lời quay đầu lại, Y Hi Nhi đã mặc quần áo, dọn dẹp chỉnh tề rồi.

Y Hi Nhi quay đầu vừa liếc mắt nhìn hình tượng của mình trong gương, vừa nói: “Tớ khinh, cách mạng phải làm trong mọi tình huống! Anh ta gọi là Vũ Văn Bác, tớ khuyên cậu ngàn vạn lần đừng chọc anh ta, nếu không bị ném ra ngoài tớ cũng không giúp được, bái bai!”

Nói xong, Y Hi Nhi xông ra ngoài.

Nhìn Y Hi Nhi biến mất trước mắt, Dịch Đình lẩm bẩm: ” Nha đầu hư, cứ nhiên giữ bí mật. Không đúng. Vũ Văn Bác? Vũ Văn Bác sao? Đợi chút. Y Hi Nhi cậu trở lại cho tớ, đó là y phục diễn tớ phải mặc hôm nay, cậu cứ nhiên lại mặc đi, trở lại.”

“Cám ơn y phục của cậu, bái bai!”

Đạp lên giày cao gót chín centi mét của Dịch Đình , Y Hi Nhi đi làm. Nói giỡn, gọi cô vào phòng kia thay quần áo? Quay đầu gặp Vũ Văn Bác mình còn lúng túng hơn, hơn nữa Vũ Văn Bác hoàn toàn coi nhẹ mình, mình không ngừng đổ mặt, còn hơn đít khi, cô không thèm.

Cuộc sống tươi mới, vận đào hoa (1)

Phòng làm việc khoa hỗ trợ hình sự

Ba rưỡi chiều, bên trong phòng làm việc chỉ còn lại bốn năm người đang vui đầu làm việc. Không có việc làm, cô trực tiếp đi phòng ăn uống trà chiều, Y Hi Nhi ở đây cũng được tính là một nhân khẩu a.

Trải qua mọi cố gắng, Y Hi Nhi tranh thủ làm việc, mặc dù rất khó, nhưng cô không sợ khổ, không sợ mệt mỏi, bởi vì cô phải dựa vào chuyện này để tạo hình tượng công việc của mình.

“Hắc, Hi Nhi, chúng ta ra ngoài uống ly trà đi, hôm nay tôi mời cô.” Bốn mắt Thiên Kê ngồi đối diện Y Hi Nhi đột nhiên đứng lên, nằm trên bàn làm việc, cười nói.

Y Hi Nhi ngẩng đầu, nghiêm túc liếc mắt nhìn, bốn mắt Thiên Kê thật ra đáng dấp cũng không tệ. Trắng trẻo thư sinh, hình như là Hạ Hải Yến, nhưng Hi Nhi cũng không quên những ngày đầu bốn mắt Thiên Kê đã dùng ánh mắt khi dễ mình. Cho dù là để ỉnh dung nhập vào khoa hỗ trợ, nhưng cũng không cần tỏ vẻ cô không thích hợp ở chỗ này, hướng chi cô mang thù dai đấy!

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng Y Hi Nhi vẫn mỉm cười nói: “Cám ơn anh Hải Yến, chẳng qua tôi còn việc chưa làm xong, lần sau đi.”

Nói xong, cúi đầu làm việc.

Hạ Hải Yến khẽ mỉm cười, quay đầu mời những nữ đồng khác đi uống trà.

Hạ Hải Yến vừa đi, trong phòng làm việc chỉ còn sót lại Y Hi Nhi cùng một nữ đồng nghiệp, và người của phòng làm việc Hình Thiên.

“Này, Hi Nhi, tới đây tới đây.”

Y Hi Nhi đang cố gắng nhập tư liệu người mất tích, đột nhiên có một thanh âm thản trọng vang lên, ngẩng đầu nhìn, thì ra là người cách mình xa nhất Đinh Tiểu Vũ. Đinh Tiểu Vũ chưa từng nói chuyện với mình, bình thường đều là một người lặng lẽ làm việc, cũng không đặc biệt, lại thêm bàn làm việc ở trong góc xó, cho nên rất ít người tìm cô nói chuyện.

Kỳ quái? Thế nào hôm nay đột nhiên đến gần cô?

“Thế nào Tiểu Vũ? Có chuyện gì không?” Mặc dù nghi ngờ, nhưng Y Hi Nhi vẫn đi tới bên người Tiểu Vũ.

Mở máy vi tính ra, Đinh Tiểu Vũ chỉ chỉ máy tính, ý bảo Y Hi Nhi nhìn.

Trang đầu là tất cả tài liệu về Hạ Hải Yến, Đinh Tiểu Vũ có trách nhiệm thu tập và bảo quản tài liệu , trong đồn cảnh sát tư liệu mọi người cần đều ở trên tay cô, cho nên Y Hi Nhi cũng không kỳ quái.

Chỉ là, không nhìn ra cuộc sống riêng của Hạ Hải Yến lại đặc sắc như vậy a, rõ ràng có thể tới Tiểu Khai, tại sao lại muốn ở cái địa phương này, người này đoán chừng đầu óc có vấn đề, cha là giám đốc công ty, anh ta cứ nhiên đi làm cảnh sát quèn?

Nhưng? Đinh Tiểu Vũ tại sao ình nhìn cái này? ‘Có ý tứ gì?’

Đinh Tiểu Vũ khấn trương nhìn hoàn cảnh chung quanh, sau đó nhỏ giọng nói: “Hải yến cũng không phải là một người đơn giản, cô không nhìn thấy hắn từng có mười bảy bạn gái sao? Cần thận hắn coi trọng cô.”

Mười bảy? Cũng không nhiều a, Đế Vương cổ đại có hậu cung 3000 đấy. Dù sao không phải là của người đàn ông của cô, đừng nói mười bảy, cho dù là 100 hay 70 cũng không liên quan chuyện của cô a.

44. Chương 45: Tôi Không Tức Giận, Không Có Nghĩa Là Tôi Không Có Tính Khí

“Tiểu Vũ, cô đừng làm tôi sợ, cô cũng nhìn thấy, mấy ngày trước hắn ta còn không muốn gặp tôi đấy, làm sao có thể.”

“Cô phải tin tưởng tôi, không ai có thể tránh được đôi mắt của tôi.” Đinh Tiểu Vũ đóng máy tính, lộ ra mỉm cười thần bí, vỗ vỗ bả vai Y Hi Nhi, trầm giọng nói.

Nhìn bộ dạng Tiểu Vũ, Y Hi Nhi đột nhiên cảm thấy Tiểu Vũ đặc biệt như thần côn, hơn nữa cô vừa tới khoa hỗ trợ hình sự có mấy ngày, cũng cảm thấy không thể, nên càng không để trong lòng.

Chỉ là, trong lòng vẫn rất cảm kích Tiểu Vũ, “Cám ơn lời khuyên của cô, tôi nhận!”

Y Hi Nhi không nghĩ tới, Hạ Hải Yến này hình như muốn quán mình, vừa tan việc, Hạ Hải Yến nói muốn đưa mình về, có phụ xe miễn phí, Y Hi Nhi đã sớm đem lời khuyên của Tiểu Vũ ném qua sau đầu.

Đợi đến khi Y Hi Nhi nhận ra không phải đường về nhà, trời đã tối rồi.

Hạ Hải Yến ở phòng làm việc thì trầm mặc ít nói, nhưng vừa ra khỏi đồn cảnh sát lập tức biến thành người khác. Lời ngon tiếng ngọt, trực tiếp lừa Y Hi Nhi đến một nhà hàng kiểu Nhật.

Kể từ khi ở Nhật Bản bị Vũ Văn Bác ép ăn cá sống, Y Hi Nhi chỉ cảm thấy đồ ăn Nhật rất buồn nôn, nhìn miếng cá sống trước mắt, Y Hi Nhi cố gắng trấn an dạ dày của mình, chê cười nói: “Cái đó. Hải yến, anh có phải để ý tôi rồi?”

Trời ơi, mặc dù thật sự cô là một người tài hoa tuyệt vời, nhưng bị một người hai mặt coi trọng, nghĩ như thế nào cũng cảm thấy đáng sợ.

Hạ Hải Yến không nghĩ tới Y Hi Nhi lại trực tiếp như vậy, cầm khăn giấy lau khóe miệng một cái. Bày ra tư thái mê người, đẩy mắt kiếng, cười yếu ớt, “Hi Nhi đáng yêu như thế, ai không nhìn lâu mấy lần.”

Hạ Hải Yến nói chuyện đồng thời một đôi mắt nhìn chằm chằm ngực Y Hi Nhi, tư thái bỉ ổi, làm Y Hi Nhi không ngừng than.

Quả nhiên, y phục của yêu tinh Dịch Đình này thực gây chuyện, cổ chữ V khoét sâu, đem bộ ngực uyển chuyển hiện ra không bỏ sót. Cúi đầu nhìn qua cơ hồ có thể nhét hết lại một quả trứng gà, Y Hi Nhi từ trong túi lấy ra một cái khăn, quần trên cổ, ngăn trở cảnh xuân.

Hạ Hải Yến nhìn thấy động tác Y Hi Nhi, có chút xấu hổ, vuốt lỗ mũi nhìn những nơi khác, anh đúng là chưa từng phụ nữ nào trực tiếp như thế, đột nhiên, hứng thú lại thêm một chút.

“Thật mừng là chúng ta có quen biết, tôi cũng cảm thấy mình rất đáng yêu, chỉ là, về sau phiền anh không cần dùng ánh mắt bỉ ổi đó nhìn tôi, nếu không tôi rất muốn đập bể cái kính 4 mắt của anh.” Y Hi Nhi rục rỏ cười nói.

Đều là đeo kiếng, tại sao Tây Môn Dật người ta lại tự nhiên cực kỳ, nhìn một chút Người hai mặt Hạ Hải Yến, lại chính là một tên bỉ ổi!

Y Hi Nhi thật ra rất muốn vỗ bàn, nhưng không muốn về sau cúi đầu không thấy ngẩng đầu lại gặp, nên vẫn nhịn được.

” Tính tình Hi Nhi quả nhiên rất đặc biệt.” Hạ Hải Yến tiếp tục cúi đầu để ý thức ăn, trong lòng có chút thất bại, anh chưa từng vấp phải trắc trở, đây là lần đầu tiên.

Nghe Hạ Hải Yến cười như không cười, lời nói còn chưa điện, trong lòng Y Hi Nhi càng thêm ghê tởm, trực tiếp liệt hẳn vào danh sách đen, về sau không bao giờ nữa ham hố nói chuyện.

Bữa hôm, Y Hi Nhi đang suy nghĩ làm sao viện cớ rời đi, đột nhiên nghe một trận gió đến gần.

“A!”

“Hạ Hải Yến, con mẹ nó, anh có ý tứ gì? Nói với tôi phải tăng ca, cứ nhiên cùng tiểu hồ ly tinh dùng cơm? Nói, cô ta là người nào?”

Chợt bị người tạt nước vào mặt, Y Hi Nhi còn chưa kịp phản ứng, liền bị người ta chỉ vào mặt.

Nhìn gần ngón tay sơn đỏ như máu, Y Hi Nhi giận đến phát run, mẹ, bị chó cắn không giải thích được.

Tức giận nhìn Hạ Hải Yến, Y Hi Nhi cầm khăn giấy lau khô nước trên mặt.

Hạ Hải Yến hình như rất tức giận, nhìn người xem náo nhiệt chung quanh, nhỏ giọng cảnh cáo: “Hâm, nơi này là công cộng, chú ý hình tượng của em!”

“Hình tượng, vị hôn phu của tôi ở bên ngoài quyền rũ hồ ly tinh, tôi còn muốn giữ hình tượng? Nói, cô là ai? Có phải là kẻ ham tiền? Tôi cho cô biết, cô tốt nhất cút ngay cho tôi, nếu không đừng trách tôi không khách khí.” Dương Hâm tức giận kéo khăn lụa Y Hi Nhi, hung tợn nói nói.

Cảm giác bị người dùng lực nắm chặt cổ khiến Y Hi Nhi không chút suy nghĩ, trực tiếp đem Dương Hâm ném qua vai, té lăn trên đất.

Tức giận không nói lên được!

Không giải thích được vì sao bị Người hai mặt dây dưa, còn bị kẻ điên tạt nước vào mặt, giờ còn dám động thủ với cô? Người phụ nữ này không muốn sống rồi sao?

Hạ Hải Yến không nghĩ tới Y Hi Nhi đáng dấp đáng yêu lại kinh khủng như thế. Mặc dù anh cũng rất ghét cô vợ chưa cưới thường khiến anh mất mặt, nhưng vẫn đỡ Dương Hâm đứng lên, mặc kệ như thế nào, trên danh nghĩa bọn họ là vị hôn phu và vị hôn thê.

“Tôi không tức giận, không có nghĩa là tôi không có tính khí, cô cứ nhiên can đảm ra tay với tôi, cô cảm thấy tôi không có tính khí? Coi thường tôi, đúng là làm người ta rất khó chịu a. Chỉ là, ngưng ngưng, tôi có thể phát tiết trên người cô một chút, hi vọng cô đừng để ý!” Nói xong, Y Hi Nhi không khách khí quăng một cái tát.

Dương Hâm chưa kịp phản ứng đã bị ném qua vai, vừa được đỡ dậy, còn chưa suy nghĩ gì, liền bị giáng một bạt tai, đau đến cô phát điên.

“Cô. cô đánh tôi?” Dương Hâm từ nhỏ sống trong an nhàn sung sướng, không nghĩ tới lại có người dám can đảm làm như vậy.

“Nếu con mắt của cô không có vấn đề, thì người đánh cô chính là tôi. Ta là Y Hi Nhi, cô tốt nhất nhớ cho kỹ, bởi vì nếu có lần sau, thì cái tên này cơn ác mộng suốt cuộc đời cô.” Cười vỗ vào gò má của Dương Hâm, Y Hi Nhi cười như tiểu ác ma.

Nói giỡn, đi theo Cố Nhã Thuần ai lại không có tính khí? Dù là mới đầu không có, nhưng lâu dần, mưa dầm thấm đất cũng học được thế nào là đùa bỡn, huống chi đi theo Vũ Văn Bác nhìn chém giết trong bóng tối, một chút điểm dạy dỗ không thành vấn đề.

“Cô. Cô. Hạ Hải Yến! Anh nói cái gì đi!” Dương Hâm giận đến nói không ra lời, chỉ có thể đấm lồng ngực Hạ Hải Yến.

Tại sao? Tại sao Hạ Hải Yến lại đối xử với cô như vậy? Rõ ràng trước kia rất tốt, từ lúc nào bên người Hạ Hải Yến bắt đầu xuất hiện nhiều phụ nữ khác nhau. Từ lúc nào, cô lại biến thành bộ dáng này?

“Em trở về trước đi, hai ngày nữa anh tới thăm em, đừng làm mất mặt, nơi này nhiều người như vậy.” Hạ Hải Yến châu nương mày, anh thích được thành tiêu điểm, chứ không phải bị người nhìn lấy ra làm chuyện cười.

Dương Hâm chợt có cảm giác tuyệt vọng trong lòng, tại sao, cô lại yêu người đàn ông tuyệt tình như vậy? Minh, thật không chịu nổi?

Dương Hâm đi, nhìn trong đôi mắt Dương Hâm một mảnh tro tàn, Y Hi Nhi đột nhiên cảm thấy cô gái này thật đáng thương. Nhưng rất nhanh cô không thêm nghĩ nữa, bàn về đáng thương, cô mới là người đáng thương đi, tám giờ còn chưa ăn tối, lại còn phải nhìn cá sống làm người ta muốn nôn mửa.

Không được, còn không ăn cơm, cô sẽ đói chết, nhất là vừa nãy vận động, phải biết, một cú ném qua vai thiêu đốt bao nhiêu mỡ, cô phải bù lại gấp đôi.

45. Chương 46: Bỏ Vũ Khí Xuống, Tôi Là Cảnh Sát!

Nắm túi xách, sửa lại khăn lụa bị Dương Hâm nắm chặt, “Tôi còn có chuyện phải đi trước, chuyện hôm nay chúng ta tính sau!”

Nói xong, liền biến mất như một làn khói liền.

Chạy trốn khỏi phòng ăn Nhật Bản, Y Hi Nhi nhìn phòng Trung Quốc sát vách, nuốt nước miếng kiên cường xoay người.

Nơi này là trung tâm thương mại cao cấp nhất Hạ Môn, ăn được ở đây toàn những người có điều kiện, cô một tháng chỉ có ba ngàn đồng tiền lương, vẫn nên tiết kiệm, nhất là gần đây tình hình kinh tế đang căng thẳng.

Queo vào ngõ hẻm lân cận, Y Hi Nhi vui vẻ bước vào một quán mì nhỏ cũ rách, kêu một tô mì thịt bò.

Đây là hẻm buôn bán nhỏ bên cạnh quảng trường, vì lợi nhuận trước mắt của thành phố mà toàn bộ bị cưỡng chế di dời, phần lớn mọi người đã rời đi, chỉ có một vài hộ kiên quyết không chịu, cho nên ngõ hẻm này gió mát thanh thanh, không có mấy người qua lại.

“Mì thịt bò, cảm ơn!”

Y Hi Nhi vừa ngồi vững, chờ mì thịt bò, thì đối diện đã có người ngồi xuống. Vừa muốn nói bên cạnh có bàn trống, đã nhìn thấy Hạ Hải Yến cọt nhả.

“Tôi nói anh là âm hồn bất tán sao? Hại tôi bị hắt nước, bị chửi còn chưa đủ, anh muốn tôi chết phải không?” Y Hi Nhi nổi giận rống lên, mẹ, tên Hạ Hải Yến này quả nhiên không phải đồ tốt, ấn tượng đầu tiên của mình với hắn vốn đã không tốt, quả nhiên chính xác.

“Chớ nóng, vừa rồi tôi mời cô ăn đồ Nhật, hiện tại cô mời tôi ăn mì thịt bò, huề nhau.” Hạ Hải Yến cười nói, đối với tức giận của Y Hi Nhi thờ ơ.

Thật ra, bị Dương Hâm náo loạn, anh cũng không thoải mái, mất mặt, muốn về nhà nghỉ ngơi, nhưng trước cửa thang máy thấy có người theo dõi Y Hi Nhi, cảm thấy có gì đó không đúng, nên lập tức tìm vị trí Y Hi Nhi.

Trong cục cảnh sát điện thoại di động của mọi người đều cài đặt định vị, để tiện cho công việc, nên rất nhanh đã tìm được Y Hi Nhi.

“Mẹ, anh thấy tôi mở miệng ăn đồ Nhật sao? Mau đi đi, tôi không muốn bị anh hại chết.” Y Hi Nhi nhớ tới mình bị người ta hắt nước không rõ nguyên do, giận đến muốn đánh người. Hạ Hải Yến tự động đến quyền rũ người khác, cư nhiên mình thành hồ ly tinh? Mẹ, gặp qua hồ ly tinh đáng dấp đáng yêu như vậy sao?

” Đ-A-N-G...G!”

Y Hi Nhi vừa dứt lời, một cây dao chợt bổ xuống, Hạ Hải Yến nhanh tay đẩy Y Hi Nhi về sau, tránh khỏi cây dao kia.

Phản ứng kịp, Y Hi Nhi chỉ thấy mười mấy người cầm dao đứng trước mặt cô, không kịp suy tư, thân thể đã hành động.

Nắm túi xách, chạy như bay.

Hạ Hải Yến nhìn số lượng, lại nhìn Y Hi Nhi chạy trốn đến phần khích , bàn chân như bơi dầu chạy theo.

Mấy người áo đen thấy vậy, lập tức đuổi theo, trong miệng kêu: “Đừng chạy, đứng lại cho ta!”

Người ta muốn giết người, còn ngây ngốc đứng bất động sao? ‘Kẻ ngu mới đứng lại, ngu ngốc!’

Mặc dù công phu Y Hi Nhi không tốt, nhưng khả năng chạy trốn chết không tệ lắm, dù sao nằm vùng đã lâu, bản lĩnh chạy trốn chết vẫn phải có.

“Ah, cô nói bây giờ chúng ta có giống đang đóng quảng cáo không, bị một nhóm người đuổi theo phía sau.”
Hạ Hải Yến thoải mái đi theo Y Hi Nhi, cười nói.

Nhìn thấy Hạ Hải Yến cười, miệng Y Hi Nhi khê co quắp, bây giờ là tình huống nào, Người hai mặt còn có thời gian cười?

“Bệnh thần kinh, tôi biết ngay gặp anh không có chuyện gì tốt mà, sớm biết dậy đã nghe lời Tiểu Vũ rồi, không lên xe rơm cũng không ăn đồ Nhật, cũng không bị người ta hắt nước, càng không bị người đuổi theo, mẹ, tôi trước đời nhất định đã đào mộ tổ tiên nhà anh.”

Y Hi Nhi quay đầu lại nhìn mấy người đuổi theo, lòng bàn chân chạy trốn nhanh hơn.

“Đứng lại cho ta! Có nghe không, không đứng lại, ta sẽ không khách khí!”

Mấy người kia vẫn đang kêu gào, cầm đao trong tay, trên mặt hung thần ác sát.

Nghe mấy người kia kêu la, Y Hi Nhi không nén được tức giận, “Đây là thế đạo gì, cảnh sát bị tội phạm đuổi theo!”

“Này, bằng không cô đuổi theo bọn họ?” Hạ Hải Yến thoải mái ở một bên châm chọc.

Đáng chết, điều này ngộ hém thế nào dài như vậy a, chạy lâu như vậy lại còn không có đến cuối.

Chỉ cần tới chỗ đông người, những tên phách lối kia cũng không làm gì được, nghĩ tới đây, Y Hi Nhi quyết định coi thường ôn thần bên cạnh, nỗ lực chạy về phía trước.

Nhưng.

Cô đoán sai vị trí.

Chạy đến cuối đường, lại là một công trường.

Công trường này vừa bị chính phủ quy hoạch muốn khai thác thành trung tâm thương mại, cho nên trừ con hẻm cũ rách cũng chẳng còn gì, những nơi khác đã bắt đầu thi công rồi, chỉ là, bây giờ là buổi tối, cho nên công trường căn bản không có người.

Y Hi Nhi chột tuyệt vọng, làm một cảnh sát kiêu ngạo khiến cô chột thu lại bước chân.

“Bỏ vũ khí xuống, tôi là cảnh sát!” Y Hi Nhi lớn tiếng quát, gương mặt chính nghĩa.

Vốn sức chịu đựng của cô không chỉ như vậy, nếu như liều mạng vẫn có thể chạy hết, nhưng hôm nay lúc ra cửa cô mang một đôi giày chín centimet, hiện tại chân đã đau đến không đứng được, nếu tiếp tục chạy, sớm muộn gì cũng bị đuổi kịp .

“Ha ha ha. Cảnh sát. Cô ta nói cô ta là cảnh sát!” đám người kia cuồng vọng cười .

“Không sai, tập kích cảnh sát là phạm tội, các người và tôi ngày thường không thù không oán , không cần thiết!” Y Hi Nhi khuyên can.

“Hừ! Chúng tao chính là muốn giết mày , cảnh sát thì thế nào? Cảnh sát a, mày với chúng tao không thù, chỉ là mày bắt đại ca chúng ta, còn xử tử hình, mày nói tao nên tìm người nào báo thù?” Một tên hung ác nói, cơn giận còn sót lại, chỉ vào Y Hi Nhi.

Nghe đến đó, Y Hi Nhi buồn bực, kỳ quái, cô trước kia đều nằm vùng, thân phận chưa từng bại lộ, làm sao có thể bị phát hiện.

“Tôi căn bản không bắt đại ca các người, nói đi, mục đích của các người là gì?” Những người này tuyệt đối không đơn giản như vậy, không có lý do gì lại muốn lấy đại cố tị giết cô, chẳng lẽ cô đã từng đắc tội người nào?

“Mục đích là gì? Loại chuyện như vậy nếu nói ày biết, vậy tao chính là kẻ ngu, các anh em, lên! Tên đàn ông này cũng không cần bỏ qua!” Nói xong, một đám người đã vọt lên.

Xong rồi, xong rồi!

Thật tốt! Tuổi thanh xuân sẽ phải chôn vùi ở đây sao?

Y Hi Nhi vẻ mặt đưa đám, nhìn đám người có vũ khí, nhìn lại túi xách trong tay mình, tuyệt vọng.

“Cái người đàn độn này, còn không lo chạy!”

Hạ Hải Yến rống to, một cước đá văng một người trước mặt, một tay lôi Y Hi Nhi ở phía sau, tại thời điểm sống chết, Hạ Hải Yến vẫn là đàn ông, tối thiểu sẽ không để phụ nữ đứng trước mặt.

“Không được, muốn chạy cùng nhau chạy, tôi không thể bỏ anh.” Ghét thì ghét, nhưng cô không phải người bỏ mặc đồng đội, nói xong, cởi giày cao gót hung hăng nện trên mặt người kia, gót nhỏ vừa nện vào mắt, đau đến mức hấn ôm đầu kêu đau.

Một đoàn vây quanh, Hạ Hải Yến và Y Hi Nhi lưng tựa lưng đối mặt.

“Xem ra, tối nay chúng ta làm một cuộc lớn rồi, Hi Nhi, nếu chúng ta có thể đột phá vòng vây, cô nên suy nghĩ một chút về chuyện của chúng ta thôi.” Hạ Hải Yến nói xong, mặc dù lời nói nhẹ nhõm, nhưng đôi mắt nhìn chăm chăm vào đám người áo đen, không bỏ sót.

Đám người kia còn chưa ra tay, trước hết đã có hai người ngã xuống, trong khoảng thời gian ngắn không dám tiến lên, chỉ vây quanh họ, giống như mèo vờn chuột.

“Chuyện của chúng ta? Chuyện gì?” Y Hi Nhi không hiểu hỏi.

“Cô không phải hỏi tôi có phải coi trọng cô đúng không? Đúng a! Tôi chính là coi trọng cô, cho nên.”

Hạ Hải Yến chưa nói hết, đột nhiên đã có người ngã xuống.

“A a.”

Y Hi Nhi nhìn tình huống thay đổi, sửng sốt một chút, đám người áo đen kêu rên, không biết có chuyện gì xảy ra.

46. Chương 47: Vũ Văn Bác

“Không cần suy nghĩ, Hi Nhi với cậu không có bất kỳ chuyện gì!”

Kèm theo thanh âm trầm thấp nặng nề, một cổ ám áp từ sau lưng Y Hi Nhi chậm rãi tới gần.

Bên tai truyền đến thanh âm Vũ Văn Bác, có chút khàn khàn, lại mang theo mỉa mai, lọt vào tai Y Hi Nhi, quả thật chính là chi âm.

Không thềm quay đầu lại trực tiếp tựa vào lồng ngực Vũ Văn Bác, Y Hi Nhi chưa từng vui mừng như vậy khi nhìn thấy Vũ Văn Bác, thanh âm kích động, “Cha, cha tới rồi!”

Bàn tay bao quanh hông của Y Hi Nhi, Vũ Văn Bác nhìn cũng không thềm nhìn Hạ Hải Yến, một đôi mắt sắc bén nhàn nhạt quét về ba người còn đứng, làm bọn hấn sợ đến hai chân như nhũn ra.

“Mang về thăm vãn!” Vũ Văn Bác ra lệnh một tiếng, hai thuộc hạ trực tiếp đánh ngất hai người, khiêng đi, còn dư lại một tên bị sợ đến đi tiểu không khống chế.

Thình lình xảy ra biến chuyển, khiến Hạ Hải Yến cũng bối rối, xem người đàn ông một thân khí thế hào hùng, cặp mắt bén nhọn, Hạ Hải Yến không khỏi nheo mắt lại.

Y Hi Nhi quay đầu hướng Hạ Hải Yến nói: “Ôn thần a, bái bai ngày mai gặp, dĩ nhiên, trừ công việc ra, tôi không phải nghĩ có bất cứ chuyện gì liên quan đến anh, anh quá xui xẻo.”

Lôi kéo cánh tay Vũ Văn Bác, Y Hi Nhi hận không thể lập tức rời đi nơi xui xẻo này, chưa ăn cơm, cô thật muốn té xỉu rồi, lúc này chạy trốn, bụng cô đã khó chịu.

“Đi thôi đi thôi, nhanh mời con ăn ngon, con đói muốn chết.” Thấy Vũ Văn Bác nhìn chăm chăm Hạ Hải Yến không thả, Y Hi Nhi vội vàng lôi kéo Vũ Văn Bác, mặc dù Hạ Hải Yến rất xui xẻo, nhưng không có nghĩa vì xui xẻo phải liều mạng, nhìn đôi mắt nhần thần của cha như sắp sửa đem Hạ Hải Yến ăn tươi nuốt sống.

Nghe Y Hi Nhi nói đói bụng, Vũ Văn Bác lúc này mới thu hồi ánh mắt, cúi đầu cau mày, “Chưa ăn tối?”

“Vốn là ăn rồi, lại bị mấy người kia đuổi giết.” Y Hi Nhi đáng thương nhìn Vũ Văn Bác, mặc dù giày cao gót chín centi mét vẫn bị chênh lệch chiều cao, cô không thể không ngước đầu nhìn Vũ Văn Bác.

Nghe vậy, Vũ Văn Bác trực tiếp ôm ngang Y Hi Nhi xoay người rời đi, anh vừa rồi đã chú ý tới chân Y Hi Nhi, bởi vì đau đớn mà không được tự nhiên.

Trở lại xe, Vũ Văn Bác một tay nâng một chân Y Hi Nhi, làm Y Hi Nhi sợ đến mức thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Làm ơn, cô hôm nay mặc quần bó, nếu nâng một chân khẳng định sẽ thấy hết, “Cha làm gì thế? Con là con gái a!”

Vũ Văn Bác không để ý đến lời nói Y Hi Nhi, cứng rắn giơ lên, đặt chân Y Hi Nhi lên đùi, đưa tay cởi giày cao gót, nhìn mu bàn chân hồng hồng một mảng, ánh mắt chợt thâm thúy lên, một loại không khí tên là nguy hiểm bắt đầu quanh quẩn.

Y Hi Nhi sợ đến không dám nói lời nào, mặc cho Vũ Văn Bác giúp mình xoa chân, giúp huyết dịch lưu thông.

Qua mười phút, cảm giác hơi thở nguy hiểm của Vũ Văn Bác biến mất, Y Hi Nhi lúc này mới cẩn thận từng li từng tí mở miệng, “Cái đó. Bụng con đói!”

Cha ruột a, Lão Nhân Gia có phải quên mất con gái đói bụng hay không? Y Hi Nhi ở trong lòng lặng lẽ kêu thầm.

“Nhịn một chút!” Vỗ vỗ đầu Y Hi Nhi, ánh mắt chuyên chú mà nhu tình.

Nghe được Vũ Văn Bác nói như vậy, Y Hi Nhi cười tươi, thật tốt quá, thật may là không quên, coi như còn có lương tâm a.

Trong chốc lát, xe ngừng lại, Vũ Văn Bác ôm Y Hi Nhi ra ngoài, Y Hi Nhi liếc mắt nhìn, đây là một biệt thự tư nhân.

Trong thành phố phồn hoa này có biệt thự tư nhân, đây là mơ ước của bao nhiêu người a, nếu là biệt thự này cô, thật tốt biết bao a!

Vũ Văn Bác không bỏ sót hăm mộ trong mắt Y Hi Nhi, xem ra, chính anh có một đứa con gái rất thích tiền a, thật là một đứa bé thấy tiền là sáng mắt.

Vừa tiến vào biệt thự, sớm đã có người bày xong bữa ăn tối, mùi thơm xông vào mũi, nước miếng Y Hi Nhi thiếu chút nữa chảy xuống, gió cuốn mây trời lấp đầy bụng, lúc này Y Hi Nhi mới có cảm giác.

Đói bụng, thật đúng là con mẹ nó không dễ chịu! Ăn no xong Y Hi Nhi hận hận nghĩ, sau này có đánh chết cô cũng không cùng Hạ Hải Yến đơn độc ở chung một chỗ, tránh cho xui xẻo liên lụy tới mình.

Ăn cơm xong, tắm xong, Y Hi Nhi mặc quần ngủ ngồi ở trên giường, tóc còn chưa khô đã mệt mỏi trực tiếp nằm xuống không muốn động.

Vũ Văn Bác vào phòng, một tay kéo Y Hi Nhi lên, để cô ngồi trên đùi mình, cầm máy sấy tóc lên.

Làm khô tóc, Vũ Văn Bác lặng lẽ đem Y Hi Nhi rời giường.

“Con muốn ngủ!” Phản ứng đầu tiên chính là Y Hi Nhi nắm chặt không buông tay, cô mệt mỏi gần chết, chân cũng bị trầy da, hơn nữa sáng sớm mai còn phải đi làm.

“Buông tay!”

“Không thả! Con muốn ngủ, có gì ngày mai lại nói!” Tan việc không trở về nhà, đã đủ khiến Vũ Văn Bác nổi giận, hơn nữa cư nhiên bị đuổi giết, lỡ may Vũ Văn Bác đánh mông mình thật, cô chẳng phải rất đáng thương sao.

“Cha nói lại lần nữa, buông tay!” thanh âm Vũ Văn Bác tăng thêm, ẩn chứa một tia tức giận.

” Đầu tiên nói trước, không được mắng con, không được đánh con , không được mặt nặng mặt nhẹ với con, không được nói quá mười phút!” Y Hi Nhi nói thật nhanh, tranh thủ inh một chút xíu phúc lợi.

Vũ Văn Bác nhẫn nại đến cực hạn, hít sâu, từng chữ từng chữ gặm nhấm: “Y Hi Nhi!”

Vừa nhìn Vũ Văn Bác nổi giận, Y Hi Nhi lập tức chân chó buông chặn, ôm chặt cổ Vũ Văn Bác, mặc dù thoát nhìn tính khí Vũ Văn Bác có vẻ rất tốt, trấn định tự nhiên, tỉnh táo. Nhưng không biết vì sao đối với mình luôn không nhẫn nại như vậy, càng thêm không có tí xíu ý thức làm cha, có cha nào đối đãi với trẻ em như vậy?

“Con nhận! Con không nên ham món lời nhỏ, không nên để Hạ Hải Yến đưa về nhà, kết quả còn bị kéo đi ăn cơm, cuối cùng còn bị người đuổi giết, con thật sự không biết những người kia là ai, thật ra con cũng rất nghi hoặc, rõ ràng con không đắc tội ai, không biết vì sao bọn họ lại muốn đuổi giết con, đại khái. khuôn mặt con phổ biến, bọn họ nhận lầm?”

Y Hi Nhi nói xong, cũng cảm thấy kỳ quái.

Những người này, không giải thích đã đuổi giết mình, hoàn toàn không có lý do a, nhất định là có người muốn nhắm vào mình, đến tội cùng là ai?

Ánh mắt Vũ Văn Bác u ám, chuyện của Y Hi Nhi anh đều điều tra rõ ràng, ở Hạ Môn, căn bản không có người dám hại cô, xem ra, là người nào đó.

Mặc dù trong lòng có đáp án, nhưng hiện tại không có chứng cứ, Vũ Văn Bác sẽ không khẳng định, nhưng, một khi bị anh tra được người ấy.

“Nói, sau này còn dám chưa xin phép cha đã đồng ý đơn độc cùng người khác đi ra ngoài?” Vũ Văn Bác bỏ qua phiền não, neho mắt nhìn Y Hi Nhi, ép hỏi.

“Không dám! Con không dám, con thề, nếu con lại không nghe lời, sẽ bắt con ở đây đời không ai thêm lấy!” Y Hi Nhi lập tức giơ tay lên thề.

Gật đầu một cái, rất tốt, Vũ Văn Bác rất hài lòng với biểu hiện của Y Hi Nhi, không ai thêm lấy sao? Không tồi, có thể đi theo mình cả đời, dù thế nào anh cũng rất có tiền, nuôi con gái không có vấn đề.

“Ngoan!” Vỗ vỗ đầu Y Hi Nhi , Vũ Văn Bác không cưỡng bách mang Y Hi Nhi rời giường nữa, trực tiếp ngồi trên giường, để Y Hi Nhi dựa vào mình.

Ngẩng đầu nhìn Vũ Văn Bác, Y Hi Nhi nhìn thấy tâm tình Vũ Văn Bác không tệ.

Như vậy, hỏi một chút, sẽ không có vấn đề .

Len lén nhìn mặt Vũ Văn Bác, Y Hi Nhi nghĩ hỏi vấn đề này có chút lúng túng, dù sao, chuyện như vậy, cho dù Vũ Văn Bác vẫn quảng cáo rùm beng mình là con gái anh ta, nhưng trên thực tế chuyện của Vũ Văn Bác cô chưa từng can thiệp, nếu mình chọc anh ta mất hứng, có thể bị ném ra hay không?

47. Chương 48: Không Cam Lòng, Không Cam Lòng!

Nhìn ra Y Hi Nhi có nghi vấn, Vũ Văn Bác tốt bụng nói: “Muốn hỏi cái gì?”

“Nếu cha hỏi, vậy con cũng không khách khí, nếu cha mất hứng, con sẽ tự đi , không cần cha phải lo lắng.” Y Hi Nhi chân chó nói, bộ mặt cười làm lạnh.

Vũ Văn Bác không thích bộ dáng này của Y Hi Nhi , đưa tay trực tiếp nhéo gò má Y Hi Nhi, nhìn mặt cô mắt húng, lúc này mới vui vẻ buông tay.

“Con người con, mặc dù hơi khoa trương nhưng quả thật người gặp người thích, sẽ không có người muốn hại con. Vốn bị đuổi giết, cũng không có gì, trước kia lúc nằm vùng không phải là chưa từng có. Nhưng bọn họ lại cố gắng tìm cớ, viện lý do, con rất buồn bực, cha nói con nghĩ vậy có ổn không ?”

Y Hi Nhi phân tích nói, vừa rồi cô không bỏ sót tia u ám thoáng qua trong đáy mắt Vũ Văn Bác.

“Phân tích rất tốt!” Vũ Văn Bác tán thưởng, con gái của anh quả nhiên thông minh, đáng tiếc chưa ai mài dũa cho cô mà thôi, nghĩ tới đây, Vũ Văn Bác nhớ lại người đàn bà phách lối, Cố Nhã Thuần.

“Cảm ơn cha tán dương, trở lên phân tích của con, chỉ là suy đoán thôi, nếu không đúng chỗ nào, xin cha chỉ giáo.” Y Hi Nhi cung kính nói, hơi kéo ra chút cự ly, chuẩn bị tùy thời chạy trốn.

Xác định cự ly an toàn nhất không làm Vũ Văn Bác khó chịu, Y Hi Nhi tiếp tục nói: “Có người muốn hại con, người kia nhất định là vì cha, bởi vì bên cạnh con đều là người bình thường, chỉ có Lão Nhân Gia ngài đặc biệt nhất.” Đặc biệt, người này là Hắc lão đại!

Vũ Văn Bác nhìn Y Hi Nhi len lén kéo ra khoảng cách , thản nhiên nhìn một cái, trầm giọng nói: “Không tệ, tiếp tục.”

“Bên cạnh cha chỉ có hai loại người, một loại là kẻ địch, một là người mình. Kẻ địch đều là hỗn lộn , rõ ràng biết con là con gái cha, nhất định phải có can đảm và thực lực mới dám theo đuổi giết con, nhưng những tên áo đen kia rõ ràng toàn là bọn ma-cà-bông, bọn họ không có lý do gì tới giết con, dù sao, khiêu chiến con chính là khiêu chiến cha, cho dù xem thường ta, cũng sẽ không dám .”

“Cho nên, kẻ địch có thể loại bỏ, như vậy chỉ còn người mình cũng phân thành 2 loại, một là người của cha, bọn họ không dám, còn một loại người. Đó chính là Đại Lệ Ti!”

Nói xong, Y Hi Nhi chuẩn bị một khi Vũ Văn Bác mất hứng, liền lập tức nhảy giường chạy trốn.

Mặc dù Vũ Văn Bác đối với mình rất tốt, nhưng cũng chỉ một thời gian, thời gian quá ngắn, mà Đại Lệ Ti là vợ chưa cưới của anh ta. Bọn họ biết nhau đã lâu, bây giờ mình nói không hề có lý do, đồng nghĩa với việc hoài nghi Đại Lệ Ti, làm một vị hôn phu như Vũ Văn Bác tất nhiên phải tức giận, đó là chuyện đương nhiên .

Mặc dù tình cảm Vũ Văn Bác và Đại Lệ Ti không tốt, nhưng Vũ Văn Bác đồng ý cho Đại Lệ Ti ở trong nhà của mình, này bày tỏ cái gì? Trong lòng anh ta đã chấp nhận Đại Lệ Ti , hơn nữa, thân phận và địa vị của Đại Lệ Ti vẫn còn đó, sớm muộn gì bọn họ cũng kết hôn .

Một là vợ, cả đời sống nương tựa lẫn nhau, một là con gái nửa đường khá nhặt được, tùy thời có thể vứt bỏ, hai người bên trọng bên khinh, Y Hi Nhi vẫn nhận thức được.

Nhưng, không nghĩ tới Vũ Văn Bác chẳng những không tức giận, ngược lại còn cười.

Vũ Văn Bác cười, xinh đẹp đến mức có thể đả thương ánh mắt Y Hi Nhi.

Y Hi Nhi chưa từng gặp qua người đàn ông nào có thể cười xinh đẹp đến thế, thân là con gái, chính cô cũng xấu hổ.

“Quả nhiên thông minh!” Vũ Văn Bác gật đầu một cái, có thể phân tích thấu đáo như vậy, xem ra không phải hồ hồ như vẻ ngoài , tối thiểu, không cần lo lắng cô bị người khi dễ ở cục cảnh sát.

“Cha không tức giận?” Y Hi Nhi cẩn thận hỏi.

“Tại sao tức giận?” Vũ Văn Bác hỏi ngược lại, “Con biểu hiện rất tốt, cha rất vui, con nhớ, một người đơn thuần không thích hợp đứng bên cạnh cha , cha rất vui khi con không đơn thuần như vậy.”

Có ý tứ gì? Không đơn thuần? Mẹ, lời này là đả kích người hay là khen ngợi

Y Hi Nhi bĩu môi, lơ đãng, chỉ là không dám nói ra, đành phải buồn buồn nói: “Đại Lệ Ti là vợ chưa cưới của cha, con không có chứng cứ còn nói cô ấy, cha không bắt mẫn sao?”

“Con phân tích có đạo lý, cha tự nhiên sẽ không mất hứng, chẳng lẽ trong lòng con cha là loại người dễ giận sao?” Vũ Văn Bác cười nói, xem ra, vô tình mình đã tạo áp lực cho nha đầu này.

Anh ta còn không phải người dễ giận? Nếu anh không phải người dễ giận thì trên thế giới này cũng không có ai biết tức giận rồi !

Tiếp tục bĩu môi, Y Hi Nhi chột lại gần Vũ Văn Bác, hỏi: “Vậy là Đại Lệ Ti thật sao, cha định làm sao bây giờ?”

Không biết vì sao, Y Hi Nhi rất muốn hỏi vấn đề này, không thèm suy tính đã trực tiếp hỏi, cô rất tò mò đáp án.

Loại cảm giác này rất khó diễn tả bằng ngôn ngữ.

Anh ta sẽ giúp mình sao?

Sẽ! Hay không sẽ?

Lòng Y Hi Nhi nhốn nháo, nhìn Vũ Văn Bác, chỉ sợ lọt mắt từ nào.

Vũ Văn Bác thấy phản ứng Y Hi Nhi, trong lòng ảm áp, không biết vì sao, chính anh cũng không nói rõ được, “Cái gì làm thế nào?”

“Cha sẽ thay con lấy lại công đạo sao? Chết vấn dùm con, phê phán thay con, thậm chí. Báo thù!” giọng điệu Y Hi Nhi chột cường tráng , hoàn toàn như tiểu ác ma, không còn đáng vẻ dễ thương.

Bởi vì. Cô muốn biết đáp án.

Cứ hỏi như vậy giống như hành vi của phụ nữ không biết tốt xấu, nhưng cô không phải Thánh Nhân, có người đuổi giết tới cửa, cô tự nhiên phải phản kích, cô không muốn cứ như vậy trơ mắt nhìn mình bị khi dễ.

“Sẽ không!”

Vũ Văn Bác trả lời, ngắn gọn, có lực.

Y Hi Nhi đột nhiên cảm thấy lồng ngực mình có vật gì đó ngăn chặn, buồn bực hết hoảng.

Quả nhiên, đáp án như vậy, mình mong đợi những đáp án khác, đúng là không nên, dù sao, bọn họ về sau sẽ là vợ chồng, đáp án như vậy mới hợp lý , không phải sao?

Nhưng. Anh ta không phải nói mình đặc biệt sao?

Chẳng lẽ cô không đủ đặc biệt để thay đổi ý nghĩ của anh ta sao?

Không cam lòng, không cam lòng!

“Tại sao?” Y Hi Nhi chất vấn, nói năng có khí phách, tức giận xen lẫn trong thanh âm.

“Cô ta đã cứu cha, lần này con trả cho cô ấy, không vì cái gì cả.” Vũ Văn Bác lạnh nhạt nói, kéo chăn, đem Y Hi Nhi nhét vào, đắp kín.

Cái gì? Có ý tứ gì?

Y Hi Nhi đột nhiên cảm thấy mình như người nước ngoài, không thể nghe hiểu Trung văn rồi sao? Rõ ràng Vũ Văn Bác nói tiếng Trung Quốc, hơn nữa còn rõ ràng.

Còn cô? Đại Lệ Ti? Cô từ chỗ Đoan Mộc Thác biết được chút chuyện giữa Đại Lệ Ti và Vũ Văn Bác, hình như, Đại Lệ Ti đã từng cứu Vũ Văn Bác một mạng, cho nên, Vũ Văn Bác cũng không phản đối cuộc hôn nhân giữa bọn họ, dù sao trong mắt Vũ Văn của, hôn nhân không phải là chuyện lớn gì, râu ria mà thôi, nếu Đại Lệ Ti muốn, vậy thì cho cô ấy.

Nhưng. Tại sao cô lại phải trả?

Tại sao mạng của Vũ Văn Bác phải dùng mạng của cô trả?

48. Chương 49: Con Sẽ Không Trả Thay Cha!

“Con.” Y Hi Nhi vừa muốn mở miệng, lại bị Vũ Văn Bác đè đầu ở trên lồng ngực, môi cô dán chặt lồng ngực Vũ Văn Bác, cách một tầng áo ngủ, còn có thể cảm thấy một cổ ấm áp.

“Ngủ!” Vũ Văn Bác tắt đèn trong phòng.

“Đợi đã nào...!” Giường giăng từ trong ngực Vũ Văn Bác bò ra ngoài, không hỏi rõ ràng, buổi tối này cũng đừng nghĩ ngủ.

Cau mày, Vũ Văn Bác nhìn Y Hi Nhi, dưới ánh trăng, vẫn sáng ngời trong suốt như thế.

Chỉ tiếc, trời cao cho nàng một đôi mắt trong suốt sáng ngời, Y Hi Nhi lại dùng nó trợn trắng.

“Tại sao con phải trả thay cha? Vậy còn con, nếu đổi lại là con, cha có trả cho con không?” Y Hi Nhi không phải là một người chịu thua thiệt, tại sao mình phải trả thay anh ta, hôm nay vận khí cô tốt không bị chém chết, ngộ nhờ chết thật, cô cũng sẽ từ 18 tầng Địa Ngục bò lên tìm Vũ Văn Bác.

“Cha sẽ không trả thù con!” Vũ Văn Bác nhẹ nhàng lôi kéo đôi tay mềm nhũn của Y Hi Nhi, nằm xuống trên lồng ngực.

“Không được, vậy con chịu thua thiệt a, con mặc kệ, cha cũng phải trả cho con, cha nợ con một mạng.” Y Hi Nhi lớn tiếng thì thầm, nhất quyết không tha.

Vũ Văn Bác không muốn nhiều lời, trực tiếp dùng lực đè đầu Y Hi Nhi, để cho cô kề mặt trên ngực, nói không được mà cũng không thoát được.

Y Hi Nhi từ chối mấy cái, “Ừm ừm. Ừm.” Trong miệng không biết nói những gì, bởi vì bị đè trên ngực, nghe không hiểu, chỉ có Vũ Văn Bác biết, con gái bảo bối của anh đang bất mãn kháng nghị.

Lúc Vũ Văn Bác cho rằng Y Hi Nhi đã từ bỏ, Y Hi Nhi lại bắt đầu “Ừm ừm. Ừm ừm.” Nói chuyện không ngừng, Vũ Văn Bác không thể làm gì khác là thở dài, tiếp tục dùng lực áp cái đầu lộn xộn.

“Mạng của con là của cha, cha còn phải trả cái gì?” Vũ Văn Bác bị Y Hi Nhi huyền não không thôi, gằm nhẹ nói.

Vũ Văn Bác nói xong, Y Hi Nhi chợt im lặng.

Đáp án này, hình như so với phải trả mạng cho cô, còn làm người ta vui mừng a!

“Bùm!”

Thanh âm đóng cửa kéo lại suy nghĩ của Y Hi Nhi, nháy mắt mấy cái, nhìn mền trống rỗng, sao lại chỉ còn một người cô? Vũ Văn Bác có phải tức giận hay không?

Ai, kệ hần đi, cô mệt nhọc, nên ngủ thôi, cô là một cô gái yếu ớt, cũng không phải làm bằng sắt, sớm đã mệt chết đi được.

Trong lúc Y Hi Nhi ngáy to, Vũ Văn Bác tức giận bản thân trở lại phòng, vừa đi về tắm nước lạnh, vừa âm u nghiêm mặt, hung dữ trừng cửa phòng của Y Hi Nhi.

Anh, cư nhiên đối với con gái mình có phản ứng.

Nhận thức này khiến Vũ Văn Bác rất thất bại, anh chưa bao giờ nghĩ mình sẽ có phản ứng với con gái mình, đột nhiên, anh có chút không biết làm sao đối mặt với Y Hi Nhi.

Mặc dù Y Hi Nhi ở trong ngực mình lui tới lui đi, hơn nữa cái mông còn ở hạ thân anh lộn xộn, nhưng. Thân là một người cha cư nhiên có phản ứng đáng chết!

Một quyền nện vào vách tường, mặt Vũ Văn Bác đen lại, không biết tức giận mình, hay tức giận con gái nhặt được.

.

Liên tục mấy ngày, Y Hi Nhi cảm thấy Vũ Văn Bác là lạ, nhưng nhất thời kỳ quái chỗ nào, cô không nói ra được.

Vốn tưởng sau sự kiện bị đuổi giết, Vũ Văn Bác sẽ ngăn cản mình tự đi làm, ai biết anh ta thế nhưng không phản đối, hơn nữa, ngay cả phái người bảo vệ cũng không có, giống như căn bản không có gì xảy ra. Bình tĩnh quá mức, nếu không phải đau đớn trên chân vẫn còn, Y Hi Nhi cũng sẽ cho là mình nằm mơ.

Sau hôm ấy, Hạ Hải Yến giống như biến thành người khác vậy, chẳng những thay đổi thái độ lạnh nhạt thường ngày, hơn nữa còn tích cực giúp cô quen với công việc trong khoa. Không bao lâu, cô đã bắt đầu tự làm được, xử lý nhanh, không cần tự mình đi lục lọi.

Không tới một tuần, Y Hi Nhi đã rõ ràng mọi thứ, hiệu suất làm việc không chậm hơn Hạ Hải Yến bao nhiêu. Ánh mắt Hình lão đại nhìn Y Hi Nhi cũng nhu hòa không ít. Bằng sương thường ngày với người khác nhưng trước mặt cô thì hoàn toàn biến mất. Theo lời Y Hi Nhi thì do cô dùng chính nhân cách của mình chinh phục, đáng tiếc Cố Nhã Thuần nghe xong lại xì mũi coi thường, cố gắng xem lại khí chất trên người Y Hi Nhi một lần, cũng không phát hiện cái gọi là “Nhân cách”.

Lại một buổi chiều nắng ấm, Y Hi Nhi ngồi trong quán cà phê uống trà. Được rồi, tha thứ cho cô không có may mắn uống cà phê Blue Mountain, cà phê trong miệng cô so với lá trà còn không bằng. Thứ đồ đáng ghét đó, chỉ có ngoại quốc mới có thể yêu thích, còn quảng bá khắp nơi. Cô chỉ thích hương vị thanh tân trang nhã của trà Hoa Lài. Nhưng loại yêu thích này chỉ là hứng thú, tại sao nói như vậy? Bởi vì nhà đầu này căn bản không biết trà Hoa Lài sản xuất từ đâu.

Đang ưu nhã thưởng trà, điệu nhạc du dương chảy xuôi, Y Hi Nhi thoải mái duỗi lưng một cái. Tối qua bị Vũ Văn Bác chặn ngang ôm ngủ, cánh tay sắt quả thật muốn ép khô cô, nửa đêm muốn rời giường đi vệ sinh, gỡ cả buổi vẫn không thoát được. Cũng không biết Vũ Văn Bác ban ngày làm gì, mệt đến mức không phát hiện động tác của cô, chỉ dùng sức ôm chặt hông, ngủ ngon lành.

“Stop!” Y Hi Nhi khinh thường bĩu môi, không phải nói Hắc lão đại cảnh giác hơn người bình thường sao? Động tĩnh lớn như vậy, cho dù là một con heo cũng có thể đánh thức, anh ta lại còn ngủ ngon giấc, chẳng lẽ. Vũ Văn Bác cho là mình được làm cha, cho nên cơ năng thân thể cũng thoái hóa?

Y Hi Nhi không có lương tâm nghĩ, không biết Vũ Văn Bác là vì bệnh tình của cô mỗi ngày phải ra phòng thí nghiệm được liệu ở ngoại ô Hạ Môn. Sau khi Y Hi Nhi tan việc anh mới chạy về nhà, xử lý công việc trong hội Liệt Diễm, mặc dù Tây Môn Dật đã được toàn quyền quản lý, nhưng hội Liệt Diễm chỉ nhận người không nhận chức vụ. Không thể dựa hết vào một con dậu là có thể làm chủ, có một số việc cho dù là Tây Môn Dật cũng không thể ỷ, phải Vũ Văn Bác ra mặt mới được.

Đến buổi tối, Vũ Văn Bác còn phải gánh vác trách nhiệm làm cha, làm bạn với con gái, chỉ là không biết vì sao thân thể Y Hi Nhi càng ngày càng có ảnh hưởng đối với anh, có lúc ngay cả anh cũng không thể khống chế phản ứng. Lúc này, Vũ Văn Bác không muốn Y Hi Nhi phát hiện, cho nên cả người tự đau khổ, thật mệt mỏi.

Dĩ nhiên, Vũ Văn Bác trải qua tôi luyện nghiêm khắc, có thể ở bên cạnh Y Hi Nhi ngủ ngon như vậy, chủ yếu vẫn là vì trên người Y Hi Nhi mang cho anh cảm giác an toàn, lúc này một khi có người xâm lấn, Vũ Văn Bác sẽ lập tức phát hiện.

Mới sáng nay, rõ ràng mấy phút trước đây thế nào cũng không tỉnh, Dịch Đình vừa đẩy cửa phòng cô ra, Vũ Văn Bác lập tức như một con giao long giật bắn mình ngồi dậy, còn đem mình nhét vào góc giường, không cần thận xem nữa đập đầu.

Che cái trán, Y Hi Nhi uống cạn ngụm trà Hoa Lài cuối cùng trong chén.

“Hi Nhi, Hi Nhi, cô nhanh đến phòng làm việc của cục trưởng, chuyện khẩn cấp, này giờ vẫn tìm cô.” Trong khi Y Hi Nhi chuẩn bị trả tiền, Đình Tiểu Vũ thở không ra hơi vọt tới, đẩy Y Hi Nhi ra ngoài cửa.

49. Chương 50: Tôi Muốn Từ Chức, Ngay Lập Tức!

Phòng cà phê này sát vách đồn cảnh sát, đi vài bước là đến, nên cảnh sát thường thích tới đây uống trà trưa. Chủ quán cũng quen mặt với dân cảnh sát, nghe thế lập tức cười hì hì nói: “Madam, cô đi nhanh đi, tiền lần sau trả cũng được.”

Nghe lão bản nói như vậy, Y Hi Nhi lập tức cảm kích phát tay một cái, đi theo Tiểu Vũ.

Phòng làm việc cục trưởng.

Cục trưởng gần năm mươi tuổi ngồi trên salon bọc da màu đen, tay cầm một tập tài liệu, chăm chú nhìn không để ý Y Hi Nhi đứng ở một bên.

Len lén ngẩng đầu, trong lòng Y Hi Nhi lặng lẽ tiến hành sự nghiệp rình coi vĩ đại, nghe nói cục trưởng này là người trẻ nhất. Y Hi Nhi vẫn ảo tưởng cho rằng cục trưởng nhất định là vai nam chính trong tiểu thuyết, anh tuấn, tự nhiên, còn là quan to, thế nhưng.

Hôm nay vừa nhìn, trẻ tuổi nhất cũng đã bốn mươi?

Chẳng lẽ công việc quá vất vả nên trông có vẻ già? Thật ra anh ta mới ba mươi, nhất định là như vậy! Nếu không sao lại được xưng là cục trưởng trẻ tuổi nhất đây?

“Ngài. Năm nay bao nhiêu tuổi?” Cuối cùng Y Hi Nhi vẫn cẩn thận hỏi.

Cục trưởng Lưu Chấn Vũ neho đôi mắt dài hẹp, liếc nhìn Y Hi Nhi, trên mặt không có bất kỳ thái độ gì, không nhìn được trong lòng ông ta nghĩ gì, miệng há ra hợp lại.

“46.”

Mơ ước của Y Hi Nhi lập tức tan vỡ, sao lại khác suy nghĩ của cô như vậy. Tiểu thuyết đều gạt người, cao to, có quyền, trẻ tuổi, ba thứ này không thể xảy ra trên cùng một người!

Chỉ là, cô là một gốc cỏ dại, còn có tinh thần Tiểu cường, cho nên rất nhanh lấy lại tinh thần, hỏi: “Ngài. Cưới chưa?”

Trong mắt Lưu Chấn Vũ thoáng qua một tia sáng, thuộc hạ này, hỏi quá nhiều, nhưng anh vẫn trầm giọng trả lời: “Đã kết hôn.” Nói xong, chau chau mày, không tiếng động muốn hỏi tại sao cô lại hỏi như thế, tốt nhất cho anh một lý do hợp lý.

Nuốt nuốt nước miếng, Y Hi Nhi không biết chỉ một ánh mắt của tân cục trưởng có thể nhấn nhủ nhiều tin tức như vậy. Vấn đề là cư nhiên mình có thể giữ vững tín hiệu, hiểu ý tứ của anh ta, chẳng lẽ là tâm linh cảm ứng trong truyền thuyết?

“Cái đó, tôi nghĩ ngài trẻ tuổi, với lại nhìn anh cũng không giống đã cưới. Nếu chưa cưới, chắc hẳn sẽ coi trọng tôi đúng không?” Y Hi Nhi cười hắc hắc, càng nói càng chột dạ.

Lưu Chấn Vũ nhìn Y Hi Nhi một cái, từ lúc Y Hi Nhi vào cửa, đây là lần đầu tiên anh nghiêm túc nhìn một cái.

Nhìn xong, da thịt màu đồng trên mặt kéo ra nụ cười khó coi, “Cục trưởng Tiền Nhâm Diệp tại sao không lấy da mặt cô đi nghiên cứu áo chống đạn?”

Thốt ra lời này, Y Hi Nhi vốn đang cột nhả lập tức yên lặng, sau đó, không cam tâm hỏi: “Vậy ngài không giải thích tại sao lại tìm tôi? Không phải ngài xem trọng năng lực làm việc của tôi nên gọi lên thăng chức chứ? Làm ơn, tôi mới vào đồn cảnh sát một tháng, cho nên ngài cho rằng tôi nghĩ như thế nào?”

Y Hi Nhi nói xong, Lưu Chấn Vũ đưa tài liệu trong tay cho Y Hi Nhi.

Nghi ngờ nhìn một chút, Y Hi Nhi nhìn thấy có người đề cử mình đi huấn luyện. Danh sách lần huấn luyện này đã có từ tuần trước, lấy từ ngân sách quốc gia, tuyển ra trăm cảnh sát ưu tú nhất đi đặc huấn. sau khi hoàn thành huấn luyện trực tiếp thăng ba cấp, một tiểu nhân vật như cô đoán chừng có thể lên cấp năm.

Trừ các hạng mục tổng hợp năng lực ra, còn phải hạn chế số tuổi từ 23 đến 35 tuổi, bởi vì đây là lúc thân thể đạt được trạng thái cao nhất. Quốc gia chắc chắn sẽ không phí thời giờ bồi dưỡng người già yếu. Vừa trẻ tuổi, lại có thực lực, trong đồn cảnh sát có hai người, Cố Nhã Thuần và Hạ Hải Yến.

Nhưng, tại sao có người đề cử mình? Thấy thế nào mình cũng là đá kê chân chứ?

“Tại sao?” Y Hi Nhi chỉ ngây ngốc hỏi.

“Đó là cơ mật cấp trên, tôi đã ký tài liệu, cô sẽ cùng Cố Nhã Thuần và Hạ Hải Yến đi Bắc Kinh huấn luyện nửa năm, sau đó mọi người đem trực tiếp chấp hành lệnh của quốc gia, nhưng cảnh tịch của mọi người vẫn ở chỗ này, hiểu chưa?”

Thật ra lúc Lưu Chấn Vũ nhận lệnh huấn luyện cũng cảm thấy kinh ngạc, Y Hi Nhi không có bản lĩnh, càng không có bối cảnh, vì sao cấp trên lại yêu cầu Y Hi Nhi tiếp nhận đặc huấn?

Nghi vấn thì nghi vấn, Lưu Chấn Vũ là cảnh sát được đào tạo tốt, phục tùng cấp trên là nghĩa vụ cũng là thiên chức của anh, cho nên rất nhanh liền hoàn thành thủ tục cho Y Hi Nhi bắt đầu nghỉ phép.

“Đợi đã nào...!” Y Hi Nhi chợt bắt lấy tay Lưu Chấn Vũ.

Đặc huấn? Cô biết, chính là tiếp nhận các loại huấn luyện tàn khốc, xem phim tài liệu đã thấy đáng sợ, huống chi còn phải tự mình trải nghiệm, không được! “Tôi không đi! Tôi cự tuyệt điều chuyển!”

Trước kia mặc dù cô làm gián điệp, đi theo người ta chạy trốn, đánh người, hoặc là bị đánh, nhưng cô vẫn có thể kháng cự. Tuy nhiên, đi tập huấn quân đội lại khác, một quả đấm cũng có thể đập bẹp cô, cô không ngốc, vì thăng quan phát tài có thể hy sinh rất nhiều, nhưng không thể dâng tính mạng. Hơn nữa, hiện tại cô ở chung với Vũ Văn Bác, muốn cái gì có cái đó, cần gì phải liều mạng.

“Đây là mệnh lệnh, cô chỉ có thể tiếp nhận!” Thanh âm Lưu Chấn Vũ giống như Thái Sơn, dọa cô run lên.

Không nghĩ tới Lưu Chấn Vũ sẽ tức giận, nhưng vì không muốn chấp nhận đặc huấn khổ cực, Y Hi Nhi đánh bạc mạng già, cắn răng một cái, “Tôi muốn từ chức, ngay lập tức!”

Mẹ nó , cô không làm không được sao?

“Vậy sao? Cô xác định?”

“Tôi xác định, khẳng định, quyết không đổi ý!”

“Đ-A-N-G...G!”

Y Hi Nhi cảm giác tay lạnh lẽo, cúi đầu xem xét, cứ nhiên mình bị cái này tin tưởng cục trưởng cho công lại rồi, “Ông có ý tứ gì?”

Lưu Chấn Vũ thanh nhàn nói: “Phản bội quốc gia, tôi bỏ tù mà thôi!”

Nói cô thế nào đều được, lừa gạt, bịp bợm, trộm cũng không sao, dù sao lúc cô nằm vùng cũng đã làm qua những điều này, nhưng tội danh này rất lớn, cô không chịu nổi, “Thúi lắm! Lão nương lúc nào thì phản bội quốc gia?”

“Xem ra cô còn không giác ngộ, thời gian của tôi có hạn, từ nơi này vào trại giam mất 10 phút, cô có thể ở đây đợi tôi làm giấy quyết định, một khi vào trại, cả tôi cũng không giúp được cô, chính cô suy nghĩ kỹ càng.” Nói xong, Lưu Chấn Vũ kéo công tay, kéo Y Hi Nhi ra ngoài cửa.

“Này, không thể lấy cái này làm trò đùa, tôi biết rõ tôi đã từng là một quân nhân, bây giờ là một cảnh sát, là chiến sĩ quốc gia, tôi chỉ phục tùng cấp trên, tôi nhận lệnh là được, không cần ra cửa, tôi mới mất mặt đây nè.”

Y Hi Nhi đang cố gắng kéo lại, không để mình bị Lưu Chấn Vũ kéo đi ra khỏi phòng làm việc.

Lưu Chấn Vũ nghe nói như thế, quay đầu nhìn Y Hi Nhi, thấy cô gạt đầu một cái, nhẹ buông tay, Y Hi Nhi trực tiếp té trên đất, đau đến cô la to.

50. Chương 51: Xui Xẻo Bị Bắt Buộc Huấn Luyện Quân Sự Đặc Biệt

Ký tên đồng ý, Y Hi Nhi cực kỳ khó chịu chạy ra khỏi văn phòng, hung hăng đá một cước vào chậu hoa trước mặt bên ngoài phòng làm việc, nhìn chậu hoa đổ mới hả giận rồi khỏi đồn cảnh sát.

Dù sao cũng bị bắt đi đặc huấn rồi, còn quan tâm đến việc đi làm chi nữa? Chẳng thà trực tiếp về nhà ngủ một giấc trước còn hơn, huống chi, trong nhà còn có “người cha” tiện nghi ở đây, không chừng người “cha” này có thể giúp đỡ mình, ai kêu người cha này quan tâm mình như vậy, quả thật chính là xem mình thành công chúa.

Lần này biết mình bị cấp trên hãm hại bị buộc tham gia đặc huấn, nhất định sẽ giúp mình.

Nghĩ tới đây, Y Hi Nhi kéo kéo mái tóc vốn chỉnh tề, xoay người một cái, dáng vẻ như là rất oan khuất, kìm nén mở cửa nhà.

Nhất định phải làm cho Vũ Văn Bác cảm động, để anh ta giúp mình một chút, chuyển đi này, còn không phải là đưa mình vào hang cọp sao, giày vò một ngày chưa đủ, còn phải nửa năm, đây là cái khái niệm gì, mình cũng không có mạnh mẽ như Cố Nhã Thuần.

Đầu tiên phải nói tên Lưu Chấn Vũ thành không phải người, đúng, cứ ra vẻ mình đáng thương, mặc dù người nọ là cấp trên của mình, theo lý mà nói mình không thể nói xấu cấp trên, nhưng lòng lang dạ sói cũng tốt hơn mình bị đau tê tâm liệt phế lúc huấn luyện.

Sau khi đã chuẩn bị kỹ càng, đẩy cửa phòng ra, phát hiện Vũ Văn Bác cứ nhiên không ở nhà, Y Hi Nhi chán chường trở lại phòng khách, ở một chỗ chờ Vũ Văn Bác.

Đang mơ màng trong giấc mộng, Y Hi Nhi cảm giác có người lay mình, tỉnh lại vừa hay nhìn thấy Vũ Văn Bác đang ở trước mặt, dần lòng nhéo một cái vào bắp đùi, đầu còn đang hỗn loạn, nước mắt trước hết chảy ra ngoài, kêu cha gọi mẹ nói lên vận mệnh của mình bị thảm, hận không thể nói mình là người xui xẻo nhất và đáng thương nhất trên đời này.

Sau khi Y Hi Nhi khóc xong, Vũ Văn Bác vẫn cứ nhiên không có nửa điểm phản ứng, chỉ vỗ vỗ sau lưng Y Hi Nhi giúp cô thở thông suốt.

Híp mắt trộm nhìn khuôn mặt nghiêng của Vũ Văn Bác, Y Hi Nhi nói: “Cha à, cha phải giúp con lấy lại công đạo, nào có người đáng ghét như vậy, cha nói có đúng không? Con gái của Vũ Văn Bác sao có thể để người khác khi dễ thành ra như vậy?”

Vũ Văn Bác một tay xách lấy Y Hi Nhi lên, đến gần phòng tắm, vừa đi vừa nói: “Con gái của Vũ Văn Bác tự nhiên phải có năng lực bảo vệ lấy mình, con khóc cũng vô ích.”

Vũ Văn Bác chân dài, nói xong chân cũng đã đến phòng tắm, mở cửa buồng tắm ra, cởi y phục Y Hi Nhi bỏ xuống.

Y Hi Nhi mặc cho Vũ Văn Bác loay hoay, không phục nói: “Con có năng lực, nếu không tại sao nhiều năm như vậy con đây vẫn sống sót, hơn nữa người xem có phải con đang sống rất khỏe mạnh, không cần huấn luyện nữa..., cha à, người giúp con một chút!”

“Về sau, cuộc sống của con sẽ không an nhàn như trước cha không phải lúc nào cũng luôn ở bên cạnh con, cho nên con phải trở nên mạnh mẽ, nếu không đứng ở bên cạnh cha con sẽ rất mệt mỏi, cho nên. tiếp nhận huấn luyện, không cho phép cẩu kinh, biết không?” Vũ Văn Bác vỗ vỗ mặt của Y Hi Nhi hỏi.

Y Hi Nhi càng nghe càng thấy có cái gì không đúng? Trực giác nhạy cảm của cô cho thấy dường như Vũ Văn Bác biết cô phải đi đặc huấn? “Cha có ý tứ gì? Con là một con mèo ba chân trốn ở đồn cảnh sát đến cuối cùng lại bị người làm đệm chỉ đích danh đề cử? Cha đừng nói với con đó là ý của cha?”

Vũ Văn Bác nghe xong, không phủ nhận, cũng không thừa nhận, nghiêm túc nhìn chăm chăm Y Hi Nhi đang rửa mặt, sau đó giúp cô tắm, mặc cho Y Hi Nhi nói cái gì nữa cũng không lên tiếng.

Ngay từ lúc ở Italy Vũ Văn Bác liền muốn huấn luyện Y Hi Nhi rồi, mặc dù bản lĩnh của Y Hi Nhi coi như linh hoạt, làm người cũng có cơ trí, nhưng không đủ, trong mắt anh chẳng qua chỉ là công phu mèo quào

mà thôi, muốn đứng ở bên anh cũng chỉ có thể là người mạnh, rất rõ ràng, Y Hi Nhi không phải là người mạnh, cũng không có giác ngộ làm người mạnh, chỉ muốn không lý tưởng chờ chết mà thôi.

Nhưng mình lại không nỡ xuống tay, anh không có biện pháp nhìn tận mắt con gái bảo bối của mình chịu khổ, giao cho thuộc hạ anh cũng không yên tâm, chỉ sợ chính mình một lúc mềm lòng lại chạy đi xem cô, cho nên, chỉ có thể lợi dụng cơ hội này đưa cô đi phong bế đặc huấn, không nhìn thấy, cũng sẽ không mềm lòng.

Bắc Kinh. Nơi căn cứ bí mật huấn luyện quân sự.

Toàn thân mặc đồ rằn ri, Y Hi Nhi ở sau cùng hấp tấp đi theo đại đội, cuối tháng mười thời tiết cũng dịu mát hơn, nhưng nghĩ tới phải phơi nắng trường kỳ, không thể không muốn cởi bỏ ngay bộ quần áo đang mặc.

Nghĩ đến Vũ Văn Bác nhần tâm đưa mình tới đây, Y Hi Nhi giận đến nghiến răng, vốn là cô đã cố tình đến trễ để không kịp qua cổng kiểm soát vào làm thủ tục vé máy bay, vốn tưởng rằng cứ như vậy sẽ được bỏ qua, không ngờ Vũ Văn Bác lại sử dụng đến cả máy bay tư nhân dành cho bộ đội đưa cô đi, không sai một phút.

Nhìn thấy Cố Nhã Thuần, Y Hi Nhi có chút kích động trong lòng, đến lúc đó luyện tập với Cố Nhã Thuần, còn có người giúp cô, ngoài ra còn có cả Hạ Hải Yến, tóm lại không phải một mình cô chiến đấu hăng hái là tốt rồi.

“Nghiêm!”

Thanh âm mạnh mẽ ngăn ngui truyền đến, Y Hi Nhi vội vàng nghe theo khẩu lệnh, 120 người xếp thành một hàng, mỗi người cách nhau 0.5 thước, có thể thấy được sân huấn luyện này rộng bao nhiêu rồi.

10 phút sau, 120 người bị phân thành bốn tiểu đội, mỗi tiểu đội có một đội trưởng dẫn dắt, chia ra tiến hành huấn luyện.

Nhìn trái phải thấy mình ở một tiểu đội, Cố Nhã Thuần và Hạ Hải Yến một tiểu đội, Y Hi Nhi lập tức nổi nóng, vụt vụt vụt hai cái chen đến chỗ bên cạnh Cố Nhã Thuần, đẩy người bên cạnh Cố Nhã Thuần ra ngoài.

“Tôi đổi với anh.” Y Hi Nhi nhỏ giọng nói, lấy tay chỉ chỉ vị trí cũ của cô, ý bảo anh ta đứng ở vị trí kia đi.

Nếu như đã không thể tránh né, vậy có đồng bạn chiến đấu chẳng phải tốt hơn chiến đấu một mình sao, hơn nữa có Cố Nhã Thuần ở bên cạnh, cô tương đối an tâm.

Cố Nhã Thuần nhíu mày một cái, muốn nói Y Hi Nhi để ý quy củ, nơi này cũng không phải là Hạ Môn, khó có thể để cho cô dùng tính khí của một đứa bé đùa bỡn, nhưng ngại vì thời khắc như vậy không thể mở miệng, cử động của Y Hi Nhi sớm đã bị phát hiện, nếu như mình mở miệng nói chuyện nữa, mình cũng sẽ bị liên lụy, cho nên chỉ trừng mắt liếc Y Hi Nhi.

“Hí hí a, người nào?” Nhìn thấy ánh mắt cảnh cáo của Cố Nhã Thuần, Y Hi Nhi vốn đang chê cười, đột nhiên cảm thấy thân thể của mình lơ lửng trên không, lập tức quay đầu nhìn lại.

“Hít!” Hít vào một hơi, chỉ thấy ở trước mặt cô là một người cao lớn, chiều cao tối thiểu hai thước, thân thể vạm vỡ, một cánh tay cũng lớn như hông cô, trừng mắt lạnh lùng nhìn cô, trái tim nhỏ của Y Hi Nhi cũng run rẩy.

Tiếp Khắc, ba mươi tám tuổi, đã từng là một quốc tế nằm vùng, ở các quốc gia ẩn núp, vì quốc gia vào sinh ra tử, sau lại trở về tổ quốc trở thành cảnh sát cao cấp trong tổ trọng án quốc tế, bây giờ là ban cố vấn quân sự đặc huấn, anh lần đầu tiên nhìn thấy một cô nhóc cư nhiên trong mắt không có người, lập tức một tay xốc Y Hi Nhi giơ lên ngang hông.

“Tôi. . . . Tôi muốn ở nơi này huấn luyện.” Y Hi Nhi có chút sợ hãi, tuy nhiên vẫn kiên định nhìn cái “mặt gấu” đang đen lại.

“Lý do!” thanh âm khàn khàn Tiếp Khắc khí thế mạnh mẽ, khiến Y Hi Nhi không tự chủ mà kinh hãi.

—— lời ngoài mặt ——

Y Hi Nhi sẽ trả lời thế nào đây? Cho ra lý do gì?

51. Chương 52: Tôi Không Tôn Trọng Sao?

“Tôi. Cảm thấy huấn luyện viên khá đẹp trai!” Y Hi Nhi không thể nói vì Cố Nhã Thuần, hại Nữ Ma Đầu và mình không qua được, chẳng phải càng hồng bét, liền tròn tròn mắt nói mò, thật ra thì huấn luyện viên cũng rất đẹp trai.

“Phải không?” Tiếp Khắc buông một câu, sau đó gơ Y Hi Nhi lên xoay người đối mặt với tất cả học viên, lời nói mạnh mẽ vang lên: “Ở nơi huấn luyện này, mọi người phải tuân thủ ba quy định, thứ nhất: trừ khi chết, nếu không chưa trải qua sát hạch người không thể rời đi, thứ hai: phải phục tùng cấp trên, thứ ba: không cho phép nam nữ có quan hệ mập mờ.”

Tiếp Khắc nói điều cuối cùng, cố ý liếc mắt nhìn Y Hi Nhi, sau đó đem nàng thả lại vị trí cũ, vỗ vỗ bả vai cô, Y Hi Nhi đứng không vững, dưới tình thế cấp bách Y Hi Nhi vội nắm người bên cạnh để không bị ngã xuống.

Ngày đầu tiên Y Hi Nhi đã trở nên nổi tiếng, chỉ không phải là danh tiếng tốt.

Trời nắng chang chang, lúc này nhiệt độ mặt đất khoảng 90 độ (F), đồi núi mấp mô, nhiều tảng đá quái dị lởm chởm, nếu không phải trong khe núi ngẫu nhiên mọc ra mấy cái cây, thì không thể nhìn ra đây là một ngọn núi, bởi vì ngọn núi này thật sự rất đặc biệt, xung quanh đều là những tảng đá xếp lên nhau, cao gần 200m.

Tiểu đội bốn, 30 người cùng buộc mình vào một sợi dây leo, trên tay mang bao tay đang từng bước một bò lên trên.

Y Hi Nhi nhìn ngọn núi trước mặt, trong lòng thầm mắng: mẹ nó, chỉ có quỷ mới bò lên được, đây mà gọi là leo núi sao? Không có điểm dừng chân, không có công cụ hỗ trợ, ngay cả trên người cũng chỉ có chiếc đai lưng, xem ra cực kỳ nguy hiểm, dù có đánh chết cô, cô cũng không muốn lên.

Nhìn Y Hi Nhi chậm chạp không chịu bò lên, tiểu đội trưởng tiểu đội bốn có chút đau đầu.

Một tuần huấn luyện này Y Hi Nhi đã loại mình ra khỏi những hoạt động khó, lúc học lý thuyết khá tốt, nhưng thực hành thật quá tệ, trừ chạy bộ không có bị rớt, còn bắn súng, cưỡi ngựa, chộp bắt tất cả đều không đạt, hiện tại ngay cả đang dã ngoại chạy trốn cũng không động thân.

Tiểu đội trưởng đi tới, vỗ vỗ bả vai Y Hi Nhi, giọng điệu nguội lạnh nói: ” đồng chí Y Hi Nhi, mời lập tức xuất phát, đây là huấn luyện quân sự, không phải trò đùa.”

Y Hi Nhi cũng không sợ mặc dù giọng điệu nguội lạnh, nhưng người ta là tiểu đội trưởng, bèn cười hì hì nói: “Báo cáo tiểu đội trưởng, huấn luyện quân sự trong mắt tôi vốn là trò đùa, tôi không tham gia!”

Nói đùa, có thể đi lên được ngọn núi này mới lạ.

Y Hi Nhi sau khi nói xong, chỉ thấy người đầu tiên leo lên, không cẩn thận trượt chân rơi xuống từ độ cao khoảng 10m, khi anh ta sắp chạm mặt đất tay liền tóm được một chỗ nhô cao.

Má ơi, cô tưởng rằng giây kế tiếp người này sẽ rơi xuống thành chiếc bánh thịt.

“Đồng chí Y Hi Nhi, nơi này là căn cứ huấn luyện quân sự quốc gia, hãy tôn trọng một chút.” Lục Kiếm Bình nghe Y Hi Nhi nói xong có chút tức giận, giọng nói không khỏi nặng nề.

“Tôi không tôn trọng sao? Có bản lãnh lập tức khai trừ tôi, lão nương tôi lập tức rút đi, nếu không cứ chờ đó, mới một tuần lễ thôi, tương lai còn rất dài, tôi nhất định làm anh phải điên cuồng, không tin anh hãy đợi thử xem?” Y Hi Nhi không sợ Lục Kiếm Bình, cô ngược còn lại muốn chọc tức cấp trên, sau đó khai trừ cô là tốt nhất.

“Cô!” Lục Kiếm Bình tức giận, là tiểu đội trưởng, mọi người trong tiểu đội hẳn đều phải chịu trách nhiệm, hôm nay xuất hiện một Y Hi Nhi không nghe lời, anh thật không biết phải làm sao, mọi người tới nơi này

ai chẳng vì tương lai phía trước, ai cũng cố gắng luyện tập, để khi ra khỏi đây đều có tiền đồ xán lạn, anh dù thế nào cũng không nghĩ ra sẽ có người không nghĩ vậy.

“Tôi thế nào. A a a.” Y Hi Nhi vừa định nổi cáu với tiểu đội trưởng, đai lưng liền bị ai đó xách lên, hơn nữa còn giơ lên hạ xuống nhiều lần.

Tiếp Khắc không nghĩ tới lần đầu tiên thị sát lại nhìn thấy một cô nhóc có thể ở nơi này giương oai, trực tiếp xách người lên, chân liền đạp một cước nhảy lên cao.

Y Hi Nhi nhìn xuống thấy mình cách mặt đất ngày càng cao, lại bị một tay của Tiếp Khắc xách lên cao, nếu không cẩn thận liền rớt xuống, sợ đến mức tay chân quào loạn, cuối cùng ôm bắp đùi của Tiếp Khắc cũng không buông tay.

Đến đỉnh núi, Y Hi Nhi nhìn thấy mọi người đều được trang bị gì đó, ngang hông của mỗi người đều được đeo một thanh sắt, Y Hi Nhi dĩ nhiên cũng có một cây trên người, không nhìn được lui về phía sau, Y Hi Nhi có chút sợ, mặt gấu đen tọt cùng muốn làm gì?

“Tôi nghe nói biểu hiện của cô không tốt, điều này làm cho tôi rất mất hứng, cô biết không?” Tiếp Khắc thanh âm khàn khàn, mang theo một loại lực xuyên thấu, đó là một năng lực, thanh âm của một người dù có khàn cũng sẽ không như vậy, giống như âm thanh được phát ra của người đi trong sa mạc nửa tháng mà không có nước uống, hơn nữa, còn là thanh âm tràn đầy tràn đầy sức mạnh.

“Vậy anh khai trừ tôi không phải sẽ tốt sao?” Y Hi Nhi đứng thẳng tắp, dáng vẻ bất cần nói.

“Khai trừ? Không, tôi sẽ không làm như vậy, tôi không tin không dạy được học sinh cá biệt, chỉ có không đủ lòng dạ ác độc. Lão sư, hiện tại tôi được điều tới giúp Tiểu Lục.” Tiếp Khắc cười, nụ cười trên khuôn mặt găm đen nhìn rất đẹp, có điều hàm răng quá trắng, nên thành ra khó coi, chỉ ít trong mắt Y Hi Nhi thấy là khó coi .

“Anh có ý gì?” Y Hi Nhi nói xong, lại lùi một bước.

Tiếp Khắc không nói gì, chợt đưa cánh tay dài ra, một phát bắt được Y Hi Nhi, cười nhạt, sau đó một tay ném Y Hi Nhi ra ngoài.

Vẫn còn ở chân núi đang cố gắng bò lên trên các học viên bỗng nhiên có cảm giác trên đỉnh đầu một mảnh mây đen, ngay sau đó truyền đến thanh âm nữ cao vút: “A a a. Mặt gấu đen con mẹ nó anh không phải là người, tôi nguyện rửa anh cả đời không có nữ nhân!”

Bị ném xuống chân núi, Y Hi Nhi bị dọa sợ đến nổi thiếu chút nữa có lẽ đi gặp phật rồi, sau khi thích ứng được cảm giác không trọng lực, lúc này cổ họng mới hết lên rầm rầm, trong lòng thuận tiện “hỏi thăm” cả nhà Tiếp Khắc.

Một cái ném này, nếu so với trò chơi Nhảy Bungee* còn đáng sợ gấp mấy lần, đầu tiên là độ cao, hơn hai trăm thước, nhảy Bungee đều quảng cáo độ cao thật cao, bởi vì nhảy Bungee không thể nào đem một người thả vào gần sát trên mặt nước , mà Y Hi Nhi cũng là chỉ ở gần sát trên mặt đất mười phân mới dừng lại, tiếp theo là độ nguy hiểm, nhảy Bungee trên người được thắt một dây co giãn an toàn chắc chắn, mà trên người cô được buộc bởi một dây lò xo nhỏ dài.

Từ trên cao rớt xuống tốc độ cực nhanh, trước sau không tới một phút, nhìn mình còn cách mặt đất gần trong gang tấc, Y Hi Nhi cảm giác hô hấp lúc này có thể mang đất bùn hít vào hết trong phổi, những học viên khác lập tức cũng trợn tròn mắt, không nghĩ cô nhóc không sợ chết vừa tới nơi này cứ nhiên từ trên trời rơi xuống.

Mới vừa điều chỉnh xong hô hấp, Y Hi Nhi lại bị kéo đi lên, tốc độ kéo lên mặc dù rất nhanh, nhưng cũng không bằng lúc hạ xuống, cho nên Y Hi Nhi lúc trong không trung liền suy tính vừa đi lên liền trực tiếp đánh mặt gấu đen một quyền, phải đánh anh ta đến mức mẹ anh ta nhìn mù mắt cũng không nhận ra con.

—— lời ngoài mặt ——

Y Hi Nhi đáng thương.

* Nhảy Bungee là hoạt động nhảy từ một điểm cố định trên cao từ 31 đến 183 m, chân người nhảy được giữ bằng một sợi dây co giãn. Cảm giác chỉ kéo dài vài giây nhưng lượng hóc môn endorphin trong cơ thể tiết ra đủ mạnh để bạn có cảm giác cực kỳ phấn khích. Những chấn thương nhỏ như bị bầm do dây ma sát với chân chỉ là chuyện nhỏ, bởi không ít trường hợp đã tử vong vì trò chơi này

52. Chương 53: Anh Dám Ném Tôi!

Tiếp Khắc liền buông tay, cơ thể Y Hi Nhi lơ lửng trên không, vội vàng tóm lấy y phục trước ngực, Y Hi Nhi nheo mắt lại, hít một hơi dài, cùng lúc tung ra một quyền, cảm giác lực hút của trái đất càng hút cô xuống dưới.

Một quyền này, rơi vào không trung, kèm theo đó là tiếng thét chói tai của Y Hi Nhi: “A a. . . .Anh mặt đen, anh dám ném tôi!”

Y Hi Nhi cứ như vậy bị Tiếp Khắc tung lên ném xuống mấy lần, Y Hi Nhi lúc đầu sợ hãi, sau cũng thích ứng, cô chỉ không biểu hiện ra ngoài mà thôi.

Y Hi Nhi mặc dù lá gan không lớn, còn rất nhát chết nhưng lại có khả năng thích ứng rất nhanh, kể cả khi đối diện với nguy hiểm cô cũng rất nhanh ứng phó được, với khoảng độ cao như vậy không hề có chút an toàn, đối lại là người khác chỉ sợ sớm đã “tè ra quần”, cho dù chịu phạt huấn luyện nghiêm khắc thì chân cô cũng đã mềm nhũn.

Nhưng lúc này Y Hi Nhi không để ý đến chân đã mềm nhũn, vừa đứng lên khỏi mặt đất, lập tức lao vào Tiếp Khắc đánh nhau, Tiếp Khắc né tránh mấy lần, cuối cùng không nhịn được ném Y Hi Nhi xuống chân núi, tiếp đó cỡi thanh kiếm trên người mình ném cho cô, Y Hi Nhi chờ đợi ở dưới, không leo lên, lúc sau Tiếp Khắc lên máy bay rời đi..

Trải qua náo loạn như vậy, kiếm cũng có nên Y Hi Nhi cũng không vội.

Cuối cùng, Y Hi Nhi ở dưới chân núi ngủ lấy lại sức, đến buổi tối, cả lớp chỉ có một người bò lên được đến đỉnh, những người khác bò được một nửa hoặc trên nửa liền rút xuống, nhìn thấy có nữ học viên bị dọa chân mềm nhũn, Y Hi Nhi nhất thời cảm thấy mình rất can đảm.

Ban đêm, Y Hi Nhi lén lút bò sang phòng ký túc xá của Cố Nhã Thuần.

Cố Nhã Thuần lúc này vừa tắm xong, tóc còn ướt, đang ngồi ở lan can ban công, nhìn xuống dưới lầu thấy bộ dạng lén lút của Y Hi Nhi, lập tức nhú mày.

Vừa ngẩng đầu lên, nhìn thấy Cố Nhã Thuần cư nhiên ngồi ở lan can tầng ba, Y Hi Nhi cảm thấy bội phục Cố Nhã Thuần, một phụ nữ dũng cảm, không sợ rớt từ tầng ba xuống ngã chết sao.

“Xuyt xuyt! Cố đại nhân, tôi ở chỗ này!” Y Hi Nhi nhìn một chút bốn bề vắng lặng, nhỏ giọng hô.

Cố Nhã Thuần liếc mắt, nơi này là căn cứ quân sự, khắp nơi đều có hệ thống theo dõi, sợ rằng cô vừa ra khỏi cửa liền bị nhìn thấy, hiện tại lén lút có mà cái rắm đó.

“Cô bò lên đi, lầu dưới có hệ thống bảo vệ điện tử, không có vân tay không lên nổi đâu.” Cố Nhã Thuần xoa xoa một ít tóc, chậm rãi nói, dù sao nửa tháng này thuộc hạ của cô đã làm không ít chuyện náo động rồi, thêm chuyện này cũng chẳng đáng kể gì.

Nhìn độ cao lầu ba một chút, Y Hi Nhi tự đánh giá, cảm thấy muốn leo lên cũng không phải là không được, đây là tầng trệt, ở khoảng giữa có rất nhiều chỗ có thể dựa vào để leo, không giống huấn luyện biến thái chó má ở dã ngoại, chỉ có trụi tảng đá.

Chỉ là, trèo thì trèo, nhưng có chút khó khăn, Y Hi Nhi do dự.

Y Hi Nhi đang ở tầng trệt cân nhắc thiệt hơn, Cố Nhã Thuần không đợi được ném khăn lông về phía cái ghế bên cạnh, một tay tựa lan can, một cái xoay người đã đứng trên bệ cửa sổ hai lầu hai, mượn lực đi xuống một thoáng đã ở trên mặt đất, trước sau chỉ mất ba mươi giây, Y Hi Nhi trợn mắt hốc mồm, nếu đối lại là cô..., tối thiểu phải mất 3 phút mới có thể xuống dưới từ lầu ba.

Kéo Y Hi Nhi đến một chỗ yên tĩnh, Cố Nhã Thuần mới thả lỏng tay, hai người không lo không lắng cùng ngược nhìn bầu trời đầy trời sao, hưởng thụ không gian thoải mái ngẩn ngủ này.

Mỗi tiểu đội đều được tách ra huấn luyện, cho nên Y Hi Nhi đã nửa tháng không gặp Cố Nhã Thuần, nhìn khuôn mặt nghiêng của Cố Nhã Thuần, bỗng nhiên hưng phấn, đôi môi liền tới gần, ngượng ngùng trộm một cái hôn.

Cố Nhã Thuần chán ghét lau nước miếng trên mặt, lông mày cũng vừa vặn thành một cái bánh quai chèo rồi, nhưng cũng không đẩy cánh tay đang cuốn trên người của cô, chỉ thở dài.

“Nếu Vũ Văn Bác muốn cho cô tiếp nhận huấn luyện, cô phải huấn luyện thật tốt, nếu không nửa năm sau cô phải tiếp nhận nhiệm vụ, cô ngẫm lại xem, mặc kệ cô có hay không có năng lực, người kia đều phải đưa lên, hậu quả là gì chắc cô biết?” Cố Nhã Thuần giảng giải cho Y Hi Nhi cả nửa tháng nay, không ngừng truyền vào lỗ tai của cô, cô không muốn nghe cũng không được.

“Tôi thành thật khai báo với cô, cơ bản không muốn từ nơi này đường hoàng bước ra ngoài, tôi muốn bị khai trừ đuổi ra, cho nên tôi mới hành động như vậy, cô hiểu chứ?” Y Hi Nhi thẳng thắn nói.

“Cô không phải vẫn muốn thăng quan phát tài sao?” Cố Nhã Thuần kinh ngạc.

“Cũng có nghĩ, nhưng tôi tự hiểu bản thân mình, cô có năng lực gì, tôi có năng lực gì, tôi cố gắng tiếp nhận huấn luyện, cũng không cần nể các người, cho nên con đường này vốn không thích hợp với tôi, tôi mặc dù không thông minh, nhưng cũng không ngốc, theo như cô nói đi ra ngoài tôi không có năng lực vậy làm sao có khả năng thăng quan? Đó không phải tự mình tìm chết sao?”

“Mặc kệ cô nghĩ như thế nào, nhưng Vũ Văn Bác, người mà tôi từng biết, nếu như anh ta không có gạt đầu, cô dù có gây nữa, cũng không thể bị khai trừ, nếu không ngay ngày đầu tiên cô liền bị trục xuất trở về Hạ Môn rồi, cho nên cô đừng có suy nghĩ gì khác, đã đến đây rồi thì học chút bản lĩnh đi.”

“Anh ta không gạt đầu bởi vì anh ta không nhìn thấy tình cảnh hiện giờ của tôi, chỉ cần anh ta nhìn thấy nhất định sẽ mềm lòng, nên tôi càng náo động, sớm muộn anh ta cũng sẽ tới thăm tôi, cô chờ xem.”

“Được, tôi không nhiều lời, tóm lại cô nghĩ thông là tốt rồi, ngàn vạn lần đừng hối hận.”

“Tôi biết Cố đại nhân muốn tốt cho tôi, nhưng tôi chính là không có chí khí, đây là bẩm sinh, chẳng qua tôi đồng ý với cô nhất định sống thật tốt, quyết không để cho người ngoài khi dễ, Y Hi Nhi tôi không có bản lĩnh thì vẫn có cách sống thoải mái, nói một cách khác, không có bản lĩnh tốt nhưng vẫn có thể sống rất tốt, cũng chính là bản lĩnh của tôi.”

“Chát!” Cố Nhã Thuần vung tay tát xuống, Y Hi Nhi ôm đầu nhìn Cố Nhã Thuần, giả bộ đáng thương.

Cố Nhã Thuần nhìn bộ dạng của Y Hi Nhi, lập tức bật cười.

.

Y Hi Nhi quả nhiên tiên liệu náo loạn như vậy cô ấy nhất định đi xuống, chỉ là cô không ngờ lại có hiệu quả tốt như vậy.

Mặc đồ rằn ri, trên đầu đội mũ, Y Hi Nhi ngẩng đầu ưỡn ngực nhìn người đứng trước ở trên đài chủ tịch, cảm giác hai mắt như muốn mù.

Cái này do đoàn thể bày ra, bốn tiểu đội chiến đấu, tiến hành huấn luyện dã ngoại đột kích, còn người đứng ra phụ trách lần này là Tây Môn Dật, đang ở trên đài giải thích.

Nhìn cầu vai của Tây Môn Dật, Y Hi Nhi cảm thấy thế giới hoàn toàn bị đảo lộn, trắng đen lẫn lộn, hắc hồ ly lại là thiếu tá? Thế giới này có phải điên cuồng quá không? Khó trách bản lĩnh Vũ Văn Bác lớn như vậy, ngay cả giới cảnh sát cũng có thể nhúng vào, thì ra còn có Tây Môn Dật, vấn đề là, Tây Môn Dật bản thân có thể lên đến chức này không bị tra đến sao? Kỳ quái.

Nhìn sang Cố Nhã Thuần khi thấy Tây Môn Dật nhất thời cũng sửng sốt một chút, nhưng ngay lập tức lại bình thường trở lại.

Xem ra Cố Nhã Thuần mặc dù kinh ngạc thân phận của Tây Môn Dật, nhưng lại không khiếp sợ, rõ ràng Cố Nhã Thuần còn chưa biết thân phận của Tây Môn Dật trong hội Liệt Diễm.

53. Chương 54: Tây Môn Dật! Anh Không Sợ Bị Thiên Lôi Đánh!

Do lần đã ngoại đặc huấn này có hệ số nguy hiểm tương đối cao, đoàn thể yêu cầu năng lực, cho nên yêu cầu ba người một tổ, lời vừa nói ra, Y Hi Nhi lập tức chạy vụt đến chỗ Cố Nhã Thuần đứng bất động, bên cạnh cũng có nhiều người bày tỏ muốn cùng tổ với Cố Nhã Thuần, đáng đáp Cố Nhã Thuần có vẻ bình thường, nhưng thực lực lại rất được hoan nghênh.

Được hoan nghênh còn có Hạ Hải Yến, nhưng mà anh tránh xa những người đó, ưu nhã nói lời xin lỗi, sau đó đi tới bên cạnh Cố Nhã Thuần, ba người lập tức tạo thành một hình tam giác Hoàng Kim, vô hình tuyên bố ba người bọn họ là một tổ.

“Ba người không phải lớp một.” Lục cau mày nói.

“Thiếu tá vừa rồi mới nói, đây là lực lượng đoàn thể, tại sao chúng tôi không thể cùng một tổ, lại nói nếu anh mặt đen bị nguy hiểm, chẳng lẽ vì anh ta không cùng một tổ nên người khác không cứu anh ta sao?” Y Hi Nhi chỉ chỉ Tiệp Khắc, khiêu khích nói.

Đúng lúc đó, Tây Môn Dật cười nhẹ, ưu nhã nói: “Chỉ cần đồng tâm hiệp lực, không phân biệt cùng hay khác tổ, mọi người có mười phút hợp thành đội, 10 phút sau sẽ lên đường, trong ba ngày huấn luyện đã ngoại để xem bản lĩnh của các người đến đâu.”

Tây Môn Dật nói như thế, vốn là có chút giao tình, nếu là cùng hội sẽ lập tức cùng đứng trên một chiến tuyến, đương nhiên, đại bộ phận vẫn là do tổ chức sắp xếp hàng ngũ.

Xe tải đưa mọi người đến một nơi trong núi sâu, Y Hi Nhi lén lút đi ra ngoài, tìm gặp Tây Môn Dật, hơn một trăm người chia làm vài xe, Y Hi Nhi rời đi nửa giờ cũng không người nào biết, cộng thêm bình thường Y Hi Nhi cũng không theo quy định, trừ Cố Nhã Thuần có thể đoán ra, không ai biết trong lúc này Y Hi Nhi làm gì.

Chen đến bên cạnh Tây Môn Dật, Y Hi Nhi sử dụng ánh mắt im lặng hỏi thăm người bên cạnh đang lái xe – Tiệp Khắc là ai?, Tây Môn Dật rộng rãi nhún nhún vai, bày tỏ Tiệp Khắc là người mình.

Vừa biết vậy, Y Hi Nhi lập tức không khách khí đánh một cái lên đầu của Tiệp Khắc, nhỏ giọng mắng: “Người mình mà đối xử với tôi như vậy? Nếu năng lực của lão nương thấp một chút, liền bị anh ta chơi đùa chết rồi.” Y Hi Nhi không quên chuyện mặt đen ném mình xuống chân núi, hận nghiêng răng nghiêng lợi.

“Được rồi, anh ta đang lái xe, đừng để người khác phát hiện cô lên đây.” Tây Môn Dật xách Y Hi Nhi đến ngồi trên đùi mình, xe bọn họ là xe đầu tiên, cộng thêm là xe tải lớn nên đầu xe cao, cho dù trên đường có người cũng không nhìn thấy mặt, hướng chỉ nơi này là trụ sở bí mật, con đường sớm đã được dọn dẹp sạch sẽ, căn bản không có người, cho nên Tây Môn Dật cũng không sợ.

Y Hi Nhi lén nhìn xuống xe và đầu xe, xe tải lớn đầu xe chỉ có hai chỗ ngồi, trừ ngồi trên đùi Tây Môn Dật, Y Hi Nhi không có chỗ ngồi khác.

“Cha tôi đâu? Ông ấy sao không đến?” Y Hi Nhi hỏi, để ý một tháng nay anh ta cũng không tới xem cô? Anh ta đích thực là đang làm cha hay sao?

Tây Môn Dật cười cười, nghĩ thầm cha cô chính là sợ tới nhìn thấy cô sẽ mềm lòng, cho nên mới không đến, mặc dù không muốn da thịt của con gái bảo bối của mình bị thương, nhưng lại không bỏ được đứa bé bấy không được sôi, việc nhả tâm vậy Vũ Văn Bác vẫn phải làm, chờ nha đầu này thành thực, có năng lực, anh mới có thể an tâm giữ cô ở bên người.

“Hiện tại cha cháu có việc ở Nam Phi, coi như người làm chú như chú có lương tâm, đến xem cháu gái đáng yêu của mình một chút”. Tây Môn Dật cười siết chặt gương mặt của Y Hi Nhi, nhíu mày, trong một tháng nha đầu này gây không ít, da cũng đen không ít, nhưng đã thay đổi khá nhiều

“Hừ! Chú có lương tâm cũng sẽ không để mặt gấu đen xuống tay ác như vậy rồi.” Y Hi Nhi không quên thù cũ, khó trách ngay ngày đầu tiên mình không qua được mặt gấu đen.

“Chú đây không phải là vì muốn tốt cho cháu sao? Biết cháu không muốn huấn luyện nhưng tối thiểu phải rèn luyện lòng can đảm, để khi trà trộn vào giới hắc đạo buộc phải có sự gan dạ, tiếp đó mới đến năng lực” Tây Môn Dật thành khẩn nói.

“Cháu không muốn nằm vùng, cháu là cảnh sát!” Y Hi Nhi kháng nghị nói, sau đó nhìn hai gạch một sao trên quân trang ở vai Tây Môn Dật, hỏi: “Chú là thiếu tá?”

Tây Môn Dật chau chau mày, “Thứ thiệt!”

“Vậy chú cũng đang nằm vùng sao?” Y Hi Nhi hỏi tiếp.

“Như cháu nói.” Tây Môn Dật gật đầu một cái.

“Vậy chú. Còn buôn bán? Không sợ bị thiên lôi đánh sao, chú đến tột cùng làm bộ như người xấu nhưng lại là người tốt, còn làm bộ như người tốt lại là người xấu là sao?” Y Hi Nhi xem thế giới hỗn loạn, cô phải hỏi mới hiểu được, nếu không cả đời này của cô cũng xem như ở trong thế giới hỗn loạn đó.

“Chú cái gì cũng không phải, chỉ là tự mình muốn làm thôi.” Tây Môn Dật bí hiểm trả lời.

Sau đó, Tây Môn Dật không cho Y Hi Nhi cơ hội hỏi nữa, liền hỏi cô tình hình đặc huấn một chút, nghe được nhiều nhất là Y Hi Nhi nói mình quá đáng thương, thỉnh thoảng lại oán giận Vũ Văn Bác cha “tiện nghi” tại sao không đến nhìn cô

Nửa giờ sau, Y Hi Nhi theo đường cũ quay trở lại, trừ Cố Nhã Thuần nghi ngờ nhìn một cái ra, tất cả mọi người đắm chìm trong thế giới của bản thân, người thì ngây ngẩn, người thì ngủ, Hạ Hải Yến không quên đùa giỡn nữ học viên bên cạnh một chút.

Y Hi Nhi đứng trên một sườn núi nhỏ hướng xuống nhìn ra xa, chỉ thấy trong rừng rậm những cành cây đại thụ quần quanh nhau, khắp rừng rậm không nhìn thấy đất, có vẻ có chút âm trầm, xa hơn là núi non uốn lượn quanh co xung quanh.

Hạ Hải Yến tay cầm ống nhòm quay đầu lại, có chút phập phồng không yên hỏi: “Như thế nào? Nhìn thấy cái gì chưa?”

Thời gian một ngày đã gần hết, Cố Nhã Thuần và Hạ Hải Yến đều đưa ra sách lược “Trước tiên thông thả, sau mới tiến hành”, lần này ngoại trừ trở lại địa điểm chỉ định đúng thời gian quy định, còn phải lấy được ba lá cờ thưởng.

Ba lá cờ này sớm đã được bố trí ở những chỗ khác nhau, các học viên phải chọn hình phương pháp tốt để tìm được nó, nếu không có được cờ thưởng đến nơi cũng coi như nhiệm vụ thất bại, cho nên ý tưởng của đội Cố Nhã Thuần là trước tiên tìm đủ ba lá cờ sau mới về địa điểm quy định.

Hạ Hải Yến nhìn Cố Nhã Thuần một chút, “Xuyên qua cánh rừng rậm này, trên ngọn núi trước mặt kia sẽ phải có đồ chúng ta cần, sáng mai chúng ta sẽ lựa chọn đi hướng này, tổng cộng có mười hai tiểu đội, nói cách khác nhìn thấy vật kia chỉ có thể là chúng ta, nhưng mà chúng ta với tốc độ chậm như thế này, rất có thể trước khi chúng ta tới nơi đã có người chạy tới trước.”

Quy tắc đưa ra là mỗi một vị trí có cờ khi đến giờ điểm sẽ được tung lên chỉ cần có người bắt được, cũng sẽ không xuất hiện lần thứ hai.

Trừ khi không có ai ở địa điểm, còn lại nếu có người trông chừng theo thứ tự đến trước và sau sẽ bắt được dựa vào năng lực, nếu như có người tới trước bọn họ, như vậy bọn họ xem như có một chuyển tay không.

Cố Nhã Thuần nhận lấy ống nhòm, xem xong lộ ra nụ cười.

“Ai chết vào tay ai còn chưa khẳng định, đi!” Tốt lắm, lần đầu tiên thấy nha đầu chết tiệt kia còn có chút công dụng.

Nói xong, Cố Nhã Thuần dẫn đầu thẳng hướng rừng rậm đi tới. Hạ Hải Yến mặc dù không dám xác định có được hay không, dù sao cửa ải này cũng không hề đơn giản, cho dù có là “Đại lão gia” cũng có chút hoảng sợ.

Dọc theo đường đi vượt mọi chông gai, mỗi người cầm trong tay một chiếc đèn pin, xung quanh cỏ dại và bụi gai cơ hồ che mắt cả người. Để nhận ra hai người phía trước, Y Hi Nhi buồn bực cực độ, một người cao 1m8, một người 73, còn cô cao 1m57, người thấp bé như cô thiếu chút nữa bị hủy hoại dung nhan, hung hăng vạch cành cây trước mặt, Y Hi Nhi cố gắng kiểm soát chân, chỉ sợ những cành cây kia sẽ đánh vào mặt của nàng.

54. Chương 55: Lá Cờ Đầu Tiên

“Đợi đã nào...!” Hạ Hải Yến đi ở phía sau cùng kêu mọi người đi chậm lại.

Nhìn xung quanh, Hạ Hải Yến nhíu mày, “Chúng ta giống như đang đi vòng quanh những cây bạch quả, nó được ví như ‘ Bom Nguyên Tử ’, ngoài tác dụng làm giảm ô nhiễm môi trường, tạo ra không khí trong lành, chúng còn có sức sống vô cùng mãnh liệt, năm 1945 nước Mĩ thả bom nguyên tử ở Hiroshima Nhật Bản khiến cho bao nhiêu người dân của đất nước này bị thiệt mạng, duy chỉ có loài cây này là sống sót, loại cây này vốn rất hiếm, không thể nào sinh sôi nảy nở nhiều như vậy.”

Hạ Hải Yến dùng đèn pin chiếu vào một hàng cây, hình dạng của những cây bạch quả này không giống những cây bình thường, chúng cao hơn, hơn nữa vỏ cây sần sùi, ngay cả lá cây cũng đậm hơn. Lúc đầu mọi người cũng không để ý, sau khi nghe Hạ Hải Yến nói, cũng có ưu phiền, Hạ Hải Yến hồi còn ở đại học chuyên ngành thứ hai chính là Sinh Vật Học, trong đội hình sự nổi tiếng là người có những phát hiện tỉ mỉ kịp thời, Hạ Hải Yến nếu nói như vậy, sẽ không sai.

“Ở đây? Nơi này có vấn đề sao? Trời tối rồi, giờ chúng ta làm thế nào?” Y Hi Nhi nhìn lên trời không có lấy nửa điểm ánh sao, cảm thấy hơi sợ, nghĩ thầm cấp trên đều là những người ăn no bụng, không có việc gì làm nên đi gây chuyện!”

Cố Nhã Thuần xem xét địa hình một cách cẩn thận, tỉnh táo nói: “Không có gì mới là có gì nhất, nơi này cũng không phải là dạ tiệc từ thiện, muốn lấy được cờ thưởng ắt phải nguy hiểm, xem ra chúng ta lấy được chiếc cờ đầu tiên rồi.”

“Cờ thưởng? Ở đâu? Ngay cả có cũng không nhìn thấy, để sau khi chúng ta lấy được rồi nói có phải hay hơn không.” Y Hi Nhi nhìn một chút, dừng nói là thấy cờ thưởng rồi, ngay cả con mèo cũng không có, rừng rậm lớn như vậy cư nhiên không có lấy một động vật, thật đúng là kỳ quái.

“Gào.”

Y Hi Nhi mới vừa nghĩ đến động vật, có tiếng sói lang chột ở trong bóng tối truyền đến, xen lẫn gió, có tiếng sấm, cô sợ đến mức dựng tóc gáy.

“Có sói, cái bật lửa cái bật lửa, vội vàng đốt lửa, sói lang sợ nhất lửa, má ơi, bị sói cắn một cái là xong rồi.” Y Hi Nhi sợ đến mức chân tay luống cuống, không bật được lửa.

Hạ Hải Yến đoạt lấy cái bật lửa trên tay cô, nói trêu: “Bị cắn một cái sẽ không thành sói lang, mà sẽ đi đời nhà ma trực tiếp thăng thiên, cô cứ thoải mái.”

“Này, tôi không có đùa giỡn, thông thường sói sợ lửa phải không?” Y Hi Nhi giận không được, cảm giác tiếng tru của sói ngày càng gần, càng thấy sờn tóc gáy.

“Nếu phóng hỏa đốt rừng phải ngồi tù cũng là lẽ thông thường, chẳng lẽ cô không biết sao?” Hạ Hải Yến nói, tiếp tục hướng bên cạnh đi tới.

Cố Nhã Thuần đi theo Hạ Hải Yến, còn lại một mình Y Hi Nhi. Một cơn gió lạnh thổi qua, Y Hi Nhi chỉ cảm thấy lạnh sống lưng, vội vàng đi theo, ba người ở chung một chỗ tối thiểu sẽ có cảm giác an toàn hơn.

“Gào. . . Gào. . .”

Đi gần mười phút, Y Hi Nhi cảm thấy thanh âm của sói càng ngày càng gần, sợ hãi đến gần sát sau lưng của Cố Nhã Thuần, “Cố đại nhân, đây là hướng phát ra tiếng sói, chúng ta không được tiến lên nữa, hay là nghỉ ngơi một đêm để ngày mai trời sáng rồi hãy đi được không?”

“Sói đang hát ru con sao?” Cố Nhã Thuần liếc Y Hi Nhi một cái, “Không vào hang cộp, làm sao bắt được cộp con.”

“Dù sao ngủ thiếp đi sẽ không biết, hơn nữa nghe mãi cũng thành quen, hiện tại là thời gian sói hoạt động, tinh lực tràn trề, ta biết rõ hai người nhất định cảm thấy chung quanh nơi có sói nhất định có cớ thưởng, bởi vì càng nơi nguy hiểm càng là nơi có xác suất cất giữ “báu vật” cao nhất.”

Những cấp trên sẽ không đem cớ thưởng đặt ở ven đường để cho bọn họ lấy đâu, người bình thường cũng biết, cứ nhiên đặt ở ổ sói.

“Vậy cô không sợ lúc cô ngủ sói một miếng đem cô ăn hết à?” Hạ Hải Yến chợt dừng bước, đem đèn pin chiếu sáng vào mặt Y Hi Nhi.

“Anh đừng dọa tôi, lão nương tôi cũng không phải ăn chay lớn lên.” Y Hi Nhi không khách khí cho Hạ Hải Yến một quyền, chỉ là bị Cố Nhã Thuần ngăn lại.

“Đủ rồi, yên tĩnh một chút.” Cố Nhã Thuần nói xong, cẩn thận lắng nghe .

Y Hi Nhi cũng không dám nói chuyện, bắt chước cẩn thận lắng nghe, càng nghe càng cảm thấy không đúng, cảm giác tiếng sói hình như vẫn vây quanh thân ở mọi phía, lại hình như là từ dưới nền đất truyền ra.

“Gào. . . Gào. . .” thanh âm càng ngày càng rõ, hình như liền dán bên tai.

Một chân nhảy lên, Y Hi Nhi và ba người cùng nhau đem pin chiếu ngay chỗ phát ra thanh âm, chỉ nhìn thấy trên đất nổi lên một khối, nếu không phải nhìn kỹ sẽ không bị người phát giác, Hạ Hải Yến vạch cỏ dại, từ trên mặt đất đào ra một chiếc máy ghi âm nhỏ, chỉ nhỏ bằng ngón út, thỉnh thoảng lại phát ra một tiếng như tiếng tru của sói.

Y Hi Nhi tán thưởng nhìn Hạ Hải Yến, vỗ vỗ bờ vai của hắn, “Anh được đấy, làm sao biết thanh âm này có vấn đề? Thanh âm chân thật như vậy, người không sợ nếu có sói thật ba người chúng ta tay không tối nay liền viết di chúc ở đây rồi sao?”

“Nơi này là căn cứ huấn luyện quân sự, quân kỷ Nghiêm Minh, sẽ không có người dễ dàng sử dụng lửa tùy tiện, cho dù sử dụng cũng có thể bảo đảm an toàn, cho nên lựa chọn thăm thực vật thì việc phòng cháy không phải là vấn đề, ngược lại nơi này là rừng sâu núi thẳm tự nhiên, có thể có động vật to lớn xuất hiện, cho nên khắp nơi đều trồng đủ các loại Tùng, loại cây này tiết ra nhựa thông không thấm nước bốc hơi lên, giống như quét một lớp dầu, vùng lân cận đều phát ra mùi lưu huỳnh, hẳn là có kho lưu huỳnh, cho dù có sói cũng không dám ẩn hiện.”

“Xem ra người đọc sách vẫn chút công dụng, nhưng vấn đề là chúng ta bây giờ đi ra ngoài thế nào?” Y Hi Nhi nhìn Cố Nhã Thuần.

“Chẳng lẽ cô không có phát hiện sao? Chúng ta không có lạc đường, mới vừa đó là một thủ thuật che mắt mà thôi, đầu tiên cho chúng ta một ảo giác, ở trên tâm lý phá hủy ý chí của chúng ta, sau đó thả ra tiếng tru âm của sói, tăng thêm cảm giác sợ hãi của chúng ta, người bình thường dưới tình huống như thế sẽ quyết định là cố gắng rời khỏi nơi đây, thứ nhất thoát khỏi lạc trong rừng, thứ hai tránh sói công kích, dù sao chúng ta bây giờ trừ một cây chủ thủ ra không có bất kỳ vũ khí nào có tính công kích.” Cố Nhã Thuần phân tích, nhận lấy cớ thưởng mà Hạ Hải Yến từ trên mặt đất đào được.

“Vậy chúng ta bây giờ làm thế nào? Đi ra ngoài hay là ở lại?” Y Hi Nhi chợt cười, bởi vì cô phát hiện bên cạnh mình hai người đều rất nổi trội, đi theo bọn họ thắng lợi trong tầm tay, cô cứ đi theo là được.

“Đương nhiên là ở lại, cô xem nhánh cây bên cạnh.” Cố Nhã Thuần đem đèn pin hướng cách đó không xa, nơi đó có chút lộn xộn, đoạn cuối vài nhánh cây bị bẻ gãy, nơi này nhiều cây dại thụ bao vây, gió rất khó thổi tới, cho dù có gió cũng là gió nhẹ, căn bản là không thể làm gãy.

“Có người mới rời khỏi nơi này không lâu, hơn nữa bước chân hốt hoảng, rõ ràng là sợ sói xuất hiện, đến bây giờ vẫn còn chưa trở về, hoặc là có tiếng vang lớn khác, rõ ràng từ nơi này đích xác là có thể đi thông

ra bên ngoài. Chúng ta dù sao đã biết nơi này rất an toàn, đương nhiên có thể nghỉ ngơi, ngày mai tình thần thoải mái sẽ đi cạnh tranh, chỉ là trải qua chuyện vừa rồi, tiểu đội chúng ta hay là đem tiếng sỏi tru làm thành bài hát ru con đi, mặc dù cạnh tranh công bằng, chúng ta làm cho hư, dọa người khác một chút cũng tốt.”

Y Hi Nhi rất nhanh ngay tại chỗ lấy cái chăn trải dưới đất, gối lên máy ghi âm an tâm ngủ. Sáng sớm ngày thứ hai, ăn một chút lương khô, lên đường tìm chiếc cờ thưởng tiếp theo.

55. Chương 56: Mẹ Kiếp, Không Thể Bị Coi Thường!

Đây là một ngọn núi, cách mực nước biển khoảng 500m, trên đường đi gặp rất nhiều khó khăn, khi bọn họ lên núi, đã thấy có 2, 3 đội ủ rũ ngồi nghỉ, Y Hi Nhi vốn định nhiều chuyện hỏi thăm tình hình, tiếc rằng thể lực của cô cũng đã cạn kiệt, chỉ có thể há mồm thở dốc, đề nghị nghỉ ngơi, bình thường chưa từng đi một lộ trình nào dài như vậy, hiện tại cô còn phải vác 20 cân quân bao, cái mạng nhỏ của cô cũng chỉ còn một nửa.

“Cố đại nhân, cô xem bọn họ cũng không lấy được, chúng ta nghỉ ngơi một chút đi, một tháng đi đường của tôi đây cũng không có nhiều hơn hai ngày này.”

Đi một buổi sáng, hiện tại mới đến giữa sườn núi, Y Hi Nhi cảm giác dưới lòng bàn chân đã xưng phồng lên như pháo nước, vô cùng đau đớn.

Cố Nhã Thuần không nhịn được nhìn Hạ Hải Yến, sau đó nhận lấy quân bao của Hạ Hải Yến .

Hạ Hải Yến bắt đầu đi công Y Hi Nhi lên, cùng Cố Nhã Thuần tiếp tục lên núi.

“Đội đã nào...! Đội đã nào...! Các người. Sao đột nhiên đối với tôi tốt như vậy? Các người muốn làm gì? Có âm mưu gì phải không?” Y Hi Nhi không nghĩ tới Hạ Hải Yến sẽ công cố, dù sao đây cũng không phải là nơi nam nữ có thể biểu lộ tình cảm, mà là con đường gặp ghênh, mập mờ.

“Vậy cô tự đi thôi.” Hạ Hải Yến vừa nghe, lập tức để Y Hi Nhi xuống, dứt khoát nhanh nhẹn.

Cố Nhã Thuần vẫn tiếp tục đi hướng lên trên không quay lại nhìn, Y Hi Nhi thở dài, hôm nay cô là dừng nghỉ đến nghỉ ngơi, nếu cô dám nói phản đối Cố Nhã Thuần, đoán chừng trở về liền sẽ bị đánh.

Động tác nhanh nhẹn Y Hi Nhi nhảy lên sau lưng của Hạ Hải Yến, chê cười nói: “Khổ cực ngài rồi, tiểu nhân vô cùng cảm kích!” 30 phút sau, Cố Nhã Thuần đã chờ trên đỉnh núi.

Trên đỉnh núi đã có ba học viên, Y Hi Nhi liếc mắt liền nhìn thấy dụng cụ quen thuộc, đó không phải thứ dùng để nhảy Bungee sao? Một hơi xông lên nhìn xuống vách núi cao và dốc, Y Hi Nhi mặt cũng xám ngắt.

Má ơi! phía dưới Vách núi là một hồ nước, trên mặt nước một chiếc thuyền buồm đang trôi, trên thuyền cắm một chiếc cờ thưởng, lại liếc mắt nhìn độ ột chút, tối thiểu 400m trở lên.

“A a a a a.”

Lúc này, dưới chân núi truyền đến một hồi âm nam cao, thì ra trước khi bọn họ đi lên một người trong đội kia đã nhảy xuống sau khi đã thắt dây an toàn.

Từ trên cao rút xuống, người đàn ông kia khiếp sợ đến nỗi thét chói tai, chỉ là người nọ cũng quá can đảm, thể nhưng rất nhanh liền thích ứng, âm nam cao rất nhanh liền ngưng hẳn rồi, Y Hi Nhi trong lòng một hồi vui mừng, chỉ cần người này đến trước lấy cờ thưởng, vậy cô sẽ không có chuyện gì.

Chỉ là, người đàn ông kia hình như không có may mắn như vậy, rơi xuống mặt nước, cách chiếc thuyền buồm ở một cự ly khá xa, thuận theo dây kéo lác lư, mấy lần muốn lấy cờ thưởng, tuy nhiên vẫn còn một khoảng cách.

“Ngu ngốc, chân giẫm ở trên mặt vách núi, lao tới phía trước là tới.” Y Hi Nhi nhìn một chút, không nhịn được nói, xem ra, người nọ không có can đảm, không có đầu óc.

Ngay vào lúc này, người lính bảo vệ nơi này cười lộ ra hàm răng trắng nõn, “Tiểu đồng chí, cô không hiểu rồi, từ độ cao 420m nhảy xuống chân tay đã sớm mềm nhũn, phía dưới đồng chí ấy lúc này toàn bộ đều dựa

vào ý chí của chính mình để chống đỡ, làm sao còn có thể suy xét, nếu có nghĩ ra, hiện tại tay chân cũng không làm gì được rồi.”

Độ cao này chỉ nhìn liền choáng váng đầu rồi, hướng chỉ còn nhảy xuống, năng lực chịu đựng chỉ có thể dựa vào ý chí chống đỡ, nhưng thân thể lại không theo kịp, sớm đã mềm nhũn không có hơi sức rồi.

Rất nhanh, người kia liền được đưa lên, vừa lên tới Y Hi Nhi chỉ thấy môi anh ta trắng bệch, tứ chi tê liệt, phải dựa vào hai đội viên khác đỡ lấy, sau đó để cho anh ta nằm ngang trên mặt đất.

Người lính kia tháo trên thân người này dụng cụ phòng hộ, lúc này trên núi một đội lại tới. Y Hi Nhi vừa nhìn, một người trong đó cùng tiểu đội với cô, mới vừa chuẩn bị lên tiếng chào hỏi, người nọ xoay người rời đi.

“Đồng chí Khương Đông Chín, chúng ta tại sao phải đi, nói không chừng bọn họ cũng không lấy được.” Một nữ đội viên trong đội kéo Khương Đông Chín, vội vàng hỏi.

“Nếu như cô không lấy được, vậy tôi cũng không lấy được, nếu như đồng chí Trình Vi có can đảm có thể lấy được, chúng ta liền ở lại chờ, nếu như không được, chúng ta nhất định phải ngăn cản bọn họ trước khi đến điểm quy định, mà không phải ở chỗ này lãng phí thời gian.” Đó cũng là lời nói với Y Hi Nhi người cùng tiểu đội với anh ta, sau đó nhìn đồng đội của mình.

Cùng lúc đó, người lính bảo vệ cầm phòng hộ dụng cụ lên đến bên người của Hạ Hải Yến đi, chỉ là Hạ Hải Yến một tay xách lấy Y Hi Nhi lên trước, “Là cô ấy, không phải tôi.”

Người lính kia ngăn người một chút, đoán chừng không nghĩ tới sẽ là người nhỏ nhất mà còn là nữ nhân vô dụng nhất nhảy xuống. Tự biết mình không thể tránh né Y Hi Nhi không thể làm gì khác là nhận mệnh, lúc này cô đeo vào dụng cụ phòng hộ, Khương Đông Chín cùng đồng đội của anh ta cũng đã rời đi, lúc này trên núi có bảy người, ở đây có sáu đôi mắt đều nhìn chăm chăm Y Hi Nhi.

“Cố đại nhân, tôi sợ chết!” Y Hi Nhi vẻ mặt đưa đám. “Sợ chết là còn sống thật tốt, đưa tôi nhảy.” Cố Nhã Thuần mặt đen lại ra lệnh.

“Tôi không dám, nếu không cô đẩy tôi xuống đi, bằng không tự tôi không qua nổi cửa này, chỉ là nhìn thấy liền sợ.” Y Hi Nhi nuốt nước miếng, đứng ở ra bên ngoài vươn dài ra cầu treo phía trên, cảm giác hai chân đã bắt đầu như nhũn ra, nhìn là một chuyện, mình tự đứng đi lên là chuyện khác.

“Không được, cô phải tự mình nhảy xuống, nếu cô không dám có thể bỏ qua, bây giờ còn kịp, sáng sớm nay một nữ đồng chí khi kéo lên đến nơi thì đã hôn mê, cô có thể hiểu rõ là được.” Người binh lính kia tốt bụng nói.

Cố Nhã Thuần hung hăng trừng mắt liếc người binh lính kia, giọng nói không tốt lắm: “Y Hi Nhi! Cô muốn chết thì quay về cho tôi!” Nói xong, các đốt ngón tay nắm chặt, phát ra thanh âm kéo kẹt.

Y Hi Nhi sợ hãi, chân run lên, thẳng đứng trực tiếp rớt xuống, “A a Cao như vậy a Má ơi vẫn chưa tới đấy. A a Cố đại nhân tôi tôi cảm giác đùi mềm rồi. Cố đại nhân người nghe thấy không? Tôi có thể không làm được nhiệm vụ á.”

Âm vang vọng đến trong tai của tất cả mọi người, Cố Nhã Thuần và Hạ Hải Yến cùng cười, còn có hơi sức kêu, nói rõ tình huống so với bọn họ dự đoán còn tốt hơn.

” xem tiểu đồng chí này không chừng có thể thành công, còn không có gặp qua té xuống còn có thể nói nhiều lời vậy.” Người lính cười thăm dò vách núi nhìn tình huống phía dưới.

Chỉ thấy Y Hi Nhi đã đến phía dưới, chỉ là dây kéo còn đung đưa không có vững vàng.

Y Hi Nhi nói dứt lời, cố gắng trợn tròn mắt thấy rõ ràng hoàn cảnh, muốn tìm đến vị trí thuyền buồm kia, lại phát hiện trên mặt nước bóng hình của một người quen thuộc.

Vừa ngẩng đầu, phát hiện trên trời cao khoảng 1000m một chiếc máy bay trực thăng quanh quẩn ở phía trên, Y Hi Nhi cảm thấy có một đôi quen thuộc đang chăm chú nhìn mình.

Không thể bị coi thường! Đây là niềm tin duy nhất của Y Hi Nhi!

Cắn răng một cái, phối hợp dùng đũa lùi một góc về phía sau, cảm giác chân đã vững vàng, khó có thể diễn đạt cảm giác an toàn áp vào lòng lúc này, cảm giác chân mềm lập tức biến mất. Mượn vách núi, Y Hi Nhi hướng tới chỗ cờ thưởng vừa thoáng qua, một cái liền lấy được cờ thưởng, hướng về phía máy bay trực thăng lơ lửng, lộ ra nụ cười, ngay sau giờ ngón giữa, kiêu ngạo mà bị kéo đến trên đỉnh núi.

Chờ Y Hi Nhi lên đến đỉnh núi, máy bay trực thăng quanh quẩn một lúc sau cũng rời đi, đám người Tây Môn Dật ở trong căn cứ, dựa vào cuộc thi này thì việc máy bay trực thăng xuất hiện ở đây vào lúc này là rất bình thường.

56. Chương 57: Con Mới Là Mặt Trời Nhỏ Trong Lòng Cha

Chỉ là, đôi mắt kia rất không giống nhau, cho dù cách 1000m, Y Hi Nhi vẫn có thể nhận thấy lực xuyên thấu của đôi mắt kia, cảm giác này cũng không phải là của hắc hồ ly Tây Môn Dật, chẳng lẽ. Nghĩ tới đây, Y Hi Nhi lại sợ hãi, hướng lên “người cha” dựng ngón giữa thẳng lên trời, mặc dù Vũ Văn Bác không phải cha ruột, nhưng nếu là anh ta, cũng sẽ để cho cô trải da sứt thịt .

Chỉ là, Y Hi Nhi đã không có thời gian, đã lấy được hai cái cờ thưởng, còn một chiếc, nhưng thời gian đã qua hơn nửa, cho nên phải nắm chặt thời gian.

Cố Nhã Thuần tay cầm bản đồ đi thẳng về phía trước, thỉnh thoảng lại cau mày.

Chợt, có tiếng gió xẹt qua, Cố Nhã Thuần quay đầu lại đánh về phía Y Hi Nhi, nằm xuống tại chỗ, trên mặt đất lăn hai vòng, dừng ở một gốc cây lớn dưới tán cây trước mặt. Hạ Hải Yến cũng lăn mình đến bên cạnh, chỗ ba người đang đứng, trên cây có mấy cây kim tiêm thuốc mê, nếu như chậm một chút nữa, rất có thể lúc này ba người cũng đã sắp hôn mê rồi.

“Cô đến phía sau cây núp, không được lên tiếng, chú ý nhìn hoàn cảnh chung quanh, có gì khác thường liền lên tiếng.” Hạ Hải Yến nói xong, cùng Cố Nhã Thuần trở lại vị trí cũ.

Vốn muốn làm rõ mấy cây kim tiêm thuốc mê từ đâu bay tới, ai ngờ Cố Nhã Thuần vừa đi ra ngoài, lập tức có ba người đàn ông vạm vỡ mặc quần phục xuất hiện, trên tay mỗi người cầm một khẩu súng tiểu liên, bắn càn quét về phía hai người.

Không nghĩ có người xuất hiện, hơn nữa còn cầm súng tiểu liên, dưới tình thế cấp bách Cố Nhã Thuần và Hạ Hải Yến lập tức che chở thân mình, chạy đến những cây lớn nấp.

Y Hi Nhi bị Hạ Hải Yến đẩy đột ngột, còn không kịp phản ứng chỉ nghe thấy một loạt tiếng súng nổ, sợ đến mức không dám thở mạnh, nín thở trầm ngâm, mặc dù biết rõ súng tiểu liên kia chỉ là mô phỏng, nhưng mà quy tắc chỉ ra nếu bị súng bắn tới vết thương trí mạng thì xem như là tử trận, hơn nữa lực bắn của súng này không thể xem thường, bị bắn đến sẽ rất đau. Qua mấy phút, cảm giác thanh âm càng ngày càng nhỏ, Y Hi Nhi cảm thấy có cái gì không đúng, theo lý thuyết cho dù bị bắn đột ngột, Cố đại nhân cũng không tách mình ra quá xa .

Thăm dò một chút, Y Hi Nhi thiếu kiên nhẫn muốn nhìn kết cục .

“Xem ra can đảm lên không ít!” Một thanh âm tràn đầy từ tính hơi khàn khàn từ đỉnh đầu Y Hi Nhi truyền đến.

Ngay sau đó, Y Hi Nhi cảm giác có một hơi thở ấm áp nơi cổ đang đến gần, cảm giác ấm áp, tươi đẹp, khó có thể nói rõ được, một bàn tay hơi hơi thô ráp đặt lên trên eo nàng, tim đập mạnh một chút, có cảm giác an toàn, lo lắng và hoảng sợ lập tức biến mất.

Quay đầu lại, khuôn mặt của Y Hi Nhi nằm trong vòm ngực kiên cường và ôn hậu, Y Hi Nhi cảm giác như ngạt thở, bởi cô bị siết thật chặt, cảm giác giống như là tình cảm ruột thịt.

Người đàn ông này, cho dù xem Y Hi Nhi là con gái, nhưng thân thể của anh ta lại mang một cảm giác thống trị, vô tình lúc này đã chiếm trọn cả thể xác và tinh thần của cô, ánh mắt của Y Hi Nhi xuyên qua sau lưng Vũ Văn Bác, nhìn thấy một mặt trời nhỏ lấp lánh, cùng với mấy ngôi sao xung quanh.

“Thả, buông tay! Bị cha ôm chết rồi.” Y Hi Nhi sử dụng toàn bộ sức mạnh cũng không đẩy được Vũ Văn Bác ra, cuối cùng bực bội gào lên, cho dù là gào thì thanh âm cũng là nhỏ nhất rồi, nhưng vừa đủ để Vũ Văn Bác nghe được.

Chờ Vũ Văn Bác buông Y Hi Nhi ra, trong tay anh cô đã sớm tê liệt, mặc dù đang thở hổn hển, nhưng miệng cũng không buông lỏng.

“Cha vừa tới liền muốn mưu. Mưu sát con gái, con. Thật là có mạng cũng không đủ để cha đùa rồn.” Y Hi Nhi bộ mặt đỏ bừng căng ra, thanh âm có chút yếu ớt, một đôi mắt sáng như tuyết giống như bầu trời đầy sao.

Vũ Văn Bác vỗ ngực Y Hi Nhi, giúp cô thuận khí, cũng không vội tiếp lời.

Nghỉ ngơi một cái, Y Hi Nhi nhìn Vũ Văn Bác, một thân quân trang, cho dù chỉ là quân trang binh lính bình thường nhưng mặc ở trên người của anh lại có một loại khí phách quân vương, một đôi mắt vô luận ở thời điểm nào đều hết sức sắc nhọn.

Vũ Văn Bác cũng không phải là một người kín kẽ, ngược lại anh ta rất tự tin thể hiện ra ngoài, cơ trí, kiêu ngạo, bá đạo cũng không che giấu, bởi vì anh ta hiểu rõ, anh ta có tư cách, cho nên anh ta không cố ý che giấu “ánh sáng” của mình.

Y Hi Nhi nhìn Vũ Văn Bác, nghĩ thầm cái thế giới này thật không công bằng, tại sao có người luôn gặp may mắn, mà có người chỉ có thể nằm trên mặt đất nhìn lên! Tại sao?

Lúc này trên mặt Y Hi Nhi lộ ra vẻ mặt buồn bực thêm khó chịu.

Nhìn một lúc thấy con gái đối với sự xuất hiện của mình chẳng những mất hứng còn bày ra loại vẻ mặt đó, Vũ Văn Bác trong lòng bắt đầu nổi nóng, đưa ra ngón tay thon dài nắm lấy cằm Y Hi Nhi, ép buộc cô hơi há mồm ra, thay thế vẻ mặt làm người ta ghét trước đó.

“Cái gì Cái gì chứ!” Cầm bị nắm, Y Hi Nhi nói chuyện cũng không được trôi chảy.

“Con thấy cha mất hứng?” Vũ Văn Bác mặt đã hóa đen có thể so với Bao Thanh Thiên, giọng điệu càng thêm không tốt, giống như nếu Y Hi Nhi mà trả lời khẳng định, lập tức sẽ nổ tung.

Y Hi Nhi chỉ chỉ tay còn đang nắm cằm cô, Vũ Văn Bác lúc này mới buông ra.

“Cũng không phải là mất hứng, chính là cha có lúc làm cho người ta cảm thấy quá nhỏ bé, tùy tiện mặc bộ quân phục giả cũng có thể thiếu chút nữa khiến con bị mù mắt rồi, cha nói con không phải có chút buồn bực sao!” Y Hi Nhi bĩu môi nói ra.

“Con đáng yêu như thế, con mới là mặt trời nhỏ trong lòng cha.” Vũ Văn Bác nhẹ nhàng vuốt mũi Y Hi Nhi một cái, thân mật nói.

Bị Vũ Văn Bác vừa nói như thế, Y Hi Nhi cũng không cảm thấy tâm tình tốt lên, thật nhanh đẩy bàn tay Vũ Văn Bác ra, buồn bực nói: “Nếu con thật đáng yêu cũng sẽ không bị cha ném tới cái nơi tồi tàn này, có Lão Tử* nhà ai đối đãi với con gái xinh đẹp như vậy!”

Mặc dù phốp phắc cho Vũ Văn Bác, nhưng vấn đề chính là mình một ít tiền cũng không có, liền bị ném tới cái nơi quỷ quái này, ngay cả có tiền cũng không có chỗ đứng.

“Lão tử!” Vũ Văn Bác không nhường bước chút nào, lạnh lạnh nói.

Vốn tưởng rằng Vũ Văn Bác sẽ đáng thương khi nghe xong lời nói của mình, Y Hi Nhi trưng lên khuôn mặt hồng hào, tròn trịa đang đỏ rực vì tức giận, xem ra đám một cái là có thể làm nhụt chí như khí cầu bị xì hơi.

Nghĩ đến đây, Vũ Văn Bác liền trực tiếp hành động, đưa ngón trỏ hướng gò má Y Hi Nhi đâm một cái.

“A a a! Cha a, cha không thấy con đang tức giận sao!” Y Hi Nhi lập tức phát điên, cô nghĩ quá nhiều rồi, vốn cô cho rằng Vũ Văn Bác vừa nhìn thấy mình khẳng định đặc biệt kích động, đặc biệt đau lòng, đặc biệt muốn đem mình mang về cưng chiều, nhưng là, bây giờ là tình huống gì?

Vũ Văn Bác nhìn thấy mình đúng là kích động, chỉ là cũng có hơi chút kích động, thiếu chút nữa mình buồn bực muốn chết. Nhưng đau lòng thật đúng là nhìn không ra!

“Nhìn thấy!” Vũ Văn Bác lúc nói vẫn nhìn Y Hi Nhi, từ vừa mới bắt đầu tầm mắt của anh cũng chưa có rời khỏi khuôn mặt của Y Hi Nhi, tuy chỉ có một thoáng, thế nhưng anh lại vô cùng nhớ nhung cái khuôn mặt này, nếu không phải vì cô vẫn tốt, Vũ Văn Bác hận không thể đem cô nâng ở lòng bàn tay, phân chia để nhìn .

“Cho nên cha như vậy là an ủi người sao? Chê cười? A, con còn nói nhiều, chỉ có lạnh lùng, không có mong mỏi!” Y Hi Nhi thở phà nói.

Vũ Văn Bác biết Y Hi Nhi đang giận cái gì, nhưng anh nghĩ sẽ không buông tha ý tưởng khiến Y Hi Nhi trở nên mạnh mẽ, nếu như lúc này anh mềm lòng, đây mới thực sự là hại Y Hi Nhi, bảo vệ một người là để cho người đó trở nên mạnh mẽ, mà không phải thời thời khắc khắc trông chừng.

* Lão tử chỉ người cha đã trên 70 tuổi (mình không sửa, để vậy, cho dễ hiểu)

57. Chương 58: “để Cho Tôi Bắn Quẹo Cua”

Mặc dù để Y Hi Nhi dưới tầm mắt mình, nhưng anh vẫn lựa chọn ngôi nhà ấm áp bảo vệ cô, dù sao anh đã sống ở trong thế giới đầy rẫy máu tanh, Y Hi Nhi sớm muộn gì cũng phải đứng ở bên cạnh.

Ai kêu thế giới của anh nhiều hắc ám, ai kêu Y Hi Nhi xông vào thế giới của anh làm cho nhà anh trở nên ấm áp.

“Tôi thiếu, con phải học được năng lực tự bảo vệ, con đừng lười biếng, càng đừng nghĩ không có lý tưởng, cha biết rõ con ở trong này một tháng, trừ can đảm, con không học được gì cả, đừng tưởng rằng nửa năm tới con có thể trở về, nếu nửa năm con không học được gì, vậy cha sẽ đem giao cho Tây Môn Dật, con đừng xem thường lòng dạ độc ác của anh ta.” Xoay mặt Y Hi Nhi quay lại, Vũ Văn Bác mặt đối mặt nhìn Y Hi Nhi.

“Như vậy không có đạo lý, con không làm Hắc lão đại, hơn nữa càng không muốn làm nữ hiệp, công việc của con cũng không cần những thứ này, chẳng lẽ sau khi học được những thứ này, cha thật sẽ đem súng tiểu liên cho con chơi? Nếu cha có cho con cũng không có cơ hội sử dụng!” Y Hi Nhi mắt trợn trắng, nếu học đồ không dùng tới, học được thì có ý nghĩa gì? Không bằng không học, lãng phí thời gian.

“Trong thế giới của cha, không phải họ chết chính là cha chết, con vẫn chưa rõ sao? Vậy con đối với hội Liệt Diễm biết còn chưa đủ? Cha tin rằng trong bộ môn hình sự có không ít tư liệu nội bộ!” Vũ Văn Bác cũng không gấp trấn an Y Hi Nhi, bình tĩnh nói.

Trong môn học Hình sự đích thực có không ít về tư liệu của hội Liệt Diễm, ai kêu Hội Liệt Diễm là tổ chức đứng đầu hắc đạo, mà bản thân lại là chính nghĩa nhất ở cục cảnh sát nên tư liệu về gia thế hắc đạo có nhiều cũng chẳng có gì lạ.

Y Hi Nhi vỗ sau gáy một cái, Vũ Văn Bác ở trước mặt Y Hi Nhi mặc dù không được xem là hình tượng thuần lương, nhưng lại cũng không phải là lão đại lãnh huyết của xã hội đen, cho tới nay, trước mặt Vũ Văn Bác, Y Hi Nhi vẫn luôn là nhát gan sợ phiền phức, nhưng nói cho cùng còn chưa thật sự e ngại, ngược lại có khuynh hướng như con gái đối với phụ thân có phần kính sợ mà không tự chủ lệ thuộc vào.

Mặc dù không thừa nhận, cũng cảm thấy không thể nào, nhưng nếu nghiêm túc coi lại, Vũ Văn Bác đối với mình thật quá tốt, Vũ Văn Bác đúng là rất coi trọng mình, Vũ Văn Bác là ai, nếu như Vũ Văn Bác thật coi mình là con gái của anh ta, anh ta sống hay chết đều có liên quan, vậy cả đời này thật đúng là không thoát khỏi anh ta rồi.

Nhớ tới lần trước bị Đại Lệ Ti đuổi giết, lúc ấy cư nhiên không sợ hãi, Y Hi Nhi không nhận được tung hô một tiếng.

Nếu có quan hệ với Vũ Văn Bác, dù mình không muốn, nhưng cách nguy hiểm thật đúng là quá gần, Y Hi Nhi bắt đầu tiếp nhận sự thật.

Thấy Y Hi Nhi trên mặt biến hóa, Vũ Văn Bác biết, Y Hi Nhi đại khái đã hiểu thông rồi.

Hài lòng ôm thân thể mềm mại của Y Hi Nhi, Vũ Văn Bác hưởng thụ chút ấm áp hiếm có này, có Tây Môn Dật cùng Tiệp Khắc ở đây, sẽ không ai tới quấy rầy anh.

“Suy nghĩ nghiêm túc đã hiểu ngay, con rất thông minh, nếu như con chịu khó nghe lời tập luyện nghiêm túc, không cần nửa năm mà có thể đi ngay lúc này.” Vũ Văn Bác đem cảm tạ vào bả vai Y Hi Nhi.

Né tránh Vũ Văn Bác, Y Hi Nhi bắt chợt cau mày, Vũ Văn Bác đại khái buổi sáng ra cửa quên cạo râu, gai gai hơi ngứa một chút, nhưng không đau.

“Con. . . Không phải. . . Cha để cho con học những thứ này, cha có ích lợi gì chứ?” Y Hi Nhi chính là không hiểu, Vũ Văn Bác sao phải chấp nhất những thứ này, dù thế nào đi nữa anh ta cũng không phải là không có khả năng bảo vệ được cô.

“Có, cha sẽ an tâm! Cha chỉ yêu cầu con sống sót, mà không phải bị người khác cầm đao đuổi theo chạy ngoài đường.” Vũ Văn Bác nói xong, nhớ tới lần nguy hiểm kia lòng vẫn còn sợ hãi, mặc dù anh cũng không bởi vì chuyện đó mà giận chó đánh mèo Đại Lệ Ti, nhưng cũng không bày tỏ đã quên mất nó.

“Vậy ý cha là vì lần con bị đuổi giết đó, nếu không cha cũng sẽ không để cho con tới nơi này?”

“Nghĩ gì thế?” Vũ Văn Bác chọc đầu Y Hi Nhi một cái, biết cô sẽ chế giễu, nhất định nha đầu này đã tiếp nhận rồi.

“Chẳng lẽ không đúng sao? Dù sao đó cũng là lần đầu tiên, cũng thật có ý tứ.” Đúng là lần đầu tiên có người muốn cái mạng nhỏ của cô, trước kia khi nằm vùng cùng lắm là bị người đuổi theo nhiều lắm là bị đánh, vẫn chưa tới mức không toàn mạng.

Vũ Văn Bác cảm thấy đã đến lúc xuống núi, Cố Nhã Thuần cùng Hạ Hải Yến lần nữa trở lại chỗ cũ, trong tay lại thêm một chiếc cờ thưởng.

Gộp đủ ba chiếc cờ thưởng, ba người nghỉ ngơi tại chỗ, chờ đợi sáng sớm ngày thứ hai lên đường chạy thẳng tới đích.

Trong hai tháng huấn luyện sau này, Y Hi Nhi giống như biến thành người khác, quyết chí tự cường, trong sân huấn luyện luôn là người cuối cùng rời đi, trong phòng ngủ đèn đêm luôn là người cuối cùng tắt.

Thì ra Y Hi Nhi chỉ cần nhìn bảng thành tích của mình cũng biết đoàn có bao nhiêu người, hiện tại cô đứng thứ nhất, trừ thể lực hòa với một người, theo lời nói của Cố Nhã Thuần, Y Hi Nhi lười biếng thành bản tính, không kiên trì, phạm là sự việc cần sức chịu đựng Y Hi Nhi cũng không kiên trì tới cuối cùng.

“Phịch!”

“Rất tốt, vòng mười đều trúng!”

Trong sân huấn luyện, Y Hi Nhi hiên ngang mạnh mẽ thối thối vào đầu súng, kéo kính phòng hộ mắt xuống, kiêu ngạo đi ra.

Lớp lý thuyết căn bản không làm khó được Y Hi Nhi, mặc dù rất nhiều từ ngữ chuyên ngành rất khó, nhưng kể từ khi được cái bệnh đó, Y Hi Nhi trở nên có trí nhớ kinh người, chỉ cần cô gặp qua nghe qua là có thể ghi nhớ chính xác, mà những người khác phải hao tổn một thời gian tương đối.

Chỉ là thể lực không đủ, căn bản không thể nào trong thời gian ngắn có thể đuổi kịp, cho nên Y Hi Nhi dứt khoát bỏ qua huấn luyện thể lực, mà là chọn phương pháp tăng cường sự linh hoạt.

Tỷ như trong chương trình học kỹ thuật bắn súng, khi Tiệp Khắc biểu diễn “bắn queo cua” kỹ xảo cao siêu, Y Hi Nhi liền nóng lòng muốn thử, hơn nữa chỉ cần để đạt cô cũng có thể làm được, như vậy khóa huấn luyện kỹ thuật bắn có thể qua thẳng hơn nữa còn có thể kiêu ngạo trước mọi người.

“Để cho tôi bắn queo cua” yêu cầu đường bắn thẳng tắp xuyên qua chương ngại vật bắn tới bia, cả trụ sở huấn luyện bên trong bao gồm huấn luyện viên và lãnh đạo, nghe nói chỉ có hai người có thể làm được, ngoài

ra cũng có số ít người có thể đựng trúng, cho nên Y Hi Nhi chí khí ngang ngược căn bản không có người khác ở trong mắt.

Nhưng lại nghĩ đó là cô gái bất hảo nhất lớp, chỉ sợ nếu không đồng ý Y Hi Nhi sẽ làm náo loạn cả căn cứ, nên lãnh đạo vẫn là đồng ý.

Y Hi Nhi trải qua ba ngày luyện tập không phân biệt ngày đêm, cuối cùng cũng bỏ đi.

Mặc kệ cô xem Tiệp Khắc làm bao nhiêu lần, cô không cách nào bắn trúng đích, bất kể cô chú ý tập trung thế nào, cô vẫn không cách nào xuyên qua được chướng ngại vật.

Cuối cùng cô lựa chọn phương thức của mình, lợi dụng phương thức số học đạt tới mục tiêu, tiến hành tính toán chính xác, Y Hi Nhi đem đạn bắn lên chướng ngại vật không phải kim loại, phản xạ để tới trung tâm bia .

Trong xã hội hiện đại, vật chất kim loại thật sự là rất nhiều, Y Hi Nhi chọn thủy tinh công nghiệp làm chướng ngại vật cách 50m bắt đầu tiến hành bắn, bắn liên mười phát súng, nhiều lần trúng chính giữa trung tâm.

Tiệp Khắc nhìn Y Hi Nhi, không biết nên lộ ra vẻ mặt gì, mặc dù biết rõ Y Hi Nhi đang quang minh chính đại ăn gian, nhưng cũng không thể nói.

Y Hi Nhi bị yêu cầu ở trong phạm vi tiến hành bắn không được di chuyển nửa bước, chướng ngại vật được đặt ở chính giữa vị trí Y Hi Nhi đứng và bia, mà Y Hi Nhi đích xác là bắn trúng, hơn nữa còn mười phát liên tục!

“Các vị lãnh đạo, tiểu nữ tử có phải là đã qua?” Đi tới trước đài chủ tịch, Y Hi Nhi hă hê hỏi.

58. Chương 59: “vậy Cha Thích....nam Nhân”

Trong những người quan sát có Cố Nhã Thuần và Hạ Hải Yến đều chau mày, vì Y Hi Nhi mà một hơi huyết khí, quả thật không nghĩ tới Y Hi Nhi lại mạnh mẽ như vậy, mặc dù thủ đoạn không giống nhau có thể nói là thủ xảo, chỉ là cô đã làm được, không phải sao?

Đều là “Queo cua” , chỉ là chỗ ngoặt không giống nhau mà thôi.

Trong khi các cấp trên thảo luận, chủ yếu vẫn là Tiệp Khắc cản trở, sau đó Tây Môn Dật ngấm ngấm ủng hộ, vì vậy Y Hi Nhi đã được thông qua, chỉ là cô muốn không phải chỉ ít người ủng hộ như vậy.

“Tôi biết còn có một nhóm người khác tại căn cứ khác đang giống như chúng ta huấn luyện, nghe nói gần đây đúng lúc tiếp nhận khảo hạch, tôi muốn cầu xin tiếp nhận khảo hạch trước thời hạn, tốt nghiệp sớm!” Y Hi Nhi đứng nghiêm ngay ngắn, lời nói có khí phách, không cho cự tuyệt.

Mấy vị lãnh đạo đều có ý làm khó, chỉ là Y Hi Nhi tại chỗ buộc ban lãnh đạo cho câu trả lời.

Cuối cùng, xin phép cấp trên! Cấp trên ở đây dĩ nhiên là phụ trách cố vấn quân sự Tây Môn Dật, Y Hi Nhi có được câu trả lời như ý muốn.

Lúc này mọi người đều tản đi hết, Cố Nhã Thuần đứng dậy.

“Chờ một chút!” Cố Nhã Thuần liếc mắt nhìn Hạ Hải Yến, đáng tiếc người sau lắc đầu một cái.

Hạ Hải Yến làm sao không biết Cố Nhã Thuần có ý gì, anh biết Cố Nhã Thuần đã ba năm, biết cô đối với Y Hi Nhi rất đặc biệt, hôm nay Y Hi Nhi mặc dù dưới con mắt người khác giờ đã khác xưa, nhưng nói cho cùng cũng chỉ là đầu cơ trục lợi mà thôi, chỉ có thể nói cô thông minh, nhưng lại không có năng lực quân sự.

Để ot mình Y Hi Nhi đi, Cố Nhã Thuần chắc chắn sẽ không mặc kệ ngồi nhìn,

“Tôi cũng thỉnh cầu khiêu chiến!” Cố Nhã Thuần vừa nói xong, tất cả mọi người đều dừng lại, trong nhóm học viên, trừ danh tiếng của Y Hi Nhi, chính là Cố Nhã Thuần, người phụ nữ này trong cuộc sống không làm chuyện không nắm chắc, ý tứ câu nói “Nhường cho tôi bắn queo cua”, hôm nay rốt cuộc có thể nhìn thấy.

“Oa! Cố đại nhân quá tàn khốc !” Y Hi Nhi lập tức lao đến, kéo ống tay áo áo khoác xuống, khua tay, trong miệng lẩm bẩm: “GO! GO! GO! A lê A lê A lê!”

Do trước đó đã châm chước cho Y Hi Nhi, nên những vị lãnh đạo kia tự nhiên không thể cự tuyệt thỉnh cầu của Cố Nhã Thuần .

Cố Nhã Thuần đứng ở chính giữa sân huấn luyện, tất cả mọi người đều yên tĩnh tập trung, nhìn cô bóp cò, xem cuối cùng có phải thật sự là có bản lãnh “bắn quẹo cua” .

Giống như Y Hi Nhi bóp cò nghiêm túc và nghiêm túc tính toán cự ly bắn khác nhau, Cố Nhã Thuần tương đối nhẹ nhõm, ngay cả chỗ đứng cũng rất tùy hứng, khéo miệng còn hơi mỉm cười, đó là một loại kiêu ngạo, tự tin, làm người ta cảm phục.

Y Hi Nhi cảm thấy Cố Nhã Thuần ra sân khác xa so với mình lúc ra sân, cô lúc ra sân rất khẩn trương, nhịp tim cũng cảm thấy chạy đến cổ họng.

“Ầm! Ầm! Ầm!”

Liên tiếp ba phát, Cố Nhã Thuần mỗi một phát súng đều ” bắn ra quẹo cua”.

“A a! Hoan hô! Vỗ tay! Ở nơi nào?” Y Hi Nhi lớn tiếng la lên, lời kéo toàn bộ không khí tại sân! “Oa oa oa oa! Quả thật quá khốc liệt, không hổ là Cố đại nhân, thật bản lĩnh!”

“Ba ba.” Toàn sân tiếng vỗ tay không ngừng, ngay cả mấy vị lãnh đạo cũng vỗ tay, dù sao số người có thể chân chính “bắn ra quẹo cua” quá ít, Cố Nhã Thuần lúc này ở trong mắt họ là nhân tài hiếm có!

Hung hăng xông về Cố Nhã Thuần, nhào tới. Cố Nhã Thuần không giống như Vũ Văn Bác có thói quen đón Y Hi Nhi, vì vậy, Cố Nhã Thuần xinh đẹp bị té nhào xuống đất rồi.

“Rắc” , một âm thanh nhỏ bé vang lên cũng không có người nghe được, khuôn mặt thối của Cố Nhã Thuần tức giận gầm nhẹ: “Cái người ngu ngốc này, muốn đè chết lão nương sao? Đứng lên cho tôi!”

“Hắc hắc. Nhất thời không có không chế được!”, Y Hi Nhi gãi gãi đầu cười khúc khích, tay chân luống cuống từ trên người Cố Nhã Thuần bò dậy, chỉ là hình như thần kinh Y Hi Nhi vẫn còn ở trạng thái hưng phấn, lại ngã xuống, đụng phải Cố Nhã Thuần mới vừa chuẩn bị đứng dậy, hai người lại ngã đè lên nhau.

“Y Hi Nhi! Cái người đàn độn này! Không được nhúc nhích!” Cố Nhã Thuần bị ép tới không nhẹ, âm thanh đã bắt đầu không nhịn được, cảm giác trên người Y Hi Nhi lại muốn động, rống lớn một câu.

Cái âm thanh vừa nảy đoán chừng đã báo trước là cổ tay bị trật khớp, lại bị đè ép một lần, đoán chừng tay phải này trong một tuần lễ thì không cách nào bắn súng, Cố Nhã Thuần lúc này hận không thể cắn chết người phía trên Y Hi Nhi.

“Hạ Hải Yến, đưa đồ ngu ngốc này lấy ra!” Cố Nhã Thuần hướng về phía Hạ Hải Yến đang xem kịch vui rống lên, nếu không kéo người đang đè ở trên người ra, đoán chừng cô muốn hung bạo trực tiếp đập người.

Bị Hạ Hải Yến túm cổ áo xách lên, Y Hi Nhi đối với Hạ Hải Yến bày tỏ sự bất mãn bĩu môi, nhận được ánh mắt sắc bén phía sau của Cố Nhã Thuần, liền thay đổi thành chân chó cười xu nịnh.

Ba ngày sau.

Y Hi Nhi dân gân cốt một cái, thoải mái lật người, cảm giác như nằm trên cái chăn mềm mại.

Đợi đã...!

Y Hi Nhi chợt nhảy lên, khi nào trong căn cứ lại có cái chăn mềm mại thế này? Hơn nữa ở kí túc xá khi nào ở trên giường cô có thể lật người mà không té xuống đất lại còn nằm ở trên chăn chứ?

Chẳng lẽ cô thể hiện tài hoa hơn người, vì vậy mọi người vài phần kính trọng sao?

“Chào buổi sáng, bảo bối!”

Cùng lúc đó một âm thanh dễ nghe dịu dàng hơi khàn khàn vang lên, Y Hi Nhi nhìn nơi phát âm ra âm thanh, thấy Vũ Văn Bác đang nhìn mình.

“Chào buổi sáng. . . . , cha!” Kỳ quái, sao tỉnh dậy lại thành như vậy? Rõ ràng ngày hôm qua nhận được thông báo sẽ đưa cô và Cố Nhã Thuần đến một căn cứ khác đi tiếp thu đợt huấn luyện cuối cùng, kết quả hôm nay tỉnh lại là trong phòng của Vũ Văn Bác là sao?

Vươn tay sờ sờ trên người Y Hi Nhi, Vũ Văn Bác nhú lông mày, mới hai tháng mà đã gầy đến như vậy, xem ra phải nhanh bổ sung nhiều năng lượng cho con gái ngoan rồi.

“Cố đại nhân đâu? Không phải cô ấy cũng tới sao?” Y Hi Nhi nhảy xuống giường, đi chân không trên đất, kéo rèm cửa sổ ra để cho ánh mặt trời chiếu vào, thuận tiện thấy rõ hoàn cảnh bên ngoài.

Y Hi Nhi nhìn một chút, đây là một tòa biệt thự, bên ngoài có vườn hoa và sân cỏ, chỉ là vẫn còn ở Bắc Kinh.

Chân dài của Vũ Văn Bác hạ xuống, mấy bước đã đến bên cạnh Y Hi Nhi, ôm lấy cô liền hướng phòng tắm đi tới.

“Không cho ở trước mặt cha nhắc tới cô ấy.” Vũ Văn Bác bá đạo ra lệnh!

“Tại sao? Bởi vì cô ấy gây hấn với cha sao? Cha không nên quá hẹp hòi, Cố đại nhân dù sao cũng là phụ nữ, cha so đo cái gì? Trong diễn tuồng nhân vật chính đại ca không phải là không cùng con gái không chấp nhận sao?” Y Hi Nhi cười nói, mặc dù Cố đại nhân luôn nghiêm mặt thối, còn luôn khi dễ mình, chỉ là cô lại không hy vọng Vũ Văn Bác không thích cô ấy.

“Ở trong mắt cha, không có phân biệt nam hay nữ.” Huống chi, có thể từ trong tay Vũ Văn Bác cứu người, Cố Nhã Thuần có thể so với rất nhiều nam nhân!

“Vậy cha. Thích nam nhân?” Y Hi Nhi chợt quay đầu nhìn Vũ Văn Bác, trong đôi mắt mở to viết đầy nghi vấn, Y Hi Nhi dù trong bất kỳ trường hợp nào đều có ý tưởng đột phá.

“Đánh răng!” Vũ Văn Bác để Y Hi Nhi xuống, tức giận nói.

59. Chương 60: Tây Môn Dật Tôi Với Anh Có Thù Oán Sao?

Không có được đáp án, Y Hi Nhi chưa từ bỏ ý định quay đầu lại, dùng ánh mắt trong trẻo thăm dò, chỉ là Vũ Văn Bác rất không khách khí một tay liền đem đầu Y Hi Nhi xoay vòng, đưa cốc nước cho Y Hi Nhi đánh răng, mặt đen lại đi ra khỏi phòng tắm.

Chờ Y Hi Nhi ngồi ngay ngắn ăn cơm, cô vẫn chưa từ bỏ ý định nhìn tới người ngồi đối diện mình Vũ Văn Bác, một đôi mắt to đảo quanh.

“Nhìn cha có thể no sao? Vậy chắc con vẫn chưa đói?” Đang xem báo Vũ Văn Bác cũng không ngẩng đầu lên nói, anh đã ăn no, trước mặt là một ly cà phê bốc hơi nóng, tháng Mười Hai ở Bắc Kinh rất lạnh.

“Con chỉ tò mò, Lão Nhân Gia trả lời vấn đề kia có khó khăn sao?” Y Hi Nhi quệt mở miệng, không nhiều chuyện rốt cuộc thế không bỏ qua!

Y Hi Nhi phân tích một chút, Vũ Văn Bác này thật coi mình là con gái, căn bản không coi mình là phụ nữ, không có biểu hiện đối đãi quyến rũ với phụ nữ, đối với Đại Lệ Ti xem ra cũng không có tình cảm, nhưng anh ta là nam nhân trưởng thành bình thường, làm sao có thể thanh tâm quả dục (tâm trong sáng, không dục vọng) như thế? Xem ra, rất có thể là thích nam nhân.

Đáng tiếc. Mình không phải là nam nhân!

Y Hi Nhi bị chính ý tưởng của mình làm sợ hết hồn, phục hồi lại tinh thần, thực tế trước mặt lại càng khiếp sợ.

Chặn lại bát dưa đang bị lấy đi, “Không cho phép nhúc nhích, gơ tay lên!” Vũ Văn Bác hèn hạ, rõ ràng ngược đãi con gái, một bữa cơm no cũng không cho ăn.

“Buông tay!” âm thanh uy nghiêm của Vũ Văn Bác truyền đến, mặc dù Y Hi Nhi thiếu chút nữa thật buông tay, nhưng lý trí chiến thắng nội tâm nhắm mắt làm liều, chết không buông tay.

“Tiểu thư, tiên sinh là sợ cô một lát ăn không nổi bèo ngư, ngài đừng nóng vội!” Nữ giúp việc ôn hòa nói.

“Sao không nói sớm, có bèo ngư ăn tôi còn giành mấy món ăn này sao?” Cười buông tay, Y Hi Nhi sờ mũi một cái, nhìn lại Vũ Văn Bác một chút, nghĩ thầm người này một chút giải thích kia có khó khăn sao? Làm hại nàng mất mặt giành mấy chén món ăn!

“Tối đây!” Vũ Văn Bác xem xong tờ báo. Hướng về phía Y Hi Nhi ngoắc ngoắc tay.

Y Hi Nhi nhìn Vũ Văn Bác lập tức khéo léo lộ ra nụ cười khả ái, đến gần Vũ Văn Bác không chút khách khí ngồi lên trên đùi của Vũ Văn Bác.

“Cha nhân từ chuẩn bị nói cho con biết sao?” Y Hi Nhi cười duyên nói, âm thanh ngọt ngào, mặc dù một giây trước còn trong đang nói xấu Vũ Văn Bác .

Vũ Văn Bác trợn lên giận dữ nhìn Y Hi Nhi một cái, người sau le lưỡi, người trước kéo cổ tay mảnh khảnh, cẩn thận vuốt.

Bởi vì do vận động nhiều, lòng bàn tay Y Hi Nhi đã không còn như ban đầu bóng loáng mềm mại, Vũ Văn Bác thoa chút vật gì ở trên tay, Y Hi Nhi chỉ cảm thấy lạnh lẽo.

“Thật ra thì không nói cũng được, chỉ là cha nói cho con một chút tình huống của Cố đại nhân bây giờ đi, con vốn là không muốn chọc giận cha mất hứng muốn hỏi hắc hồ ly , nhưng dường như nơi này con chỉ biết mỗi cha thôi.” Y Hi Nhi bắt đầu dĩ nói, nếu như có thể, Y Hi Nhi thật không muốn hỏi, nhưng người kia là Cố đại nhân, vào sinh ra tử cứu mình, bây giờ vì mình còn tham gia khảo hạch trước, nàng cô không hỏi một chút đúng là không còn nhân tính rồi, mặc dù cô cũng không biết cái gì là nhân tính.

Vũ Văn Bác bóp khuôn mặt trái táo đỏ búng của Y Hi Nhi một cái, “Cô ấy bị con đè gãy tay, đã đưa đi trị liệu.” Không muốn giúp đỡ nữ nhân phách lối đó, nhưng tay kia là bị con gái của mình làm gãy, thân là phụ thân có trách nhiệm dọn dẹp cục diện rối rắm do con gái gây ra.

“Nào có đè gãy. Chỉ là. Bị hư mà thôi!” Y Hi Nhi chột dạ nói xong, bởi vì như vậy, cho nên anh ta mới lo lắng cho Cố Nhã Thuần, nếu không cô ấy mạnh mẽ như vậy không gì có thể làm cô ấy lo lắng .

“Uhm.” Vũ Văn Bác cũng không nhiều lời, chỉ nhẹ nhàng đáp trả, cũng không biết là có ý gì.

Mỗi ngày ngủ đến khi tự nhiên tỉnh lại, một ngày ăn bảy phần, qua một tuần lễ, Y Hi Nhi rốt cuộc cũng được Vũ Văn Bác mang ra ngoài hít thở không khí.

Nhìn trên sân cỏ thấy máy bay trực thăng và Tây Môn Dật tuần mỹ, Y Hi Nhi nghi ngờ nhìn Vũ Văn Bác.

“Không phải đi khảo hạch sao? Ngồi cái này đi. Có phải quá phô trương không?” Đã lén chạy đi, lại dùng phương thức phách lối này trở về sao? Có thể vì những cái này mà hù dọa các vị lãnh đạo kia dẫn đến bệnh tim không?

Vũ Văn Bác cười cười không trả lời, anh ta đưa cô đi là để học tập, chứ không phải vì tham gia khảo hạch, chỉ cần đạt tới yêu cầu của anh ta, thì bất cứ lúc nào cũng có thể đón cô về bên người.

Lên máy bay trực thăng, lần này hoa tiêu trưởng là Tây Môn Dật, dù sao cũng là thủ đô, muốn lấy một lối lớn để phi cơ trực tiếp thẳng tới biên giới vẫn còn cần sự trợ giúp của quân đội cấp trên.

Kuala Lumpur, Malaysia.

Thủ đô Kuala Lumpur của Ma-lai-xi-a nằm ven biển Tây Nam Bán đảo Ma-lai, là trung tâm chính trị, kinh tế, tiền tệ, thương mại và văn hóa của Ma-lai-xi-a.

Kuala Lumpur là một thành phố có sức quyến rũ đặc biệt, là nơi hội tụ của nhiều nền văn hóa khác nhau khiến rất nhiều lữ khách yêu nơi này, từ trời cao nhìn xuống, Y Hi Nhi không nhận được cất tiếng cảm thán.

“Oa, thật con mẹ nó xinh đẹp quá, xem người thành thị quản lý một chút, ngay ngắn trật tự, con đường và cảnh vật đều có trật tự như nhau.” Y Hi Nhi cảm thán thành phố xinh đẹp này, chỉ là rất nhanh nàng trong lòng cô lại vì sinh mạng của mình mà cảm thán, bởi vì Vũ Văn Bác đang khó chịu giữ chặt cảm của cô.

“Ai dạy con nói tục?” Vũ Văn Bác nghiêm nghị hỏi, trong mắt toát ra ánh sáng nhạt đầy tức giận .

“” Y Hi Nhi nói một câu, chỉ là không có ai hiểu.

Mẹ kiếp, chính cô nghe cũng không hiểu, cảm bị nắm như vậy, nói lên tiếng mới kỳ quái, cố gắng kéo ngón tay Vũ Văn Bác ra, Y Hi Nhi bắt đầu cứu vớt chiếc cảm của mình, cô cảm thấy nó như muốn rơi xuống.

“Lão đại, anh cũng nên kiềm chế chút, Y Hi Nhi sắp bị anh bóp hư.” Tây Môn Dật nhìn ánh mắt cầu cứu của Y Hi Nhi, rốt cuộc chậm rãi nói.

“Há! Được cứu trợ, xem một chút có cái linh kiện nào hư?” Vũ Văn Bác vừa buông lỏng, Y Hi Nhi liền vội vàng tìm gương, bị Vũ Văn Bác bóp một cái như vậy, thật đúng là đau con mẹ nó!

“Ai dạy con nói tục?” Vũ Văn Bác hỏi lại lần nữa, giọng nói lạnh lẽo, nhìn chằm chằm Y Hi Nhi, giống như Y Hi Nhi nói ra sẽ ngay lập tức đem người đó giải quyết tại chỗ.

“Không có ai, bị cha một phen ném vào trong hồ ô nhiễm, chính con cùng một đám lính bên trong lẫn lộn ba tháng, nếu không nói mấy câu thô tục mới gọi là kỳ quái chứ? Muốn trách thì trách chính cha!” Y Hi Nhi thở phì phò chỉ trích, lúc đầu cô không hỏi đến thân thích nhà người ta, bây giờ có gì phải tức giận?

Xoay lưng lại, Y Hi Nhi cực kỳ khó chịu mà đem sau lưng hướng về phía Vũ Văn Bác.

Lúc này, Tây Môn Dật đã quanh quẩn trên năm sáu vòng đang chuẩn bị hạ xuống, Y Hi Nhi nhất thời ngồi không vững vàng, ngã về phía trước nằm sấp xuống, thoát nhìn giống như chó ngã ăn phân.

“Tây Môn Dật, anh và tôi có thù oán ?” Y Hi Nhi tức giận gầm lên, Vũ Văn Bác cô còn dám thét, còn có ai là cô không dám?

Tây Môn Dật quay đầu lại cười nhạt nói: “Nha đầu người là qua cầu rút ván, mới vừa chú còn giúp đỡ cháu.” Vốn chỉ muốn giấu cọt, nhưng sau khi nhìn thấy hình tượng của Y Hi Nhi, Tây Môn Dật lại cười thật to đi ra.

“Phải ha, vậy thay cháu cảm ơn cả nhà chú!” Y Hi Nhi khề cần rằng, buồn rầu nhìn tới bóng lưng Tây Môn Dật đã xoay người qua chỗ khác, nếu như có thể, cô không muốn cần rằng, mà cô muốn cần cổ của Tây Môn Dật, giống như quỷ hút máu, độc ác.

60. Chương 61: Chúng Ta Cùng Đi Gây Tội

Y Hi Nhi còn chưa kịp ngồi xuống, Vũ Văn Bác đã kéo cô vào trong lòng, toàn thân tản ra hơi thở lạnh lẽo, cái cảm giác đó, làm người ta khó chịu tới cực điểm, nhất là bây giờ Y Hi Nhi cư nhiên bị người khác nhạt báng.

Cảm giác khó chịu làm cô muốn nổ tung, cần không tới người đang lái máy bay kia, chẳng lẽ gần ngay trước mắt cô còn không cần tới sao?

Nghĩ tới đó, Y Hi Nhi hung hăng cắn vào cổ của Vũ Văn Bác.

Vũ Văn Bác không nghĩ tới Y Hi Nhi sẽ hạ thấp đến như vậy, lập tức không có phản ứng, đến lúc kịp hiểu ra, Y Hi Nhi đã cắn tới cổ, chết vẫn còn lăm miệng, Vũ Văn Bác không dám dùng sức đẩy, không thể làm gì khác hơn là để mặc cho Y Hi Nhi giống như ma cà rồng đang cắn xuống vai anh.

Nếm có mùi vị của máu, Y Hi Nhi lúc này mới hài lòng buông ra.

“Hài lòng chứ? Mùi vị thế nào?” Vũ Văn Bác có chút hăng hái hỏi, nhận thấy xung quanh yên lặng nhân viên phục vụ đưa băng gạc tới, dán chỗ vết thương vừa bị Y Hi Nhi cắn.

Sợ rằng trên thế giới chỉ có Vũ Văn Bác bị cắn trực tiếp phun máu tươi còn hỏi đối phương mùi vị như thế nào, Vũ Văn Bác cũng cảm thấy mình nhất định là điên rồi, lại còn cảm giác máu tươi dính ở trên môi Y Hi Nhi rất xinh đẹp, rất mê hoặc lẫn lờ.

Một tay đè ép vết thương trên cổ vẫn còn ứa máu, một tay kia ngón tay chậm rãi đụng vào đôi môi mềm mại của Y Hi Nhi, mắt lộ tinh quang.

Bị Vũ Văn Bác nhìn như vậy, Y Hi Nhi sợ đến muốn trốn, giờ phút này Vũ Văn Bác thoát nhìn rất nguy hiểm, nhưng nói không ra được là lạ ở chỗ nào, ánh mắt đó giống như là vừa ý với con thú, hơn nữa tuyệt đối là mãnh thú.

“Rất. Ngon .” Trả lời như vậy, Vũ Văn Bác sẽ hài lòng chứ? Nghĩ mà sợ, Y Hi Nhi vâng dạ nói, co người lên , tránh ngón tay của Vũ Văn Bác.

“Vậy sao?” Vũ Văn Bác trông mắt hơi híp lại, lấy máu tươi ở trên môi của Y Hi Nhi dính trên ngón tay đặt ở trong miệng, liếm xuống.

Lần này, thiếu chút nữa khiến Y Hi Nhi lên cơn sốc, con mẹ nó thật sự là quá dụ dỗ, Y Hi Nhi thậm chí cảm thấy một luồng nhiệt xông lên đầu, lần này đi theo lại cảm thấy hành động của Vũ Văn Bác lần này vô cùng quỷ dị, có một cảm giác nguy hiểm từ trong đáy lòng bắt đầu phát ra, không có bất kỳ dấu hiệu và lý do, Y Hi Nhi chân mềm nhũn, giống như phản ứng tự nhiên của Tiểu Bạch Thỏ khi gặp phải mãnh hổ.

“Con sai rồi con sai rồi, con không nên cảm ơn cả nhà Tây Môn Dật, càng không nên thăm hỏi thân thích nhà người ta, con sửa! Nếu không cha khiến Tây Môn Dật cảm ơn cả nhà con cũng được, chỉ là nhà chúng ta giờ chỉ còn lại mình con, thực sự muốn cảm ơn chỉ cần cho bạc là được.” Y Hi Nhi nhắm mắt lại hô to một trận.

Sau một lúc lâu, Vũ Văn Bác bật cười đầu tiên, tiếp theo là Tây Môn Dật cười ha hả.

Y Hi Nhi này, thật đúng là rất thú vị, vốn cho là nhắm mắt lại đọc mật mã ngân hàng đã rất tuyệt, bây giờ còn đến cảm ơn cả nhà, Tây Môn Dật cười sắp chết rồi, thật may là, máy bay đã hạ cánh an toàn, bằng không anh còn phải kìm nén.

Y Hi Nhi mở thêm cửa sổ để hóa giải tức giận và yêu khí của Vũ Văn Bác, chỉ là chuyện tiền bạc bị Tây Môn Dật cười nhạo suốt ba ngày.

Một ngày, trời trong nắng ấm, mây xa vạn dặm.

Y Hi Nhi gối đầu trên cánh tay, trong miệng cắn một cọng cỏ, mặc áo da màu trắng dài, nhàn nhã nằm trên bãi cỏ bên trong biệt thự, Kuala Lumpur là thành phố có bốn mùa đều là mùa xuân, cho dù là tháng Mười Hai cũng không quá lạnh.

Biết mình may mắn thoát khỏi khảo hạch, nhưng Cố Nhã Thuần thì không chắc có may mắn như vậy, một mình tác chiến, bên cạnh lại không có người quen biết, Y Hi Nhi bắt đầu cảm thấy đau lòng, dù sao Cố Nhã Thuần cũng vì mình mới có yêu cầu tham gia khảo hạch trước, nếu như theo kế hoạch ban đầu, Cố Nhã Thuần ít nhất bên cạnh còn có một người quen biết có thể giúp đỡ lẫn nhau, chỉ là đau lòng và tự trách rất nhanh liền bị thực tế tốt đẹp phá vỡ, hiện tại Y Hi Nhi nhàn nhã nghỉ phép, thành công vỗ béo được hai kí lô, làn da trắng cũng rất nhanh trở lại, nhưng vì cô luôn đỏ mặt, không nhìn rõ là đen hay trắng.

“Ah, núi sông thật tốt, thật là thích hợp để phạm tội.” Y Hi Nhi vô ý thức nói, dưới tình huống bình thường Y Hi Nhi nói đều không trải qua suy nghĩ, lại càng không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Chỉ là, Vũ Văn Bác bên cạnh đang cúi đầu vào máy vi tính lại tưởng thật.

Khép lại máy vi tính, Vũ Văn Bác đi tới bên cạnh Y Hi Nhi, khẽ cong eo xách người lên.

“Làm sao? Con đang hưởng thụ đấy, cha vội vàng tìm công việc kiếm tiền nuôi gia đình, chờ con nghỉ ngơi tốt liền chuẩn bị đi ra ngoài xúc tiến phát triển kinh tế, kéo GPA, mặc dù nơi này là Malaysia, chỉ là tiền của cha cũng có một phần là kiếm lời từ những người dân ở đây, cho nên con cũng không tính là sinh ngoại.” Y Hi Nhi ung dung lưỡi biếng nói, Vũ Văn Bác mất hứng xách Y Hi Nhi tựa như xách búp bê đi tới đi lui.

Nghĩ tới đây, Y Hi Nhi liền nổi đóa, 1m58 căn bản không coi là rất lùn, dĩ nhiên ở Trung Quốc chỉ có thể không coi là kẻ cuối, nhưng cô cũng đâu nhỏ bé đến nỗi bị người xách đến mức như vậy? Được rồi, do cô xui xẻo, vừa khéo những người cô biết đều là người cao, không phải cô lùn, mà là người khác quá cao.

“Con không phải muốn phạm tội sao? Vậy chúng ta đi gây tội.” Vũ Văn Bác thanh âm không có nửa điểm phật phùng, phẳng phất như đang nói thời tiết hôm nay rất tốt

“Khụ!” Y Hi Nhi sợ đến mức bị sặc bởi một cọng cỏ.

Đi phạm tội? Nói có vẻ dễ ợt vậy sao?

“Yên tâm, tuyệt đối là phạm tội lớn, tội này bắt được phải ngồi tù..., bảo đảm rất thỏa mãn.” Bỗng nhiên trên ven đường chui ra một người, cười híp mắt nói, trong mắt tiết ra một tia sáng giảo hoạt.

Y Hi Nhi tròn mắt hơi híp, sau khi thấy rõ ràng người vừa tới, bất đắc dĩ nói: “Đoan Mộc Triễn, anh xuất hiện bất thành linh như vậy thêm cách nói chuyện rất đáng yêu, làm cho tôi rất khó tiêu hóa.”

Tại sao bất đắc dĩ? Bởi vì từ khi bắt đầu cặp song sinh này, bọn họ biết được không thể một lần chơi trò chơi “Đoán một chút tôi là ai”.

“Oa oa, tôi đã nói rồi khẳng định một cái liền nhận ra, quả nhiên bị tôi đoán trúng.” Lúc này, con đường bên kia nhảy ra một người giống nhau như đúc người vừa nãy, ngay cả quần áo cũng mặc giống nhau.

“Các anh nhầm chán không có người tán gẫu với các anh sao? Đùa vậy thú vị sao?” Y Hi Nhi không chịu được liếc mắt, không nhìn thẳng cặp song sinh này.

Hoàng hôn, nắng chiều ngả về tây.

Thủ đô Kuala Lumpur nằm ở gần đường xích đạo, nên thành phố này có thời tiết ẩm áp mang tính chất nhiệt đới biển, thời tiết nóng ẩm quanh năm. Trong ngày nhiệt độ ban ngày và ban đêm chênh lệch khá nhiều, ban ngày nóng bức còn ban đêm hơi se lạnh, cho nên lúc này Y Hi Nhi mặc quần dài áo da thêm một cái khăn choàng ô vuông màu vàng đất rộng thùng thình, nhìn cô có cảm giác như người phương tây.

Kuala Lumpur được thành lập từ năm 1857 tại hợp lưu sông Gombak và sông Klang, khi đó một đội thám hiểm (người Hoa) đi đào thiếc đã đến sông Klang và bắt đầu khai thác ở khu vực Ampang - lúc đó còn là rừng rậm, một mỏ thiếc phát đạt đã được thiết lập. Và điều này đã đương nhiên thu hút các nhà buôn đến khu vực này buôn bán thiếc và các hàng hóa khác. Các nhà buôn xây dựng cửa hiệu tại hợp lưu hai con sông Klang và Gombak - từ đó thành phố này được khai sinh.

Cho đến ngày nay, mỏ thiếc đã sớm cạn kiệt, tuy nhiên sự phát triển của Kuala Lumpur không vì vậy mà dừng lại, khi hoàng hôn đến cũng là lúc trong thành phố bắt đầu rực rỡ ánh đèn, khiến thành phố như được bao phủ một sắc màu đầy sức mê hoặc của đồng tiền.

61. Chương 62: Không Tưởng Tượng Sẽ Gặp Hai Người

Y Hi Nhi đi theo Vũ Văn Bác cùng cặp song sinh đứng ở tầng chót của Tháp đôi Petronas, tòa tháp đôi này đã từng là tòa nhà cao nhất thế giới khi đo từ tầng trệt lên đến đỉnh cao nhất của tháp trước khi bị Taipei 101 qua mặt về chiều cao vào ngày 17 tháng 10 năm 2003, cũng là tòa tháp cao thứ tư thế giới.

Tại lầu cuối của Tòa tháp đôi lúc này bên ngoài bố trí như lễ đường, ánh đèn, rượu ngon, dàn nhạc, nhìn qua tựa như một party, dĩ nhiên, đây cũng chỉ là một bữa tiệc tư nhân bình thường tổ chức để đối ngoại.

Trên thực tế, nơi này chỉ có người đặc biệt mới có thể tới, mà chỉ có một bộ phận rất nhỏ được đặc biệt cho phép mới có thể tiến vào trung tâm phòng khách quý. Những người nhận được lời mời phải là những tên lừa đảo, sát thủ, kẻ phản bội hướng tới sự hòa hảo, hơn nữa người đứng đầu phải là người giỏi nhất so với những người kia, nói cách khác, đây là một trại tập trung của Hắc lão đại .

Bữa tiệc đã bắt đầu được 20 phút, một người đàn ông khoảng 60 tuổi khí độ bất phàm đứng ở phía trước, có rất nhiều người không ngừng đi tới chúc mừng ông ta, về mặt a dua có kính nể có, người đàn ông đó đối với khách chỉ hơi gật đầu, mà không nói gì, mắt hướng vào người tới xem như là đáp lễ rồi.

“Này, Lão đầu kia là ai vậy? Dáng vẻ có cảm giác rất áp bức, không xem ai ở trong mắt.” Y Hi Nhi nghiêng đầu tựa vào bả vai của Đoan Mộc Thác hỏi.

“Ông ta là thủ lĩnh hai nhà hắc bạch ở Bắc Mĩ, độc quyền thuốc lá và buôn bán ma túy, cô nói hần trâu bò không?” Đoan Mộc Thác uống một hớp sâm banh, mỉm cười nói.

Không thể không nói, ở trước mặt người khác, cặp song sinh Đoan Mộc rất có sức quyến rũ, Đoan Mộc Thác giống như trời sinh đã là quý tộc, thân sĩ ưu nhã, nói chuyện từ trước đến nay đều là mỉm cười lễ phép.

“Mẹ nó! Hắc bạch ăn sạch, cũng quá lớn lối đi, cảnh sát Bắc Mĩ đều là rắm à!” Y Hi Nhi hơi kinh ngạc, hắc bạch hai nhà đều có thể dính vào, Hắc lão đại rất nhiều, nhưng làm được như vậy là rất hiếm.

Vũ Văn Bác trong lòng có chút tức giận, nhưng lại dịu dàng nhìn Y Hi Nhi một cái, trong mắt ý cảnh cáo thoáng qua rồi biến mất, chỉ có Y Hi Nhi tinh tường nhìn thấy, hắn không thích con gái khả ái khéo léo của mình nói tục.

Y Hi Nhi lè lưỡi, lo lắng nhưng cũng may mắn đây là nơi công cộng, bình thường Vũ Văn Bác ở trước mặt người khác rất lạnh khốc, thân phận của anh giống như vương giả, mà một vương giả sẽ không tùy ý biểu hiện hỉ nộ ái ố trên mặt.

Tiếng người nói chuyện bỗng nhiên nhỏ đi rất nhiều, chỉ còn lại tiếng nhạc du dương.

“Vũ Văn đương gia, đã lâu không gặp!” Thanh âm của Johnny Dell nghe qua không giống như vẻ bề ngoài già nua của ông ta, thanh âm sang sảng tràn đầy sức sống.

Vũ Văn Bác đứng lên, bắt tay Johnny Dell, mỉm cười nói: “Hoan nghênh ông đã tới.”

Ở Châu Á, Vũ Văn Bác chính là người đứng đầu trong bóng tối Johnny Dell cho dù có uy vọng cao hơn nữa, thì ở Malaysia cũng chỉ là khách, còn Vũ Văn Bác mới là chủ nhân.

“Kuala Lumpur vẫn là có sức quyến rũ, Newyork quá phồn hoa, Paris quá hương diễm, Hongkong quá bận rộn, Luân Đôn lại cổ xưa, chỉ có Thủ đô Kuala Lumpur vừa mang nét truyền thống lại kết hợp với hiện đại, khó trách Vũ Văn gia đặt tổng bộ ở chỗ này.” Johnny Dell như lão già hiền lành, lời nói êm tai, đánh giá rất cao thành phố này.

“Nếu Johnny tiên sinh thích, không bằng ở lâu vài ngày, để hội Liệt Diễm có cơ hội chiêu đãi thật tốt.” Vũ Văn Bác nói, đồng thời giơ ly rượu lên.

Johnny Dell uống một hơi cạn sạch, sau đó mới lên tiếng: “Lớn tuổi, chỗ ở của chính mình mới có cảm giác an toàn.”

Vũ Văn Bác nghe vậy chỉ cười nhạt, Đoan Mộc Thác thông minh lấy một chiếc laptop mở ra.

“Johnny tiên sinh rõ ràng hay nói đùa, ai chẳng biết Johnny tiên sinh thân thể mạnh mẽ tráng kiện, nhất là kỹ thuật bắn súng càng làm người ta thêm cảm phục.” Đoan Mộc Thác vừa vừa mở máy vi tính.

Y Hi Nhi trải qua mấy tháng huấn luyện, đối với các loại súng trên thế giới cũng có hiểu biết, nhìn bản vẽ cảnh đã được sắp xếp trên máy vi tính, kinh hãi không thôi.

Đây là loại súng kết hợp giữa súng máy tốc xạ GAU - 2B/A của không quân Mỹ với súng bắn tỉa xuyên giáp Barrett XM - 109, chức năng công kích mở rộng thêm 25 millimet đường kính, chịu đựng súng bắn tỉa hữu hiệu, trong khi giao chiến có thể nhanh chóng phá hủy áo giáp của kẻ địch, đường đạn có thể điều chỉnh, hỏa lực lại hoàn toàn không chịu kết hợp.

Loại này nếu như được đưa vào chiến trường, một khi bộc phát chiến tranh thì rất đáng sợ, bởi vì nó có thể nâng cao sức chiến đấu của một chiến sĩ lên gấp mấy lần bình thường, rất nhanh có thể phá hủy một quốc gia.

Johnny Dell mắt tỏa sáng, giống như là nhìn thấy một người phụ nữ đẹp quyến rũ tinh tế nhất trên thế giới

Không sai, Y Hi Nhi cảm thấy Johnny Dell nhìn bản vẽ kết cấu khẩu súng ánh mắt của ông ta quả thật giống như đang xem một tuyệt sắc giai nhân khỏa thân.

“Quả nhiên bảo bối này làm cho người ta rất có cảm giác an toàn, Đoan Mộc tiên sinh quả nhiên là người sáng tạo súng tuyệt đỉnh.” Johnny Dell nhìn Đoan Mộc Thác ánh mắt tràn đầy thưởng thức, tối nay trong ánh mắt của ông ta lộ ra cực kỳ có nhân tính.

Johnny Dell đã tuổi gần 70 rồi, con người vốn rất sợ chết đó là điểm chung của loài người, đặc biệt khi người đó càng nắm nhiều quyền lực, bởi vì để có thể lên cao, ông ta càng muốn nhiều người phải chết, số tuổi ngày càng tăng, ông ta càng cần nhiều thứ để có thể bảo vệ mình được an toàn.

“Vũ Văn gia, chúng ta sẽ đi thẳng vào vấn đề, bảo bối này có bao nhiêu tôi muốn lấy hết.” Johnny Dell khi nói, vẫn nhìn chăm chăm bản vẽ kết cấu trên máy vi tính.

“Kiểu súng tự động mới có một tên gọi là ‘ Benihime ’ (hồng cơ), một khi bắn ra nhất định máu nhuộm cả vùng đất, khả năng và tên gọi của nó như nhau đều rất đẹp, giống như là một cực phẩm làm trí mạng mỹ nhân.” Doan Mộc Thác không đợi Vũ Văn Bác mở miệng, liền giới thiệu.

Đối với lần buôn bán này, Vũ Văn Bác toàn quyền giao cho Doan Mộc Thác, dĩ nhiên là để tự mình Doan Mộc Thác phụ trách, dù sao hôm nay Vũ Văn Bác chỉ có mục đích mang con gái tới xem một chút, thuận tiện bổ sung thêm kiến thức mà thôi.

” Ý của Doan Mộc tiên sinh.” Johnny Dell cũng không có mất hứng.

“Cực phẩm mỹ nhân dĩ nhiên là vật phẩm quý hiếm, chỉ là, hội Liệt Diễm chúng tôi còn chế tạo được tám thứ cực phẩm ‘ Benihime ’, không biết Johnny tiên sinh có thích hay không.” Doan Mộc Thác thu hồi Laptop, nhướng cao lông mày hỏi.

“Tôi luôn luôn không nhúng tay vào quân hỏa, chính là biết một ngày còn có hội Liệt Diễm, thì tôi cũng không có đất đặt chân, hôm nay thấy hội Liệt Diễm nhân tài xuất hiện, quả nhiên quyết định lúc đầu của tôi cùng hội Liệt Diễm kết giao bằng hữu không có tính sai.” Johnny Dell hiển nhiên thật vui mừng, thấy rõ về tính toán rất phức tạp ‘ Benihime ’, có tám thứ đã đủ rồi.

“Đã như vậy, chúng ta vì tình bằng hữu lâu dài cạn một ly.” Vũ Văn Bác đứng lúc giờ ly rượu lên.

Toàn hội trường một không khí hoà thuận vui vẻ, nhìn qua không giống như là cuộc hội ngộ của các Lão đại Xã Hội Đen, ngược lại giống như là một đám người tinh anh trong xã hội đang tụ họp.

Y Hi Nhi không nghĩ tới xã hội đen nói chuyện làm ăn sẽ đơn giản như vậy, đơn giản đến mức cô có chút kinh ngạc, sao không giống như trong phim xã hội đen Hồng Kông cầm dao và súng liều mạng sao?

Chín trăm vạn Đô-la một khẩu súng, khái niệm gì vậy?

72 triệu Đô-la! Trời! Khó trách tất cả mọi người đều muốn giả mạo xã hội đen, xem người ta kiếm tiền thế nào, nhìn lại mình liều sống liều chết kiếm tiền lại được quá ít!

Y Hi Nhi nghĩ đến mấy con số kia bắt đầu nhụt trí.

Y Hi Nhi vốn không thích dùng đại não để suy nghĩ, nhất là khi tâm tình xuống thấp mất liền biến thành trắng dã.

Mới vừa từ nhà vệ sinh nữ đi ra, Y Hi Nhi vừa quay đầu cứ nhiên trực tiếp tiến sát vào trong nhà vệ sinh nam.

May mắn chỉ có một người đàn ông, cô biết người đó, không may nhà vệ sinh nam trừ mấy người đàn ông ở ngoài còn lại là một phụ nữ, mà người phụ nữ này cô cũng biết.

Gác mọi chuyện qua một bên, chỉ riêng chuyện ở nước ngoài có thể đụng phải hai người quen biết thật ra là một niềm kiêu hãnh, nhưng vấn đề hiện tại là hai người này đang làm một động tác dường như có độ khó rất cao, hình như cô gái đó đem chân vòng ngang hông người đàn ông, nửa người trên ngửa ra sau trực tiếp nằm ngang ở trên bồn rửa tay.

62. Chương 63: Mối Quan Hệ Của Đình Tiểu Vũ

“Hello, cái đó.” Y Hi Nhi nuốt từng ngụm nước bọt, ngu ngốc hồ đồ phát tay một cái.

Ông trời ơi! Đây là tình huống gì, lần cuối làm cho cô trở nên bi thương, cho nên chạy đến cao ốc bên trong đi nhà vệ sinh mà thôi, dù sao so với thu nhập của cô, 72 triệu đô thật sự là quá khi dễ người rồi.

Tại sao, cô gặp phải tình huống như thế này? Bây giờ nên làm gì?

Y Hi Nhi vô tội nhìn hai người quen, hai người kia duy trì động tác giống nhau nhìn cô, ba người họ nhất thời mất to trừng mắt nhỏ.

Đinh Tiểu Vũ không có nghĩ đến Malaysia cũng sẽ gặp phải loại chuyện như vậy, hơn nữa, người con gái trước mắt kia không phải nên ở căn cứ huấn luyện quân sự Bắc Kinh mới đúng sao?

Đinh Tiểu Vũ chớp mắt một cái cảm thấy có thể chỉ là dáng dấp giống nhau mà thôi, chỉ là cái mặt tròn trịa hồng hồng của cô gái lên tiếng chào sau này, chắc chắn xác định người này chính đồng nghiệp Y Hi Nhi của mình .

“Triển, anh còn muốn giữ cái tư thế này sao? Tôi có chút không tiện, phiền anh cho tôi xuống đi.” Đinh Tiểu Vũ không có vẻ thất kinh, ngược lại tựa như nhạo báng vỗ vỗ người đàn ông kia.

Lúc trước Y Hi Nhi chỉ nhìn thấy Đoàn Mộc Triển có mặt một lúc vì Đoàn Mộc Thác , dù sao Đoàn Mộc Triển bình thường dáng vẻ quá nghiêm túc là người ngay thẳng, không vụ lợi, rất khó tưởng tượng bí mật lại có vài phần nặng như vậy.

Đoàn Mộc Triển nhẹ nhàng đỡ Đinh Tiểu Vũ vững vàng, giúp cô đi vào đôi giày cao gót màu đỏ, sau đó ôm cô xuống, đứng trên sàn nhà.

Nhìn một thân lễ phục màu lửa đỏ bó sát người của Đinh Tiểu Vũ, nhìn lại một chút trước ngực mình sóng lớn mành liệt, không nhịn được đưa tay dầm xuống.

“Cái đó. Làm lúc nào? Rất chân thật .” Y Hi Nhi rất khó tưởng tượng cô gái khéo léo đáng yêu trước mắt vừa có chút thanh thuần lại vừa có chút nóng bỏng.

“Vốn chính là thật, chỉ là lúc trước dùng vải quần lên mà thôi.” Đinh Tiểu Vũ cong môi, giống như có chút bất mãn nhìn Đoàn Mộc Triển một cái.

“Cái đó. Hình tượng cô ở trong lòng tôi, chợt chói lọi nha!” Y Hi Nhi nhìn Đoàn Mộc Triển một chút, chợt đi lên phía trước rất trịnh trọng vỗ bả vai Đoàn Mộc Triển nói.

“Hai người biết nhau?” Đinh Tiểu Vũ nhiều chuyện nhìn Y Hi Nhi, rồi lại nhìn Đoàn Mộc Triển.

“Coi như. Có chút quen biết.” Y Hi Nhi không biết hình dung như thế nào về mối quan hệ của cô và Đoàn Mộc Triển, dù sao một người là cảnh sát một người là xã hội đen mối quan hệ nào cũng đều là không bình thường.

Cảnh sát? Đúng rồi, Đinh Tiểu Vũ làm sao sẽ biết Đoàn Mộc Triển, hơn nữa có vẻ rất thân mật?

Tiếp đó, ba người sáng khoái ở trong nhà vệ sinh nói chuyện phiếm, trời nam đất bắc, nhưng chỉ có hai cô gái nói..., Đoàn Mộc Triển ở một bên nghe, từ đầu tới cuối, Đoàn Mộc Triển là bình tĩnh nhất, bị nhìn thấy một màn khó xử, mà vẻ mặt không hề thay đổi.

Thì ra, Đinh Tiểu Vũ là truyền nhân của thần trộm thế gia, đến thế hệ cô chỉ có một mình cô lại là nữ, tuy nhiên bản thân cô lại không muốn mình sống trong bóng tối, từ nhỏ cô chỉ muốn cuộc sống của một cô gái bình thường, cho nên vừa tốt nghiệp đại học cô lập tức đến Trung Quốc, vì tránh tai mắt của gia tộc, tìm công việc ở đồn cảnh sát hình sự, cho đến hai tháng trước bị người nhà phát hiện.

Đinh Tiểu Vũ mẹ là người Đài Loan, cha là người Malaysia, ngoài ra có thể nói được tiếng Trung Quốc chuẩn, cho nên không có ai phát hiện ra được lai lịch của cô, hơn nữa cô lại là một thần trộm.

Từ lúc còn là thiếu nữ cô đã biết Đoàn Mộc Triển rồi, khi đó là lần đầu tiên làm nhiệm vụ một mình, cô liền chọn Đoàn Mộc Triển làm mục tiêu thực tập, đáng tiếc vừa ra tay liền bị Đoàn Mộc Triển tóm được, từ đó về sau thiên kim tiểu thư thần trộm thế gia bắt đầu dây dưa với Đoàn Mộc Triển, cho đến khi Đinh Tiểu Vũ mười tám tuổi trở thành bạn gái của Đoàn Mộc Triển .

“Không nghĩ tới chúng ta cứ nhiên lại hữu duyên như vậy, lúc cô mới đồn làm trông ngáy ngốc vụng về, ai biết lại có thể trở thành đại tiểu thư của Hội Liệt Diễm.” Đinh Tiểu Vũ cười nói, Y Hi Nhi thật sự làm cô cảm thấy bất ngờ.

“Này, Đinh Tiểu Vũ sao lại nói vậy?” Y Hi Nhi cực kỳ khó chịu gào lên.

Hai người lúc ở Hạ Môn cũng không có nhiều giao tình, ngược lại phen này nói chuyện phiếm, thế nhưng lại nảy sinh tình nghĩa tỷ muội, hai người lúc nói chuyện cơ hồ đều là cười đùa tức giận mắng.

“Đợi chút, tôi không phải Đinh Tiểu Vũ, tôi là Đinh Tiêu Vũ, trước kia lấy tên Đinh Tiểu Vũ để che dấu tai mắt, không nghĩ tới ẩn thân ở Hạ Môn có ngày sẽ bị phát hiện.” Thật ra thì phát hiện ra Đinh Tiểu Vũ sớm nhất chính là hội Liệt Diễm, mà hội Liệt Diễm đi điều tra một đồn cảnh sát ở Hạ Môn cũng bởi vì Y Hi Nhi, chuyện phát hiện ra Đinh Tiểu Vũ dù sao cũng là chuyện nhà, cho nên Hội Liệt Diễm chuyển lời tới Đinh gia, để Đinh gia tự mình giải quyết.

“Tiểu Vũ, Tiêu Vũ, phát âm giống nhau, có cái gì khác, không thể chịu nổi cô.” Y Hi Nhi xem thường một phen.

“Cần phải đi rồi.” Doan Mộc Triển đột nhiên nói một câu, kéo Đinh Tiểu Vũ đi.

“Này, chờ một chút..., chúng ta còn chưa tán gẫu xong mà.” Đinh Tiểu Vũ không chịu đi, trở lại lôi kéo cánh tay Y Hi Nhi, chỉ tiếc hơi sức không bằng Doan Mộc Triển, cho nên biến thành Doan Mộc Triển một tay kéo hai cô gái đi theo mình.

“Đúng vậy, làm gì đột nhiên nói đi là đi? Mãi thì không thấy, cá tính anh trầm ổn điềm tĩnh sao chột trở nên nóng nảy như tiểu thanh niên vậy?” Y Hi Nhi nghĩ đến trường hợp có thể do kích thích của thuốc lá, lại nhìn Doan Mộc Triển, đột nhiên cảm thấy mình quả nhiên không biết gì về song sinh.

“Lão đại đang tìm cô kìa.” Doan Mộc Triển nói.

“Bữa tiệc kết thúc rồi sao? Xong đời, tôi phải nhanh quay về, nếu không sẽ bị lão đầu nhà tôi phát hiện chạy trốn đi lêu lổng, hơn nữa còn có quan hệ nam nữ lộn xộn.” Nói xong, Đinh Tiểu Vũ không cần Doan Mộc Triển kéo, tự mình rút chân lên chạy thật nhanh.

Nhìn bản lĩnh linh hoạt của Đinh Tiểu Vũ, Y Hi Nhi lần nữa cảm khái, quả nhiên không thể xem bề ngoài, thật may là khi mình nằm vùng đã quen với sự biến đổi của các thân phận, nếu không khẳng định sợ ngây người.

“Vậy chúng ta cũng đi tìm cha ta thôi.” Y Hi Nhi đi tới đại sảnh nhìn lên đồng hồ, không nghĩ tán gẫu hàn huyên một lúc mà cũng mất hai giờ, đoán chừng tới nay vận mệnh của mình sẽ rất bi thảm.

“Ừ.” Doan Mộc Triển gật đầu một cái, đi về hướng bậc thang.

Y Hi Nhi cũng đi theo mà không hỏi tại sao, dù sao hội Liệt Diễm không biết gắn cái gì ở trên người, cho dù không thông tin, bọn họ vẫn như có thể xác định được đối phương ở nơi nào, có lẽ trên người có một loại thiết bị định vị.

Không kịp tiêu hóa thân phận của Đinh Tiểu Vũ, Y Hi Nhi rất nhanh liền cảm thấy bản thân mình cũng lo không xong.

Một buổi tối, Y Hi Nhi nói thô tục, còn không được sự đồng ý của Vũ Văn Bác tự động biến mất hai giờ, đây quả thực là chọc giận “ông trời” rồi.

Màu đen của chiếc Rolls-Royce Phantom, đây là chiếc xe Vũ Văn Bác đi khi ở Malaysia.

Thân xe màu đen, bên trong cũng toàn màu đen, nhìn qua Vũ Văn Bác mặt còn đen hơn, đôi môi mím lại, tiết lộ ra anh ta đang rất tức giận, tròng mắt đen dài nhỏ sắc bén ẩn chứa giống như một dòng lửa nóng như mũi tên bắn thẳng đến Y Hi Nhi.

63. Chương 64: Trừng Phạt

Trong lòng có chút lo sợ, không đúng, quả thật đã đến mức độ rối loạn, Y Hi Nhi dùng mọi biện pháp, ngồi lên đùi, giả bộ đáng yêu, lấy lòng, bóp bả vai, toàn bộ không có tác dụng, sắc mặt của Vũ Văn Bác còn cực kỳ khó chịu, vì vậy Y Hi Nhi không thể làm gì khác hơn là uỷ khuất đáng thương ngồi một chỗ.

Mẹ kiếp, có gì phải tức giận sao? Lúc đầu Y Hi Nhi trong lòng cảm thấy bất bình, nghĩ thầm: anh ta hôm nay kiếm nhiều tiền, tâm tình còn không tốt sao? Mình cho đến bây giờ còn không có một chút tiền gửi ngân hàng há chẳng phải là muốn đi tự sát rồi sao?

Vũ Văn Bác còn rất tức giận, biết rất rõ ràng ở Tháp đôi khắp nơi đều có tai mắt của mình, thiết bị định vị cho biết cô và Đoàn Mộc Triển ở chung một chỗ không có nguy hiểm, nhưng loại cảm giác này vẫn làm anh khó chịu tới cực điểm.

Ngộ nhỡ, ngộ nhỡ xảy ra chuyện, mà mình không có ở bên cạnh cô ấy, vậy phải làm sao?

Không được, phải tìm cho cô một nữ giúp việc theo bên cạnh, ở bên ngoài anh không thể nào theo con gái vào nhà vệ sinh, cho nên mới khiến nha đầu Y Hi Nhi này có cơ hội rời khỏi tầm mắt của anh, cứ nhiên như thế, tìm người thay thế anh đi làm những việc mà anh không thể làm được.

Rolls-Royce Phantom từ từ đi chậm lại, cho đến khi ngừng hẳn.

“A!” Y Hi Nhi tựa vào cửa xe, cho nên khi người bên ngoài lôi kéo mở cửa xe, Y Hi Nhi liền thuận thế hướng ngoài xe té xuống.

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, Vũ Văn Bác tay dài chụp tới, kéo Y Hi Nhi vào trong ngực, đi ra ngoài.

Người áo đen mở cửa xe bị sợ đến nỗi không dám thở mạnh, anh ta không biết vừa mở cửa xe, đại tiểu thư sẽ bị văng ra ngoài, xem ra, hôm nay anh ta ra cửa quên coi lịch rồi!

Nhìn thấy vẻ mặt đưa đám dần dần mất hẳn của Vũ Văn Bác và Y Hi Nhi, người áo đen nghĩ trái tim cũng muốn ngừng đập rồi, thật sự là ngày muốn tiêu diệt anh ta sao? Có phải vì tối ngày hôm qua đi vệ sinh quên xả nước, cho nên hôm nay bị báo ứng.

Đoàn Mộc Thác đi tới bên cạnh người áo đen kia, vỗ vỗ bờ vai của anh ta, giống như vô ý đồng tình nói: “Ai, xem ra lão đại nhất định sẽ trừng trị cậu, tôi thấy tốt nhất cậu nên tự mình lĩnh 30 roi ở sảnh trước đi, chịu đòn nhận tội.”

“Tạ ơn Đoàn Mộc.” Người áo đen cảm kích nhìn Đoàn Mộc Thác, chỉ là Đoàn Mộc Thác cũng không phải vì nghe hắn cảm kích, nói xong đã sớm chân dài một bước đi ra ngoài.

Bị Vũ Văn Bác giữ trong ngực, Y Hi Nhi thở cũng không dám thở mạnh, những lời muốn mắng cũng chỉ dám giấu ở trong lòng, ai kêu cô gió chiều nào theo chiều đấy, đây là bản tính, không có cách nào thay đổi.

Trong nhà Vũ Văn Bác, tổng cộng có hai phòng ngủ đều có phòng vệ sinh bên trong, một phòng giải trí, một phòng khách, bên trong phòng an toàn thoải mái, chức năng đầy đủ, máy điều hòa nhiệt độ đặt ở chính giữa, cùng vệ tinh TV, Y Hi Nhi thấy thế chắc lưỡi hít hà (lưỡi không nói nên lời, đây không phải là kiểu ‘phòng cho tổng thống’ sao? Đích thực sẽ hưởng thụ.

Vũ Văn Bác đặt Y Hi Nhi ở trên ghế sa lon, mặt đen thui, sau đó nửa ngồi nửa đứng trước mặt của Y Hi Nhi, nét mặt nghiêm nghị nhìn Y Hi Nhi.

“Cha nói rồi, con chỉ có thể đợi ở bên cạnh ta, không cho phép con gặp phải nguy hiểm.” Vũ Văn Bác một bàn tay to cầm bả vai Y Hi Nhi, trịnh trọng nói, giống như là đang hỏi chuyện, hoặc như là đang kể lại lời đã nói trước đây, tóm lại, trong lời nói của hắn anh ta không có bất kỳ cảm xúc.

“Con rất an toàn! Cha hãy nghe con nói trước, con chỉ là nhất thời mắc tiểu mà thôi, không nghĩ tới sẽ gặp phải người quen ở nhà vệ sinh, nhất thời vui vẻ hàn huyên mấy câu mà thôi, con không nghĩ thời gian trôi qua nhanh đến vậy.” Y Hi Nhi vội vàng giải thích, cô không biết thì ra miệng không ngừng nói chuyện tình yêu sẽ khiến Vũ Văn Bác khó chịu như vậy.

“Trường hợp hôm nay, bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra nguy hiểm, chẳng lẽ con ở trong cục cảnh sát nhiều năm như vậy còn không biết ngồi ở phía trên những thứ kia là người nào sao? Vậy thì con thật cảm giác mình đã mọc cánh cứng cáp rồi sao?” Vũ Văn Bác trong lòng đã sớm tức giận nổi lên bốn phía, nhưng mà hắn vẫn kiên nhẫn mà nghe Y Hi Nhi nói xong, sau đó mới hung hăng nói.

Dứt lời, Vũ Văn Bác lật người xốc lên Y Hi Nhi lên.

Bị đưa lên trên không trung Y Hi Nhi sợ hết hồn, cô thấy chung chung không cách nào bắt được suy nghĩ của Vũ Văn Bác, vĩnh viễn không biết Vũ Văn Bác trong lòng đến tột cùng đang suy nghĩ gì, sau một khắc anh ta sẽ làm gì.

“Con không có cứng rắn, không phải cha biết con có nhiều điểm yếu sao? Đây chỉ là một lần ngoài ý muốn, sau này con sẽ chú ý, không đáng để cha tức giận như vậy!” Y Hi Nhi lấy lòng nói. Bắt được cánh tay Vũ Văn Bác.

Vũ Văn Bác dừng bước lại nhìn Y Hi Nhi, thế nhưng khi nhìn thấy trong mắt Y Hi Nhi không có ý hối cải, lại dứt khoát kiên quyết mà xoay người.

“Này này này! Cha đưa con đi đâu? con một muốn đi ngủ, chúng ta đi ngủ có được hay không?” Nhìn Vũ Văn Bác ra khỏi phòng, Y Hi Nhi có chút sợ, cảm giác sẽ bị vứt bỏ, cảm giác bị ép buộc tiếp nhận trừng phạt lại tới.

Giác quan thứ sáu nói cho Y Hi Nhi biết, lần này Vũ Văn Bác rất tức giận, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng! Mặc dù cô thấy đây chỉ là một chuyện rất nhỏ, chỉ là rõ ràng, ý nghĩ của “người cha tiện nghi” Vũ Văn Bác cũng quá cực đoan rồi, cô căn bản không cách nào hiểu được suy nghĩ của đối phương.

“Nếu như chính con còn không quý trọng tính mạng của mình, thì để cha nói cho con biết, mạng của con mỏng manh đến đâu, thậm chí mạng của con không bằng trẻ nít mới sinh.” Vũ Văn Bác rất nhanh liền xuất hiện tại cửa phòng lớn, một chiếc BMW series 7 khiêm tốn đã đậu ở đó, tùy thời đợi lệnh.

“Con. . . . con sai rồi, lần sau con cũng không dám, con về sau đi nơi nào sẽ đều xin phép cha, cũng sẽ không rời khỏi tầm mắt “lão gia”, như vậy được không?” Y Hi Nhi vẻ mặt đưa đám, thoát nhìn điềm đạm đáng yêu.

Lạnh nhạt liếc mắt nhìn, Vũ Văn Bác cũng không có thương hoa tiếc ngọc.

Bởi vì, nếu dùng phương pháp ôn hoà không cách nào nói cho Y Hi Nhi hiểu được địa vị của mình hiện tại, tốt nhất hãy để cho chính cô đi cảm thụ một chút.

“Xem ra cha để con ở trong phòng ẩm quá lâu, để cho con ngay cả lập trường cơ bản cũng không có.” Vũ Văn Bác trầm trọng nói, anh ta cũng không muốn khiến người duy nhất có thể cho anh ta cảm thấy ấm áp nhìn thấy cái thế giới có nhiều bẩn thỉu này, nhưng vì bảo vệ cô, anh ta nhất định phải làm vậy.

Y Hi Nhi không nghĩ ra Vũ Văn Bác đến tột cùng tại sao lại cố chấp như vậy, cố chấp có chút điên cuồng.

BMW series 7 thẳng tiến đến một ngã tư mới dừng lại, Vũ Văn Bác một tay đẩy Y Hi Nhi ra khỏi xe, sau đó ném ra một khẩu súng lục, trực tiếp sai người lái xe đi.

Y Hi Nhi nhìn ngã tư trống trải, có chút mờ mịt, cô thật sự là không hiểu đây là ý gì, chẳng lẽ đuổi cô ra khỏi nhà?

Mẹ kiếp, coi cô như tiểu Cầu sao? Quãng cô đến chỗ không nhận ra người nào hết? Đây là phong cách làm việc của Vũ Văn Bác sao? Thật là một người đàn ông kỳ quái!

Thực ra nếu Vũ Văn Bác không kỳ quái, mình cũng sẽ không trở thành con gái của anh ta trên danh nghĩa! Y Hi Nhi thở dài chấp nhận nhất súng lục lên, dấu ở dưới ống quần dài bên trong giày cao cổ, đêm hôm khuya khoắt cô cũng không muốn hù dọa người đi đường.

Đi được vài bước, Y Hi Nhi bỗng nhiên cảm thấy không khí có chút kỳ quái.

64. Chương 65: Tôi Cũng Không Phải Người Nhân Từ

“Hắc hắc. . . . Mỹ nhân, đã trẻ thế này mà đi một mình à? Không bằng cùng ca ca đi ra ngoài ăn khuya?” Một đám tiểu lưu manh mười bảy mười tám tuổi từ trong một cửa hàng đi ra nhìn thấy Y Hi Nhi, lập tức tới gần.

Y Hi Nhi đảo mắt nhìn, xuất hiện mấy bé trai địa phương không phải là khu làng chơi sao? Xem ra, cô hiểu ý tứ của Vũ Văn Bác rồi.

Cũng đúng, cô là cảnh sát, chỉ có cô bắt người khác, làm gì có đạo lý người khác bắt cô, mặc dù sau này cô trở thành con gái của Vũ Văn Bác, thấy qua không ít máu tanh, nhưng vẫn bị Vũ Văn Bác bảo vệ quá tốt, vì vậy phải làm cho cô phù hợp với xã hội đen.

“Người bạn nhỏ, đêm đã khuya các cậu nên về nhà ngủ, ăn khuya giữ lại về nhà từ từ ăn.” Y Hi Nhi cảnh giác khe khẽ cong eo, đem tay đặt lên ngang hông, ngang hông của cô có một cây chủy thủ, đó là Vũ Văn Bác cho cô dùng để phòng thân, cô chưa bao giờ dùng đến, xem ra bây giờ có chút công dụng rồi.

“Ha ha ha. Mọi người nghe một chút, cô gái này nói chuyện thật là tốt nghe, bảo chúng ta người bạn nhỏ?”

“Long ca, mang cô ta đến quán trọ, để cho cô ta xem anh có phải là người bạn nhỏ, nói không chừng đến lúc đó khóc kêu anh là đại nam nhân đấy?”

Tiểu thanh niên có bốn năm cái tóc được nhuộm nhiều màu sắc khác nhau kêu gào, la lên, cười ha hả, vào ban đêm, Y Hi Nhi cảm thấy một hồi không biết làm sao.

“Xem ra, chúng ta không cách nào hòa bình rồi.” Y Hi Nhi nhún nhún vai, chút việc cón con này đối với cô mà nói cũng không tạo được uy hiếp, tùy tiện hù dọa một chút là tốt, cũng không thể hù dọa những “mầm non” mười bảy mười tám tuổi của quốc gia, mặc dù đây là Singapore, chỉ là mình vốn là khách, thế nào cũng không thể quá mức.

“Ha ha ha ha ha. chung sống hòa bình. Long ca cô ấy muốn hoà giải, cười nhạo lão tử.”

“Long ca, lên! Bắt cô gái này, xem còn dám lớn lối!”

Tiểu lưu manh giựt giây, người cầm đầu là một thanh niên tóc nhuộm màu cam tiến lên một bước, đến gần Y Hi Nhi.

Y Hi Nhi tự động lui về phía sau một bước, lập tức đám tiểu lưu manh cười to, càng làm cho tên cầm đầu tâm tình vui vẻ không ít, rất nhanh dựa vào gần Y Hi Nhi.

“Tôi chỉ nói một lần, chộc phải tôi thì sẽ rất phiền toái đó, cậu tiến thêm bước nữa chỉ sợ sẽ là địa ngục vạn kiếp bất phục* (muôn đời muôn kiếp không trở lại được).” Y Hi Nhi nhắc nhở lần nữa, cho dù lúc này cô không muốn nặng tay với những người này, đoán chừng ở trong bóng tối Vũ Văn Bác thấy cũng sẽ không bỏ qua bọn họ.

“Tốt, vậy ta liền thử xem cái gì là địa ngục vạn kiếp bất phục.” tên cầm đầu nói xong, một đôi tay hướng lên ngực phải của Y Hi Nhi sờ soạng.

Y Hi Nhi nghiêng người né tránh, thuận thế dùng chủy thủ chém vào lòng bàn tay của hắn.

“A. Xú nữ nhân cô dám!” Tên cầm đầu lòng bàn tay bị chặt một đao hét chói tai, ngay sau đó lại muốn nhào tới đánh Y Hi Nhi.

Y Hi Nhi linh hoạt tránh qua chột xông về phía đám tiểu thanh niên, một cước đá văng tên cầm đầu, nửa quỳ ở ngã tư trung tâm phố, cây chủy thủ kề sát vào động mạch nơi cổ, lạnh lùng nhìn ba tên tiểu lưu manh không biết chuyện gì đang xảy ra.

“Tôi không muốn tay bị dơ bẩn, lập tức rút khỏi tầm mắt của tôi, hiện tại các cậu nên biết, các cậu ở trước mặt của tôi rất nhỏ bé không có sức, không cần đánh nhau vô ích, nói như vậy các cậu còn có nhiều thời gian để hít thở không khí trong lành, nếu không rất nhanh các cậu ngay cả hít thở cũng khó có thể.” Bởi vì, Vũ Văn Bác không như cô nhân từ nương tay.

“Bỏ đi. Long ca.” Ba tên lưu manh rút cuộc bày tỏ, vừa nhìn thấy bản lĩnh của Y Hi Nhi, lập tức sợ đến mức bỏ chạy, tên cầm đầu nắm chặt bàn tay đầy máu, chạy theo.

Nhìn người chạy trốn giống như là trò hề, Y Hi Nhi thật lòng cảm thấy bất đắc dĩ, hai tay chấp tay trước ngực, vái lạy ông trời, hi vọng đám tiểu lưu manh kia may mắn, không chết được, mình không giết Bá Nhân, Bá Nhân lại bởi vì mình mà chết, cô còn chưa muốn đối mặt.

Nghĩ như vậy, Y Hi Nhi cảm giác mình rất ích kỷ, biết rất rõ rằng những người đó không có kết quả tốt, tuy nhiên ở trước mặt bọn họ giả bộ bộ dạng từ ái, xem ra, cô cả đời cũng không làm được vĩ nhân, đối mặt với nguy hiểm, cô sẽ không chút do dự lựa chọn hy sinh người khác, mà không phải phổ độ chúng sinh.

“Ha ha. Chẳng lẽ chỉ đơn giản như vậy sao?” Y Hi Nhi suy nghĩ một vòng nhẹ nhàng sau khi trở về, nhìn ngả tư phố vắng vẻ, cười mĩa một cái, máu chảy đầm đìa trên cây chủy thủ cầm trong lòng bàn tay, hướng tới một cái phố.

10 phút sau, mưa lất phất, đầu đường xuất hiện tám người áo đen, trên tay mỗi người cầm một cây đao.

Tại sao? Kuala Lumpur là một thành phố pháp chế, không thể nào tùy tiện tiện đã có người cầm súng “pằng pằng pằng”, chính phủ nhất định sẽ ra mặt can thiệp, cho nên, Y Hi Nhi cười mình trước kia xem quá nhiều phim truyền.

“Các anh là ai?” Rất rõ ràng, những người này là có tổ chức, không cùng bọn với đám tiểu lưu manh trước đó.

“Muốn cô chết.” Ngược sáng, cộng thêm đầu đường vắng vẻ và gió ban đêm, Y Hi Nhi không cách nào phân biệt được người nào phát ra thanh âm đó, cũng không thấy rõ mặt của người áo đen.

Chỉ là, thấy mặt thì như thế nào? Chẳng lẽ còn có thể báo cảnh sát bắt bọn họ sao?

“Xem ra, rất nhiều người muốn tôi chết người, tôi thật hoài nghi mình có phải người gặp người thích, haiz, xem ra giả mạo tiểu công chúa hắc đạo cũng không hề đơn giản” Y Hi Nhi lắc đầu một cái, khom lưng lấy ra súng lục từ bên trong giày cao cổ.

Vũ Văn Bác cho đồ, dĩ nhiên là đồ tốt, chắc chắn sẽ có công dụng, không sợ tiếng súng quấy nhiễu thị dân rồi.

“Lên!” Thấy Y Hi Nhi khê cong eo, người áo đen lập tức tăng nhanh bước chân, nhiệm vụ của bọn họ là giết Y Hi Nhi, chứ không phải để nữ nhân Trung quốc này giết .

Chỉ là, dễ dàng nhận thấy bọn họ đánh giá thấp khả năng của Y Hi Nhi.

Người áo đen nghĩ rằng súng bắn ra nhiều nhất chỉ trúng một người, hơn nữa nhất định sau khi ngắm chuẩn mới có thể nổ súng, với tốc độ của bọn họ trong vòng ba phát súng là có thể tới bên cạnh Y Hi Nhi, hơn nữa có thể tránh được đạn, mà súng lục trong khoảng cách gần giao đấu thì không có tác dụng, cho nên bọn họ có lòng tin mà đến.

Đáng tiếc, nhưng bọn họ không cách nào tin vào kết cục.

Y Hi Nhi một tay từ phía sau chặt xuống đao, quay người lại, mắt cũng không nháy mắt một phát súng bắn vào bụng một người ở đó, sau đó xoay người nhìn người cuối cùng.

Y Hi Nhi căn bản không có nhắm ngay người mà là bắn vào cây cột sắt bên cạnh, liên tiếp ba phát, trúng ba người, sau đó thân thể hơi cúi xuống, nửa ngồi bắn ra ba phát nữa trúng tiếp ba người, chỉ là lúc đã này có người đến gần cô hơn nữa một đao bổ về phía cổ của cô, vì vậy phía trên hiện lên một màn.

Trên đường đã bảy người ngã, Y Hi Nhi lạnh lùng nhìn người cuối cùng, người kia cầm đao hướng về phía đầu của cô, mà cô cũng nhắm ngay đối phương đoạt lại.

“Xem thử, chúng ta người nào nhanh!” Y Hi Nhi cười một tiếng xán lạn, lúc nói chuyện đồng thời đã nổ súng.

“Tôi không xuống tay hạ sát cũng không phải là người nhân từ, các anh tốt nhất đừng nhúc nhích, tôi vẫn còn rất nhiều đạn.” Nhìn tám người ngã xuống đất nóng lòng muốn đứng dậy, Y Hi Nhi mở miệng nói.

“Cô là cảnh sát.” Trong đó người bị đánh trúng bụng nói.

“Tôi là cảnh sát, vậy thì sao?” Y Hi Nhi cười hỏi ngược lại: “Chẳng lẽ cảnh sát không thể giết người sao? Các anh cũng đừng quên, trên thế giới này có hai loại người đều ở đây giết người, một loại là các anh, một loại là cảnh sát, chỉ là tất cả mọi người đều giết người, các anh giết người là phạm pháp, mà chúng tôi là duy trì pháp luật và kỷ luật.”

65. Chương 66: Thế Giới Đây Bản Thủ Hơn Rất Nhiều So Với Tưởng Tượng Của Cô

“Cô!” Không nghĩ tới Y Hi Nhi sẽ trả lời như vậy, người áo đen có chút kinh ngạc, theo bọn họ biết nhiều sợ cảnh sát quá kém, nhưng những lời cô gái kia nói đều là sự thật, không chỉ là sự thật, hơn nữa sự thật còn làm người ta tức giận.

“Nói đi, tại sao giết tôi?” Y Hi Nhi hỏi, không muốn tiếp tục cái đề tài kia, bởi vì trên thực tế cô đã sớm nghĩ từ chức không làm rồi, chỉ là sếp không có đồng ý mà thôi.

“Không có lý do gì.” Người áo đen giọng điệu cứng rắn nói.

“Không có? Thật là buồn cười, không giải thích được tôi đáng chết sao?” Y Hi Nhi có chút tức giận, hiện tại tất cả mọi người đều muốn cô chết, cô cứ như vậy phải chết sao? ‘Mẹ kiếp!’

“Cô dính tới hắc đạo, chết chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi, chết không cần lý do?” Một trong số người đó cười nói, trái lại có mấy phần độ lượng.

“Thật sao? Lời như thế anh giữ lại nói cho người khác đi, tôi ở chỗ này không thể thực hiện được, trong thế giới của tôi, mọi việc đều phải có lý do, người nào muốn tôi chết?” Y Hi Nhi nảy sinh độc ác hung hăng đá một vào bụng của một người trong đó, cô đã sắp không còn đủ kiên nhẫn rồi.

“Muốn trách thì trách cô tại sao một bước tiến vào hắc đạo!”

Dứt lời, tám người đều tự sát!

Chứng kiến cái chết của tám người ở trước mắt, tâm linh của Y Hi Nhi lập tức bị tổn thương nặng, cô mới vừa nổ súng cũng không có bắn trúng điểm chí mạng, chỉ là để cho bọn họ không cách nào tự do hành động mà thôi, cũng chưa từng thật lòng nghĩ muốn những người này chết, nhưng hôm nay những người này lại kiên định chết ở trước mắt cô.

Y Hi Nhi đột nhiên cảm thấy trên tay mình dính máu tươi.

Thế giới này là sao? Rõ ràng lúc trước còn rất tốt, không phải sao? Bọn họ hoàn toàn có thể rời đi, chỉ cần bọn họ không chết ở trước mắt của mình, cô có thể coi như bọn họ còn sống.

“Cô sợ? Cô chưa từng giết người thật sao?”

Một thanh âm có vẻ hơi khàn khàn vang lên, Y Hi Nhi men theo âm thanh nhìn người vừa tới, đó là một người đàn ông khôi ngô, trên mặt có râu quai nón, một đôi mắt sắc bén khát máu.

Đúng, đó là một đôi mắt chỉ cần liếc mắt nhìn sẽ cảm thấy sợ, giống như là con cọp, hoặc là sư tử, giống như có thể tấn công người bất cứ lúc nào sau đó hút máu đến không còn một giọt, làm người ta không dám nhìn thẳng, người bình thường thấy đôi mắt này sẽ không tự chủ mà giữ một khoảng cách với hắn, chỉ là Y Hi Nhi khác với người bình thường, đến gần mấy bước.

“Tôi đã thấy anh!” Y Hi Nhi rất xác định, đôi mắt này cô nhất định từng gặp qua, mặc dù cô đối với người này không quá ấn tượng, nhưng cô khẳng định người này cô tuyệt đối đã gặp qua.

Người đàn ông khôi ngô này nghe vậy dường như rất cao hứng, lông mày thoáng nhướn lên lên một chút, nếu như không phải Y Hi Nhi theo dõi lời nói, căn bản không thể phát hiện điểm thay đổi, nhưng mà Y Hi Nhi lại quan sát được, nên yên tâm rất nhiều, trên người người này sát khí mặc dù rất nặng, tuy nhiên nó đối với cô không có ác ý, chỉ là, không có, nhưng cũng không bày tỏ là không có.

Y Hi Nhi vẫn duy trì cảnh giác, hơi đến gần người đàn ông kia một chút.

Đây là ngã tư chỗ giao giới, người đàn ông kia đứng ở một góc hẻo lánh bên trong, đây là ngõ cụt, rất dễ nhận thấy, người đàn ông này là từ tường rào phía trên nhảy xuống, thân thủ của anh ta hơn hẳn mình. Y Hi Nhi rất nhanh phán đoán phân tích ra địa hình rất có lợi, đứng ở một vị trí có thể công có thể thủ, súng trên tay càng không buông lỏng nhắm ngay đầu người nam nhân kia.

“Cô đã không sợ hãi rồi! Cô so với sự tưởng tượng còn máu lạnh và ích kỷ hơn, hơn nữa, ở hắc đạo còn thích hợp hơn!” Người đàn ông nói xong ngoảnh lại nhìn, từ đầu tới cuối không hề di động.

Y Hi Nhi nghe vậy chỉ nhẹ nhàng cười một tiếng, ngay sau đó lạnh lùng nói: “Anh có quyền tự do ngôn luận, nhưng mà tôi lại không thích người khác đánh giá về mình, anh tốt nhất nên nhớ điều này.” Cô có thể nói mình máu lạnh và ích kỷ, nhưng người khác thì không!

“Cô lột xác thật nhanh! Hiện tại giống như là một con bướm xinh đẹp, vào ban đêm cũng rạng rỡ phát sáng rồi.” Người đàn ông giận quá hóa cười, mặc dù lời nói của Y Hi Nhi khiêu khích anh ta, anh ta còn là lộ ra mỉm cười.

Chỉ là, người đàn ông này cười đúng là rất khó coi, râu quai nón cộng thêm hơi thở đã thú cười không dứt rất khó coi, hơn nữa còn rất quỷ dị.

“Anh tới, là muốn giết tôi?” Y Hi Nhi ngón tay chuẩn bị bóp cò, chỉ cần đáp án làm cô không hài lòng thì bất cứ lúc nào cô cũng có thể lấy đi tính mạng của người đàn ông này.

“Tôi tới để nói cho cô biết, cái thế giới này bản thủ hơn rất nhiều so với sự tưởng tượng của cô, nếu cô vẫn cảm thấy thế giới của mình rất sạch sẽ, vậy thì cô không cách nào ở chỗ này sinh tồn được. Những người áo đen vừa nãy kia cho dù cô không phải muốn giết bọn họ, cô cũng hiểu Vũ Văn Bác tuyệt sẽ không bỏ qua cho bọn họ.” Người đàn ông khô ngô tựa như không nhìn thấy động tác của Y Hi Nhi, vẫn đứng yên tại chỗ không thay đổi nói.

“Thế thì sao?” Y Hi Nhi có chút không xác định, người đàn ông này tốt cùng là ai, tại sao muốn ở nơi này vào thời điểm này, lại nói với cô những lời đó? Chẳng lẽ là Vũ Văn Bác phái người tới sao?

“Cô biết vẫn còn xuống tay lưu tình, hơn nữa khi sau khi bọn họ chết còn lộ ra vẻ lòng dạ từ bi, cô không chỉ máu lạnh ích kỷ, còn rất giả dối, rõ ràng là cùng ma quỷ giao dịch, vẫn còn muốn giả bộ từ bi, cô không cảm thấy người làm như vậy rất buồn cười sao?” Người đàn ông không khách khí chút nào nói, nói trúng tim đen, chọc thẳng chỗ đau của Y Hi Nhi.

Không sai, Y Hi Nhi quả thật rất tức giận, thế nhưng những điều người đàn ông nói đều là đúng, cho nên dù cô muốn giết người đàn ông này nhưng vẫn là dè xuống lửa giận.

Thật sự cô là người máu lạnh, thay vì ngồi chờ mạng nhỏ của mình bị lấy, cô sẽ không một chút do dự lựa chọn giết đối phương, nếu như những người áo đen kia không phải tự sát, mà là hợp nhau tấn công cô, thì cô dứt khoát sẽ đánh gục những người đó.

Cảm giác như đã giác ngộ, sau khi những người áo đen chết lại có ý thương hại sao?

Lại nói tiếp, mình đúng thật là nực cười cực kỳ, người đàn ông này nói đúng.

“Anh đến cuối cùng muốn làm gì?” Y Hi Nhi mặc dù tức giận, nhưng lý trí vẫn còn, nhìn cặp mắt như dã thú kia, hỏi.

“Một ngày nào đó, cô sẽ biết ta muốn cái gì. Lúc này, hi vọng cô nhận thức được lập trường của mình, cô đã bước vào thế giới bóng tối này, vậy thì không cần lưu luyến thế giới ánh sáng cô đã từng ở, nếu không, cô sớm muộn cũng sẽ chết!”

Dứt lời, người đàn ông kia biến mất trong bóng tối.

Phản ứng đầu tiên của Y Hi Nhi chính là đuổi theo tìm kiếm, người đàn ông này đến tốt cùng là ai? Anh ta muốn làm gì?

Dựa vào cảm giác, Y Hi Nhi đuổi theo đến đầu ngõ, nhưng người đàn ông kia hơi thở cũng đã biến mất, Y Hi Nhi dừng bước lại, bồi hồi.

Vũ Văn Bác đến tốt cùng ở nơi nào nhìn mình? Hiện tại đã qua nửa đêm, chẳng lẽ muốn cô mệt mỏi kiệt sức mới để người đàn ông kia phải xuất hiện sao? Y Hi Nhi nghĩ tới liền tức giận, súng trên tay không thu về, cứ như vậy thoải mái nắm ở trong tay.

66. Chương 67: Tiêu Chuẩn Về Thiện Và Ác

“Tiểu thư!” lúc này Y Hi Nhi đang buồn bực trong lòng nói xấu Vũ Văn Bác, một người đàn ông mặc tây trang màu đen từ cửa đi ra, cung kính khom lưng hướng về phía Y Hi Nhi.

Y Hi Nhi trông mắt to tròn hơi híp lại, nhận rõ tây trang màu đen độc nhất vô nhị phía trên kia là của Hội Liệt Diễm, lúc này mới tỉnh táo lại.

“Đưa tôi trở về đại bản doanh.” Y Hi Nhi hạ lệnh, cô quả thật rất mệt mỏi, chuyện xảy ra hôm nay thật sự là quá nhiều, hiện tại cô không cách nào tiêu hóa được hết.

“Tiểu thư tha tội, tiểu nhân xin mời tiểu thư vào bên trong uống ly trà.” Người đàn ông cung kính nhưng không nhún nhường nói.

Y Hi Nhi vừa nghe cũng biết đây là ý tứ của Vũ Văn Bác rồi. Nếu Vũ Văn Bác muốn cho cô xem thứ gì, vậy thì xem thôi, dù sao chuyện người đàn ông kia quyết định không cho cô phản kháng, cũng không phải là lần đầu.

Đi theo người đàn ông kia bước vào cửa, Y Hi Nhi kinh ngạc phát hiện bên trong cư nhiên có khoảng trời riêng, đây là một quán rượu dưới đất, ánh đèn mờ mờ, đám người bắt đầu khởi động, ánh đèn muôn màu muôn vẻ thỉnh thoảng lại lóe lên, âm nhạc điếc tai nhức óc cùng một đám người nhảy múa hỗn loạn tạo thành một cảnh tượng chán chường.

Y Hi Nhi mắt lạnh nhìn bộ đèn nê ông có nhiều màu sắc khác nhau ở bên trong quầy rượu bốn phương tám hướng xoay tròn lóe lên, trong sàn nhảy, mọi nam nữ đều theo tiết tấu âm nhạc uốn éo eo và thân thể của mình, những nơi kiểu này cô cũng không hề xa lạ, cô đã từng trà trộn nằm vùng những chỗ giống như vậy.

Cô không hiểu đây là ý gì, cái này thì có cái gì đẹp mắt? Chỉ là so với những chỗ trước kia thì có hào hoa hơn một chút, không gian rộng hơn một chút mà thôi, không có gì đặc biệt cả.

Chỉ là, Y Hi Nhi rất nhanh nhìn thấy một màn cô không hề muốn thấy.

Một vũ nữ bị một đám đàn ông đẩy ngã nằm ngửa trên bàn rượu, có người cầm ly rượu ép cô gái uống rượu, có người sờ soạng trên người của cô gái, có người tàn bạo giống như cầm thắt lưng đánh lên người, nhưng cô gái kia tựa như không có gì thống khổ, trên mặt ngược lại cười rất xinh đẹp.

Nắm chặt quả đấm, Y Hi Nhi tiếp tục đi về phía trước, thờ ơ lạnh nhạt Vũ Văn Bác muốn cô nhìn thấy những việc kia.

Bên trong gian phòng lớn, một nhóm nữ sinh viên ăn mặc giản dị núp ở bên trong sofa, mặc dù những nữ sinh này trên mặt trang điểm rất đậm, nhưng y phục trên người lại nói cho Y Hi Nhi, các cô ấy là vì chút lợi ích mà muốn bán thân, những loại người này, Y Hi Nhi gặp qua không ít, chỉ là những người cô đã gặp phần lớn là nữ sinh viên đã trưởng thành.

Một người đàn ông đưa lưng về phía cô ngẩng đầu ưỡn ngực đứng trước mặt những nữ sinh kia, nhìn vóc người có lẽ là một người Châu Âu, hần hình như là đang ở trước mặt những nữ sinh kia ép buộc họ, trong miệng không biết đang nói cái gì, Y Hi Nhi nghe không hiểu.

Rất nhanh, có một người nữ sinh ngón tay run run vuốt ve thân thể của người đàn ông này, quỳ gối bên chân người đàn ông kia, những nữ sinh khác nửa là sợ nửa là kiên cường nhìn sự việc xảy ra.

Y Hi Nhi cảm giác đã muốn nổi tung, cô chưa từng trở mắt nhìn người khác từ một tấm giấy trắng lột xác thành cuộc sống bóng tối.

“Tiểu thư, xin đi bên này.” Người đàn ông đi theo bên cạnh rõ ràng cảm nhận được Y Hi Nhi đang căng thẳng, vội vàng mở miệng.

Y Hi Nhi máy móc đi theo người đàn ông kia, dọc theo đường đi nhìn thấy nhiều chuyện phải thừa nhận trên thế giới này có rất nhiều thứ bẩn thỉu, nhưng là cô lại nhất nhất nhìn xuống, đôi tay lại đã sớm nổi gân xanh, đi dạo trong quán bar muôn hình muôn vẻ, tách ra khỏi quán bar chờ cô thật sự uống được chén trà, trời cũng đã tờ mờ sáng.

Kuala Lumpur năm giờ sáng, bầu trời đầy mây âm u.

Y Hi Nhi cúi đầu nhìn hai tay của mình, đôi tay này từng ở dưới quốc kỳ lập thể, mà bây giờ, sắp nhuộm đầy máu tươi, lấy giết chóc ngăn giết chóc, thân bất do kỷ.

Một đêm này, Y Hi Nhi cảm thấy dài giống như một thế kỷ, bộ dạng cô như sắp hít thở không thông. Cô chưa bao giờ biết thì ra là cô không muốn đối mặt những thứ hắc ám và bẩn thỉu kia, thế nhưng những việc như thế lại khiến người ta đau đớn.

Y Hi Nhi cảm giác nhân sinh quan của mình thay đổi rất nhiều, đối với nhân tính thiện ác cũng có thay đổi, có một số việc không thể nhìn bề ngoài, mà lúc này không thể đau đớn nhưng nó vẫn đuổi theo cô, đau lan tràn đến da được bọc lộ ở mỗi một nếp nhăn.

“Mỗi người đều có cuộc đời của mình, cô cũng không thể thay tất cả, có một số việc cô không thể không bỏ tay, cô không nhúng tay vào chưa chắc đã là xấu nhất.” Một giọng nói quen thuộc vang lên, người vừa tới mắt không biểu cảm nhìn bộ dạng Y Hi Nhi có chút chán chường.

“Khi tôi là người tốt, phát hiện mình khi ấy thật máu lạnh vô tình, nhưng khi tự mình là người xấu, thì thói hư vinh chính nghĩa và lòng thương hại lại muốn xông tới gây chuyện, rốt cuộc tôi cũng không biết tiêu chuẩn giữa thiện và ác là gì.” Y Hi Nhi mở mắt nhìn người vừa tới.

“Trong lòng mỗi người đều có quan niệm về thiện và ác của riêng họ, cô chỉ là người bình thường, không nên suy nghĩ nhiều như vậy, chỉ cần làm những việc mà chính cô cho là nên làm, muốn làm.” Lâm Hựu Lật thở dài, đến gần cái người mơ màng ngốc ngếch kia, dùng giọng ôn nhu nhất nói.

Y Hi Nhi không nghĩ tới Lâm Hựu Lật và tài xế tới đón cô trở về, bởi vì cô thật sự không có thời gian để suy nghĩ cái vấn đề này, lên xe mà giống như một xác chết tựa vào người của Lâm Hựu Lật.

Trong khoảng thời gian ngắn tâm trạng của Y Hi Nhi không cách nào có thể bình phục, một buổi tối này kinh nghiệm quá nhiều thấy cũng quá nhiều, rất nhanh mơ màng ngủ thiếp đi.

Chờ Y Hi Nhi khi tỉnh lại lần nữa, người đầu tiên nhìn thấy là Tây Môn Dật.

Từ trong chăn chui ra ngoài, mặt vùi vào trong ngực Tây Môn Dật, mặc dù Tây Môn Dật giống như con hồ ly xảo hoạt, còn từng lừa dối cô, nhưng lúc này nhìn thấy Tây Môn Dật lại cảm thấy rất ấm áp.

“Tôi đã hỏi anh một vấn đề, bây giờ anh có thể trả lời tôi không? Anh đến tốt cùng là người tốt hay người xấu? Anh là thiếu tá, rồi lại là Lão nhị của Hội Liệt Diêm, anh biết không, anh là người đầu tiên lấy quan niệm thiện ác làm tôi rối trí, anh cuối cùng làm sao để điều chỉnh tư tưởng?” Lần trước lúc ở trụ sở huấn luyện Bắc Kinh Tây Môn Dật cũng không trả lời mấu chốt của vấn đề.

Tây Môn Dật thở dài, anh biết có một ngày cô gái nhỏ này gặp phải lựa chọn như vậy sẽ mơ màng, không nghĩ tới ngày đó tới nhanh như vậy, lão đại vốn định sẽ còn tiếp tục đem nha đầu này nuôi dưỡng ở bên trong phòng ấm.

Xem ra, Vũ Văn Bác càng khát vọng Y Hi Nhi đứng ở bên cạnh cậu ấy rồi.

“Trong lòng mỗi người đều có tiêu chuẩn về thiện và ác, có một số việc vài người có thể cho rằng là thiện, đối với một số người khác có thể cho rằng là ác, cho nên thiện ác không có một người nào thống nhất đưa ra tiêu chuẩn cố định. Mọi người thông thường đem việc có lợi ích làm coi như là thiện, chuyện gây trở ngại đến quyền lợi của mình coi như là ác. Cái gọi là giúp đỡ và hại người, chỉ là khái niệm về phương diện đạo đức, mà đạo đức thì phân chia tới bao nhiêu cấp độ, nếu như giai cấp thống trị đề xướng nói đến đạo đức, thì quần chúng nhân dân trong lòng đều có đạo đức.”

“Những đạo lý này tôi cũng hiểu, tôi chỉ muốn biết anh và tôi thích hợp với thiện hay ác?”

“Ở xã hội hiện đại, nếu tôi muốn biết tiêu chuẩn thiện ác phải dựa vào hành động của mỗi người, có lợi ích hay không thúc đẩy một xã hội cùng tiến bộ, có hay không có lợi cho đại bộ phận người, đây là phương diện vĩ mô, thời đại nào cũng có nhu cầu về vũ khí đạn dược, trong tư tưởng của dân chúng chúng ta là ác, nhưng nhìn một cách vĩ mô chúng ta được xem là thiện.” Tây Môn Dật phân tích một cách thấu đáo.

Mặc dù Y Hi Nhi thoát nhìn hình như rất giao hoạt, nhưng nhiều khi cô lại rất cố chấp, cố chấp có chút điên cuồng, nếu như không phân tích đến mức này, cô căn bản không cách nào hiểu sự tồn tại của Hội Liệt Diễm, càng không cần thay đổi chính thức tiếp nạp Hội Liệt Diễm.

Đúng vậy, cho tới bây giờ, trong lòng Y Hi Nhi chỉ là đón nhận bọn họ, Vũ Văn Bác, Doan Mộc huynh đệ, còn có bản thân anh, nhưng cũng không có tiếp nhận qua tồn tại của Hội Liệt Diễm.

67. Chương 68: Phát Bệnh

“Cho nên, là các anh đang thúc đẩy xã hội phát triển, mặc dù phải trả giá đắt là không có ánh sáng.” Y Hi Nhi hỏi.

“Đúng, việc gì cũng có hai mặt, càng là việc lớn, tất nhiên càng phải trả giá cao. Giống như Doanh Chính*, cô cảm thấy ông ta là người tốt sao? Nếu như nói ông ta là người tốt, vậy nhiều người lính chết ở chiến tranh đi tìm ai để tính toán? Nếu như nói ông ta là người xấu, vậy thì bao giờ đất nước mới thống nhất? Chỉ là nhân giả kiến nhân** mà thôi.”

Y Hi Nhi nghe xong, lặng lẽ suy tư ba phút.

Không ai biết Y Hi Nhi suy nghĩ cái gì, nhưng sau ba phút, cười đáng yêu Y Hi Nhi ồn ào đã trở về rồi, bộ dạng giống như một chú gấu koala bám chặt trên người Tây Môn Dật không cho xuống, sau đó dựa vào lồng ngực Tây Môn Dật, lại yên ổn ngủ một giấc.

Y Hi Nhi khi tỉnh lại, cảm thấy khí áp rất thấp, thấp đến nỗi khiến cô cho rằng người làm quên mở máy sưởi, cho tới khi cô có cảm giác lạnh, hình như báo hiệu sắp có bão.

Dụi mắt, Y Hi Nhi vận động thân thể mấy cái, không nỡ rời khỏi chăn ấm, nhưng bụng cô không có tiền đồ lại kêu lên ừng ực, giống như thúc giục cô chăm sóc dạ dày đã bị cô lạnh nhạt bỏ đói một ngày.

Vũ Văn Bác nhìn cả người Y Hi Nhi co rúc trong ngực Tây Môn Dật ngủ, giận đến tim gan phở đều muốn nổ tung, gương mặt càng thêm âm trầm nhìn chằm chằm vào Tây Môn Dật, hận không thể sử dụng ánh mắt đem Tây Môn Dật đuổi đến Bắc Cực.

Lâm Hựu Lật vào cửa nhìn thấy Y Hi Nhi bò dậy ngồi trên đùi của Tây Môn Dật dụi mắt, một đôi mắt lớn như vậy mà dám không nhìn Vũ Văn Bác đang có “khí áp cực thấp”, trong lòng yên lặng vì Y Hi Nhi mà thương tiếc, đi ra cửa phòng, cũng không muốn bị dính vào.

“A a! Đau đau đau! Cha làm gì đấy?” Lâm Hựu Lật vừa ra đến cửa, tiếng thét chói tai của Y Hi Nhi lập tức truyền đến.

Vũ Văn Bác trơ mắt nhìn “con gái” đã tỉnh cư nhiên không nhìn mình, cảm tức hơn, lại còn nhắc đến mình.

Tây Môn Dật đã sớm tỉnh lại, chỉ là anh ta cũng không biết lúc này nên làm gì, nên đành nhìn Y Hi Nhi ngủ mơ mơ màng màng, oán thán vận mệnh của mình thật lận đận, đoán chừng lúc này mới vừa trở lại Singapore, sẽ sớm bị phá đi tiếp.

Vũ Văn Bác nắm Y Hi Nhi xách đi, không đợi Vũ Văn Bác lên tiếng, Tây Môn Dật tay chân linh hoạt chuồn ra ngoài, anh cũng không muốn lưu lại làm bia đỡ đạn, mặc kệ như thế nào, cũng nên để anh lưu lại Singapore hưởng thụ thêm mấy ngày mới đúng.

Lâm Hựu Lật vừa mới rời đi đã cảm thấy bên cạnh như có luồng gió, có chút kinh hãi, rất nhanh né qua một bên, tránh được Tây Môn Dật, người đàn ông này quá nguy hiểm, cô cũng không muốn chọc tới.

Chỉ tiếc, Lâm Hựu Lật chủ ý không muốn rước lấy phiền toái, không nghĩ tới một động tác nhỏ này lại làm Tây Môn Dật chú ý, từ nay về sau ác mộng không ngừng.

“Cô rất sợ tôi?” Tây Môn Dật cảm thấy kỳ quái, ngay cả thiên tài y học Vũ Văn Bác cũng không sợ, lại có thể sợ hắn sao?

Lâm Hựu Lật đứng thẳng, nhìn Tây Môn Dật khuôn mặt cười như không cười, trong lòng có chút ai oán, bất đắc dĩ nhưng mà trên mặt lại thành khẩn trả lời: “Sợ!”

“Ha ha. Cô có chút thú vị.” Tây Môn Dật không nghĩ sẽ trả lời như vậy, mặc dù trên mặt anh ta luôn hiền hoà, nhưng là người của Hội Liệt Diễm đều biết tính khí khó nắm bắt nhất chính là anh ta Nhị Đương Gia Tây Môn Dật, cho nên mọi người sợ hắn là rất bình thường.

Thế nhưng cô gái này thần sắc khẩu thị tâm phi (nói một đường nghĩ một nẻo), làm người ta rất muốn dò xét đến cùng.

Tây Môn Dật nói một câu, Lâm Hựu Lật rất nhanh biết mình chọc tới phiền phức, quả nhiên là sợ cái gì sẽ tới đó! (chắc như câu “ghét của nào trời trao của đó” ở Việt Nam, (*_*)) Đành thuận theo tự nhiên vậy, cùng lắm thì bình đến tướng chán mà thôi, nhún nhún vai, Lâm Hựu Lật cũng không phải người sẽ tự tìm phiền não ỉn.

Ngay vào lúc này, trong phòng truyền đến một tiếng thét chói tai, thanh âm kia khí thế rất tốt người cảm thấy run lên, rất nhanh từ trong phòng người giúp việc nối đuôi nhau đi ra, từng người một.

Lâm Hựu Lật liếc mắt, bỏ đi.

Tây Môn Dật nhìn phản ứng thú vị của Lâm Hựu Lật, đi theo.

“Tại sao? Tại sao cha đánh con? Mẹ kiếp, lão nương muốn bỏ nhà trốn đi! Hiện tại liền đi!” Y Hi Nhi không phục hét to, nằm ở trên đùi Vũ Văn Bác hô hoán thê thảm.

“Con dám!” Vũ Văn Bác tay không dừng lại, một phát lại một phát vỗ lên cái mông của Y Hi Nhi, không chút thương hoa tiếc ngọc.

“Con. Con không dám! Cha muốn đánh chết con phải không? Con là đã làm sai điều gì mà cha phải trừng phạt? Chuyện tối ngày hôm qua con còn chưa lấy lại được nhiệt tình bình thường, cha đánh tiếp nữa con phát bệnh xem cha thế nào dọn dẹp?” Y Hi Nhi kêu gào, không nhường bước chút nào.

“Không có làm sai? Không nhìn cha còn nói không có làm sai?” Thật ra điều Vũ Văn Bác không muốn đối mặt là nhìn thấy nha đầu đáng chết ở trong lòng người khác cũng có thể ngủ được yên ổn, điểm này càng khiến anh tức hơn.

“Đau quá! Con mệt chết đi được, hơn nữa sắp chết đói, cha bây giờ lại còn muốn đem con đánh cho đến chết, có người cha như vậy sao? Không nhìn cha là do cha chưa tốt, còn không cho phép con thể hiện sao?” Mặc dù không cố ý không nhìn Vũ Văn Bác, nhưng lúc này cô cực kỳ khó chịu, cho nên.

“Con còn dám mạnh miệng, học không ngoan cha sẽ cho con hiểu, con chỉ có thể thuận theo, đây là trách nhiệm của con gái, cha thân phận là trưởng bối, dù là lý do gì cũng không thể cùng trưởng bối tranh cãi, biết không?” Vũ Văn Bác tức giận, ranh giới tình cảm ở trong lòng đối với Y Hi Nhi liền thấy mờ hồ.

Vũ Văn Bác là một người đàn ông bình thường, đối với thứ tình cảm này anh ta có thể không nhạy bén, nhưng lại không đến nỗi không có phát giác, hiện tại anh ta không biết làm thế nào để đối mặt với thứ tình cảm này, chỉ có thể cường điệu mối quan hệ cha con trước đó.

“Này ~ Cha còn đánh, con thật sự phát bệnh đó!” Y Hi Nhi quát to một tiếng, nhưng thanh âm lại có chút yếu ớt, hơi thở có vẻ mệt mỏi.

“Con. Người đâu! Mau gọi Bác sĩ! Lâm Hựu Lật!” Vũ Văn Bác không nghĩ tới Y Hi Nhi nói phát bệnh liền phát bệnh thật, trước sau không tới ba mươi giây, làm anh có chút ứng phó không kịp.

Rõ ràng mới vừa rồi còn rất mạnh miệng, còn nằm ở trên đùi của hắn kêu gào thật tốt, thế nào chỉ với thời gian một câu nói liền sinh bệnh?

Nhìn Y Hi Nhi tái nhợt, Vũ Văn Bác hung hăng đánh xuống sàn nhà.

Quỳ bên cạnh giường Y Hi Nhi đang nằm, bên cạnh Vũ Văn Bác là các loại dụng cụ y tế, nhân viên y tế đi tới đi lui, nói chuyện gì, Vũ Văn Bác hoàn toàn không nghe thấy, khoảng thời gian này đối với anh ta chợt biến thành màu xám, tất cả âm thanh cũng được ngăn cách.

Vũ Văn Bác chưa bao giờ biết cái gì gọi là sợ, nhưng hôm nay toàn thân anh ta đều đang run rẩy, một đôi tay cần thận từng li từng tí muốn vuốt ve khuôn mặt khả ái tròn trịa, nhưng không biết thế nào lại hạ xuống, trước mắt là khuôn mặt trong suốt.

Nhìn Y Hi Nhi như không còn một chút sinh lực nào, Lâm Hựu Lật cũng có chút không đành lòng.

Không nghĩ tới, vừa nãy mới gặp giờ gặp lại cứ nhiên lại xảy ra chuyện như vậy, vốn là cô còn muốn hung hăng mắng một trận, sau đó bắt chước Cố Nhã Thuần hung hăng đánh một cái vào sau gáy của Y Hi Nhi, muốn hỏi cô một chút tại sao rõ ràng đã bỏ Hội Liệt Diễm đi sao còn quay trở về, mặc dù cô ấy trở về Newyork sau khi đã hoàn thành ước nguyện, nhưng cũng không muốn cô ấy dù được uỷ nhiệm sẽ quay trở lại Hội Liệt Diễm.

Thế nhưng, lần thứ hai gặp mặt thời gian ngắn như vậy, cô cũng đã chứng kiến Y Hi Nhi mù mờ luống cuống lộn xáo, trở lại. Lại là một cô gái không có sức sống.

* Tên thật của Tần Thủy Hoàng (còn có tên gọi khác là Triệu Chính), Hoàng đế đầu tiên của Trung Quốc.

** Nhân giả kiến nhân, trí giả kiến giả: người nhân thấy vậy gọi là nhân, người trí thấy vậy gọi là trí; cùng một vấn đề, mỗi người có cách nhìn nhận đánh giá khác nhau; mỗi người mỗi ý.

68. Chương 69: Xuyên Không Sao?

“Rút 30CC máu phân tích! đồng thời não bộ tiến hành chụp cộng hưởng từ!” Lâm Hựu Lật ra lệnh, những lúc càng nguy hiểm khẩn cấp, cô càng cần tỉnh táo xử lý, chỉ là, chờ nha đầu chết tiệt kia tỉnh lại, cô không thể hạ thủ được cô ấy.

“Lấy máu xong, tiến hành phân tích!”

“Điện não đồ không có phản ứng lý tính, sóng điện não không phát hiện khác thường.”

“Lập tức truyền dịch đường glucose, kèm theo dịch dinh dưỡng.”

“Tiêm vào tĩnh mạch thành công!”

Tây Môn Dật nhìn người an tĩnh nằm trên giường, không đành lòng quay đầu đi, xem ra, anh hiện tại không phải lo lắng bị tách khỏi Singapore, nhưng mà cái giá quá cao, nha đầu này ở trong lòng Vũ Văn Bác bất kể so với kẻ nào đều có phần nặng hơn!

Tiếng người huyên náo khắp bên trong phòng, Vũ Văn Bác dường như không nghe thấy, ngây ngốc nhìn người trên giường , chậm rãi nắm tay Y Hi Nhi, cảm thụ bàn tay nhỏ bé này lạnh lẽo yếu ớt biết bao.

Cô ấy không thể cứ như vậy mà rời đi! Không thể!

Lâm Hựu Lật vòng qua thân thể Vũ Văn Bác đi tới trước một thiết bị cỡ lớn cùng một vị giáo sư y học thảo luận bệnh tình, mấy phút sau, Lâm Hựu Lật rốt cuộc không nhìn được.

“Anh ta ở nơi này chỉ biết vương chân vương tay, tôi đề nghị anh đánh bất tỉnh anh ta, hoặc là tôi sẽ tiêm cho anh ta một mũi an thần.” Lâm Hựu Lật nhìn Tây Môn Dật nói, Đoan Mộc song sinh tử ở bên ngoài vẫn chưa về, bây giờ người làm chủ chỉ có thể là Tây Môn Dật.

Lâm Hựu Lật thẳng thắn nói, cũng không sợ Vũ Văn Bác nghe được, những người khác trong lòng căng thẳng, sợ hãi than thầm những lời này cũng dám nói ra với thiên tài y học.

Tây Môn Dật biết Lâm Hựu Lật nói không sai, không nói hai lời một tay chặt xuống, trực tiếp đánh bất tỉnh Vũ Văn Bác.

Lấy Lâm Hựu Lật cùng với mười sáu bác sĩ giỏi, đội ngũ y tá và bác sĩ gây mê không ngủ nghỉ tiến hành kiểm tra xét nghiệm mất khoảng 48 tiếng, đáng tiếc không hề tiến triển, thậm chí ngay cả nguyên nhân phát bệnh cũng không biết, lần này bệnh tình đột phát làm mọi người bó tay hết cách.

Lúc này Vũ Văn Bác bị đả kích nghiêm trọng, nhưng rất nhanh liền khôi phục lý trí, chỉ là đối với thời gian trôi qua, trên mặt râu ria dài ra, trên mặt càng thêm u ám không thôi, một chút chuyện cũng giận dữ.

“Cô nói lại lần nữa!” Nghe một đám bác sĩ tinh anh bận rộn hai ngày cứ nhiên không có bất kỳ kết luận gì, Vũ Văn Bác hận không thể trực tiếp bắn chết bọn họ, tuy nhiên lại nhịn được, bây giờ Y Hi Nhi cần bọn họ, nếu như những người này cũng không có khả năng, thì không ai có thể giúp được cô ấy.

“Không tìm được nguyên nhân phát bệnh, không cách nào tiến hành trị liệu!” Lâm Hựu Lật yên lặng thở dài, nói rõ ràng.

“Vậy thì tiếp tục tìm!” Vũ Văn Bác một quyền đánh lên trên mặt bàn, tạo ra một vết nứt trên mặt bàn gỗ tử đàn, ngón tay rướm máu.

“Mặc dù không tìm được ổ bệnh gây bệnh, nhưng bệnh tình đang nhanh chóng lan rộng nặng thêm, mặc dù Y Hi Nhi không tỉnh lại, nhưng dụng cụ đo đặc của chúng ta đã phát hiện ra cô ấy hiện nảy sinh ký ức ngược, nhiều ký ức trước đã biến mất, tiếp tục nữa, chỉ sợ ngay cả trí nhớ của cô ấy cũng không còn.” Lâm Hựu Lật biết, giai đoạn đầu phát bệnh, Y Hi Nhi đối với những nơi nhìn qua nghe quẩn chỉ cần nghiêm túc thì chỉ cần một lần nhìn qua là có thể toàn bộ tiếp nhận, thông hiểu đạo lý, ngay cả kiến thức chuyên nghiệp hóc búa chỉ nghe nghe lần đầu đã có thể nhớ rất lâu.

Vũ Văn Bác một mực ở bên cạnh Y Hi Nhi, tình huống của Y Hi Nhi anh ta là người hiểu rõ nhất, nếu là người bình thường không thể có trí nhớ vững chắc như vậy, nhưng Y Hi Nhi lại làm được, thậm chí còn nhớ một cách chi tiết rõ ràng, nhưng bây giờ loại trí nhớ siêu cấp này lại biến mất, thậm chí có thể khiến cô ấy mất cả trí nhớ.

“Nói tiếp!” Vũ Văn Bác hít sâu một hơi, không đồng ý lập tức đi tới bên người Y Hi Nhi.

“Tiếp tục nữa, Hi Nhi có thể rơi vào trạng thái sống thực vật không có bất kỳ hình thái ý thức nào.” Lâm Hựu Lật nói một cách đơn giản nhất.

Người sống đời sống thực vật lúc đầu còn có hình thái ý thức, nhưng Y Hi Nhi không có, ý tứ chính là Y Hi Nhi từ nay về sau chỉ có thể là một vật phẩm, không có sinh mệnh, không có hình thái ý thức, chỉ là tồn tại mà thôi.

“Nói, còn có biện pháp khác không?” Vũ Văn Bác cảm tức nhìn Lâm Hựu Lật, hẳn biết Lâm Hựu Lật nhất định có biện pháp, mặc dù biện pháp kia rất nguy hiểm, nhưng anh ta muốn thử.

“Phẫu thuật, nhưng rất nguy hiểm, có thể mất mạng.” Lâm Hựu Lật trả lời, nói tóm tắt đơn giản rõ ràng.

Tây Môn Dật, Đoan Mộc huynh đệ đều nhìn Vũ Văn Bác.

Không phẫu thuật, Y Hi Nhi sẽ tồn tại, nếu phẫu thuật có thể không còn mạng sống, Vũ Văn Bác cuối cùng sẽ lựa chọn thế nào?

“Lập tức chuẩn bị phẫu thuật!” Vũ Văn Bác không cần suy nghĩ trực tiếp ra lệnh, nói xong lập tức chạy tới bên cạnh Y Hi Nhi, anh ta muốn nhìn bảo bối của mình, không bao giờ muốn để cho bảo bối rời khỏi tầm mắt của anh ta.

Nếu như phẫu thuật thành công, thì sẽ không bức bách cô ấy làm bất cứ chuyện gì, chỉ cần cô ấy muốn đi liền đáp ứng, làm đóa hoa ấm nhà cũng được, trở về Hạ Môn làm cảnh sát cũng được, chỉ cần không rời khỏi tầm mắt của anh là được rồi.

Chỉ cần. Còn sống là tốt rồi!

Trong lúc tiến hành giải phẫu, Vũ Văn Bác mặc y phục vô khuẩn, đội mũ và đeo găng tay, yên tĩnh đứng ở một bên nhìn, bất kể lúc nào anh cũng muốn ở bên cạnh Y Hi Nhi.

Ca phẫu thuật tiến hành hai mươi mấy giờ đồng hồ, Vũ Văn Bác dường như thấy thời gian vừa qua dài như một thế kỷ, sự bất lực khiến anh ta không thể không hận chính mình.

Khi đèn phẫu thuật tắt, Vũ Văn Bác lúc này mới dám đi lên phía trước, nhìn gần Y Hi Nhi trông tái nhợt không có sức sống, khuôn mặt đã từng lạnh lẽo như điêu khắc giờ đây râu ria, lại có sắc đen càng thêm bối rối, bây giờ Vũ Văn Bác trên người đã không còn khí thế của lão đại hắc đạo, có chỉ là người đàn ông nhu tình bình thường.

“Ca phẫu thuật rất thành công, nhưng phẫu thuật hoàn thành chỉ là thành công một nửa, kế tiếp, còn phụ thuộc vào tạo hóa nữa.” Kéo khẩu trang xuống, Lâm Hựu Lập nói, liên tục tám mươi giờ không ngủ, năng đã sắp không chịu nổi.

“Cô tốt nhất nên nghỉ ngơi một chút.” Tây Môn Dật nhìn Lâm Hựu Lập nói, gật đầu một cái ý bảo những nhân viên y khác tề rời đi, chỉ để lại một bác sĩ và một y tá canh chừng.

Y Hi Nhi cảm giác mình rất may mắn, may mắn hơn phải rời đi, cô đời này đều không nghĩ sẽ có thể xuyên không, nhưng chuyện thật sự lại xảy ra với cô rồi.

Nhìn hoàn cảnh cổ điển chung quanh, nhìn lại mình trên người mặc y phục cổ đại, Y Hi Nhi trong lòng kích động, xuyên không loại chuyện như vậy thật sự là rất tốt mà .

Nhưng bây giờ tình huống thế nào? Chiến mã, cổ nhân hốt hoảng, binh sĩ cầm đại đao, lúc này.

“Mẹ kiếp, xuyên không vào thời kỳ chiến tranh rồi.” Y Hi Nhi né tránh một người lính đang công kích, không nhìn được miệng thốt lời thô tục.

“Hi Nhi, chạy mau!” Một phụ nữ lớn tuổi lôi kéo sang trái phải Y Hi Nhi tránh né.

Sau đó Y Hi Nhi bị kéo chỉ có thể đi theo, lúc này cô mới vừa xuyên không tình huống thế nào đều không hiểu rõ , năng cũng không muốn chết thế nào cũng không biết.

” Tình huống này là sao?” Y Hi Nhi hỏi người phụ nữ đang lôi kéo cô.

69. Chương 70: Tỉnh Mộng

“Quốc vương ngu ngốc, để mất nước, Hi Nhi, con và Đại Thịnh mau trốn sang nước Triệu, ở đó sống qua ngày cho tốt, mẹ già rồi, mẹ ở lại coi chừng cha con.” Người phụ nữ nói xong trông mắt đã đỏ hoe, nước mắt từng giọt rơi xuống đất.

Y Hi Nhi nhìn bên cạnh mình là một người đàn ông cao lớn thô kệch, nghĩ thầm người này dáng dấp quá thật thà mộc mạc, cô nhớ lại hết lần này tới lần khác cảnh sát tốt, nước vào bị bệnh thật vất vả gặp tiện nghi cha có địa vị có tiền phẫu thuật, kết quả phẫu thuật cứ nhiên thất bại, thất bại thì cũng thôi đi dầu gì để cho cô xuyên không cũng coi là còn sống, nhưng cứ nhiên xuyên không vào thời chiến, đàn ông lại cao lớn như vậy sao?

Mẹ kiếp, ông trời quá khi dễ người, ông cho rằng tiện nghi cha không có ở đây tôi sẽ không có chỗ dựa sao? Ông sai lầm rồi, lão nương ta chính là chỗ dựa lớn nhất.

Lúc này trong lòng của Y Hi Nhi đang rất tức giận bất bình, người đàn bà và người đàn ông cao lớn thô kệch tên Đại Thịnh đã lôi kéo cô chạy.

Chỉ tiếc, trời không chiều lòng người, mới vừa chạy đi không xa, đã có mấy binh lính phát hiện ra họ, “Hừ, muốn chạy trốn? Bắt cô gái kia lại!”

Nhiều năm đi lính làm cho bọn họ không được phát tiết, thật vất vả tấn công tòa thành, dĩ nhiên là muốn phát tiết một chút rồi, những binh lính này dĩ nhiên là xem nhẹ Y Hi Nhi rồi.

“Không được, xin đại gia thương xót bỏ qua cho con gái của tôi.” Người đàn bà vừa nói vừa khóc, lôi kéo tay áo của một người lính già.

“Các người muốn cái gì cũng được, hãy bỏ qua cho nương tử của ta, ta khấu đầu lạy tạ.” Đại Thịnh nói xong quỳ xuống.

Y Hi Nhi không nhìn được tình cảnh này, bỗng chốc tức giận liền tiến lên phía trước, mặc kệ tại sao xuyên không hoàn cảnh này, tóm lại sống sót mới là quan trọng nhất, coi như không phải là vì mình, vì hai người này mặc dù không hiểu được lại là người nhà, cũng nên làm chút gì mới được.

Nghĩ đến điều này, Y Hi Nhi thần nhiên cười, không lùi mà tiến tới, một tay đẩy người đàn bà kia ra, cô cười duyên một tiếng cả người dựa vào người lính kia.

Người lính kia nhìn thấy nụ cười đáng yêu của Y Hi Nhi, trái tim cũng trở nên yếu mềm rồi, “Coi như người thức thời, hầu hạ mấy vị gia gia cho tốt, người sẽ có cuộc sống thoải mái”

“Vậy thì cảm ơn mấy vị lão gia, tiểu nữ đây xin đáp lễ!” Y Hi Nhi đưa tay quần chặt cổ của người lính kia, vừa độc ác, chủy thủ trong tay trực tiếp chặt đứt động mạch cổ của người lính nọ, máu tươi lập tức phun ra.

Hai binh sĩ khác nhìn thấy bỗng kinh hãi, lúc này phản ứng không còn kịp nữa, Y Hi Nhi đã nhanh chóng cắt đứt động mạch cổ của hai người này, ba người lính sau khi chết cũng không dám tin rằng một nữ nhân cư nhiên mặt không đổi sắc có thể lấy đi tính mạng của bọn họ.

Người đàn bà kia và Đại Thịnh lòng vẫn còn sợ hãi, kinh ngạc nhìn Y Hi Nhi nói không ra lời.

“Rất tốt! Lâm nguy không sợ hãi, bình tĩnh, có can đảm!” Một thanh âm bén nhọn mà bá đạo truyền đến, giọng nói tràn đầy thương thức và hài lòng.

Y Hi Nhi nhìn men theo nơi thanh âm phát ra, đó là một nam nhân đang ngồi trên lưng ngựa, cao lớn, uy mãnh, bởi vì ngược chiều ánh sáng nên không thấy được diện mạo của người mới đến, nhưng Y Hi Nhi cảm thấy người này rất quen thuộc, chỉ là một lúc không nhớ ra đã gặp ở đâu.

“Người là người phương nào?” Y Hi Nhi tròn mắt hơi híp lại, nắm chặt chủy thủ vẫn còn đang rỉ máu, tạo ra tư thế phòng ngự.

Người nọ cũng không trả lời, thông dong xuống ngựa, đến gần trước mặt của Y Hi Nhi, trên đầu đội mũ giáp, mặc trên người chiến giáp, khí thế như ngọn lửa đang cháy rực xông lên, kéo theo một luồng nóng muốn thiêu đốt toàn bộ.

Y Hi Nhi cảm giác như cả linh hồn mình đang bị thiêu cháy, không còn ý nghĩ gì nữa, ánh mắt người kia toát ra thứ ánh sáng làm người ta không dám nhìn thẳng, toàn thân toả ra hơi thở bá đạo ngạo mạn, áp sát vào mặt làm cho Y Hi Nhi hít thở không thông không cách nào nhúc nhích.

“Tôi là ai, không nhớ sao?” Đó là một giọng nói dễ nghe, dịu dàng mà sáng rõ, nhưng có hơi chút kỳ dị cảm giác như hơi thở bị chèn ép không thông, mang chút cô đơn.

Suy nghĩ của Y Hi Nhi trở nên xa xôi, bay lượn trên không trung.

“Hi Nhi, con tỉnh lại cho ta! Có nghe thấy không!” Vũ Văn Bác đã ở đây ba ngày ba đêm, nhưng người nằm trên giường hình như vẫn không có dấu hiệu tỉnh táo.

Khổ sở, dày vò, làm bá vương hắc đạo này mất đi hết thấy sự sắc sảo, ở bên cạnh cô gái hôn mê bất tỉnh này anh trở nên nhỏ bé, anh mới phát hiện sinh mạng của bảo bối ở trong lòng mình càng tăng lên gấp trăm ngàn lần.

Y Hi Nhi có cảm giác mình vừa gặp một giấc mộng quái dị, sau khi tỉnh lại toàn thân trở nên không có sức lực, thậm chí không mở được mắt, cô lại muốn tiếp tục ngủ một lát, thanh âm kia lại mạnh mẽ như có lực xuyên thấu lỗ tai của cô, làm cô không muốn mở mắt cũng không được.

“Hi Nhi. Hi Nhi, mau, Lâm Hựu Lập! Lâm Hựu Lập!” Vũ Văn Bác cảm thấy mí mắt Y Hi Nhi bỗng nhúc nhích, vui mừng đến nỗi tay chân luống cuống, nhưng anh ta rất nhanh tỉnh táo lại, lớn tiếng la lên Lâm Hựu Lập ở một bên quan sát sóng điện não từ.

Lâm Hựu Lập nghe được tiếng gọi lập tức chạy tới trước giường, cẩn thận làm kiểm tra.

“Cô ấy đã tỉnh lại, chỉ là quá mệt mỏi, cho nên lại ngủ thiếp đi, để cô ấy ngủ đủ tự nhiên sẽ tỉnh, yên tâm đi!” Lâm Hựu Lập để xuống ống nghe bệnh, thở phào nhẹ nhõm, mấy ngày nay thần kinh của cô đã bị đè nén, nếu như Y Hi Nhi không tỉnh lại, Lâm Hựu Lập rất lo lắng bọn họ - những nhân viên y tế sẽ bị đưa đi Nam Phi đào dầu hỏa rồi.

Bảy ngày sau.

Y Hi Nhi ngồi trên chiếc ghế dài trong vườn hoa đang phơi nắng, âm nhạc êm dịu quanh quẩn trong không khí, tất cả tạo nên một khung cảnh yên tĩnh hiền hoà.

Nhưng là, Y Hi Nhi không hài lòng với cảm giác nhàn nhã này.

Tại sao Vũ Văn Bác trở nên như vậy không giải thích được?

“Thiếu gia, Đình tiểu thư đến thăm tiểu thư!” Quản gia cung kính đi vào trong hoa viên, nhỏ giọng báo cáo.

Y Hi Nhi trong lòng vui vẻ lên, thật may là cứu tinh tới, từ khi cô tỉnh lại, Vũ Văn Bác thay đổi rất quỷ dị, không hề tự xưng là cha nữa, dường như vẫn dung túng cho sự tùy hứng của cô, tuy nhiên không cho phép bất luận kẻ nào vào thăm, ngay cả cặp song sinh Đoan Mộc muốn gặp cô cũng rất khó.

“Nhanh.”

“Không gặp! Tiễn khách!”

Y Hi Nhi mới vừa muốn nói “Mời vào” , kết quả là bị Vũ Văn Bác cắt ngang.

“Cha, người không thể bá đạo như vậy, con là bệnh nhân, bệnh nhân rất cần người khác quan tâm và an ủi, cha hiện tại tất cả bằng hữu đều không cho con gặp, con còn không bằng bất tỉnh rồi sao?” Y Hi Nhi thở phà phò đánh một cái vào lồng ngực Vũ Văn Bác.

Vũ Văn Bác nắm lấy tay của Y Hi Nhi, trải qua đợt ốm nặng này, Y Hi Nhi nhanh chóng đã gầy đi, từ khuôn mặt tròn trịa biến thành mặt trái xoan, khuôn mặt hồng hồng bây giờ trở nên tái nhợt không có chút huyết sắc, Vũ Văn Bác quả thật muốn xem Y Hi Nhi như búp bê pha lê mà đối đãi, càng không cho phép kẻ nào tới quấy rầy, bởi vì thể lực của Y Hi Nhi không cho phép cô tiêu hao quá nhiều tinh lực, mà anh muốn chiếm lấy tất cả thời gian của Y Hi Nhi.

“Không được nói như vậy, chờ em thân thể khá hơn một chút tôi tự nhiên sẽ để cho em gặp bạn bè, em muốn gặp ai đều được, nhưng hiện tại em cần bồi dưỡng thân thể thật tốt.” Vũ Văn Bác cương chiều nói.

“Vậy cha mời Cố đại nhân tới có được không?” Y Hi Nhi đối với Cố Nhã Thuần có một chút áy náy, cũng không biết hiện tại cô ấy thế nào.

“Được! Chỉ cần những thứ em muốn, tôi đều sẽ thỏa mãn.” Vũ Văn Bác cảm cọ xát đỉnh đầu Y Hi Nhi, dịu dàng nói.

“Nói láo! Con muốn, chẳng lẽ muốn mạng của cha cha cũng cho sao?” Y Hi Nhi cũng không quên vụ bị Đại Lệ Ti đuổi giết, đã không cho cô báo thù, còn nói mạng của mình là của anh ta! Cô đúng là vẫn mang hận.

70. Chương 71: Tôi Đối Với Em Chính Là Vừa Thấy Đã Yêu!

“Em muốn, liền lấy!” Vũ Văn Bác nắm bàn tay Y Hi Nhi đặt trong ngực chỗ trái tim anh, anh bây giờ đã biết mình muốn cái gì, sau khi sinh ly tử biệt anh đã hoàn toàn hiểu rõ tâm ý của mình.

Y Hi Nhi nhìn ánh mắt mê hoặc của Vũ Văn Bác, hoảng sợ, trái tim phịch phịch nhảy loạn một hồi, đỏ mặt cúi đầu!

Ánh đèn bên trong phòng làm việc có chút mờ tối.

Vũ Văn Bác cổ tay đeo một chiếc đồng hồ cao cấp vuốt vuốt ly rượu vang đỏ, trên mặt như như có điều suy nghĩ.

Tây Môn Dật một thân nhàn nhã tựa vào thành ghế sa lon, trong lúc đó gờ tay nhắc chân tản ra khí thế mị hoặc, hôm nay, lần đầu tiên anh hẹn gặp.

Vũ Văn Bác ưu nhã để xuống ly rượu xuống, trông mắt đen dài ẩn chứa sắc bén nhìn thẳng đôi mắt của Tây Môn Dật.

Tây Môn Dật bị nhìn có chút chột dạ, rất nhanh làm dấu hiệu gờ hai tay đầu hàng, cầu xin tha thứ nói: “Lão đại, lần này thật không được, hãy giúp tôi hoàn thành chuyện tình cảm này, dù sao chuyện giao dịch

với Johnny Dell chỉ là công việc khắc phục hậu quả mà thôi, cũng không nhất định phải cần thiên tài súng ống ở đó.”

Vũ Văn Bác nghe Tây Môn Dật nói như vậy, tự nhiên không nói cái gì nữa, Tây Môn Dật một thân bản lĩnh, lại là người có nhiều tham vọng, năm đó Tây Môn Dật đã thành công thăng cấp lên hàm thiếu tá, nhưng là vẫn cự tuyệt đi theo anh, lại thêm chưa bao giờ mở miệng cầu xin anh bất cứ chuyện gì.

Lần này, cuối cùng là chuyện gì khiến anh ta thay đổi?

Vũ Văn Bác đối với người khác rất hà khắc thậm chí là lãnh khốc, nhưng đối với vị huynh đệ này thì vẫn là giống như một người bình thường lộ ra ánh mắt tò mò.

“Lão đại, anh càng ngày càng thú vị.” Tây Môn Dật nói đùa, trước kia Vũ Văn Bác mặc dù cũng rất quan tâm mấy huynh đệ tốt bọn họ, nhưng chưa từng có trực tiếp quá như vậy.

“Bởi vì Lâm Hựu Lật?” Vũ Văn Bác hỏi, nửa tháng này, Lâm Hựu Lật và Tây Môn Dật hành động tựa như là có chút kỳ lạ, cô gái Lâm Hựu Lật kiêu ngạo tinh táo như vậy, cho dù ở trước mặt của anh cũng có thể bình tĩnh như thường, duy chỉ khi ở trước mặt Tây Môn Dật hình như chịu không ít thua thiệt, Tây Môn Dật càng khiến cô không thể làm gì.

“Lão đại con mắt của anh thật đúng là sáng như tuyết, sáng như tuyết đó, tôi còn tưởng rằng trong mắt anh chỉ có nha đầu Hi Nhi thôi, không nghĩ tới ánh mắt anh vẫn còn sắc bén trước sau như một.” Tây Môn Dật quả trách nói, nhưng cũng có nửa là nhạo báng.

Vũ Văn Bác bị nói như vậy, trên mặt mới vừa có chút nhân tình liền lập tức thu vào, lại lộ ra khuôn mặt lạnh lẽo hà khắc, ánh mắt vốn thâm trầm không thấy đáy cũng khôi phục lại.

“Đã như vậy, cậu cùng đi kết giao một chút, tôi không hy vọng thấy thi thể của cô gái Cố Nhã Thuần.” Mặc dù Vũ Văn Bác rất không thích Cố Nhã Thuần, nhưng nhận được tin Cố Nhã Thuần mất tích khi làm nhiệm vụ, Vũ Văn Bác cũng cho thuộc hạ rò la tung tích của Cố Nhã Thuần, biết được cô đã từng xuất hiện ở khu vực biên giới nước Nga, chỉ là sau đó liền mất tích, đến nay đã qua bảy ngày vẫn không có tung tích gì.

Ở đất nước Liên Xô cũ này tội phạm hoành hành, ở chính phủ Armani không bao giờ có những người mặc âu phục nữa là đồng Rup, mà là những kẻ phá hoại văn hóa và côn đồ. Khắp nơi đều là Mafia, côn đồ so với cảnh sát còn nhiều hơn, mỗi 18 phút thì có một người Nga bị giết hại, ở đất nước dân số chiếm 143 triệu người, chia đều thì mỗi ngày có 84 vụ mưu sát.

Cố Nhã Thuần mất tích vốn không bình thường, ở quốc gia có thể nói bên trong hầu như toàn tội phạm nguy hiểm, bảy ngày nhần nại đã là cực hạn với Vũ Văn Bác, cho nên anh lúc này cần người tin tưởng để có thể giao nhiệm vụ, bởi vì người bắt cóc Cố Nhã Thuần sau lưng có thể là tập đoàn khó đối phó, hướng chỉ trong quá trình tìm tung tích, đối phương đã biết hội Liệt Diễm sẽ hành động, nếu như không tìm một người có khả năng để ứng phó người, sợ rằng khó có thể cứu Cố Nhã Thuần ra.

“Anh cứ yên tâm đi, sự tích của cái bà đàn ông kia tôi hiểu rất rõ, cô ta không chết đơn giản thế đâu, với lại có thể đến giúp Hi Nhi, thì Thác nhất định rất vui về đi một chuyến, sự chân thành của anh ta dành cho Hi Nhi cũng không ít hơn anh.” Tây Môn Dật nghĩ đến lần vì điều tra Y Hi Nhi cho nên điều tra luôn người bên cạnh là Cố Nhã Thuần, đối với sự tích của Cố Nhã Thuần còn nhiều lần huyết gió tán thưởng.

“Ừ, chuyện này trước mắt không để cho Hi Nhi biết, cậu cũng không được nói với Lâm Hựu Lật.” Vũ Văn Bác nhắc nhở, Y Hi Nhi bây giờ còn không biết chuyện Cố Nhã Thuần mất tích, anh hy vọng Y Hi Nhi không quá lo lắng.

Dù sao Cố Nhã Thuần là vì Hi Nhi mới lần đầu muốn thi trước, không nghĩ tới Hi Nhi lại bị mình đón đi, chỉ để lại một mình cô đối mặt không biết sự tình, cho nên, về tình về lý, Vũ Văn Bác sẽ đi tìm Cố Nhã Thuần trở về.

“Đã hiểu, tôi đi trước tìm một chút.” Tây Môn Dật nói xong liền đứng lên rời đi, anh cũng hi vọng cô gái mạnh mẽ đó không bị chết quá sớm.

Sau khi Tây Môn Dật tìm Đoàn Mộc Thác nói chuyện xong, lập tức đi đến nơi hẹn.

Lâm Hựu Lập mặc toàn thân trang phục nhàn nhã, quần dài màu trắng cùng chiếc áo màu nâu sẫm bó sát cơ thể khiến cô càng thêm thon dài, mặc dù diện mạo bình thường, lại có một đôi mắt phượng dài nhỏ, khi cô chớp mắt có vẻ đặc biệt mê người.

Tây Môn Dật nhìn cô gái mình nhìn trúng, trong lòng thấy mọi thứ của cô ấy đều tốt đẹp, nhin không được cười lên.

Lâm Hựu Lập bộ mặt hắc tuyến nhìn Tây Môn Dật đang cười khúc khích, không nhin được nói: “Nếu như anh tới chỉ để cười, xin hãy tôn trọng thời gian của tôi, ta đang rất vội!”

Người đàn ông này có phải là kẻ ngốc hay không? Vốn được cho là một người đàn ông tao nhã, không nghĩ tới từ sau khi phát hiện mới biết, người đàn ông này chính là kẻ ngu muội, Hội Liệt Diễm có phải sắp sụp đổ hay không? Hàng ngày rảnh rỗi cứ đi xoay quanh cô khiến cô phát khùng? Lâm Hựu Lập không nhin được nói những lời trong lòng nghĩ.

“Nhìn cô thật đáng yêu, nhin không được cười một cái, được rồi, bây giờ chúng ta nói vào việc chính.” Tây Môn Dật nói xong, thu hồi nụ cười trên mặt, dáng vẻ nghiêm trang hỏi: “Cô nói chúng ta đi nơi nào chơi tốt nhỉ? Cô lần đầu tiên tới Malaysia? Tôi dẫn cô đi hóng gió.”

“Thứ nhất, tôi là bác sĩ, chuyện chính đáng của tôi chỉ có chữa bệnh cứu người, trừ phi anh là bệnh nhân nếu không giữa chúng ta không có chuyện nghiêm chỉnh gì để nói. Thứ hai, tôi không phải muốn cùng anh ra ngoài hóng gió, mà là muốn nói rõ ràng với anh, tôi không phải là kiểu phụ nữ mà anh đã từng biết, chúng ta không thể đi chung một con đường.” Lâm Hựu Lập tỉnh táo mà lại lãnh khốc tuyên cáo.

“Đừng như vậy, cô chưa thử làm sao biết không được? Chúng ta trước không phải chung sống rất tốt sao? Nếu như cô lo lắng tôi thay lòng đổi dạ, chúng ta thể kết hôn trước sau khi yêu, tôi không ngại.” Tây Môn Dật lấy lòng nói.

Nói giỡn, ngay từ đầu chẳng qua là cảm thấy cô gái này có chút thú vị, ai biết sau khi anh đi sâu vào tìm hiểu cô gái này cư nhiên phát hiện mình thật sự bị nữ nhân này hấp dẫn, khi anh càng hiểu rõ, thì anh phát hiện mình đã yêu cô gái này mất rồi.

Tây Môn Dật là một người tỉnh táo, anh rất hiểu rõ mình muốn cái gì? Cho nên, một khi anh nhận định chuyện tình cảm với người nào đó, anh sẽ bắt chấp tất cả, trước kia là đi theo Vũ Văn Bác, bây giờ đối với Lâm Hựu Lập cũng vậy.

“Anh biết tôi được bao lâu? Lại còn nói đến kết hôn, hôn nhân cũng không thể tùy tiện nói, nếu như không thể chuẩn bị tốt thì cũng không nên coi nhẹ.” Lâm Hựu Lập trừng mắt liếc Tây Môn Dật, người đàn ông này xảy ra chuyện gì? Kết hôn là có thể dễ dàng nói ra khỏi miệng như vậy sao?

“Tôi biết em bao lâu cũng không quan trọng, tôi chính là đối với em vừa thấy đã yêu không được sao?” Tây Môn Dật giận dữ nói, Lâm Hựu Lập này rất ngang bướng không chịu tiếp nhận anh, tính tình của cô khiến anh rất đau đầu, nhưng một phần cũng do anh yêu cô, cho nên anh chấp nhận.

71. Chương 72: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân

“Vừa thấy đã yêu? Hừ! Anh biết cái gì là vừa thấy đã yêu sao?” Lâm Hựu Lập cười lạnh nói, “Đây là tâm lý học về mối quan hệ giữa con người là một loại hình thức ‘lực hấp dẫn của con người’, với thân thể, dung mạo, cử chỉ, lời nói bên ngoài bị thu hút. ‘ Vừa thấy đã yêu ’ này theo tâm lý học cơ bản chính là bị đối phương hấp dẫn bởi vẻ bề ngoài, mà sinh tình cảm, đây là một thứ tình cảm nông cạn.” Lâm Hựu Lập định nghĩa một cách chuyên nghiệp.

“Em cũng nói, ‘ bị đối phương hấp dẫn bởi vẻ bề ngoài’, vậy nên trong lòng em hãy tự hỏi bề ngoài của em thật đáng để tôi chung tình sao? Tôi yêu chính là bản thân em, mà không phải bề ngoài của em.” Tây Môn Dật lời nói sắc bén trả lời.

Nói giỡn, anh là nhân vật trà trộn vào hai nhà hắc bạch, anh muốn phản kích còn có chút phân tâm, chỉ là một mực nhường cho Lâm Hựu Lật mà thôi.

Nghe Tây Môn Dật thẳng thắn chỉ ra bề ngoài của mình không đủ hấp dẫn, Lâm Hựu Lật giận quá hóa cười, cô và Tây Môn Dật giống nhau nhất ở chỗ là rất tự biết mình, biết rõ mình mình có ưu nhược điểm gì, hơn nữa tuyệt không trốn tránh.

Tây Môn Dật trực tiếp nói ra ngược lại khiến Lâm Hựu Lật cảm thấy nhẹ nhõm không ít.

“Em cười.” Tây Môn Dật nhìn Lâm Hựu Lật lần đầu tiên cười rục rờ đến như vậy. “Em thật là một cô gái kỳ quái, không tức giận còn chưa tính, vẫn còn rất vui vẻ.”

Tây Môn Dật thật sự có chút không hiểu cô gái này, khi anh cho là lúc này sẽ cùng Lâm Hựu Lật một phen đấu khẩu, thế nhưng Lâm Hựu Lật lại đặc biệt phản ứng như vậy, ngược lại khiến anh không biết đối phó như thế nào.

“Anh nói đúng vậy, tôi vì cái gì phải tức giận, tôi rất vui mừng là anh hiểu tôi.” Lâm Hựu Lật thật lòng nói, lần đầu tiên khi nói chuyện chân thành nhìn Tây Môn Dật.

“Như vậy, em có nên suy nghĩ cho chúng ta một chút cơ hội?” Tây Môn Dật chưa từ bỏ ý định hỏi tới.

“Nếu như anh hiểu lời của ta thì nên biết tôi sẽ không thay đổi tâm ý, tôi nghĩ chúng ta làm bằng hữu dường như thích hợp hơn, nếu như anh không ngại.” Lâm Hựu Lật nhún nhún vai, cô nhận định chuyện này sẽ không thay đổi, giữa hắc đạo và bác sĩ, vốn là không nên có bất kỳ mối qua hệ gì.

“Tôi ngại.” Tây Môn Dật ủ rũ cúi đầu nói, xem ra, buổi hẹn hò hôm nay thất bại rồi.

“Xem ra chúng ta ý kiến không hợp, chỉ là không có quan hệ, chúng ta sẽ ở trên hai đường thẳng song song của mình mà tự đi thật tốt, tôi là bác sĩ được mọi người kính ngưỡng, mà anh” Lâm Hựu Lật vượt vút tay, chuẩn bị đi, đã ra ngoài lâu như vậy, nha đầu Y Hi Nhi có thể đang kiên cường tìm cô rồi.

“Cẩn thận!” Ngay tại lúc Lâm Hựu Lật một bước đi ra ngoài, Tây Môn Dật kinh hãi phát hiện đột nhiên có một viên đạn bay tới, chợt bổ nhào về phía trước, giữ chặt thân thể Lâm Hựu Lật vào trong lòng, rất nhanh sau đó chuyển động, núp ở phía sau xe thể thao.

Lâm Hựu Lật thấy sự việc xảy ra bất ngờ lại càng hoảng sợ, nhưng rất nhanh liền tỉnh táo lại, móc ra một cây súng lục, bình tĩnh nhìn hoàn cảnh chung quanh.

“Em mới vừa muốn nói với ta cái gì?” Tây Môn Dật vừa quan sát hoàn cảnh, vừa ung dung hỏi, anh hi vọng tạo ra không khí nhẹ nhõm cho Lâm Hựu Lật, mặc kệ biểu hiện của Lâm Hựu Lật lúc này đã có nhiều tỉnh táo, nhưng nói chung một vụ nổ súng đối với bác sĩ vẫn là có chút khẩn trương.

“Mà anh. . . . lại được lưu manh kính ngưỡng, nhưng lại bị người đời phỉ nhổ, có lẽ sẽ có một ngày chết ở xứ người.” Lâm Hựu Lật lời nói ác độc nói, đầu hướng ra phía ngoài dò xét một chút, muốn nhìn rõ tình huống bên ngoài.

“Pằng pằng pằng!” Lâm Hựu Lật vừa nhô mặt ra ngay lập tức vang lên tiếng súng.

Đầu Lâm Hựu Lật vang lên tiếng vù vù, vùi ở trong ngực Tây Môn Dật một hơi thở không ra, cô chỉ muốn xem bên ngoài có bao nhiêu người mà thôi, không nghĩ tới sẽ có người đột kích.

“Xem ra, hôm nay tôi nhất định là anh hùng cứu mỹ nhân rồi, em ở yên chỗ này đừng di chuyển, lâu cuối hướng chín giờ có súng bắn tĩa, em ở nơi này bọn họ sẽ không dễ dàng nổ súng.” Tây Môn Dật dặn dò, cơ thể hơi khom lưng chuẩn bị giết địch.

Lâm Hựu Lật một tay kéo lấy vạt áo Tây Môn Dật, nhẹ giọng nói: “Vậy sao anh làm? Phía ngoài tiếng bước chân tối thiểu có đến mười mấy người, một mình anh. . . .”

“Một mình tôi đủ rồi! Yên tâm!” Tây Môn Dật cắt ngang lời nói của Lâm Hựu Lật, nhanh chóng cúi xuống môi của Lâm Hựu Lật đặt ở đó một nụ hôn nóng rực, lưng cúi xuống từ xe thể thao thật nhanh vọt ra ngoài, đồng thời hai tay hai súng nổi lên bốn phía.

“Pằng pằng pằng!”

“Pằng pằng pằng”

Lâm Hựu Lật nắm chắc khẩu súng lục không dám lên tiếng lại không dám nhúc nhích, mặc dù cô không có năng lực trợ giúp Tây Môn Dật nhưng có thể khống chế mình không trở thành gánh nặng cho Tây Môn Dật, thật sự cô cũng không muốn mắc nợ Tây Môn Dật.

Thời gian trôi qua khoảng năm phút, Lâm Hựu Lật chỉ cảm thấy phía ngoài tiếng súng nổ không ngừng, năm phút đồng hồ này dài giống như năm giờ vậy.

Chợt, bên ngoài yên tĩnh lại.

Lâm Hựu Lật không dám đi ra ngoài, cũng không biết bên ngoài tình huống thế nào, không thể làm gì khác hơn là lên tiếng hỏi: “Tây Môn Dật, anh làm sao vậy?”

Lại nói Tây Môn Dật bên này, anh ngay tại chỗ lăn một vòng đầu tiên đã bắn chết bốn người, nghiêng người tránh thoát đạn đi tới sau lưng kẻ địch, bắt được một người trong đó làm thành lá chắn, tiếp tục vừa nổ súng vừa tránh.

Lúc này Tây Môn Dật vừa muốn đối phó sát thủ bên cạnh, vừa muốn bắn chết tay súng bắn tỉa, cho nên không dám lơ là, khi Lâm Hựu Lật lên tiếng hỏi thăm, Tây Môn Dật vừa đúng lúc giải quyết xong sát thủ cuối cùng chuẩn bị trở về bên cạnh Lâm Hựu Lật, súng của anh không thể bắn xa, lại không biết có bao nhiêu tay súng bắn tỉa mai phục, anh bây giờ phải nhanh chóng rời khỏi nơi này.

“Cũng không tệ lắm, nếu như em có thể đáp ứng tôi theo đuổi có lẽ sẽ tốt hơn.” Tây Môn Dật hồi đáp, hướng về phía Lâm Hựu Lật chuyển động.

“Thấy anh còn có thể nghĩ tới những thứ này, xem ra là không cần tôi lo lắng.” Lâm Hựu Lật nghe được Tây Môn Dật trả lời, trong lòng nói lỏng không ít, dưới tình huống này, không lo lắng là gặt người.

Tây Môn Dật trở lại bên cạnh Lâm Hựu Lật, mở cửa xe cho Lâm Hựu Lật đi vào, sau đó một chân dài nhảy qua, lướt qua người của Lâm Hựu Lật, ngồi vào chỗ tay lái.

“Pằng!” Đúng vào lúc xe ô tô thể thao đạp chân ga, tay súng bắn tỉa nã một phát súng, xe ô tô vừa đúng khúc cua, vốn là súng bắn vào vị trí của Tây Môn Dật nhưng khi xe vào chỗ cua lại trở thành vị trí trước ngực của Lâm Hựu Lật.

Lâm Hựu Lật nhìn cửa xe bị đạn bắn vỡ, cảm thấy thời gian lập tức đọng lại.

Kỳ quái? Lẽ nào bị đạn bắn xuyên qua sẽ không đau sao? Đợi chút, Tây Môn Dật người này để tay ở trước ngực của cô là có ý gì? Lâm Hựu Lật nghĩ đến đầu tiên chính là người này tại vị đến nơi vẫn không quên đùa giỡn cô, lại tiếp tục nghĩ Tây Môn Dật người này thật ra rất đáng tin tưởng.

Ngửi thấy mùi máu tanh trên cánh tay của Tây Môn Dật truyền tới, Lâm Hựu Lật trầm giọng hỏi: “Xem ra chúng ta thật sẽ có chuyện đứng đắn để nói.”

Tây Môn Dật chậm rãi thu tay lại, rũ xuống bên cạnh, một tay khống chế tay lái, nhanh chóng rời đi.

” Chuyến này cuối cùng ra ngoài lại có thu hoạch.” Tây Môn Dật cười nói, sống chết đối với anh mà nói đã sớm không để ý rồi, không có giác ngộ về cái chết, làm sao có thể sống rong hắc đạo mà hòa đồng thuận buồm xuôi gió đây?

Lâm Hựu Lật bất đắc dĩ nhìn Tây Môn Dật, không cách nào phản bác, càng không muốn phản bác, dù sao một người đàn ông bất chấp tất cả vì mình cần đạn, chỉ cần tâm không phải là sắt thép, cũng sẽ mềm lòng.

72. Chương 73: Dịch Đình Đền

Đại bản doanh Hội Liệt Diễm.

Trong phòng ấm áp, bên ngoài lại không ấm áp.

Y Hi Nhi mặc quần ngủ dơ dáy, bên ngoài choàng một cái áo khoác len màu xanh dương áo, chân trần đến quan sát tòa nhà nghiên cứu khoa học.

Tòa nhà nghiên cứu khoa học này đối với Y Hi Nhi cũng không xa lạ gì, sau khi cô tỉnh lại tại nơi này, cô đúng là không nghĩ tới hội Liệt Diễm còn có một bệnh viện nhỏ, bên trong toàn bộ đều là những sản phẩm công nghệ đỉnh cao trên thế giới.

Cô ở trong đó nửa tháng, mới vừa chuyển ra không lâu, hiện tại người đi vào đổi lại là Tây Môn Dật rồi, Y Hi Nhi không biết nên cười nhạo hay đồng tình.

Chỉ là, nhìn thấy lúc này Lâm Hựu Lật cùng đi đến, Y Hi Nhi dễ nổi nóng rồi.

“Tây Môn Dật cái lão bất tử này, sao anh có thể đưa Lâm Hựu Lật lên đi ra ngoài? Anh biết rõ một mình anh ở bên ngoài sẽ khiến cho bao nhiêu người muốn giết anh?” Y Hi Nhi tức giận đến không khống chế được, không để ý trên cánh tay Tây Môn Dật đầm đìa máu tươi, không khách khí mắng to.

Hội Liệt Diễm nếu đi ra ngoài sẽ có nhiều người nịnh bợ, nhưng nếu một thân một mình đi ra ngoài thì có vô số người muốn giết bọn họ, bởi vì nếu độc thân ở bên ngoài thì có thể sẽ bị giết người diệt khẩu, trong thế giới này ngoài Hội Liệt Diễm còn có rất nhiều bang phái hắc đạo, mà cũng có rất nhiều lính đánh thuê muốn đẩy bọn họ vào chỗ chết.

“Tôi xin nhận lỗi!” Tây Môn Dật áy náy nói, chỉ là gặp nguy hiểm cũng là trong dự liệu của anh, anh vốn đang kỳ vọng vào anh hùng cứu mỹ nhân, ai kêu nữ nhân kia căn bản không bỏ rơi mình, không khổ như thế sao có thịt ăn?

Lại nói, Tây Môn Dật cũng không phải không ngờ có người tới ám sát, anh không len lén thả tin đồn ra trước, ai có thể biết anh sẽ ở chỗ đó? Làm sao anh còn có thể đậu xe ở vị trí hoàn hảo đó?

Dĩ nhiên, những suy tính lúc này của Tây Môn Dật sẽ không nói ra, nói rồi, trong lòng của Y Hi Nhi anh chính là hắc hồ ly sao?

“Nói xin lỗi cái rắm í, Hựu Lật và tôi khác nhau, cô ấy từ nhỏ đã là người đọc sách, học xong lại là bác sĩ, người bình thường cầm dao giết gà cũng không xong, làm sao anh có thể khiến cô ấy bị nguy hiểm, cũng may không có bị thương, nếu không bây giờ không biết sợ hãi đến mức nào?” Y Hi Nhi mắng to, Lâm Hựu Lật bây giờ ở trong mắt của cô cũng rất quan trọng, cô cho rằng đã là bạn bè dĩ nhiên phải bảo vệ thật tốt.

“Đủ rồi! Để tôi yên tĩnh!” Lâm Hựu Lật không chịu nổi Y Hi Nhi ở bên cạnh la to, nhúc nhích ngăn cản.

“Nhưng.” Y Hi Nhi không phục cong môi.

“Tôi dễ dàng bị hoảng sợ như vậy sao? Đi ra ngoài cho tôi, đừng quấy rầy tôi lấy viên đạn, cô làm cho tôi thấy đau đầu!” Lâm Hựu Lật tức giận nói.

“Được rồi, Hựu Lật cô chính là quá tốt, còn giúp anh ta, thôi, làm như tôi chưa nói gì” Y Hi Nhi chỉ coi Lâm Hựu Lật có tấm lòng của bác sĩ, không có nhiều lời.

Đi tới cửa, Y Hi Nhi chợt quay đầu lại nhìn Tây Môn Dật, “Này, anh đừng khi dễ Hựu Lật, nhanh khỏe lên còn đi kiếm tiền, chớ có biếng nhác biết không?”

“Tuân lệnh! Đại tiểu thư của tôi!” Tây Môn Dật buồn cười trả lời, rõ ràng là lo lắng ình nhưng Y Hi Nhi vẫn là ngang ngược.

Y Hi Nhi vừa ra khỏi tòa nhà nghiên cứu, bỗng nhiên bị đưa lên cao .

Nhìn kỹ, là bộ mặt lạnh lẽo của Vũ Văn Bác, Y Hi Nhi cười híp mắt ôm lấy cổ của Vũ Văn Bác, mừng rỡ khi có một phu xe lực lượng miễn phí đưa cô trở về phòng.

“Về sau không cho phép chân không chạy ra ngoài.” Vũ Văn Bác cảnh cáo nói, anh biết Y Hi Nhi chân trần chạy đi liền lập tức chạy đến, anh bây giờ càng ngày càng không bỏ được nha đầu này rồi.

“Biết, mới vừa rồi là do con gấp gáp, vừa nghe nói “chú” Tây Môn và Hựu Lật trở về máu me đầy người, bị sợ đến mức trái tim nhỏ của con cũng run rẩy.” Y Hi Nhi vỗ vỗ nơi trái tim nhỏ, hào hứng nói.

Bây giờ Y Hi Nhi đã từ từ khôi phục khuôn mặt hồng tròn trịa, chỉ là thiếu đi mấy phần ngây thơ, lại có thêm vài phần quyến rũ, khuôn mặt mặc dù đã tròn trịa trở lại, nhưng cảm vẫn còn nhợt, lần đại phẫu thuật này cô đã hao phí quá nhiều tinh lực rồi.

Thời gian trôi nhanh, đã sang năm mới, Y Hi Nhi nhiều lần nói muốn trở về Hạ Môn, tuy nhiên đều bị Vũ Văn Bác cự tuyệt, lý do là không dưỡng bệnh tốt nên không thể đi lung tung.

Y Hi Nhi biết điều này là vì mình, đại thủ thuật lần này xong mình bị bệnh gì còn không biết, cô còn trẻ cũng không thể mạo hiểm như vậy, cho nên cũng không có cố chấp, chỉ là đổi phương thức gặp mặt, để cho các bằng hữu của cô đến Malaysia gặp mặt.

Khi Y Hi Nhi nói ra, Vũ Văn Bác do dự một chút, thấy bộ mặt mong đợi sau hai tròng mắt đen bóng của Y Hi Nhi, gật đầu đáp ứng.

“Cha, ngày mai là Nguyên Đán (ngày đầu năm âm lịch) rồi, Cố đại nhân ôn hoà xinh đẹp lúc nào thì đến ạ?” Y Hi Nhi hỏi tới.

“Ngày mai, Cố Nhã Thuần phải đợi đến mùa xuân, được không?” Vũ Văn Bác tựa cằm lên đỉnh đầu Y Hi Nhi, ầm ập nói.

Y Hi Nhi bị không khí ầm ập này bao quanh, quý thần xui khiến gật đầu đáp ứng.

Khi cô phục hồi lại tinh thần đã không còn kịp rồi, nhưng mà bây giờ cô cũng rất thỏa mãn, Lâm Hựu Lật, Đinh Tiểu Vũ đều đang ở đây bên cạnh cô, cộng thêm sắp tới lại có Dịch Đình, Y Hi Nhi bắt đầu lên kế hoạch liên lộ ra về đẹp của đầy sức sống.

Dịch Đình và Y Hi Nhi lần trước gặp mặt cũng đã gần nửa năm, khi nhìn thấy lúc này Y Hi Nhi rõ ràng gầy đi không ít, lòng chợt chua xót, ôm thật chặt Y Hi Nhi không buông tay.

“Nha đầu chết tiệt này, sao đem mình biến thành như vậy? Muốn cảm nhợt như vậy để làm gì? Cằm ở trên sàn nhà đâm đất trông củ cải sao?” Dịch Đình cười mắng, không nghĩ tới gần nửa năm không gặp, bạn tốt thay đổi nhiều như vậy.

“Ta thật vẫn chưa nghĩ tới cái vấn đề này, trở về có thể thử một lần!” Y Hi Nhi rời khỏi vòng tay của Dịch Đình cười, hớn hở nhìn hảo hữu đã lâu không gặp này.

“Thôi đi bà, Tiên Nhân Chưởng (là một loại xương rồng) cũng có thể trở thành xác ướp, còn muốn trông củ cải.” Dịch Đình nói xong, nhìn cảnh vật chung quanh đại bản doanh của hội Liệt Diễm.

Đại bản doanh của Hội Liệt Diễm là do mười mấy tòa biệt thự tạo thành, chính giữa xen kẽ lâm viên (khu trồng cây cảnh, cây cối, cây hoa quả) là vườn hoa được thiết kế, tỉ mỉ lâm viên được quy hoạch để thủ khó công.

Y Hi Nhi trong khoảng thời gian ngắn không biết nên giải thích làm sao, cứ nhún nhún vai, không có ý định giải thích tại sao cô ở chỗ như thế này.

Dịch Đình mặc dù bình thường rất nhiều chuyện, nhưng vào thời khắc mấu chốt cũng không truy vấn tận gốc, dù sao vẫn là tồn tại hợp lý, nếu Y Hi Nhi đã ở đây rồi, hỏi cũng vô ích.

Huống chi, xem ra người đàn ông Vũ Văn Bác đó rất có tiền, về sau có thể giúp cô giới thiệu không ít đàn ông tốt có tiền, cô cũng không cần bận tâm làm những công việc vất vả khổ sở, sau này đi theo cô ấy có thể gà chọi lên trời* rồi, có thể sống phóng túng buông thả, không cần lo lắng béo phì không mặc được quần áo không có ai nhận vào đi làm.

Vũ Văn Bác mang theo hai đại hán mặc âu phục đen vào phòng của Y Hi Nhi, hai đại hán này không nói lời nào đã cầm hành lý của Dịch Đình lên.

Y Hi Nhi hô to: “Này, có ý gì?”

“Cô ấy không thể ngủ ở đây.” Vũ Văn Bác lạnh mặt nói, giường của Y Hi Nhi chỉ có anh có thể ngủ, người khác chớ hòng mơ tưởng.

*gà chó lên trời: cả họ được nhờ; theo truyền thuyết Hoài Nam Vương Lưu An sau khi tu luyện thành tiên, đem tiên dược còn dư vài ngoài sân, gà chó ăn tiên đơn xong đều bay lên trời. Về sau dùng “gà chó lên trời” để ví với một người có thể lực thì những người có quan hệ với anh ta đều được nhờ.

73. Chương 74: Người Yêu

“Tôi có phòng riêng sao? Kiểu gì? Ở nơi nào?” Dịch Đình cắt ngang lời của Y Hi Nhi, vui mừng hỏi.

Trong đó một người mặc âu phục màu đen chỉ chỉ tòa biệt thự bên cạnh, đó là tòa biệt thự màu xanh dương, Dịch Đình hưng phấn nhảy dựng lên, hỏi “Một mình tôi ở bên trong sao?”

Vũ Văn Bác gật đầu một cái, cường thế giữ chặt vòng eo đang loạn động của Y Hi Nhi.

“Cha, làm sao cha có thể lường gạt Đình Đình, cha không phải đã biết cô ấy căn bản đối với đồng thoại không có miễn dịch người sao? Lấy một ngôi biệt thự cho cô ấy ở?” Y Hi Nhi tức giận vô cùng, lại hướng về phía mắt đang tỏa sáng đang nhìn hình thức bên ngoài biệt thự của Dịch Đình bất mãn nói: “Này, chúng ta là chị em tốt phải không?”

Dịch Đình xoay đầu lại, nặng nề gật đầu, “Không sai, chúng ta là chị em tốt, chẳng qua ta vừa mới đón nhận ngôi nhà mà cha bạn dụ dỗ, cho nên tạm thời chúng ta làm bạn bè trước không làm chị em.”

“Tại sao có thể như vậy a..., cùng ta ở thú vị hơn chứ? Ở một mình sẽ rất nhàm chán phải không?” Y Hi Nhi châm chọc, một mình ở trong một tòa biệt thự, không sợ nửa đêm có tiếng hát sao?

“Làm ơn, ai muốn ở cùng với cậu một phòng chứ, phải chọn lựa giữa một bên là cả một tòa nhà và một bên chỉ có một phòng, ta khờ mới không lấy biệt thự đấy.” Dịch Đình làm mặt quỷ, hớn hỏ theo sau người đàn ông mặc âu phục đen rời đi.

Nhìn nhanh chóng Dịch Đình hòa nhập với hoàn cảnh, Y Hi Nhi không biết là nên khóc hay nên cười.

Dịch Đình không hỏi cô tại sao, mà là trực tiếp đón nhận tất cả mọi thứ trước mắt, thứ tình cảm này không phải người bình thường có thể làm được, hôm nay nếu đổi lại là Cố đại nhân, cũng sẽ không dễ dàng đơn giản như vậy.

Cũng không biết đến lúc đó sẽ làm sao để giải thích với Cố đại nhân!

“Haiz!” Y Hi Nhi nghĩ đến chỗ này, không nhịn được thở dài.

Vũ Văn Bác siết chặt gò má của Y Hi Nhi, “Than thở cái gì?”

“Đình Đình vốn chính là không có tim không có phổi, cho nên dễ đối phó, chờ Cố đại nhân biết được tôi đi theo hắc đạo, cha nói cô ấy có giết con hay không?” Y Hi Nhi phiền muộn nói, dựa vào lồng ngực Vũ Văn Bác, mắt nhìn ra ao nước trước mặt phía ngoài cửa sổ.

“Cô ấy không dám!” Vũ Văn Bác tròng mắt hơi híp, lộ ra ánh mắt sắc bén.

“Cô ấy dám! Chỉ là có phần không nở mà thôi, cô ấy từ nhỏ đã nuôi trí trở thành một cảnh sát giường cao chính nghĩa diệt trừ kẻ ác, cô ấy hận hắc đạo, mà con là do một tay cô ấy dẫn dắt, nhưng bây giờ con với cha - lão đại Hắc đạo ngày ngày ngủ cùng trên một chiếc giường, cô ấy không giết con mới là lạ!” Y Hi Nhi rất xác định, Cố Nhã Thuần nhất định sẽ muốn giết cô.

“Tôi sẽ không cho cô ấy cơ hội.” Vũ Văn Bác vuốt ve mái tóc dài của Y Hi Nhi, chậm rãi nói.

“Con hiện tại rất mâu thuẫn, con không bỏ được Cố đại nhân, nhưng con cũng không bỏ được cha, con nên làm như thế nào? Nếu như con không gặp cha thì tốt!” Y Hi Nhi quay đầu, vùi đầu trong ngực của Vũ Văn Bác.

“Ngoan, bảo bối của ta không nên phiền não, tất cả đã có tôi lo liệu!” Vũ Văn Bác ôm chặt thắt lưng của Y Hi Nhi, cho cô gái mơ màng này một chút lực chống đỡ.

“Nếu như. . . . con nói là nếu như, có một ngày Cố đại nhân giết con, cha ngàn vạn đừng báo thù, có được hay không?” Y Hi Nhi chợt buồn buồn nói ra một tiếng, không biết vì sao, khi nghĩ tới tương lai, trước mặt cô là một mảnh mệnh mỏng mù mịt.

Vũ Văn Bác không trả lời, chỉ là trầm mặc nhìn đỉnh đầu Y Hi Nhi, dùng sức ôm chặt thân thể Y Hi Nhi, dường như muốn đem cô khảm vào trong cơ thể mình cùng hòa toan làm một.

Đối với vấn đề Y Hi Nhi vừa nói, Vũ Văn Bác dĩ nhiên sẽ không đồng ý, nhưng là Y Hi Nhi yêu cầu, anh khi nào thì thật có thể nhẫn tâm cự tuyệt đây?

Nắm chặt quả đấm, Vũ Văn Bác thề, anh tuyệt đối sẽ không để cho chuyện như vậy xảy ra.

(Đoạn này mình nghĩ nên thay đổi cách xưng hô một chút, không biết có xáo trộn không, hy vọng mọi người không thấy quá đường đột và khó chịu)

“Vũ Văn Bác, tôi là nghiêm túc.” Y Hi Nhi ngẩng lên nhìn ánh mắt của Vũ Văn Bác.

“Anh biết.” Vũ Văn Bác trầm giọng lên tiếng, nhưng như vậy thì sao?

“Chúng ta tới nói chuyện một chút được không? Quen biết lâu như vậy, anh vẫn cảm thấy chúng ta cần một lần nói chuyện, đem tất cả mọi chuyện nói rõ ràng một chút.” Y Hi Nhi chợt đẩy ra khỏi lồng ngực của Vũ Văn Bác, lui hai bước, và nhìn thẳng vào Vũ Văn Bác.

Vũ Văn Bác dài tay chụp tới, dự định ôm Y Hi Nhi trở vào trong ngực.

“Đừng nhúc nhích! Anh ôm tôi...tôi không có cách nào suy nghĩ, cứ như vậy nói đi?” Y Hi Nhi vội vàng ngăn cản, hung hăng lại lui một bước dài.

Vũ Văn Bác càng ngày càng thích ôm Y Hi Nhi vào trong ngực, mà Y Hi Nhi càng ngày càng quen, có lúc không tự chủ càng muốn đắm chìm trong khuôn mặt dịu dàng của Vũ Văn Bác.

Y Hi Nhi ý thức được lòng của mình càng ngày càng say mê, không chỉ một lần nghĩ tới muốn rời khỏi, nhưng là không cách nào làm được, mỗi lần Vũ Văn Bác dịu dàng nhìn cô, cô đều không thể tự kiềm chế đắm chìm ở trong đó, cô biết, kể từ sau khi cô phẫu thuật mọi thứ không còn như lúc mới bắt đầu, ánh mắt của Vũ Văn Bác khi nhìn cô luôn nóng bỏng, cô làm sao không hiểu tình ý của Vũ Văn Bác đây?

Đây là tự Vũ Văn Bác giăng lưới tình, nhưng Y Hi Nhi cũng đã hãm sâu ở trong đó.

“Em muốn nói gì?” Vũ Văn Bác nhìn ánh mắt Y Hi Nhi không có một chút buông lỏng, lại gần thêm Y Hi Nhi một chút nữa.

“Anh không muốn đối xử với tôi như con gái nữa phải không?” Y Hi Nhi trực tiếp hỏi, mặc dù cô biết tình ý của Vũ Văn Bác, nhưng trên thực tế Vũ Văn Bác chưa bao giờ chính thức nói ra miệng.

“Ở trên người của em anh tìm được sự ấm áp và yên tâm, anh đã từng xem em là người nhà, là máu mủ. Nhưng sau anh mới phát hiện ra điều đó là không phải, anh đối với em, là tình cảm nam nữ.”

“Nhưng. . . . Tôi là cảnh sát, lý lịch của tôi vẫn còn ở Hạ Môn.” Y Hi Nhi do dự nói, mối quan hệ này ở trong lòng của cô vẫn là một cái hố, không cách nào vượt qua.

“Nơi này là Malaysia, em chỉ là một cô gái bình thường, không phải cảnh sát!” Vũ Văn Bác kiên định trả lời.

“Nhưng tôi được giáo dục chính là bắt người xấu, mặc kệ các anh giải thích thiện ác vĩ mô là như thế nào, nhưng anh chính là kẻ địch của cảnh sát, đây là sự thật không thể thay đổi, cứ cho giờ tôi không làm cảnh sát, nhưng Cố đại nhân một ngày nào đó sẽ tìm tới cửa.” Y Hi Nhi có chút kích động.

“Vậy thì sao? Em biết Cố Nhã Thuần dù cho có tìm tới cửa cũng sẽ không làm được gì.” Vũ Văn Bác không phải tự phụ, mà là Cố Nhã Thuần ở trong mắt của anh vẫn chưa đạt trình độ có thể coi là đối thủ, anh nhẫn nại và để ý Cố Nhã Thuần hoàn toàn chỉ là bởi vì có quan hệ với Y Hi Nhi mà thôi.

“Làm sao? Tôi không muốn bằng hữu và người yêu sẽ trở thành kẻ địch, tôi cảm thấy tôi không cách nào trơ mắt nhìn, hơn nữa. . . . Nếu như có một ngày giữa hai người phải có một người hy sinh, tôi sẽ lựa

chọn bảo vệ Cổ đại nhân.” Bởi vì, nếu như hôm nay có đổi ngược lại là Cổ Nhã Thuần, cô tin tưởng Cổ Nhã Thuần cũng sẽ lựa chọn phương thức giống cô.

“Người yêu. Em vừa nói cái gì? Em lặp lại lần nữa!” Vũ Văn Bác bị kích động đứng bên cạnh Y Hi Nhi, nắm chặt bắp vai của Y Hi Nhi .

“Này! Anh nhẹ tay một chút. Không đúng. Anh đừng có quá kích động!” Y Hi Nhi vốn là đã chuẩn bị nói rõ nhưng lúc này cảm xúc của Vũ Văn Bác lại làm cô bị rối loạn.

Rõ ràng một giây trước vẫn còn thâm tình nói qua chuyện bi thương, tại sao lập tức không khí liền thay đổi? Y Hi Nhi im lặng hỏi ông trời, mặc dù không tìm được lý do, nhưng là rất khẳng định cuộc nói chuyện vừa rồi chỉ có một mình cô tham gia vào, Vũ Văn Bác căn bản không quan tâm.

Nghĩ tới đây, Y Hi Nhi cũng không bình tĩnh!

74. Chương 75: Thăng Thần Yêu

“Vũ Văn Bác! Anh vừa nãy có nghe tôi nói cái gì không vậy? Tôi nói tôi muốn hy sinh anh, không phải anh cũng nên có chút phản ứng sao?” Y Hi Nhi rống to, trong cơn tức giận, hai má ửng hồng, huyết khí lập tức liền xông lên.

“Anh có nghe, nhưng anh không quan tâm, anh chỉ quan tâm đến chuyện ở trong lòng của em anh là người yêu.” Vũ Văn Bác cười híp mắt nói, một câu nói này so với cái gì cũng không còn quan trọng.

Mặc dù mới vừa nhận ra tình cảm của Y Hi Nhi đối với mình, nhưng Vũ Văn Bác lại cảm thấy đó là chuyện hiển nhiên, người yêu, ha ha, Đúng vậy, cô là của người yêu anh, người yêu gắn bó không rời. Về phần những thứ khác, có cái gì để nói đây? Không phải chỉ là hy sinh thôi sao? Dù là chết nhưng so với đau lòng còn dễ dàng hơn.

Thế giới nội tâm của Vũ Văn Bác chỉ đơn giản như vậy đó, nhưng Y Hi Nhi không chút nào cảm nhận được, cô hiện tại chỉ biết mình rất buồn bực, tương đối khó chịu, khó chịu đến mức cô muốn mổ bụng tự vẫn thôi.

Lần đầu tiên khiến cho cô thổ huyết là khi Đại Lệ Ti phái người đuổi giết mình, nhưng Vũ Văn Bác này nha làm tiện nghi cha ruột của người ta cư nhiên không có ý định giúp mình báo thù, được a, cô nhin, ai kêu cô là con gái nhật được trên đường.

Nhưng mà lần này, mẹ kiếp Vũ Văn Bác đến cùng có yêu mình hay không? Cư nhiên bị cô hy sinh cũng không quan tâm? Đây là thái độ đối xử với người yêu sao? Không phải chứ?

Trong sách đều nói, nhân vật nam chính nhất định là phải buồn bực, sau đó nổi điên, cặp mắt vằn đỏ bắt được thân thể nữ chính vẫn dao động, hận không thể ăn nữ chính, sau đó đặc biệt đau lòng, quả thật ruột gan đứt từng khúc hỏi nữ chính: “Tại sao, tại sao, tại sao?” Sau đó nữ chính quay đầu đi, chịu đựng đau đớn không chịu nói ra lý do, nhưng cuối cùng cũng sẽ nói ra lý do, còn anh ấy lại là chuyện nhỏ nhặt không đáng kể, sau đó.

Hừ hừ hừ! Nghĩ gì thế? Lúc này là muốn diễn kịch của bà nội Quỳnh Dao sao?

“Làm sao anh có thể không quan tâm? Anh cũng nên có chút phản ứng chứ?” Y Hi Nhi tức giận liếc Vũ Văn Bác một cái, thật ra thì trong lòng len lén khích lệ Vũ Văn Bác, cố gắng lên, điên cuồng đi, hô hào đi, yêu càng sâu đậm, thì khi bị tổn thương càng đau đớn, học tập chú Mã Cảnh Đào đi.

Vũ Văn Bác nhìn ánh mắt gần như co giật của Y Hi Nhi, trong lòng lặng lẽ cười trộm, cô gái nhỏ này, lúc nào cũng có thể Thiên Mã Hành Không (ngựa thần lướt gió tung mây), vào lúc này lại không biết là đang nghĩ ra cái chuyện gì, đoán chừng nếu nói ra còn có thể chọc anh cười.

Nghĩ thì nghĩ, Vũ Văn Bác cũng không dám nói ra, lúc này chính là Y Hi Nhi muốn anh thể hiện tình cảm bi thương, anh không thể phá hư không khí này, vì vậy phản ứng rất phối hợp, cố gắng làm ra dáng vẻ khổ não, cau mày, tận lực để ỉnh thương cảm.

Đáng thương đường đường là lão đại Hắc đạo quân hỏa, vì phối hợp với “con gái” của mình, sau cùng là khuôn mặt tàn bạo, ngược lại thật sự khiến cho trái tim nhỏ của Y Hi Nhi bị sợ đến bắt đầu Phiêu Linh,

cái này. Vũ Văn Bác không phải đang phối hợp với mình chứ? Nhưng cũng không cần thiết khoa trương như vậy, nhìn y như nét mặt của người mắc chứng táo bón, cũng đúng á..., Vũ Văn Bác không thích ăn trái cây cũng không thích uống nước, mỗi ngày đều có một đồng chuyện bận rộn, nên bị táo bón cũng không phải là chuyện không thể xảy ra, nhưng là.

Lặng lẽ đưa tay lôi kéo cánh tay của Vũ Văn Bác, Y Hi Nhi nuốt nước miếng một cái, cẩn thận từng li từng tí nói “Đừng nóng giận, tôi có nói gì, nếu không có phản ứng cũng không cần phản ứng, không cần đem chuyện anh bị táo bón nói cho tôi biết, mặc dù chuyện này làm người ta có một chút lúng túng, nhưng quả thật là rất không lịch sự tao nhã, Ngài nói đúng không?”

Vũ Văn Bác nhất thời phong hóa rồi, gương mặt rút gân, cánh tay và cổ cứng ngắc, cắn răng, khẩu khí khó chịu phun ra mang theo dư âm cảnh cáo: “Anh, không, có, bị, táo, bón!”

“A ha ha ha. Tôi nói nha, không thể nào, ai quá bận rộn đều có thể bị táo bón đúng không, chỉ cần ăn nhiều ăn trái cây uống nhiều nước có thể duy trì đại tiện thông suốt đây là lời nói chí lý a!” Y Hi Nhi không sợ chết nói thêm một câu, khiến Vũ Văn Bác càng thêm khó chịu.

Vũ Văn Bác thật sự không biết nên nói gì nữa, đường đường là Hắc lão đại oai phong một cõi lại bị chính người phụ nữ của mình làm cho á khẩu không trả lời được, không thể làm gì khác hơn đành đánh rớt răng nanh và máu nuốt vào trong, lặng thinh nhịn xuống.

Nhìn bộ dạng Vũ Văn Bác, Y Hi Nhi cười đến hả hê, không biết vì sao, cô chính là thích nhìn bộ dạng kinh ngạc của Vũ Văn Bác, loại cảm giác đó thật sự là quá đã, cảm thấy cuộc sống như vậy đã quá thỏa nguyện rồi.

Đợi chút, dường như cô đã quên chuyện của mình, trời ơi, cô thế nào lại quên mất, rõ ràng mới vừa rồi còn rất cao hứng nói đến thứ tình cảm sâu sắc, hiện tại sao lại biến thành loại đàm luận thấp kém này.

“Trả lời vấn đề mới vừa rồi đã..., anh thật không quan tâm sao? Tôi muốn hy sinh anh cũng không sao? Tôi không tin anh sẽ cam tâm tình nguyện, đây không phải là tính cách của anh.” Một Hắc lão đại cứ như vậy bị một cô gái coi làm vật hy sinh, làm sao có thể, hơn nữa tình yêu cũng không phải như vậy, dù sao cô tin rằng vì yêu sẵn sàng không cần sinh mạng, nhưng nếu là vì một người khác, thế nào đều sẽ không tin, trừ phi người nọ là kẻ ngu, nhưng Vũ Văn Bác không phải kẻ ngu, hơn nữa còn rất khôn khéo, cho nên, cô sẽ không tin.

Vũ Văn Bác nhìn cô gái đang truy hỏi sự việc một cách kỹ càng, thở dài, có một số việc, cô đúng thật là chấp nhất, nhưng, đây chính là anh yêu, thật khả ái, làm người ta nhớ thương, mà cư nhiên anh còn ngây ngốc cho là đó là tình thân, không, nếu biết là tình yêu, bất luận như thế nào anh cũng sẽ không buông tay, cho dù là cái chết.

“Anh biết tình cảm của em và Cố Nhã Thuần, cô ấy vì nghĩa không chùn bước đi Italy cứu em, hơn nữa cũng vì em mà rời trụ sở huấn luyện sớm, cho nên anh cũng không trách em vì cô ấy mà hi sinh anh, chỉ là em phải nhớ, nếu như khi đó anh phải hi sinh, anh cũng sẽ không ngại mà lôi kéo em cùng nhau xuống Địa ngục. Muốn chết, vậy thì tốt nhất nên cùng nhau chết, trên đường hoàng tuyền người yêu làm bạn, chính là thành quỷ cũng sẽ không cô đơn lạnh lẽo.”

“Anh!” Y Hi Nhi bị lời nói của Vũ Văn Bác đáp trả lời nói không có cách nào thoát ra khỏi miệng, nhẫn nhịn, cuối cùng nói một câu: “Anh làm bằng làm vậy sẽ bị biến thành quỷ xuống địa ngục, nhưng tôi là cảnh sát tốt của nhân dân, nếu có đi cũng là lên thiên đàng.” Chỉ chỉ lên bầu trời, Y Hi Nhi hả hê nói.

Mặc dù lời đáp trả của cô cũng rất ác, nhưng Vũ Văn Bác nói, để cho Y Hi Nhi đến cuối cùng không biết làm sao, muốn chết cùng chết? Bây giờ là như thế nào? Nên cười hay nên khóc? Y Hi Nhi lần nữa im lặng hỏi ông trời.

Vũ Văn Bác lại còn lộ ra nụ cười ấm áp sáng rõ, vui vẻ hôn lên trán và má của Y Hi Nhi, sau đó từ từ chuyển dời đến nơi anh thích nhất kia một đôi mắt đen trong suốt thấu đáo.

Tình huống gì vậy? Mắt thế nào lại ướt? Y Hi Nhi nháy mắt mấy cái phục hồi lại tinh thần, mới vừa muốn mở miệng, đột nhiên cảm thấy miệng bị một đầu lưỡi ấm áp ngăn chặn.

Lửa nóng làm cho người khác hít thở không vừa có một nụ hôn, Y Hi Nhi xụi lơ ở trong ngực Vũ Văn Bác.

75. Chương 76

Không khí nhàn nhã, bầu trời xanh bao la, vài đám mây trắng bay lơ lửng trên bầu trời.

Y Hi Nhi chưa từng thỏa mãn như thế này, cũng chưa từng thấy rối rắm như vậy, nói lòng của con gái như kim dưới đáy biển chính là tâm tình của Y Hi Nhi vào giờ phút này.

Đối với tình cảm của Vũ Văn Bác, vẫn là chưa chịu tiếp nhận, trong lòng Y Hi Nhi có hai “thiên sứ” bên nào cũng cho là mình đúng, lý trí nói cho cô biết không thể trầm luân, nhưng cảm tính lại nói cô phải biết nghe theo tiếng gọi của trái tim.

Đối ngược với sự rối rắm của Y Hi Nhi, một người khác lại duy trì thái độ lạc quan, đó chính là Dịch Đình, cô gái này so với sự tưởng tượng của Y Hi Nhi càng thêm bình tĩnh và thông dong, tiếp nhận tất cả sự việc đã xảy ra đối với Y Hi Nhi.

Dịch Đình là đang dè bủ chuyện mà Y Hi Nhi đang cho là rất rối rắm, nhưng trong lòng Dịch Đình cũng đang ái mộ không ngừng, lúc này gần như chuẩn bị bộc phát.

Uống sạch ly rượu cock-tai trước mặt, Dịch Đình mặc chiếc váy ngắn màu đen khêu gợi ôm sát eo và ngực từ trên ghế nằm ngồi dậy, đôi mắt xinh đẹp nheo lại, cau mày nói: “Này, mi đem về mặt nửa sống nửa chết kia thu lại được không? Lão nương ta không phải Lâm Hựu Lật, không trị liệu được sâu muộn của mi, hơn nữa, so với cái này mà nói, mi phải giúp đỡ ta thật tốt mới đúng chứ?”

Y Hi Nhi trên một chiếc ghế dựa với quần dài màu trắng gạo cộng thêm chiếc áo da và khăn quàng cổ, cùng với Dịch Đình tổ hợp lại với nhau quả nhiên là một người mùa đông, một người là mùa hè, người không biết sẽ cho là thời tiết thất thường. Chấn chường dựa vào ghế ôm gối, Y Hi Nhi không còn hơi sức trả lời: “Mi không phải là muốn được ái mộ sao? Có bản lĩnh tự mình đi ra ngoài tìm đi, ta không phải là mi, ngoài mặt và trong lòng không đồng nhất nhưng vẫn có thể giả vờ thích thú ở ngoài mặt sao?” “Làm ơn! Mi nói cái gì chứ, người nơi này là một đám hung thần ác sát, thật vất vả mới có một vẻ mặt ôn hòa vậy mà sau lưng lại còn có âm hồn bắt tẩn Đình Tiểu Vũ, mi bảo cho ta thể nào xuống tay?” Dịch Đình đối với người của hội Liệt Diễm không dám xuống tay, người duy nhất mỉm cười với cô là Đoan Mộc Triển còn có vị truyền nhân thế gia thần trộm Đình Tiểu Vũ, cái này gọi là cô làm sao mà chịu nổi đây?

“Chính mi muốn xuống tay, mi rất giỏi leo cửa sổ đi vào mà, dù sao mi cũng đủ yêu kiều, chính mi đưa tới cửa người nào không muốn chứ.” Y Hi Nhi nhiều năm qua đối với thái độ tích cực của Dịch Đình đã miễn dịch, người này luôn nói mình xinh đẹp, đến nay lại còn thêm chút nhạy cảm, cũng không có hành động nỗ lực.

“Này! Y Hi Nhi xin mi thương xót ta chớ làm ta mất giá như vậy được không? Dầu gì ta cũng là người mẫu, có chiều cao là được rồi?” Dịch Đình rất là khi dễ rồi lại kiêu ngạo mà nói.

“Cứng cỏi, chiều cao, không phải là 1m76 sao? Vậy mà đã hài lòng sao? Lại còn chưa nói đến là tiểu người mẫu không chính thức, nếu không nhiều năm như vậy còn thường ăn không đủ no cơm, so với ta vẫn còn nghèo túng!” Y Hi Nhi châm chọc, người bạn tốt này mặc dù rất hư vinh, tuy nhiên nó rất có nguyên tắc, cho tới nay không có ai nói cô ấy biết quy tắc ngầm, dĩ nhiên, Dịch Đình cũng không thềm.

“Ta nói về phạm vi chiều cao! Được rồi được rồi, thay vì chờ tên ngu ngốc nhà mi thông suốt hiểu ta, còn không bằng đi tìm cây cải củ nói chuyện, tối thiểu thực vật còn có chút hồi báo giá trị, khó chịu liền ăn nó đi.” Dịch Đình liếc mắt, tự mình đi, cũng không quản Y Hi Nhi.

Dịch Đình đến đã một tuần lễ rồi, thân thể của Y Hi Nhi cũng đã khôi phục so với trước kia không sai biệt lắm, chỉ là gương mặt tròn không còn như trước, nói một cách khác khuôn mặt tròn giờ thành hình trái xoan, chiếc cằm hơi nhọn kiên định, điều này đối với bản thân Y Hi Nhi mà nói ngược lại là một loại chuyện tốt.

Nằm trên ghế sa lon, Y Hi Nhi tiếp tục đem suy nghĩ đắm chìm trong thế giới nhỏ của mình, nói cô vô tâm rồi lại quan tâm tình cảm, nói cô hữu tình nhưng mà đối với Vũ Văn Bác lại có chút tàn nhẫn.

Họp xong, Vũ Văn Bác trực tiếp đi về phía tây trong hoa viên tìm Y Hi Nhi, anh biết gần đây Y Hi Nhi cho người đem ghế sa lon dời đến bên kia trong hoa viên, nếu không có chuyện gì là ở chỗ đó hoài niệm cuộc sống, đối với đáp án của Y Hi Nhi, Vũ Văn Bác cũng không vội, dù thế nào đi nữa người anh cần là cô, mặc kệ đáp án như thế nào, kết cục đều đã được định trước rồi.

Mới vừa rồi Đoan Mộc Thác tại Nga truyền đến video, đã tìm được tung tích của cô gái Cố Nhã Thuần kia, thêm đó lại có chuyện ngoài ý muốn chính là bên cạnh Cố Nhã Thuần còn xuất hiện một người khác, mà người kia với Y Hi Nhi cũng có một chút quan hệ.

Thấy Y Hi Nhi nhắm mắt nghỉ ngơi, Vũ Văn Bác bước tới nhẹ nhàng không một tiếng động ôm cô.

Đem cằm chống trên đỉnh đầu của Y Hi Nhi, Vũ Văn Bác rất thích tư thế này, từ phía sau lưng ôm Y Hi Nhi, loại cảm giác đó thật yên bình.

“Nói cho tôi biết, Cố đại nhân thế nào?” Y Hi Nhi mở mắt hỏi.

Cô không nói không có nghĩa là không phát giác, Vũ Văn Bác là hạng người gì cô đều biết rõ, cộng thêm Đinh Tiểu Vũ nhanh mồm nhanh miệng, tuy anh ít lời, mặc dù không có nói gì, nhưng cũng nhận thấy hơi thở của không được ổn định, cô đối với cảm giác này rất rõ nằm vùng cũng không phải là ngồi không.

Vũ Văn Bác tự biết không thể gạt Y Hi Nhi quá lâu, sớm biết sẽ có một ngày gặp phải vấn đề như vậy, cho nên cũng không giật mình.

“Cố Nhã Thuần hiện tại trong tay Lam Lăng Thiên.” Vũ Văn Bác nói thật, anh cả đời này cũng sẽ không nói dối Y Hi Nhi, anh chỉ chọn cách nói, hoặc là không nói, cũng sẽ không có lời nói dối.

Y Hi Nhi nghe xong sửng sốt một chút, cô thật không ngờ kết quả sẽ như vậy, Lam Lăng Thiên cái tên này cô không thể quên, khi ấy cô ở Nhật Bản cũng là lần đầu tiên cô chứng kiến một vụ đâm máu, chủ mưu chính là Lam Lăng Thiên, mặc dù chưa từng gặp mặt, nhưng cô lại luôn nhớ cái tên này, chỉ là cô vẫn không có nói ra mà thôi.

“Bị thương sao?” Y Hi Nhi nắm cánh tay Vũ Văn Bác hỏi, với cá tính kiêu ngạo của Cố Nhã Thuần, chỉ sợ phải đánh nhau đến một mất một còn mới chịu bỏ qua.

“Em yên tâm, Hạ Hải Yến ở cùng cô ấy.” Vũ Văn Bác rất không muốn nói đề cao người đàn ông này, tuy nhiên lại không thể làm gì, Hạ Hải Yến vẫn dấu kín thực lực, khi hội Liệt Diễm tìm được tung tích Cố Nhã Thuần đồng thời cũng trong lúc đó phát hiện ra Hạ Hải Yến, hơn nữa Đoan Mộc Thác đi trước tìm hiểu những người xung quanh Cố Nhã Thuần, xem ra, người này không đơn giản như trong tưởng tượng.

“Hải Yến? Bị ma xui quỷ khiến sao?” Y Hi Nhi có chút kinh ngạc, nói thật cô chưa từng nghĩ tới Hạ Hải Yến sẽ vì Cố Nhã Thuần bí quá hoá liều, luận về giao tình, giữa bọn họ vẫn chưa tới một bước kia, nhiều lắm chỉ là đồng nghiệp, nếu có tăng thêm tình nghĩa chỉ là khi ở trụ sở huấn luyện mà thôi.

Vũ Văn Bác gật đầu một cái, người đàn ông kia anh có gặp qua một lần, nhưng lại làm cho anh nhớ, mặc kệ có phải có quan hệ với Y Hi Nhi hay không, tóm lại người đàn ông này hoặc là biến thành người của mình, hoặc chỉ có thể phá hủy, nếu chỉ là Cố Nhã Thuần hoặc là Hạ Hải Yến anh đều không sợ hãi, nhưng bây giờ hai người kia cùng có liên hệ, có thể lại là chuyện khác rồi.

“Ở đâu?” Y Hi Nhi nghe thấy tên của Hạ Hải Yến chẳng những không có buông lỏng, ngược lại có chút sốt ruột, cái tên đánh không chết không may mắn đó, một mình Cố Nhã Thuần ở ngoài đã không chống cự nổi rồi, không phải một người giỏi như Cố Nhã Thuần, đi theo chỉ càng hỏng chuyện.

“Biên giới nước Nga.” Vũ Văn Bác trả lời, xem ra, chuyện này anh không thể không tự mình đi.

“Cố đại nhân vì tôi làm quá nhiều chuyện rồi, tôi không đi cả đời này tôi sẽ không an lòng, mặc dù tôi không có bản lĩnh cao như vậy, nhưng nếu không tự mình đi cứu họ tôi sẽ không thể tha thứ cho bản thân mình.” Y Hi Nhi nhìn vào ánh mắt của Vũ Văn Bác nói.

Mặc kệ như thế nào, cô không thể không đi.

“Anh hiểu, chỉ là trước khi đi em cần phải chờ một chút.” Vũ Văn Bác an ủi tâm tình đang kích động của Y Hi Nhi.

“Chờ cái gì? Em không muốn phải đi nhặt xác của Cổ đại nhân, loại chuyện như vậy em tuyệt đối sẽ không làm.” Y Hi Nhi có chút nóng nảy, cô hùng hùng hổ hổ, hận không thể lập tức đi cứu Cổ Nhã Thuần.

“Cuối tuần Lam Lăng Thiên sẽ tham gia hội nghị phân chia thế lực hắc đạo ở Trung Đông, đến lúc đó em dĩ nhiên là có thể nhìn thấy Cổ Nhã Thuần, bây giờ còn chưa đến lúc, cho nên em không được hấp tấp, anh sẽ có an bài.” Vũ Văn Bác nói xong, lại ôm Y Hi Nhi lần vào trong ngực.

Y Hi Nhi biết, nếu Vũ Văn Bác nói lời này, anh tuyệt sẽ không bỏ mặc Cổ Nhã Thuần, mặc dù anh biết Cổ Nhã Thuần đối với anh có thái độ thù địch, nhưng vẫn là vì cô mà làm, nghĩ đến tâm ý của người đàn ông này, trong lòng của Y Hi Nhi không nhịn được cũng dịu xuống nhiều.

Tình yêu thật sự là rất kỳ diệu, khi nó tới thì không có cách nào ngăn cản, cho dù là đối với liệt nữ cực kỳ trung trinh cũng thế chống lại mọi được này, tình yêu luôn làm người ta không còn sự sáng suốt, muốn nhiều hơn **.

Y Hi Nhi chủ động tới gần, hôn lên môi của Vũ Văn Bác, nhẹ nhàng chậm chạp và nóng bỏng, giống như là đang đùa nghịch chú chim nhỏ.

Một buổi chiều diễm lệ, hai người yêu đang ôm nhau, tâm tư tương liên, càng thêm gắn kết không rời, hận không thể cùng đối phương hoà vào làm một.

Lời nói phía hai bên.

Sau giữa trưa Y Hi Nhi ở trên sofa cùng Vũ Văn Bác chàng chàng thiếp thiếp, còn lại Dịch Đình cực kỳ buồn bực nghĩ tới mối tình đầu của mình, lần đầu có ý hiến dâng, nhưng ông trời giống như luôn muốn đối kháng với cô, luôn là không gặp được đúng người, vì thế, Dịch Đình vô số lần vỗ ngực dậm chân, thật may là ngực cô khá lớn có thể chống lại những cú dậm, đổi lại là lời của người khác, “Đại Biệt sơn” (dãy núi ở ranh giới ba tỉnh Hồ Bắc, An Huy và Hà Nam) cũng dậm thành đồi núi nhỏ rồi.

Buồn bực lần nữa dậm ngực, Dịch Đình vốn là muốn đi tới nhưng chân dài đuôi trở về, bước chân dừng lại.

Không gặp được đúng người cũng không sao, thấy người khác gặp chuyện tốt lại làm cho rất ít người không lúng túng.

Vốn là khi gặp người khác thể hiện tình cảm quá mức đối phương thường có chút lúng túng, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt của thiên tài y học bác sĩ Lâm Hựu Lật bình tĩnh thông dong, Dịch Đình bắt đầu oán thán bản thân mình.

Rõ ràng mình so với Lâm Hựu Lật vóc người trước sau lồi lõm, gương mặt so với Lâm Hựu Lật tinh xảo mỹ lệ, hơn nữa cô so với Lâm Hựu Lật càng thêm phong tình vạn chủng, so về mọi mặt thì cô có nhiều ưu thế hơn, nhưng không có người đàn ông nào bị cô mê hoặc, nhưng Lâm Hựu Lật dường như chuyện gì cũng không làm, lại khiến Tây Môn Dật một lòng chân thành.

Cho nên nói, cái thế giới này vĩnh viễn không công bằng.

Dịch Đình trầm mặc một câu, tức giận nói: “Bây giờ còn là ban ngày, mắt bị tia tử ngoại chiếu vào cảm thụ được sao? Loại chuyện như vậy nên lựa chọn ban đêm gió lớn mà làm.”

Tây Môn Dật đối với mức độ cởi mở của Dịch Đình âm thầm sợ hãi than, cô gái này nói có vẻ có bài bản, giống như rất lão luyện dường như rất hiểu, bĩu môi, Tây Môn Dật tay từ trên người của Lâm Hựu Lật buông ra, nghĩ thầm: cô gái này sao da mặt dày như vậy, giống như khúc quanh tường thành.

Thật vất vả mới tìm được một cơ hội ăn vụng, nữ chính không phối hợp thì chớ, còn gặp phải cô gái không dễ chọc vào này, anh gần đây thật là thiếu thấp hương!

“Không cần bồi Hi Nhi sao?” Tây Môn Dật thở dài, bắt đầu dĩ hời.

Trước người có cái nhìn soi mói như máy ra đa thì có thể làm chuyện vụng trộm này sao? Dù thế nào đi nữa anh vẫn làm không được, đã như vậy, nên nghĩ tìm biện pháp đem cô Dịch Đình này đi xử lý, tự xem như là mình phải mất chút công sức, tìm trong hội Liệt Diễm có người nào thích hợp, lập tức mời đến xem mắt.

“Cô gần đây nhàm chán quá đến nỗi buồn thu đau, không thích hợp cũng không lợi để ta có thể tâm tình, không thể làm gì khác hơn là tự mình ra ngoài thử vận khí một chút, nói không chừng thật có thể gặp được trù hao sắc.” Dịch Đình vung tay, vân đạm phong khinh nói, từ từ hướng hai người đi tới.

“Đáng tiếc vừa ra tới liền gặp người này, thật đáng thương.” Lâm Hựu Lật chỉ chỉ Tây Môn Dật nói, hôm nay cô ra cửa quên nhìn Hoàng Lịch (kiểu như Lịch Vạn Niên của Việt Nam, xem ngày tốt ngày xấu, thời tiết), cư nhiên ngay tại chỗ vắng vẻ này gặp Tây Môn Dật, thiếu chút nữa bị ăn đậu hũ, thật may là Dịch Đình xuất hiện.

Mặc dù tin tưởng Y Hi Nhi nhưng phần lớn đều là những người không đáng tin cậy, tỷ như Đinh Tiểu Vũ, nhưng là cũng có một số ít như Cố Nhã Thuần là đáng tin, Dịch Đình miễn cưỡng cũng coi là người bình thường.

“Tỷ tỷ nếu ghét bỏ thì có thể tặng tôi được rồi, tôi chính là ai đến cũng không cự tuyệt.” Dịch Đình không một chút ngưng ngừng nói, Tây Môn Dật cũng hay nói giỡn, bao nhiêu cô gái ước có thể lên giường của anh ta, Lâm Hựu Lật là người ngu sao? Cư nhiên thoái thác?

“Tặng? Không phải của tôi, sao tặng, cô đừng lôi kéo tôi vào, nếu như các người muốn nói chuyện phiếm thì cảm phiền ở phía trước 100m quẹo trái có một vườn hoa nhỏ, chỗ ảnh hưởng tôi tại nơi này luyện yoga.” Lâm Hựu Lật không chịu nổi nói, hôm nay cô thật vất vả mới ra ngoài tìm được một chỗ yên tĩnh mà thư thái tập yoga, không muốn bị quấy rầy quá lâu.

“Đừng vô tình như vậy, dù gì em cũng đã từng thương tôi.” Tây Môn Dật không biết xấu hổ mà tiến lên.

Rất đáng tiếc, Lâm Hựu Lật hoàn toàn không thấy, trực tiếp một cái tát đẩy gương mặt tuần dật của Tây Môn Dật ra, cô thật không hiểu, tại sao Tây Môn Dật ở trước mặt cô giống như vô lại, rõ ràng khi ở trước mặt người khác vẫn còn rất có khí phách, hơn nữa đáng vẻ cao cao tại thượng, vậy mà trong chớp lát người liền thay đổi, là một người đây sao?

“Cút!” Lâm Hựu Lật tự mình đi tới bên cạnh.

Tây Môn Dật vội vã muốn theo sau, lại bị Dịch Đình ngăn cản.

Tây Môn Dật vốn không muốn để ý tới Dịch Đình, nói thật nếu không phải bởi vì Y Hi Nhi, anh căn bản sẽ không nhìn Dịch Đình lấy một cái, mặc dù cô là một cô gái xinh đẹp, nhưng trái tim của anh không thích nên cái gì cũng đều không thích, nhiều nhất cô chỉ là một vật phẩm xinh đẹp để triển lãm mà thôi.

Dịch Đình hướng về phía Tây Môn Dật nháy mắt mấy cái, ý tứ muốn Tây Môn Dật cùng cô đi, muốn nói chuyện riêng.

Tây Môn Dật vốn là không để ý tới, nhưng Dịch Đình cũng rất kiên trì, hơn nữa rất có nghị lực, mặc dù Tây Môn Dật ra vẻ bực mình, không kiên nhẫn nhưng vẻ mặt vẫn rất có kích tình làm mặt quỷ.

Đáng tiếc, Tây Môn Dật vẫn như cũ không có ý theo cô.

Dịch Đình nóng nảy, mẹ kiếp, lão nương là một cô gái hoạt sắc sinh hương (xinh đẹp linh hoạt) ở trước mắt anh ta mà anh ta không thèm nhìn một cái, có ý tứ gì chứ? Vì vậy. . . . Cái này làm cô muốn đứt gân não liền bỏ mũ hướng về phía Tây Môn Dật giơ giơ lên.

Tây Môn Dật lúc này bình thần theo Dịch Đình rời đi.

Lâm Hựu Lật nhìn hai người rời đi, trong lòng có dự cảm xấu, nhất là Dịch Đình, vị bằng hữu quái dị của Y Hi Nhi khiến cho cô cảm giác không chân thật.

Quả nhiên, đến buổi tối, khi màn đêm buông xuống, một bóng dáng lén lút bò vào phòng của Lâm Hựu Lật, nửa giờ sau, truyền đến một tiếng kêu thảm thiết, mang theo một chút đè nén rống giận: “Dịch Đình, cái người lường gạt này!”

Núp ở phía dưới gian phòng của Lâm Hựu Lật trong vườn hoa nhỏ chuẩn bị xem kịch vui, người nào đó, lặng lẽ lui, lúc này trong lòng cô có chút phẳng lặng, kinh ngạc xem ra người coi kịch không chỉ có mình cô, có cảm giác tìm được chiến hữu, “Thật con mẹ nó thoải mái!” Dịch Đình nói xong, cười híp mắt như chính mình trở lại thời trẻ thơ bên trong thành bảo.

Thời gian trôi mau, chớp mắt một cái đã đến hội nghị phân chia thế lực nhật kỳ Trung Đông.

Đối với mọi người mà nói, ngày nay quá nhanh, Vũ Văn Bác không hy vọng Y Hi Nhi mạo hiểm đi, hận không thể ngày này chưa tới, Đoan Mộc Thác càng thêm cảm thấy thời gian rất nhanh, anh đang ở Nga một mặt ứng phó với Lam Lăng Thiên, mặt khác còn phải vì Y Hi Nhi làm cửa hàng, còn có một người cũng cảm thấy thời gian quá nhanh.

Người đó chính là Tây Môn Dật.

Kể từ một tuần lễ trước sau khi Dịch Đình kéo anh đi bàn bạc một âm mưu, hơn nữa tại không thể thực hiện được vào đêm khuya, không thể làm gì khác hơn là đi trước đến một tòa thành tìm người tính sổ sau, từ lúc đó Tây Môn Dật và Dịch Đình trở thành hảo bằng hữu, lý do chỉ có mình anh biết, nhưng tất cả mọi người đều biết Tây Môn Dật chợt trở nên cảnh xuân đầy mặt, mà quan hệ của anh và Dịch Đình càng thêm mật thiết, khiến người không biết còn tưởng rằng người Tây Môn Dật xem trọng là Dịch Đình.

Y Hi Nhi vô tâm chú ý động thái biến hóa của Dịch Đình, lại phát hiện cô nàng đang thực hiện một cái “bẫy” có vẻ là cách làm rất xưa, hơn nữa còn điên cuồng hứng thú với ước hẹn, cả người trở nên thần bí.

Một ngày này, Y Hi Nhi đi theo Vũ Văn Bác đi tới Trung Đông, hội nghị tiến hành nhưng Y Hi Nhi không được tham dự, cho nên chỉ có thể chờ ở bên ngoài, có người chuyên phục vụ cô.

Cùng đi còn có Đoan Mộc Triển và Tây Môn Dật, Trung Đông là thế giới hắc ám nhiều máu tanh nhất, hưởng chi toàn bộ giới hắc đạo đều tập trung ở đây, không cẩn thận sẽ dẫn tới họa sát thân, cho nên mỗi bang phái đều dẫn theo đội ngũ chiến đấu tinh anh nhất tham gia hội nghị lần này.

Phòng khách quý bên trong ngăn nắp trống trải .

Đây là một gian phòng lớn diện tích khoảng ba trăm mét vuông, bên trong trang hoàng đơn giản, lấy hai màu trắng đen làm chủ đạo, làm cho người ta có cảm giác lạnh lẽo mà mạnh mẽ.

Điều khiến Y Hi Nhi cảm thấy thêm lạnh chính là bên trong căn phòng rộng lớn này tổng cộng chỉ có tám người, trong đó có một nửa trong số đó là cô biết, nhưng cô phải làm bộ như không biết, điều này làm cô bị kích động nhưng đành áp chế lại, cố gắng khắc chế máu nóng đang dâng trào trong mình.

Hội nghị Trung Đông chia làm chủ hội nghị cùng thuộc hạ hội nghị, tất cả Hắc lão đại cùng đi họp, các thuộc hạ đi cùng toàn bộ để vũ khí dưới cờ ở cùng một phòng họp chờ, nói là chờ, thật ra thì nói một cách thẳng thắn là lo lắng trong quá trình diễn ra hội nghị có người tạo phản.

“Sao? Tự mình được chủ nhà Lam Lăng Thiên tân sủng, mà có thể kêu ngạo như vậy sao? Người là cái thứ gì? Lăng Thiên sớm muộn sẽ đem người xử lý, đến lúc đó người nhất định sẽ chết, tôi xem còn ai che chở người.” Một cô gái người Mỹ cao lớn da trắng bỗng nhiên nói lớn.

Y Hi Nhi hoảng hốt, cộng thêm Anh ngữ của bản thân cũng không lưu loát, cho nên không hoàn toàn nghe rõ, nhưng ngược lại cô thấy rất rõ, cô gái người Mỹ ngạo mạn này hoàn toàn là hướng về phía Cố Nhã Thuần.

Không chút nghĩ ngợi, ly rượu trong tay Y Hi Nhi trực tiếp ném tới mặt nữ nhân kia.

“Con mẹ nó cô cần người linh tinh cũng không nhìn một chút đối tượng là ai ? Cố đại nhân là người cô có thể chọc sao?” Y Hi Nhi ba chân bốn cẳng vọt tới trước mặt cô gái người Mỹ, chỉ tiếc nói là Trung văn, đối phương hoàn toàn không biết cô đang kêu gào cái gì.

Dừng lại không kêu gào bằng tiếng Trung, Y Hi Nhi len lén rời ánh mắt nhìn xem phản ứng của Cố Nhã Thuần, phát hiện Cố Nhã Thuần không lộ vẻ xúc động, Y Hi Nhi lập tức toàn thân dâng trào, cho tới nay, chỉ cần Cố Nhã Thuần không phản đối liên cổ vũ cô có thể tiếp tục, không có cái gì không chế được, Cố Nhã Thuần tuyệt không cho cô cơ hội gây chuyện thị phi, điều đó cũng lý giải tại sao khi cô mở miệng cũng không nói tiếng Anh, mà lại nói tiếng Trung, chỉ là phòng ngừa xảy ra sự cố, cô vẫn phải tiếp tục kêu gào bằng thứ tiếng Trung, không thể hại Cố Nhã Thuần.

Y Hi Nhi tự động đứng lên phía trước Cố Nhã Thuần, hoàn toàn là bộ dạng của một gà mẹ che chở gà con, lúc này đương nhiên là phải giúp đỡ Cố Nhã Thuần, cô còn muốn lấy công chuộc tội, hi vọng sau này Cố Nhã Thuần có thể bỏ qua lỗi của mình.

Y Hi Nhi giúp đỡ Cố Nhã Thuần, ở một bên Đình Tiểu Vũ tự nhiên cũng là giúp đỡ người quen, tự động đứng cạnh Cố Nhã Thuần phía sau lưng của Y Hi Nhi, làm hậu thuẫn cho các cô.

Tám người thân cận bên trong cũng chỉ có ba người họ là người Châu Á, năm người khác đều là người phương Tây, lại thêm liên quan với giới hắc đạo, tự động tạo thành một vòng.

Y Hi Nhi nhìn đối phương sau lưng xuất hiện ba người ngoại quốc cao lớn như nhau, lập tức khí thế liền giảm xuống, dù sao chiều cao chênh lệch ở nơi nào, khí thế chênh lệch cũng ở đó, người ta vốn là hắc đạo, giết người đánh nhau giống như ăn cơm, sát khí trên người đã sớm vô hình hiển hiện ra, cuộc sống trong bầu không khí hòa bình của Y Hi Nhi vô luận như thế nào cũng đã bị loại khí thế này lấn áp.

“Cô tính làm gì đó? Đừng tưởng rằng ý có hội Liệt Diễm mà có thể phách lối, chẳng qua là nhặt được Con Rối mới mà thôi.” Cô gái người Mĩ khinh bỉ nhìn Y Hi Nhi, cô từ nhỏ chưa từng bị uất ức như vậy, dĩ nhiên tức giận.

“Ta không giống người là đồ, rất xin lỗi ta là người.” Y Hi Nhi chậm rãi dùng Anh văn trả lời một câu, càng thêm chọc cho đám kia ngoại quốc nằng trên mặt lúc trắng lúc xanh.

“Được rồi, lui về phía sau!” Cố Nhã Thuần nhàn nhạt nói một câu, thuận tay cầm cổ tay Y Hi Nhi kéo về phía sau một chút, mình tiến lên phía trước.

“Ngã Mễ tiểu thư cô rất tốt, tôi vô tâm ngạo khí, nếu như tôi có cái gì chọc cô không vui tôi cảm thấy thực xin lỗi, bây giờ là lúc quan trọng, tin tưởng các vị đương gia ở bên trong hội nghị cũng không hi vọng chúng ta ở chỗ này huyên náo, cô nói có đúng không?” Cố Nhã Thuần vừa mở miệng chính là một chuỗi tiếng Anh dài lưu loát, trên mặt còn mỉm cười.

“Hừ, cô cho rằng nói như vậy tôi sẽ bỏ qua cho cô sao? Bất luận thế lực Trung Đông phân chia như thế nào, cha ta Johnny Dell địa vị ở trong hắc đạo vĩnh viễn đều không thể nào dao động, mà cô. Hừ hừ, chờ xem, đến lúc đó tôi nhất định để cho cô quỳ gối khóc trước mặt của tôi cầu xin tha thứ.” Ngã Mễ phách lối nói qua.

Ai cũng biết lão Johnny Dell đối với ái nữ này rất sủng ái, chỉ tiếc cô Ngã Mễ này không biết thích gì ở Lam Lăng Thiên, đáng tiếc Lam Lăng Thiên là một hoa tâm đại củ cải, cả ngày cô lưu luyến ở đây nhưng lại không quan tâm tới, chỉ coi Ngã Mễ là muối muối mà đối đãi.

Ngã Mễ từ nhỏ quen được nuông chiều, nên phàm là nữ nhân bên cạnh Lam Lăng Thiên, toàn bộ đều coi là cái đinh trong mắt, hận không thể rút gân lột da giải hận.

“Mẹ kiếp! Cổ đại nhân tính tình thật tốt, cũng không giống như tác phong của cô, coi mình là đại nhân vật, cô.” Y Hi Nhi mờ mịt chỉ vào Ngã Mễ nói, Cố Nhã Thuần lúc nào thì nói chuyện nhún nhường như vậy? Cô thế nào cho tới bây giờ cũng không biết?

Y Hi Nhi không có lễ phép chỉ về phía Ngã Mễ khiến cô rất tức giận, liền đưa tay hung hăng đẩy tay Y Hi Nhi ra, cô từ nhỏ đến lớn thật chưa từng thấy qua người nào đối với mình vô lễ như vậy, mặc dù nghe không hiểu Y Hi Nhi đang nói cái gì, nhưng trong giọng nói Ngã Mễ vẫn hiểu ý tứ.

“Người chính là con gái Vũ Văn đương gia nhặt được thôi, hừ, khó trách như Hai Lúa, quả nhiên đều là một loại, Tiểu Tam chính là Tiểu Tam, còn đường hoàng nói là con gái, khó trách không có giáo dưỡng.” Ngã Mễ khinh thường nhìn Y Hi Nhi, từ từ nói, khiến Y Hi Nhi từng chữ từng chữ nghe được rõ ràng.

Y Hi Nhi vừa nghe, tính tình bạo hỏa liền xông tới, cộng thêm trên mu bàn tay bị Ngã Mễ hung hăng vỗ đã một mảnh đỏ bừng, còn bị Ngã Mễ này khoa trương chà xát chiếc nhẫn một vết máu bắn ra ngoài, càng làm cho lửa giận của cô bùng bùng.

“Con mẹ nó cô mới là kỹ nữ? Cái gì gọi là Tiểu Tam cô biết không? Cô nhìn thấy Lam Lăng Thiên kết hôn? Cô nhìn thấy Vũ Văn Bác kết hôn? Bọn họ đều là những người đàn ông độc thân, nam chưa cưới nữ chưa gả, chúng tôi bình thường lui tới, về phần chúng tôi thích phân diễn nhân vật phụ nữ nào, mắc mớ gì tới cô?” Y Hi Nhi giận đến không lựa lời nói.

Hôm nay, nếu như không phải bị Ngã Mễ chọc giận, Y Hi Nhi không dám nói ra những lời này, bởi vì vốn là cùng Tây Môn Dật cùng nhau mở hội nghị nhỏ, Đại Lệ Ti chẳng biết tại sao cũng xuất hiện ở trong phòng

của thân nhân chờ khách quý, kể từ lúc chia tay Đại Lệ Ti, Y Hi Nhi đã lâu không nhìn thấy Đại Lệ Ti rồi, dĩ nhiên, ở lần đầu tiên tại vụ truy đuổi giết Y Hi Nhi ở Hạ Môn Đại Lệ Ti cũng không có tự mình xuất hiện.

Đại Lệ Ti là vị hôn thê của Vũ Văn Bác, mặc kệ có kết hôn hay không, nhưng mà đối với truyền thống mà nói Y Hi Nhi chính là người thứ ba, Y Hi Nhi vẫn cảm thấy mình thật có lỗi với Đại Lệ Ti, hôm nay ở trước mặt Đại Lệ Ti nói ra những lời này, không thể nghi ngờ là một hình thức khiêu khích.

Huống chi, Đại Lệ Ti cũng không có ra vẻ ác ý đối với mình, lúc này vô hình tạo thành hai “mặt trận”, Đại Lệ Ti cũng không gia nhập vào đối phương trận doanh trong đó, mà là ngồi ở trên ghế sa lon ưu nhã làm một người đứng xem, đây đã là đang giúp Cố Nhã Thuần rồi, hiện tại.

Y Hi Nhi sau khi những lời nói ra khỏi miệng, liền bắt đầu hối hận, chính mình không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì, tự chuốc lấy phiền nhiễu.

Y Hi Nhi càng không thể quên được đoạn đối thoại này, A Mễ thì càng cần lời này không thả, âm tiếu nói: “Đại Lệ Ti, vị hôn phu của cô lúc nào thì cùng cái người phương Đông này dinh dưỡng không đầy đủ bình thường lui tới rồi hả ? Cô cũng dễ yên được?”

Đại Lệ Ti như cũ ưu nhã uống sâm banh, nhìn muốn khích bác ly gián Ngã Mễ mỉm cười, khoát khoát tay, “Xem ra Johnny Dell đích xác là rất sủng ái con gái bảo bối.”

“Đó là đương nhiên, cha ta chính là cha ruột.” Ngã Mễ lúc nói lời này tự tin nhìn Y Hi Nhi khiêu khích.

“Khó trách lâu như vậy đều không cho người biết, chắc là đem người trở thành đóa hoa nhà ấm rồi, tổ chức hắc đạo đã sớm biết chuyện, Ngã Mễ tiểu thư vẫn còn trách không biết đây.” Đại Lệ Ti một lời nói qua, thông minh né tránh đề tài nhạy cảm mà Y Hi Nhi vừa mới nói ra.

Đứng ở sau lưng Ngã Mễ ba người cô gái da trắng cúi đầu rĩ tai, cùng Ngã Mễ nói qua gì đó.

Từ sau hội nghị Trung Đông, Vũ Văn Bác đã bí mật tìm Đại Lệ Ti giải trừ hai hôn ước giữa hai người. Hơn nữa Mafia cam kết cùng hội Liệt Diễm chung sống hòa hảo. Hiện tại giữa Đại Lệ Ti và Vũ Văn Bác chỉ có ích lợi hắc đạo, không có tình cảm riêng tư.

“Cò!” Ngã Mễ bị tức đến không nói được gì.

Đại Lệ Ti như người không có việc gì, lão đảo tìm đến nơi cách xa đám người này uống sâm banh.

Y Hi Nhi nhìn Đại Lệ Ti, nghĩ thầm: “Nữ nhân này quả nhiên là mặt hàng cao cấp, hai ba câu liền hiểu cái khó của mình, hơn nữa còn giúp mình”.

Mặc dù không biết tại sao Đại Lệ Ti sẽ giúp giúp mình nhưng Y Hi Nhi cũng không có thời gian suy nghĩ nhiều bởi vì Ngã Mễ rất nhanh lại đưa ra chủ đề nóng về một người khác. Không được mấy câu, đám người này cùng người phụ nữ đánh đá chữi bóng chữi gió tựa như mắng lên.

Khi Y Hi Nhi tóc tai bù xù từ trong cuộc chiến dừng lại nghỉ ngơi, phát hiện người trong cuộc Cố Nhã Thuần lại có thể cùng Đại Lệ Ti thân thiết uống sâm banh, hoàn toàn xem các cô là người vô hình.

Nhìn lại bộ dạng chật vật không thể chịu nổi của mình, Y Hi Nhi rối rắm đến độ trong người sớm xuất huyết. Mình thì vì người khác liều sống liều chết, người ta thì tốt rồi, ở đây uống rượu.

Lúc này người phụ nữ ở giữa cuộc chiến kịch liệt đi qua. Bên kia hội nghị cũng đã đến hồi cuối.

Cánh cửa màu đỏ thẫm bị đẩy ra chứng tỏ hội nghị đã kết thúc, mấy người phụ nữ vẫn còn đỏ mặt gân cổ do tranh đấu đi tới bên cạnh các người con trai, tay trong tay rời đi.

Hội nghị Trung Đông kết thúc, trở thành người thắng lớn, trừ ba thế lực lớn là Vũ Văn Bác, Johnny Dell và cha của Đại Lệ Ti —— ở ngoài, còn có hắc mã Lam bang giúp Lam Lăng Thiên. Còn lại cũng chỉ là dựa vào chút quan hệ tốt mà có chỗ đứng thôi, nhưng tại hội nghị Trung Đông này một chỗ đứng cũng đã làm các bang phái hài lòng.

Trong bốn thế lực lớn, có ba Phương gia chúc đứng ở một bên (chỗ này mình không hiểu, bạn nào biết giải thích giúp nhé. Mình sẽ sửa lại sau), Ngã Mễ đương nhiên không dám phách lối nữa.

Tác phong trước sau như một người đằng cặp bước ra, vẫn còn hời hợt lẫn nhau, hình như Tây Môn Dật cũng đánh thắng một trận, nét mặt rạng rỡ. Trong lúc ra khỏi hội nghị cùng Đinh Tiểu Vũ cười giỡn. Phần đông xã hội đen vừa nhìn biết là con gái duy nhất của thần trộm thế gia, tự nhiên cũng đi lấy lòng.

Thần trộm thế gia cùng hội Liệt Diễm quan hệ thân thiết đã không phải là tin đồn gì nữa. Mặc dù lần này thần trộm Đinh gia không có phân chia địa bàn, nhưng vẫn được quan tâm coi trọng.

Thú vị là Ngã Mễ nhìn Y Hi Nhi không vừa mắt nhưng Johnny Dell cùng Vũ Văn Bác có giao tình, xác thực đối với Y Hi Nhi bằng ánh mắt tương đãi. Ngược lại Y Hi Nhi một lòng bảo vệ Cố Nhã Thuần bởi vì bang Lam cùng hội Liệt Diễm như nước lửa mà trở thành nhân vật đối địch.

Sau một phen kịch đấu cùng Ngã Mễ, Y Hi Nhi chợt phát hiện hình như mình bị kích động đến đầu óc mơ hồ. Cố Nhã Thuần rốt cuộc có cùng Lam Lăng Thiên ngã bài, nói cô bây giờ là Cảnh sát Quốc tế / nếu như là thân phận nằm vùng như lời nói vậy mình như vậy không nhận, chẳng phải là hại cô ấy?

Nhớ tới chuyện này, Y Hi Nhi chợt dạ nhìn Cố Nhã Thuần một cái, trong lòng gào thét.

Vốn mình tính làm người thông minh đến đây nhưng vì không nhận được Ngã Mễ ức hiếp Cố Nhã Thuần khí thế trong nháy mắt đã bộc phát. Xem ra, mình từ đầu tới cuối vẫn còn quá non nớt.

Vốn định là Cố Nhã Thuần nhất định không thể đem mình ăn tươi nuốt sống hoặc là dứt khoát coi như chuyện vừa rồi không có xảy ra, làm như mình không biết đối phương. Dù sao lúc này toàn bộ lời nói thô tục cùng khó chịu đều là tiếng Trung, nhất định, nói họ quen biết cũ cũng được, nói họ cùng là người Trung Quốc hiểu nhau không cần nói cũng có thể.

Nhưng Cố Nhã Thuần lại tự nhiên cùng mình ngồi ở nơi này nói chuyện phiếm, đây là tình huống gì?

Nhìn thấy sự nghi ngờ trong mắt Y Hi Nhi, Cố Nhã Thuần liếc mắt xem thường, “Tôi không nổi giận là bởi vì cô bắt đầu là vì tôi, tôi biết rõ tính cách của và sự thông minh của cô. Cô mặc dù dễ kích động cũng không phải kẻ ngu hơn nữa rất giỏi quan sát nên lúc ban đầu tôi mới tìm cô làm nằm vùng.”

Đây là. được khen ngợi?

Y Hi Nhi có chút không thể tin được.

“Vậy việc tôi vừa làm. Có ảnh hưởng tới kế hoạch của cô?” Y Hi Nhi không dám tin, xác nhận lại tránh khỏi cuối cùng bị Cố Nhã Thuần thay đổi tính cả nợ cũ.

“Cô so với trước kia lớn lên rất nhiều, xem ra Vũ Văn Bác hạ không ít công phu rồi.” Cố Nhã Thuần tán thưởng nói: “Lúc đầu nổi giận cô còn biết nói tiếng Trung khiến cô gái ngoại quốc nghe không hiểu, tới khi được tôi ngầm đồng ý mới dám thật sự nổi giận. Bây giờ còn vội tới đòi bùa hộ mệnh cho bản thân, quả nhiên tinh ranh không ít.”

“A? Đâu có đâu có, chủ yếu là tự tôi thông minh.” Y Hi Nhi cười hì hì.

Nàng vốn là không ngốc thậm chí là thông minh, chỉ là quá lười, lười phải thể hiện mà thôi. Bây giờ bị Vũ Văn Bác kích thích ra ngoài để tự vệ.

Hai người nói tới chỗ này phải phân xe mà đi rồi.

Sau khi hội nghị chấm dứt thì tiếp theo là gì? Đó là đương nhiên là dạ hội rồi.

Mặc dù các tổ chức xã hội đen bị người ta dồn đại nhiệm toàn máu tanh bạo lực lại thêm không có kiến thức, không có đầu óc, hình tượng cao lớn thô kệch nhưng đồ tăng thấp mà thôi. Hôm nay tề tụ ở đây kể ra cũng được coi là các xã hội đen có quyền thế, giàu có không thì cũng là xã hội đen có tiếng tăm. Người đi ra ngoài đều là Nhân Trung Chi Long (những người tài năng, khí thế vượt trội), đương nhiên cũng không thể thiếu các hoạt động tao nhã.

Mặc dù nói là dạ hội nhưng thời gian mở màn trên thực tế cũng là lúc xế chiều, mặt trời còn chưa lặn.

Lúc này, trong sân âm nhạc ưu nhã, ly này ly kia lần lượt hết, kẻ dưới nịnh bợ kẻ trên, thế lực nhỏ nịnh bợ thế lực lớn, thế lực lớn cũng muốn lôi kéo thế lực nhỏ. Các nhà giàu trên mặt rất tự nhiên, tác phong cũng hoà thuận vui vẻ.

Chỉ cần không nhắc tới tiền bạc thì dù là đã từng kẻ thù, ngoài mặt cũng sẽ duy trì tình nghĩa. Tuy là đã từng muốn đưa Vũ Văn Bác vào chỗ chết nhưng Lam Lăng Thiên cũng ở đây hòa hảo chúc mừng Vũ Văn Bác.

“Tính ra, tôi đây đã cương chiều lãnh đạo trực tiếp chỉ huy cô gái của anh rồi, không nghĩ đến hôm nay chạm mặt ở chỗ này.” Lam Lăng Thiên ưu nhã nói, lời nói thông dong lại có ngụ ý.

Tình huống bây giờ, hẳn là đại diện của Cố Nhã Thuần mà Vũ Văn Bác là đại diện của Y Hi Nhi, mặc dù chỉ là chiếm tiện nghi trên lời nói nhưng Lam Lăng Thiên cảm thấy trong lòng rất tốt. Đột nhiên thấy ở bên cạnh cùng hợp tác với người phụ nữ nóng nảy ấy cũng tăng thêm không ít niềm vui.

“Cha, con thắng người một nước. Con thấp hơn Cố đại nhân một cấp cũng là phải, nếu không cái tốt đưa hết cho chúng ta, ông trời sẽ trách phạt.” Vũ Văn Bác đã từng công khai giữa bọn họ là quan hệ cha con mặc dù sau đó đã vượt qua rồi nhưng trong mắt các danh gia bọn họ vẫn là quan hệ cha con tình cảm.

Y Hi Nhi nói xong lời này cố ý tỏ vẻ ngu ngốc, hồ đồ. Cố Nhã Thuần không chịu nổi quay đầu đi chỗ khác, chỉ là phần lớn cũng dung túng. Lam Lăng Thiên tự nhiên thấy mất hứng.

Lẽ ra tâm tư Lam Lăng Thiên sẽ không dễ dàng bị người khác nhìn thấu nhưng hẳn gặp phải con mắt tinh thám linh hoạt của Y Hi Nhi cộng thêm năng cố ý theo dõi, dĩ nhiên đã nhận ra.

Cố ý biểu lộ dáng vẻ ngây thơ nhìn Vũ Văn Bác: “Cha nói có phải hay không? Chúng ta xem trọng khiêm tốn, con nói đã đủ khiêm nhường chứ?”

Y Hi Nhi vốn đang buồn bực, hiện tại vừa vặn phát tiết.

Vũ Văn Bác đứng lúc nhìn thấy Cố Nhã Thuần ở đó khinh thường người phụ nữ bảo bối của anh trong lòng âm thầm khó chịu, hận không thể phẩy tay áo bỏ đi, trên danh nghĩa là con gái nhưng anh đã hợp nhất với Y Hi Nhi lại làm cho Lam Lăng Thiên nhận lấy thua thiệt. Tuy chỉ trên đầu lưỡi nhưng cũng làm cho hắn hơi khó hiểu, bực tức.

Nghĩ tới đây Vũ Văn Bác quay đầu liền thấy Y Hi Nhi cả người mặc một bộ lễ phục màu hồng đào ngắn bó sát người, khẽ mỉm cười một cái. Loại này cảm giác chân thật mà bình thường này hiện tại hẳn đã phải tiếp nhận thành thạo rồi.

Vốn tưởng rằng thế giới của anh vĩnh viễn sẽ cách thế giới của người bình thường rất xa, anh vĩnh viễn cũng không thể nào hiểu rõ cảm nhận của người bình thường. Tại sao phải cười? Tại sao phải khóc? Tại sao phải đau lòng khổ sở? Tại sao phải so đo với người yêu? Một chút tình cảm bình thường thôi nhưng đối với anh đều rất quý giá, hiện tại anh đã hiểu.

Vũ Văn Bác cười một tiếng, Y Hi Nhi càng thêm phách lối, đắc ý: “Tôi nói anh đối với Cố đại nhân nhà tôi khách khí một chút, đừng tưởng rằng cô ấy không có chỗ dựa.”

Cố Nhã Thuần nói móc: “Dựa vào cô có thể dựa vào sao?”

“Tôi không được còn có cha tôi chứ sao.” Chỉ chỉ Vũ Văn Bác. Mặc dù Vũ Văn Bác đối với Cố đại nhân có chút thành kiến tuy nhiên cũng âm thầm trợ giúp Cố đại nhân. Cái này. Có phải trong truyền thuyết nói yêu ai yêu cả đường đi?

“Tôi khinh! Còn cô nữa, chờ tôi nhiệm vụ hoàn thành, cô cẩn thận tôi sẽ trừng trị cô.” Cố Nhã Thuần không chút nào bận tâm Vũ Văn Bác cùng Lam Lăng Thiên trước mặt nói tới thân phận cảnh sát của hai người.

“Cô đừng mà. Đúng rồi rốt cuộc nhiệm vụ của cô là gì?” Lần này kiểm tra đánh giá nội dung đến cuối cùng là cái gì? Tại sao ngay cả Hạ Hải Yến cũng dính dấp vào? Nghĩ đến xui xẻo lại thúc giục Y Hi Nhi muốn hỏi một chút nhưng lại lo lắng ngộ nhỡ cô ấy bại lộ mục tiêu, vì vậy vội vàng uống một ngụm rượu, đề xuống câu muốn hỏi **.

“Chuyện không liên quan cô, bây giờ cô chỉ cần bảo vệ thật tốt bản thân, thân phận của cô, bất cứ lúc nào cũng có thể bị giết, ngàn vạn lần không được xem là trò đùa.” Cố Nhã Thuần không muốn Y Hi Nhi biết quá nhiều, không phải là thân rồi hơn nữa tính cách của cô ấy biết được nhất định sẽ xen vào đến lúc đó càng phiền toái hơn.

Nhưng Cố Nhã Thuần không nghĩ tới Vũ Văn Bác đã sớm bị cuốn vào trong đó, hơn nữa chuyện đã tiến triển theo chiều hướng xấu rồi.

Rất nhanh, Cố Nhã Thuần liền rời đi. Dù sao đây cũng là một bữa tiệc long trọng, cô không thể chỉ cùng một người xã giao, hưởng chi thân phận của cô cũng không thích hợp cùng Vũ Văn Bác tán gẫu lên quá nhiều. Hôm nay đã đủ rồi.

Bữa tiệc tiếp tục, Cố Nhã Thuần không xuất hiện trước mặt Y Hi Nhi nữa. Y Hi Nhi tìm cái gì đó ăn. Trừ Cố đại nhân ra, cô và Đinh Tiểu Vũ nói chuyện phiếm, Y Hi Nhi như thế trải qua hết buổi dạ hội.

Vốn là trong buổi dạ hội Vũ Văn Bác đã làm cho giọt nước cũng không lọt được, vẫn lo có sự cố ngoài ý muốn xảy ra. Dù là cô đi toilet cùng Đinh Tiểu Vũ, anh cũng đứng bên ngoài coi chừng, chỉ sợ có chuyện gì.

Nhưng Vũ Văn Bác ngàn tính vạn tính cũng không tính được sát thủ sẽ mai phục tại buổi dạ hội sau khi chấm dứt, người của mình lần lượt từng người lên xe rồi sau đó từ từ tấn công.

“Bang bang.”

“Ầm.”

“Két..ét..ét.”

Các loại âm thanh ném bom, tiếng súng, tiếng nổ xe hơi nổ lên bốn phía.

Trong nháy mắt tất cả người của mình đã vào trận tuyến.

Hết chương 76

76. Chương 77

Những người được cử đến là hội nghị Trung Đông kinh khủng này tại sao gọi là những phần tử khủng bố? Là vì bọn họ không sợ chết, cái gì cũng dám làm.

Lãnh thổ của mình bị một đám người ngoại lai đến muốn chia phần, các ông trùm không ngồi yên mặc dù xã hội đen tuyệt đối bị người khác ghét cay ghét đắng nhưng dù thế nào cũng là dân trong một nước, hôm nay bị người ngoại lai chia cắt, trong mắt những người kia đã sớm đốt lên ngọn lửa. Vì vậy cùng liên kết đánh trả nhóm người ngoại lai.

Thật ra thì bọn họ cũng không cao cả gì chẳng qua bảo vệ quốc gia sẽ đi kèm lợi ích của mình mà thôi. Trong nước nội chiến thế nào cũng mặc kệ nhưng hiện nay người ngoại đang muốn làm tổn hại đến đất nước, bọn họ nên cùng nhau đoàn kết, không chia rẽ.

Vốn xã hội đen cũng chẳng ưa gì đám chính trị gia trong nước nhưng hôm nay nếu phía chính trị gia ra tay không thắng lợi vậy thế lực phản quốc sẽ tàn phá tất cả đến lúc đó Trung Đông liền hoàn toàn không có quyền tự chủ chân chính, trở thành một tù binh quốc gia. Cho nên mới khí thế hùng dũng tranh đấu đỏ cả mắt.

Qua một giờ sau, vòng vây của bọn người đó không hện mà cùng bao vây một nơi cùng đứng trong trận. Nếu không thể xử lý bọn này thì Trung Đông chợt nổ tung sẽ khiến các phần tử xã hội đen Trung Đông bị lộ ra ánh sáng thậm chí bỏ mạng nơi này.

Y Hi Nhi mặc dù đã có năng lực tự vệ nhưng trước khói lửa chiến tranh nhưng Vũ Văn Bác vẫn lựa chọn đưa cô đến nơi an toàn, không muốn để cô xảy ra bất kỳ chuyện gì.

Nhưng nếu Y Hi Nhi dễ nói chuyện vậy thì Vũ Văn Bác cũng không phải uống phí nhiều lo lắng thế này. Vì vậy nữ chính của chúng ta vì quá nhàm chán nên đã hăng hái theo sát, điều tra, lên đường.

Tại sao thời khắc này Y Hi Nhi cảm thấy vô cùng nhàm chán?

Bởi vì nơi này là trận doanh của xã hội đen. Sau khi tìm được thời điểm tốt liền tạm thời ngưng lánh nạn, bắt đầu tiến tới tấn công nhưng trải qua hai ngày chiến đấu hai bên tổn thất vì vậy tạm đình chiến chuyển qua ám sát.

Mà Vũ Văn Bác là một trong tứ đại thủ lĩnh dĩ nhiên rất bận rộn với các hội nghị tác chiến vì vậy được bảo vệ kỹ lưỡng không thể tham dự vào chiến tranh, Y Hi Nhi nổi nóng liền len lén trốn đi ra ngoài

Có ba lý do. Thứ nhất là cô thật sự nhàm chán. Thứ hai là bị những người có ý chí kích thích. Lần này toàn bộ phụ nữ trong các bang đều ra trận vì các bang phái mang theo không nhiều người lắm cộng thêm đã hy sinh không ít mà đối phương lại có vô số quân tiếp viện, chênh lệch rất to lớn khiến những người phụ nữ luôn được bảo vệ che chở cũng phải tham gia chiến tranh.

Những phụ nữ này mỗi người mỗi vẻ đều rất mạnh mẽ, ngay cả Đinh Tiểu Vũ cũng có bản lĩnh cao cường khiến Y Hi Nhi buồn bực đến nội thương. Nhìn ánh mắt khinh bỉ của Ngã Mễ, Y Hi Nhi dễ nổi nóng cộng thêm những lời nói khiêu khích đến hội Liệt Diễm làm cho Y Hi Nhi nóng lên.

Lý do thứ ba là vì Lam Lăng Thiên nhìn vậy mà không khách khí chút nào, sử dụng Cổ Nhã Thuần một chút xiu thương hoa tiếc ngọc lòng cũng không có. Mặc dù Y Hi Nhi cũng cho là Cổ đại nhân mạnh mẽ hơn hẳn rất nhiều người đàn ông nhưng bản thân vì Cổ đại nhân mà đến làm sao có thể không nóng được. Cổ đại nhân lại chưa biết rõ Trung Đông. Tên khốn Lam Lăng Thiên này lại tự nhiên phái Cổ đại nhân đi làm tiền phong.

Rầm rầm rầm

Rầm rầm rầm

Một người trúng ba phát, có người tới năm phát, một người trong đó trúng hai phát.

Nhìn thi thể ngã xuống Đại Lệ Ti trong mắt chợt lóe lên một tia sáng thoáng qua rồi biến mất.

Không thể tin càng không nghĩ tới Y Hi Nhi có năng lực này. Làm cho đạn bắn ra quẹo cua lại càng không tin Y Hi Nhi bây giờ đã lột xác.

Cô biết Y Hi Nhi được tiếp nhận qua huấn luyện nhưng mấy ngày trước, lần đó người đàn bà này chanh chua chửi bóng chửi gió, gây gổ khiến trong lòng Đại Lệ Ti đối với Y Hi Nhi vẫn là thái độ trên cao nhìn xuống. Cô cho rằng Vũ Văn Bác bị mù mới có thể chọn trúng cô gái này nếu không phải cần hội Liệt Diễm trợ giúp cô tuyệt đối không đồng ý từ hôn.

Mặc dù ngoài mặt nói với mọi người là Đại Lệ Ti bỏ Vũ Văn Bác nhưng trên thực tế cô căn bản là bị Vũ Văn Bác bỏ nhưng cô là Đại Lệ Ti cũng không phải người lòng dạ nhỏ mọn. Nếu Vũ Văn Bác không hiểu cô tốt vậy cô cũng không cần phí tâm tư ở một người không thương mình.

Cho nên cô thản nhiên chấp nhận nhưng cũng không tỏ vẻ cô sẽ giúp Y Hi Nhi.

Hôm nay Y Hi Nhi chết hay sống đối với cô không có liên quan cho nên cô cũng không thèm nhìn tới Y Hi Nhi một cái, trực tiếp rời đi. Bên ngoài còn rất nhiều kẻ địch chờ cô.

Nhìn Đại Lệ Ti im lặng rời đi, Hi Nhi có chút buồn bực.

Hiện tại cô nhìn thấy cảnh này nếu không ở lại giúp một tay hình như cũng không có cách bào nói nổi nếu Đại Lệ Ti quay về nói rằng nói cô không không đoàn kết tổ chức còn thấy chết mà không cứu, cô biết làm thế nào.

Trước kia Đại Lệ Ti đối với mình cũng được coi là tốt mặc dù có sai người ám sát mình một lần nhưng cũng giúp qua mình là một lần, coi như hòa. Nhưng bây giờ là thời điểm cực kỳ cần xã hội đen liên thủ, bọn họ dĩ nhiên là người trên một cái thuyền không thể vì quan hệ riêng của mình mà làm ọi người nghi kỵ .

Nghĩ tới đây Y Hi Nhi lập tức hành động.

Rầm rầm rầm.....

Thình thịch thình thịch

Từng hồi súng một vang lên, Y Hi Nhi chưa bao giờ biết nổ súng là một việc thoải mái như vậy. Không cần lo lắng sẽ bị luật pháp trừng phạt, không cần lo lắng sẽ phải chịu sự khiển trách của lương tâm. Loại cảm giác này còn là tốt vô cùng.

Mẹ kiếp Linh Đánh Thuê đi tìm chết

Mẹ kiếp muốn giết Vũ Văn Bác, muốn đi tìm chết

Mẹ kiếp muốn cho lão nương chết ở xứ người, đi tìm chết

Y Hi Nhi dùng súng lục bắn một hồi trong lòng chợt khẽ sướng một chút ngay sau đó núp vào. Cô không thể phân tâm.

Tại sao. đầu tiên nghĩ đến Vũ Văn Bác rồi sau đó mới nghĩ inh.

Xem ra mình lo cho anh nhiều hơn mình tưởng tượng rồi. đã như vậy lời nói vậy thì đổi mặt đi dù sao ở trước mặt sinh mệnh cái gì đều là như vậy nhỏ bé yếu ớt như vậy xem một chút trước mắt sinh mạng thoáng qua rồi biến mất

Chợt trên chiến trường rất yên tĩnh không có một người nổ súng, tất cả mọi người đều ẩn trốn.

Y Hi Nhi rút dao găm Thụy Sĩ giấu ở bên đùi nhanh chóng quan sát tất cả tình hình chiến trường. Máy sát thủ xã hội đen Italy từ từ bước đến trước mắt chợt hai mắt Y Hi Nhi lóe sáng ngay tại chỗ lẩn qua trốn sau một Container khác phía sau.

Mình ở đây âm thầm quan sát người khác mà xem ra cũng có người đang âm thầm quan sát mình.

Chỉ là tại sao không có tiếng súng?

Chẳng lẽ là Đại Lệ Ti? Mới vừa nghĩ như vậy ánh sáng thoáng hiện trên đôi mắt rồi Y Hi Nhi như cũ ngay tại chỗ lẩn một vòng nhanh chóng rời đi. Mặc kệ vừa rồi có phải Đại Lệ Ti không nhưng là lần này nếu như là kẻ địch vậy chờ cô chính là chính là đạn cho nên Y Hi Nhi không dám xem thường.

Y Hi Nhi mới vừa đứng vững thì chợt thấy một đôi giày quân dụng.

Y Hi Nhi trải qua một lớp học lý thuyết trong đó đề cập tới loại giày quân dụng đặc biệt không sợ lửa không sợ nước không sợ trượt nhưng là chất liệu rất cứng hơn nữa có chứa nhiều chất có hại, mang trên chân sức nặng rất lớn hơn nữa làm gân chân rất đau. Loại giày đặc biệt này chỉ có mấy đoàn lính đánh thuê mới dùng bởi bọn họ đã chuẩn bị trong thời gian dài, sẵn sàng giết người cũng như bị giết cho nên đã sớm vượt qua loại khổ sở này.

Rất rõ ràng người này là kẻ địch mà kẻ địch đang ở sau lưng của mình cùng mình đều nghĩ làm sao để giết đối phương. Tất cả lực chú ý đều dồn vào lỗ tai, chăm chú nghe ngóng cảnh giác.

Ý nghĩ này trong đầu Y Hi Nhi, ngay lập tức Y Hi Nhi đã đem súng lục có bộ phận giảm thanh nhắm ngay đối phương sau lưng mà bắn.

Bùm

Một tiếng vang thật lớn vang lên, Y Hi Nhi nhanh chóng rời khỏi vị trí phi thân đến một Container khác trong lúc đó một Container khổng lồ ầm ầm ngã xuống đất, khói súng nồng nặc bắt đầu bốc lên khắp nơi.

Nhìn lại nơi mình ẩn trốn lúc này, Y Hi Nhi chưa bao giờ nghĩ mình có thể chạy trốn nhanh như vậy. Với cái tốc độ này đoán chừng đi tham gia thể vận hội Olympic gì đó thì Lưu Tường cũng không là gì.

Tiếng gió cùng âm thanh bom đạn ở bên tai lắng dần, Y Hi Nhi dùng đôi tay bảo vệ đầu, bảo vệ bản thân tốt nhất chỉ sợ rằng cô giá yếu ớt nào đó từ khi sinh ra lần đầu sợ cái đầu có chuyện gì bởi âm thanh quá lớn lại thêm bệnh suy nghĩ lung tung của cô. Để mất chức vô địch Olympic hay không không tới lượt cô nhưng mạng mình không thể liều chết xông vào lần nữa. Nếu không đoán chừng thân thể nhỏ bé của cô sẽ tan tành.

Mới vừa rồi cô vốn muốn căn cứ vào vị trí của người kia để nổ súng nhưng cô nhanh chóng phát hiện sau lưng không chỉ là một người mà là có đến mấy người, nếu như cô chỉ có một cây súng lục thì không cách

nào giải quyết được nhiều người như vậy. Lời nói của cô không thể giết chết người, nếu lúc này không có ai đó giúp thì cô thật sự đã chết ở nơi đất khách.

Nghĩ tới đây Y Hi Nhi chợt nhớ rằng hẳn người kia cũng phải ẩn nấp trong chiến trường, dựa vào chút ít kinh nghiệm của mình cô đoán người kia quả nhiên chính là Đại Lệ Ti.

Vốn dĩ Đại Lệ Ti bị bao vây ở đây, lính đánh thuê đã vây chặt cô. Cô là một người có thể đơn độc chiến đấu anh dũng nhưng những thứ khác như chỉ huy thuộc hạ lại không giỏi lắm. Tình huống hiện tại cũng khiến cô không dám tùy tiện hành động, có điều Đại Lệ Ti cũng không có hoảng sợ mà ẩn mình thật tốt. Những tên kia nhất thời không tìm ra được gì cho nên bọn chúng cũng chưa có hành động gì, cho Đại Lệ Ti thêm thời gian và cơ hội.

Y Hi Nhi và Đại Lệ Ti có thói quen giống nhau đều giấu dao trong người, thấy ánh sáng phản chiếu của dao, đoán được Y Hi Nhi đang trốn không thể lên tiếng không cách nào cầu cứu vì vậy Đại Lệ Ti không thể làm gì khác hơn là từng bước một đem thân thể mình tới gần Y Hi Nhi.

Thật may không để cho cô thất vọng ít nhất cả hai người đều đã được an toàn. Đại Lệ Ti thở phào nhẹ nhõm sau đó liền cho Y Hi Nhi một nụ cười lạnh. Đại Lệ Ti chậm rãi ra khỏi nơi ẩn nấp, hai tay nắm chặt súng tiểu liên hướng về phía đoàn lính đánh thuê còn lại mấy tên bắn càn quét một hồi.

Khi Đại Lệ Ti lê một thân thương tích xuất hiện trước mặt Y Hi Nhi, thời điểm thấy được Đại Lệ Ti từ trước tới nay lần đầu tiên có ý tốt mỉm cười với cô, Y Hi Nhi đột nhiên cảm thấy rõ ràng Đại Lệ Ti con mẹ nó sao có nhiều hào quang thế không biết. Vũ Văn Bác có phải mắt trát đầy ghen hay không lại không thích cô gái này.

Đại Lệ Ti một tay đỡ Y Hi Nhi dậy, cô cũng không hy vọng cô gái này bị thương ngay trước mắt mình bằng không thật không làm sao với lời giao phó của Vũ Văn Bác. Lúc này Đại Lệ Ti nghiễm nhiên đã quên mất mới vừa rồi trong nguy hiểm ở trạm kiểm soát mình còn đem mạng Y Hi Nhi đi đánh cược. Cũng may cô ấy có khả năng quan sát tinh tường nhìn ra tên kia trong lúc nguy cấp. Y Hi Nhi cũng không bối rối chuyện cô đánh cược trong giây phút quan trọng đó.

Lần này Y Hi Nhi không tìm được Cố Nhã Thuần nhưng lại tham gia vào đại cuộc của Mafia, lập được công lao làm cho Italy Mafia khiến mọi người rất cảm kích Y Hi Nhi, ngay cả Y Hi Nhi cũng thấy ngại.

Tại sao Y Hi Nhi không tìm được Cố Nhã Thuần theo Đại Lệ Ti trở về? Chẳng lẽ vì cô đột nhiên cảm thấy theo hào quang của Đại Lệ Ti cũng có thể tìm được Cố Nhã Thuần vậy nên lương tâm liền bị chó gặm.

Y Hi Nhi mặc dù trốn ở chỗ cách xa nơi bom nổ nhưng cô đã bị phồng một mảng ở lưng. Cô có cảm giác hối hận sao ra đường mà quên thắt lưng nên giờ mới xui xẻo vậy. Dù vết phồng nhỏ như lòng bài tay nhưng cũng đủ làm cô không thể chịu đựng phải quay về.

Ngược lại gần đó Đại Lệ Ti trên người chỉ có một vài vết thương ngoài da không có bị bỏng hay gì khác. Đó là do Đại Lệ Ti trốn ở cửa đầu hướng gió nên vết thương không có gì đáng kể. Y Hi Nhi trong lòng nổi giận khôn nguôi. Cái hào quang chó má kia không chỉ hung hãn gặm lương tâm Y Hi Nhi lại còn trực tiếp gặm hào quang trên người Đại Lệ Ti. Y Hi Nhi tức giận, lửa bùng cháy bắt đầu cháy lan ra đồng cỏ.

Cô gái này rõ ràng là hại mình mà, đầu tiên ép mình đến chỗ đó nếu như cô đàn một chút thì đã phải chết ở xứ người. Coi như cô thông minh giết lính đánh thuê nhưng cị vết phồng do cô gái độc ác này rồi.

Vì vậy Đại Lệ Ti ở trong lòng Y Hi Nhi lại lần nữa quá ác độc.

Qua một buổi tối thấy Cố Nhã Thuần vẫn không trở lại đại bản doanh tạm thời nên Y Hi Nhi không ngồi yên được.

Cô kích động trút giận lên Lam Lăng Thiên ngay trước mặt.

Y Hi Nhi vừa đến Lam Lăng Thiên chỉ nói đã cho người đi tìm Cố Nhã Thuần.

Mẹ kiếp người đàn ông này là gì không biết? Cô gái kia vì hắn ở bên ngoài liều sống liều chết, hiện tại sống chết không rõ thể mà hắn còn thần nhiên ở trong phòng mình cầm cái máy tính bảng chó má gì đó chơi liên tục. Nhìn vào trò chơi, tên này đầu óc có phải bị hỏng hay không.

Lam Lăng Thiên coi như không có gì lạ, chậm rãi ngẩng đầu nhìn nhặt nhìn Y Hi Nhi, trong mắt nói không rõ là ý vị gì. Thấy thế Y Hi Nhi trong lòng xù lông tức giận.

Cái gì vậy? Cổ Nhã Thuần là đại diện của bang Lam các người ra ngoài, hiện tại người của mỗi bang phái đều trở về chỉ có Cổ Nhã Thuần vẫn còn ở bên ngoài không biết có phải là dụng đồ thủ nguy hiểm không? Hẳn sao có thể ngồi yên không quan tâm đến, Y Hi Nhi kêu gào trong lòng.

Lần này mọi người cùng nhau hợp tác phân công nhiệm vụ vì bang phái rất đông, dù ai cũng không cách nào ra lệnh cho nên mỗi bang phái phái ra một phần lực lượng của mình đi ra ngoài tiến hành đột kích quy mô nhỏ và điều tra ví như Mafia là Đại Lệ Ti lãnh đạo, hội Liệt Diễm là Tây Môn Dật lãnh đạo mà Cổ Nhã Thuần là đại diện cho Lam Lăng Thiên dẫn người đi ra ngoài sao đến nay vẫn không về.

“Đây là chuyện nội bộ bang Lam, hội Liệt Diễm hình như không có quyền hỏi tới.” Lam Lăng Thiên cười nói cũng không tức giận.

Cô bây giờ là lấy lập trường vì bằng hữu Cổ Nhã Thuần mà nói không phải lấy lập trường của hội Liệt Diễm. Con mẹ nó, hẳn cuối cùng có giao dịch gì với Cổ Nhã Thuần mà làm cô ấy muốn giúp hẳn như vậy. Cổ Nhã Thuần vẫn luôn nói với Y Hi Nhi rằng hẳn rất tốt. Kỳ thật cá tính Cổ Nhã Thuần như vậy rõ ràng nhất định là có lý do quan trọng nếu không Cổ Nhã Thuần tuyệt đối không thể cùng xã hội đen hợp tác và giao dịch.

“Vậy cô muốn thì cứ hỏi cô ấy, có lẽ là vì quá yêu ta. Ai bảo tôi đây ưu tú hơn người” Lam Lăng Thiên nói, ánh mắt hướng tới Y Hi Nhi khiến Y Hi Nhi cả người run rẩy như bị điện giật.

Dĩ nhiên Y Hi Nhi không phải run rẩy vì bị điện giật mà là ghê tởm lời nói của hắn ta.

Người thì có thể có khuynh hướng tự yêu mình rất lớn nhưng yêu mình đến mức vô sỉ như thế Y Hi Nhi thật đúng là rất bội phục Lam Lăng Thiên. Hẳn đúng là da mặt dày nhất vũ trụ, không đoán chừng thiên bồng Nguyên soái Trư Bát Giới trong truyền thuyết so ra cũng kém với hắn. Chỉ là ghê tởm thì ghê tởm nhưng chuyện chính sự cũng không thể trì hoãn.

“Vậy anh nhất định là có phương tiện đặc biệt gì đó để có thể liên lạc với cô ấy, anh nói cho tôi biết cô ấy đang ở đâu, ta tự đi tìm.” Y Hi Nhi tiếp tục hỏi.

Mỗi người trên người đều có máy truyền tin nhưng Cổ Nhã Thuần lại đã sớm mất đi liên lạc với đại bản doanh, mỗi bang phái đương nhiên có các hình thức liên lạc đặc biệt. Hội Liệt Diễm có, cô không tin bang Lam không có. Chỉ cần biết Cổ Nhã Thuần ở đâu, cô sẽ không lo lắng nữa.

“Người của tôi không cần tới Y tiểu thư tốn nhiều tâm tư.” Lam Lăng Thiên nhàn nhạt nói một câu rồi đem Y Hi Nhi đẩy ra ngoài cửa.

Tưởng mạnh khỏe là hơn à, chờ có một ngày Cổ Nhã Thuần dẫn người dò xét cả nhà hắn. Hừ, Y Hi Nhi cực kỳ tức giận chỉ vào Lam Lăng Thiên mắng một trận: “Con mẹ nó, đồ lòng lang dạ sói. Sớm biết thế này đã không đến tìm anh. Chớ so với anh có lương tâm, mẹ kiếp đừng để rơi vào tay lão nương nếu không cho người khóc thảm.”

Nói xong Y Hi Nhi tức giận tới mức tự nhận chính mình là người suy nghĩ quá lương thiện nếu không cũng sẽ không tin tưởng Lam Lăng Thiên là người tốt bụng. Con người này sao có thể giống người bình thường dùng ánh mắt đi cân nhắc đâu. Thật là thất sách, dựa vào người không bằng dựa vào chính mình. Y Hi Nhi không làm thì thôi nếu đã làm thì sẽ không có chuyện cô không làm được.

Lam Lăng Thiên thấy Y Hi Nhi xoay người đi cũng không làm gì. Mở máy tính bảng tiếp tục trò chơi, khoe miệng khẽ nhếch lên nụ cười nhặt hình như là tự đắc đắc nói: quả nhiên là mang theo một cô nàng quá phiền phức.

Nghĩ đến cô gái mạnh mẽ Cổ Nhã Thuần đó, Lam Lăng Thiên không khỏi ngăn người tại sao lại nghĩ đến cô ta. Chẳng lẽ trúng độc, không biết bây giờ cái cô gái kia thế nào? Có bang Lam của hắn che chở nên chắc sẽ giúp cô thuận lợi thực hiện nhiệm vụ của mình.

Thời gian từ từ trôi qua nhưng Cổ Nhã Thuần vẫn không có tin tức gì. Trước mắt đã thấy người của những bang phái khác phái đi lần lượt trở về. Y Hi Nhi có chút không bình tĩnh, may mắn Vũ Văn Bác cũng không

rãnh rồi nếu không nhất định đau lòng vô cùng.

Con mẹ nó còn tưởng rằng là người tốt không ngờ lại là một tên khốn kiếp. Cố Nhã Thuần giúp hắn vào sinh ra tử thế mà tên khốn kia cứ thoải mái chơi trò chơi như là con nít mà còn là mấy trò chơi cấp thấp. Đường đường là người đứng đầu của một bang phái làm vậy mà không thấy mất mặt sao?

Nghĩ đến chuyện của Lam Lăng Thiên, Y Hi Nhi liền giận đến hận không thể đem Lam Lăng Thiên rút gân lột da. Nhìn thấy ánh trăng đã nhô lên à Cố Nhã Thuần vẫn là không có tin tức gì, trong lòng càng thêm gấp gáp, rối bời, không biết nên làm sao?

Bây giờ là thời điểm các bang phái hết sức hỗ trợ lẫn nhau nên cô không dám mạo hiểm mang theo người của hội Liệt Diễm ra ngoài tìm Cố Nhã Thuần bởi một khi thực lực hội Liệt Diễm bị tổn thất rất có thể sẽ mang nguy hiểm đến cho Vũ Văn Bác, Y Hi Nhi không dám mạo hiểm.

Một khi hội Liệt Diễm suy yếu không biết Trung Đông còn có thể xảy ra chuyện gì?

Nhưng cô lại phải chờ đợi vô ích, cô không đợi nổi nữa rồi.

Thời điểm Y Hi Nhi sốt ruột đến độ cứ giậm chân, Đinh Tiểu Vũ lặng lẽ cúi lưng xuống kéo kéo vạt áo Y Hi Nhi kéo đi trên hành lang dài.

Hai người nương mình dọc theo hành lang dài, không để cho người khác phát hiện.

“Hai ta qua cửa này ra ngoài” Đinh Tiểu Vũ mở đôi mắt to giảo hoạt nói.

Nhưng. Y Hi Nhi không nghĩ tới Đinh Tiểu Vũ to gan như vậy. Tự nhiên đề nghị hai người bọn họ đi ra ngoài, phải biết hiện tại bên ngoài khắp nơi đều là nguy hiểm có thể hai người sẽ lạng lẹ chết, hy sinh không lường lấy chút nào.

“Cố Nhã Thuần nhà cô trước kia cũng coi là đã bận rộn mà giúp tôi mặc dù không có tình cảm sâu nặng như hai người nhưng chúng ta cũng là đồng nghiệp, giúp cô ấy cũng là việc nên làm huống chi tôi muốn âm thầm ra ngoài, so với dẫn một đám người đi ra ngoài còn an toàn hơn. Tin ta đi.” Đinh Tiểu Vũ thuyết phục Y Hi Nhi.

“Cô xác định sẽ không sao?” Y Hi Nhi do dự một chút nói. Suy cho cùng cô sợ ngộ nhỡ sẽ chết vô ích. Cô không thần thánh có thể vì Cố Nhã Thuần mà chết.

“Dĩ nhiên tôi khẳng định. Đừng quên nghề ban đầu của tôi là gì.” Đinh Tiểu Vũ vươn tay trong tay có một ống nghe nho nhỏ chỉ bằng nửa ngón út.

Đắc ý nhìn ánh mắt nghi ngờ mà Y Hi Nhi quăng tới, Đinh Tiểu Vũ tiếp tục ưỡn ngực kiêu ngạo mà nói: “Thiết bị liên lạc của bang Lam”

Y Hi Nhi vừa nghe cảm thấy ánh rạng đông rực rỡ của thế giới rức thì đã tới rồi.

Kích động ôm chầm lấy Đinh Tiểu Vũ “Có thứ này thật tốt, không sợ không tìm được Cố Nhã Thuần, tôi chỉ sợ hai chúng ta đi ra ngoài mò mẫm xong đến lúc tìm được cũng đã chết nơi đầu đường. Bây giờ thì tốt rồi, tôi sao lại quên mất nghề cũ của cô là gì, sớm biết đã tìm cô không cần đi tìm tên Lam Lăng Thiên để bị khinh bỉ.”

Không dễ gì được nghe người khác bày tỏ như thế, vừa nghe Y Hi Nhi nói Đinh Tiểu Vũ tỏ vẻ rất hả hê. Trên mặt cô ấy viết rõ ràng muốn nhờ cậy. Thần trộm cô có chuyện gì mà làm không được. Nhớ lại năm đó cô đã phi thiềm tẩu bích (công phu cao cường) lên vào nhà các quan lớn trộm biết bao nhiêu đồ, đoán chừng lúc này Y Hi Nhi vẫn còn là một cô nhóc ở góc phòng nào đó sùng bái thần tượng.

Nói không chừng hôm nào về tôi sẽ viết thành một bài hát ca tụng tiểu mỹ Đinh Tiểu Vũ thông minh nhất vũ trụ, tiểu mỹ nữ Đinh Tiểu Vũ công đức vô lượng. Người phụ nữ vĩ đại vậy thật nên viết thành một tử sự để lại cho người hậu thế thưởng thức, khiến người đời cũng lấy cô làm gương sau đó khiến cô trở thành người phụ nữ của thời đại, ngày ngày được người ta đốt hương cung phụng.” Y Hi Nhi vừa nói vừa lúi Đinh Tiểu Vũ lặng lẽ mà rời khỏi.

Đinh Tiểu Vũ hưng phấn chuẩn bị một đồng lớn các thứ, từ bên trong phòng của cô nhảy ra ẩn giấu bao gồm rất nhiều loại súng ống, đạn, các loại vũ khí không rõ, áo da quần da khiến Y Hi Nhi nhìn thấy phải

cũng phải hỏi cô gái này tới Trung Đông một chuyến mà có phải đã đem toàn bộ bảo bối cũng vật tùy thân mang hết tới. Rốt cuộc cô ấy đã trải qua những gì, dù sao cũng là lớn lên trong xã hội đen, là một tên trộm.

Y Hi Nhi nghĩ thầm trong bụng không dám nói ra. Đinh Tiểu Vũ lấy thân phận thần trộm làm kiêu ngạo, lúc này không thể nhảy dựng lên cùng cô lo lắng liều mạng.

Hai người nhân lúc nửa đêm vừa đi vừa bận rộn bàn bạc kế sách cứu Cố Nhã Thuần, không rõ tình huống thế nào, cũng muốn lần nữa để phòng kỹ càng, ngộ nhỡ hai cô gái cùng bộ dạng lén lút ra ngoài lại đang ở phòng hành chính lâu như vậy sẽ có chuyện, sự phối hợp của họ cũng đạt tới trình độ cao. Đinh Tiểu Vũ còn đem một vài mật ngữ và ám hiệu dạy cho Y Hi Nhi.

Ngày sắp sáng.

Hai cô gái ngũ quan tinh xảo mặc áo da ngắn quần da toàn thân bó sát cộng thêm ủng da ống dài đứng trước một tòa nhà. Tòa nhà cao trang bị lớp bảo vệ phòng độc, nhưng có thể nhận ra các tia la-de qua mắt kiếng.

Tòa kiến trúc này có ba tầng lầu cao, một chuông lớn ở bề mặt ngoài trên mặt tường là loại đá nham thạch nào đó xây đắp lên mà thoạt nhìn có một cảm giác không nói được. Dày cộm, cảm giác nặng nề giống như là nhân chứng của thời gian. Y Hi Nhi trong lòng lặng lẽ đặt tên cho tòa nhà này là tháp đồng hồ. Cô đặt một cái tên rất bình thường vì nó đánh thức mọi người dậy. Không có ý gì hay nhưng thắng là ở lời ít ý nhiều mà.

Keng! Keng. Tiếng chuông báo năm giờ sáng vào lúc này vang lên. Âm thanh bình yên không hề tạo ra cảm giác nặng nề nữa.

Đang lúc tiếng chuông vang lên thì đồng thời hai cái bóng màu đen đu dây thép thật trọng, vững vàng giống như rất bình thường bay vụt đến một tòa nhà mới tinh đối diện tòa nhà cao kia.

Đó là tòa nhà chính trị có kiến trúc rất cao, thoạt nhìn ngoài mặt rất bình thường, không có gì lạ tuy nhiên bên trong nó chứa công nghệ cao đạt tới trình độ cao nhất. Bình thường công việc của mọi người trong đó là quyết định sự tồn vong và phát triển của quốc gia, 24h đều có trọng binh (*) canh giữ.

(*) Trọng binh: quân đội hùng hậu

Trọng binh canh giữ tất cả các tầng lầu đặc biệt cửa lớn đại lầu, ngay cả một con con ruồi cũng không vào được huống chi là người tuy vậy vẫn có rất nhiều chi tiết nhỏ sơ suất. Nói cho cùng Trung Đông dù sao cũng là một nơi lạc hậu so với Đinh Tiểu Vũ. Loại này không là gì với Đinh Tiểu Vũ, cô qua lại không ngớt như con thoi giữa các quốc gia phát triển, làm trộm đã gặp không ít công nghệ cao cấp bậc so với nơi này cao hơn nhiều, nơi này trình độ thế này thì căn bản không có gì trong mắt cô.

Tất cả các phòng, lối ra đều được canh phòng nghiêm ngặt trước mặt đối với thần trộm Đinh Tiểu Vũ đều giống như chuyện cười. Cô ăn cắp biết bao nhiêu đồ vật quý giá, trải qua không ít loại người, không ít loại canh phòng nghiêm ngặt, máy móc hiện đại, không chỉ là kiểu giống tòa nhà này hay là không gian bí mật che dấu con mắt mọi người Đinh Tiểu Vũ cũng sẽ tìm được biện pháp trộm ra.

Đinh Tiểu Vũ trước tiên đeo lên một cái bao tay từ trên cao nhìn xuống dây thép lập tức trượt xuống, người nhẹ như yển một thân quần áo màu đen núp ở trong đêm tối căn bản sẽ không có người chú ý tới.

Ba mươi giây sau Đinh Tiểu Vũ vững vàng dừng ở một tầng lầu có lắp kính thủy tinh chống đạn, cô lạnh lùng cười một tiếng rồi đưa tay phải ra mở ra một chốt vốn chỉ là vòng tay bình thường nhưng lại lập tức lấy ra một lưỡi dao. Lưỡi dao nhìn qua như rất yếu kém, nhỏ bé nhưng chạm vào kính thủy tinh chống đạn lại tự nhiên giống như là cắt đậu hũ rất nhanh liền cắt ra một lỗ hổng vừa đủ ột người chui ra chui vào. Vết cắt tổn mất ba mươi giây.

Y Hi Nhi ở đối diện thấy rất rõ ràng, tưởng tượng mình cũng giống như Đinh Tiểu Vũ lập tức đem mình trượt ra đoán chừng loại cảm giác đó cùng khinh công của thời cổ đại không khác biệt gì lớn lắm. Như thế này cũng tốt, có thể trải nghiệm một phen cảm giác bay lượn trong gió.

Đáng tiếc trong quá trình Y Hi Nhi dùng sức không đều đều, ở giữa không trung dừng một chút thiếu chút nữa cả người lật 360 độ. Thật may là cô được coi thông minh như chế tạo bằng máy rất nhanh liền nhận

biết phương hướng cùng với điểm dừng lực sau đó mới chậm rãi trượt đến đích cuối cùng nhưng không kịp nhận được sự giúp đỡ của Đinh Tiểu Vũ lao vào trong vào trong tầng lầu luôn.

Y Hi Nhi vừa tiến vào tòa nhà Đinh Tiểu Vũ lập tức đem một mảnh kính bị cô cắt xuống kia tới khung kính thủy tinh chống đạn lúc này lắp lại giống như là mảnh thủy tinh này chưa từng có bị cắt qua, hoàn toàn hoàn chỉnh. Nếu không có người dùng sức đẩy ra khẳng định là không ai phát hiện. Mà ở nơi như thế này làm gì có người nào ăn không ngồi rồi không có chuyện làm đẩy kính ra một cái xem thử độ kiên cố.

Y Hi Nhi trong mắt lộ ra sự than thở, không nghĩ tới Đinh Tiểu Vũ lại có thể lợi hại như vậy. Quả nhiên là một nhân tài mà. Bình thường này cô ấy nhỏ yếu còn ăn kẹo mè xừng không ngờ hình tượng nhiều chuyện lại lập tức chơi lợi vùng dậy. Cái chiêu thức gì đó rất chuẩn xác hơn nữa kỹ thuật dùng dao điêu luyện gọn gàng như thái rau vậy, vết cắt thật mỏng, thậm chí một chút xúu dấu vết cũng không có lộ ra.

Chỉ là Y Hi Nhi không còn kịp than thở nữa, Đinh Tiểu Vũ đã tự mình lôi cô đi tới hướng cửa phòng.

Họ đi vào bên trong một phòng làm việc hiện tại, muốn ra vào nhất định phải có cái chìa khóa mà ở trong nơi công nghệ cao thế này thì cái chìa khóa không phải thực sự là cái chìa khóa mà là dấu vân tay người.

Khi máy kiểm tra dấu vân tay xuất hiện, Y Hi Nhi sợ hết hồn. Nếu là cái chìa khóa thì còn dễ làm nhưng bây giờ là dấu vân tay, lúc này biết đi đâu tìm dấu vân tay phù hợp đây.

Y Hi Nhi bên này lo lắng cuống cuống thì bên kia Đinh Tiểu Vũ đã cầm hai tấm phim mỏng tại máy tính nào đấy lấy dấu vân tay. Y Hi Nhi vừa nhìn vỡ một cái vào đầu. Đúng vậy ở chỗ này để thực hiện công việc người ta nhất định phải dùng máy vì tính mà dùng máy vì tính làm sao có thể không để lại dấu vân tay.

Khó trách Đinh Tiểu Vũ muốn mình mang theo mắt kiếng này quả thật giống như là máy phát tia X cho thấy trong máy vì tính lưu lại dấu vân tay rõ ràng, Y Hi Nhi lần nữa biểu thị ánh mắt tràn đầy ý kính nể.

Y Hi Nhi rất nhanh nhận lấy dấu vân tay Đinh Tiểu Vũ vừa lấy được, hai người thuận lợi ra khỏi phòng làm việc này.

“Hiện tại Cổ Nhã Thuần ở cái nơi lớn như thế này làm sao tìm được” Y Hi Nhi há mồm nói nhưng không có phát ra âm thanh chỉ có môi nhấp nháy làm cho Đinh Tiểu Vũ vẫn có thể thấy rất rõ ràng cô đang nói cái gì.

Khung cảnh yên tĩnh như vậy, vừa mở miệng khẳng định sẽ có một đám cảnh vệ kéo tới cho nên bọn họ chỉ có thể dựa vào khẩu hình của miệng khi phát âm.

Đinh Tiểu Vũ đưa tay trái ra có đeo một chiếc đồng hồ rất lớn, cô thực hiện mấy thao tác trên đồng hồ hiện ra bản đồ màu xanh lá cây, trong đó ở một nơi hình như có một người mà người kia hình như cử động.

Hai người nhìn lẫn nhau gật đầu một cái, mỉm cười hướng tới phương hướng có người kia mà đi.

Vẫn cho là Đinh Tiểu Vũ sẽ chơi bởi lâu lỏng cùng dây dưa với Đoàn Mộc Triển nhưng cô ấy vốn là thân phận này, vừa ra tay Y Hi Nhi lập tức bội phục sát đất.

Cái gì là Đinh Tiểu Vũ khí phách kiêu ngạo?

Cái gì khoa học kỹ thuật hoàn mỹ của Đinh Tiểu Vũ?

Cái gì là tội phạm Đinh Tiểu Vũ mạnh mẽ?

Cái gì là mắt chó nhìn người thấp của Y Hi Nhi, đoán chừng bị ghen trát đến nổi ánh mắt chỉ có Vũ Văn Bác. Y Hi Nhi cũng là dĩ nhiên không có phát hiện Đinh Tiểu Vũ người ta có khả năng như thế. Quả thật mắt chó của cô mù rồi.

Vừa bắt đầu còn hoài nghi không biết người ta làm thế nào bay lên cũng làm được còn Đinh Tiểu Vũ làm sao lại không làm được chuyện này vì vậy Đinh Tiểu Vũ ở trong mắt Y Hi Nhi chột lên cao rất nhiều, có thể chỉ đứng sau vị trí của Cổ Nhã Thuần.

Mất thấy khoảng cách với mấy người kia càng lúc càng gần, Đinh Tiểu Vũ cùng Y Hi Nhi lại gặp nguy hiểm (*).

(*) trong bản cv là “bị khốn trụ” có nghĩa là bị bao vây, khốn khổ nhưng mình thấy dùng không hợp nghĩa lắm nên sửa lại chút.

Nếu như không phải là mang theo mắt kiếng Y Hi Nhi căn bản không thể biết ở nơi này lại có nhiều tia la-de màu đỏ như vậy giống tuyến báo nguy của cảnh sát giống như vô số dạng hình học giống nhau.

Đinh Tiểu Vũ nhìn thấy có thể gần như nắm chắc là vượt qua được nhưng Y Hi Nhi cho tới bây giờ vẫn chỉ là chịu các huấn luyện nhẹ nhàng Đinh Tiểu Vũ chần chừ nhìn Y Hi Nhi, cô đã nghĩ sẽ có chuyện này xảy ra nhưng không nghĩ tới có hạn chế thời gian.

Tia la-de cứ mỗi phút lại thay đổi một lần nếu không qua được vào phút chốc chuyển đổi thì tất cả tia la-de vừa vận hợp nhất tại một chỗ giống nhau sẽ khởi động công tắc phát ra tín hiệu báo động.

Đinh Tiểu Vũ dùng khẩu hình nhanh chóng truyền đạt ý tứ, Y Hi Nhi chăm chú nhìn.

Đúng lúc hai người định rẽ sang hướng khác thì chợt truyền đến tiếng bước chân. Hai người tại chỗ hoảng hốt.

Mẹ kiếp quả nhiên xui xẻo. Vốn là các con đường này không thông với nhau vậy chỉ cần dời qua một con đường khác là tốt rồi mà tòa nhà này cũng không phải là chỉ có một con đường nhưng bây giờ trước có sói sau có hổ nếu như không tìm cách vượt qua, họ sẽ bị phát hiện.

Y Hi Nhi kiên quyết không đợi Đinh Tiểu Vũ, trực tiếp lao thân tiến vào chính giữa các tia la-de cứ quét tới quét lui.

Y Hi Nhi khê cần rằng liều mạng, nghiêm trọng chính là kích động đến các cơ quan bị người phát hiện mà thôi dù sao đứng ở chỗ này chờ cũng sẽ bị phát hiện còn không bằng thử một lần. Y Hi Nhi mặc dù tuổi sắp 30 nhưng xương đủ mềm cô không tin không qua được trạm kiểm soát này.

Đinh Tiểu Vũ thấy Y Hi Nhi đi vào lập tức cũng đi theo.

Đinh Tiểu Vũ chỉ mất ba mươi giây liền vượt qua mà Y Hi Nhi lại còn đang ở nửa đường, Đinh Tiểu Vũ có chút nóng nảy.

Cô cũng biết này loại công phu nếu như không trải qua huấn luyện gian khổ lâu dài căn bản là không thể làm được trừ khi cô là một cao thủ yoga nhưng đáng tiếc Y Hi Nhi thấy thế nào cũng không giống cao thủ yoga hơn nữa qua được nửa đường vừa rồi đều là nhờ vận khí tốt.

Thời gian một giây một giây trôi qua, Đinh Tiểu Vũ mồ hôi ròng ròng chảy xuống. Y Hi Nhi thở cũng không dám thở mạnh, chuyên tâm nhìn trước mắt toàn là tia la-de đỏ.

“Thần ơi phù hộ tôi đi mặc dù tôi không tính là thiện lương nhưng cũng không có tội ác đa đoan, thật sự có làm ra chuyện gì trái với ý trời thì tất cả hậu quả đều do Vũ Văn Bác một mình gánh chịu đi, anh ấy nhất định sẽ chịu trách nhiệm. Ngàn vạn đem toàn bộ vận tốt tất cả cho tôi bao gồm toàn bộ vận tốt Vũ Văn Bác dồn lên người tôi đi. A di đà Phật.” Trong lòng Y Hi Nhi lặng lẽ lầm bầm, cô cũng không muốn thật sự bị phát hiện.

Đang lúc Y Hi Nhi yên lặng nói thầm thì tia la-de đỏ chợt bắt đầu từ từ thay đổi trong gan tác suất đọng vào đường cong trên người cô rồi dừng lại một phút sau đó thay đổi hình dạng, vị trí.

Đinh Tiểu Vũ tuyệt vọng nhắm mắt lại quả nhiên cô biết kỳ tích bình thường chỉ xuất hiện ở trong chuyện cổ tích, phía trước làm sao xảy ra trên người Y Hi Nhi.

77. Chương 78

Đợi chút?

Tại sao không có tiếng báo động phát ra?

Đinh Tiểu Vũ mở to mắt, Y Hi Nhi đâu?

Đinh Tiểu Vũ cuống lên trong lòng, đột nhiên cảm thấy có một luồng gió xông tới mặt.

Y Hi Nhi ổn định rơi vào người Đinh Tiểu Vũ, vỗ vỗ tay, thở hổn hển một hơi lớn, đợi cô ngẩng đầu nhìn lại tình thế, tia la-de trên mặt đất đã sớm thiết lập lại từ đầu.

Y Hi Nhi lôi Đinh Tiểu Vũ nhanh chóng nấp vào, giây sau, một đội quân xuất hiện.

Thật sự là một đội quân, nghe tiếng bước chân, không hai trăm cũng đến 180 người.

Y Hi Nhi lặng lẽ vỗ ngực một cái, thật may là vừa rồi thông minh, nếu không nhiều người như vậy, không chết cũng tàn phế rồi, còn phải cứu Cố Nhã Thuần mà.

Trong khoảnh khắc nguy hiểm vừa rồi, Y Hi Nhi nhờ vào sự thông minh, tính toán của mình mới có thể vượt qua. Tia la – de màu đỏ thay đổi theo quỹ đạo trong vòng một giây đồng hồ, rất nhanh sẽ dừng lại rồi tiếp tục. Trong một giây đó, cả người cô đột nhiên nhảy lên không trung, rồi rơi xuống đất nhờ lực vạn vật hấp dẫn xảy ra ở mọi thời điểm, dựa vào suy nghĩ nhanh nhẹn, và sự cứng cỏi nên rốt cuộc rơi xuống ở trên người Đinh Tiểu Vũ.

Mẹ ơi! Dọa chết người, thật may là trải qua nhờ Lâm Hựu Lập dạy dỗ, hiện tại trái tim của cô đã có khả năng chịu đựng mạnh mẽ hơn. Cũng may chính mình đã xoay người hít một ngụm khí rồi nếu không lúc này ngay cả sợ hãi cũng không nổi, nghĩ như vậy Y Hi Nhi cảm giác khả năng tùy cơ ứng biến của cô thật đúng là ngày càng lợi hại, càng lúc càng mạnh mẽ hơn.

Y Hi Nhi cho rằng lúc này đã được an toàn nhưng trên vách tường còn lưu lại những dấu chân. Dấu chân không rõ ràng, lúc tối mờ ảo rất khó phát hiện nhưng vừa đến trời sáng sẽ không thể nào che giấu.

Có điều kế hoạch của họ vốn là phải mau rời đi trước khi trời sáng, cho nên cũng không có gì phải tiếc nuối, chờ bọn hắn phát hiện e là các cô cũng sớm đã phải mông chạy lấy người rồi.

Vừa sáng sớm tinh mơ là thời điểm con người ta lơ là, buông lỏng nhất. Cơ thể còn đang mơ màng trong giấc ngủ, không còn tỉnh táo, sáng suốt. Thần kinh cũng không được nhạy bén giống những lúc khác. Bọn họ lựa chọn thời điểm này đột nhập là có nguyên nhân.

Một đội quân đến tuần tra qua loa trước sau không phát hiện khả nghi gì, rất nhanh rời đi.

Thở phào nhẹ nhõm, Y Hi Nhi và Đinh Tiểu Vũ tiếp tục đi về phía có Cố Nhã Thuần. Càng đi càng phát hiện có điều bất thường. Rõ ràng người kia phải đang ở trước mắt rồi tuy nhiên lại không gặp. Dọc theo đường đi cố gắng tránh tuần tra, không thể phát ra bất kì tín hiệu nào, tìm người thế này rất sốt ruột.

Làm một động tác im lặng, Đinh Tiểu Vũ chỉ chỉ lên trần nhà, Y Hi Nhi ngẩng đầu nhìn lên không có cảm thấy nơi này có gì bất thường. Có điều rất nhanh cô lại ngửi thấy một mùi hương đặc biệt, như gần như xa mà cũng rất quen thuộc.

Mọi thứ đều yên lặng, ngay cả tiếng hít thở hai người cố hết sức đè nén vẫn có thể nghe được rõ ràng.

Đinh Tiểu Vũ và Y Hi Nhi liếc nhìn nhau trao đổi thông tin.

Cố Nhã Thuần có phải đang ở trên trần nhà?

Nghi vấn này cứ vây quanh bọn họ. Nếu như Cố Nhã Thuần ở chỗ này thì đội quân mà cô ấy mang tới đâu? Không phải một đám người đều ở trong ống thông gió chứ?

Không thể lên tiếng lại không thể phát ra tín hiệu, tất cả chỉ có thể dựa vào trực giác của các cô.

Đinh Tiểu Vũ rất sốt ruột.

Cuối cùng, Y Hi Nhi nhắm mắt lại cố gắng điều chỉnh hô hấp, tập trung tinh thần cảm nhận mùi hương của Cố Nhã Thuần. Nếu là cô, cô nhất định có thể cảm nhận được.

“Cố gắng lên, Y Hi Nhi! Mày vốn ngang bướng, cố chấp như thế, không thể bị Đinh Tiểu Vũ coi thường. Chính mày muốn liều mạng tới đây cứu Cố Nhã Thuần mà, làm sao chỉ gặp chút khó khăn đã bỏ cuộc!” Y Hi Nhi lẩm nhẩm trong lòng.

Đột nhiên, Y Hi Nhi nhìn vào trần nhà thấy lộ ra một cửa thông gió. Tòa nhà lớn vậy ắt hẳn sẽ có hệ thống kiểm soát điều hòa cho nên có rất nhiều cửa thông gió cách đều nhau.

Đinh Tiểu Vũ rất tin tưởng Y Hi Nhi. Cô lấy vòng tay bằng thép của mình ra, mở chốt mở, hít sâu một hơi rồi đứng lên đui Y Hi Nhi. Cửa thông gió nhanh chóng bị cô cắt ra.

Không đến mười giây đồng hồ Đinh Tiểu Vũ đã nhảy xuống, nhẹ nhàng đỡ Y Hi Nhi xoay người lại, giẫm lên vai mình. Y Hi Nhi đẩy cái cửa ra cả người rất nhanh leo lên.

Đinh Tiểu Vũ mới chỉnh lại tư thế xoay người cũng chuẩn bị leo lên thì chợt một bóng đen đè xuống vì vậy cô rơi ngay xuống đất.

Mặc dù đã là mặc đồ từ loại da mềm, bền bỉ thể nhưng vừa rồi quá đột ngột không thể nào kịp xử trí tốt nên cô bị rơi xuống đất phát ra âm thanh hơi lớn. Trong lòng Đinh Tiểu Vũ có một chút hoảng sợ.

Không còn thì giờ nghĩ chuyện khác nữa, Đinh Tiểu Vũ mở to mắt nhìn vào cửa thông gió. Nửa người Y Hi Nhi chợt rớt xuống, Đinh Tiểu Vũ vội vàng muốn chạy đến đỡ lấy nhưng tức thì Y Hi Nhi đã lên lại. Lúc này Đinh Tiểu Vũ còn không kịp thở, một mạch tiến gần tới.

Cuối cùng người trong cửa thông gió kia có phải là Cố Nhã Thuần?

Thì ra là Cố Nhã Thuần bị dồn đến đường cùng chỉ có thể trốn trong ống thông gió. Bỗng nhiên cô cảm giác được có tiếng động, không biết là địch là bạn. Khi Y Hi Nhi leo lên liền bị cô tấn công. Khi nắm đấm chạm vào ngực Y Hi Nhi thì lập tức nhận ra đó là Y Hi Nhi. Cố Nhã Thuần rất nhanh liền thuận thế kéo Y Hi Nhi lên không đến nỗi ngã liệt nửa người.

Ba người rất nhanh tụ họp.

Hóa ra một mình Cố Nhã Thuần lên vào đây, mấy người của bang Lam hoàn toàn không có ở đây. Lúc thấy Cố Nhã Thuần, cô đang thu dọn đồ đạc.

Thứ gì quan trọng vậy? Tại sao vào thời khắc nguy hiểm như thế còn muốn lấy?

Trong lòng Đinh Tiểu Vũ và Y Hi Nhi rất thắc mắc nhưng không có thời gian cũng không có sức lực để mà hỏi. Hơn nữa họ cũng không thể mở miệng. Chỉ là đôi khi ăn ý chứ bọn họ cũng không thể nào có thần giao cách cảm, đây chỉ là chuyện trong truyền thuyết thôi. Ở thế giới hiện đại này bất kể như thế nào chuyện như vậy cũng không xảy ra.

Giờ trở lại địa điểm ban đầu mới thật sự khó khăn. Y Hi Nhi và Đinh Tiểu Vũ chọn cách tiến vào lặng lẽ còn lúc này đi ra lại lựa chọn đường đi khác mà họ gọi là bị phát hiện rồi cũng không sao, chạy thoát là được rồi. Tháp đồng hồ cao hơn tòa nhà này trượt xuống rất đơn giản. Nhưng vấn đề lúc này là từ chỗ này lên được vị trí cao như vậy quả thật rất khó khăn.

Cho dù tòa nhà này thấp thì ít nhất cũng đến mười tầng, té xuống gãy xương là còn nhẹ. Từ lúc bắt đầu đi các cô chưa từng có ý định quay lại vị trí cũ. Họ chỉ là người bình thường, phim Hollywood thì cũng chỉ là phim, các cô có thể thích xem nhưng chưa đến mức muốn thử thách lòng can đảm giống trong phim. Mạng này vẫn là mạng mình.

Nhưng Cố Nhã Thuần lại cố chấp muốn trở về đường cũ, nôn nóng đến độ dọa hai người kia cũng thấy sợ, trốn ở bên cạnh. Từ xưa đến nay không có ai tự chơi đùa cái mạng nhỏ của chính mình, họ cũng không muốn làm này người đầu tiên. Hơn nữa các cô cũng không phải là người vĩ đại, chết cũng không được người đời ca tụng, cũng không có sách giáo khoa lại nói về hai tên ăn trộm cuối cùng liều mạng mà chết?

Nghĩ đến những hình ảnh đáng sợ vừa rồi, cả người Y Hi Nhi nổi da gà, không dám suy nghĩ nữa. Cô nhìn Cố Nhã Thuần cầu cứu, hi vọng cô ấy bỏ ý nghĩ này đi. Đừng đùa mấy người còn trẻ như cô. Trái tim cô dù mạnh mẽ tới đâu thì cũng chỉ nằm trong cơ thể máu thịt. Cô càng không phải là mèo có tới chín cái mạng.

Cố Nhã Thuần không chịu bàn bạc với hai người kia, cái vòng đeo trên tay của Y Hi Nhi trực tiếp bị cô lấy, thái độ cương quyết, hoàn toàn bỏ qua ánh mắt của Y Hi Nhi. Cố Nhã Thuần không coi qua ý kiến của Y Hi Nhi, trực tiếp dùng ánh mắt hỏi ý kiến Đinh Tiểu Vũ.

Đinh Tiểu Vũ nhìn ánh mắt đầy áp lực của Cố Nhã Thuần, trầm mặc ba giây, cuối cùng gật đầu.

Có lẽ cuộc đời quá suông sẽ rồi, bây giờ thử một lần mạo hiểm xem sao? Biết đâu tạo ra kì tích sẽ đến được thiên đường, Khoa Huyền Tiểu Thuyết đầu viết vậy mà. Mình cũng được xem là người lương thiện chắc

không gặp chuyện xấu gì đâu. Đinh Tiểu Vũ lặng lẽ an ủi mình, hít một hơi thật sâu.

Tòa nhà và tháp bị ngăn cách bởi một ngã tư, ước chừng khoảng 30 mét. Họ đang ở một tầng gác của tòa nhà có độ cao khoảng 20 mét. Tháp đồng hồ từ trên xuống đều bóng loáng và lại tất cả làm từ đá không thể bám vào trừ cây kim lớn ở mặt ngoài của đồng hồ.

Cây kim đồng hồ được đúc từ sắt thép dư khả năng chịu đựng được ba người, Vấn đề là độ cao ít nhất cũng chừng 5 mét. Với độ cao này cho các cô không thể trượt xuống mà ngược lại phải leo lên.

Nhìn tháp đồng hồ, còn năm phút đồng hồ nữa là sáu giờ rồi. Những người ở đây bình thường mặt trời chưa lên thì sẽ không ra khỏi cửa. Cũng chỉ có mấy cụ già thức giấc khi nghe tiếng đồng hồ này vang lên.

Thấy Cổ Nhã Thuần đã bám vào một chỗ khác cố định trên cây kim đang hướng lên trên của tháp đồng hồ rồi tự nhìn lại bản thân, Y Hi Nhi khóc. Hai người kia ít nhất đều có thể qua được, cô thì sao?

Cổ Nhã Thuần chợt cường ngạnh đem hông của Y Hi Nhi quần vào hông của mình, ngón tay thon dài bắt lấy tay của Y Hi Nhi cố định lên hai vai, bộ dạng thật giống Trư Bát Giới công vợ.

Y Hi Nhi bỗng chốc lặng lẽ nghi ngờ, đây có ý gì? Không phải bò qua sao? Công cô cũng có thể bò? Cổ Nhã Thuần từ lúc nào thì mạnh mẽ như vậy? Loại sức lực này, trái đạo lý không?

Đinh Tiểu Vũ cũng âm thầm kinh ngạc, chẳng lẽ không đúng như cô nghĩ, đi qua sao? Không bò thì làm thế nào? Chẳng lẽ họ còn có thể bay qua hay sao? Đinh Tiểu Vũ lặng lẽ xem sau lưng Cổ Nhã Thuần một chút, nhìn thế nào cũng không thấy được có cánh mọc ra? Đừng nói cô ấy, mình cũng không có, cô là do loài người sinh ra, cái thứ đó như cánh chỉ có tinh linh và loài chim mới có. Đánh chết cô cũng mọc không ra được! Đinh Tiểu Vũ khóc không ra nước mắt, hiện tại cô là bị Cổ Nhã Thuần không trâu bắt chó đi cày.

Đang lúc hai người sợ chết kia nghi ngờ lung tung, Cổ Nhã Thuần đã tư thế Đại Bàng giương cánh, phi thân xuống. Tư thế đó, thật sự là thấy phải kinh hãi không hề nhỏ, cảm Đinh Tiểu Vũ sắp muốn rớt xuống.

Phóng theo chiều gió, cảm nhận được gió ở bên tai gào thét, Y Hi Nhi không dám kêu lên, gắt gao cắn môi, tay không dám buông lỏng, dùng sức bám chặt Cổ Nhã Thuần, cũng không sợ như vậy sẽ làm Cổ Nhã Thuần khó chịu hoặc là đau đớn, dù sao bây giờ cũng đang rơi chỉ có thể lựa chọn tin tưởng Cổ Nhã Thuần. Thực là bất đắc dĩ mới phải phó mặc mình vào trong lời nói, nghiêm trọng chính là hóa thân thành ma quỷ kéo càng bao nhiêu người trở thành đệm lưng.

Cảm giác không trọng lượng không phải là lần đầu tiên Y Hi Nhi trải qua, trước đây cô thử cảm giác còn mạnh hơn bây giờ nhưng đó là biết mình đang ở trong tình huống an toàn tuyệt đối. Hiện tại cô và Cổ Nhã Thuần, hai người có sức nặng chừng trăm cân lại hoàn toàn phải dựa vào một mình Cổ Nhã Thuần, cánh tay nhỏ chống đỡ, một hơi cũng chưa dám nuốt xuống.

Thời điểm đến sát mặt đất, cánh tay Cổ Nhã Thuần đã không cách nào chịu đựng nổi sức nặng của cả hai người, chân dài trên không trung chợt đập hai cái, tốc độ nhanh hơn, đồng thời hông của cả hai rời nhau ra, sắp tới sát mặt đất Cổ Nhã Thuần nắm lấy bả vai Y Hi Nhi.

“Buông tay.” Cổ Nhã Thuần khê hô một tiếng, Y Hi Nhi nghe vậy liền buông tay ra.

“Bùm!” một tiếng, Y Hi Nhi bị rơi đến chóng mặt, trời đất quay cuồng, lập tức ngất đi, không thấy rõ sự vật trước mắt nữa sau đó mới cảm thấy trên người rất đau đớn, đau đớn này trong nháy mắt lan ra, hình như đau đến từng tế bào bên trong người, sâu đến mỗi mạch máu.

Cổ Nhã Thuần trên người giảm đi sức nặng của một người tự nhiên nhẹ nhõm rất nhiều, quay đầu nhìn lại Đinh Tiểu Vũ đang sắc mặt nặng nề, cắn răng một cái, hai chân giẫm ở gác chuông, dùng sức lấy đà, Đinh Tiểu Vũ xác định phương hướng nhảy xuống. Cổ Nhã Thuần bắn dây thép lên lại.

Đinh Tiểu Vũ vốn cho là bò qua nên muốn mình cố gắng thì sẽ không có vấn đề gì mà Y Hi Nhi có Cổ Nhã Thuần trợ giúp cũng không có chuyện gì ai ngờ Cổ Nhã Thuần căn bản là tự nhảy xuống nhất thời luống cuống. Tuy nhiên cô cũng cắn răng liều mạng một cái, tung người xuống, với bản lĩnh cầu cô thì nhiều lắm là té gãy xương, nuôi mấy tháng là tốt thôi.

Theo tốc độ rơi xuống, Đinh Tiểu Vũ cảm giác mình không cách nào khống chế lực. Nhìn mặt đất càng ngày càng gần kề, đến lúc đó không thể lập tức mượn lực đàn hồi lại mà chỉ có thể thuận thế mà té, tối

thiếu có thể giảm bớt một chút lực sát thương.

Ý tưởng này mới vừa thoáng qua đầu, Đinh Tiểu Vũ đột nhiên cảm thấy trọng lượng của mình nhẹ đi rất nhiều.

Cảm giác nắm bắt được lực hơn nữa còn nhanh chóng điều khiển được nó, Đinh Tiểu Vũ biết đây là Cố Nhã Thuần chạy tới trợ giúp mình, lòng tin đột nhiên tăng nhiều, năng lượng bùng lên.

Rất nhanh, hai người không tiếng động hạ xuống đường phố, nhanh chóng lại vòng bắn ra dây thép. Cố Nhã Thuần lúc này mới có thời gian đi xem Y Hi Nhi bị ném ở tấm bảng sắt nóc lầu tầng hai.

Y Hi Nhi bị Cố Nhã Thuần từ không trung ném xuống, đáp xuống một tấm bảng trên nóc một công ty du lịch, cả người giắt lầu hai giữa không trung. Lúc Cố Nhã Thuần đã trở lại như bình thường, cô còn không thở nổi.

Vốn là bị Cố Nhã Thuần ột quyền đã là cố chịu đựng, hiện tại cả người nằm trên tấm bảng, trên lưng đoán chừng sớm đã máu thịt không nguyên vẹn.

Cố Nhã Thuần đối với kiểm soát lực đã thành thạo cộng thêm trước đó gánh nặng Y Hi Nhi giảm bớt nhất thời cảm giác nhẹ nhõm rất nhiều, dự đoán với lực lượng của mình có thể giúp Đinh Tiểu Vũ nhưng lúc này tay chân cũng đã phát run.

“Nhảy xuống!” giọng Cố Nhã Thuần ra lệnh xuất hiện bên tai Y Hi Nhi.

Lúc này, chỉ có thể dựa vào Y Hi Nhi tự mình nhảy xuống. Đinh Tiểu Vũ trải qua chuyện lúc này tay chân như mềm nhũn ra, miễn cưỡng mới có thể đứng vững, càng không có sức lực đi đỡ Y Hi Nhi.

Y Hi Nhi đầu óc ngất đi, chợt nghe tiếng Cố Nhã Thuần, bản năng tự phản ứng còn không kịp suy nghĩ đã nhảy xuống rồi.

Loạng choạng một chút, Y Hi Nhi thật vất vả mới đứng vững được nhưng bấp dùi do chợt dùng sức quá độ nên gân bắt đầu co giật.

Bây giờ là thời khắc chạy trốn, Y Hi Nhi đã tới không kịp mở miệng này nọ, kiên cường ra dấu tay thể hiện “OK”, bày tỏ mình không có vấn đề.

Ngày sáng lên rất nhanh, hiện tại Cố Nhã Thuần phải đi tìm kiếm và tập hợp bang Lam.

Thì ra lần này cô mang theo nhiệm vụ mà đến, Lam Lăng Thiên có sức mạnh của Cố Nhã Thuần bang Lam rất đơn giản có thể đạt được mục đích mà không cần lãng phí lực lượng của bang Lam. Cố Nhã Thuần thì dùng đánh nghĩa xã hội đen để che giấu ý định của mình.

Lần này, Cố Nhã Thuần lấy được chính là vũ khí sinh hóa.

Cố Nhã Thuần được cấp trên coi trọng, trực tiếp nhậm chức đặc công đảm nhiệm tình hình quân sự 6 nước, giống Y Hi Nhi cơ bản cũng chưa tham gia huấn luyện kiểm tra đánh giá.

Đây là lần đầu tiên cô làm nhiệm vụ lớn vậy, là nhiều quốc gia châu Á cùng châu Âu bổ nhiệm. Nhiệm vụ của cô chính là mang về vũ khí sinh hóa hơn nữa còn phải hủy diệt căn cứ.

Cả đời này mặc kệ vũ khí hóa sinh thành công nghiên cứu phát triển hay không đối thế giới đều là uy hiếp cực lớn, nhất là nó được buôn bán mở rộng trên các quốc gia, càng thêm uy hiếp cực lớn, tại sao vậy chứ?

Chúng ta vốn là sống được tốt mà, vốn là rất hạnh phúc cũng có rất nhiều tiền, quốc gia càng thêm mạnh mẽ không sợ bị uy hiếp. Bây giờ chợt xuất hiện vũ khí sinh hóa gì đó làm cho người người cảm thấy lo lắng, như vậy sao được? Quốc gia không cho phép có người phá hỏng sự phồn vinh phát triển của họ dựng nên vì vậy Cố Nhã Thuần làm đại biểu ưu tú lên đường.

Dĩ nhiên đội đặc công cũng không phải chỉ có một mình Cố Nhã Thuần vì vũ khí sinh hóa là do nhiều quốc gia cùng hợp tác nghiên cứu cho nên mỗi người được phái đến các quốc gia khác nhau tiến hành các loại biện pháp hủy diệt, xử lý. Những thứ này Cố Nhã Thuần đương nhiên là không nói với Y Hi Nhi.

Không thể nghĩ đến, vẫn may mắn tránh khỏi các đoàn lính không ngờ đến thời khắc này lại có thể xuất hiện, Y Hi Nhi trong lòng đã có sự tuyệt vọng.

Những người này lợi hại cô dĩ nhiên biết nhưng trước nay cũng không xem trọng. Đinh Tiểu Vũ giống cô đều là chịu rất nhiều huấn luyện, mặc dù so với Vũ Văn Bác và Cố Nhã Thuần thì đám người trước mặt không đủ để uy hiếp có điều muốn muốn chạy trốn lại là vấn đề, bây giờ không chạm mặt thì tốt hơn.

Mà lúc này, Cố Nhã Thuần cùng Đinh Tiểu Vũ cơ bản không có sức lực để chiến đấu càng không thể chạy trốn, nhìn lại mình một chút, rõ ràng trong ba người thì bị thương nhẹ nhất rồi. Chỉ là. Đối với năng lực của mình, Y Hi Nhi cũng không dám đánh giá cao.

Cố Nhã Thuần ngàn vạn lần không nghĩ tới ở chỗ này gặp binh lính, dù sao nơi đây cũng là một thành phố chính trị, cơ hồ tất cả các quốc gia cơ cấu các ngành cấp cao là từ những thành phố này phát triển lên, cho nên dù xã hội đen có thế lực lớn đến đâu bình thường cũng sẽ không lựa chọn động thủ ở những nơi như thế này. Nói cho cùng thì cán bộ không phải dễ trêu như vậy, mà xã hội đen cũng không muốn cùng có quan hệ hay vướng mắc gì với nhà nước, nhưng những người trước mắt rõ ràng không thêm để ý đến những quan viên kia, trên tay cơ hồ đều là AK47, một khi toàn bộ cùng khai hỏa chỉ sợ cả con đường này cũng đều bị liên lụy. Đôi mắt nhú lại, Cố Nhã Thuần theo thói quen đem Đinh Tiểu Vũ cùng Y Hi Nhi kéo ra phía sau, vươn mình ra trước.

Chỉ là lúc này Y Hi Nhi làm sao còn có thể lệ thuộc vào Cố Nhã Thuần, cô phải kiên cường cùng Cố Nhã Thuần kẻ vai chiến đấu, Đinh Tiểu Vũ vốn thân như nhũn ra nhưng nguy hiểm trước mặt cũng đã biến thành kiên cường, tay rất nhanh giờ súng lên, bày ra tư thế phòng vệ, quyết không yếu ớt lui về phía sau.

“Rầm rầm ——”

“Ầm ầm ầm.”

“Đôm đốp đôm đốp!”

“Ầm ầm ầm!”

“Rầm rầm rầm rầm rầm rầm!”

Gần như cùng một thời điểm, tất cả các hỏa lực trong nháy mắt đều được khai hỏa.

Y Hi Nhi rất nhanh liền nghe ra âm thanh không đúng từ đám người đó, mặc dù lính đánh thuê thì vũ khí giống nhau nhưng họ thì nếu có ba người cầm súng thì đều là súng khác nhau, mà các loại súng đó cũng không thể có tiếng súng như vậy, rất hỗn loạn rồi sau đó lại có trật tự bình thường.

Nhưng tình thế bây giờ không cho phép họ nghĩ nhiều.

Chỉ trong vài giây, ba người đã rất ăn ý, đạt tới độ cao phối hợp nhuần nhuyễn. Nếu không có cách nào trốn tránh vậy thì đối mặt đi, thay vì chờ thì chi bằng ra tay trước chiếm lợi thế. Vì thế ba người không chút do dự nổ súng bắn chết mấy tên kia, cũng ngay lúc họ nổ súng thì có những tiếng súng khác xen vào.

Người tới còn chưa thấy rõ hình dạng đã đánh ngã mấy chục tên lính, kỹ thuật bắn súng rất cao, chắc chắn xạ kích từ xa như vậy cũng gây tử vong, xem ra mệnh của bọn họ chưa đến đường cùng, có cứu viện giúp đỡ.

Y Hi Nhi chưa bao giờ cảm thấy tử vong cùng chém giết gần đến thế, cô mỗi một lần bắn về phía trước mặt đều có một sinh mạng biến mất, Y Hi Nhi dần dần chết lặng, thậm chí không còn cảm thấy âm thanh gì chỉ cảm thấy nếu muốn sống thì phải bắn chết những người trước mặt nếu không người chết sẽ là cô.

Trước mắt Y Hi Nhi hiện lên bóng dáng của Vũ Văn Bác. Anh cứ như vậy mỉm cười nhìn cô, đưa tay về phía cô dường như muốn mang cô đi đến nơi ấm áp nhất.

Cố Nhã Thuần chống đỡ đến hơi cuối cùng, đem tất cả tinh lực tập trung không để cho ý thức của bản thân tiêu biến, cô không thể chết ở chỗ này. Muốn chết cũng phải đợi cô làm xong tất cả những chuyện cô muốn làm và những chuyện cô phải làm. Muốn chết cũng phải là do cô, Cố Nhã Thuần chuẩn bị xong mọi thứ rồi mới chọn thời điểm chết. Muốn chết cũng phải đem hai người phụ nữ ngu ngốc này thật an toàn thoát khỏi đây rồi sau đó mới có thể chết.

Khói lửa bay tán loạn, máu tươi giống như là hồng thủy từ trên trời giáng xuống, Đinh Tiểu Vũ mỗi lần bắn chết một người cũng cảm giác như mình sắp đã ngất đi. Mặc dù là người thừa kế duy nhất của thần

trộm thể gia nhưng từ nhỏ đã được bảo vệ rất tốt, đánh cược với sinh mạng thể này với cô là lần đầu tiên. Tính ra, Đinh Tiểu Vũ so với Y Hi Nhi còn đơn thuần và sạch sẽ hơn, trên tay cô chưa bao giờ dính qua máu tươi hay sinh mạng.

Nhưng sợ lại làm cho cô càng thêm kiên cường. Tựa như không bị khống chế, người cô tự phát hiện được toàn bộ nguy cơ, sinh lý của chính mình đã bắt đầu tiến hành đề phòng, Đinh Tiểu Vũ cơ hồ không cần nghĩ liền nổ súng về phía người trước mặt. Cô dường như không bị ý thức khống chế, chỉ biết là giết giết giết.

Y Hi Nhi cùng Đinh Tiểu Vũ chìm vào ý thức bên trong chính mình, căn bản không biết Đoan Mộc Thác đã đến gần các cô, cũng không biết bao nhiêu lần đạn bay về phía họ đều bị Đoan Mộc Thác chặn xuống. Nếu như không phải Đoan Mộc Thác che chắn thì hai người phụ nữ vốn chỉ biết công kích mà không biết phòng vệ này đã chết sớm không biết bao nhiêu lần.

Một cuộc kịch chiến diễn ra bởi vì có hai cô nàng không muốn sống chỉ biết liều mạng công kích, được nửa giờ đã tiêu diệt tất cả đám lính.

Đoan Mộc Thác nhìn Y Hi Nhi cùng Đinh Tiểu Vũ vẫn còn mê mang lên đạn, trang bị đầy đạn sau đó nổ súng xạ kích, không nói tiếng nào, trực tiếp mỗi người mỗi cú đánh đánh bất tỉnh rồi mang đi.

Cố Nhã Thuần trải qua một cuộc kịch chiến, trên người chảy máu, trên cánh tay trái có một viên đạn mắc bên trong, có điều thật may là nơi này không có khớp xương không ảnh hưởng đến các động tác của cánh tay. Bởi vì đau đớn giúp cô càng thêm tỉnh táo, vốn là thân thể đã sớm mệt mỏi nhưng bị một cỗ ý thức chống đỡ, lảo đảo nhìn về phía Đoan Mộc Thác gật đầu một cái.

“Yểm trợ tôi đến phía tây phố 29 khu bến tàu.” Cố Nhã Thuần mở miệng nói, chính mình tự phát hiện trong tình huống gặp phải đoàn lính đánh thuê lần nữa căn bản không cách nào chạy trốn, cô phải dựa vào người đàn ông ở trước mắt nếu không cô không có cách nào tụ họp thuận lợi với người của bang Lam.

Đoan Mộc Thác ở Russia đã sớm điều tra, tìm hiểu rõ chuyện giữa Cố Nhã Thuần và bang Lam. Dù không phải chính miệng Cố Nhã Thuần nói nhưng chân tướng tất cả mọi chuyện qua đầu óc Đoan Mộc Thác thông minh tuyệt đỉnh này cũng đã hiểu** không dưới mười rồi cho nên rất rõ tại sao Cố Nhã Thuần không trở về đại bản doanh tạm thời mà lại cùng người của bang Lam tụ họp.

Gật đầu một cái, Đoan Mộc Thác biết Cố Nhã Thuần đối với Y Hi Nhi có tầm quan trọng rất lớn cũng biết Cố Nhã Thuần là người nếu như hấn không đồng ý e rằng Cố Nhã Thuần sẽ có một trăm phương pháp khiến hấn đồng ý, thay vì như thế chẳng bằng dứt khoát một chút cho cô chút thể diện. Sau này nói không chừng có ngày mình cần Cố Nhã Thuần đấy.

Có Đoan Mộc Thác giúp một tay, Cố Nhã Thuần rất nhanh người của cùng bang Lam tụ họp hơn nữa đã trở lại đại bản doanh.

Chờ Y Hi Nhi sau khi tỉnh lại, tất cả người trong cuộc đều tốt giống như chưa từng xảy ra trận kịch chiến nào, giống như Đinh Tiểu Vũ cùng Y Hi Nhi chưa từng có nửa đêm leo tường đi ra ngoài cứu Cố Nhã Thuần mà Cố Nhã Thuần từ trước đến nay đều ở cùng thuộc hạ của bang Lam, mà công lao tiêu diệt một đoàn lớn lính đánh thuê toàn bộ xem như là chạy tới trên người Đoan Mộc Thác.

Cuộc ác chiến kia chết gần 500 tên trong đoàn lính đánh thuê vậy cơ hồ là tất cả người cầu xã hội đen nắm giữ một nửa chiến thắng cộng thêm trước bị tập kích bây giờ dồn bọn họ vào chỗ chết đã không còn lại được mấy người.

Đoan Mộc Thác tiêu diệt phần lớn đoàn lính đánh thuê, hội Liệt Diễm lập tức được mọi người kính nể, là đối tượng để lệ thuộc vào. Vốn là cùng ba thế lực bang phái khác trong tình trạng ngang bằng nhưng tới lúc này cũng lập tức thay đổi.

Vũ Văn Bác nắm quyền lực cao nhất, không cần nhìn trước ngó sau nữa, buông tay chân ra, rất nhanh trực tiếp tấn công đảo Hoàng Long bắt đoàn lính đánh thuê lại, hơn nữa cùng đàm phán cuối cùng chúng thuận lợi rời khỏi Trung Đông, Vũ Văn Bác lập tức trở thành thủ lĩnh xã hội đen của thế giới hắc đạo, người người ủng hộ và tôn sùng anh.

Mà lúc này, Y Hi Nhi đã yên ổn lại. Sau khi Y Hi Nhi tỉnh lại phát hiện một chuyện mà cô chưa từng nghĩ tới đó là Đinh Tiểu Vũ bị mất trí nhớ.

Đinh Tiểu Vũ bị kích thích quá lớn, chưa bao giờ nhuộm máu tươi của người lại lập tức vì bảo vệ mình cùng bnaj bè mà nổ súng bắn chết người, máu tươi kích thích ý thức chế ngự của cô, ý thức cô chỉ biết giết người giết người giết người, không ngừng trang bị đầy đủ đạn, không ngừng nổ súng, không ngừng giết người, từng sinh mạng đều ở trước mắt của cô biến mất.

Đợi cô tỉnh táo lại lần nữa, cô lại quên mất những chuyện này chỉ nhớ chuyện tốt đẹp.

Đinh Tiểu Vũ mất trí nhớ, lại có lựa chọn nhớ những chuyện khác. Ví như cô tự dột nên thân thể. Cô thuê một căn nhà trong hai năm, cô cho là mình là một nhân viên công vụ bình thường, chẳng biết tại sao lại cuốn vào trận chiến tranh này.

Đinh Tiểu Vũ quên mất cha mẹ, bởi vì thời thơ ấu của cô đều là cha mẹ bức bách cô phải tiếp nhận huấn luyện, bởi vì cô là thần trộm tương lai nhưng cô lại không hạnh phúc cho nên lựa chọn quên đi.

Đinh Tiểu Vũ lại nhớ Cố Nhã Thuần, nhớ Y Hi Nhi, nhớ họ đều là đồng nghiệp ở Hạ Môn nhưng cô lại mê mang không biết vì sao đồng nghiệp của cô lại lập tức biến thành nhân vật xã hội đen cuối cùng Y Hi Nhi len lén nhân lúc ban đêm len vào phòng Đinh Tiểu Vũ nói các cô là nằm vùng vậy mới làm Đinh Tiểu Vũ quên được chỉ là cô lại khổ não vì Đinh Tiểu Vũ từ đó liền lười suy nghĩ. Đinh Tiểu Vũ quên mất Đoàn Mộc Triển, đây cũng là điều làm Y Hi Nhi chuẩn bị không kịp.

Theo cách nói của Lâm Hựu Lập, Đinh Tiểu Vũ chỉ là lựa chọn quên đi một chút chuyện cô ấy không muốn nhớ lại nhưng không có lý do gì lại quên mất Đoàn Mộc Triển. Y Hi Nhi không quên ngày đó ở trong gian rửa tay trong nhà vệ sinh cô chứng kiến cảnh kích tình của hai người, Đinh Tiểu Vũ yêu Đoàn Mộc Triển đây là không thể nghi ngờ nhưng. Đinh Tiểu Vũ quên mất Đoàn Mộc Triển đây cũng là sự thật.

Trở lại Kuala Lumpur được nửa tháng, Vũ Văn Bác mỗi ngày càng trở nên bận rộn thêm, mỗi ngày Y Hi Nhi chỉ có thể ở ban đêm mới có thể nhìn thấy anh, cô cũng muốn biết Vũ Văn Bác đang làm những chuyện gì rồi lại không muốn đi hỏi.

Lúc trước Y Hi Nhi không sao cả nhưng bây giờ Y Hi Nhi lại chùn lại một chút, tình yêu sẽ cho người ta dũng cảm rồi lại làm cho người ta trở nên mềm yếu.

Y Hi Nhi bắt đầu sợ chiến tranh giữa chính nghĩa cùng tà ác ngay cả nhìn thấy hình ảnh màu sắc đen trắng cũng sẽ ngăn ra một lúc sau đó cô rất nhanh khôi phục diện mạo vui vẻ, thế nhưng một chút chuyện nhỏ này đương nhiên cũng lọt vào trong mắt của Lâm Hựu Lập.

Lâm Hựu Lập biết giữa Y Hi Nhi và Vũ Văn Bác đã thay đổi không giống trước, biết rất rõ ràng, nhưng lại không thể làm gì .

Nếu như cô là Y Hi Nhi cô cũng sẽ yêu người đàn ông này, bởi vì trong mắt của Vũ Văn Bác thì Y Hi Nhi chính là cả thế giới. Cái thế gian này lại có cô gái nào không rơi vào trong đó đây? Dù cho tình yêu này kết cục không được mỹ lệ, vậy thì phải như thế nào?

Lâm Hựu Lập không dám nói mình rất hiền lành, cũng không phải là người nhiệt tình, nhưng Y Hi Nhi lại đem tất cả phiền não của mình đều nói cho Lâm Hựu Lập. Có lúc nửa đêm khuya khoắt lại bò vào gian phòng nằm ngay bên cạnh của cô, có lúc cô đang nghiên cứu ở phòng nghiên cứu được vật Y Hi Nhi một mình chạy đến bắt đầu nói lảm nhảm, có lúc.

Vô số có lúc rốt cuộc lại để cho Lâm Hựu Lập bộc phát, mặc dù cô không phải thầy thuốc tâm lý, tuy nhiên lại phải chọn thời gian vào lúc trời trong nắng ấm để trị liệu. Trị liệu cho Y Hi Nhi, những thứ này thành tật xấu rồi.

Không đem Y Hi Nhi kéo về đáng vẻ bình thường, Lâm Hựu Lập cảm giác mình rất nhanh sẽ suy nhược tinh thần , không chỉ muốn ứng phó với Tây Môn Dật ** quấy rầy còn phải đối mặt Y Hi Nhi quấy rầy trên tinh thần, cô cảm thấy mình không nổi điên đã là một kỳ tích rồi.

“Cô nằm yên cho tôi, không được cử động tới cử động lui.” Lâm Hựu Lập rống to lên.

Y Hi Nhi vốn là sắp đem mình uốn éo thành bánh quai chèo, cơ thể trải bằng phẳng, ngoan ngoãn nằm không hề cử động, trong lòng lại bắt đầu oán trách, không nhịn được nói ra khỏi miệng: “Cô làm sao lại vô tình như vậy được, thầy thuốc không phải nên cứu chết đỡ thương sao? Tôi đã sắp rồi rầm chết cô cũng không an ủi tôi, liền tính tôi không có cho cô tiền thuốc thang cô cũng có thể ở tư cách bạn bè an ủi tôi mới đúng chứ? Tôi biết ngay mà cô nhất định là để ý chút tiền kia, tình nghĩa lạnh ấm, cái thói đời lúc nào thì mới có thể sau cơn mưa trời lại sáng, lúc nào thì.”

Không chịu nổi Y Hi Nhi lại lần nữa nói lảm nhảm, hơn nữa suy nghĩ ra làm người ta cực kỳ tức giận, Lâm Hựu Lật bò dậy, lập tức Y Hi Nhi kéo lên, đợi không được cuộc sống trời trong nắng ấm, Lâm Hựu Lật cũng không chịu được nữa, trợn mắt nhìn chằm chằm Y Hi Nhi, “Ta cũng không tin vá lại rồi cô còn có thể há mồm.”

78. Chương 79

Y Hi Nhi vừa thấy tính khí nóng nảy trăm năm nổi nóng của Lâm Hựu Lật tự nhiên lên cơn, chẳng phải quá nghiêm trọng sao? Lúc này một phen kích động, trực tiếp lăn lộn trên mặt đất, thật sợ cô gái máu lạnh Lâm Hựu Lật này làm thật lấy ra mình ra may may vá vá.

Ai biểu người ta là Lâm Hựu Lật bản lĩnh, dù là đem cô hành hạ như chó săn rồi cô ấy cũng có biện pháp làm cô trở lại như cũ, sẽ không ai nhìn ra đã từng có dấu vết bạo lực lại đến lúc đó cô cũng không có chỗ khóc lóc kể lể. Ai kêu nhân phẩm của cô không đủ so với Lâm Hựu Lật, đoán chừng sẽ không ai tin tưởng Lâm Hựu Lật làm chuyện ác?

Mạng nhỏ quan trọng hơn, Y Hi Nhi lập tức ngay tại chỗ lăn một vòng, cú ra khỏi phòng ngủ Lâm Hựu Lật.

Nhưng lăn một vòng, không phải lăn ra ngoài cửa đi mà là lăn đến trên ban công. Y Hi Nhi lại muốn khóc, nhân phẩm cô không phải là quá kém sao?

“Tối đây.” Lâm Hựu Lật dù bận nhưng vẫn ung dung mà ngoắc ngoắc tay về phía Y Hi Nhi, mỉm cười nói.

“Tôi còn có chuyện, đi trước nhé.” Y Hi Nhi đâu có ngốc, thật quá khư khăng định đi tới cái rầm, cô gái này trình độ kinh khủng không thua gì Cố Nhã Thuần, nhất là thời điểm tức giận.

Phòng ngủ của Lâm Hựu Lật ở lầu ba, vốn Y Hi Nhi không dám nhảy xuống lầu ba vì cô sợ chết, nhưng sợ nhất không phải là cái chết khi không còn được thở mà là cái bộ dạng sắp buông tay nhân gian rồi mà cũng không ra được bộ dạng sắp chết.

Nhưng hôm nay Y Hi Nhi đã không còn là Y Hi Nhi như lúc trước nữa rồi.

Nhớ ngày đó lúc mới vừa tiến vào trụ sở huấn luyện, nhìn thấy Cố Nhã Thuần từ lầu ba trên ban công nhảy xuống, lúc ấy trong lòng kêu lên một tiếng kính nể, hiện tại cô – Y Hi Nhi cũng rất bản lĩnh, lầu ba thôi mà, hừ, chút chuyện nhỏ.

Tôi nhảy, tôi nhảy, tôi nhảy.

Ah? Cảm giác thế nào lại giống như dặm chân tại chỗ?

Y Hi Nhi ngẩng đầu lên, khuôn mặt Tây Môn Dật phóng đại tươi cười đang ở trước mắt, sợ hết hồn, tỏa ra một luồng khí lạnh.

Theo lý thuyết, Tây Môn Dật anh tuấn tiêu sái ngọc thụ lâm phong (cây ngọc đón gió, chỉ nét kiêu hùng đẹp đẽ của người đàn ông) thấy thế nào cũng đều làm cho người ta cảm thấy hít phải khí lạnh nhưng Y Hi Nhi lại cứng rắn không ngừng há miệng hút khí lạnh, thiếu chút nữa đau hai bên sườn khi thở rồi.

Che miệng lại, Y Hi Nhi cuối cùng không nhịn được cười thật to: “Oa ha ha ha. Mẹ ơi, Tây Môn Dật? Chú(*) là Tây Môn Dật không sai chứ? Ha ha ha. Làm sao chú lớn nhanh như vậy? Có phải trời cao xem chú không vừa mắt đem chú biến ra thế này?”

(*) xưng chú do trước đây vẫn gọi vậy, Y Hi Nhi chỉ thay đổi cách xưng hô với Vũ Văn Bác thôi, đành giữ nguyên.

Chỉ thấy Tây Môn Dật trên mặt trắng bệch một hồi, giơ tay Y Hi Nhi trên cổ áo lên không khách khí chút nào hất ra.

Y Hi Nhi từ trên ban công bị Tây Môn Dật vung ra liền bay đến ghế sa lon vải bông trong phòng ngủ, đầu hướng xuống không chống lên.

Tây Môn Dật hoàn toàn không có ý gì, vốn muốn giải thích gì đó lại bị ánh mắt cảnh cáo của Lâm Hựu Lật ép trở về, anh không đắc tội nổi cô gái Lâm Hựu Lật bạo lực, biểu cảm là chứng minh tốt nhất.

Anh mỗi buổi tối đều tới ăn vụng, mặc dù sẽ chọc Lâm Hựu Lật tức giận cộng thêm sẽ bị đánh nhưng Lâm Hựu Lật ngày ngày nhốt mình ở viện nghiên cứu lại là phụ nữ thì có thể có bao nhiêu hơi sức chẳng qua là gãi ngứa cho anh mà thôi.

Lâm Hựu Lật hình như cũng phát hiện công kích của mình đối với Tây Môn Dật không có bất kỳ tác dụng gì, ngược lại làm cho Tây Môn Dật càng ngày càng lớn lối vì vậy ở trong viện nghiên cứu trêu ghẹo cô cả buổi. Buổi tối hôm đó Tây Môn Dật đối với cô giở trò gì cô cũng làm như không biết, vẫn ngủ yên.

Tây Môn Dật cả đêm ôm mỹ nhân, còn thuận tiện giở trò, mò mẫm trêu ghẹo, sáng ngày hôm sau lại đau khổ nhận ra mặt mình lớn hơn rất nhiều.

Cả khuôn mặt dù vẫn giống lúc trước tuy nhiên nó lại bị sưng lên, mới nhìn giống hệt như cái đầu của cậu con trai cả, mặt thì lớn gấp đôi. Dù thế nào cũng là anh tuấn phong độ ngọc thụ lâm phong, mặt lớn gấp đôi như vậy làm người ta không nhìn ra chút vẻ đẹp nào, khó trách Y Hi Nhi muốn cười Tây Môn Dật.

Sau ngày đó Tây Môn Dật trốn luôn không dám quay trở lại quấy rầy Lâm Hựu Lật, Dịch Đình làm đồng minh chiến hữu của Tây Môn Dật, mấy lần muốn trộm đi thuốc giải nhưng không làm gì được. Lâm Hựu Lật dứt khoát, thẳng thắn nói rằng căn bản không có thuốc giải gì đó bởi vì cô không có nghiên cứu chế tạo.

Vì vậy, Tây Môn Dật không thể làm gì khác hơn là mình tự mình tới gặp cô.

“Oa ha ha, cậu bé à, hôm nay tạo hình không tệ nha, cạo trọc luôn chính là Nhất Hưu(*) ca ca, tệ lắm là bộ dạng thông minh giống Nhất Hưu ca. Nói thật sau khi chú bị sưng lên thì cảm giác rất giống như một con heo, không đúng không đúng là giống như một thằng nhóc.” Y Hi Nhi ôm bụng cười đến không thể cử động. Mỗi lần đều là bị Tây Môn Dật trêu, khó lắm mới được một lần trả đũa, Y Hi Nhi dù đã cười đến đau cả bụng vẫn muốn tiếp tục cười.

(*) Nhất Hưu hòa thượng, ai xem hoạt hình này thì chắc biết, một nhân vật nổi tiếng của Trung Quốc.

“Cô câm miệng cho tôi!” Tây Môn Dật tâm tình đang cực kì xấu, hiện tại anh hận không thể may miệng Y Hi Nhi lại. Tại sao trước kia mình thỉnh thoảng cảm thấy có hoàn hảo với cô gái trước mắt này còn thấy thật đáng yêu? Có phải khi đó mắt hắn không tốt? Hoặc là nha đầu Y Hi Nhi này thật sự là quá kín đáo, cư nhiên đem bản tính ác liệt như thế che giấu đến hoàn mỹ thế, thật sự là đáng ghét đến cực điểm.

Vốn rất hăng hái, vui vẻ nhưng hiện tại bộ dạng sa sút này làm Tây Môn Dật chợt có chút tính khí nóng nảy, hoàn toàn không giống phong cách hồ ly hiểm độc ngày thường.

“Mồm miệng ở trên người tôi, có bản lãnh thì chú vá được..., nếu không. A ha ha ha.” Y Hi Nhi cười đến khoa trương, thật vất vả mới tìm được một chuyện hay làm mình vui vẻ lên chút, làm sao có thể dễ dàng bỏ qua như vậy đây? Đó là chuyện không thể nào, vì vậy, tiếng cười của Y Hi Nhi càng ngày càng khoa trương.

Tây Môn Dật không thể làm gì, cô gái trước mắt thật là đáng ghét tột cùng, tuy nhiên anh lại không thể xuống tay làm thật mạnh trừng phạt nếu không, một cửa ải đầu tiên kia của lão đại liền không qua nổi rồi, bị mang đi Châu Phi nữa khai thác mấy cái mỏ khoáng sản. Chưa kể là khai thác quặng Châu Phi cũng không phải là chuyện đơn giản, thế gian này nào có nhiều mỏ có thể đào được đâu, cho nên hôm nay đành nhịn một chút thôi.

Ngay vào lúc này, Lâm Hựu Lật chợt cầm kim chỉ trong tay, cười híp mắt nhìn Y Hi Nhi.

“Ừ!” Y Hi Nhi lập tức dừng cười to lại, chợt dùng một tay che miệng mình, van xin nhìn Lâm Hựu Lật, trong mắt buồn bã nói: “Đừng! Ta câm miệng còn không được sao?”

“Im lặng là tốt rồi, hai người hôm nay cùng tiến lên cũng tốt, tránh khỏi phải giải quyết từng bước từng bước.” Lâm Hựu Lật nhàn nhạt một câu nói, tự mình đảm nhiệm Y Hi Nhi trên ghế sa lon đối diện.

Lời này vừa nói ra, Tây Môn Dật cùng Y Hi Nhi còn không buồn bực, cái gì giải quyết? Cái gì cùng tiến lên? Ah? Cùng nhau? Đường như cả hai bọn họ bây giờ đều không được Lâm Hựu Lật hoan nghênh, kẻ thù của kẻ thù chính là bằng hữu, nghĩ đến đây, Đoan Mộc Thác ngồi sát vào bên người Y Hi Nhi, Y Hi Nhi lại còn cố gắng đến gần Tây Môn Dật, cơ hồ dính vào trên người Tây Môn Dật rồi.

Ngồi xong một lát, trong lòng Y Hi Nhi sừng sốt, địch kẻ thù của kẻ thù? Hiện tại Lâm Hựu Lật là kẻ thù của cô sao? Không phải đâu? Là? Nội tâm Y Hi Nhi lần nữa hoàn toàn rối loạn, hơn nữa còn là nổi gió loạn hết cả lên.

“Tôi cho cô một vài lời khuyên, trắng hay đen là đối lập, ánh sáng cùng bóng tối nhất định là không thể đồng thời xuất hiện, cá và chân gấu (loại thực phẩm cao sang) không thể so sánh được.” Lâm Hựu Lật nhìn về phía Y Hi Nhi nói, mặc dù vừa bắt đầu thật sự cô không thích cô gái Y Hi Nhi này nhưng theo thời gian chung đụng lâu dài, lại càng bị cái tính không chấp nhận lại mơ hồ của cô hấp dẫn, mặc dù không thừa nhận cùng cô gái ngu ngốc là bằng hữu nhưng trong lòng cũng đã xem là bằng hữu rất quan trọng.

“Tôi.” Y Hi Nhi hiểu Lâm Hựu Lật nói đến cái gì, trắng hay đen không phải là mình và Vũ Văn Bác sao? Mấy ngày nay khác thường có lẽ Lâm Hựu Lật là biết? Biết mình vẫn chưa quyết định trái tim.

Mặc dù bộ dạng Vũ Văn Bác trước mặt cũng không có cái gì thay đổi, nhưng chuyện chắc chắn đã thay đổi, cô không bao giờ nghĩ đến rằng mình sẽ cùng một lão đại của xã hội đen yêu nhau, nhưng, thật có thể không? Đây là cuộc sống thực tế không phải vở kịch, cho dù là vở kịch chỉ sợ cũng là bi kịch không thể nào là kịch vui.

Nghĩ đến Vũ Văn Bác, Y Hi Nhi bắt đầu thông suốt, cô phát hiện mình đối với Vũ Văn Bác yêu so với tưởng tượng của bản thân còn nhiều hơn rất nhiều, nhiều đến mức ở thời khắc sống còn vẫn không xua đi bóng dáng của Vũ Văn Bác, nhiều đến mức hiện tại vừa nhìn thấy Vũ Văn Bác đã cảm thấy hạnh phúc liền muốn bật cười liền muốn phải có, nhiều đến mức chính cô cũng phải giật mình.

Nếu như cô không phải là yêu như vẫn nghĩ vậy cũng tốt, nhưng sự thật cô thật rất thích rất thích.

Càng yêu, trong lòng của Y Hi Nhi càng mâu thuẫn, loại mâu thuẫn này ngày càng chèn ép lương tâm của nàng, nàng phải quyết định lựa chọn, giống như Lâm Hựu Lật nói như vậy, hắc ám cùng ánh sáng là không thể nào cùng tồn tại.

“Tôi nói cô thì hiểu cái gì, hoặc là cô bỏ qua thân phận và quang vinh của mình, tham gia vào hội Liệt Diễm, trở thành người phụ nữ của Vũ Văn Bác, nữ chủ nhân của hội Liệt Diễm, nhưng tiếp đó cô sẽ phải chịu lương tâm khiến trách, cô đã từng là cảnh sát ưu tú, cô do một tay Cố Nhã Thuần tự mình bồi dưỡng thành thuộc hạ, Cố Nhã Thuần mấy lần bất chấp tính mạng cứu cô, một lần kia ở Ý, còn có lần này ở Trung Đông, người nghĩ kĩ một chút, cô ấy bị thuộc hạ làm tổn thương như vậy về sau sẽ như thế nào?”

Lâm Hựu Lật đem sự thật bày ra, giống như con cá nhìn thấy ánh mặt trời sẽ tử vong, những sự thật này kích thích Y Hi Nhi, không để cho cô không thể không đối mặt với mọi chuyện.

Y Hi Nhi nhớ tới Cố Nhã Thuần lúc ở Trung Đông mặc dù là Y Hi Nhi liều chết đi cứu Cố Nhã Thuần, nhưng trên thực tế nếu không có chân tình, Cố Nhã Thuần sẽ không hao tổn hết thể lực giúp cô và Đinh Tiểu Vũ, cũng không bắn nhau đến bị thương, huống chi, phát súng kia vốn là phải bắn vào đầu của cô mới đúng, là Cố Nhã Thuần một tay ngăn cản.

Y Hi Nhi đột nhiên trầm mặc.

Đúng vậy, Cố Nhã Thuần là người mạnh mẽ như vậy, nửa tháng, chắc hẳn vết thương do bị đạn bắn đã sớm lành, chậm trễ không đến tìm Y Hi Nhi là muốn cho cô một chút thời gian để cô tính ngộ? Nhưng cô vẫn cứ mãi ở trong vòng luẩn quẩn.

“Cô không phải chỉ phải đối mặt với những thứ này không thôi, cô đúng là so với lần đầu tôi gặp thì mạnh hơn rất nhiều, trở nên dũng cảm hơn, không cần sự bảo vệ mà còn có thể bảo vệ người khác, thế nhưng trong xã hội đen này lấy mạng ra đánh cuộc với tình hình hiện tại cũng chẳng có giá trị gì, cô phải cẩn thận từng li từng tí trong cuộc sống, mỗi một ngày đều có vô số người muốn cô chết, cho dù được vây cánh Vũ

Văn Bác che chở đi nữa, cuối cùng cũng có giới hạn, huống chi cô cùng Vũ Văn Bác ở chung một chỗ không phải là chuyện của hai người, nữ chủ nhân của hội Liệt Diễm dễ làm sao?”

Lâm Hựu Lật từng bước từng bước mà ép sát, giọng nói sắc bén mà quyết tuyệt, cô phải làm những cái mơ hồ của cô gái này thức tỉnh, không biết là nên hi vọng cô tiếp tục yêu hay là thoát ra ngoài, đứng ở lập trường của bằng hữu, cô hy vọng là về sau, dù sao xã hội đen không phải là nơi dễ sống như vậy, nhất là đứng phía sau một người đàn ông như thế, muốn sống vai đứng thẳng Y Hi Nhi còn kém rất nhiều, cô sẽ rất mệt mỏi.

“Tạm thời không nói người khác, chỉ hỏi một chút Tây Môn Dật được rồi, trong cảm nhận của anh thì nữ chủ nhân của hội Liệt Diễm là như vậy sao? Dẹp bỏ tình cảm riêng tư, anh cảm thấy cô ấy có tư cách làm nữ chủ hội Liệt Diễm sao?”

Lâm Hựu Lật xoay chuyển câu chuyện, Tây Môn Dật thở dài, lặng lẽ lắc đầu.

Quả thật, dẹp bỏ tình cảm ở bên trong, Y Hi Nhi đích xác là không đủ tư cách là nữ chủ nhân cai quản hội Liệt Diễm, làm chủ hội Liệt Diễm phải có sự thông minh quả quyết, không nhất định cô phải quyết định sách lược cao siêu nhưng tối thiểu phải có khả năng bảo vệ hội Liệt Diễm từ trên xuống dưới vài chục vạn đám người rải rác toàn thế giới. Mà Y Hi Nhi thông minh có thừa lại chưa đủ quả quyết, nói cho cùng, Y Hi Nhi dù sao trải qua quá ít chuyện, có thể nàng đang trưởng thành dần nhưng trước mắt xem ra cơ bản không có năng lực kia.

Nhưng cho dù Y Hi Nhi có một ngày làm đến rồi, có tư cách cùng Vũ Văn Bác kề vai chiến đấu rồi liệu khi đó Y Hi Nhi còn có thể vui vẻ sao?

Y Hi Nhi tự mình cũng biết rõ, cho nên không dám nhìn đáp án của Tây Môn Dật, cô chỉ lặng lẽ cúi đầu.

“Được rồi, Vũ Văn Bác rất yêu cô, hẳn nguyện ý vì cô từ bỏ tất cả, cùng với cô ở cái địa phương Hạ Môn nhỏ này trải qua cuộc sống, nhưng cô cảm thấy người kiêu ngạo như Vũ Văn Bác, cái chỗ Hạ Môn này thích hợp với hắn sao? Vũ Văn Bác xác thực là xã hội đen vô vàng tội ác, nhưng bằng lương tâm nói, hẳn thật sự là nhân vật quyết định mọi sách lược, người như vậy tất nhiên phải làm một sự nghiệp to lớn. Cô nghe đây, tôi nói là tất nhiên mặc kệ ở nơi nào, Vũ Văn Bác tuyệt đối không thích hợp với cuộc sống bình thường.” Lâm Hựu Lật không muốn nói tốt cho Vũ Văn Bác, nhưng trên thực tế sự việc như vậy cho nên Lâm Hựu Lật dù nói rồi vẫn là rất bất đắc dĩ.

Nói tới chỗ này, Lâm Hựu Lật dừng lại, Y Hi Nhi cần phải có thời gian suy nghĩ những vấn đề này, tiêu hóa những vấn đề này.

Lời nói nếu nói ra miệng rồi, Y Hi Nhi cũng không thể không đối mặt nội tâm của mình, cô gái này, mấy ngày nay bắt đầu bị lay động, dù sao đón nhận hai mươi năm giáo dục của người ta, không thể nào chỉ bằng một năm này liền thay đổi ý nghĩ của mình, có một số việc là thâm căn cố đế(*), đó chính là quy luật.

(*) thâm căn cố đế: ăn sâu bám rễ, ví với cơ sở vững chắc không thể lung lay

Bất luận là tình yêu vĩ đại đến đâu, ở hiện thực trước mặt cũng sẽ bị khuất phục, nếu như không thể nói lời yêu vậy thì chỉ bằng nhanh chóng dứt ra đi. Nếu như muốn yêu nhất định qua cửa ải này.

Lâm Hựu Lật đứng lên, một lát sau cầm chút nước đá cùng một bình nhỏ tới.

Đem viên thuốc ngâm trong nước đá cho tan ra, lấy ra một cái khăn lông nhỏ làm ướt, sau đó bảo Tây Môn Dật ngẩng đầu lên đắp lên mặt.

Mười phút sau, Tây Môn Dật khôi phục hình tượng anh tuấn tiêu sái ngọc thụ lâm phong.

Lời nói của Lâm Hựu Lật, Y Hi Nhi đang suy nghĩ, Tây Môn Dật tự nhiên cũng ở đây suy nghĩ, quả thật trắng và đen nhất định là đối lập.

Lâm Hựu Lật đây là mượn chuyện tình Y Hi Nhi cùng Vũ Văn Bác nói cho anh biết, giữa họ không chỉ có chênh lệch tình cảm, còn sống ở hai thế giới khác nhau vậy thì sao đây? Nếu như những thứ này có thể trôi buộc cuộc đời anh thì anh đã sớm rời khỏi Vũ Văn Bác, rời khỏi hội Liệt Diễm rồi.

Cho nên những lời này của Lâm Hựu Lật không làm cho anh giác ngộ mà ngược lại, anh càng thêm có lòng tin rồi, bởi vì cử động của Lâm Hựu Lật nói cho anh biết, Lâm Hựu Lật là một cô gái có thể tồn tại trong giới xã hội đen. Anh rút cuộc cũng không cần bận tâm, rút cuộc cũng không cần làm phiền não chính mình toàn tâm toàn ý kéo Lâm Hựu Lật tiến vào thế giới bóng tối này có phải không công bằng đối với cô hay không.

“Em đừng hi vọng tôi bỏ đi suy nghĩ, em không phải là cảnh sát, em là tốt hay là xấu thì xã hội cũng sẽ không phê phán em huống chi em không phải là Y Hi Nhi, em không có nhiều chính nghĩa và tà ác đau khổ như vậy hơn nữa nếu như em không thích thân phận xã hội đen của tôi thì tôi còn có thân phận thiếu tá Trung Quốc. Đúng rồi, rất nhanh sẽ được thăng lên Đại tá, cho nên em đừng dùng lý do này đuổi tôi đi.” Tây Môn Dật bình tĩnh ứng phó.

Tây Môn Dật không phải là Y Hi Nhi, vài ba lời sao có thể đối phó được.

“Tôi biết rõ không thể dễ dàng thuyết phục anh nhưng tôi có chuyện phải nói cho anh biết.” Lâm Hựu Lật nheo mắt lại, tâm tình vui vẻ nói.

“Cái gì?” Tây Môn Dật chợt ngồi thẳng lên, Lâm Hựu Lật cuối cùng có chuyện gì? Lâm Hựu Lật không phải người hay nhân từ nương tay, ngược lại, cô thông minh quả quyết, ngay cả đưa ra những sách lược cao siêu cũng làm được, cho dù là thông minh xảo hoạt như anh cũng nhìn không thấu Lâm Hựu Lật lúc này.

“Ta đã cùng cảnh sát quốc tế liên thủ, chuẩn bị phá hủy căn cứ của các người, đúng rồi, người kia anh cũng biết, là Cố Nhã Thuần.” Lâm Hựu Lật cười cười, nói.

Lâm Hựu Lật không tin như thế này cũng không thể khiến người đàn ông này bỏ cuộc giữa chừng sao?

Lần này, Tây Môn Dật thật là bị Lâm Hựu Lật chơi đùa đến bất tỉnh, anh thế nào cũng không nghĩ đến Lâm Hựu Lật sẽ làm như vậy, cho tới nay không phải là đều rất tốt sao? Lâm Hựu Lật vốn cũng không phải là người của hội Liệt Diễm, dù là ở lại bên trong hội Liệt Diễm cũng là liên quan đến Vũ Văn Bác .

Lần đầu tiên là Vũ Văn Bác bắt cóc Lâm Hựu Lật, lần thứ hai là uy hiếp bức bách cộng thêm ích lợi hấp dẫn, Lâm Hựu Lật mới có thể lần nữa đi tới hội Liệt Diễm , bằng không sau lần đầu tiên cô đã cách xa xã hội đen.

Một công dân tốt cùng cảnh sát hợp tác là đúng, cho nên, Lâm Hựu Lật không có làm sai.

Lâm Hựu Lật nhân cơ hội chữa trị cho Cố Nhã Thuần đã sớm cùng Cố Nhã Thuần đã thành nhận thức chung rồi, mặc dù sau không có gặp lại thế nhưng hai cô gái thông minh tuyệt đỉnh giống nhau một khi đã hợp tác, cũng không phải là đơn giản như vậy.

“Lần này, Vũ Văn Bác giữ lại Cố Nhã Thuần không ra tay nhưng Cố Nhã Thuần là một lòng muốn tiêu diệt hội Liệt Diễm, như vậy hai bên, kết quả sau cùng đương nhiên là Cố Nhã Thuần thắng. Có điều hội Liệt Diễm trải rộng khắp thế giới dĩ nhiên không thể nào lập tức bị nhổ tận gốc, nhưng cũng sẽ bị tổn thất nghiêm trọng, mà tôi, cũng sẽ trở thành kẻ địch của hội Liệt Diễm, anh nên nghĩ cho rõ ràng, anh còn muốn theo đuổi kẻ thù sao?” Lâm Hựu Lật rất tỉnh táo và tàn khốc nói, cô chỉ là làm chuyện mà cô nên làm thôi, cô không có sai, mọi chuyện là đương nhiên.

Xã hội đen vốn là nên bị tiêu diệt!

Tây Môn Dật rất muốn cười to, Lâm Hựu Lật càng tỉnh táo, càng lãnh khốc, càng lễ thẳng khí hùng, Tây Môn Dật càng hài lòng, phụ nữ của anh vốn là không phải là một người bình thường, xã hội đen không phải là nơi tất cả mọi người đều có thể sống được, máu lạnh vô tình mới sinh tồn mà một người phụ nữ thông minh, lãnh huyết vừa đúng xứng với con hồ ly máu lạnh như anh.

Chỉ là vì kịch hay đã mở màn nên anh phải làm chút gì đó mới được.

Dường như diễn một lãng tử si tình cũng không tệ lắm. Vậy cũng tốt, hôm nay không thể diễn anh hùng đành diễn lãng tử si tình vậy, anh không tin Lâm Hựu Lật cuối cùng vẫn không khuất phục anh. Dù sao loại chuyện nhỏ như thế này, để cho người phụ nữ của anh hài lòng một chút đi, có điều có thể sẽ rất nhanh đau lòng.

“Em thật sự không thích tôi sao!” giọng Tây Môn Dật nghe có chút thê lương, ánh mắt ảm đạm đi không ít, Lâm Hựu Lật có chút chột dạ nên không dám ngẩng đầu nhìn thẳng Tây Môn Dật, nếu không dùng ánh mắt sắc bén của cô nhất định có thể nhìn ra chút gì.

Thấy Lâm Hựu Lật không trả lời, Tây Môn Dật không từ bỏ ý định, hỏi tiếp lần nữa: “Em nói cho tôi biết, một chút xíu cũng không có sao? Không có thích qua sao?”

Lâm Hựu Lật kiên quyết lắc đầu một cái, nên đoạn phải đoạn, nếu không sẽ chỉ làm chuyện càng thêm hỏng bét mà thôi.

Thích không? Sớm đã biết thành cái cảm giác gì, cô không phải là thiếu nữ mười tám tuổi, không thích hợp nói những thứ như chuyện tình tình ái ái rồi, chỉ có thích hợp hay không thích hợp mà thôi, Lâm Hựu Lật lặng lẽ tự nói với mình trong lòng.

“Tôi không muốn lừa dối anh, tôi.”

“Không cần nói, tôi hiểu biết rõ rồi, cảm ơn em đã thẳng thắn.” Tây Môn Dật không đợi Lâm Hựu Lật trả lời, trực tiếp cắt ngang, anh sợ đáp án này, cho dù trong lòng biết nhưng chính tai nghe thấy lại là một chuyện khác.

Tây Môn Dật nói xong, có chút chán chường, nắm tóc, không có sự tự nhiên thường ngày, lặng lẽ mà rời khỏi, để lại một bóng lưng có chút chán chường cùng tang thương cho Lâm Hựu Lật.

Lâm Hựu Lật nghe được tiếng bước chân Tây Môn Dật rời đi, không tự chủ giương mắt nhìn lên, nhìn về phía Tây Môn Dật biến mất. Không biết vì sao nhìn thấy vốn là cần tỉnh ngộ, vốn là cần rời khỏi người đó lại chợt có một loại tâm tình không muốn đại khái, có lẽ đây là một loại thói quen. Thói quen là một thứ rất đáng sợ, sẽ làm cho người ta bất tri bất giác bị đắm chìm. Tây Môn Dật vẫn nỗ lực theo đuổi lâu như vậy tới bây giờ cuối cùng cũng không có uống phỉ, chí ít, cô vẫn cảm thấy trong lòng có chút không ổn.

Tự cười giễu mình, Lâm Hựu Lật thu ánh mắt lại, cái loại tình cảm rẻ mạt đó cô không cần.

Cũng chính lúc thu hồi tầm nhìn này, trong ánh mắt lộ ra đôi nét ý vị khó hiểu, trong ánh mắt kia giống như là đang thiêu đốt dâng lên một ngọn lửa nhưng rất nhanh lại ẩn dấu đi.

Y Hi Nhi ở nơi nào đó bị Lâm Hựu Lật kích thích, đợi cô đến lúc cô phục hồi tinh thần thì đã bất tri bất giác đi tới phòng làm việc của Vũ Văn Bác rồi.

Đoan Mộc Triển vừa đẩy cửa đi ra ngoài, ngăn người một chút, trong mắt khê tối một chút, thấy Y Hi Nhi anh liền nhớ cô gái đã từng kề cận của mình hôm nay tự nhiên đã quên anh phải sạch sẽ, mỗi khi nhìn thấy anh dù cố gắng giả bộ ra đáng vẻ thân thiện nhưng trong mắt vẫn rất xa lạ như đang nhắc nhở anh, Đinh Tiểu Vũ đã không còn là Đinh Tiểu Vũ nữa rồi.

Nhường đường cho Y Hi Nhi đi vào, Đoan Mộc Triển mới phát hiện Y Hi Nhi vốn là ánh mặt trời hoạt bát hôm nay lại bày ra bộ dạng mất hồn mất vía, cảm thấy có chút không đúng nhưng anh hiện tại cũng không có thời gian đi qua hỏi. Đến nơi này thì tự nhiên lão đại sẽ quản, anh còn phải nhanh đi tìm phiên toái nhỏ của mình thôi.

Vũ Văn Bác nghe thấy hơi thở cũng biết là Y Hi Nhi, bỏ công việc xuống, ngẩng lên đón tiếp, ôm thân thể mềm mại của Y Hi Nhi thật chặt, vùi mặt vào trong mái tóc rơi lả tả của Y Hi Nhi.

Anh nhìn cũng biết có chuyện, xem ra theo dự liệu vẫn có chuyện xảy ra.

Nhẹ nhàng hôn một cái lên cổ Y Hi Nhi, giọng hơi khàn khàn hỏi: “Cố Nhã Thuần cùng Lâm Hựu Lật liên kết phải không?” Y Hi Nhi nghe được âm thanh lấy lại tinh thần, có chút kinh ngạc, tại sao Vũ Văn Bác biết?

Thấy phản ứng của Y Hi Nhi, Vũ Văn Bác biết chuyện thật sự xảy ra. Gặp phải chuyện như thế khó trách tiểu cô nương đáng yêu của anh hoảng sợ.

“Chớ buồn, anh sẽ rất đau lòng.” Vũ Văn Bác hôn lên đôi ánh mắt đen trong suốt, không nỡ để cô gái mà anh yêu chịu uất ức.

“Nhưng em.” Y Hi Nhi nghẹn ngào, đến giờ phút này, Y Hi Nhi mới vỡ òa, khóc to lên.

Vũ Văn Bác chưa từng thấy qua cảnh Y Hi Nhi khóc lớn như thế, lập tức không biết làm sao, chỉ có thể ôm thật chặt cô, thỉnh thoảng lại vỗ về phía sau lưng của cô, cho cô một cái ôm ấm áp trong ngực.

Y Hi Nhi không khóc thì không sao, lần đầu tiên trong đời khóc lớn liền khóc đến oanh động, cả giờ trôi qua lúc này Y Hi Nhi mới thút tha thút thít ngừng lại, vô dụng giống như một đứa bé, lúc này Vũ Văn Bác giống cây cổ cữu mạng cô, bắt được liền không bỏ được cũng không chịu nổi lỏng tay.

Vũ Văn Bác nhìn cô gái nhỏ nắm chặt mình không thả, trong lòng mềm nhũn, đau lòng vuốt ve đầu Y Hi Nhi.

“Em. Thân phận của chúng ta, em cũng muốn không chú ý tất cả cùng anh ở chung một chỗ. Em vốn luôn như vậy nhưng tới bây giờ mới phát hiện thì ra là như vậy, lại có cảm giác mình thấy thẹn đối với đảng giáo dục, em. em.” Y Hi Nhi đứt quãng nói.

Đúng vậy, vốn cho là mình sẽ không cần để ý bước vào xã hội đen đi theo Vũ Văn Bác nhưng hôm nay cô lại phát hiện mình không làm được, cô không làm được.

Cũng chính vì vậy, cô mới có thể xuất hiện trong lòng cảm giác không xác định và đung đưa. Hôm nay Lâm Hựu Lật chẳng qua là đem cảm nhận nội tâm của cô bộc lộ nói ra ngoài thôi, cho dù Lâm Hựu Lật không nói, những thứ này sẽ cứ ở trong lòng cô ngày một sâu thêm.

“Đồ ngốc, nếu không phải em uất ức trong lòng em nhất định là nín đã lâu rồi đi, tha thứ cho anh không phát hiện sớm, làm em phải chịu uất ức, ngoan, đừng khóc.” Vũ Văn Bác dịu dàng, ấm áp an ủi.

“Em không uất ức, em chỉ cảm giác mình rất xấu, đối với anh không công bằng, em đối với anh như vậy chẳng lẽ anh không chán ghét em sao?” Y Hi Nhi nhìn Vũ Văn Bác, cảm thấy Vũ Văn Bác vì mình không đáng giá.

Ngay cả cô cũng cảm thấy Vũ Văn Bác đối với cô như vậy không đáng giá chẳng lẽ anh không có sao? Tại sao có thể đối xử tốt với cô như vậy chứ?

“Đồ ngốc, có công bằng hay không không phải em nói là được, anh cho tất cả đều là đáng giá, chẳng lẽ em không phải tin anh sao?” Vũ Văn Bác cười rất vui vẻ, có người vì mình suy nghĩ như thế còn có thể so đo được hay mất gì nữa.

“Tin, em tin nhưng em cảm thấy thật có lỗi với anh. Cố Nhã Thuần và Lâm Hựu Lật nếu không phải vì quan hệ với em căn bản sẽ không liên thủ, đều là em hại anh. Em muốn tới đây chỉ sợ anh có thể không quan tâm nhưng còn các thuộc hạ của anh thì sao? Em muốn biết ý bọn họ?”

“Đó là chuyện của anh giao cho anh xử lý là được rồi, em chỉ cần thật vui vẻ ở bên cạnh anh là tốt rồi. Anh chưa từng nghĩ tới sẽ để em phải gánh chịu chuyện này dù chỉ một chút, anh chỉ muốn em có thể tự bảo vệ mình còn lại cứ giao cho người đàn ông của em. Em phải tin tưởng vào người đàn ông em đã chọn chứ.”

“Thế là không công bằng không có đạo lý, em chỉ đi theo anh hưởng phúc, lúc gặp nạn cũng chỉ có một mình anh gánh chịu.” Y Hi Nhi mặc dù bình thường là người chân chó nhưng vào thời khắc mấu chốt lại có khí thế hiên ngang,凛冽.

“Anh không phải là một mình gánh nặng, anh sẽ mang mọi khó khăn của em. Hơn nữa, anh không cảm thấy bất công ngược lại là anh đối với em quá ích kỷ, làm loạn cuộc sống vốn hòa bình yên tĩnh của em, biết rõ em không thích hợp với xã hội đen nhưng vẫn bắt chấp tất cả kéo em vào vực sâu bóng tối này. Nếu như phải nói, anh thật xin lỗi em vì đã để em là người của anh.”

Vũ Văn Bác nhìn ánh mắt của Y Hi Nhi, thâm tình tiếp tục nói: “Chúng ta yêu nhau nhau không có gì sai, chúng ta không cần vì thế mà tự trách. Cố Nhã Thuần đã cứu em một mạng nên lần này anh sẽ thả cô ấy không phải vì em mà vì anh đã nói rồi, mạng của Vũ Văn Bác là của em. Về phần Lâm Hựu Lật, em càng không thể tự trách, muốn trách thì trách anh dùng bạo lực và thủ đoạn ép cô ấy, muốn trách thì trách Tây Môn Dật yêu quá làm cô ấy sợ thôi.”

Lâm Hựu Lật có một ngày sẽ làm ra chuyện bất lợi với hội Liệt Diễm Vũ Văn Bác đã sớm đoán được. Lâm Hựu Lật từ trước tới nay không phải người dễ chịu bị người khác ức hiếp. Vốn là sau khi Y Hi Nhi khỏi

bệnh sẽ để cô rời đi nhưng Tây Môn Dật cũng chịu thả người. Thân là bạn tốt, là huynh đệ, anh hiển nhiên cũng liền thuận theo ý Tây Môn Dật.

Hôm nay, Cố Nhã Thuần tấn công anh chỉ có thể ứng phó thật tốt thôi.

Dĩ nhiên nửa tháng nay anh cũng không phải là ngồi không cũng không có lãng phí thời gian, anh đã hạ thấp nhỏ nhất nguy hại hơn nữa đã dời đi phần lớn các tài liệu quan trọng.

Cho dù Cố Nhã Thuần dẫn đội chống khủng bố quốc tế đến cũng sẽ lục soát được bất kỳ chứng cứ gì. Bây giờ anh không muốn cho Y Hi Nhi biết những thứ này bởi vì thật khó khăn lắm anh mới thấy được mặt dễ thương của cô gái nhỏ này.

Lần này đã không thể đổi mặt trong lời nói, tìm cơ hội lại rất khó khăn, vì tình yêu và hôn nhân của, bảo bối của anh, chỉ đành để em chịu uất ức một chút.

Vũ Văn Bác trong lòng tính toán rất nhiều nhưng Y Hi Nhi lại tuyệt đối không cảm kích.

Y Hi Nhi không những không biết mà còn vì những lời Vũ Văn Bác nói xong cảm động cực kỳ. Phụ nữ mà, không chịu đựng được nhất chính là những lời thâm tình như vậy. Chợt ôm Vũ Văn Bác một cái thật chặt không bao giờ muốn rời lỏng tay ra.

Vũ Văn Bác thuận thế ôm chặt cô, cuồng nhiệt hôn khắp nơi vành tai, gương mặt, cổ, trước ngực.

Rất nhanh, Y Hi Nhi liền bị lửa nóng từ hơi thở bốc cháy lên, thở gấp liên tiếp.

Hơi thở nóng bỏng bao quanh hai thân thể trẻ, bầu không khí ái tình càng ngày càng nồng đậm, càng ngày càng rõ ràng. Y Hi Nhi trong lúc thân thể đang nóng lên rốt cuộc chỉ thuận theo tự nhiên.

Không kịp đợi Vũ Văn Bác, Y Hi Nhi đã động thủ trước cổ Bác từng y phục của Vũ Văn, từng cái từng cái, ái dục tràn ngập trong không trung, nồng nặc.

Gió, cũng ảm rồi.

Không khí, ngưng lưu thông.

Thời gian vào giờ khắc này như ngừng lại.

Trận kích tình này kéo dài đến đêm khuya.

Y Hi Nhi nằm trên cánh tay của Vũ Văn Bác, ngắm nhìn mái tóc dài của mình.

Một cuộc kết hợp thân thể đã làm cô tháo xuống bức tường phòng ngự ở trái tim. Cô bây giờ không phải chỉ là thân thể thay da đổi thịt mà còn từ một cô gái thẹn thùng biến thành một người phụ nữ tràn đầy ý vị, tâm hồn càng thêm được giác ngộ.

Nếu yêu, phải đi liều mạng tranh thủ đi!

Y Hi Nhi cũng không phải là ngồi không, bình đến tướng dỡ, nước đến đất cạn, cô cũng không phải là một người cam chịu số phận nếu không cô sẽ không đi tới ngày hôm nay rồi.

Thật là đáng chết, thế nào trước đây lại đau buồn như vậy đây? Đều là bị Lâm Hựu Lật làm hại nói không chừng là lúc đó bị thôi miên rồi nếu không Y Hi Nhi cô lại như Lâm Đại Ngọc xuân thu đều bị thương.

Cô gái ka quả nhiên là không chọc tới được.

Có điều Y Hi Nhi cũng không phải là dễ đối phó như vậy.

79. Chương 80

Khi Cố Nhã Thuần xuất hiện ở trước mặt Y Hi Nhi lần nữa, cô đi về phía Cố Nhã Thuần với ý đã quyết.

Rất kiên định không chậm trễ chút nào thậm chí không xem qua thái độ của Vũ Văn Bác, quyết đoạn tuyệt làm Cố Nhã Thuần kinh hãi.

Đây tuyệt đối không phải Y Hi Nhi cô biết, người ngu ngốc này mặc dù kích động nhưng vẫn rất cẩn thận, cô không thể không phát hiện Vũ Văn Bác đối với cô ấy là yêu. Mặc dù ghét Vũ Văn Bác nhưng Vũ Văn Bác đối với Y Hi Nhi là yêu, cô alf nguwoif ngoài cuộc cũng thấy rất rõ ràng. Một cô gái không thể nào để tâm bất động mà Vũ Văn Bác cũng không thể không làm cho Y Hi Nhi động lòng.

Nhưng hôm nay cái cô Y Hi Nhi ngốc này cư nhiên nhìn cũng không nhìn Vũ Văn Bác một cái liền đi về phía mình? Đây là vì cái gì?

“Cố đại nhân đã lâu không gặp, cô vẫn mạnh mẽ như vậy, xem xem cô kìa thật nhiều uy phong.” Y Hi Nhi nói lời này không có một chút nhạo báng càng thêm không một chút ghen tỵ ngược lại rất sùng bái, giống bộ dạng trước kia mỗi lần thi hành nhiệm vụ.

Trước kia cô làm nằm vùng, thời khắc quan trọng Cố Nhã Thuần mới xuất hiện, cô cũng nói như vậy rồi đi về phía Cố Nhã Thuần không có ngoại lệ.

Nhưng càng bình thường, càng giống trước đây Cố Nhã Thuần càng hoài nghi.

Dịch Đình không biết gì, ngủ một giấc tỉnh lại thì phát hiện không thấy người hội Liệt Diễm đâu thậm chí giống như nơi đặc biệt này thay đổi không ít, có thứ gì đó giống như thiếu đi nhưng không thể nói rõ.

Khi cô tóc rối bù, mặc quần ngủ khêu gợi đến thất lưng xuống lầu mấy quân trang cường tráng bỗng nhiên xuất hiện, đem cô trực tiếp kéo đến đại sảnh.

Còn đang ngái ngủ trong mộng mơ màng màng Dịch Đình trong đầu chỉ muốn: mẹ nó! Hôm nay bà đây được lợi gấp đôi rồi, tự nhiên xuất hiện đây đàn ông mạnh mẽ, oa, xem bắp thịt này có lực mà thật rắn chắc, thoát nhìn dáng vẻ rất hữu dụng đây hơn nữa tới lập tức cả ba, cũng không biết cô có thể ứng phó được hay không? Dù sao vẫn là lần đầu tiên của cô. Xem ra bộ dạng có nhu cầu tương đối cao, có thể từ chối một cách nhã nhặn không đây?

Ý tưởng trong đầu Dịch Đình thật nhanh xoay vòng vòng, quả thật không phải là những ý nghĩ mà người bình thường thể nghĩ ra được.

Ba cảnh sát chống khủng bố quốc tế tinh anh nhìn bộ mặt mê trai trên mặt ứng đồ của cô gái này trong lòng thoáng qua một loại cảm giác kinh khủng, nơi của Vũ Văn Bác kinh khủng cỡ nào? Cô gái này mới kinh khủng vậy chứ?

“Cái gì? Hi Nhi? Tiểu Vũ? Hai người các cô làm gì đây?” Dịch Đình lúc hoàn hồn lại nhìn thấy là bộ mặt chán ghét của Y Hi Nhi cùng Đinh Tiểu Vũ, không nhận được hỏi.

“Cô vừa rồi không phải là nghĩ nên hiến dâng lần đầu tiên của cô ra sao chứ?” Y Hi Nhi lắc đầu một cái, nhìn bộ mặt mê trai mới vừa rồi của Dịch Đình, 99% là chắc chắn! Đầu năm nay đàn ông nào gặp Dịch Đình thật sự là thật đáng buồn.

“Làm sao cô biết?” Dịch Đình mới vừa tỉnh ngủ, đại não còn tới không kịp hoạt động, nói chuyện không tự nhiên không lịch sự.

“Nói không chừng cô vẫn còn YY muốn lên chú người cảnh sát khá hơn một chút, dù sao thể lực có hạn.” Đinh Tiểu Vũ cười nhạo báng, cô bây giờ đã khôi phục thân phận của mình, hình sự trợ giúp khoa viên chức nhỏ may mắn được lệnh làm nằm vùng, cô ảo tưởng sức lực cầu mình không thua một kẻ nào.

Lúc Đinh Tiểu Vũ nói lời này, có một người trong mắt thoáng qua một tia đau đớn cùng đau thương.

Y Hi Nhi nhạy cảm nhận ra được, nhìn bộ mặt đã ôn hòa của Đoan Mộc Triển gửi ánh mắt an ủi.

Đoan Mộc Triển hồi phục cười lấy một tiếng. Có một số việc anh không có cách nào đoán trước được nhưng anh có thể đền bù tất cả. Trước kia đó là cô gái dính lấy anh làm cho anh không cách nào buông cô ra, về sau, liền đến lượt anh bảo vệ cô. Mặc kệ cô không những chuyện trước kia, anh sẽ làm cho Đinh Tiểu Vũ lại một lần nữa yêu mình, là của mình.

Cố Nhã Thuần nham hiểm tới trước Dịch Đình, thấy Dịch Đình chợt dạ đổ mồ hôi lạnh sau đó mới giật mình tạo dáng vẻ cảm giác giống như chuyện rất nghiêm trọng.

Dịch Đình lúc này mới thấy rõ hoàn cảnh. Đây là một phòng họp khổng lồ nào đó của hội Liệt Diễm, có hai người đang đối đầu nhau. Nam là Vũ Văn Bác bộ dạng rất tao nhã tuy nhiên lại sắc sảo tột cùng. Khí thế làm vua của anh dường như là bẩm sinh, trong lúc không để ý là có thể phát ra.

Mà bên kia là Cố Nhã Thuần, Dịch Đình có gặp qua cô gái này mấy lần nhưng giao tình không sâu, phần lớn là nghe được từ miệng Y Hi Nhi. Trong ấn tượng là một cô gái rất quả quyết làm cho người ta dễ tức giận hơn nữa còn đáng dấp của cô ta cũng không tệ lắm.

Nữ nhân nên giống như cô (Dịch Đình) hoặc là giống Y Hi Nhi mới đúng chứ? Có khuyết điểm mới giống phụ nữ, đáng người giống như ma quỷ cùng gương mặt thiên sứ, kết quả sắp đến 30 vẫn không có thay đổi gì. Còn có Y Hi Nhi, mặc dù đã trưởng thành tuổi cũng lớn nhưng gương mặt rất trẻ con, nhiều tuổi vậy vẫn còn như bộ dạng thiếu nữ dễ kích động. Mấu chốt là hai người bọn họ đều rất cảm phần, sự nghiệp so ra đều thất bại, làm người so ra cũng thất bại, nhân phẩm so ra cũng thất bại, đây mới là phụ nữ.

Xem Cố Nhã Thuần đi, đáng dấp mặc dù không tệ cũng không câu chấp, là cái loại nam nữ đều bị hấp dẫn, cái loại hàng ngày đều bên ba bên ngoài, ngày ngày đánh nhau kiếm cơm ăn da tự nhiên lại đẹp như vậy, đáng ghét! Đáng dấp tốt coi như xong, sự nghiệp còn rất thành công, làm người cũng rất thành công, nhìn xem dẫn đầu binh lính kêu này kêu nọ rất tự nhiên, nhân phẩm càng thêm quả quyết, quan trọng nhất là Lâm Hựu Lập cùng cô ta hợp tác? Cô ta không phải đều không để ai trong mắt sao?

Cái thói đời này thật sự là quá không công bằng! Dịch Đình ở trong lòng vỗ ngực liên tục gào thét.

Ngoài hai người đang đối địch, Dịch Đình mắt không có mù, nhìn rõ hai đội binh lính đang đứng sừng sững đôi như nước lửa.

Khuôn mặt căng thẳng Cố Nhã Thuần chợt thả lỏng, miễn cưỡng dựa vào ghế sa lon bằng da thật, lười biếng hỏi: “Tô lại hỏi nữa, đồ đã chuyển dời đến đâu?”

Vũ Văn Bác giống như là cái gì cũng không biết, bình tĩnh thông thả trả lời: “Cố tiểu thư hình như là hiểu lầm, chúng tôi là công ty Hỏa Vũ, công ty rất nghiêm chỉnh đưa ra thị trường, mặc dù thỉnh thoảng có một vài khách hàng tranh cãi nhỏ nhưng cũng đều là bình thường, chẳng biết tại sao đại đội chống khủng bố quốc tế lại đột nhiên xông tới?”

“Vũ Văn Bác, tôi và anh đã quá rõ ràng, anh là người như thế nào còn cần nhắc lại sao?” Cố Nhã Thuần mất đi phần lớn tính nhẫn nại, Vũ Văn Bác thật sự là quá gian xảo rồi.

“Đa tạ Cố tiểu thư, tôi không quên mình là một công dân Singapore tốt.” Vũ Văn Bác thoải mái mà trả lời, chợt nhớ tới cái gì hỏi: “Một công dân tốt nếu bị uy hiếp có thể báo cảnh sát chứ?”

“Dĩ nhiên! Điều kiện trước tiên là anh thật sự là một công dân tốt, cảnh sát sẽ bảo vệ một công dân tốt nhưng đồng thời trách nhiệm của cảnh sát cũng bao gồm bắt tội phạm phạm pháp không tuân thủ pháp luật.” Cố Nhã Thuần nheo mắt lại, sắc bén nói.

“Cám ơn Cố tiểu thư giải đáp, cô nói vậy tôi liền yên tâm.” Vũ Văn Bác cười nói, giống như rất cảm kích Cố Nhã Thuần.

Cố Nhã Thuần lần này xông tới dẫn theo chừng trăm người chống khủng bố tất tinh anh, ngoại trừ hiện tại mười người trong phòng họp ra, những người còn lại trong quá trình cô và Vũ Văn Bác giằng co đã nhanh chóng đến đại bản doanh của hội Liệt Diễm tiến hành lục soát tất cả các góc bên trong, chỉ cần bị cô lục soát bất kỳ vật nguy hiểm gì hoặc là quân hỏa không nên xuất hiện như lời nói thì cô cũng sẽ không thư thả, bình tĩnh ngồi ở chỗ này, cô nhất định sẽ dùng súng chĩa vào đầu Vũ Văn Bác mà thẳng tay tra khảo.

Vũ Văn Bác cùng Cố Nhã Thuần đối thoại mỗi người một câu qua lại mặc dù nghe rất khách khí lễ độ tuy nhiên nó lại giấu giếm rất nhiều, Y Hi Nhi cũng cảm nhận được.

Vũ Văn Bác, Đoan Mộc Triển đều ở đây nhưng Đoan Mộc Thác và Tây Môn Dật lại không biết ở đâu? Y Hi Nhi chưa hết nghi vấn thì Tây Môn Dật đã xuất hiện rồi.

Tây Môn Dật xuất hiện lần này là một thân quân trang, xem một chút chi tiết trên bả vai Y Hi Nhi biết anh ta đã thăng cấp trở thành Đại tá.

Tây Môn Dật nhẹ nhàng và lịch lãm đi qua đám người, đi theo phía sau có hai mươi mấy bộ binh mặc quân trang. Nhìn y phục đã là cấp bậc Liên Trường rồi, Y Hi Nhi có chút kinh ngạc.

“Cố Đại đội ngưỡng mộ đã lâu rồi, không ngờ nhanh như vậy đã gặp được.” Tây Môn Dật cảm giác như Cố Nhã Thuần rất thân quen.

“Tây Môn Thượng tá mới là uy danh vang dội, có điều ở Singapore mặc quân trang hình như không quá thích hợp?” Cố Nhã Thuần thấy Tây Môn Dật ra hiện trong lòng thầm kêu không tốt.

Tây Môn Dật âm hiểm xảo trá cô không phải là không biết nhất là anh ta hôm nay tự nhiên lại một thân quân trang xuất hiện, báo trước có điềm không tốt. Xem ra lần này sẽ rất ồn ào. Thật may cô là cảnh sát quốc tế nên Tây Môn Dật dù là quân hàm cao hơn cô rất nhiều, nhưng nơi này là Singapore cũng không thể làm gì được cô.

Nhanh chóng có người mang ghế sa lon bằng da thật ghế cùng Vũ Văn Bác và Cố Nhã Thuần tạo thành địa thế tam giác vàng, Tây Môn Dật tự nhiên ngồi xuống.

“Ha ha, tôi vốn là cũng chỉ nghĩ nghỉ phép, nghe người ta nói Kuala Lumpur là một nơi rất tuyệt thích hợp để thư giãn, giải trí nên không chạy đến đó sao được? Ai biết đi chơi còn chưa bắt đầu thì nhiệm vụ đã đến rồi, tôi cũng không còn cách nào khác.” Tây Môn Dật ứng phó rất tự nhiên, thành thạo.

“Không biết Tây Môn Đại tá tới đây muốn làm gì?” Vũ Văn Bác làm bộ như bộ như không biết tại sao Tây Môn Dật lại tới đây, lễ phép hỏi.

“Vũ Văn chủ tịch ngưỡng mộ đã lâu, bạn bè của tôi cho tôi biết ngài là từ thiện rất nổi tiếng ở Singapore, có thể gặp được thật sự là may mắn. Tôi muốn rất nhân dân cũng sẽ như tôi cảm kích ngài.” Tây Môn Dật như là cố ý muốn chọc giận Cố Nhã Thuần. Lúc nói mắt không nhìn Vũ Văn Bác mà lại là nhìn Cố Nhã Thuần.

“Mọi người mắt rất sáng, người nào nên cảm kích trong lòng bọn hân rất rõ ràng.” Cố Nhã Thuần hừ lạnh một tiếng.

“Ha ha, Cố Đại đội nói đúng, người nào đối tốt với bọn họ, trong lòng bọn họ đương nhiên là có đếm, chúng ta nhiều lời vô ích. Tự nhiên nhắc tới thôi, tôi nghĩ alf trước tiên nên nói một chút tới mục đích tôi tới đây.” Tây Môn Dật cười ha hả, không để ý lắm.

“Mời nói.” Vũ Văn Bác lịch sự nói.

Cố Nhã Thuần cũng từ chối cho ý kiến, trong lòng đối với hành động của Tây Môn Dật thấy rất trơ trên.

Tại sao? Rõ ràng đã là Đại tá vẫn còn muốn cùng loại người như Vũ Văn Bác thông đồng làm vậy đây?

Cố Nhã Thuần không hiểu cách làm của Tây Môn Dật giống như Tây Môn Dật không hiểu tư tưởng của Cố Nhã Thuần. Bọn họ chỉ đứng ở hai lập trường bất đồng mà thôi.

Bên này Vũ Văn Bác ba người câu qua câu lại tranh cãi, phía dưới Y Hi Nhi và Đinh Tiểu Vũ, Dịch Đình nhìn đám người rõ ràng là của mình lại không phải lau mồ hôi lạnh.

Y Hi Nhi dĩ nhiên là khẩn trương nhìn Vũ Văn Bác, Đinh Tiểu Vũ vẫn ình là cảnh sát nên vẫn đứng ở chỗ Cố Nhã Thuần, còn lại Dịch Đình trong thời gian ngắn đã cùng Tây Môn Dật thành lập cách mạng hữu nghị kiên cường nên Dịch Đình rất để ý lời nói của Tây Môn Dật, nhất là Tây Môn Dật chợt xuất hiện mà thay đổi thân phận làm cho cô nuốt một hơi ở trong cổ họng.

“Tôi tới đây là nhận được lệnh từ cơ quan Bắc Kinh đặt ở Singapore và Kuala Lumpur tới đây điều tra một người. Người này là nhân viên công chức nước ta chẳng biết tại sao lại mất tích đến nay, nghi ngờ bị người khác bắt cóc. Nhưng hai ngày trước có du khách nước ta cũng đang ở quanh đây nhìn thấy cô cho nên bốn Đại tá lần này tới là muốn mời Vũ Văn chủ tịch giúp một tay.” Tây Môn Dật lời nói cực kì sát thương.

“Người nào cần kinh động tới Tây Môn Đại tá?” Cố Nhã Thuần hỏi, trong lòng cũng đã biết Tây Môn Dật đây là đang nói đến chuyện của Y Hi Nhi đâu. Ban đầu Y Hi Nhi cùng Hạ Hải Yến đều cùng cô đón nhận huấn luyện giống nhau. Hôm nay sớm đã qua kỳ hạn nhưng Y Hi Nhi lại chậm trễ không có tin tức, nếu không phải là có tâm phúc sắp xếp chỉ sợ Y Hi Nhi đã sớm bị liệt là người mất tích rồi.

Mặc dù Y Hi Nhi cũng không phải là một quan viên quan trọng nhưng từ trụ sở huấn luyện mất tích cũng không phải là chuyện nhỏ, nhất định sẽ làm cho lãnh đạo cấp trên coi trọng.

Trước kia chuyện Y Hi Nhi mất tích dĩ nhiên là do Tây Môn Dật sắp xếp. Anh ta chính là cố vấn huấn luyện lần đó, anh ta muốn mang một người đi rất đơn giản, nhắc tới có người xảy ra chuyện gì thì cũng tự anh ta nói.

Cố Nhã Thuần muốn Y Hi Nhi đừng cương trước bờ vực, càng không hy vọng Y Hi Nhi xảy ra chuyện không may cuối cùng dẫn đến phản bội làm sao có thể khiến cho Y Hi Nhi gặp chuyện không may, cho nên càng khẩn trương.

Hiện tại Vũ Văn Bác đã bày ra điều bộ chính là muốn Y Hi Nhi thân bại danh liệt nặng nhất, lẫn vào người của xã hội đen thì muốn đánh tiếng gì nữa? Dĩ nhiên càng thân bại danh liệt càng vui mừng. Cố Nhã Thuần không đồng ý, hiện tại mặc dù cô biết nha đầu Y Hi Nhi này có thể tâm hướng về phía Vũ Văn Bác nhưng trong lòng vẫn còn hi vọng Y Hi Nhi trở lại bên cạnh cô, không muốn cô thân bại danh liệt.

Hiện tại, Vũ Văn Bác muốn hủy hoại danh tiếng Y Hi Nhi, Cố Nhã Thuần muốn giữ lại danh tiếng cho Y Hi Nhi. Hai bên so lại, dĩ nhiên là Cố Nhã Thuần đang ở thế hạ phong rồi.

“Người đó tôi đúng lúc tôi vừa nhìn thấy, đang ở sau lưng Cố Đội trưởng chính là đồng chí Y Hi Nhi, không biết Cố Đội trưởng giải thích thế nào? Cố Đội trưởng mặc dù là thành viên chống khủng bố quốc tế chắc không cùng Y Hi Nhi có bất kỳ quan hệ gì chứ? Chẳng lẽ đồng chí Y Hi Nhi là bị cô bắt cóc?” Tây Môn Dật làm như có chuyện lạ hỏi.

“Tây Môn Đại tá nói đùa.” Cố Nhã Thuần nói, trong lòng cũng bất lực, làm thế nào mới giữ được nha đầu chết tiệt kia.

“Vậy tôi sẽ tới hỏi Y Hi Nhi đồng chí một chút, cô là bị ai bắt cóc hay sao? Chẳng lẽ là Vũ Văn chủ tịch sao? Nếu là như vậy tôi sẽ phải mời Vũ Văn chủ tịch cùng tôi trở về điều tra.” Tây Môn Dật cười nói.

“Anh!” Cố Nhã Thuần giận đến thiếu chút nữa đã phun ra máu.

Tây Môn Dật rõ ràng đã chuẩn bị rồi mới đến mà. Bây giờ nếu như cô nói Y Hi Nhi là bị Vũ Văn Bác bắt cóc như vậy Vũ Văn Bác trả lại vào tay Tây Môn Dật, bọn họ vốn chính là cá mè một lứa. Nếu như nói không phải, Y Hi Nhi làm sao lại xuất hiện bên người cô? Như vậy người sẽ cùng Tây Môn Dật trở về uống trà sẽ là cô rồi. Dù sao chuyện này tuy lớn mà nhỏ, mà nắm giữ lớn nhỏ lại là Tây Môn Dật, anh ta nói thế nào đều được cả.

Vừa lúc đó, một Tiểu Đội trưởng đội chống khủng bố quốc tế đi tới sau lưng Cố Nhã Thuần, nói mấy câu ở bên tai của cô, Cố Nhã Thuần lập tức phát cáu.

Lục soát không được gì? Làm sao có thể?

Đã hành động trong thời gian ngắn nhất, cho dù hội Liệt Diễm cho người lấy được tin tức cũng không thể nhanh như vậy dời đi nhiều súng ống đạn dược như vậy? Huống chi còn có nhiều người nghiên cứu vũ khí sinh hóa trước mặt sở nghiên cứu? Làm sao có thể dời đi dưới mắt Lâm Hựu Lật đây?

Cố Nhã Thuần không có nghĩ tới rằng lúc cô và Lâm Hựu Lật vừa tiếp xúc hội Liệt Diễm cũng đã bắt đầu ở dời đi các vũ khí súng ống cùng chứng cứ phạm tội rồi. Đến thời điểm cô bắt đầu hành động căn bản cái gì cũng đều không cần làm, cho dù là dưới sự giám thị của Cố Nhã Thuần không cần động tác nào cũng không sợ.

“Cố Đội trưởng không biết cần lục soát để tìm vật gì đây?” Vũ Văn Bác cười hỏi.

“Lần này tôi nhận thua nhưng anh đừng đắc ý, chỉ cần tôi còn tồn tại thì anh cùng hội Liệt Diễm sẽ không nhận nhả được đâu. Tôi nói được làm được, chúng ta đi!” Cố Nhã Thuần bị thua phải rời đi.

“Đội đã nào...!” Tây Môn Dật chặn Y Hi Nhi lại.

Y Hi Nhi khoe miệng cười một tiếng, đương nhiên biết Tây Môn Dật muốn làm gì rồi.

” Đồng chí Y Hi Nhi nếu đã tìm được, tôi không thể làm gì khác hơn là dẫn cô đi, từ từ điều tra ngọn nguồn mọi chuyện rồi. Cố Đội trưởng bận chuyện, xin mời đi trước.” Tây Môn Dật bộ dạng nhẹ nhàng nói, giống như tâm tình rất tốt đẹp.

“Sau khi mọi chuyện kết thúc, anh cẩn thận một chút cho tôi, mặc kệ anh là người ở nơi nào, thân phận gì, không có sự đồng ý của tôi, anh quyết định ra sao tất cả đều không có giá trị gì hết.” Cố Nhã Thuần cứng rắn và hung ác quăng xuống một câu tàn nhẫn, nghênh ngang rời đi.

“Này, đợi chút, vậy tôi đây? Tôi nên như thế nào làm?” Dịch Đình không hiểu gì nhìn mọi người, “Làm ơn có người quản lý tôi đi, tôi là bị trời đem ra ngoài cũng được, tôi nên đi theo Cố Nhã Thuần hay là vẫn ở đây?”

Những người này cũng không chịu trách nhiệm quá đi, nhất là ba người mãnh nam kia. Dầu gì cũng phải lưu phương thức liên lạc cho cô chứ nếu không nửa đêm tỉnh mộng cô thật sẽ tức điên mất.

“Cô là khách du lịch, cô thích đi đâu thì cứ đi đến đó, không có ai có thể quản được cô.” Tây Môn Dật tốt bụng trả lời.

“Cũng đúng nha, nói như vậy cũng có đạo lý, vậy tôi trở về ngủ tiếp thấy cảm giác làm đẹp tốt lắm.” Dịch Đình không tìm không phổi tới một câu, sau đó liền trực tiếp đi. Trở về phòng ngủ như lâu đài, nơi này là phòng ngủ hạng sang, ngủ nhiều có cảm giác cảm thấy trẻ ra một vài tuổi, không thể lãng phí.

“Chậm một chút, cẩn thận ra ngoài, váy quá ngắn.” Tây Môn Dật nhắc nhở.

“Tôi không sợ, tôi hận không thể ngắn một chút nữa, tốt nhất không cần mặc.” Dịch Đình vô sỉ nói một câu, nghênh ngang lắc lắc thân hình như rắn nước rời khỏi.

Nhìn giống như là vừa mở màn một cuộc kịch chiến, bầu không khí nguy hiểm xen kẽ trò cười, tự nhiên bây giờ kết cục vui vẻ. Y Hi Nhi bắt đầu bội phục Tây Môn Dật rồi, dĩ nhiên người vạch ra chuyện này là Vũ Văn Bác cũng là một nhân vật lợi hại.

“Tôi nói tới đâu rồi, thì ra các người biết Lâm Hựu Lật cùng Cố Nhã Thuần hợp tác chỉ có buồn phiền không có khản trương, thì ra là như vậy. Tôi tự nhiên bị các người tính toán kéo vào, cẩn thận tôi chính là người rất nhỏ nhen thù dai.” Y Hi Nhi cười mắng.

Nếu như không phải đã tính trước tất cả, bọn họ sẽ không bình tĩnh thư thả đến vậy.

Sợ rằng tất cả đều là do bọn họ đã tính toán, Lâm Hựu Lật cũng tài, thật là đáng thương. Việc giấu giếm cô là vì làm ra hiệu quả tốt nhất cho Lâm Hựu Lật xem, cũng chỉ sợ sự thông minh của Lâm Hựu Lật và Cố Nhã Thuần đem lòng sinh nghi.

Dĩ nhiên quan trọng nhất là sợ Y Hi Nhi không thể hợp tác.

Có điều cũng bởi vì như thế, Vũ Văn Bác cùng Y Hi Nhi mới có thể chân chính thẳng thắn đến với nhau.

Nhưng. ánh mắt Tây Môn Dật hình như u ám một chút.

Sau hôm ấy, Cố Nhã Thuần hình như nhằm hội Liệt Diễm tấn công, ba ngày hai bữa ở hội Liệt Diễm đầy biểu ngữ đòi hạ công ty cùng sản nghiệp gây phiền phức. Đường như đang tiết hận mà Vũ Văn Bác cũng liền tùy theo Cố Nhã Thuần đi làm.

Y Hi Nhi từ sau chuyện đó liền bắt đầu nhúng tay hội Liệt Diễm, một chút học tập từ từ thâm vào.

Nửa tháng trôi qua.

Dịch Đình vẫn như cũ không tìm không phổi trải qua cuộc sống hằng ngày tạm ổn. Mỗi ngày đều tự mộng tưởng, ảo tưởng mình là công chúa chờ đợi nụ hôn đánh thức cô tỉnh lại của hoàng tử.

Y Hi Nhi đời này thật không tưởng tượng ra được, có một ngày thật sự có một hoàng tử chân chính xuất hiện thật sự hôn làm thức tỉnh Dịch Đình này.

Cô gái ngốc, nếu sau đó hoàng tử biết Dịch Đình không có tim không có phổi không biết là hạnh phúc hay thể thảm đây?

Y Hi Nhi mặt một thân quần áo trắng bên ngoài khoác vào chiếc áo choàng tự đan, lười biếng ra khỏi đại bản doanh hội Liệt Diễm.

“Tiểu thư cô muốn đi đâu, tôi đi chuẩn bị xe.” Người gác cổng cung kính nói.

“Không cần, tôi đi đây đó một chút, có thể sẽ trở lại nhanh thôi mà cũng có thể sẽ đi rất nhiều ngày.” Y Hi Nhi cười nói, nửa tháng, đã giới hạn của Cố Nhã Thuần, nếu cô lại không xuất hiện, Cố Nhã Thuần đoán chừng sẽ nổi giận.

Nghĩ đến lát nữa sẽ lần lượt bị nổi khổ thân xác, tâm tình Y Hi Nhi cũng không tốt.

Trên đời này chắc chỉ có một mình cô ngốc vậy tự dâng mình đút lên cửa cho người khác đánh rồi. Cố Nhã Thuần à, tôi chưa đối tốt với ai vậy đâu ngay cả bản thân cũng không có.

Cô ấy đã từng đánh cô sao? Không có? Lần đầu tiên không phải Cố Nhã Thuần sẽ đánh cho cô rằng rơi đầy đất? Mà Cố Nhã Thuần muốn đánh thì đánh chứ? Cho nên.....cô đối với Cố Nhã Thuần thật sự không phản đối.

“Tiểu thư. cô.” Người gác cổng bị Y Hi Nhi nói như thế, không biết trả lời cái gì cho tốt.

“Không có gì, tôi đi ra kia sẽ có người đón, anh thông báo với Vũ Văn Bác chậm một chút. Tôi sợ anh ấy cuối cùng không nhận được bắt tôi trở về.” Y Hi Nhi phát tay một cái rồi đi.

Cầm ống nhòm, Vũ Văn Bác nắm chặt tay thành quả đấm, anh biết Y Hi Nhi sẽ đi tìm Cố Nhã Thuần nhưng anh không thể ngăn cản, anh phải tin tưởng người phụ nữ của anh có năng lực giải quyết chuyện của mình. Hơn nữa chuyện này không giải quyết bằng lời nói, Y Hi Nhi ở bên cạnh anh cũng không vui vẻ, anh không thích bộ dạng Y Hi Nhi có tâm sự cho nên anh phải để Y Hi Nhi đi.

“Dậy, chuyện kia thực hiện thế nào rồi?” Vũ Văn Bác nhìn thấy Y Hi Nhi đã đi rất xa mới thu ống nhòm hỏi Tây Môn Dật nằm trên ghế sa lon .

“Yên tâm đi, đã làm xong.” bộ dạng Tây Môn Dật lười biếng không còn hơi sức.

Tối hôm qua anh thật sự là quá mệt mỏi, quá mệt mỏi. Không nghĩ tới cô gái Lâm Hựu Lật này tự nhiên lại cứng rắn thế thật là khiến đầu người đau quá. Xem ra anh còn phải đánh lâu dài rồi.

“Vậy thì tốt, cậu trấn giữ, tôi đi trợ giúp Thác, Triển sợ rằng hiện tại cũng không có tâm tư, cậu ta tìm kiếm cũng vất vả rồi.” Vũ Văn Bác dặn dò, có một số việc có thể để hạ xuống nhưng cô gái nhiều chuyện Đinh Tiểu Vũ đó hình như khiến Triển vẫn luôn không bỏ được.

“Ai! Lão đại cậu thật là thiên vị, Triển theo đuổi cô gái nhỏ cậu liền ủng hộ, tôi theo đuổi Lâm Hựu Lật sao cậu không ủng hộ đây?” Tây Môn Dật vẻ mặt đau khổ nói.

“Cậu còn cần sự ủng hộ của tôi sao? Không phải có người đã bị cậu trói lại sao?” Vũ Văn Bác hỏi ngược lại, đừng tưởng rằng anh không biết tối hôm qua anh không biết chuyện xảy ra ở hội Liệt Diễm.

“Bị cậu biết rồi, mắt của cậu thật là đáng sợ. Nếu không phải biết cậu còn tưởng rằng cậu theo dõi tôi! Tôi thật đúng là mệnh khổ, đường đường là Đại tá làm người giúp việc cho cậu cũng thôi đi, cứ nhiên lại không chiếm được tự do, a a a a.” Tây Môn Dật tự mình kêu thảm.

“Tốt tốt cố gắng lên, ai bảo cậu nhiều tài vất vả đây? Tôi đi trước.” Vũ Văn Bác cầm tây trang đặt ở trên ghế sa lon lên, rời khỏi.

Tây Môn Dật một mình trong phòng làm việc than thở.

Anh hiện tại không chỉ là gánh vác hội Liệt Diễm còn phải nghĩ biện pháp đối phó cái người quật cường nào đó, thật là đau đầu nhức óc.

Lúc Vũ Văn Bác rời đi tình cờ gặp phải Đoan Mộc Triển.

Đoan Mộc Triển vẫn còn xử lý tài liệu trong tay, đi theo phía sau có ba bốn thuộc hạ, mỗi người trong tay cũng cầm mấy phần tài liệu, trong miệng không ngừng nói qua chuyện trong công ty cần Đoan Mộc Triển giải quyết. Đoan Mộc Triển cau mày, kiên nhẫn xử lý từng cái một.

“Nếu như muốn bắt được người nên bắt, hãy đi đi, đừng làm ình hối hận.” Vũ Văn Bác nói xong xoay người rời đi, anh còn có chuyện rất quan trọng cần xử lý.

Đoan Mộc Triển vừa nghe lời nói của Vũ Văn Bác, chân mày cũng không nhăn nữa, lập tức thoải mái thậm chí còn bật cười, tài liệu trong tay cũng không nhìn trực tiếp vứt xuống trên người thuộc hạ sau lưng, mở nút áo trên tây trang, cuộn tay áo lên, quay người bỏ chạy.

“Tổng giám đốc, tổng giám đốc, anh đi đâu vậy? Những tài liệu này phải làm thế nào?” Một đám thuộc hạ đuổi theo Đoan Mộc Triển vừa kêu vừa chạy bộ theo như vận động.

“Đi tìm Tây Môn Dật đi, tôi muốn nghỉ phép ba tháng.” Đoan Mộc Triển rất nhanh chui vào chiếc Cadillac của anh, khởi động, chạy nước rút, rất nhanh biến mất ở trước mặt mọi người, bỏ lại thuộc hạ chỉ biết nhìn nhau.

Ba phút sau.

Bên trong phòng làm việc Tây Môn Dật vẫn còn giả chết chột diên lên vùng dậy.

Tại sao? Một đám vốn không phải do anh trông nom lại chạy tới muốn anh quyết định sách lược, muốn anh quyết định, anh không từ xác chết vùng dậy chính là thành người chết thật.

Trung Quốc, Hạ Môn.

Ngày hôm nay, không khí và thời tiết tốt. Nhiệt độ cũng thích hợp.

Ngày hôm nay, có người khóc, có người cười, có người mất tích.

Người khóc không nghi ngờ chút nào chính là nữ chính đáng thương của chúng ta Y Hi Nhi, người cười là Cố Nhã Thuần, người mất tích là Đinh Tiểu Vũ.

“A a a. Cứu mạng, tôi không dám nữa, tôi muốn lời nói thành sự thật để ông trời đánh chết đi. Đau, Cố Nhã Thuần cô có phải là người hay không, tôi cũng liều chết đi cứu cô mà, cô đối đãi với ân nhân như vậy sao?” Y Hi Nhi chạy trốn cầu xin tha thứ.

Bây giờ Y Hi Nhi không có ở phòng của mình mà là bị bắt ở cùng Cố Nhã Thuần. Mặc dù nơi này so với phòng trọ của cô tốt hơn nhiều nhưng mọi thứ rất khổ sở, rối rắm.

Ngày đó ở Kuala Lumpur đưa Y Hi Nhi đi là thuộc hạ của Cố Nhã Thuần sau đó nhanh chóng liền đem cô trở về nước. Lúc Y Hi Nhi kéo hành lý dần dần đứng trong biệt thự xa lạ này, Cố Nhã Thuần không khách khí chút nào từ trên trời giáng xuống một roi mây lên trên người Y Hi Nhi chào hỏi.

Vì vậy xuất hiện một màn cực kỳ bi thảm.

“Này này này, đau, ở đây mà cũng ra tay sao, tôi thật sự sẽ đánh lại đó à, a a a.” Y Hi Nhi la to nói mà người đứng ở bên cạnh cung cung kính kính giúp cô xách hành lý cư nhiên làm như không có gì xảy ra cả, mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm đứng đó .

“Đánh lại, cô đánh lại ta hả? Tôi nhìn thử xem cô có phải đã mọc cánh cứng cáp rồi không hả? Tôi xem một chút cứng bao nhiêu? Có muốn đánh trả nữa không?” Cố Nhã Thuần càng mắng tay lại càng mau tay, hung hăng đánh vào Y Hi Nhi chỉ là cô có thủ thuật khiến Y Hi Nhi cảm thấy rất đau đớn nhưng căn bản không có thương gân động cốt, càng thêm không bị rách da.

Nói giỡn. Vì muốn đánh tỉnh cái cô ngốc này, cô không biết đã thử qua bao nhiêu vũ khí.

Lúc ấy.

Cố Nhã Thuần mặt đen thui, u ám ngồi trên sofa phòng khách ở trong nhà lên tiếng: “Quản gia, lấy ra cho tôi một dụng cụ, tôi muốn đánh người.”

Mắt không biểu cảm quản gia rất nhanh liền lấy ra một thanh dao gọt trái cây.

“Tôi muốn đánh người, không phải tán dóc, tai ông điếc à!” Cố Nhã Thuần hét to, cả tòa biệt thự cũng run rẩy.

Cô tức chết mất, cô ở trên cao không ít lần lập được nhiều công lao cũng nhưng vì không bắt được hội Liệt Diễm vì bị thua hội Liệt Diễm một trận cứ nhiên bị thay xuống dưới. Chưa từng gặp mặt tên “Quân ưng”(*) khốn kiếp, đợi cô phục hồi nguyên chức sẽ cho anh ta đẹp mắt.

(*) Quân ưng: quân là quân đội, quân lính còn ưng là dần dần. Ở đây ý nói người lãnh đạo cấp cao

Quản gia của Cố Nhã Thuần suy nghĩ bay lung tung rồi lấy ra một cây roi da.

Cố Nhã Thuần cầm roi trong tay, cười âm hiểm một tiếng, ngay tại chỗ hung hăng vung lên. “Bá” một tiếng, trên sàn nhà trái cây lúc trước bị cô phát giận ném đi nứt ra thành mảnh vỡ.

“Lực lượng quá lớn, ta không thích trầy da sứt thịt phương pháp.”

Quản gia suy nghĩ một chút, không biết chủ nhân của mình đến tột cùng là có ý gì. Cô ấy đánh người còn phải xem có dịu dàng hay không sao? Cô đến tột cùng là tức giận hay không tức giận? Cô đến tột cùng là muốn đánh người hay không muốn đánh người đây?

Nhưng mà ông không dám hỏi, lặng lẽ đi vào trong phòng ngủ của mình lấy ra bảo bối của ông.

Đây là ông vì muốn dạy dỗ đứa con cứng đầu của mình mà nghiên cứu, con trai của mình bị đánh cho tàn phế đau lòng vẫn là cha mẹ cho nên ông tìm được cành cây mây mềm mại nhất, dùng thuốc ngâm sau đó bỏ đi gai phía ngoài và cành nhỏ đốt cuối không đáng kể. Nhẫn bóng, đánh lên người không làm bị thương gân bắt động cốt, lại vô cùng đau đớn.

Lúc này, Cố Nhã Thuần hài lòng.

Cắt đoạn hồi tưởng.

“Mẹ ruột của tôi à, ngài đừng nữa đánh, đau à, tôi đáng chết tôi lòng lang dạ sói, tôi không nên yêu Vũ Văn Bác, tôi liền không nên có dáng dấp quá mức đẹp để làm cho Vũ Văn Bác chú ý rồi yêu tôi, chúng tôi đều là ngu ngốc, cứ nhiên mắt mù coi trọng đối phương, chúng tôi kiếp sau không dám, cô xin thương xót thả thân thể tiểu tử này.” Y Hi Nhi làm sao dám ra tay thật với Cố Nhã Thuần.

Vốn là biết Cố Nhã Thuần xuống tay lưu tình, động thủ thật. Cô ấy đã nổi điên thì xuống tay lưu tình cũng tiết kiệm, trực tiếp đem mình phá hủy.

“Vậy sao? Hiểu rõ sai rồi? Hiểu rõ sai rồi thì nên chịu phạt. Tức tức trách trách kêu cái gì? Không phải mọc cánh cứng cáp rồi sao? Cho tôi nhìn một chút!” Cố Nhã Thuần lúc này căn bản không có nửa điểm hành động anh dũng tinh táo giống trong khi đang làm việc. Giờ phút này cô chỉ là một cô gái bình thường, cô muốn nổi điên, muốn cho hả giận.

Kể khốn kiếp này, tâm ý của cô cho cô ta chà đạp sao?

Đổ mắt nhiều lần cứu cô ta, kết quả là gì đây? cô được báo đáp cái gì? Cùng kẻ địch lớn nhất của cô yêu nhau? Thuộc hạ cô đắc ý nhất, quan tâm nhất cứ nhiên yêu kẻ địch? Quả thật rất đáng hận!

“Soạt soạt soạt!”

“Tôi hiểu biết rõ cô giận tôi, nhưng tôi đây rất tiểu thân... Nhưng tôi đói đến nỗi ngực dán vào lưng rồi, a-xit dạ dày cũng đã trào ra ngoài.” Y Hi Nhi đáng thương tránh né, trên người đã bị Cố Nhã Thuần đánh gần mười cái rồi, đánh tiếp nữa thật không được. Một ngày không ăn cái gì, bây giờ còn vận động mạnh, không chạy không được a... Roi mây giáng xuống thực sự đau đến chỉ có thể nuốt không khí.

“Đừng nói với tôi cô phát bệnh, cô thật sự phát bệnh như trong lời nói tôi liền bớt lo.” Cố Nhã Thuần tức hung hăng nói, chỉ là trong tay lại ngừng lại, cho Y Hi Nhi thở.

“Sẽ không phát bệnh á..., tôi bây giờ tốt lắm, Lâm Hựu Lật giúp tôi ra tay làm phẫu thuật rồi. Nghe nói giải phẫu tiến hành ba ngày ba đêm, Lâm Hựu Lật làm xong phẫu thuật liền thể lực cạn kiệt, chẳng qua tôi hôn mê cái gì cũng không biết nhưng đầu óc cuối cùng khỏi bệnh.” Y Hi Nhi đáp lại.

Những chuyện này đều là sau khi Y Hi Nhi rời khỏi trụ sở huấn luyện. Lúc ấy Cố Nhã Thuần đang ở đây tiếp nhận nhiệm vụ căn bản không thể nào biết được sau này Lâm Hựu Lật cũng chưa từng nói tới tự nhiên không có ai có thể nói với Cố Nhã Thuần.

Nghe được Y Hi Nhi đã làm phẫu thuật hơn nữa còn là phẫu thuật trong ba ngày ba đêm, cũng biết này chuyện không nhỏ nhất thời mềm lòng.

Khó trách cảm thấy cô êm dịu hơn không giống trước kia, đánh nhau cảm giác cũng không tốt như trước kia thì ra là trải qua đại phẫu thuật, đoán chừng hao phí quá nhiều tinh lực.

Nghĩ đến đây Cố Nhã Thuần lặng lẽ rời khỏi phòng khách, lặng lẽ đem roi mây ném cho quản gia mắt không biểu cảm, lặng lẽ đi vào phòng bếp.

Về hành động của Cố Nhã Thuần Y Hi Nhi cũng không tìm tòi nghiên cứu, nghe rằng trợn mắt chạy vội tới trên ghế sa lon nằm. Cô hiện tại thật sự là đã tiêu hao hết thể lực.

Quản gia mắt vẫn không biểu cảm lặng lẽ cầm một bình thuốc nhỏ tới. Đây chính là do một thầy thuốc Đông y ở quê của ông làm, tán bầm tiêu sưng công hiệu tốt nhất. Mỗi lần con ông bị ông đánh xong vợ ông đều cầm thuốc này thoa lên cho nó. Hai ngày sau sẽ không có bất cứ dấu vết gì.

Chờ Y Hi Nhi bôi được cao tốt xong, Cố Nhã Thuần che gương mặt, cầm một tô mì nóng hổi đi ra, hung hăng đặt trước mặt của Y Hi Nhi.

Y Hi Nhi sững sốt, Cố đại nhân uy phong lẫm lẫm vì cô rửa tay làm canh hủ ? Đây là đối xử kiểu gì?

“Đưa tôi ăn đi!” Cố Nhã Thuần sắc mặt không tốt lắm gằm nhẹ, trên mặt xuất hiện nét không tự nhiên.

Y Hi Nhi lập tức cười hí hửng nhìn Cố Nhã Thuần. Xem ra Cố đại nhân vẫn là Cố đại nhân, vẫn thương cô như vậy, quả nhiên mình không nhìn lầm người a, quả nhiên nhân phẩm của mình không phải là không tốt mà là trời cao cần cô làm chuyện lớn cho nên trước phải khổ rèn ý chí, làm gân cốt chịu đau, bỏ đói.

Ha ha ha ha. “Khụ khụ khụ. Không có đùa, tôi không phải muốn dùng tay?” Vốn là muốn ngửa mặt lên trời cười dài Y Hi Nhi chợt phát hiện vấn đề, vô tội hỏi.

“Chờ tôi!” Cố Nhã Thuần thở phì phò đứng lên, đi phòng bếp lấy cho Y Hi Nhi đôi đũa, sau đó u ám nhìn chằm chằm Y Hi Nhi ăn mì.

80. Chương 81

Ăn xong bát mì nóng hổi, Y Hi Nhi bị Cố Nhã Thuần ép lên phòng khách trên lầu hai.

“Oa, cái này thảm rất quý chứ? Oa, cái này có phải là bích hoạ do họa sĩ nổi tiếng vẽ không? Oa, gian phòng này thật to tối thiểu cũng 50 mét vuông ấy chứ? Oa, gian phòng này thiết kế thật đẹp, phí thiết kế rất đắt phải không?” Y Hi Nhi dọc theo đường đi không ngạc nhiên nói, không ngừng phát ra tán thưởng.

Cố Nhã Thuần một lòng chỉ nghĩ đến việc chặn miệng Y Hi Nhi lại. Thực tế, khi cô không nhận được nữa cô thật đã chặn lại chỉ là không phải lấy tay mà là.

Dùng gối đầu!

Một tay đẩy Y Hi Nhi tới trên giường, Cố Nhã Thuần cầm gối đầu liền chặn miệng Y Hi Nhi. Có điều cái gối quá lớn làm cho Y Hi Nhi chậm chạp bị chặn lại trong gối luôn.

Loại cảm giác này quá tệ, mẹ ơi, ta gãy giữa, ta lại gãy giữa! Cố Nhã Thuần này cứ nhiên một tay liền đem lão nương giữ chặt? Không được, chết cũng phải gãy giữa, nếu không bị Cố Nhã Thuần dùng một gối đầu đè chết thì cũng chết vì quá uất ức.

Ai biết được Y Hi Nhi càng gãy dựa, Cố Nhã Thuần càng buồn bực càng đè chặt, không để cho Y Hi Nhi nhúc nhích nửa phần.

“Ô ô. Ô ô.” Đáng thương Y Hi Nhi kêu rên mấy tiếng, yên tĩnh lại.

Cố Nhã Thuần cảm giác Y Hi Nhi đã yên tĩnh lúc này mới buông lỏng tay.

Thời điểm Cố Nhã Thuần buông ra Y Hi Nhi một phen tán loạn, như cá vượt long môn, lật người ngồi dậy, nằm trên đùi Cố Nhã Thuần không ngừng hít không khí trong lành. Cô chưa bao giờ biết thì ra không khí có vị ngọt.

Cố Nhã Thuần bộ mặt cực đen nhìn Y Hi Nhi nằm trên chân mình, muốn đem cô ta ném ra nhưng thấy bộ mặt buồn bực một mảnh đỏ rực của Y Hi Nhi lại không đành lòng, trước sau gì cô vẫn mềm lòng.

Giúp Y Hi Nhi thở thông suốt hơn, Cố Nhã Thuần đưa tay ra sau lưng Y Hi Nhi vỗ.

Sau khi hô hấp đủ không khí rồi, Y Hi Nhi cẩn thận từng li từng tí nói: “Cố đại nhân, việc làm này là đang giúp tôi hít thở nếu không tôi còn nghĩ không biết cô và tôi có thù oán gì không mà muốn một chưởng đánh tôi ra ra máu mới bằng lòng thu tay lại.”

Trước kia Vũ Văn Bác giúp cô hít thở rất nhiều dịu dàng, Cố Nhã Thuần dùng sức lực như thế này thật sự là không dám khen tặng.

Cố Nhã Thuần vừa nghe Y Hi Nhi nói như vậy trực tiếp không chút khách khí đem Y Hi Nhi từ trên đùi trực tiếp đẩy ra rồi chậm rãi đi tới ghế sa lon ngồi xuống.

Y Hi Nhi thận trọng nhìn theo, mắt loạn chuyển khắp nơi, có lời gì muốn hỏi rồi lại không nói ra miệng, chỉ sợ Cố Nhã Thuần không hài lòng trực tiếp diệt mình.

“Cái đó, Lâm Hựu Lật ấy? Cô ấy từ khi rời khỏi hội Liệt Diễm có phải trở về nước hay không? Hay vẫn tiếp tục trở lại Newyork làm y học thiên tài của cô ấy?” Y Hi Nhi chọn chuyện an toàn nói trước.

Mỗi lần gặp mặt không có cách nào trò chuyện thật tốt, hoặc là trường hợp quan trọng, hoặc là sống còn, hoặc là không khí khẩn trương.

“Ừ.” Từ lúc cô bắt đầu quyết định bắt hội Liệt Diễm, Lâm Hựu Lật đã làm đồng minh với cô, điều kiện là phải đưa cô an toàn trở về nước, cô nghĩ tới thời gian trước.

Có điều Cố Nhã Thuần không biết Lâm Hựu Lật vừa an toàn về đến nhà không tới ba phút liền bị Tây Môn Dật cho người cướp đi sau đó Cố Nhã Thuần vẫn liên lạc không được với Lâm Hựu Lật nên cho rằng Lâm Hựu Lật đã rời khỏi Newyork rồi. Dù sao cô ấy hai lần vào hội Liệt Diễm rồi lại dùng thủ đoạn rời đi, cô không muốn người của hội Liệt Diễm tìm được cũng là chuyện đương nhiên.

Cô lại càng không biết Lâm Hựu Lật giờ này đang ngoan cường cùng Tây Môn Dật đối đầu, chỉ là quá trình như thế nào. Kính mong mọi người tự tưởng tượng thôi.

“Còn Đinh Tiểu Vũ? Như thế nào rồi?” Y Hi Nhi hỏi, nói đến Đinh Tiểu Vũ trong lòng vẫn thấy đau lòng. Nếu như không phải là vì giúp cô, Đinh Tiểu Vũ căn bản sẽ không giết người cũng sẽ không mất đi trí nhớ.

Đinh Tiểu Vũ sống trong bóng tối, chính cô không cho phép bản thân ý thức được. Nếu như muốn trở về công việc chỉ sợ rất nguy hiểm? Dù sao cô cũng là thiên kim của thế giới thần trộm, ai biết một ngày kia cô chợt nhớ lại mọi chuyện rồi đem cơ mật quốc gia ăn trộm mất vậy thì còn gì nữa? Cho nên Cố Nhã Thuần không thể nào để Đinh Tiểu Vũ trở về tiếp tục công việc nhưng Đinh Tiểu Vũ hiện tại một thân một mình, tự mình là cảnh sát, làm sao chịu được đả kích?

“Cô không phải lo lắng, tôi sẽ an bài.” Mặc dù rất có lỗi nhưng cô chỉ có thể làm như vậy. An bài cho cô ấy đi làm ở công ty của gia tộc mình, lừa Đinh Tiểu Vũ là phải đi nằm vùng sau đó thông báo cho người của thần trộm thế gia để bọn họ “Thần không biết quỷ không hay” đem Đinh Tiểu Vũ cướp đi.

Lại không biết người cướp đi Đinh Tiểu Vũ là không là người của thần trộm thế gia mà là Đoan Mộc Triển vội vàng chạy tới. Quỷ thần xui khiến sao tất cả đều trúng mục tiêu tình yêu đã định trước.

“Vây.” Hỏi xong tất cả những thứ cô quan tâm, Y Hi Nhi lại bắt đầu ánh mắt mờ ảo, có một số việc không dám hỏi ra lời, chỉ sợ lời này vừa hỏi trực tiếp bị người khác diệt khẩu, cho dù không tiêu diệt cô cũng làm cho cô chỉ còn dư một hơi thở gấp cảm giác cũng không phải quá tệ.

“Muốn hỏi cái gì cứ hỏi đi.” Cố Nhã Thuần nhún nhún vai, dù sao những chuyện này Y Hi Nhi sớm muộn cũng muốn biết, đã như vậy cũng không giấu giếm lực lượng sau lưng cô nữa, sẽ để cho cô ta từ từ phát hiện thôi.

”Cô có nhiều tiền vậy là từ đâu tới? Biệt thự này cấp bậc cũng không dưới ngàn vạn, cô có lợi hại hơn nữa thì tiền lương quốc gia cấp cho cô cũng không thể mua được biệt thự này? Chẳng lẽ nói cô tham ô hối lộ hả ? Nhiều tiền như vậy phải tham ô mấy năm à? Vậy thì nhà cô chính là nhà có thể lực?

Không đúng, nhà cao cửa rộng sao lại để cuộc sống của thiên kim tiểu thư giống cái người liều mạng này? Còn chưa tính cô ấy toàn làm những việc dễ mất mạng, không thể nào.

Chẳng lẽ. Chẳng lẽ cô.” Y Hi Nhi chợt nghĩ đến, trước kia đã gặp qua chuyện kỳ quái một hai lần. Có một người đàn ông lén lút gặp Cố Nhã Thuần ở một nơi không mấy đứng đắn.

Đúng rồi, lúc ấy nhìn không cảm thấy lạ ở chỗ nào chỉ cho là một người quen nào đó của Cố Nhã Thuần. Nhưng hôm nay nghĩ đến, người kia dường như gương mặt rất được, thoát nhìn bộ dạng rất có tiền. Đúng rồi, nhất định là một phú hào. Hạ Môn mặc dù chỉ là một địa phương nhỏ nhưng cũng là một đặc khu hành chính kinh tế, người có tiền bỏ đầy đấ, có lẽ sẽ để cho Cố Nhã Thuần nhặt được một cái.

Lại nói, những phú hào kia bình thường trong lòng hay có một chút xúu biến thái cho nên khẩu vị nặng coi trọng Cố Nhã Thuần cũng là hoàn toàn có khả năng, cho nên.

Cố Nhã Thuần nhìn bộ mặt Y Hi Nhi cười dâm đảng trực tiếp tát một cái thật may Y Hi Nhi vừa đúng lúc phục hồi tinh thần nhanh nhạy tránh. Cố Nhã Thuần vốn là cũng không có tính toán muốn xuống tay nên cũng tùy cho Y Hi Nhi tránh được.

“Cô thực giàu tưởng tượng, không đi làm biên kịch thật là lãng phí.” Cố Nhã Thuần biết ý tứ Y Hi Nhi, giận đến thiếu chút nữa thật sự đập chết Y Hi Nhi. Nha đầu da mặt dày đáng chết, không đánh không được. Chỉ biết dùng đầu đầu nghĩ toàn chuyện linh tinh.

“Vậy cô giải thích đi. Không phải làm tiểu tam thì cô lấy tiền ở đâu để mua đất? Tôi không nghĩ như vậy mới gọi kỳ quái chứ?” Y Hi Nhi không vui nói, loại chuyện như vậy bảo cô phải nghĩ như thế nào? Chẳng lẽ khờ dại cho là tiền trên bầu trời rơi xuống hay sao? Cô cũng không phải là Đinh Tiểu Vũ tùy tiện để cho Cố Nhã Thuần lừa gạt.

Được rồi, cô càng nói càng bị đánh tới.

“Tôi sao phải giải thích với cô. Tiền của tôi là đoạt được, cô đừng tưởng tượng lung tung, đi tắm nước lạnh trước.” Cố Nhã Thuần chỉ cho Y Hi Nhi hỏi chứ không nói muốn trả lời.

Không để cho cô hỏi sợ là cô không ngủ được nhưng hỏi đáp cũng không coi thử tâm tình của Cố Nhã Thuần rồi. Bây giờ tâm tình cô không tốt, nói cô cướp được còn coi như xong lại muốn nói là làm tiểu tam mà lấy được biệt thự. Từ lúc nào thì Cố Nhã Thuần phải uất ức dựa vào nam nhân như vậy?

“Tôi không muốn tắm nước lạnh. Mặc dù mùa đông đã qua nhưng đầu xuân vẫn rất lạnh, tôi muốn tắm nước nóng.” Làm ơn lúc này mới đầu tháng ba, tắm nước lạnh có phải muốn lạnh chết cô không.

Cô mới vừa rồi còn cảm thấy Cố Nhã Thuần, cái cô gái xấu này đối với mình vô cùng tốt, hiện tại, thu hồi lại, cô gái xấu chính là cô gái xấu, trên bản chất căn bản là không thể cải biến .

Hừ!

Vừa bắt mặn vừa cởi quần áo vừa vào phòng tắm, nghĩ thầm người khiến lão nương tắm nước lạnh, lão nương không nghe, sẽ tắm nước nóng, dù sao tắm cũng sẽ dùng.

“Ách!” Vừa vào trong phòng tắm, Y Hi Nhi đã đem y phục cũng cởi hết, trên người những dấu vết hồng hồng đỏ đỏ lộ ra trên toàn cơ thể, sưng sưng hồng hồng, trải rộng toàn thân.

Bác quân gia cho cô bình thuốc nhưng cô thì trai gái khác nhau cho nên chỉ thoa trên vết thương hiện ra phía ngoài y phục, vết thương trên ngực, trên lưng, trên đùi cũng đều còn ghê gớm lắm.

Bĩu môi, rõ ràng là quan tâm mình, làm gì nói xong như vậy liền uốn éo. Mỗi lần đều như vậy khó trách bà già ấy không tìm được bạn trai.

Y Hi Nhi lặng lẽ điều chỉnh nước lạnh bắt đầu tắm, chỉ là trong lòng lại ảm áp .

Cùng lúc đó.

Vũ Văn Bác đang ở Macao.

Trong một khách sạn năm sao, ánh đèn sáng chói.

“Chúc mừng ngài, Vũ Văn chủ tịch!”

“Chúc mừng Vũ Văn Chủ tịch thu mua được tập đoàn Thiên Hi(*)!”

(*) cái này mình không chắc lắm nhưng dựa theo QT thì mình nghĩ tập đoàn này tên vậy.

“Chúc mừng Vũ Văn Chủ tịch, chúc ngài kinh doanh thịnh vượng!”

Vô số khuôn mặt mỉm cười, phía sau tiếp trước chen đến trước mặt Vũ Văn Bác chúc mừng .

Trong mắt của đám người ở nơi này, Vũ Văn Bác là áo cơm cha mẹ bọn họ nếu không lấy lòng hấn nói không chừng đến lúc nào đó trực tiếp một cước đá văng bọn họ, vậy thì thảm.

Những người này dĩ nhiên một vài quản lí cấp cao cũ của tập đoàn Thiên Hi, bọn họ một lòng muốn tiếp tục lưu lại vì Vũ Văn Bác bán mạng. Dù sao chủ nhân là ai đối với bọn họ mà nói đều giống nhau, chỉ cần có người trả tiền lương cho bọn họ, bọn họ đều có thể vì người đó bán mạng.

Trong vòng ba ngày, Vũ Văn Bác đã thu mua tập đoàn Thiên Hi. Tập đoàn Thiên Hi bị mua làm ọi tầng lớp lãnh đạo và toàn bộ mọi người đều cảm thấy lo lắng. Tập đoàn bị thu mua mất bọn họ có thể trở thành không việc làm mà trước đó cư nhiên một chút xíu dấu hiệu cũng không có, điều này làm cho lòng người kinh hãi .

Tập đoàn Thiên Hi là một công ty cổ phần, vận chuyển buôn bán chính là hệ thống giáo dục, ví dụ như trường học tư nhân, thư viện, giáo dục cơ cấu văn văn. Mặc dù công ty bình thường nhưng lại tương đối quan trọng, trên xã hội thậm chí là người trong chính trị cũng tới chúc mừng Vũ Văn Bác.

Ở một nơi khác của bữa tiệc xa hoa, có một bóng người lặng lẽ rời khỏi hội trường, xác định sau lưng không có ai theo dõi lập tức lấy điện thoại di động ra, hạ thấp giọng.

“Lý tổng, mục đích thu mua lần này rất có thể là chúng ta, phải cẩn thận.”

“Ta hiểu biết rõ rồi, ta sẽ chú ý, chuyện này trước không báo kiện tiểu thư, ta sẽ xử lý.”

“Biết, Lý tổng.”

Nói xong, người nọ thận trọng quan sát hoàn cảnh chung quanh lẫn nữa, xác nhận không có người, vội vàng biến mất trong màn đêm.

Đoạn đối thoại này biến mất trong gió, không có ai nghe được trừ máy nghe lén nằm lẳng lẳng trên cỏ ra.

Sau khi người đó rời đi, có người khác xuất hiện, vạch sân cỏ ra, cầm máy nghe lén đi.

Đêm khuya, bên trong một phòng cho tổng thống.

Vũ Văn Bác đã tắm rửa, thay một bộ quần áo thoải mái, an tĩnh nhắm mắt nghỉ ngơi. Anh đang đợi một kết quả mà kết quả đó trên thực tế anh đã đoán trước rồi nên mới có thể tự nhiên, tùy ý như vậy.

“Cốc cốc cốc!” Tiếng gõ cửa vang lên mang theo một chút xíu kiềm chế, người tới gõ cửa cũng có vẻ rất thận trọng, cẩn thận.

“Vào đi.” Vũ Văn Bác mở mắt, mở miệng đơn giản.

Người tới chính là người lấy đi máy nghe lén, vừa vào cửa đã mỉm cười, “Chủ tịch, chuyện đã theo phát triển phương hướng ngài tính toán.”

“Xem ra con cá đã mắc câu rồi. Thông báo cho Đoàn Mộc Thác để anh ta gia tăng động tác trong tay, nhất định phải ép Lý Nghị không chỗ để trốn, cuối cùng chỉ có thể hợp tác với chúng ta.” Vũ Văn Bác chậm rãi cười, chuyện anh – Vũ Văn Bác muốn làm cho tới bây giờ cũng sẽ không thất bại. Lần này cũng không ngoại lệ.

“Vâng” người kia lẳng lẳng lui ra.

Phụ nữ của anh đã muốn, bất luận là cái gì, Vũ Văn Bác cũng sẽ giúp cô ấy cầm trong tay, mặc kệ bất kỳ giá nào.

Cố Nhã Thuần, cô chờ xem, tôi không làm cô trở thành kẻ địch bởi vì chúng ta sẽ là bằng hữu hơn nữa sống chung hòa bình. Ai kêu tôi một khi yêu ai thì yêu cả đường đi của người ta luôn. Cô thật may vì đã là bằng hữu với cô ấy như vậy chúng ta không thể làm gì khác hơn là cũng làm bằng hữu.

Vũ Văn Bác hướng về phía không khí, mỉm cười.

Cùng lúc đó, Cố Nhã Thuần hắt hơi một cái, trong nội tâm lại là nghĩ tới, đoán chừng Y Hi Nhi lại đang len lén mắng cô sau lưng.

Cố Nhã Thuần nghĩ Y Hi Nhi đang không tốt, vừa nghĩ liền đi ngủ không được, dứt khoát trực tiếp lật người xuống giường. Hôm nay cô đánh không nhẹ hay là đi xem một chút đi, dù sao cũng là một cô gái, hơn nữa da Y Hi Nhi rất mỏng, trước đây dùng thuốc cầm cự được đã là tốt lắm rồi.

Y Hi Nhi đúng là da mỏng, so với người bình thường còn mỏng hơn, cô còn tự giấu mình là mệnh nha hoàn lại được thân thể tiểu thư, da thịt mịn màng.

Tắm xong, Y Hi Nhi nhìn trên người mình từng vết thương màu đỏ, nước mắt cũng mau rớt xuống. Vũ Văn Bác lúc ấy làm cha cũng không đánh cô thảm như vậy, thảm nhất lần thứ nhất kia cũng chỉ là đánh vào mông, mặc dù rất mất mặt nhưng căn bản không bị thương.

Nghĩ đến Vũ Văn Bác, Y Hi Nhi trong lòng lại bắt đầu ngọt như mật, phụ nữ trong lúc yêu rất dễ dàng cảm thấy ngọt ngào. Hôm nay nhớ tới lúc ấy cảm thấy chuyện rất bí hiểm cũng là một loại ngọt ngào căn bản liền quên mất lúc ấy bị Vũ Văn Bác đét vào cái mông làm cô thành bộ dạng rất thảm hại, quả thật chính là hận không thể giở phần mộ tổ tiên nhà Vũ Văn Bác lên.

Dĩ nhiên nếu Y Hi Nhi nói ra muốn giở phần mộ tổ tiên nhà Vũ Văn Bác lên, Vũ Văn Bác cũng sẽ không cự tuyệt, bởi vì trong lòng Vũ Văn Bác cũng rất muốn giở phần mộ lên xem lòng dạ cha anh ở dưới đến tột cùng là độc ác đến thế nào. Cự nhiên cho anh tối tắm như vậy trong ba mươi năm.

Khi Cố Nhã Thuần mở cửa phòng Y Hi Nhi ra, Y Hi Nhi đang cười khúc khích.

Cố Nhã Thuần liếc một cái nhưng trong lòng khẽ thở dài.

Xem ra thật sự là yêu, yêu rất sâu.

Nhưng có một số việc cô hay muốn nhúng tay bởi vì trách nhiệm của cô. Cô đã từng nhìn về phía quốc kỳ thề, chỉ cần là nguy hại đến người của quốc gia và nhân dân, cô nhất định phải đưa hấn ra công lý mà thật bất hạnh, Vũ Văn Bác chính là kẻ xấu lớn nhất.

Hội Liệt Diễm trải rộng khắp Đông Nam Á, Trung Quốc dĩ nhiên cũng không có ít chi nhánh, phạm vào đại án đầu chỉ một việc, hướng chi, hiện tại cô thân là đại đội trưởng chống khủng bố quốc tế, dĩ nhiên muốn bắt Vũ Văn Bác làm mục tiêu lớn nhất rồi.

Nghĩ đến thân phận của mình, Cố Nhã Thuần thật sự nổi giận, tại sao? Là đại đội trưởng chống khủng bố quốc tế chỉ có thể coi là tiền nhiệm, bây giờ đội trưởng là một người xó biệt hiệu “Quân ưng”, tên khốn kiếp này!

Cố Nhã Thuần vừa nghĩ tới đây, nắm chặt tay thành quả đấm.

“Cố Nhã Thuần? Cô khuya khoắt không ngủ chạy đến phòng tôi làm gì? Muốn làm chuyện cảm thú làm cũng không thích hợp, tôi đây không thể kịp sang Thái Lan để biến thành đàn ông?” Y Hi Nhi trêu nói, trên mặt cười đến xấu xa, thuận tiện đem khăn tắm trên người kéo xuống một chút, để lộ ra vết thương trên người khiến trong mắt của Cố Nhã Thuần nhìn thấy mà giật mình, để cho cô xem xem dưới tay cô đã tạo ra bao nhiêu.

Cố Nhã Thuần nhìn dĩ nhiên là không đành lòng nhưng cô lại cứng rắn một, không chịu mềm lòng.

“Cô cứ ba hoa đi, chắc chỉ không được bao lâu nữa đâu, đến lúc đó cô xem cho rõ.” Cố Nhã Thuần đi tới bên người Y Hi Nhi, mở bình thuốc ra, kéo thân thể Y Hi Nhi qua, giúp cô ta bôi thuốc.

“Tôi nói, cô có nghĩ tới tại sao mình muốn làm cảnh sát hay không? Tôi chỉ biết cô rất liều mạng nhưng lại luôn có lý do. Trời sanh người ra làm sao có thể liền lấy mục tiêu làm cảnh sát làm mục tiêu cuối cùng của

cuộc đời, cho dù là tử vong cũng muốn xông lên phía trước đây? Cô đúng là phụ nữ à.” Y Hi Nhi hỏi, nhỏ giọng nói qua.

Đây là lần đầu tiên hỏi chuyện riêng Cố Nhã Thuần, cho tới nay cô đối với thân phận bối cảnh của Cố Nhã Thuần cũng chỉ vờ vờ dừng lại ở cấp trên mà thôi, chưa từng hiểu rõ qua gia đình của cô ấy.

“Lúc tôi còn nhỏ cũng rất vui vẻ, mỗi ngày không có phiền não, cha mẹ cũng rất thương tôi nhưng có một ngày bọn họ đột nhiên liền bốc hơi khỏi nhân gian, tôi thành đứa trẻ lang thang khắp nơi.” Cố Nhã Thuần sống sót một chút nhưng vẫn trả lời, những chuyện này đã hai mươi năm rồi, cô chưa từng nói với bất kỳ người nào, hôm nay nói ra giống như là đang nói chuyện của người khác.

“Khi đó cô bao nhiêu tuổi tới? Rất xinh đẹp sao? Có phải giữ lại tóc thật dài hay không?” Y Hi Nhi chợt quay đầu cười yếu ớt hỏi, mặc dù Cố Nhã Thuần giọng nói không có bất kỳ biến hóa, nhưng không biết vì sao sao Y Hi Nhi vẫn cảm thấy trong lòng có chút ê ẩm, qua nhiều năm như vậy, Cố Nhã Thuần cũng là không dễ dàng quên đi. Khi đó nhỏ như vậy, cái gì cũng không hiểu hay nhớ gì.

“Chín tuổi, đó là một cái tuổi đẹp, có thể làm nũng tùy hứng với cha mẹ. Mẹ thích giúp tôi thắt hai cái đuôi sam thật dài, mặc quần áo thật đẹp, cảm thấy khi đó giống như là công chúa trong chuyện cổ tích. Sau khi cha mẹ rời khỏi tôi đã khóc, cảnh sát giúp tôi tìm được các chú ruột chăm sóc tôi. Tôi mặc dù không vui vẻ gì tuy nhiên cảm thấy có người nhà đang bên cạnh giúp đỡ tôi, một ngày nào đó tôi nhất định sẽ tìm được cha mẹ của mình.” Cố Nhã Thuần tiếp tục nói ra suy nghĩ, lạnh nhạt nói.

Khi đó cô cũng rất cười đáng yêu, cũng có một đôi mắt thấu đáo tỏa sáng giống như mắt của Y Hi Nhi. Cố Nhã Thuần nhìn Y Hi Nhi, cảm thấy giống như là đang nhìn cái bóng trong quá khứ của mình.

“Thời gian từ từ trôi qua, đám chú bác của tôi dần lộ bộ mặt thật. Họ chiếm đoạt tài sản thậm chí bán nhà của gia đình tôi, lúc tôi biết được tất cả mọi chuyện mới là khi mười một tuổi. Khi đó tôi liền thề sau này trưởng thành nhất định phải lấy lại tất cả những thứ của mình, tuyệt đối không để cho người ta khi dễ cũng là bắt đầu từ đó ngoài mặt tôi nói ra ngoài học múa học Piano nhưng thật ra thì khi tài xế vừa rời khỏi tôi liền chạy đến nơi dạy Taekwondo, quần anh bắt đầu tiếp nhận huấn luyện.”

Cố Nhã Thuần nói xong, từ nhỏ cô cũng biết võ lực mặc không giải quyết được vấn đề tuy nhiên nó có thể bảo vệ mình. Cô liều mạng học tập, đổ mồ hôi và cố gắng nhiều hơn người khác, trời cao rốt cuộc cũng mở mắt.

“Chú cậu cô thật ác độc cho nên hiện tại nhà cửa là do cô đoạt về sao? Thật xin lỗi, hôm nay tôi còn nghĩ cô là.” Y Hi Nhi nói xin lỗi, không nghĩ tới Cố Nhã Thuần lại có thân thể như vậy, cái người kia có thành mảnh vụn cũng còn đáng ghét.

Cố Nhã Thuần nhỏ như vậy đã mất đi cha mẹ, cho là có chú có thể dựa vào, không nghĩ tới lại là sói đội lốt cừu.

“Không, ông ta đáng chết!” Cố Nhã Thuần hung tợn nói nói, trong mắt thù hận khắp người.

Y Hi Nhi sợ hết hồn, mặc dù Cố Nhã Thuần ghét cái ác như kẻ thù tuy nhưng cũng nên làm rõ sai trái. Dù chú đoạt tài sản là rất ghê tởm nhưng cũng không trở thành đáng chết chứ?

“Cô có biết cha mẹ tôi năm đó chết ra sao không? Năm đó cũng là bởi vì chú của tôi muốn mưu đoạt công ty của ba, cuối cùng đem ba tôi đẩy vào đường cùng, ba tôi phát hiện ông ta tham ô công quỹ nhiều lần cảnh cáo ông ta không có kết quả cuối cùng không thể không báo cảnh sát, chú tôi nổi lên sát tâm trực tiếp cùng người khác sát hại cha tôi. Thi thể của cha là tôi năm mười sáu tuổi đào dưới đất lên, tôi đào lên lúc sau đã chỉ còn lại một nắm xương trắng.”

Cố Nhã Thuần nhớ tới chuyện cũ không chịu nổi, cả người cũng phát run.

Y Hi Nhi nghe được trong lòng run sợ, lại không dám hỏi, quay đầu lại ôm chặt Cố Nhã Thuần, không để cho cô nói tiếp nữa.

“Đều qua rồi, đều qua rồi, đừng suy nghĩ, bây giờ không phải là thật tốt sao? À? Ngoan, tôi ở bên cạnh cô, cô hãy yên tâm đi bất luận thế nào tôi đều sẽ không lừa cô không phản bội cô, tôi nói làm được, đừng suy nghĩ, đã qua.” Y Hi Nhi dịu dàng nói, dỗ dành Cố Nhã Thuần từ từ trấn tĩnh cảm xúc lại.

“Cho nên tôi hận những phạm nhân kia, những tên tội phạm vẫn còn nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật, bọn họ vốn là nên bị trừng phạt. Sau đó tôi vào trường quân đội, rất nhanh liền từng bước một trở thành như bây giờ, tôi không sợ chết bởi vì tử vong không phải là lý do làm tôi sợ hãi, tất cả những người ác nên tiếp nhận trừng phạt.” Cố Nhã Thuần lạnh lùng nói.

Tới bây giờ Y Hi Nhi mới biết tại sao Cố Nhã Thuần lại căm hận Vũ Văn Bác như vậy rồi, cũng đúng, rõ ràng hay làm chuyện phạm pháp tuy nhiên vẫn nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật.

Đây chính là đại kỵ của Cố Nhã Thuần. Thời điểm Cố Nhã Thuần gặp phải Vũ Văn Bác còn có thể bình tĩnh thể kia chứng tỏ đã khống chế được rất khá, cũng hiểu Cố Nhã Thuần đối với lòng mình quyết không để ỉnh có cơ hội làm sai, tuyệt không thể thân bại danh liệt.

Bởi vì Cố Nhã Thuần đặt niềm tin lên người Y Hi Nhi cũng được coi là nguofn tin tưởng cuối cùng mà cô ấy cũng chỉ có thể thông qua cô thấy quá khứ của mình khó trách như vậy bảo vệ cô rồi. Có điều Cố Nhã Thuần như vậy làm cho người ta đột nhiên liền yêu.

Cái này người kiên cường này, trên người của cô đến tội chứa bao nhiêu bao nhiêu trách nhiệm đây?

“Được rồi được rồi, trừng phạt liền trừng phạt, chỉ là ở trước đó cô có phải làm chuyện tốt hơn hay không? Đây thoa thuốc vết thương sau lưng, trước phía trước có phải cũng muốn thoa?” Y Hi Nhi chỉ chỉ ba lần vết thương hồng hồng đỏ đỏ trước ngực mình hỏi.

“Cô gái không ngượng ngùng à?” Cố Nhã Thuần nhìn Y Hi Nhi đã trơn bóng cạo ở trong lòng mình, mắng to một câu.

Mới vừa rồi rõ ràng là cô ta ôm mình an ủi, thế nào vừa quay đầu cứ nhiên lại vụt đến trong ngực của cô? Cô gái này lúc nào thì trở nên linh hoạt như vậy rồi?

“Không biết a, trong thế giới của tôi không có hai chữ kia, không có cách nào da mặt đủ dày, đều là ngài dạy có công.” Y Hi Nhi không sợ chết mà cười .

“Thật là bắt cô không có cách nào.” Cố Nhã Thuần cười nói, trong giọng nói có chút bất đắc dĩ, cũng có chút dung túng.

Thật ra thì, Cố Nhã Thuần vẫn không có đem chuyện nói hết.

Y Hi Nhi rõ ràng vì Vũ Văn Bác mà đến, bây giờ mặc dù còn không có làm gì nhưng trong lòng Cố Nhã Thuần so với ai khác đều hiểu, tuy nhiên cô không muốn đi vạch rõ ra, cô bây giờ có chút yếu đuối, phải nói, hiện tại Y Hi Nhi nằm trên người cô mới có thể cảm thấy này một chút tâm tình mà mà phụ nữ bình thường phải có.

Nhưng nàng lựa chọn không nói ra, tựa xem như Y Hi Nhi vẫn là Y Hi Nhi trước đây, chưa từng đi hội Liệt Diễm, không có yêu Vũ Văn Bác, chỉ là một thuộc hạ của cô mà thôi.

Thượng Hải, một khách sạn yên tĩnh.

Một cuộc giao dịch chuyển nhượng đang được tiến hành trong đó.

Khóe miệng Vũ Văn Bác chứa đựng một nụ cười thần nhiên, hài lòng nhìn bản hợp đồng trong tay, đây là bản hợp đồng chuyển nhượng một công ty bất động sản.

Tại Thượng Hải là nơi tắc đất tắc vàng, một văn phòng công ty có thể nói là tồn thất không nhỏ rồi, không biết khi cô gái kia biết tài sản lớn nhất đã không còn thuộc về cô thì có thể giận đến giậm chân không đây? Đại khái không thể nào, đó là động tác đáng yêu mà phụ nữ bình thường mới có, phụ nữ thô lỗ như vậy đoán chừng là một đám đập vỡ cái bàn để tiết giận ấy chứ?

Nghĩ tới đây, Vũ Văn Bác cười, cười rất vui vẻ.

Để cho người phụ nữ của anh ở cùng cô lâu như vậy cùng đương nhiên là muốn lấy lại một chút xú thù lao rồi. Một công ty bất động sản vừa đủ, vừa đúng khoảng cách giữa Thượng Hải và Hạ Môn rất gần, lui tới cũng dễ dàng, không biết Hi Nhi có thích Thượng Hải không, nếu là thích liền đem công ty này đưa cho Hi Nhi.

Khi tất cả người rời đi, trong phòng chỉ còn lại Vũ Văn Bác, phía sau anh xuất hiện một người khác.

Người then thùng kia chính là người đã biến mất ở trước mặt mọi người, Đoàn Mộc Thác.

“Lão đại, mấy tháng nay tôi đã thực sự lập được rất nhiều công lao rồi, mỗi ngày đều cực kì mệt nhọc. Chuyện này nói rõ sau, cậu phải đền bù cho tôi, tôi muốn đi chơi.” Đoàn Mộc Thác đứng đằng sau khôi phục bộ dạng côn đồ.

Đáng lẽ đều là chuyện của người khác, không biết vì sao lần nào cũng rơi xuống đầu anh. Đoàn Mộc Thác dứt khoát, thật là nằm cũng trúng đạn, ví dụ như ở Nga, ví dụ như lần này, nếu anh không đòi hỏi tốt một chút mới là kì quái.

“Chỉ cần không xuất hiện bên cạnh Hi Nhi, cậu đi đâu tôi đều vui lòng.” Vũ Văn Bác chau chau mày, đưa cho Đoàn Mộc Thác một ly cà phê.

Hiện tại không có người ngoài ở đây, hai người bọn họ chỉ là bạn bè, chỉ là huynh đệ.

“Cậu không thể qua sông rút cầu, cậu biết rõ ràng Hi Nhi đối với tôi rất quan trọng mà. Tôi là hận không thể thời thời khắc khắc coi chừng cô ấy, cậu không thể trở mặt nhìn tôi khổ sở chứ. Hi Nhi nhất định cũng rất nghĩ tới tôi, cô ấy lâu rồi không gặp tôi.” Đoàn Mộc Thác không chút nào quan tâm cô gái trong miệng anh chính là phụ nữ của lão đại.

Tình cảm Y Hi Nhi đối với Đoàn Mộc Thác đã không phải là vài ba lời là có thể nói rõ được nữa rồi. Giữa bọn họ, không liên quan đến ái tình, không liên quan thân tình, tuy nhiên nó so với tất cả cũng rất chân thật.

Cô đơn cùng trống không lâu như vậy không có ai hiểu, đã lâu như vậy, lâu đến nỗi anh phải cảm thấy trên cái thế giới này sẽ không có gì chuyện là đáng giá để anh đi liều mạng, nếu như không phải là Vũ Văn Bác xuất hiện, nếu như không phải là vướng mắc cam kết, anh có lẽ sẽ không và tiếp tục lựa chọn một lòng ở lại hội Liệt Diễm, nhưng là, hiện tại anh gặp người kia, hiểu được chính mình.

Vì lý do này đã đủ rồi, cho dù là tử thần cũng sẽ đi vượt qua.

“Tình cảm của cậu không đưa ra bình luận nhưng cậu phải luôn luôn nhớ, cô ấy là người của tôi.” Vũ Văn Bác không phải tuyên bố cũng không phải đang cảnh cáo, anh chỉ là đang nói chuyện mà thôi.

“Cậu đã xác định là cô ấy, cô ấy cũng đã xác định là cậu vậy tôi vốn không có gì để nói. Cậu có phải chuẩn bị hủy bỏ tất cả hay không?” Đoàn Mộc Thác hỏi, gần đây việc làm của Vũ Văn Bác rất rõ ràng là muốn từ bỏ. Có điều một ông trùm vũ khí đạn dược thậm chí là Phách Vương quân hỏa muốn từ bỏ tất cả cũng không phải là chuyện dễ dàng như vậy.

“Không, hội Liệt Diễm sẽ không biến mất.” Vũ Văn Bác chưa có từng nghĩ tới muốn hủy bỏ hội Liệt Diễm, cần từ bỏ chỉ là con người anh mà thôi.

Anh có thể nguyện ý vì Y Hi Nhi mà bỏ tất cả nhưng không có nghĩa là vài chục vạn người từ trên xuống dưới của hội Liệt Diễm cũng phải lựa chọn giống như anh. Dù sao hội Liệt Diễm là tổ chức quyền thế trăm năm, không phải trong một sớm một chiều có thể thay đổi.

Nếu hội Liệt Diễm không thể thay đổi vậy thì anh thay đổi là được rồi.

Đoàn Mộc Thác hiểu ý tứ Vũ Văn Bác, như có điều suy nghĩ, xem ra, Vũ Văn Bác cuối cùng vẫn lựa chọn con đường này, rất khéo chính là, anh cũng đã từng nghĩ tới như vậy chẳng qua không nói ra ngoài mà thôi.

“Vừa đúng, tôi còn nghĩ làm sao tìm được cơ hội này, xem ra cậu như vậy cũng tốt lắm, tôi không nghĩ tới cậu sẽ làm đến nước này.” Vì một cô gái thay đổi thân phận của mình, thay đổi hoàn cảnh mà mình sẽ cảm thấy xa lạ, thay đổi tất cả những gì có thể thay đổi, chỉ vì muốn người kia không đau khổ.

“Tôi hiểu biết rõ cậu và Triển mặc dù là song sinh nhưng tính tình lại khác xa, sớm muộn gì cũng có một ngày cậu sẽ rời khỏi hội Liệt Diễm nhưng không nghĩ đến Hi Nhi xuất hiện khiến cậu tiếp tục ở lại. Hiện tại, vì Hi Nhi, cậu có thể nguyện ý giúp tôi?” Vũ Văn Bác khiêm tốn hỏi.

Anh Vũ Văn Bác vẫn luôn không phải một người tự kiêu, cho dù anh có thể tự kiêu về tiền bạc nhưng là thể anh lại khiêm tốn, rất khiêm tốn.

Đây chính là lí do vì cái gì mà anh có thành công.

Giữa hai người đàn ông này tạo thành thỏa thuận nào đó, thỏa thuận cả đời, chẳng qua là để cứu giữ linh hồn của người nào đó của bọn họ.

Mà cái đó bị cho là có thể cứu linh hồn cô gái đang làm chuyện vô cùng vô sỉ trong một biệt thự ở Hạ Môn.

Cô len lén vào phòng làm việc của Cố Nhã Thuần, len lén lấy chút tài liệu xem.

Mà tất cả chuyện này thật ra thì căn bản cũng không có tránh được ánh mắt của Cố Nhã Thuần.

“Tôi biết ngay cô sớm muộn gì sẽ cũng thấy, chỉ là không có nghĩ đến có nhiều chuyện như vậy nên nán lại, cứ nhiên cho tới bây giờ mới để cho cô biết.” Cố Nhã Thuần đi vào phòng làm việc, nhìn Y Hi Nhi nói.

Chỉ là cô không nhìn thấy kinh ngạc cùng rối rắm trên mặt Y Hi Nhi, trong lòng không biết là nên cười hay là nên giận. Bây giờ Y Hi Nhi đã không còn là cô của lúc đó, nếu là lúc ấy mà cô ấy xem được cái băng ghi hình này sợ rằng sẽ đau lòng tự trách cả đời mất, bây giờ cô lại bình tĩnh thong dong.

Không sai, đây chính là băng ghi hình một năm trước Cố Nhã Thuần lưu tâm đến việc lớn yêu cầu Y Hi Nhi trộm ra. Lúc ấy Lâm Hựu Lật cho cô sau đó không có qua người khác, cho nên Y Hi Nhi ở đội hình sự trợ giúp khoa lâu như vậy vẫn không biết chuyện.

Lúc ấy Vũ Văn Bác vì trị liệu bệnh cho Y Hi Nhi, cứ nhiên ra lệnh cho người đem người ném xuống biển, xem có thể xảy ra một chút triệu chứng giống Y Hi Nhi không, mặc dù cuối cùng không thu hoạch được gì, tuy nhiên nó cũng vì vậy chết không ít người.

“Đúng vậy, tôi bây giờ mới biết thì ra tôi trong lòng cô nặng bao nhiêu, chứng cứ quan trọng như vậy cô cũng can đảm giữ lại, cô luôn luôn công chánh nghiêm minh cũng không ai nghĩ được cô sẽ làm như vậy. Lúc ấy cô nhất định tổn không ít hơi sức làm chuyện này, đến cuối cùng không dùng tới chứng cứ vẫn còn muốn bắt ra tội phạm.”

Y Hi Nhi chợt có chút cảm động, Cố Nhã Thuần vì cô chuyện làm rất xa so với tưởng tượng của cô còn nhiều hơn rất nhiều.

“Cô thật đúng là buồn nôn, tôi có thói quen này, cô chính là nên sửa lại thôi.” Tôi sợ có một ngày tôi sẽ thật vì cô mà không quan tâm tất cả.

Lời nói này Cố Nhã Thuần chỉ có thể nói lặng lẽ nói ỉn nghe trong lòng, không dám nói ra khỏi miệng.

“Không đổi được nữa, bản tính loại vật này căn bản không cách nào từ bỏ, giống như là nghiện, chỉ cần nếm thấy ngon ngọt sẽ không thể dứt bỏ.” Y Hi Nhi có chút lộ vẻ xúc động khi đang nói chuyện.

Y Hi Nhi như vậy, Cố Nhã Thuần chưa từng thấy qua, thần thái của cô ấy, dung mạo cô ấy, giống như lời nói của cô ấy, thật sẽ cho người ta thấy nghiện.

“Mặc dù Vũ Văn Bác đáng chết nhưng cô là vô tội, hơn nữa những người đó vốn cũng không phải là người tốt lành gì nếu không tôi cũng không ngồi nhìn mà mặc kệ.” Cố Nhã Thuần nói, nhưng trong lòng cũng dao động. Nếu những người đó đổi lại là người bình thường, cô thật sẽ ngồi nhìn mặc kệ sao?

“Vậy tôi còn phải cảm tạ Lâm Hựu Lật, đoán chừng chuyện này còn là do cô ấy thay đổi. Có người đề ra cái phương pháp này lại bắt Lâm Hựu Lật dùng phạm nhân thay thế.” Y Hi Nhi muốn đi tìm Lâm Hựu Lật, không biết cô ấy hiện tại thế nào, phụ nữ như vậy quả thật chính là yêu tinh, đến tốt cùng ai có thể thu phục được đây?

“Mặc kệ như thế nào, chuyện kia đã qua.” Cố Nhã Thuần lặng lẽ nói, nếu đã qua rồi cũng không cần hồi tưởng lại.

“Đúng vậy, đã qua.” Y Hi Nhi nói tiếp.

“Cứ nhiên như thế, vậy cô ăn trộm không thành công có phải nên muốn từ trong phòng làm việc của tôi lẩn ra đây rồi sao?” Cố Nhã Thuần cười lạnh nói.

“Này, nói tới nói lui chẳng phải bảo tôi rút, hiện tại cô so với trước kia không hề nhẹ nhàng, rút ra nơi nào được à?” Y Hi Nhi quý kêu, lại bị Cố Nhã Thuần một phen đẩy tới trên mặt đất, sau đó tứ chi bị bẻ lên.

Cố Nhã Thuần trên cao nhìn xuống đôi tay ôm ngực, mỉm cười nói: “Tốt lắm, hiện tại đủ nhẹ nhàng rồi, cắt cho ta thôi.”

“A a a. Cố Nhã Thuần cái người đàn bà xấu này, nữ nhân xấu, cô cẩn thận uống nước bên trong có côn trùng, cẩn thận về sau cả đời cũng không có cơ hội hồng hạnh xuất tường (ngoại tình), tôi nguyện rửa cô!” Y Hi Nhi kêu thảm, bất đắc dĩ lăn ra ngoài, cắt rất nhẹ nhàng, Cố Nhã Thuần rất hài lòng.

Bắc Kinh, Hải Điện Khu.

Một buổi họp báo tin tức.

Người ta tập nập đến buổi họp báo, hấp dẫn vô số ký giả giải trí cùng ký giả buôn bán cùng với ký giả tài chính.

Tại sao vậy chứ? Bởi vì công ty giải trí cực kỳ nổi danh đột nhiên đổi chủ nhân, mà chủ mới còn là một người nam nhân tuổi còn rất trẻ, khoảng 30, mẫu chốt là dáng dấp tuấn mỹ vô cùng, khuôn mặt vô cùng tinh xảo như điêu khắc, một thân đen bóng đứng thẳng đón khách, lông mày anh tuấn dài mảnh nghiêng nghiêng, con ngươi đen ẩn chứa sắc bén, môi mỏng nhẹ nhấp nháy, đường nét thể hiện rõ ràng sự sắc sảo. Lạnh lùng cô độc yên tĩnh lại có khí thế bức người, trên người như vậy trên người dĩ nhiên tỏa ra khí thế vương giả.

Vũ Văn Bác hấp dẫn con mắt mọi người, nam nhân như vậy quả thật chính là con cưng của trời, gặp may mắn, dĩ nhiên khiến rất nhiều vì đó mà điên cuồng.

Hôm nay, anh dẫn theo các minh tinh của công ty giải trí Kỳ Hạ mở ra buổi họp báo, vốn là phải hướng về phía đông đảo minh tinh nhưng các ký giả nhanh chóng liền đem những minh tinh kia quên mất, tất cả toàn bộ hào quang đều bị Vũ Văn Bác đoạt hết.

Có điều những minh tinh kia bọn họ không tức giận, bởi vì đó là chủ của bọn họ, bọn họ tự nguyện làm nền để tôn anh lên. Lần này hiện trường buổi họp báo là truyền hình trực tiếp. Cố Nhã Thuần cùng Y Hi Nhi xem TV, thời điểm thấy đưa tin buổi họp báo, Cố Nhã Thuần đang gọt trái táo.

Cố Nhã Thuần ánh mắt đen dần, quả táo cũng không gọt vỏ, trực tiếp há miệng ăn hết, dao gọt trái cây cũng không cần, lập tức phóng đi rất mạnh, chắc chắn đâm vào một bộ bích họa treo dọc theo ranh phía trên, Y Hi Nhi thấy phải run sợ tim gan.

Cố Nhã Thuần không những không ra khỏi cửa, ngược lại còn nhốt mình vào trong thư phòng.

Y Hi Nhi nhìn buổi họp báo, tin tức bên trong có Vũ Văn Bác, mở cờ trong bụng, hành động rồi chứ? Còn rất nhanh, lập tức liền chọc giận Cố Nhã Thuần, xem ra rất có hiệu suất .

Y Hi Nhi ở trong nhà Cố Nhã Thuần được nuôi không, mỗi ngày ăn ngon ngủ được, thỉnh thoảng cùng Cố Nhã Thuần đấu đá cãi vã, thích thú, vết thương trên người từ lâu đã khỏi, cô bây giờ rất khỏe mạnh.

Xem treeb ti vi mà Vũ Văn Bác vẫn có thể làm người ta mê chết, Y Hi Nhi nổi lên háo sắc, đây chính là người đàn ông cô xem trọng, cô chính là thật tình mắt, ha ha ha.

Y Hi Nhi tựa như điên ngửa mặt lên trời cười ha hả, cười đến bụng co rút đau đớn.

Ngày thứ hai, Cố Nhã Thuần có khách tới nhà, ở hơn một tuần lễ tới nay chưa từng có khách trong nhà, tức thì có khách tới, còn tới những mười người, Y Hi Nhi chau chau mày, xem ra chuyện lại phát triển theo phương hướng mà người khác tính toán tồi.

Chỉ là, trận chiến tranh giành này, đến cuối cùng ai sẽ thắng lợi đây?

Người thắng không phải Vũ Văn Bác cũng không phải Cố Nhã Thuần, người thắng là cô Y Hi Nhi. Cô thắng được tình yêu và tình bạn, mà Vũ Văn Bác mất đi địa vị Phách Vương quân hỏa, Cố Nhã Thuần mất đi công ty Kỳ Hạ đêm không xuế.

Ha ha.

Xem ra, trò chơi càng ngày càng đặc sắc.

Y Hi Nhi quyết định đi vào dò xét đến cùng, chỉ là trước đó cần suy nghĩ dùng phương pháp gì. Vậy thì đưa nước quả đi, gần đây Cổ Nhã Thuần hỏa khí càng ngày càng lớn, uống trái cây có thể hạ hỏa.

Khóe miệng nhếch lên mỉm cười một chút. Y Hi Nhi giãn gân cốt ra, bắt đầu hoạt động, làm lâu như sâu gạo vậy, cũng không được gì nhiều.

81. Chương 82

Hơi lộ ra một chút mờ tối bên trong phòng họp.

Ngồi ở vị trí đầu đang Cổ Nhã Thuần giận dữ, tức giận đến đỏ bừng cả khuôn mặt, cô tự nhiên rơi vào tình huống không biết gì bị thuộc hạ tin tưởng bán công ty của cô, đây quả thực là vô cùng nhục nhã.

“Các người bọn toàn là kẻ vô dụng, ta nuôi người của dùng để làm gì? Xảy ra chuyện lớn như vậy cứ nhiên dám cả gan giấu diếm không báo? Có phải các người quên mất chủ của mình là ai rồi hay không?” Cổ Nhã Thuần giận đến phát run, chỉ trong nửa tháng lại có tới hai công ty bị thôn tóm, một tập đoàn bị thu mua, còn có phòng bất động sản lớn nhất bị buộc chuyển nhượng, ngay cả công ty giải trí cư nhiên cũng gần đây vừa đổi chủ.

“Thật xin lỗi cô chủ, chúng tôi không biết tình huống sẽ bất ngờ như thế, còn tưởng rằng có thể khôi phục cho nên mới không dám nói cho cô biết.” Một người trong những cổ đông lớn nhất nơm nớp lo sợ trả lời.

Cổ Nhã Thuần đích thực là chủ lớn nhất. Năm đó Cổ Nhã Thuần mười tám tuổi bắt đầu đoạt lại công ty, hơn nữa mở rộng tăng cường, trở thành công ty phát triển trong rất nhiều lĩnh vực trên thị trường, nhưng Cổ Nhã Thuần dù sao cũng không có nhiều thời gian cùng tinh lực quản lý nên cho tới nay đều đem quyền lực giao cổ đông, nghĩ rằng phân tán quyền lực sẽ không làm hư chuyện.

Trong tay nắm giữ 60% quyền cổ đông, còn lại 40% chia ra mười người quản lý. Thứ nhất thúc đẩy bọn họ có tinh thần tích cực, thứ hai bọn họ đứng ra quản lý cũng sẽ không thờ ơ.

Chỉ là không nghĩ đến Vũ Văn Bác lại nhanh chóng thọc gậy bánh xe.

Thật ra cũng không đến nỗi trở thành như thế này, nhưng thuộc hạ của Cổ Nhã Thuần có một tên là Lý Nghị đã ở tuổi trung niên, cũng chính là cái tên béo bụng Y Hi Nhi đã từng thấy qua. Cổ Nhã Thuần đối với người này hết sức tin tưởng, ai ngờ cuối cùng người này lại bán đứng Cổ Nhã Thuần.

Thật ra thì cũng không thể trách Lý Nghị, muốn trách thì phải trách Đoàn Mộc Thác có ý bày bầy khiến Lý Nghị chui vào. Lý Nghị dù sao chỉ là một người bình thường người thôi, không được rèn luyện ý chí, rất nhanh liền rơi vào bẫy của Đoàn Mộc Thác cuối cùng gạt Cổ Nhã Thuần bán công ty cùng tập đoàn.

“Tưởng rằng? Tưởng rằng, như vậy mà người cũng dám nói ra khỏi miệng? Không cần nói cho ta biết người đang quản lý?” Cổ Nhã Thuần tức giận toàn bộ đều nói ra ngoài, chợt đập bàn một cái, trên mặt bàn tài liệu rồi rớt xuống đất nhưng không ai dám nhặt lên.

“Mấy năm này ta dần dần đem quyền lực để xuống, cho các người quyền lực là bởi vì ta tin tưởng các người, kết quả hôm nay các người cứ nhiên báo đáp ta đây sao? Các người nói ta sau này làm thế nào tin tưởng các người? Ta đây làm chủ lại cư nhiên ở đây không biết gì chuyện mấy công ty bị bán, hay là trong nửa tháng này, các người đều là ăn hại sao? À?” Cổ Nhã Thuần rống lên giận dữ, trên cổ nổi gân xanh.

Người phía dưới từng người cảm như hén, không có ai dám can đảm nói gì nữa.

Chuyện này thật là sơ suất của bọn họ, nếu như vừa bắt đầu liền đem mọi chuyện báo cho Cổ Nhã Thuần có lẽ sẽ không hỏng bét như vậy rồi.

Y Hi Nhi bưng đĩa trái cây tiến vào, mỗi người đều cúi thấp đầu không dám nhìn thẳng ánh mắt của Cổ Nhã Thuần, mà Cổ Nhã Thuần lại còn cắn răng nghiêng lợi nhìn một đám ăn hại trong mắt cô.

Y Hi Nhi nhìn đám người kia, đột nhiên cảm thấy những người này thật là đáng thương. Thật ra thì bọn họ nhiều năm qua vẫn giúp đỡ Cổ Nhã Thuần quản lý nhiều công ty như vậy, mặc dù không có công lao gì lớn nhưng cũng không có khuyết điểm sai lầm gì xảy ra, lần này nếu như không phải là gặp Vũ Văn Bác căn bản sẽ không bị Cổ Nhã Thuần mắng thành thảm thế.

Y Hi Nhi trong lòng mặc niệm một câu “A di đà Phật, phù hộ các người không bị mắng chửi”, sau đó để đĩa đựng trái cây xuống, bộ mặt nở nụ cười, ngọt ngào nhìn Cố Nhã Thuần.

“Cố đại nhân ngài chắc khát nước, ăn chút trái cây đi, cái này là lê mát cổ họng, hơn nữa còn đặc biệt hạ hỏa khí.” Y Hi Nhi mặt cười nói, giọng nói ngọt phát ngán, vẫn còn không tự biết.

Mặc dù lời nói rất êm tai nhưng Y Hi Nhi không có can đảm đến gần Cố Nhã Thuần, cách bàn hội nghị, đem đĩa trái cây đẩy tới trước mặt Cố Nhã Thuần.

Y Hi Nhi đến gần nhất, Cố Nhã Thuần chuyển một cái trợn mắt, một đôi mắt hiện ra lửa nóng có thể cháy chết mắt người phía trước nhìn chằm chằm Y Hi Nhi, dọa Y Hi Nhi sợ đến cảm giác mình cũng sắp bị phỏng rồi.

“Trên mặt tôi có dính gì đó sao? Hay là cô đột nhiên cảm thấy đáng ghét tôi vô cùng đẹp? Cũng không phải là muốn đem tôi bán chứ?” Y Hi Nhi hoảng sợ nhìn Cố Nhã Thuần, càng nói càng khoa trương, tuyệt không sợ chọc giận Cố Nhã Thuần.

Bên trong phòng họp từng người càng cuối đầu thấp hơn, có người thậm chí len lén bịt lỗ tai, cô gái này ở đâu tới? Cư nhiên dám cả gan trước mặt sư tử trên chọc chòm râu, không muốn sống nữa sao? Người này không phải là ngu ngốc sao, mất một chút xíu khả năng thấy đường cũng không có sao, không nhìn ra chủ của bọn họ bây giờ tâm tình cực kỳ khó chịu sao?

Tất cả mọi người cho là Cố Nhã Thuần sẽ phải lập tức nổi đóa, Cố Nhã Thuần lại làm một chuyện khiến cảm bọn họ đều muốn rút xuống.

Cố Nhã Thuần chẳng những không nổi đóa, hơn nữa còn cười, cười đến quỷ dị, cười đến nỗi đám người dưới kia cảm thấy cả thế giới đều muốn nhón nháo.

“Cô biết Vũ Văn Bác sẽ có những hành động này đúng không? Nói đi, còn cái gì mà cô biết nhưng tôi không biết?” Cố Nhã Thuần chợt bình tĩnh lại, những chuyện này đã đến nước này rồi, vậy thì nói rõ thôi.

Nói cho cùng, Lý Nghị to gan cũng không thể giấu giếm toàn bộ đều không báo lên, công ty thứ nhất còn có cam đảm nhưng cái thứ hai, thứ ba. Lý Nghị không phải ngu ngốc, dĩ nhiên biết chuyện không được bình thường, nhìn chút thời gian công ty bị thu mua, Lý Nghị rất có thể đã báo lên rồi, mà mình lại không biết.

Mà cô kể từ bị buộc từ rời khỏi đội chống khủng bố quốc tế tới thời gian nghỉ phép, liên tâm tình không tốt, cho nên vẫn sống trong biệt thự ở Hạ Môn không tiếp khách, vì vậy cho Vũ Văn Bác cùng Y Hi Nhi rất nhiều cơ hội.

Trong này, chỉ có Y Hi Nhi ở bên cạnh nàng.

Một lần kia chuyện nhìn lên băng ghi hình đại khái cũng là Y Hi Nhi cố ý để cho cô phát hiện, chẳng qua trước đó cô đã đem Lý Nghị thủ tiêu báo cáo mà thôi.

Nếu như không bị phát hiện, dựa vào tính cảnh giác của Cố Nhã Thuần sẽ liên phát hiện tài liệu bị động qua, nhưng Y Hi Nhi hiểu rõ cá tính Cố Nhã Thuần, dứt khoát cố ý để cho cô phát hiện mình len lén vào, ngược lại lại khiến Cố Nhã Thuần không có tư tưởng phòng bị.

“Quả nhiên càng ngày càng thông minh.” Cố Nhã Thuần thở dài nói, nhìn Y Hi Nhi giống như là đang nhìn một món đồ tinh xảo đẹp đẽ, vẻ mặt hài lòng càng làm cho người phía dưới cảm giác không giải thích được.

Xem bộ cô bé này vừa tiến vào đã làm chuyện gì với cô chủ của bọn họ này nhưng cô chủ cư nhiên không tức giận còn khích lệ cô ta thông minh? Là mất bọn họ hỏng rồi? Hay là chủ bọn họ đầu óc bị nước vào rồi?

“Không dám nhận, chẳng qua là có lòng muốn làm mà thôi, không dám nói tới thông minh.” Y Hi Nhi nhàn nhạt trả lời, trên mặt vân đạm phong khinh(*), thật ra thì trong lòng cô đã bắt đầu phát run, vẫn luôn bị khi dễ thật vất vả mới xoay người đem Cố Nhã Thuần khi dễ lại, cô hưng phấn sắp nhảy lên.

(*) Vân đạm phong khinh: chỉ sự thờ ơ, hờ hững như mây trôi, nhẹ nhàng như gió thổi.

“Rất tốt, rất tốt, rất tốt.” Cố Nhã Thuần liên tiếp nói mấy rất tốt, không còn có câu văn.

Những người phía dưới cũng không biết nên làm sao làm sao đây, không biết nói gì. Từng người một bắt đầu lặng lẽ ngẩng đầu nhìn nhau, bọn họ bây giờ nên làm như thế nào? Rất muốn tìm cách tháo chạy, nhưng cô chủ không nói gì, ai cũng không dám đi.

“Các người toàn bộ đều cho cút ra ngoài ta!” Cố Nhã Thuần chợt rống to, thanh âm này lập tức chấn động sông núi.

Trừ Y Hi Nhi ra, những người khác sau khi nghe được, rất nhanh liền từng bước từng bước đi ra ngoài, lúc này bọn họ không có can đảm đi chọc Cố Nhã Thuần, hơn nữa, bọn họ chờ một tiếng ra lệnh này đã lâu rồi.

Rất nhanh, bên trong phòng họp to như vậy chỉ còn lại hai người Cố Nhã Thuần và Y Hi Nhi.

Y Hi Nhi lần này cũng không sợ, dù sao chuyện cũng đã làm, không thể làm gì khác hơn là gặp chiêu phá chiêu rồi, dù sao nhiều lắm là cuối cùng bị đánh mà thôi, Cố Nhã Thuần sẽ không thật sự làm gì cô. Không biết vì sao, mặc dù làm chuyện như vậy nhưng Y Hi Nhi nhưng vẫn cho là Cố Nhã Thuần sẽ tha thứ ừ, không biết lòng tin của cô là từ đâu tới.

“Cô không sợ tôi không nhận được đem cô thiêu rụi sao?” Cố Nhã Thuần nghiêm mặt âm u nói. Cô thật không nghĩ đến là Y Hi Nhi, cái người này đã từng là do cô phái đi nằm vùng, hôm nay cư nhiên lại đến nằm vùng bên cạnh cô rồi.

Đây chính là tự gây nghiệt không thể sống sao? Cố Nhã Thuần cười nhạo mình, cũng được, đều là số mệnh.

“Không sợ, người sợ tôi có chuyện nhất cho tới bây giờ vẫn luôn là cô, tôi không sợ, Vũ Văn Bác cũng không sợ.” Y Hi Nhi cười nói, cô bắt được điểm yếu của Cố Nhã Thuần cho nên có thể làm xằng làm bậy, bởi vì biết cô ấy sẽ không tổn thương đến cô mà càng thêm ngông cuồng.

“Pằm!” Cố Nhã Thuần hung hăng đập bàn hội nghị một cái, cả cái bàn run dữ dội, chứng tỏ sự tức giận của cô.

“Cô đừng tưởng rằng tôi không dám làm gì cô, còn không chuyện gì mà tôi không dám làm.” Cố Nhã Thuần rống lên giận dữ.

Y Hi Nhi sợ co lại một cái, nhưng vẫn là không sợ chết cười cười, “Cô chính là không dám, tôi trước kia không biết vì sao cô giúp ta như vậy, tại sao vậy chứ? Tôi sau này mới biết, thì ra là cô đang bảo vệ chính là bảo vệ tôi khỏi những thứ cô đã trải qua, tôi không biết đây là tâm tình gì nhưng bây giờ cô rất khổ sở phải không? Bởi vì tôi phản bội cô.”

Thời điểm Y Hi Nhi nói ra trong lòng cũng đau một cái, nếu như có thể, người cô nghĩ đến không muốn tổn thương nhất chính là cái người Cố Nhã Thuần kia. Cô tình nguyện người bị thương kia là mình.

Nhưng mà, chuyện không làm như vậy, họ bỏ lỡ sẽ là cả đời bằng hữu. so sánh với cả đời, điểm này so với điểm đau đớn là cái vẹo gì?

“Cô biết tôi trải qua nhiều khó khăn, cô còn làm?” Cố Nhã Thuần không ngừng khổ sở, thậm chí rất đau lòng, cô nghĩ tới mọi người có một ngày rồi cũng sẽ phản bội cô tuy nhiên không ngờ người đó sẽ là Y Hi Nhi.

“Tôi cũng không muốn vậy, nhưng tôi không có cách nào, tôi nhớ cô biết mục đích tôi tới đây mà, cô biết nhưng vẫn đặt tôi ở bên người, tại sao vậy chứ? Bởi vì cô giao cho tôi một cái cơ hội, thật ra thì đồng thời cô cũng là cho chính mình một cơ hội.”

Y Hi Nhi nhìn thấy cho tới nay Cố Nhã Thuần đều là kiên cường như vậy, lòng của cô bao bọc quá chặt, không có ai có thể đi vào, trừ phi là cô ấy nguyện ý nếu không không có ai có thể thấy được trong lòng của cô ấy. Cô ấy tự dựng cho lòng mình một bức tường thành, hiện tại, cũng là muốn tháo xuống phòng bị lòng, nếu không cả đời này cô ấy sẽ không có được tình yêu.

Mà một cô gái cuối cùng luôn muốn gặp tình yêu của mình, Y Hi Nhi không hy vọng Cố Nhã Thuần bỏ qua tình yêu.

“Cô so với tôi còn phải rõ ràng cô muốn là cái gì? Nhưng làm sao cô có thể đối với mình lòng dạ ác độc như vậy, tự nhiên lại ép buộc chính mình phải làm một việc mà bản thân không muốn, cô nói cô phải đem

toàn bộ tội phạm đưa ra công lý nhưng tôi hỏi người, đây là điều cô muốn nhất sao? Nếu là như vậy cô liều mạng cũng muốn bảo vệ tôi đơn thuần là vì cái gì?” Y Hi Nhi lần đầu tiên ở trước mặt của Cố Nhã Thuần thể hiện ra khuôn mặt kiên cường.

“Đây là chuyện của tôi, cô không phải lo nhiều, cô lo cũng không làm gì nổi. Lại nói, những chuyện này cùng việc làm của cô có quan hệ gì? Chẳng lẽ đây chính là lý do cô phản bội tôi sao?” Cố Nhã Thuần vẻ mặt lạnh lùng, hình thành một tầng lạnh như băng.

“Tôi lo không được sao? Tốt, ai nói chuyện của tôi cô không đồng ý cũng không định đoạt? Cô tại sao lại nhúng tay vào cuộc đời của tôi? Cô tại sao lại quyết định cuộc đời của tôi? Cô là gì của tôi? Nhưng tôi còn nguyện ý để cho cô lo, như vậy ta, chẳng lẽ không có tư cách quản cô sao?” Y Hi Nhi lớn tiếng hỏi.

Cái người này trước mặt Cố Nhã Thuần vẫn đóng vai nhu nhược cùng nhân vật được bảo vệ, chột mạnh mẽ lên khiến Cố Nhã Thuần có chút chống đỡ không được. Y Hi Nhi như thế cô chưa từng thấy qua, nếu như Y Hi Nhi tự tin thì cô rất yêu thích, thế nhưng cái người này trong lòng cô cũng đang bức bách cô, muốn cô trở nên yếu đuối.

Cố Nhã Thuần dần lòng, không nhìn tới ánh mắt có thể khiến cô trầm luân (bị hút vào), Ánh mắt như vậy quá mức sáng, giống như thật sự có thể nhìn thấu nội tâm của cô, cảm giác giống như lập tức bị bại lộ dưới ánh mặt trời.

“Cô tại sao không dám nhìn tôi? Cô hỏi tôi nhiều vấn đề như vậy tôi đều trả lời, chẳng lẽ cô không thể nói cho tôi đáp án của cô sao? Là vì cái gì phải làm như vậy, tôi không tin cô không phải không hiểu, tôi không tin cô thật có thể độc ác làm như không thấy. Cố Nhã Thuần, cô rốt cuộc có trái tim?” Y Hi Nhi đến gần Cố Nhã Thuần, cầm lấy cánh tay cô, ép buộc Cố Nhã Thuần nhìn thẳng vào mắt cô.

“Mặc kệ cô nói cái gì, cũng không che giấu được sự thật cô phản bội tôi.” Cố Nhã Thuần cắn chặt hàm răng, lạnh lùng mà nói, sự thật trước mắt là ở chỗ đó, cô tại sao có thể không đau, cho dù biết Y Hi Nhi đây là nước cờ tìm đường sống trong cỏi chết nhưng cô vẫn thủy chung không cách nào tin rằng có một ngày Y Hi Nhi thật sự vung đao về phía cô.

“Tôi tình nguyện phản bội cô, tôi cũng không muốn cả đời về sau cùng cô đối địch. Tôi cùng Vũ Văn Bác đã từng nói qua, nếu như có một ngày tôi nhất định phải lựa chọn một người, tôi sẽ lựa chọn hy sinh chính mình hoặc Vũ Văn Bác nhưng tôi sẽ liều mạng để cô sống. Nhưng Vũ Văn Bác không đồng ý, cho nên tôi chỉ có thể lựa chọn để cho các người thành bằng hữu, để cho hai người vì tôi mà liều mạng, mà không phải ta muốn chỉ vì người của mà liều mạng mệnh. (xin lỗi nhưng câu này đọc mãi cũng không hiểu nó có nghĩa gì)”

“Nếu như ra ngoài có người đuổi giết tôi, tôi biết rõ cô sẽ làm việc nghĩa không chùn bước chắn ở trước mặt tôi nhưng tôi vẫn muốn lựa chọn như vậy, tôi nhất định phải để cô đối mặt với sự thật, tôi nhất định phải làm cho cô và Vũ Văn Bác làm bằng hữu, mặc kệ có phải các người thật lòng hay không, bởi vì tôi tin tưởng thời gian sẽ nói cho cô biết, Vũ Văn Bác không có sai, Vũ Văn Bác đang làm chuyện mà không phải chỉ có nguy hại đến xã hội như cô biết thôi.”

“Cô nghĩ nói Vũ Văn Bác vậy là đang bức bách cô và anh ấy thành bằng hữu sao? Cô nghĩ cô căn bản sẽ không đồng ý đúng không? Rất tốt, tôi cũng cảm thấy cô không phải cứ như vậy đồng ý, cho nên tôi còn có một việc muốn nói cho cô biết.”

Cố Nhã Thuần vẫn chịu đựng không nói chuyện, sợ mình vừa mở miệng thì sẽ cho Y Hi Nhi cơ hội, sẽ mềm lòng nhưng nghe được điều này cũng không khỏi dùng mắt dò xét, đến tột cùng là chuyện gì.

“Quân ưng chính là Đoan Mộc Thác.” Y Hi Nhi tuyên bố đáp án, thật ra thì khi cô biết chuyện này chuyện cũng sững sốt một chút, cô thật không nghĩ đến bên trong hội Liệt Diễm cư nhiên lại có nhiều nhân tài ẩn dật đến vậy; nhân tài tiềm tàng; rồng núp hổ nằm; rồng cuộn hổ phục, bọn họ đều là các quan chức cao có vị thế quan trọng.

Đáp án này so với tất cả lời nói của Y Hi Nhi càng chấn động hơn, cô không hiểu vì sao mọi chuyện lại có kết cục này.

Một Tây Môn Dật đã để cô không thể giải thích nổi vì sao rồi, bây giờ còn có một Đoan Mộc Thác.

Đến tột cùng Vũ Văn Bác có bao nhiêu sức quyền rũ, tại sao những người này đều vì hấn mà bất chấp tất cả, ngay cả Y Hi Nhi đơn thuần một tay cô bồi dưỡng đứng lên cuối cùng cũng lựa chọn Vũ Văn Bác?

Cố Nhã Thuần không thể tin tưởng sự thực này, một người là Thượng tá Trung Quốc, một người là cảnh sát quốc tế cao cấp, hai người như vậy lại có thể là người của hội Liệt Diễm.

Cái này đến tột cùng là thế nào?

“Tôi hiểu lòng của cô bây giờ, lúc tôi biết rõ thân phận của Tây Môn Dật tôi cũng như cô nhưng căn bản là không tin, thậm chí cũng mâu thuẫn qua, hoài nghi tới. Nhưng sau đó tôi lại phát hiện, thì ra là thiện ác thật ra chỉ ở tâm người mà thôi.” Y Hi Nhi nhớ tới lúc Tây Môn Dật giảng giải lựa chọn của mình đột nhiên cảm thấy Tây Môn Dật thật vĩ đại.

“Cô đi ra ngoài.” Cố Nhã Thuần chợt ngồi xổm xuống, ôm chặt hai vai của mình, giống như một sắp chết, thế giới của cô xem đã bị phá vỡ triệt để, thế giới cô nguy thành trang chính nghĩa lập tức sụp đổ rồi, điều này làm cho cô không biết phải làm sao.

Y Hi Nhi biết, Cố Nhã Thuần cần một an tĩnh một lát, đã như vậy thì cho cô ấy một không gian để suy nghĩ nghĩ đi. Loại chuyện như vậy chỉ cần có thể tự mình nghĩ thông, tựa như cô lúc đó cũng có một dạng đầu óc hỗn loạn.

Lặng lẽ ra ngoài, để lại một mình Cố Nhã Thuần.

Nhưng lúc Y Hi Nhi ngồi trong nhà ăn ăn cơm, cô hồi hận đến đen cả ruột.

Tại sao vừa rồi muốn nêu ví dụ nói rõ Cố Nhã Thuần đối với mình tốt đây? Nêu ví dụ liên ra ví dụ thật là sao, tại sao muốn nói lời không tốt đây? Hiện tại thì tốt rồi, thật sự có người giết tới cửa.

Nếu như trên thế giới có thuốc hồi hận, Y Hi Nhi nhất định đầu tiên xông lên mua để uống, dù sao cảm giác cái miệng quạ đen nói trúng rất kém.

“Hi Nhi tiểu thư cô nhanh lên một chút mau chạy đi, nơi này giao cho tôi là tốt rồi.” Cái đó mặt không vẻ gì giống quần gia xuất hiện, nắm trong tay hai cây gậy gỗ. Y Hi Nhi nhìn kỹ thì ra là chày cán bột, Y Hi Nhi thiếu chút nữa cười thật lớn nhưng mà cảm tính của cô trong phòng họp lúc cùng Cố Nhã Thuần đối thoại tuyệt vật, cảnh giới đó quá à, chợt không thích hợp lập tức làm loại chuyện thấp kém này.

Mặc dù hình tượng quần gia hơi có một chút khô hài nhỏ, tuy nhiên nó biểu hiện ra một loại khí thế “Một kẻ làm quan cả họ được nhờ”, khiến Cố Nhã Thuần chợt kính nể.

Chỉ là cô cũng không thể cứ như vậy đi, cô đi thì biệt thự của Cố Nhã Thuần phải làm thế nào? Một khu biệt thự cao cấp vậy, bị nhuộm dơ bẩn sẽ rất đáng tiếc. Cố Nhã Thuần rất thích sạch sẽ.

Thuận thế cầm một cái ghế lên ném về phía đám người, lần này Y Hi Nhi dò xét cẩn thận những người này.

Đến tột cùng là người nào lại muốn tới nơi này gây chuyện? Chẳng lẽ bọn họ không biết danh xưng của Cố Nhã Thuần sao?

Nhìn bản lĩnh, không giống như là sát thủ được huấn luyện chuyên nghiệp, nhiều lắm cũng chỉ có kinh nghiệm đánh nhau tay chân phong phú mà thôi, bất quá số người đếm được hơi đông đảo, tới hai mươi mấy người.

Những người này không phải là những kẻ ác có tội ác lớn gì, mà cũng đang trong vòng pháp luật căn bản không thể dùng súng, cho nên, Y Hi Nhi không thể làm gì khác hơn là động tay động chân.

“Má ơi, một khoảng thời gian không có động thủ, cũng không quen rồi, gân cốt cứng ngắc hơn rất nhiều.” Y Hi Nhi đá bay, đá ngã lộn một người, khom người thở dốc một hơi, thời gian trước là xã hội đen đều cầm súng làm việc, hiếm khi dùng những thứ này để đánh nhau.

Ngay vào lúc này, hai tên ném cái ghế về phía Y Hi Nhi.

Y Hi Nhi trong lòng kinh sợ, quần gia đã cầm chày cán bột đánh cái ghế ra, thuận thế ném ra một cây chày cán bột cho Y Hi Nhi dùng làm vũ khí.

“Cám ơn a.” Y Hi Nhi nói cảm ơn đồng thời, tiếp nhận chày cán bột, lập tức xông vào đánh vào đầu, người nọ trực tiếp bị đánh ngất xỉu đã xong.

Đá bay, dồn sức đánh, ném qua vai, Y Hi Nhi đánh cho đến đáng sợ.

Nhưng chân chính bị đánh bất tỉnh chỉ có chừng mười mấy người, những người còn lại không bị đánh bất tỉnh, ngã xuống nhưng không biết từ lúc nào lại xác chết vùng dậy rồi.

“Má ơi, tiểu thuyết đều là gạt người, người bị đánh một cái liền đau đến không bò dậy nổi quá ít, bọn này lưu manh da dày thịt béo, đau nhiều đó không thấm gì hết.” Y Hi Nhi tức miệng mắng to.

Đã đánh được nửa giờ rồi, sức lực đã cạn kiệt không còn tốt nữa nhưng kẻ địch khi ngã xuống lại có thể đứng, cô lại không dám hạ thủ thật, suýt nữa đã giết chết người làm mọi chuyện hồng бет.

“Hi Nhi tiểu thư cẩn thận.” Mặt quân gia lạnh lên chợt hô to một tiếng.

Thì ra là, đang thời điểm Y Hi Nhi tức miệng mắng to, một tên vốn đã ngã xuống đất chợt tỉnh lại, một tay trực tiếp kéo mắt cá chân của Y Hi Nhi, muốn làm Y Hi Nhi trật chân té.

Y Hi Nhi phản ứng kịp, hung hăng đập tay của người kia ở chỗ các khớp xương, hấn đau đến không ngừng nhếch miệng, tuy nhiên hấn ta vẫn không chịu buông tay, liều mạng nắm mà kéo.

Y Hi Nhi còn muốn đâm tiếp một cước thì có hai tên đã xông lên tới trước, một tên tấn công đầu, một tên tấn công eo. Y Hi Nhi không cách nào nhúc nhích, chỉ có thể lựa chọn tổn thương nhỏ nhất, đầu quay đi, tránh được tấn công ở đầu đồng thời dùng sức của vai có điều đồng thời phần eo cũng bị đánh một quyền rất mạnh, đau đến mức cô chỉ có thể chửi rủa. Ngay vào lúc này, người nằm trên sàn nhà chợt dùng lực, Y Hi Nhi rốt cuộc vẫn phải ngã xuống.

Ngoan cường chống cự căn bản không bù được nhiều người như vậy thay nhau ra trận, mẹ kiếp! Thương lâm đạn vũ(*) không làm khó mình cư nhiên lại thua bởi bọn tiểu lưu manh này, thật sự là khó giữ được anh minh.

“A nha mẹ của ta, Cố đại nhân nhanh lên một chút cứu tôi!” Mắt Y Hi Nhi thấy một người đàn ông vạm vỡ hung ác cầm một thanh gậy gỗ hung hăng muốn đập xuống đầu cô, nhắm mắt lại hô to ra ngoài.

(*) Thương lâm đạn vũ: rừng bom mưa đạn

Một giây đồng hồ, hai giây, ba giây đồng hồ. Mười giây đồng hồ đã qua, Y Hi Nhi vẫn không có cảm giác đau đớn, quả nhiên, Cố Nhã Thuần đã đi ra, xem ra cô nói đúng, Cố Nhã Thuần cho dù là ở tình huống chính cô phản bội cô ấy thì cô ấy vẫn lựa chọn làm việc nghĩa không chùn bước đứng ở bên cạnh cô. Nghĩ đến chỗ này, Y Hi Nhi cười, nhớ tới Cố Nhã Thuần còn đang ở đây, vội vàng thu lại.

Quả nhiên, Cố Nhã Thuần vĩnh viễn đều là ở thời khắc quan trọng nhất mới chịu xuất hiện.

“Cố gắng lên! Đánh mặt hấn, đứng, tốt, trở lại một quyền, phía sau phía sau. Thật là giỏi! Cố Nhã Thuần uy vũ, Cố Nhã Thuần oai phong!” Y Hi Nhi lui lui lui, lùi đến đường ngăn dọc theo phòng khách, tránh được chiến trường, ở một bên phất cờ hò reo trợ uy.

“Oa a, Cố Nhã Thuần GOGOGO! Oai phong lên, tức giận đi, phát tiết đi, đem đồ đáng chết bọn này quét ra đi.” Y Hi Nhi nhìn Cố Nhã Thuần tam hạ lưỡng hạ liền giải quyết kẻ địch, đột nhiên cảm thấy mình vừa rồi là rất yếu, không đứng, là đột ngột yếu.

Ngang hông bị một quyền, mới vừa ngã xuống thời điểm cái ót đập đầu xuống đất, đau chết cô, cũng không biết có thể bị sút mẻ ngu dân hay không. Lần trước rơi xuống nước còn có thể đổ nước vào não không biết lần này có xảy ra vấn đề gì hay không, hay là đi chụp X quang.

Quyết định tốt chuyện sau này, Y Hi Nhi nhìn lại chiến trường một chút, Cố Nhã Thuần đang uy vũ đứng ở giữa trận, mắt lạnh vẫn nhìn chung quanh.

Phần lớn người đã ngã xuống, đau đến gọi trời, còn có ba tên đứng cũng không dám tiến lên nữa rồi, chỉ nuốt nước miếng nhìn Cố Nhã Thuần, sợ rằng cũng cùng đồng bọn của mình kết quả giống nhau, cô gái này cũng không phải là người giống cô gái trước xuống tay lưu tình.

Thật ra thì, bọn họ căn bản không biết gì, không phải Y Hi Nhi xuống tay lưu tình mà là Cố Nhã Thuần xuống tay thật sự quá nặng.

“Trở về nói cho người kia, rất nhanh hẳn bình tĩnh cuộc sống sẽ không có, ta cho hẳn một mảnh An Dật là nhìn khi hẳn là của ta thúc phụ trên mặt mũi, nếu hẳn đã không cần, vậy ta đây diệt nữ cũng chỉ phải thành toàn cho hẳn, cắt cho ta.” Cố Nhã Thuần hung tợn vừa nói, những người khác liền lẫn một vòng chuồn mất rồi, bọn họ là đả thủ cũng không phải là sát thủ, mệnh hay là muốn .

Chờ sau khi những người đó đi, Y Hi Nhi vội vàng cũng kêu trời kêu đất lên.

“Ai da, đau quá, tôi sẽ không xuất huyết bên trong chứ? Còn có mới vừa bị đập đầu, đầu óc tôi trước kia bị vào nước phải phẫu thuật rất lớn, không biết có khiến cho xuất hiện hậu di chứng, xong rồi xong rồi, tôi cảm thấy đầu mình rất choáng váng, cứu mạng a.”

Y Hi Nhi thật ra thì đầu căn bản không có như vậy đau cũng không ngứa, tuy nhiên nó nói xong rất khoa trương, ngược lại ngang hông cái kia một quyền mới vừa ai phải bèn chắc, thật sự là đau đến sắc mặt cũng tái nhợt, xem ra ngược lại sát có chuyện lạ.

Cố Nhã Thuần không dám lấy thân thể Y Hi Nhi ra nói giỡn, trừng mắt liếc, mắng một câu ” Đồ không có ích lợi gì ” nhanh đi lái xe.

Mặt quần gia lạnh băng tiến đến đỡ trên đất Y Hi Nhi dậy, sau đó tới theo sau lưng Cố Nhã Thuần.

“Chao ôi chao ôi chú quần gia, mới vừa Cố đại nhân còn mắng tôi!” Y Hi Nhi vui vẻ nói, mới vừa qua một phen kịch chiến đã thành lập được giữa bọn họ cách mạng hữu nghị rồi.

Quần gia mặt lạnh “A” một tiếng không biết nên nói gì, nữ chủ nhân của ông và cái cô gái mặt tròn tròn hồng giống giống trẻ con này có quan hệ rất đặc biệt, lựa chọn bị mắng còn cảm thấy rất vui vẻ. Thật là lớn tuổi rồi khó có thể tiêu hóa được, hay là nói ông cùng cái thế giới này tách rời ra rồi, không hiểu tư tưởng hiện tại của người tuổi trẻ.

Cố Nhã Thuần vừa lái xe, vừa gọi một cuộc điện thoại.

“Lý Nghị, cho ông một nhiệm vụ, đi phá hủy cuộc sống của Cố Sáu, tôi muốn hẳn thân bại danh liệt, không có một ngày yên tĩnh.”

Nói xong, khởi động xe, đi tới bệnh viện Trường Canh.

Y Hi Nhi biết, Cố Sáu đó chính là chú theo lời Cố Nhã Thuần rồi, xem ra, Cố Nhã Thuần cuối cùng vẫn là quần vào ông chú gì đó. Không thể nói sao mà cô ấy tuyệt tình, chỉ là người kia thật sự là không biết điều, lại còn dám đến khiêu khích, bây giờ thật sự đã đem Cố Nhã Thuần làm cho phát bực rồi, không để ý đến tình thân nữa rồi.

Đáng đời! Y Hi Nhi tuyệt không đồng tình với Cố Sáu đó, tự gây nghiệt không thể sống.

Chờ Y Hi Nhi đến bệnh viện, một đồng lớn kiểm tra chờ cô, Y Hi Nhi đã không nhớ rõ mình làm mấy loại kiểm tra, dù sao cũng có y tá phụ trách đẩy cô vào trong phòng phong phú dụng cụ, căn bản không để cô đi bộ.

Trên hành lang dài của bệnh viện.

Cố Nhã Thuần ngồi trên ghế dài, ngồi bên cạnh có bệnh nhân trị liệu bằng hóa chất.

Đã đánh được nửa giờ rồi, sức lực đã cạn kiệt không còn tốt nữa nhưng kẻ địch khi ngã xuống lại có thể đứng, cô lại không dám hạ thủ thật, suýt nữa đã giết chết người làm mọi chuyện hồng bét.

“Hi Nhi tiểu thư cẩn thận.” Mặt quần gia lạnh lên chột hô to một tiếng.

Thì ra là, đang thời điểm Y Hi Nhi tức miệng mắng to, một tên vốn đã ngã xuống đất chột tỉnh lại, một tay trực tiếp kéo mất cá chân của Y Hi Nhi, muốn làm Y Hi Nhi trật chân té.

Y Hi Nhi phản ứng kịp, hung hăng đập tay của người kia ở chỗ các khớp xương, hẳn đau đến không ngừng nhếch miệng, tuy nhiên hẳn ta vẫn không chịu buông tay, liều mạng nắm mà kéo.

Y Hi Nhi còn muốn dẫm tiếp một cước thì có hai tên đã xông lên tới trước, một tên tấn công đầu, một tên tấn công eo. Y Hi Nhi không cách nào nhúc nhích, chỉ có thể lựa chọn tổn thương nhỏ nhất, đầu quay đi, tránh được tấn công ở đầu đồng thời dùng sức của vai có điều đồng thời phần eo cũng bị đánh một quyền rất mạnh, đau đến mức cô chỉ có thể chửi rủa. Ngay vào lúc này, người nằm trên sàn nhà chợt dùng lực, Y Hi Nhi rốt cuộc vẫn phải ngã xuống.

Ngoan cường chống cự căn bản không bù được nhiều người như vậy thay nhau ra trận, mẹ kiếp! Thương lâm đạn(*) không làm khó mình cứ nhiên lại thua bởi bọn tiểu lưu manh này, thật sự là khó giữ được anh minh.

“A nha mẹ của ta, Cố đại nhân nhanh lên một chút cứu tôi!” Mắt Y Hi Nhi thấy một người đàn ông vạm vỡ hung ác cầm một thanh gậy gỗ hung hăng muốn đập xuống đầu cô, nhắm mắt lại hô to ra ngoài.

(*) Thương lâm đạn vũ: rừng bom mưa đạn

Một giây đồng hồ, hai giây, ba giây đồng hồ. Mười giây đồng hồ đã qua, Y Hi Nhi vẫn không có cảm giác đau đớn, quả nhiên, Cố Nhã Thuần đã đi ra, xem ra cô nói đúng, Cố Nhã Thuần cho dù là ở tình huống chính cô phản bội cô ấy thì cô ấy vẫn lựa chọn làm việc nghĩa không chùn bước đứng ở bên cạnh cô. Nghĩ đến chỗ này, Y Hi Nhi cười, nhớ tới Cố Nhã Thuần còn đang ở đây, vội vàng thu lại.

Quả nhiên, Cố Nhã Thuần vĩnh viễn đều là ở thời khắc quan trọng nhất mới chịu xuất hiện.

“Cố gắng lên! Đánh mặt hần, đúng, tốt, trở lại một quyền, phía sau phía sau. Thật là giỏi! Cố Nhã Thuần uy vũ, Cố Nhã Thuần oai phong!” Y Hi Nhi lui lui lui, lùi đến đường ngăn dọc theo phòng khách, tránh được chiến trường, ở một bên phát cờ hò reo trợ uy.

“Oa a, Cố Nhã Thuần GOGOGO! Oai phong lên, tức giận đi, phát tiết đi, đem đồ đáng chết bọn này quét ra đi.” Y Hi Nhi nhìn Cố Nhã Thuần tam hạ lưỡng hạ liền giải quyết kẻ địch, đột nhiên cảm thấy mình vừa rồi là rất yếu, không đúng, là đột ngột yếu.

Ngang hông bị một quyền, mới vừa ngã xuống thời điểm cái ót đập đầu xuống đất, đau chết cô, cũng không biết có thể bị sút mẻ ngu dân hay không. Lần trước rơi xuống nước còn có thể đổ nước vào não không biết lần này có xảy ra vấn đề gì hay không, hay là đi chụp X quang.

Quyết định tốt chuyện sau này, Y Hi Nhi nhìn lại chiến trường một chút, Cố Nhã Thuần đang uy vũ đứng ở giữa trận, mắt lạnh vẫn nhìn chung quanh.

Phần lớn người đã ngã xuống, đau đến gọi trời, còn có ba tên đứng cũng không dám tiến lên nữa rồi, chỉ nuốt nước miếng nhìn Cố Nhã Thuần, sợ rằng cũng cùng đồng bọn của mình kết quả giống nhau, cô gái này cũng không phải là người giống cô gái trước xuống tay lưu tình.

Thật ra thì, bọn họ căn bản không biết gì, không phải Y Hi Nhi xuống tay lưu tình mà là Cố Nhã Thuần xuống tay thật sự quá nặng.

“Trở về nói cho người kia, rất nhanh hần bình tĩnh cuộc sống sẽ không có, ta cho hần một mảnh An Dật là nhìn khi hần là của ta thúc phụ trên mặt mũi, nếu hần đã không cần, vậy ta đây diệt nữ cũng chỉ phải thành toàn cho hần, cắt cho ta.” Cố Nhã Thuần hung tợn vừa nói, những người khác liền lẫn một vòng chuồn mất rồi, bọn họ là đả thủ cũng không phải là sát thủ, mệnh hay là muốn .

Chờ sau khi những người đó đi, Y Hi Nhi vội vàng cũng kêu trời kêu đất lên.

“Ai da, đau quá, tôi sẽ không xuất huyết bên trong chứ? Còn có mới vừa bị đập đầu, đầu óc tôi trước kia bị vào nước phải phẫu thuật rất lớn, không biết có khiến cho xuất hiện hậu di chứng, xong rồi xong rồi, tôi cảm thấy đầu mình rất choáng váng, cứu mạng a.”

Y Hi Nhi thật ra thì đầu căn bản không có như vậy đau cũng không ngứa, tuy nhiên nó nói xong rất khoa trương, ngược lại ngang hông cái kia một quyền mới vừa ai phải bèn chắc, thật sự là đau đến sắc mặt cũng tái nhợt, xem ra ngược lại sát có chuyện lạ.

Cố Nhã Thuần không dám lấy thân thể Y Hi Nhi ra nói giỡn, trừng mắt liếc, mắng một câu ” Đồ không có ích lợi gì ” nhanh đi lái xe.

Mặt quần gia lạnh băng tiến đến đỡ trên đất Y Hi Nhi dậy, sau đó tới theo sau lưng Cố Nhã Thuần.

“Chao ôi chao ôi chú quần gia, mới vừa Cố đại nhân còn mắng tôi!” Y Hi Nhi vui vẻ nói, mới vừa qua một phen kịch chiến đã thành lập được giữa bọn họ cách mạng hữu nghị rồi.

Quần gia mặt lạnh “A” một tiếng không biết nên nói gì, nữ chủ nhân của ông và cái cô gái mặt tròn tròn hồng giống giống trẻ con này có quan hệ rất đặc biệt, lựa chọn bị mắng còn cảm thấy rất vui vẻ. Thật là lớn tuổi rồi khó có thể tiêu hóa được, hay là nói ông cùng cái thế giới này tách rời ra rồi, không hiểu tư tưởng hiện tại của người tuổi trẻ.

Cố Nhã Thuần vừa lái xe, vừa gọi một cuộc điện thoại.

“Lý Nghị, cho ông một nhiệm vụ, đi phá hủy cuộc sống của Cố Sâu, tôi muốn hấn thân bại danh liệt, không có một ngày yên tĩnh.”

Nói xong, khởi động xe, đi tới bệnh viện Trường Canh.

Y Hi Nhi biết, Cố Sâu đó chính là chú theo lời Cố Nhã Thuần rồi, xem ra, Cố Nhã Thuần cuối cùng vẫn là quần vào ông chú gì đó. Không thể nói sao mà cô ấy tuyệt tình, chỉ là người kia thật sự là không biết điều, lại còn dám đến khiêu khích, bây giờ thật sự đã đem Cố Nhã Thuần làm cho phát bực rồi, không để ý đến tình thân nữa rồi.

Đáng đời! Y Hi Nhi tuyệt không đồng tình với Cố Sâu đó, tự gây nghiệt không thể sống.

Chờ Y Hi Nhi đến bệnh viện, một đồng lớn kiểm tra chờ cô, Y Hi Nhi đã không nhớ rõ mình làm mấy loại kiểm tra, dù sao cũng có y tá phụ trách đẩy cô vào trong phòng phong phú dụng cụ, căn bản không để cô đi bộ.

Trên hành lang dài của bệnh viện.

Cố Nhã Thuần ngồi trên ghế dài, ngồi bên cạnh có bệnh nhân trị liệu bằng hóa chất.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, quần gia im lặng cũng không biết nên nói gì. Ông không phải một người thích nói chuyện, bình thường nếu không cần thì nói rất ít, gặp phải tình huống như thế này, ông cảm giác mình vẫn cần phải nói chút gì mới được.

*** Thật ra phần ông quần gia nguyên gốc là , qua bản convert và cả QT đều dịch là “mặt lạnh quần gia”. Mình nghi ngờ có thể là Lãnh quần gia nhưng thấy không khả thi lắm nên đành lược bỏ, mong mọi người thông cảm.

“Tiểu thư, tôi cảm thấy Hi Nhi tiểu thư đối với cô thật sự tốt, cô xem ánh mắt của cô không giống nhau. Tôi nhìn cô lớn lên từ nhỏ, nhìn cô lớn lên tôi thật sự phát hiện tiểu thư cô chỉ có ở trước mặt Hi Nhi tiểu thư mới có biểu hiện tinh thần phấn khởi, giống như khi cô còn bé vậy, thật đáng yêu.”

Quần gia điềm tĩnh nói xong, Cố Nhã Thuần rơi vào trầm tư, mà quần gia cũng lặng lẽ lùi đến sau lưng bảo vệ nữ chủ nhân của ông.

Người bên cạnh Cố Nhã Thuần tới tới lui lui, sau khi bệnh nhân trị bệnh bằng hoá chất rời đi, là một người đàn ông rất lo lắng, chờ đợi vợ của anh ta làm xong thủ tục khám thai rồi cùng nhau về nhà, Cố Nhã Thuần thấy được trên mặt anh ta chút hương vị cầu tình yêu. Có lẽ, cô quá cô đơn lạnh lẽo cho nên mới đối với Y Hi Nhi bảo vệ càng ngày càng nghiêm khắc, không cho phép cô ấy đặt ra đường đi ỳnh. Xem ra, cô cũng cần phải có người bầu bạn, không chỉ là một mình Y Hi Nhi, cô cần nhiều bằng hữu hơn.

Người đàn ông mang theo người vợ yêu dấu rời khỏi thì rất nhanh lại có một đám liệt học sinh trung học ồn ào tiến vào. Đứa nhỏ đánh nhau gãy xương đi vào chụp phim, cho dù vết thương đau đớn nhưng bọn họ vẫn rất vui vẻ, trên mặt của mỗi người cũng tràn đầy tinh thần phấn chấn, nhìn bọn họ tuổi thanh xuân đang bay giương, Cố Nhã Thuần trong lòng hình như có một ít giãn ra.

Tuổi thanh thiếu niên của cô đều là vượt qua trong cảm xúc ở các loại huấn luyện cùng bão thù, cô không biết thanh xuân của mình đến tột cùng còn có chút gì không, hình như cô đã lãng phí và bỏ lỡ thanh xuân của mình, chẳng lẽ cô còn phải tiếp tục bỏ qua sao? Có lẽ sẽ bỏ qua rất nhiều chuyện cùng bằng hữu, thậm chí là tình yêu?

Đám thanh thiếu niên sau khi đi là một người bệnh già nua mắc chứng si ngốc ngồi ở bên cạnh Cố Nhã Thuần, ông là cụ già một hơn 80 tuổi, không nói lời nào, không nhìn người khác, chỉ lặng lẽ đắm chìm trong thế giới của bản thân, một mình ngồi xuống nhắm mắt cả giờ, ngay cả mắt cũng không nhúc nhích.

Cố Nhã Thuần nhìn cụ già, nghĩ đến 29 năm mình đã trải qua.

Cô y tá cuối cùng cũng mang Y Hi Nhi ra ngoài, Y Hi Nhi khuôn mặt tràn đầy tươi cười, nói cảm ơn với cô y tá.

Trời chiều chói lọi trong một khắc kia chiếu trên mặt Y Hi Nhi, mặc dù là trời chiều, lại như ban ngày tinh thần sinh động phần chần.

Cố Nhã Thuần quyết định một cái, sau đó đi về hướng Y Hi Nhi.

Đợi đến thời điểm các cô ra khỏi bệnh viện Trường Canh, đợi họ chính là Vũ Văn Bác.

Ánh mắt Vũ Văn Bác vẫn không rời người Y Hi Nhi, nhưng lời nói lại hướng về phía Cố Nhã Thuần nói, “Tôi nghĩ chúng ta cần hảo hảo nói chuyện một chút.”

“Tốt, tôi cũng đang có ý đó.” Cố Nhã Thuần cười nói, bởi vì trong lòng đã không còn sợ hãi rồi nên tâm tình như vân đạm phong khinh.

(*) Vân đạm phong khinh: chỉ sự thờ ơ, hờ hững như mây trôi, nhẹ nhàng như gió thổi.

“Thác, Hi Nhi liền giao cho cậu rồi.” Vũ Văn Bác nói xong, vào xe Cố Nhã Thuần.

Nhìn xe Cố Nhã Thuần rời đi, khóe mắt Y Hi Nhi đã có chút ươn ướt.

Quản gia đứng ở một bên, cũng lặng lẽ lau lệ, xem ra, nữ chủ nhân của ông rốt cuộc cũng nghĩ thông suốt, không hề khép kín nội tâm của mình nữa rồi.

“Hi Nhi, em làm sao vậy? Không có việc gì chứ?” Đoàn Mộc Thác hỏi, ánh mắt cũng vẫn không rời khỏi người của Y Hi Nhi.

“Yên tâm đi, thân thể của tôi rất cường tráng, y thuật của Lâm Hựu Lật rất inh, không những đem đầu óc của tôi chữa hết mà còn làm cho tôi thêm khỏe mạnh hơn so với trước kia.” Y Hi Nhi cười nói, làm động tác khỏe khoắn tỏ vẻ mình rất cường tráng.

Đáng tiếc, trên bụng đau đớn làm cô khom người lại, lộ ra vẻ mặt khổ sở.

“Ha ha. Đây chính là thân thể cường tráng sao, đừng phô trương quá, nhanh về, tôi giúp em thay thuốc.” Đoàn Mộc Thác có chút yêu thương sờ sờ đầu Y Hi Nhi, như một ca ca.

“Được rồi, tôi xác thực có chút yếu, cảm giác thể nào bị thương lại luôn là tôi đây? Tiểu thác anh nói tôi sao không phải Lâm Đại Ngọc(*) chuyển thể đây? Tôi là muốn suy tính trước một chút đi lo liệu mai táng.” Y Hi Nhi buồn bã nhìn Đoàn Mộc Thác.

(*) Lâm Đại Ngọc là một nhân vật trong Hồng Lâu Mộng.

“Đừng, em trước kia không phải tự ình là Mẩu dạ xoa(*) ư, lập tức vượt qua có bệnh trên người, cự ly có chút xa a.” Đoàn Mộc Thác đỡ Y Hi Nhi lên xe, cười nói.

(*) Mẩu dạ xoa: nhân vật trong Thủy Hử, bà là một trong 72 Địa Sát Tinh của 108 anh hùng Lương Sơn Bạc (đọc lí lịch bà này có phần hơi rùn rợn)

“Anh còn dám giễu cợt tôi, anh có biết thông cảm không vậy?” Y Hi Nhi cười mắng.

Quản gia đi theo Y Hi Nhi mà rời khỏi.

Trở lại khu biệt thự của Cố Nhã Thuần, Y Hi Nhi nằm trên ghế sa lon để Đoàn Mộc Thác giúp cô bôi thuốc, mà cô còn nhàn nhã ăn đồ ăn vặt. Lúc bác sĩ soi dạ dày cô không cho gây tê toàn bộ mà chỉ gây tê một bộ phận nhỏ, uống một bình thuốc tê nhỏ vào, trong cổ họng không có nửa chút mùi vị, hiện tại phải chịu chút khẩu vị nặng gì đó kích thích vị giác một cái mới được.

Quản gia sắp xếp bữa ăn tối, Đoàn Mộc Thác nhìn ông NBA (lạ phật con không hiểu mà nghe nói đây là từ viết tắt của giải bóng rổ rất nổi tiếng), còn lại Y Hi Nhi lôi ra tạp chí tám trăm năm trước của Cố Nhã Thuần để xem.

Một không khí hoà thuận vui vẻ.

Tám giờ đêm.

Đồ ăn vặt Y Hi Nhi trong bụng đã tiêu hóa không còn nhiều rồi, bắt đầu hát lên khúc vườn không nhà trống.

“Chúng ta không được ăn trước nói sau đi, anh nói hai người bọn họ đi ra ngoài đàm phán lâu như vậy, có thể chợt phát hiện thật rất thích đối phương, vì vậy đi tìm một chỗ uống vài chén rồi không?” Y Hi Nhi đoán, đàm phán này cần tới bốn giờ lâu như vậy sao?

“Tôi không có ý kiến.” Đoàn Mộc Thác ngẩng đầu nói.

“Nếu không thì chờ một chút đi, chốc nữa bọn họ về nhà lại cho họ ăn canh thừa cơm cặn cũng không tiện, nhất là Vũ Văn Bác kim chi ngọc điệp (cành vàng lá ngọc), cho anh ấy uống ly cà phê tốc hành cũng chau mày, canh thừa cơm cặn chắc chắn không chịu nổi.” Y Hi Nhi suy nghĩ một chút, cảm thấy nên nhịn thêm chút nữa.

Tí tách, tí tách, tí tách.

Kim chỉ giờ chỉ đúng chín giờ tối.

Y Hi Nhi cũng không kiềm được nữa, bò dậy, “Không được, không được, không thể chờ đợi như vậy, tôi lo lắng hai người đó có khi nào lời lẽ không hợp nên đánh nhau, bản lĩnh hai người bọn họ đoán chừng ngang nhau, rất có thể trực tiếp mà tương tàn. Tôi phải đi nhắc nhở bọn họ.” Nói là nói như vậy, thật ra Y Hi Nhi cũng biết nhiều nhất chỉ là đánh bất tỉnh đối phương mà thôi.

Có điều lời nói hai người này quá cường hãn người khác nghe đã muốn bất tỉnh, trình độ gây thương tổn rất lớn, cho dù không chết chắc cũng phải cho bọn họ đến bệnh viện trị liệu đó!

“Không đâu, lão đại không phải người dễ kích động.” Đoàn Mộc Thác rất khẳng định nói.

“Nhưng Cố Nhã Thuần rất kích động, sự kích động của cô ấy đã đến cấp độ nhân loại cảm tức (nguyên gốc là nhân thần cộng phản), Vũ Văn Bác có mạnh mẽ thì cũng là một con người, nhất định sẽ đánh nhau, không được, tôi muốn đi ngăn cản.” Y Hi Nhi nói xong, càng nghĩ càng cảm thấy hai người đó nhất định là ở cái nơi nào đấy vung tay đánh nhau rồi.

“Éc. Đây cũng là có thể, tôi thật đúng là chưa từng thấy qua phụ nữ hung hãn như vậy, em nói sự thật cô ấy có thể là nam không? Em có cùng cô ấy tắm rửa chung chưa?” Đoàn Mộc Thác chợt lại gần trước mặt Y Hi Nhi hỏi.

“Anh hỏi cái này làm gì?” Y Hi Nhi theo bản năng hỏi lại.

“Anh cảm thấy được nói không chừng lột quần áo Cố Nhã Thuần ra, bên trong thật ra là thân thể một người đàn ông cũng nên, một cô gái vạm vỡ như vậy quả thật đúng là hơi nghịch thiên.” Đoàn Mộc Thác cười lớn nói, cảm giác điều phỏng đoán này của mình có nhiều khả năng.

Lòng của Y Hi Nhi vốn là lo âu vừa nghe Mộc Thác nói thế, chợt bình tĩnh xuống, ngồi trên ghế cùng Đoàn Mộc Thác cùng suy tư xem có khả năng Cố Nhã Thuần là đàn ông không.

Còn chưa vào cửa liền nghe đến đoạn nói chuyện này, Cố Nhã Thuần giận đến lông cũng mau dựng đứng, đẩy cửa ra vừa nhìn thấy hai người nào lại có thể có khả năng suy nghĩ ra chuyện lạ này, Cố Nhã Thuần trực tiếp nổi trận lôi đình.

Cởi giày trên chân ra, một chiếc mỗi người bay đi.

Đoàn Mộc Thác đột nhiên cảm thấy trước mắt có cổ yêu khí đánh tới, lập tức nằm xuống, đem Y Hi Nhi bảo vệ vào trong ngực, tránh khỏi ám khí của Cố Nhã Thuần.

Y Hi Nhi vừa mới hoàn hồn, quay đầu liền chạm ngay đôi môi của Đoàn Mộc Thác .

Thời gian như chợt dừng lại, Đoan Mộc Thác sững sốt, một giây kế tiếp còn chưa kịp có phản ứng, cơ thể đã bay rồi.

Vũ Văn Bác giận dữ ngút trời, một cước đá văng Đoan Mộc Thác, đỡ Y Hi Nhi dậy xong, nhanh chóng lau hơi thở thuộc về Đoan Mộc Thác trên môi của Y Hi Nhi, sau đó mặt đen thui âm u nhìn Đoan Mộc Thác.

“À? Lão đại, cái này đơn thuần là ngoài ý muốn, tôi đây. . . .” Đoan Mộc Thác kêu thảm, hôm nay anh thật đúng là xui xẻo, ngồi lại trúng đạn.

Bất đắc dĩ phải ra quyền, Đoan Mộc Thác cũng không muốn ngày hôm sau mọc ra mấy vết sưng. Mặc dù bây giờ anh không có ai yêu, ai biết chân mệnh thiên nữ của anh có thể tùy thời xuất hiện hay không? Nhưng anh phải giữ vững trạng thái tốt nhất, không thể để cho chân mệnh thiên nữ của anh thấy một con heo.

Vì vậy, Vũ Văn Bác cùng Đoan Mộc Thác đánh nhau rồi.

Cố Nhã Thuần từ từ đến gần Y Hi Nhi, “Rất tốt, nói ta là đàn ông.”

Nhìn Cố Nhã Thuần nói chuyện âm dương quái khí, Y Hi Nhi sợ đến không nói được, nói xấu người nhà lại bị nghe được, nguy hiểm.

Nhất là trên người Cố Nhã Thuần không biết vì sao có một cổ hơi thở quyết đấu đi qua, âm u ẩm ướt.

Mặc dù trên người Vũ Văn Bác và Cố Nhã Thuần không có bất kỳ dấu vết đánh nhau, nhưng khứu giác bén nhạy của Y Hi Nhi vừa nghe cũng biết hai người này quả nhiên là tìm một nơi nào đó, thậm chí còn thương lượng không đánh ở trên mặt cùng trên tay, sau đó mới bắt đầu quyết đấu.

“Tôi sai rồi, tha mạng!” Y Hi Nhi cầu xin tha thứ, sau đó chợt ra tay, một tay trực tiếp chộp tới ngực Cố Nhã Thuần.

Ha ha a ha ha. Cô chính là muốn nhìn một chút, bộ ngực Cố Nhã Thuần đến cùng là thật hay không, có thể bị cô một chiêu liền rách hay không? Mang theo tâm tính muốn đùa dai, giữa Y Hi Nhi và Cố Nhã Thuần cũng bắt đầu chiến đấu.

Một canh giờ đi qua, bốn người không còn hơi sức nằm trên sàn nhà thờ.

Sau một cuộc vận động gân cốt, bốn người cũng không có hơi sức gì nhưng lại cảm thấy rất sảng khoái, rất thỏa mãn.

82. Chương 83

Lâm Hựu Lật đứng trong bồn tắm, chậm rãi nhìn nước chảy qua lưng bàn chân, vẻ mặt thoáng cái lập tức hoảng hốt.

Cứ nghĩ đến bị Tây Môn Dật nhốt rồi lại không đủ sức chống lại, Lâm Hựu Lật cảm thấy rất tuyệt vọng, nhưng rất nhanh lại dấy lên ngọn lửa hi vọng.

Lâm Hựu Lật cô không phải sẽ dễ dàng lùi bước như vậy, nếu muốn chơi, vậy thì dứt khoát chơi tới cùng đi, cô cũng không phải là một người tham sống sợ chết.

Nước trong bồn tắm từ từ nhiều hơn, Lâm Hựu Lật ngồi xuống, điều chỉnh độ nóng của nước đến mức thích hợp nhất, sau đó nhìn cửa sổ trong phòng bị đóng chặt, lộ ra nụ cười quỷ mị.

Rất tốt, Tây Môn Dật hẳn cái gì cũng coi là tốt rồi, trong phòng không có bất kỳ công cụ sắc bén, không có bất kỳ con đường chạy trốn, thậm chí không có ai ở bên ngoài, mỗi ngày chỉ có Tây Môn Dật đến buổi tối mang bữa ăn tối đến.

Bởi vì một ngày chỉ ăn một bữa, cho nên cả người vô lực.

Nhưng là, trên thế giới này vũ khí hữu lực nhất không nhất định phải là thứ bén nhọn gì đó, huồng chi chỉ là muốn chết mà thôi, không có khó khăn như vậy.

Cô không bắt bẻ chết kiểu này.

Nước từ từ dâng qua bờ vai Lâm Hựu Lật, bồn tắm đã đầy, nhưng vòi nước vẫn tiếp tục chảy, Lâm Hựu Lật không có ý định tắt đi, dù sao, cô còn phải dựa vào này hiệu ứng kích thích thị giác một chút tự phụ trong lòng của người đàn ông kia.

Không biết đã qua bao lâu, Lâm Hựu Lật dựa vào cảm giác, biết đã đến lúc rồi.

Đúng vậy, Tây Môn Dật thậm chí không cho cô biết thời gian, cô căn bản không biết bên ngoài đã qua mấy ngày, trong phòng không nhìn ra bên ngoài cũng không có thông gió, cô chỉ có thể dựa vào trực giác nhạy cảm trời sinh để phán đoán thời gian trôi qua.

Chậm rãi cuối cơ thể thấp xuống, Lâm Hựu Lật nằm ngang xuống, khiến nước chìm hết ngũ quan của cô.

Lâm Hựu Lật rất khổ sở tuy nhiên lại cảm thấy rất vui vẻ, bởi vì tự do đang ở phía trước rồi.

Hai mươi phút sau, khi Tây Môn Dật mang theo thân thể mệt mỏi mở cửa phòng nhốt của cô gái anh yêu mến ra, tay chân cũng hoảng loạn.

Cả căn phòng khắp nơi đều là nước, có điều không thấy bóng dáng cô gái mà lòng anh thích.

Tây Môn Dật kinh hoảng chạy vào trong phòng tắm, quả nhiên thấy được Lâm Hựu Lật nằm ngang dưới kia trong bồn tắm, mặt của anh lập tức trắng bệch, tay chân chợt lạnh lẽo.

Xông tới ôm lấy Lâm Hựu Lật, bọc một cái khăn tắm, thế giới của Tây Môn Dật bắt đầu sụp đổ rồi.

“Người đâu, chuẩn bị xe, gọi người của tổ y liệu chờ sẵn!” Giọng Tây Môn Dật chộc thùng màng nhĩ Lâm Hựu Lật, làm đau gay gắt, cũng đã có ý thức tự chủ. Tây Môn Dật hốt hoảng không biết làm sao nên không có phát hiện, một người hôn mê bất tỉnh, trọng lượng cơ thể vẫn còn nên có sức nặng.

Bởi vì một người lúc hôn mê không có ý thức tự chủ, trọng lượng của họ sẽ gấp hai sức nặng so với ở thời điểm tỉnh táo.

Ba ngày sau.

Sân bay Hạ Môn.

Một cô gái tóc dài đeo kính mát lôi va li hành lý, cầm trong tay một quyển tạp chí Ruili [Thụy Lệ](*) mới nhất, lặng lẽ xuất hiện trong một góc ở sân bay.

(*) chắc là một tạp chí nổi tiếng nào đó

Bầu trời Hạ Môn, xanh thẳm mà cao xa.

Độ ẩm đặc hữu của cảng biển khiến Lâm Hựu Lật nhú mảy, cô không thích cảm giác ươn ướt, cô thích mùi vị ánh mặt trời, thật may là, ánh mặt trời Hạ Môn coi như là làm cho người ta vui mừng đáng giá.

Ánh mặt trời, cô hiện tại muốn đi tìm nhất là ánh mặt trời.

Chuyện này do cô dựng lên, tự nhiên thời điểm cô cần trợ giúp, người kia cũng phải trợ giúp cô, nếu không, cô sẽ làm tên ngu ngốc kia rất không vui vẻ, dù sao cô có rất nhiều biện pháp. (ý nói anh Tây Môn Dật đã hỗ trợ cho kế hoạch trốn thoát ấy ạ)

“Leng keng! Leng keng! Leng keng!” Lâm Hựu Lật nhấn ba lần cái chuông cửa, sau đó đứng ở một bên chờ người mở cửa.

Nhưng đợi đã lâu mà không ai ra ngoài mở cửa.

Lâm Hựu Lật nhú lông mày xinh đẹp lại, móc ra trong bóp da trước mặt một cái kẹp tóc, đưa vào khóa cửa bên trong, rất nhanh, cửa mở ra rồi.

Bên trong vô cùng dơ dáy bẩn thỉu, hơn nữa còn có một cỗ mùi hôi thối.

Dịch Đình không hề có thói quen thuận tay đem đồ mang đi, cô không biết cô ấy ăn không hết một thùng mì ăn liền đã để lại đến mấy tháng rồi khiến Lâm Hựu Lật thiếu chút nữa không thở nổi.

Cũng tốt, nếu không có ai ở đây vậy trước tiên yên tĩnh một chút đi, dù sao cái chỗ này rất an toàn, khẳng định Tây Môn Dật không ngờ cư nhiên cô sẽ ở chỗ này, hơn nữa còn ở nơi Y Hi Nhi đã từng ở qua, Dịch Đình cho dù đã nói phải giúp một tay cũng không thể sẽ về Hạ Môn ngay.

Nói đến Dịch Đình, cô gái kia so với tưởng tượng của cô thông minh hơn rất nhiều, nhưng cũng đều nhờ cô ấy, nếu như không có Dịch Đình đắc lực tương trợ, Tây Môn Dật cũng sẽ không có nhiều thời giờ như vậy đi hành hạ cô, một món nợ này, về sau cô sẽ chậm chậm coi lại.

Thân thể căng thẳng của Lâm Hựu Lật cho tới giờ khắc này mới được thả lỏng, trải qua thời gian dài chịu đựng rốt cuộc cũng có thể tháo xuống.

Không để ý trong phòng dơ dáy bẩn thỉu bốc mùi, Lâm Hựu Lật nằm trên ghế sa lon, ngủ mê man, ngủ một cái liền ngủ ba ngày.

Đang lúc Tây Môn Dật điên cuồng tìm người, Y Hi Nhi quả thật lại đang rất hạnh phúc.

Cô thật không ngờ là Cố Nhã Thuần và Vũ Văn Bác thật cùng chung sống, hơn nữa còn liên thủ trên thương trường bất luận làm gì cũng đều sinh lợi, đến nỗi giờ thời gian Cố Nhã Thuần và Vũ Văn Bác đi chung với nhau so với chính tông bạn gái là cô còn nhiều hơn rất nhiều.

Cố Nhã Thuần mà có tức giận không tiêu chẳng qua là phát hết trên người Đoan Mộc Thác mà thôi. Nếu không phải Đoan Mộc Thác đến, chức vụ của cô cũng sẽ không bị đình chỉ nhưng bây giờ cái tên Đoan Mộc Thác này sau khi lấy được chức vị mà cô đã cố gắng có được lại cư nhiên không cần.

Đây đối với Cố Nhã Thuần mà nói quả thật là một loại sỉ nhục quá lớn.

Vì vậy, Cố Nhã Thuần cứ ba ngày hai bữa liền cùng Đoan Mộc Thác đấu đá, người chủ trì là Y Hi Nhi. Theo đạo lý mà nói, Y Hi Nhi phải vô cùng vui lòng muốn làm chuyện này nhưng trên thực tế Y Hi Nhi đảm đương có chút bất đắc dĩ cùng với nhàm chán.

Mặc dù cả hai đều là những người rất uy vũ nhưng khi nhìn đến đấu đá giữa bọn họ, Y Hi Nhi liền không nhận được hoài nghi trí thông minh hai người đó có phải có vấn đề hay không.

“Một hai ba bắt đầu!” Y Hi Nhi không còn hơi sức kêu, phát cái cờ nhỏ trong tay xuống.

“Xì xà xì xụp.”

“Xì xà xì xụp.”

Nghe âm thanh như thế ngàn vạn lần không được cho là tiếng súng, càng thêm đừng tưởng rằng là tiếng bắn tên, cái âm thanh làm người ta điếc tai phát ra này là tiếng ăn mì.

Nghe một chút, ăn mì tranh tài, xem ai ăn hết trước một bát mì, trên đời này còn có kiểu so tài làm người ta cả người nổi da gà như vậy sao? Nhất là hai nhân vật tranh tài cũng rất là oai phong, Y Hi Nhi đã cảm thấy mình mới bắt đầu đã xuất hiện triệu chứng cơ tim mệt mỏi.

Không được, cô muốn đi tìm Lâm Hựu Lật, cô phải trị bệnh, không trị sẽ chết, không đúng, cô là người bình thường rất tốt chữa bệnh gì, muốn trị cũng là trị đồ quý hai người gây thương này thôi.

Xem ra, ở trước hai con người không bình thường này, người bình thường sẽ không đất dung thân.

“Đông!” Đoan Mộc Thác để bát xuống trước tiên.

“Tôi ăn xong rồi.” Cố Nhã Thuần trong miệng còn chứa một sợi mì, hô to một tiếng, sau đó mới khí phách buông bát xuống.

“Tôi thắng.”

“Tôi thắng.”

Hai người nhìn lẫn nhau một chút, sau đó đồng thanh nói.

Khóe miệng Y Hi Nhi co giật, nhìn biểu hiện tương đối non nớt của hai người trước mặt mình, im lặng hỏi ông trời, cô quyết định chưa muốn xen vào, loại kỹ thuật đơn giản này không thích hợp để cô làm.

“Là tôi nói ra trước.” Thanh âm Cổ Nhã Thuần khí phách để lộ ra một cổ vô lại.

“Tôi để bắt xuống trước.” Thanh âm Đoan Mộc Thác mặc dù có chút lười biếng, tuy nhiên cũng không nhượng bộ chút nào.

“Anh có phải đàn ông không, lại có thể cùng phụ nữ tranh những thứ này, anh thua cho tôi một lần thì sao nào?” Cổ Nhã Thuần hét lớn.

Không phải Cổ Nhã Thuần ngây thơ, cũng không phải cô thật nghĩ như vậy muốn nói rõ mình là thân phận nữ nhi, mà là bọn họ trước đó đã có ước định, người chịu thua trước là người muốn nói xin lỗi với đối phương, hơn nữa còn là ở trước mọi người của đội chống khủng bố quốc tế nói xin lỗi, nói mình đã sai lầm rồi, về sau không dám chọc đối phương nữa.

Vì vậy, hai người đều rất sĩ diện liền bắt đầu tranh đấu, hơn nữa ai cũng không chịu thua, nhiều lần đánh nhau bất phân thắng bại, càng đánh càng bất phân thắng bại thì càng không cam lòng, vì vậy cứ hện nhau lần sau tranh tài rồi từ lúc nào thành cái địa điểm cái hạng mục gì cũng không biết.

Cho đến bây giờ, bọn họ tranh tài qua vô số hạng mục, tỷ như quyền anh, đánh lộn, Taekwondo, bắn súng, leo núi, nhảy Bungee(*), cưỡi ngựa, bơi lội, nhảy cầu, nhảy dây, nhảy xa, chạy cự li dài, chạy nhanh vân vân, về sau không còn hạng mục tranh tài mới chuyển thành loại so tài ngày thơ như hôm nay

(*) nhảy Bungee: là một trong những bộ môn thể thao mạo hiểm được yêu thích nhất thế giới. Người chơi đứng ở vị trí cao chót vót, gắn đai an toàn với một sợi dây chắc chắn rồi tung người từ độ cao nghệt thả xuống phía dưới, tận hưởng cảm giác vừa đứng tim nhưng cũng vô cùng sảng khoái.

Kể từ hạng mục tranh tài ngày thơ này về sau, ở giữa hai cá nhân hình như nhiều trao đổi hơn một chút, nhưng cái loại trao đổi đó cái người bình thường như cô thật sự là nghe không vào, vì vậy cô quyết định bỏ chạy.

Lặng lẽ lui về phía sau, Y Hi Nhi liền bắt đầu bộ dạng xun xoe chạy hết tốc lực.

“Á.” Kêu đau một tiếng, Y Hi Nhi đụng phải một bức tường, đây là tường thịt, Y Hi Nhi rất nhanh đoán được.

Sờ sờ, sờ sờ, cảm giác chính xác, thật ra cô gần đây rất ít ở cùng Vũ Văn Bác.

“Vũ Văn Bác, anh tới rồi, chúng ta đi hẹn hò có được không?” Y Hi Nhi vội vàng mở miệng yêu cầu, quan hệ của bọn họ xác định cũng lâu như vậy, tại sao tới một lần hẹn hò cũng không có? Điều này thật sự làm cô quá buồn bực.

“Chúng ta không phải ngày ngày vẫn hẹn hò sao?” Vũ Văn Bác không hiểu hỏi.

Bọn họ không phải ngày ngày tối tối đều gặp mặt sao? Hơn nữa mỗi buổi tối cũng sẽ ôm lấy đối phương ngủ, có lúc tâm tình Y Hi Nhi tốt còn có thể làm những vận động khác, tỷ như chuyện bình thường giữa nam nữ không làm, là việc vợ chồng nam nữ hợp pháp nhất định sẽ làm.

Đúng vậy, bây giờ Vũ Văn Bác rốt cuộc cũng có nhục dục rồi.

Nhưng mà Vũ Văn Bác không có bất kỳ tự quyền chủ động nào mà phải là do Y Hi Nhi chủ động, nếu không, bọn họ nhất định chỉ có thể là ngủ, không thì chia phòng thôi.

Tuy được ít nhưng tối thiểu còn có thể tồn tại tình dục, Vũ Văn Bác gật đầu đáp ứng.

“Anh đã thấy những người yêu nhau bình thường nào mà hẹn hò như vậy chưa? Anh chưa từng xem qua phim điện ảnh sao? Yêu không có hẹn hò căn bản cũng không phải là yêu.” Y Hi Nhi bĩu môi mong đợi, nhất quyết không tha, cô đầu gù cũng là một cô gái.

Tương lai con cháu cô hỏi năm đó cô được gả cho Vũ Văn Bác như thế nào, cô phải trả lời thế nào? Là quan hệ lui tới không giải thích được sao? Nhưng bọn con cháu lại hỏi, năm đó bọn họ làm gì trong lúc hẹn hò? Chẳng lẽ muốn cô trả lời là không có hẹn hò qua sao?

Làm ơn, bây giờ là thời đại nào, tình huống không có hẹn hò liền kết hôn là tình huống chỉ xuất hiện ở xã hội phong kiến thôi không phải sao? Dẫu sao cô cũng đường đường là phái nữ thế kỷ hai mươi mốt, bất luận như thế nào, không hẹn hò thì cũng đừng nghĩ cô sẽ bỏ qua.

Y Hi Nhi vừa nói xong, Vũ Văn Bác bắt đầu khăn trương.

Bọn họ đều ngủ đến cùng nhau chẳng lẽ còn không phải yêu sao? Muốn hẹn hò sao? Tốt, bảo bối của anh muốn thì anh cho.

“Chúng ta hẹn hò đi, ngày mai.” Vũ Văn Bác cam kết.

“Thật?” Y Hi Nhi có chút hoài nghi, không phải mỗi ngày anh đều rất bận ư, bận rộn thu mua các công ty, mở rộng vương quốc buôn bán của anh.

“Thật.” Dù sao những chuyện này có Cố Nhã Thuần và Đoan Mộc Thác cũng tốt rồi, cũng không phải nhất định phải tự mình anh ra mặt, cũng bởi vì anh liều mạng như thế làm cho hai người kia cư nhiên nhàm chán đến nỗi so nhau ai ăn mì nhanh hơn.

“Vậy thì tốt, em chờ anh, chúng ta bây giờ.”

“Ngày mai gặp.” Vũ Văn Bác không đợi Y Hi Nhi nói xong, trực tiếp kết thúc cuộc nói chuyện, sau đó vội vàng rời đi.

Y Hi Nhi buồn bực nửa ngày, cô vừa muốn nói vậy chúng ta trước tiên nói một chút về ngày mai muốn đi đâu hẹn hò thì làm chuyện gì, kết quả. Ai! Khúc gỗ phiền phức, không hiểu phong tình gì cả. Chẳng qua không có quan hệ, mặc dù Vũ Văn Bác không có nhưng thật may là tế bào lãng mạn của cô cũng không tệ lắm.

Vũ Văn Bác vội vàng vàng đi đâu đây? Thì ra là anh là đi tu luyện pháp lực tình yêu.

Cái gì là hẹn hò? Đúng thật là anh không biết, cho nên anh phải đi tìm hiểu rõ hẹn hò đến tột cùng là muốn hẹn thế nào, anh muốn cho Y Hi Nhi một lần hẹn cực kỳ tốt đẹp nhất, dù sao để cho cô gái mình yêu có được một lần hẹn hò trọn đời khó quên là một việc rất có cảm giác thành tựu. Anh không biết là, số mạng đã an bài cho lần hẹn hò đầu tiên của bọn họ xác thực là trọn đời khó quên.

Nhưng cá tính của anh khiến anh không thể làm được “Không ngại học hỏi kẻ dưới”, hơn nữa loại chuyện như vậy anh cho rằng là chuyện riêng của anh và Y Hi Nhi, không thích bị người khác biết rồi đem lên nhiều chuyện (một loại tạp chí) nói.

Trở lại bên trong phòng làm việc, Vũ Văn Bác dọn dẹp thư ký và trợ lý không có phân phó của anh không cho ai vào phòng làm việc, sau đó mở ra máy vi tính bắt đầu tìm tòi các loại bùa phép yêu, học hẹn hò cấp tốc, đọc sách dạy hẹn hò, kỹ xảo hẹn hò vân vân vân vân.

Vũ Văn Bác nhìn hoa cả mắt, càng xem càng cảm thấy không bài bản, anh thật đúng là không biết thì ra hẹn hò có nhiều quy củ như thế, có điều cuối cùng anh vẫn rất tập trung lực chú ý, rốt cuộc anh cũng chọn trúng mấy cái coi như là hài lòng, cũng tương đối phù hợp tình huống thực tế của anh là bí mật hẹn hò.

Chờ sau khi anh đem tất cả mọi chuyện ghi rõ ràng lại đã là đêm hôm khuya khoác rồi, vì để tạo nên cảm giác mãnh liệt giữa hai người “Tiểu biệt thắng tân hôn”(*), vì vậy Vũ Văn Bác quyết định tối hôm nay nằm ngủ trong công ty.

(*) Tiểu biệt thắng tân hôn: tạm chia tay nhau trước ngày tân hôn (xem phim thấy cũng có mấy cảnh này)

Không biết, lúc này Y Hi Nhi ở nhà giận đến sắp điên rồi.

Vì khích lệ Vũ Văn Bác, Y Hi Nhi quyết định tối hôm nay muốn cho Vũ Văn Bác được ăn mặn, hơn nữa còn muốn cho anh ăn không giống các lần trước, lấy điều này khích lệ anh về sau cùng cô ra ngoài hẹn hò nhiều hơn, như vậy thì cô sẽ có thật là nhiều chuyện lãng mạn kể cho con cháu nghe.

Vì thỏa mãn cảm giác hư vinh không giải thích được của mình, có thể ở trước mặt của bọn con cháu hài đắc ý một phen, Y Hi Nhi quyết định phải khích lệ Vũ Văn Bác nhiều nhiều, sau đó hẹn hò lãng mạn nhiều hơn để có thể nói cho con cháu, Y Hi Nhi bắt đầu hành động.

Đầu tiên phải làm ỉnh sạch sẽ, vì vậy Y Hi Nhi tắm hương thơm ngào ngạt, nước tắm bên trong còn thả tinh dầu cùng cánh hoa tinh xảo. Không có đàn ông nào không thích phụ nữ thơm tho, hơn nữa tinh dầu còn có thể làm cho người ta hưng phấn và vui vẻ.

Thật vất vả tìm một đồ ngủ tương đối ít vải vóc, Y Hi Nhi còn chưa hài lòng, cầm cây kéo, khoa tay múa chân nửa ngày rốt cuộc mới xuống tay. Trong đời lần đầu tiên làm nhà thiết kế lại là vì đồ ngủ hấp dẫn của mình, mà cô thật không ngờ căn bản còn không có chút công dụng nào.

Đợi đến lúc cô hoàn thành xong bộ đồ ngủ hoàn mỹ bị cắt xén lung tung, thời gian đã đến đêm khuya.

Y Hi Nhi nhìn đồng hồ, cảm thấy Vũ Văn Bác cũng sắp trở về rồi, vội vàng thay sau đó thật nhanh núp vào.

Cô là nghĩ như vậy, Vũ Văn Bác người này có một chút nhỏ thích sạch sẽ, mặc kệ về nhà rất trễ cũng nhất định phải tắm, vì vậy cô liền trốn vào tủ quần áo của Vũ Văn Bác, chờ thời điểm Vũ Văn Bác quần khăn tắm đến tìm quần áo để mặc, cô liền chọt nhào ra ngoài, như vậy thiên lôi khai hỏa, hai người khai tiệc thôi. (suy nghĩ vui ghê ++)

Nhưng Y Hi Nhi núp ở trong tủ quần áo đã qua nửa giờ, Vũ Văn Bác vẫn không xuất hiện, vì vậy Y Hi Nhi an ủi mình bảo hôm nay Vũ Văn Bác về muộn một chút, chờ một chút sẽ trở lại rồi, từ từ trấn an tâm tình nóng nảy của mình.

Một giờ sau, Y Hi Nhi đã nổi nóng rồi, trong lòng mắng to Vũ Văn Bác đến tội cùng có tới hay không, không tới thì cô sẽ ngủ đến lúc đó còn có hơi sức gì nữa mà đi mở tiệc.

Nửa giờ về sau, Y Hi Nhi ý chí bắt đầu giảm dần, mí mắt cô sắp không chịu nổi, trong lòng vẫn đang trong cơn giận dữ, tối hôm nay Vũ Văn Bác không xuất hiện thì thôi chứ anh mà vừa xuất hiện liền lập tức đá anh ra khỏi cửa phòng.

Hai giờ đã qua, Vũ Văn Bác trong công ty ngủ say sưa, trong mộng còn mơ thấy cảnh tượng hai người hẹn hò, cười đến có vài phần không biết có bao nhiêu vui vẻ hạnh phúc, anh thậm chí còn nằm mơ thấy hai người chung sống sau khi cưới.

Y Hi Nhi cũng ngủ thiếp đi, cũng nằm mơ, nhưng cảnh cô mơ thấy là bạo lực máu tanh. Trong mơ cô ra sức đánh Vũ Văn Bác một trận, sau đó Vũ Văn Bác quỳ gối dưới chân cô cầu xin tha thứ, nói về sau không dám nữa, nhưng cô rất rất tức giận. Trong giấc mơ hàm răng va vào nhau kêu lên khanh khách, không biết còn tưởng là tranh cãi vô ích.

Vũ Văn Bác sáng sớm ngày hôm sau đến tiệm hoa đúng giờ mua một bó hoa hồng to, sau đó mở xe mui trần đi về nhà đón Y Hi Nhi.

Từ tám giờ sáng đợi đến chín giờ, chín giờ đợi đến mười giờ, Y Hi Nhi vẫn là chậm chạp không xuống dưới lầu.

“Lão đại, cậu chính nên đi lên xem một chút đi, đoán chừng ngủ chết rồi, không gọi thì cô ấy sẽ bất tỉnh.” Đoan Mộc Thác ngồi trên ghế sa lon xem báo, nhắc nhở Vũ Văn Bác vẫn duy trì mỉm cười đứng ngoài cửa suốt hai giờ.

Anh thật sự nghĩ không ra, tại sao lão đại có nhà không vào lại nhất định đứng ngoài cửa đây?

Vũ Văn Bác suy nghĩ một chút cũng đúng, cô gái nhỏ kia thích nhất ngủ nướng, thôi, điều lãng mạn quan trọng nhất trong hẹn hò coi như không cần tính, anh còn có chín điều khác có thể dùng.

Vũ Văn Bác muốn cho Y Hi Nhi nếm mùi vị hẹn hò của tiểu thư quý tộc, tỉnh dậy chạy đến ban công nhìn thấy người đàn ông mình yêu đang cầm 99 đóa hồng đứng bên cạnh xe mui trần mỉm cười nói “Chào buổi sáng”.

Đây là anh xem từ trong sách ra, nói rằng dạng này rất nhanh mà có thể bắt sống trái tim phụ nữ, hơn nữa còn rất lãng mạn.

Nhưng một chiêu này trực tiếp chết từ trong trứng nước rồi.

Bất quá Vũ Văn Bác trực tiếp đi lên lầu tìm Y Hi Nhi, đáng tiếc anh tìm một vòng đều không tìm được, đang nghi ngờ, chợt nghe trong tủ quần áo truyền đến tiếng động.

Vừa mở tủ quần áo ra, một thân thể mềm mại liền lăn ra.

Vũ Văn Bác đưa tay tiếp nhận cái thân thể đó, thở dài, nhìn thấy Y Hi Nhi trên người mặc đồ ngủ quái dị, lặng lẽ cười, sau khi cười xong liền phát giác mình đã bỏ lỡ cái gì đó.

Đại khái tối ngày hôm qua chờ hẹn đợi rất lâu sao? Cái cô gái nhỏ không có lương tâm này bình thường ngủ chưa bao giờ chờ anh, nên anh cũng yên lòng không điện thoại báo cho cô biết, chỉ sợ sẽ âm ỉ làm tỉnh giấc mộng của cô.

Xem ra, hôm nay lần hẹn hò này có thể không thành, hơn nữa sợ rằng còn có bạo lực gia đình xuất hiện.

Cảm nhận được mùi vị cùng nhiệt độ quen thuộc, Y Hi Nhi chậm rãi tỉnh lại, nhìn thấy Vũ Văn Bác, đầu tiên là vui vẻ, sau đó là tức giận.

Đám từng phát từng phát vào người Vũ Văn Bác, cô phát tiết tức giận của mình suốt một đêm qua.

“Cái kẻ bạc tình này!” Y Hi Nhi mắng to.

Vũ Văn Bác luống cuống, một buổi tối không về nhà làm sao lại biến thành kẻ bạc tình rồi?

“Anh không phải kẻ bạc tình, anh đời cũng sẽ không phụ em, em nghe anh giải thích trước đã. Tối hôm qua anh ở lại trong công ty là vì buổi hẹn hò hôm nay, thật, anh không lừa em.” Vũ Văn Bác đem Y Hi Nhi ôm đến giường ngồi, sau đó nói.

“Hẹn hò làm sao lại không thể về nhà? Là ai nói cho anh biết hẹn hò thì không thể về nhà?” Y Hi Nhi thở phò, hận không thể cạy cái đầu gỗ của Vũ Văn Bác ra, bên trong đến tột cùng là chứa vật gì đó.

“Tối hôm qua làm em uất ức, lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa, lần đầu tiên hẹn hò anh hơi khấn trương, cho nên lên net điều tra xem sao, trên đó dạy, anh liền tin là thật rồi.” Vũ Văn Bác đang hoàng hoàng thẳng thắn nói.

Y Hi Nhi biết Vũ Văn Bác nói đều là thật, cũng không thể phát giận nữa, nhưng muốn nhớ tới mình một buổi tối vui trong tủ quần áo ngủ đã cảm thấy mình đặc biệt uất ức.

Không nhận được vĩnh miện lên, làm ra bộ dáng uất ức đáng thương.

Vũ Văn Bác thấy vậy đau lòng không dứt, hận không thể đem chuyện tốt nhất trên thế giới bắt được đem đến trước mặt của Y Hi Nhi, đổi lấy một tiếng cười của cô.

“Em mặc kệ, anh không chỉ phá hủy chuyện tử tử em an bài, còn để cho em ngủ cả một buổi tối trong tủ quần áo, còn hẹn hò cũng bỏ lỡ, anh đền cho em.” Y Hi Nhi đưa tay về phía Vũ Văn Bác đòi hỏi.

“Vậy lần sau anh trả lại em một an bài thật tử tử, sau đó buổi tối anh sẽ hưởng thụ áo ngủ đó có được không?” Vũ Văn Bác nói tới chỗ này, Y Hi Nhi mới hài lòng gật đầu một cái, Vũ Văn Bác tiếp tục nói: “Hẹn hò hiện tại đi vẫn còn kịp, không có bỏ qua.”

“Vậy cũng tốt, xem anh có thành ý như vậy, vậy em nên đồng ý anh thôi.” Y Hi Nhi cười lên rồi, hẹn hò không có bị hủy bỏ.

Vì vậy, sau bữa ăn sáng, hẹn hò bắt đầu.

Vũ Văn Bác mở cửa xe thể thao mui trần chở Y Hi Nhi lên đường, trạm thứ nhất là khu vui chơi.

Nghe nói khu vui chơi là một trong những địa điểm hẹn hò tất thắng, hơn nữa còn là tuyệt đối kinh điển, cho nên không thể không đi. Vì vậy Vũ Văn Bác mang Y Hi Nhi đi tới một nơi trong khu vui chơi.

Vừa vào cửa, nhiệt độ sân chơi giống như chợt cao hơn ba độ C, tiếp theo đó là tiếng người âm ỉ, Y Hi Nhi liếc nhìn lại, má ơi, người Trung quốc rất nhiều, nhưng cô còn chưa gặp qua trường hợp mật độ người cao như thế.

Vũ Văn Bác quên mất hôm nay là cuối tuần, trường hợp người ta tấp nập khiến Y Hi Nhi trực tiếp bị sợ đến lui về phía sau ba bước. Vũ Văn Bác ở trong lòng cũng lặng lẽ đối với sân chơi tiến hành định nghĩa

mới, cuộc đời sau này của Vũ Văn Bác khi hình dung lại, khu vui chơi đều là hình ảnh này, đến nỗi anh không để cho các con anh đến khu vui chơi, chỉ sợ còn nhỏ đã bị giam bẹp muốn tìm người đèn mạng cũng không biết nên tìm ai.

Thật ra thì cho dù Vũ Văn Bác biết hôm nay là chủ nhật, anh cũng không biết khu chơi chủ nhật là thời điểm cực kỳ đầy ắp người, nếu biết, đoán chừng anh sẽ trực tiếp mua khu vui chơi đưa cho Y Hi Nhi rồi.

“Không được, không được, không thể đi vào, cái này nếu đi vào không thể không bị chen thành nhân bán thịt, anh người cao lớn coi như xong, em đây đi vào còn không phải là sẽ bị chìm trong biển người rồi sao, đi, trạm tiếp theo, anh không phải nói còn có tám điều vui mừng ở phía sau sao?” Y Hi Nhi chùn bước, mau mau nói.

Vũ Văn Bác cũng không nghĩ đến thì ra khu vui chơi lại có cái bộ dáng này, trên hình ảnh không phải thật đáng yêu sao? Tại sao hiện thực nhìn đâu cũng đều là đầu người, có phải trùng thời điểm nhân khẩu Hạ Môn quá chật chội?

Cuối cùng, Vũ Văn Bác trực tiếp đưa Y Hi Nhi đi, đi đến rạp chiếu phim.

Nhưng Vũ Văn Bác lại phát hiện, trong rạp chiếu phim muốn được xem phim đều phải đặt mua vé trước trên máy tính, nhất là ngày chủ nhật là thời gian tốt cần bản không có vé xem phim. Cuối cùng xếp hàng xếp hàng nửa ngày, Vũ Văn Bác mua được hai vé xem phim thiếu nhi.

Nhìn vé xem phim thiếu nhi trong tay Vũ Văn Bác, Y Hi Nhi buồn bực, khóe miệng bắt đầu gật gật, đi phía sau Vũ Văn Bác cũng cảm thấy Y Hi Nhi quả thật đã bị chấn động rồi.

“Nếu không. Chúng ta đổi chỗ khác?” Đùng nói bước vào, lúc này mới thấy vé xem phim đã chùn bước, đi vào nhất định hận không thể giết chết anh.

Y Hi Nhi gật đầu liên tục, thật vui mừng khi Vũ Văn Bác nói như vậy, trong lòng không ngừng khen Vũ Văn Bác thật là quá hiểu chuyện, thật sự là tri kỷ.

Gần đây cô đã chịu đủ một đôi quỷ ngậy thơ Cổ Nhã Thuần cùng Đoan Mộc Thác rồi, cô không cần lại nhìn đến cái phim thiếu nhi rầm rồ này, như vậy chắc cô sẽ nổi điên. Nghĩ đến hai người lớn lại coi phim ngậy thơ như vậy, nhìn lại một chút chung quanh người đến xem đều là trẻ con, Y Hi Nhi lần nữa lùi bước.

Lắc đầu một cái, Y Hi Nhi lộ ra nét mặt đánh chết cô cũng không muốn đi xem chiếu phim, vì vậy Vũ Văn Bác lần nữa cảm thấy rất ít một loại cảm giác bị thất bại.

Có điều cũng thật may, mặc dù lãng phí nửa ngày, cái thứ nhất là kiểu hẹn hò lãng mạn chết từ trong trứng nước còn hai cái hẹn hò kiểu cổ điển vừa ra liền trực tiếp bị lay động, nhưng thật may là anh chuẩn bị mười vẫn còn có bảy.

Thấy đã tới buổi trưa nên Vũ Văn Bác quyết định đi đến một nơi đặc biệt lãng mạn ăn cơm.

Cái chỗ này là bạn trên mạng giới thiệu, nghe nói rất lãng mạn, cô gái nhỏ của anh đến đây nhất định sẽ thích chỗ này.

Vì vậy, mười hai giờ trưa, Vũ Văn Bác mang theo Y Hi Nhi xuất hiện trong một khách sạn ấm áp.

Y Hi Nhi nhìn trong trí bên trong, nghĩ thầm cuối cùng cũng có một chút đáng đáp giống nơi hẹn hò, vì vậy thật vui mừng đẩy cửa vào.

Đẩy cửa một khắc kia, tâm tình Y Hi Nhi nhảy nhót, rốt cuộc cô cũng chờ được đến khi có một buổi hẹn hò bình thường. Nhưng sai khi đẩy cửa ra, Y Hi Nhi chỉ muốn khẩn trương đem mình trốn đi, hận không thể biến chính mình thành người tàng hình.

Tại sao? Y Hi Nhi không sợ trời không sợ đất chỉ sợ Cổ Nhã Thuần tính tình nhỏ nhen, còn có người khiến cô sợ hơn sao? Điều này phải ngược dòng đến từng vịnh quang trên công tác cô đã từng thực hiện. Nhớ năm đó lúc cô vừa tốt nghiệp đi làm nằm vùng, cảm thấy thật xin lỗi nhất chính là gia đình mình nằm vùng.

Năm đó Y Hi Nhi lừa gạt một tình cảm thiếu niên, lợi dụng tâm hồn thuần khiết của người ta lấy được đầu mối cô muốn, sau đó vẫn còn rất vô sỉ đem cha người ta bắt vào ngục giam ngồi tù, cuối cùng phải mông

chạy lấy người, tháng kia cũng bởi vì phá được vụ án đặc biệt lấy được tiền thưởng cao nhất đầu tiên trong đời, cô mừng rỡ trên mặt cười nở hoa.

Kể khốn kiếp là phụ thân của người thiếu niên, nhưng thiếu niên là vô tội, nhưng vì để đến gần tội phạm nên Y Hi Nhi đành giả dạng làm thiếu nữ mười sáu tuổi cùng thiếu niên gặp nhau, cuối cùng Y Hi Nhi thành công bắt được tội phạm, tuy nhiên điều đó cũng tổn thương đến lòng của một người thiếu niên.

Hiện tại, đã qua vài năm, người thiếu niên kia cư nhiên lại xuất hiện tại nơi này.

“Không được, chúng ta đi nhanh lên.” Y Hi Nhi cúi đầu sợ bị thiếu niên kia nhận ra, đến lúc đó thì cô xong rồi, lừa gạt tình cảm người ta còn đem cha người ta gia bắt vào trong tù, khiến thiếu niên vẫn cho rằng đều là lỗi lầm của cậu ta mà hổ thẹn với cha. Hiện ra ngoài được không chết cũng tàn phế phé.

“Tại sao? Em không thích sao?” Vũ Văn Bác buồn bực hỏi, mới vừa rồi rõ ràng nhìn thấy cô rất vui mừng.

“Tiên sinh tiểu thư buổi trưa tốt, bên trong còn có chỗ ngồi, xin đi theo tôi.” Trong ấn tượng hình như giọng người thiếu niên kia có một chút thay đổi nhưng Y Hi Nhi vẫn nhận ra.

Y Hi Nhi không dám ngẩng đầu nhìn thiếu niên hiện tại đã là nhân viên phục vụ, lại không dám nói chuyện.

Nói giỡn, giọng người thiếu niên kia thay đổi cô còn nhận ra được hướng chỉ năm đó giọng cô đã sớm cố định rồi, bây giờ giọng vẫn giống nhau, không thể mở miệng ra không thể liền bị phát hiện tại chỗ.

Nhưng bây giờ đúng là không trâu bắt cho đi cày, thôi đành gặp chiêu phá chiêu đi, dù thế nào cũng không nói lời nào, không lộ mặt, cậu ta cũng không phải là máy chiếu tia X, cũng không thể nhận ra cô.

Y Hi Nhi ôm tâm trạng lo lắng đi vào, hi vọng đổi một nhân viên phục vụ mới tới. Nhưng lời trong lòng trời cao không có nghe được, tới đây hỏi thực đơn vẫn là cậu thiếu niên đó, vì vậy Y Hi Nhi không thể làm gì khác hơn là tiếp tục lặng lẽ che kín mặt, sau đó làm bộ như là ho khan do bị cảm, sau đó nhìn cũng không nhìn thực đơn một cái, tùy ý chỉ chỉ vài món thức ăn, chỉ muốn vội vàng đuổi thiếu niên ở trước mắt.

Vũ Văn Bác nhìn ra chỗ quái dị của Y Hi Nhi, cũng tùy ý chọn vài món ăn, nhanh chóng ăn xong vội vàng tính tiền rồi đi, anh cũng không nghĩ đến Y Hi Nhi chợt sẽ bị như vậy, cũng không hiểu lại không dám hỏi.

Một bữa cơm được ăn giống như đánh giấc, hai người cơ hồ là chạy trời chết.

Vừa ra khỏi cửa khách sạn, Y Hi Nhi liều mạng hít thở, chưa từng cảm thấy ăn cơm cũng là một chuyện rất đáng sợ.

Dọc theo đường đi, Y Hi Nhi từ từ cùng Vũ Văn Bác nói đến chuyện mình lúc trước, tại sao lại sợ đối mặt với người thiếu niên kia, Vũ Văn Bác nghe rất nghiêm túc nhưng cuối cùng vẫn cảm giác mình rất thất bại. Thật vất vả mới tìm được nơi như vậy, kết quả cư nhiên lại ăn như đánh giấc một dạng.

“Không có quan hệ á..., còn có sáu điều vui mừng đúng không?” Y Hi Nhi vội vàng an ủi Vũ Văn Bác, chỉ sợ Vũ Văn Bác vì vậy cảm thấy thất bại, không bao giờ hứng thú với hẹn hò nữa.

“Vậy chúng ta đi đến quán cà phê thôi.” Vũ Văn Bác lần này không dám nói vui mừng, trước tiên là nói về ra về nơi hẹn hò, nếu Y Hi Nhi vừa lộ ra ánh mắt do dự, lập tức khiến cái ngạc nhiên này chết từ trong trứng nước thôi.

“Tốt tốt, em thích quán cà phê, lười biếng thanh thần.” Y Hi Nhi lập tức vỗ tay đồng ý, địa điểm an toàn nhất chính là quán cà phê rồi, sẽ không xảy ra điều không may chứ?

Nhưng là, Y Hi Nhi vào giờ phút cuối cùng cũng đã khóc.

Tại sao vận mệnh của cô lại trở trêu đến như vậy? Chẳng qua là muốn hẹn hò một lần thôi mà, sao lại khó khăn như thế, lặp đi lặp lại nhiều lần đều muốn ngăn cản cô, cô bắt đầu hoài nghi kiếp trước mình nhất định là thấp ít hương quá rồi, được rồi, trời cao lão đại à, nếu như ông thật nhìn ta không vừa mắt cho điểm báo nhắc nhở đi, ta bảo đảm về sau sẽ tận lực để cho ông nhìn ta thuận mắt một chút.

Khi bước vào quán cà phê ngay từ nửa giờ đầu tất cả đều là bình thường, nhưng nửa giờ về sau Y Hi Nhi rất buồn bực, bọn họ gặp cướp. Đây là cái tình tiết cầu huyết trong vở kịch gì? Trên thế giới còn có thứ so

đây cầu huyết hơn sao? Y Hi Nhi khẳng định chắc chắn là không có, nhưng bây giờ cô cũng không thể làm gì khác hơn là nhận.

Con bà nó, cướp bóc thì các người đến ngân hàng, bản lãnh các người chưa dám đến ngân hàng vậy thì đến siêu thị đi, siêu thị mới là nơi mà ăn cướp nên đến, chỗ đó dường như thích hợp với thân phận của ăn cướp. Con mẹ nó các người đến quán cà phê đòi cướp bóc coi là có ý gì hả? Y Hi Nhi ở trong lòng phức hắc mắng.

Nhưng Y Hi Nhi còn chưa kịp tức miệng mắng to thì đã có máu người tung tóe tại chỗ, làm ý thức trách nhiệm của một cảnh sát trong lương tâm của cô trở dậy. Y Hi Nhi rốt cuộc không nhận được xông tới, dùng sự mạnh mẽ cả đời này cực kỳ cực kỳ chối lợi một khắc, dùng ba phút chế ngự bọn giặc cướp.

Nhưng chế ngự giặc cướp dùng mất ba phút, nhưng bị mời được trong cục cảnh sát lấy lời khai lại mất 30 phút. Nếu như Y Hi Nhi biết chuyện sẽ có kết cục là như vậy, rất có thể cuối cùng cô sẽ chọn trở mặt nhìn mà cho tốt, cạy mạnh có cái cái rầm gì để dùng, làm chuyện tốt cũng sẽ không được gặp lành.

Từ trong cục cảnh sát ra ngoài, Y Hi Nhi không có nước mắt cũng muốn cố gắng nặn ra, mặc kệ như thế nào, hôm nay là nhất định phải tranh thủ một chút xíu đáng thương với trời cao.

Có điều, may mắn là cái này khu không phải là cục cảnh sát trước kia của cô, mà là một khu khác cho nên không có đụng phải cũ đồng nghiệp, nếu không hiện tại cô được xem là thân phận gì? Cảnh sát? Hay là nữ xã hội đen?

Ai, Tại Vũ Văn Bác thân phận của không rõ ràng trước, làm cô căn bản không dám gặp mấy cảnh sát đồng nghiệp cũ.

“A a a. Cõi đời này còn có người nào so với ta hơn đáng thương sao? A a? Có hay không?” Y Hi Nhi ngửa mặt lên trời hỏi, lần hẹn hò đầu tiên của cô, cứ như vậy bị ngâm nước nóng, cái này làm sao cô chịu nổi.

Vũ Văn Bác lặng lẽ đỡ cổ của Y Hi Nhi một cái, chỉ sợ Y Hi Nhi sơ ý một chút nằm ngã xuống đất, đến lúc đó chuyện có thể không phải đơn giản như thế này rồi.

Cuối cùng, Y Hi Nhi quyết định đến miếu thấp hương bá Phật.

Thật may là, thấp hương bá Phật coi như cũng thành công, tối thiểu là thuận thuận lợi lợi, không có gì ngoài ý, không có gặp phải tình tiết cầu huyết. Trừ lúc đang xuống giữa cầu thang không cẩn thận giẫm hụt hai bậc thang may mắn Vũ Văn Bác mất tinh nhanh tay, nhanh chóng đỡ cô vững vàng, nhiều lắm cũng chỉ là mất chút thể diện trước mặt mấy người xa lạ mà thôi, không phải là vấn đề gì lớn lao.

Từ núi Phổ Đà ra ngoài, Y Hi Nhi cảm thấy mình về sau nhất định sẽ may mắn nhưng sư thầy bảo hôm nay ngày xung khắc với cảm tính của cô, không thích hợp ra cửa, vì vậy Y Hi Nhi một bên sùng bái sư thầy đồng thời bên kia cũng quyết định mau về nhà đóng cửa phòng rồi tắm lá bưởi xua đi vận rủi.

Đợi đến khi Vũ Văn Bác cùng Y Hi Nhi khi về nhà, đã là bữa ăn tối. Bữa trưa căn bản không ăn no nên hai người đói đến nổi ngực dán vào lưng. Vũ Văn Bác tuy đói nhưng tư thế vẫn rất ưu nhã xuất sắc, nhưng hình tượng Y Hi Nhi thì kém xa, điệu bộ như một trận gió thu cuốn hết lá vàng cuốn sạch tất cả món ăn trên bàn ăn, cho đến khi đã thỏa mãn mới hài lòng buông đũa xuống.

Lần này hẹn hò, người không biết còn tưởng bọn họ ở bên ngoài chịu rất nhiều cực khổ, người biết cũng hiểu cái này xác thực chính là chịu rất nhiều cực khổ rồi.

“Các người đã đến nơi nào hẹn hò?” Cố Nhã Thuần nghi ngờ mà hỏi, đến tột cùng là đến nơi nào, hẹn hò sao lại có cái bộ dạng này mà về nhà?

“Nác.” Y Hi Nhi nắc một cái thật dài.

Vũ Văn Bác trực tiếp làm như không nghe thấy.

Vì vậy, địa điểm lần hẹn hò đầu tiên của Vũ Văn Bác và Y Hi Nhi từ đó về sau là một loại thần bí. Rất nhiều năm trong tương lai về sau, khi con cháu cô hỏi lần hẹn hò đầu tiên của là ở nơi nào lúc nào, cô vĩnh viễn đều bị nắc.

Đêm đó, Vũ Văn Bác thực hiện lời hứa của mình, sau khi tắm, lặng lẽ vào phòng của anh trong tủ quần áo.

Tủ quần áo của Vũ Văn Bác mặc dù không nhỏ, thậm chí còn rất lớn nhưng một mình Y Hi Nhi ngủ còn có thể, đáng tiếc chiều cao anh gần 1m9 muốn ở bên trong thật sự là quá nhỏ, ngay cả chân cũng không có cách nào mở rộng ra .

Vũ Văn Bác lặng lẽ quyết định sáng sớm ngày hôm sau phải đem tủ quần áo đi đổi. Sau đó anh mở cửa tủ quần áo ra, muốn xem bảo bối của anh tẩm hay đang làm gì.

“Vùng ‘vùng ơi mở ra!’” Thời điểm Vũ Văn Bác mở cửa tủ quần áo ra, vừa đúng lúc Y Hi Nhi đứng ở bên ngoài niệm thần chú.

Nhìn thấy Vũ Văn Bác mở cửa thật, hưng phấn vô cùng.

“Oa, thần chú cũng thật có hiệu quả.” Y Hi Nhi mặc đồ ngủ bình thường của mình, vui vẻ nhìn Vũ Văn Bác. Khi cô thấy hoàn cảnh của Vũ Văn Bác, lặng lẽ cười to ra tiếng, đã quá đã quá, thấy lúc Vũ Văn Bác uất ức, trong lòng Y Hi Nhi có một loại vui sướng rất biến thái.

“Bảo bối, hôm nay làm em uất ức, lần sau anh nhất định đền bù cho em một cái hẹn hò lãng mạn.” Giọng Vũ Văn Bác trầm thấp hơi chút khàn khàn, lại rất hấp dẫn.

Y Hi Nhi liền lập tức bị cảm động, phụ nữ có ai không thích nghe mấy lời tâm tình này? Sợ rằng không có, vì vậy Y Hi Nhi rất vui mừng, cô một khi vui mừng, liền muốn làm chút chuyện gì đó, ví dụ như có chút vận động trước lúc ngủ.

Vì vậy, Y Hi Nhi bỏ nhào một cái hùng hổ, trực tiếp đẩy Vũ Văn Bác ngã, sau đó như cưỡi ngựa ngồi lên hông của Vũ Văn Bác, bắt đầu cô còn cho rằng sẽ điên cuồng cả đêm.

Dù sao hẹn hò có thiếu sót rồi, phải có lấy chút chuyện gì hoàn mỹ bồi thường một chút mới được, mà Vũ Văn Bác ở trên giường có chút đúng là cũng rất hoàn mỹ.

Cẩn thận nhặt, gặm, mút.

“Bảo bối của anh, tiểu yêu tinh của anh.” Vũ Văn Bác động tình kêu lên, lập tức lật người đem Y Hi Nhi chuyển xuống phía dưới.

Nhưng mà, bọn họ quên mất đây là nơi nào rồi, nơi này không phải giường lớn mềm mại, cũng không phải là sàn nhà rộng lớn, mà là tủ quần áo tủ nhỏ hẹp chật chội rắn chắc.

Vì vậy, không khí kích tình bắn ra bốn phía lập tức bị phá hư, Y Hi Nhi đau đến kêu to lên.

“Ai ôi uy, mẹ ruột của ta, đây là mưu sát à.” Y Hi Nhi tức miệng mắng to, cái ót đụng phải vách tủ treo quần áo, đau chết cô, đầu óc của cô làm thế nào mà luôn bị thương tổn vậy?

Chẳng lẽ là hậu di chứng?

“Anh không phải mẹ ruột của em, anh là đàn ông của em.” Vũ Văn Bác không hiểu phong tình thì thôi, lâu lâu lại còn luôn không chịu nắm tình hình cho rõ ràng.

Một câu nói của Vũ Văn Bác khiến Y Hi Nhi muốn mổ bụng tự vẫn.

Nhưng đau đớn quá làm cho cô nhe răng trợn mắt, Vũ Văn Bác không thể làm gì khác hơn là vội vàng đem Y Hi Nhi ôm ra trước xem một chút vết thương bị như thế nào.

Sau khi thấy rõ ràng, phát hiện chỉ là sưng lên, Vũ Văn Bác lúc này mới yên tâm, sau đó xuống dưới lầu lấy đá chườm cho Y Hi Nhi. Vì vậy, một đêm Vũ Văn Bác đều ở đây làm lao động, khổ lực làm xong lại một mình lặng lẽ chui vào trong tủ quần áo ngủ, cũng không dám lộn xộn nữa.

Vũ Văn Bác đáng thương, đường đường là một ông trùm vũ khí đạn dược, cho dù là trên thương trường ngoài ánh sáng cũng là một vị chủ tịch, giá trị con người mười mấy tỷ kim cương quý giá cư nhiên lại phải ngủ trong tủ quần áo nhỏ hẹp.

—— lời ngoài mặt ——

83. Chương 84

Âm nhạc thâm tình và đẹp dễ được tấu lên, toàn thể giới trong nháy mắt hình như yên tĩnh lại, chỉ còn lại thứ âm nhạc này giống như có thể xâm nhập đến linh hồn quanh quẩn bên tai. Văn chữ TXT hạ năm (câu này hoàn toàn không hiểu)

Đây là Hoa Cách Nạp ca kịch La Ân Green trong hôn lễ hợp ca (*), được công ty chuẩn bị hôn lễ cao cấp nhất thế giới dùng để biểu diễn mở màn trong hôn lễ của Vũ Văn Bác và Y Hi Nhi, lúc này bắt đầu vui vẻ cũng vừa lúc “Tân nương tới” (cô dâu tới).

(*) cả câu này hình như chỉ đến tác phẩm của nhà soạn nhạc vĩ đại Richard Wagner đã được tấu lên trong buổi lễ, tại không chắc nên không dám dịch bừa.

Y Hi Nhi mặc lễ phục màu trắng xinh đẹp, áo cưới hiện lên trong suốt màu xám tro toàn thân, đơn giản tinh xảo, vừa lộ ra sự hoa lệ lại thanh lịch say mê hấp dẫn, làm người ta chỉ xem đến thế là đủ rồi.

Không khí lãng mạn tuyệt đẹp, cảnh tượng xa hoa tinh xảo, một đôi tình nhân như được ông trời tác hợp cho. Đáng tiếc, điểm không hòa hài duy nhất là cô dâu buồn ngủ như thể không cần buổi hôn lễ này chút nào, làm tại cho khách mời cảm thấy rất nghi ngờ, nhưng lại ngại không dám hỏi.

Y Hi Nhi là một cô gái Trung quốc truyền thống, là một cô gái Trung quốc truyền thống thì quan trọng nhất là cái gì? Đó chính là chú trọng vào hôn lễ của chính cuộc đời mình a!

Nhưng là, Y Hi Nhi tại sao phải ở thời khắc quan trọng như thế trong cuộc đời của cô lại buồn ngủ đến nổi mí mắt không mở ra được đây?

Nếu nói, sẽ phải nói đến một tháng trước rồi.

Nhớ đến khi đó là một ngày trời trong nắng ấm, nhật lệ phong thanh, gió mát quang đăng.

Đáng tiếc, thời tiết tốt thật tốt nhưng không mang đến cho Vũ Văn Bác một tâm tình xinh đẹp rực rỡ, Vũ Văn Bác lại một lần nữa cầu hôn thất bại, bất chợt thế giới của anh nổi lên một trận bão tuyết, trong người cơ hồ rất rét lạnh.

Ôm một tâm tình buồn bực, Vũ Văn Bác có thể nói như gió thảm mưa sầu.

“Ai ôi, em nói lão đại nha, em đây là tiểu cô nương như nước trong veo năm nay như mới 18, loại chuyện như lập gia đình quá sớm á..., nếu như bị người không biết sẽ nói anh lừa bán thiếu nữ vị thành niên, vậy chẳng phải là phá hủy hình tượng của anh sao?” Y Hi Nhi nhìn mặt của Vũ Văn Bác, lần nữa cảm nhận bên cạnh rõ ràng đang mùa hè mà lại có nhiệt độ bằng hàn thấu xương, mở miệng nói.

Thật ra thì, Y Hi Nhi không nói thì cũng thôi đi nhưng vừa nói, Vũ Văn Bác càng thêm buồn bực, tâm tình có thể kêu là ngã vào chỗ thấp nhất trong đáy cốc.

Hung hăng đem Y Hi Nhi từ ghế mây đề xuống dưới, đem người cô nhấn vào trong lồng ngực của mình, mặc cho Y Hi Nhi lấy một loại tư thế rất giống chó nằm trên đùi anh, sau đó cả khuôn mặt cô dán vào lồng ngực của anh, điều đó làm cho tâm tình của Vũ Văn Bác hơi tốt lên một chút xịu, nhiệt độ cũng theo đó tăng lên từng chút.

“Em cũng đã hai mươi bảy tuổi rồi, cách tuổi 18 đã chuyện rất xa xôi, mà cho dù em 18 cũng đã trưởng thành rồi, cuối cùng là muốn Vũ Văn Bác anh có cái hình tượng gì nữa, em gặp qua xã hội đen nào muốn có hình tượng?” Vũ Văn Bác giọng bất mãn nói.

Y Hi Nhi nghe, cũng bất giác đỏ mặt, càng thêm có cảm giác mình đã nói ra lời khôi hài, ngáy ngô mà cười cũng không trả lời.

Đúng vậy, cô có bệnh sợ hãi trước khi kết hôn rồi.

Mặc dù cùng Vũ Văn Bác tình cảm rất tốt cực kì vững vàng, người này có thể mỗi buổi tối lúc ngủ làm giường lay động nhìn rõ tần suất, nhưng thật sự muốn kết hôn với cô, cô thật đúng là có chút sợ sệt.

Mỗi người một cuộc sống thật tốt, làm gì cần phải bị một tờ giấy chứng hôn trói buộc chứ?

“Nói!” Vũ Văn Bác nhìn cô ngây ngốc cười, cô gái này rõ ràng đang chuẩn bị lẩn tránh trọng tâm đề tài, nhưng trong lòng thủy chung vẫn không cách nào tiếp tục cứng rắn, thậm chí còn bất tri bất giác mềm mại phối hợp.

“Nói gì?” Y Hi Nhi có chút không giải thích được, muốn cô nói cái gì đây?

Không phải đâu? Gần đây Vũ Văn Bác mặc kệ cô luôn quần thúc trông nom cô, chẳng lẽ muốn nhân việc này để cho cô nói ra 1500 chữ đã khắc sâu vào nhận thức, sau đó nói mình về sau tuyệt đối không tái phạm, cuối cùng van xin Vũ Văn Bác đại nam nhân này nói cô là cô gái nhỏ nhỏ không hiểu chuyện, cô là vi phạm lần đầu nên hãy bỏ qua sao?

Đây cũng không phải trường học, làm ơn!

Y Hi Nhi bĩu môi, trong lòng trăm lần nghĩ ngợi liền muốn đem cô điểm tâm địa gian giáo phát sinh quần quanh thành bánh quai chèo Thiên Tân rồi, nhưng trên thực tế chỉ qua mười giây đồng hồ.

Vũ Văn Bác thấy Y Hi Nhi ngây ngốc, quả nhiên là vẻ mặt không rõ chân tướng biểu tình, thở dài.

“Cho anh lý do, nếu không ngày mai anh sẽ trực tiếp dẫn em đến lễ đường kết hôn.” Không gả cho anh, thì cũng phải cho anh một lý do chứ, cái nha đầu này đúng là không có tim không có phổi.

“A không được nữa không được á..., không thể kết hôn, em.” Y Hi Nhi gấp đến độ thiếu chút nữa từ trên đùi Vũ Văn Bác lặn xuống, thật may là tay mắt Vũ Văn Bác lanh lẹ, một tay kéo hông của Y Hi Nhi lại, mới khiến Y Hi Nhi may mắn thoát nạn.

“Em làm sao vậy?” Vũ Văn Bác chau chau mày, anh chờ.

“Em. em. em cảm thấy anh không coi trọng hôn lễ, người ta kết hôn đều có cầu hôn , anh không có, em mới không cần gả cho anh, không có thành ý.” Y Hi Nhi lập tức tìm ình một lý do, cô nói rồi đó, cô chính là một người rất cơ trí khôn vặt.

“Anh đã cầu hôn hai lần rồi.” Vũ Văn Bác xụ mặt xuống, chẳng lẽ hai lần này cô đều đang ngủ sao? Không có nghe được lời cầu hôn của anh?

“Này lúc đó cũng tính sao, anh căn bản là ra lệnh cho em không phải sao? Chính anh lặp lại lần nữa, anh cầu hôn như thế sao?” Y Hi Nhi khó chịu nói, vốn là chỉ là cưỡng từ đoạt lý (già mồm át lễ phải), nhưng vừa nghĩ tới Vũ Văn Bác không coi trọng hôn lễ, trong lòng lại khó chịu rồi.

Cho nên nói, lòng của phụ nữ, như kim dưới đáy biển a.

Lúc này Y Hi Nhi rất rối rắm, vừa không muốn gả cho Vũ Văn Bác, vừa là ghét bỏ Vũ Văn Bác không đủ thành ý.

Cái hộp này, Vũ Văn Bác bắt đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là cầu hôn lại lần nữa, đưa đến trước mặt của Y Hi Nhi vẫn còn đang bĩu môi nghiêng đầu, xoay mặt quay về phía mình, trịnh trọng nói: “Chúng ta kết hôn đi.”

Y Hi Nhi nhìn qua xem lại, sau đó khước miệng giật giật, chân mày run lên.

Đúng vậy, đây chính là Vũ Văn Bác đang cầu hôn rồi, lời tuy không dễ nghe, nhưng miễn miễn cưỡng cưỡng cũng xem như là được. Nhưng là, chẳng qua các từ ngữ cộng với nét mặt và giọng nói của Vũ Văn Bác, rõ ràng như đang ra lệnh cho người ta.

Đây quả thực là quá khinh người, Y Hi Nhi chuẩn bị khởi nghĩa vũ trang rồi.

“Anh xem, anh xem, chính anh thử coi lại lương tâm một chút, lời này của anh nghe ra được một chút xíu thành ý nào sao? Không có chứ gì? Chính anh cũng cảm thấy không có, vậy một cô gái rụt rè quen được chiều chuộng như tôi đây sao lại có thể đồng ý chứ? Tôi dù muốn đồng ý thì trời cao cũng sẽ không đồng ý.” Y Hi Nhi tức giận quát, không nói không sao nhưng vừa nói thì thật đúng là chuyện trẻ con rồi.

Không được không được, cô phải rời khỏi Vũ Văn Bác, nếu không vừa nhìn thấy anh tâm tình liền bị kích động.

Vì vậy, Y Hi Nhi lấy một loại tốc độ tựa hỏa tiễn, bay thẳng mà chạy đi.

Vũ Văn Bác còn lại một bên tự hỏi, đến tột cùng muốn cầu hôn thế nào mới là có thành ý đây?

Vì vậy, buổi tối hôm đó Vũ Văn Bác lần nữa mở máy vi tính của anh ra, Bách khoa vừa nhập vào có đề cập đến nhiều mẫu chốt quan trọng của từ cầu hôn.

Dĩ nhiên, nó cho ra kết luận trước sau như một rất nhiều nhiều nữa..., vì vậy anh lại một lần nữa phải phiền não.

Chỉ là, tối thiểu anh cũng không có uống phí hơi sức, biết cầu hôn phải có chiếc nhẫn kim cương mới được, vì vậy anh lập tức tìm người thiết kế một chiếc nhẫn kim cương cực kỳ thích hợp với Y Hi Nhi .

Vì vậy, ba tuần trước.

Vũ Văn Bác đang đầy nhiệt tình cầm một cái hộp giống hộp đựng châu báu màu đỏ của hiệu Cartier đi tới bên người Y Hi Nhi, đáng tiếc, ngay lúc đó Y Hi Nhi mới vừa từ trong hoa viên chui ra khắp người bắn thủ, bất quá Vũ Văn Bác căn bản cũng không để ý.

Chiếc nhẫn kim cương hoa lệ, mang đầy một cam kết rằng cuộc đời này không đổi, ánh sáng lộng lẫy vây quanh xuyên qua chiếc nhẫn kim cương.

Vũ Văn Bác tin tưởng, lần này cầu hôn nhất định có thể thành công, vì vậy, anh lộ ra nụ cười ưu nhã và tự tin.

Một gối quỳ xuống, đùi phải trước chạm đất, sau đó, chân trái xoay 90 độ, thân trên rất thẳng, cầm khay nâng, hai mắt ẩn tình, trong biểu cảm lộ ra nhẹ nhõm rồi lại mang theo nghiêm túc, nghiêm túc rồi lại mang theo thâm tình khẩn thiết, thâm tình khẩn thiết rồi lại mang theo đầy nhiệt tình, quan trọng nhất là bên trong đôi mắt tràn đầy chân thành, sau đó tay phải cầm chiếc hộp, hướng lên thành góc 50 độ.

Tất cả tất cả động tác cùng vẻ mặt đều là căn cứ vào Vũ Văn Bác nhiều ngày tâm huyết nghiên cứu đúc kết ra được, chính anh cũng cảm thấy đã có thể nói là hoàn mỹ, nhất định có thể cầu hôn thành công.

Dĩ nhiên, một mỹ nam cực kỳ hấp dẫn, trong tay đang cầm một chiếc nhẫn kim cương vượt qua cả cực hạn của vẻ đẹp, một chiếc nhẫn được thiết kế không chút nào có thể nghi ngờ về giá trị, viên kim cương của chiếc nhẫn còn sáng chói mắt, ánh sáng lóng lánh, chỉ cần là phụ nữ thì đều sẽ say lòng.

Vì vậy, Y Hi Nhi mặt tràn đầy lệ nóng (nhưng thật ra là mới vừa từ vườn hoa bò ra không cẩn thận khiến cho đóa hoa chạm vào trong mắt) nhận lấy chiếc nhẫn kim cương.

Vũ Văn Bác cho là lần này thành công, trong lòng bạch sắc tinh ranh hô to “Vui vẻ vô cùng vui vẻ”, đáng tiếc, Vũ Văn Bác không còn kịp vui mừng, liền lại muốn khóc.

Thì ra là, Y Hi Nhi sau khi nhìn một chút, vốn đã bị hấp dẫn, thiếu chút nữa liền thần chí không rõ mà chuẩn bị đón nhận, có điều đến cuối cùng một tia lý trí làm cho cô nhất thời tỉnh táo lại, dữ dội gặm gặm chiếc nhẫn kim cương.

Nhìn động tác của Y Hi Nhi, Vũ Văn Bác vẻ mặt đầy vạch đen, người len lén núp ở phía sau xem trò vui càng thêm nổi vạch đen đầy khuôn mặt, nhất là lấy Cố Nhã Thuần làm tiêu biểu.

Chỉ thấy cách sau lưng Vũ Văn Bác và Y Hi Nhi mười mét ngoại trừ phía sau một cây đa đại cổ thụ, Đoan Mộc Thác chặn ngang ôm lấy Cố Nhã Thuần lùi về phía sau, nhưng Cố Nhã Thuần lại đang giương nanh múa vuốt một lòng muốn trước mặt của Y Hi Nhi kích động, sau đó cạy đầu của cô ta ra, xem một chút đáng đắp bên trong là vật gì.

“Thật, thật đấy chứ?” Y Hi Nhi cố ý ngu ngốc và vật chất hỏi.

Trời mới biết, viên kim cương này trải qua tay bao nhiêu người thợ, dơ bẩn cũng chắc đều đã chết sạch, chỉ là vì chán và muốn phá hư không khí, cô vẫn dần lòng yêu chiều mở miệng của cô ra gặm hai cái, cũng không biết có tồn tại chất khoáng gì có hại trong đó không.

Có điều kim cương loại này nếu nói đắt giá xa xỉ phẩm, sẽ không có thôi.

Y Hi Nhi vẻ mặt phong phú nhìn tới trước kim cương trong tay, trên mặt chuyển đổi nhiều loại vẻ mặt.

Không có cách nào a, ai kêu cô từ nhỏ đã là cô nhi, về sau lớn lên cũng không có cái chí khí gì, đừng nói loại kim cương đắt tiền này, dù là nhẫn vàng cô cũng đều không chịu mua ình một chiếc làm sao có thể biết kim cương đến tốt cùng là cái thứ gì, nhiều lắm chỉ biết là cái thứ xa xỉ phẩm là đủ rồi, bên trong có chất khoáng, cô đi chỗ nào biết đây.

Thật vất vả gặp được Vũ Văn Bác cuộc sống mới cải thiện, nhưng cô căn bản cũng không có cơ hội tiêu tiền, dù sao muốn cái gì thì có cái đó, không cần cô mở miệng, Vũ Văn Bác đã giúp cô làm cho ngay ngắn rõ ràng rồi, cô chính là một phế nhân.

“Mắc như vậy, có thể đổi được không ít tiền chứ? Không bằng. Anh cho em tiền mặt thì như thế nào?” Y Hi Nhi lại một lần nữa không có khí tiết lời người nói ra khỏi miệng.

Tâm ý Vũ Văn Bác nguội lạnh, chỉ là rất nhanh ý chí chiến đấu liền lại lần nữa bốc cháy lên.

“Gả cho anh được không? Thân ái, anh sẽ cả đời.”

“Ghe tởm chết em, cái gì mà thân ái, anh cũng không phải là phục vụ khách hàng mua đồ.” Không cho Vũ Văn Bác nói xong, Y Hi Nhi đánh trước cắt đứt lời nói của Vũ Văn Bác, thuận tiện đem Vũ Văn Bác từ dưới đất đỡ dậy.

Nhưng Vũ Văn Bác không muốn đứng dậy, Y Hi Nhi nào có thể di chuyển được Vũ Văn Bác đây?

Cho nên, chỉ thấy trong hoa viên lớn như vậy, hai người Vũ Văn Bác và Y Hi Nhi cứ lôi lôi kéo kéo, so tài chơi trò kéo co.

“Y Hi Nhi!” Vũ Văn Bác nổi giận gầm lên một tiếng.

“Đến!” Y Hi Nhi lập tức buông tay, tư thế đứng chào của quân quân.

“A a.” Y Hi Nhi quên mất mình đang cùng Vũ Văn Bác tranh tài kéo co, thân thể còn không đứng vững liền vội vã chào theo nghi lễ quân đội, cả người trực tiếp trắng lẹ nhào xuống. Vũ Văn Bác vì không muốn Y Hi Nhi bị thương, không thể làm gì khác hơn là ném hộp trang sức trong tay, đưa tay đỡ lấy thân thể Y Hi Nhi.

Vì vậy, một màn cầu hôn lại lần nữa ảo não kết thúc rồi.

Cũng bởi thế, buổi tối hôm đó Vũ Văn Bác vì phát tiết lửa giận trong lòng, khiến Y Hi Nhi ba ngày không xuống giường được, nằm trên giường kêu rên đủ các kiểu.

Ổng kính cắt lần nữa, hai tuần lễ trước.

Vũ Văn Bác lần này không thể nhịn được nữa, lần này anh không thêm chú ý thân phận của mình nữa, triệu tập mọi người cùng nhau họp, bày ra cho anh một kế hoạch, nếu lại không lấy được Y Hi Nhi, anh cảm giác mình nhất định sẽ ngã bệnh, bị Y Hi Nhi tức chết, tức tức , anh sẽ muốn học máu bỏ mình.

Chỉ thấy trong phòng họp tập đoàn điện tử to lớn của hội Liệt Diễm đang hội nghị, cực kỳ náo nhiệt.

Cố Nhã Thuần cảm xúc cao dữ dội, các loại chỉ tiết rèn sắt không thành thép, các loại đề nghị khẩu vị nặng kịch liệt cùng bày ra, các loại hận không thể đem mình thành đại diện của Vũ Văn Bác đi uy hiếp Y Hi Nhi kết hôn.

Đoan Mộc Triển vẫn yên tĩnh, nhưng cũng sẽ cho ra vài ý kiến có tính xây dựng. Anh bây giờ cũng rất phiền não, mà ngọn nguồn phiền não chính là Đinh Tiểu Vũ cái cô nàng không tim không phổi quên anh sạch sẽ không còn một mảnh.

Đoan Mộc Thác cảm xúc cũng không đủ khiêm tốn, tại sao? Bởi vì đấu tranh giữa anh và Cố Nhã Thuần vẫn chưa kết thúc. Nếu lần này đề nghị của người nào thành công được sử dụng, vậy chẳng phải người đó là người thắng cuộc, cho nên anh cũng ở đây vất hết óc suy nghĩ.

Tây Môn Dật cơ hồ chính là một người tàng hình, anh lần này ngoài tới đáp ứng lời triệu tập ra, quan trọng nhất là muốn tìm được cái cô gái mất tích đó, Lâm Hựu Lập, can đảm dám mất tích dưới con mắt của anh. Anh hầu như đã tìm khắp tất cả các nơi cô có thể tìm đến, nhưng Lâm Hựu Lập giống như là biến mất trên thế giới này một dạng, khiến cho anh vừa yêu vừa hận.

Dịch Đình không có mặt trực tiếp ở đây, bởi vì bây giờ Dịch Đình là người đứng thứ hai của hội Liệt Diễm rồi. Tây Môn Dật rời đi, bỏ lại đại cục ột mình cô, cho nên cô chỉ có thể thông qua video điện tử tới tham gia lần hội nghị cầu hôn này.

Dịch Đình trong sự nghiệp nổi lên làm tất cả mọi người rất bất ngờ. Cũng không có ai nghĩ đến Dịch Đình lại có tư chất thiên bẩm như thế, giống như bẩm sinh đã là thích hợp sinh trưởng trong giới xã hội đen. Cũng có thể nói Dịch Đình khát máu đến mức liều mạng, hay là Dịch Đình thật sự lãnh huyết làm cho người khác phải sợ, hoặc là nói cô tiêu chuẩn tương đối lớn. Tóm lại cô thành công trong vài tháng ngắn ngủn ,nhảy một cái liền trở thành người hội đứng thứ hai Liệt Diễm, còn làm ọi người cảm phục, đây là bản lãnh cô không muốn người biết .

Mà giờ khắc này, Dịch Đình đang cùng Lam Lăng Thiên hai người đấu đến một mất một còn, hận không thể đem đối phương cắt thành 18 khúc rồi nấu.

Đoan Mộc Triễn, Đoan Mộc Thác mặc dù vẫn còn mang thân phận trong hội Liệt Diễm, nhưng trên thực tế bọn họ đã mặc kệ không để ý gì đến hội Liệt Diễm rồi, toàn tâm toàn ý trên bạch đạo khai sáng sự nghiệp tập đoàn của Vũ Văn.

“Không cần phải nói cái gì nữa, trực tiếp đem cái người Y Hi Nhi đáng chết đó đánh bất tỉnh kéo vào hôn lễ, gọn gàng.” Cố Nhã Thuần nói xong miệng lưỡi đều đã khô, sau khi uống vô số chén nước, cũng không chịu được nữa.

“Hừ hừ, cô gặp qua cái hôn lễ nào có cô dâu hôn mê bất tỉnh sao?” Đoan Mộc Thác lập tức châm chọc.

“Vậy không thì anh nói phải làm thế nào? Cái gì cũng không được, dứt khoát không cần kết hôn luôn đi, dù sao nha đầu chết tiệt nhà tôi vốn cũng đang sợ, không kết hôn là tốt nhất, lão đại nhà anh gấp gáp cũng không liên quan gì tới tôi.” Cố Nhã Thuần giận đến nói hết lời thô tục ra.

“Này này, cô có ý tứ gì? Chúng ta tụ hội mục đích là cái gì cô không quên chứ? Chính là nha đầu nhà cô quá khó khăn nên chúng ta mới ở chỗ này, cô bỏ cuộc trực tiếp tuyên bố đầu hàng cũng được, tôi không ngại.” Đoan Mộc Thác lưu manh nói.

Lập tức, bên trong phòng họp chỉ còn lại Cố Nhã Thuần cùng Đoan Mộc Thác cãi nhau, những người khác yên lặng nghe bọn họ nói chuyện, hoặc là có đắm chiêu riêng.

Video kia đột ngột tắt, hình ảnh Dịch Đình chợt biến mất một lát.

“Ai ai. An tĩnh một chút, hãy nghe tôi nói.” Dịch Đình hưng phấn giơ lên cái gì đó trong tay cô, vui vẻ nói, trên mặt có thể kêu là làm một bộ ngây thơ trong sáng, cũng được xem là một thiên thần hồn nhiên đáng yêu a.

Nếu lúc này Lam Lăng Thiên nhìn thấy cô gái cùng mình tranh đấu có qua có lại cứ nhiên không phải có dáng vẻ độc ác sắc bén giống như anh nghĩ lại cũng không phải là mạnh mẽ giống như Cố Nhã Thuần đến đàn ông đều phải yếu đuối dưới chân, đoán chừng trong lòng đã muốn chết.

“Cô nghĩ cũng rất ngây thơ, trực tiếp bị loại.” Đoan Mộc Thác trực tiếp ngắt lời. Dịch Đình kia nói cực kỳ không đáng tin cậy.

“Anh mới không đáng tin cậy, lão nương đây nói thì tuyệt đối là bày ra kẻ sách vô địch vũ trụ, đừng nói là cái nha đầu hư Y Hi Nhi này, mười người cũng làm cho hắn chỉ có tới chỗ không có lui.” Dịch Đình nói xong hả hê cười.

Những người khác còn lại giật giật.

Cái gì gọi là chỉ có tới chỗ không có lui? Đây cũng không phải ở hội Liệt Diễm tranh địa bàn, đoán chừng cô gần đây tranh rất nhiều địa bàn.

“Nói!” Vũ Văn Bác rốt cuộc nâng mí mắt.

Chỉ cần có thể khiến Y Hi Nhi cam tâm tình nguyện gả cho anh, cái gì cũng không thành vấn đề.

Chỉ là. Kế tiếp khi Dịch Đình nói, khiến tất cả nam nhân đều đỏ bừng cả mặt, Cố Nhã Thuần được gọi là bà già xử nữ đã sớm chạy trốn như một làn khói vô ảnh vô tung (không bóng không dáng).

Vì vậy. Vũ Văn Bác cuối cùng sử dụng cái đề nghị khẩu vị nặng tới cực điểm này.

Chỉ thấy, một đêm khuya gió lớn, vạn vật yên tĩnh, toàn bộ mọi thứ đều rất im lặng, không một tiếng động.

Một màn tràn đầy mập mờ, trên chiếc giường lớn một nam một nữ đang kịch liệt vận động, thanh âm kia quả thật làm người ta nghe xong xương cũng mềm nhũn ra.

Ở thời điểm cực kỳ cực điểm, Vũ Văn Bác ra sức, Y Hi Nhi bắt đầu phiêu phiêu dục tiên (chắc không cần giải thích), ý chí đã không còn tỉnh táo, ánh mắt mơ màng, đại não ngừng suy nghĩ, lúc này Vũ Văn Bác trong thời gian ngắn ngủi mở máy ghi âm giấu dưới cái gối ra.

“Có muốn hay không?”

“Muốn.”

“Muốn gả cho anh chứ?”

“Muốn.”

Đối thoại ngắn gọn, Vũ Văn Bác hài lòng cười, tiếp tục phục vụ nâng niu cô gái nhỏ của anh, ban đêm, cũng tại nơi đây mập mờ từ từ trôi qua.

Vì thế, ba ngày trước.

Vũ Văn Bác cầm máy ghi âm mở cho Y Hi Nhi nghe, Y Hi Nhi ở đó bưng cả mặt, bên trong đôi mắt cũng vắng tia lửa giết người ra khắp nơi.

Loại chuyện như vậy, không thể thừa nhận, thừa nhận thì xong rồi, cả đời này sẽ bị phá hủy.

Sau này về sau, nếu là con cháu cô hỏi “Mẹ (bà nội), năm đó ba (ông nội) con cầu hôn như thế nào?” (lại lỗi con cháu ra)

Chẳng lẽ muốn cô nhìn các con cháu như thiên thần hồn nhiên đáng yêu nói là tại thời điểm kịch liệt vận động nào đấy cầu hôn sao?

Má ơi, nghĩ đến cảnh tượng đó, Y Hi Nhi trước hết đã lạnh mình.

Loại chuyện như vậy, kiên quyết không thể xảy ra, một khi xảy ra, đó chính là bi kịch cuộc đời của cô nha.

“Hừ! Ai biết đây là người nào đang nói chuyện? Em không có ấn tượng, có phải là anh ghi âm người khác nói không?” Tóm lại, Y Hi Nhi quyết định, đổ thừa tới cùng là được.

Vũ Văn Bác thở dài, anh biết Y Hi Nhi tuyệt đối sẽ không thừa nhận, thật may là anh sớm có chuẩn bị.

Lặng lẽ xoay người, rời đi, đi về phía phòng khách bật TV.

Y Hi Nhi cười, cô đã thành công.

“A a.”

“Ừm.”

Nghe được âm thanh mập mờ, da Y Hi Nhi đều muốn nổ tung, lấy tốc độ ánh sáng đi tới bên người Vũ Văn Bác, chấn TV lại, sau đó nhanh chóng ra sức nhấn vào nút tắt.

“Anh. anh đồ vô sỉ này!” Người nào đã đem loại chuyện đó ghi lại rồi.

“Là em không thừa nhận, hiện tại anh chỉ cho em xem chứng cứ mà thôi.” Vũ Văn Bác vô tội nói. Anh cũng chỉ là cho xem chứng cứ mà thôi a, có làm chuyện gì tội ác đây trời sao? Nhưng mà gương mặt tiểu bảo bối của anh hồng hồng thật đúng là đáng yêu, làm người ta không nhịn được nghĩ đến muốn cắn một cái.

“Em. em.” Y Hi Nhi giận đến nói không ra lời, cái này nếu thừa nhận thì phải kết hôn, không thừa nhận thì còn không biết Vũ Văn Bác sẽ cầm cái băng ghi hình này đi làm gì đây?

“Hôn lẽ là ba ngày sau, cô vợ nhỏ của anh.” Vũ Văn Bác vui vẻ ôm thân thể mềm mại của Y Hi Nhi .

“Ba ngày. Anh.” Y Hi Nhi vô cùng tức giận, cái gì mà ba ngày. Đây rõ ràng chính là sớm đã có âm mưu, chỉ có cô là cô dâu mà thật sự chẳng hay biết gì.

“Đừng kích động, em kích động, anh cũng kích động vậy.” Mới vừa thấy hình ảnh mê người của Y Hi Nhi trong băng ghi hình, anh sớm đã ở nổi lên một ngọn lửa trong lòng rồi.

Nghĩ đến là liền làm, Vũ Văn Bác mở đôi môi nóng như lửa, ngậm vành tai Y Hi Nhi

Như thế, tất cả mọi chuyện cũng thuận nước đẩy thuyền tiến hành.

Một ngày trước.

Y Hi Nhi xấu hổ cả một buổi tối không ngủ ngon giấc, cô quyết định cùng Vũ Văn Bác giữ một khoảng cách, thời gian là ba năm, nếu không, thể diện của cô ném đi được rồi.

Thật ra thì, thể diện của cô cùng chuyện này căn bản không có nửa xu quan hệ, thật ra là tức giận vì hành động việc làm của Vũ Văn Bác, nhưng cô lại không thể phản kháng cho nên chỉ có thể phát tiết một chút trong tư tưởng như vậy mà thôi.

Đêm đó, không phải là nguyệt hắc phong cao dạ (thích hợp làm chuyện xấu), mà là đêm trăng sáng sao thưa.

Y Hi Nhi tự cho là mình trốn trong thư phòng là đã an toàn, Vũ Văn Bác cũng sẽ không thể quấy rầy cô, vì vậy cô liền yên tâm.

Nhưng mà trong thư phòng căn bản không có chuẩn bị áo ngủ, vì vậy khi cô tắm xong trần trụi đứng ở trong phòng tắm, trong lòng rất muốn khóc.

Bên ngoài chẳng chịt là người của hội Liệt Diễm, Vũ Văn Bác vì phòng ngừa cô đào hôn nên triệu tập một trăm người thay phiên canh gác, ngay cả con ruồi cũng không thể ra vào.

Hiện tại cô nên làm gì? Lớn tiếng la lên thật không có có mặt mũi, không la lên thì buổi tối cô không thể ngủ.

Chỉ là, Y Hi Nhi căn bản không cần lo lắng, bởi vì Vũ Văn Bác rất nhanh liền giải cứu lúc cô lúng túng, dĩ nhiên, giá cao là cả đêm N lần.

Ổng cdkính trở 5lại buổi 5alẽ kết 64hôn phía 4trên.

”Đây 41là một amùa lãng 50mạn

Chú 09rẽ, cô 3dâu sẽ 5dcảm nhận 9được một 74tình yêu e7ấm áp, ccsung sướng, 23ngọt ngào

Đây 77là một thời fkhắc say eelòng người

Chú 9rẽ, cô dâu f4bắt đầu 9dmột mùa 3xuân tình byêu nhiệt 6fliệt hạnh 7phúc

Vì c5mùa này, b9hoa tươi 95mỉm cười 03đẹp hơn

Vì bvào thời 4bkhắc này, 9bánh sao hôm 5nay rực rỡ

Bởi 7bvì người 4đến, tịch bmịch cô 0bđộc lặng c5lẽ rời 0đi

Bởi 21vì người d2đến, sung 5sướng dạt fdào chợt etới

Nguyễn b4hai người 0quý trọng bclấn nhau, flvĩnh kết 7đồng tâm

Dùng bđôi mắt a3sáng sâu ethắm xuyên 5fqua cao nguyên f8vô ngần, 0atuổi thanh bxuân

Dùng 8bước chân 02nhẹ nhàng e3dạo một c1chuyến trong 4khu vườn 89đầy cỏ e2thơm xinh fđẹp của 0fcuộc đời

Dùng btư thế 2coai hùng 68của bậc 2quân vương đồ sức 81đường 9đời vượt f2qua mọi 0buồn phiền

Dùng 5etình yêu 44trầm lặng 9ấm áp như acủa cha afmẹ mà bên 2anhau đến 0tuổi già

Chúc 7hai người 7cùng tận dbhưởng tình 7yêu, cùng equa bão giông, 8đầu bạc 3răng long

Chúc f3các người athanh xuân 1dđẹp đẽ, 54cuộc sống f3tươi đẹp, 56sinh mệnh 3bkhông uổng”

Người d4chủ trì f7hôn lễ 5fthâm tình cđọc diễn 3cảm lời achúc mừng chôn lễ, 5phối hợp 0với âm 4nhạc âm a5áp lãng bman, toàn 8thể tiếng bvỗ tay của 3khách mời 90vang lên, 0hoa đồng f1dẫn đường 64vẩy hoa, 97chú rể 8cô dâu dưới 6sự chúc 19mừng của 83khách mời 82chạm rãi đi vào lễ 50đường.

Y 8bHi Nhi cổ 7nén tâm 2dtình muốn 86ngủ, cổ 4gắng mở 2mắt.

Vũ cVấn Bác 3ecười thầm, 5nhưng bàn 7tay vẫn 5có lực nâng 5đỡ eo Y 0cHi Nhi, để 6cho cô thoải 4dmái mà đi, 7người bên 9ngoài xem 94thì thấy cgiống như 1hai người 6ân ái lái tựa 1sát lẫn d4nhau, trên 5athực tế 6căn bản 98là Vũ Văn 32Bác kéo 96Y Hi Nhi đi 0btrên thăm 6ađỏ, có 6điều làn 3váy áo cưới c4lớn chặn 8lại khiến 1chút động ctác bất 6anhã một 8chút mà cthời.

Một elà cô nhi, 24một cha ffmẹ đã 2bsớm qua edời, cho 64nên không dcần có ccái gọi 61là đại 2diện hai 9bên nói 68lời chúc fmừng, cũng 84bởi vì fthân phận 1dcủa Vũ aeVăn Bác 9nên không ccần có 1cái gì gọi 3clà người 76chứng hôn.

Tất 7cả được 1giản lược, 5Mục Sư 1atrực tiếp 1lên đài c7trang trọng tuyên 81đọc: “Mời 6chai con đứng 3đối diện 87nhau, cho 2amời chú 29rẽ anh tuần 48đem tay phải 6của con 8đặt vào 3nơi ngực ccủa con, 8ta muốn flầy danh 7nghĩa tất bả các c0khách đặt 2câu hỏi 48với con: 4con có nguyện 52ý cưới d1vợ con là a9cô dâu xinh 7đẹp đứng 2trước mặt 0acon, kết 5thành vợ achồng cả fdời, hơn dnữa sau 4khi kết 8hôn, dùng 2ý thức ctrách nhiệm cđặc hữu dcủa một 40người đàn 0ông yêu dcô ấy, 8tôn trọng b3cô ấy, ache chở 8fcô ấy, 4khiến cô 0ấy trở 2thành cô d1gái cực 3kỳ hạnh 95phúc trên edthế giới 84này, con 0nguyện ý 39không?”

Vũ c9Văn Bác a2lời nói fcó khí phách btrả lời: c2“Con 7nguyện ý.”

“Tiếp 5theo ời 36cô dâu xinh 5đẹp chân 8thành đưa 09tay phải, fnhẹ nhàng bchạm tới 1vị trí d0trái tim 8acủa con, fata sẽ lấy bfdanh nghĩa 94tình yêu 6đặt câu 27hỏi với 5con: con có 6enguyện ý aacùng người 8dchồng anh detuần đứng đối diện 7ckết thành bvợ chồng dacả đời, f hơn nữa 0sau khi kết 8hôn lấy 1thiện lương 22đặc hữu 07của một 2người phụ b3nữ yêu 9thương cậu eaấy, tôn 9trọng cậu c0ấy, hiểu 7cậu ấy, a0ủng hộ 62cậu ấy, 0atrợ giúp bcậu ấy, 30khiến cậu 8ấy trở 9thành nam 4nhân cực 0kỳ may mắn 85trên thế fbgiới này, 13con nguyện 3áy không?”

“Con 13không. . ea © DiendanLeQuyDon” 2Y Hi Nhi vốn c3muốn nói fecô không 8muốn, nhưng 2không được fcnhư ý, vừa 8mới nói af“Con” bkế tiếp 8ecũng chưa e1có thanh âm.

“Nguyện 8ý.” bKhông có 41thanh âm 9bthì cũng c8thôi đi, c5tại sao 1chỉ cần bnói một 87chữ, những c3thứ khác fađều ra 7thanh âm cahoàn chỉnh 6đây? Y Hi 52Nhi sắp 48khóc.

Trùng 03ánh mặt bangập nước 8long lanh, 61Y Hi Nhi lặng 6blẽ nhìn dVũ Văn Bác: axem như anh 2clội hại!

Vũ f0Văn Bác 9vẫn cười c1ôm cô dâu, b0nhất thời c6tiếng vỗ 76tay vang lên btoàn lễ 8ađường.

Vũ fbVăn Bác 63nhẹ nhàng 7enói bên b0tai Y Hi Nhi : 1“Bắt adầu từ 5bây giờ, 9aem chính 8là vợ của 1danh rồi.”

Y dHi Nhi giận 9bđến hung 7hăng đập 94một cái 64vào lồng 3ngực Vũ 3dVăn Bác, cnhưng trên 8fmặt vẫn 1cười.

Ngồi cbở dưới 66đài Dịch 31Đình mặc cdù không 28có thấy 3frô ràng 5tất cả f8mọi chuyện 58ở đây, e7nhưng chuyện cgi xảy 73ra cô đều 64có thể 2đoán được. 6 © DiendanLeQuyDon Nếu là 7dkhông thể 1tưởng tượng 7ra được, fvậy thì f5uổng phí a5cô và Y c6Hi Nhi hai angười nhiều bbnăm cùng cfnhà trọ e3cùng sinh 98nhai.

Xem era, sau khi bkết hôn, 30Vũ Văn Bác a4cũng sẽ b4không so 7với trước bdkhi kết 30hôn nhẹ 24nhóm hơn fa.

“Thế 6nào tôi 4lại cảm agiác cô 60cười rất beâm hiểm 30à?” 74Cổ Nhã ffThuần cau 16mày nhìn 83Dịch Đình ebên cạnh 87hỏi.

“Có 0sao? Tôi dechính là ecô gái được fgọi là 5bđiều dàng 7nhất đáng b8yêu nhất dnày, không 9tin cô hỏi d5tất cả f9các huynh 9đệ hội cLiệt Diễm một fchút, có 0bphải thật 9vậy hay 9không?” 7cDịch Đình emở to

mắt 0vô tội 9nói.

Ánh d1mắt Dịch 7Đình là acực kì evô tội fnhưng đáng 5bngười kiêu bcngạo cộng fthêm ngũ b8quan yêu bamị, khiến 2aDịch Đình aquả thật d7rất giống 5bộ dạng dmột con 86hồ ly tinh.

“Đoán 6chừng toàn bbộ mắt dchó bọn 5họ dui amù rồi.” 13Cổ Nhã 5Thuần khinh 96thường c1nói.

“Đó 6acũng là 1hợp kim fti-tan mắt ecchó.” 9Dịch Đình 1fkhông ngại 8nói, không dbcó sai, cô cchính là 6amột nữ 54nhân không 3tim không 0fphối. Cũng e3nhờ vậy, acô mới 2có thể bxuất sắc fnhư thế 9ở trong 8hội Liệt 0Điểm hòa 4edồng thuận cbuồm xuôi 1cgio.

Vừa f2lúc đó, emột đôi 2mắt một 1mực đảo ecquanh trên 6người của fDịch Đình, 4ethế nhưng 8cái đầu 9cô gái thiếu f6một dây 59thần kinh cekia căn bản a0cũng không 3có phát 4hiện.

Cổ 65Nhã Thuần 2nhìn theo 9bmột ít 9ánh mắt 7sắc bén, 2gương mặt 73tuần mỹ 4xinh đẹp 1acủa Lam 4aLăng Thiên dxuất hiện 7dtrước mắt 3cô, gật 7đầu một bcái, bày 2tỏ lên 84tiếng chào, 05mặc kệ cnhư thế cnào, Cổ eNhã Thuần b7cuối cùng cdcũng là 1cùng Lam d0Lăng Thiên 5từng có 0giao dịch, bcũng coi 6là nửa 0bằng hữu.

Bên banày Dịch d4Đình vẫn 6ckhông tim 3không phổi fcuống thức bluống trong atay, sau đó 39chà sát 65tay chuẩn bbị đi đón 1hoa cô dâu, emặc lễ 31phục bó cbsát người 61màu đỏ 09hồng lộ dalưng làm 2nền khiến ccô càng 8xinh đẹp 88nở rộ, 9giống như emột đoá 2hoa kiêu 27diễm.

Bên fnày, Lam 0Lăng Thiên d3trong lòng 5âm thầm 24kinh hãi, bdkhông nghĩ btới “hồng 58gai” 6ccủa hội 52Liệt Diễm 4lại là 9dmột cô 3gái thiên 35kiểu bá 49mị, càng 53không nghĩ d9đến chính dalà, so với c4trong tưởng atượng của 6danh càng 9ebình tĩnh 7f hơn, ang f5không e dè 6ánh mắt 2thế nhưng 3lcũng có 9fthể làm 09như không 8thấy, nếu 4như không dphải tin 6tưởng ánh 63mắt mình c3đã rất c1sắc bén 0mà nói, aanh còn tưởng 3crằng “hồng fegai” 9đó thật đbúng là bkhông có 1phát hiện ecminh.

Ai 1biết, Dịch cĐình căn 04bản không 86giống như f9tưởng tượng fcủa Lam 0Lăng Thiên 65có sự bình 9tĩnh và 7tâm kế 2vậy, Dịch 8Đình căn fbản không 2biết có engười đang 80nhìn cô.

“Tôi b9ở hướng cchín giờ(*), 02nhanh lên 3một chút d5cho tôi.” 8Dịch Đình 38không có 7khí tiết f6chút nào 2kêu thật lớn, rõ b7ràng chính a2là muốn lẩn gian.

(*) 60hướng chín 2giờ: kiểu 45như xác 6ddịnh phương fhuớng theo fkim đồng 6chồ

“Ngu 05ngốc, cô 99là ở hướng 0ba giờ!” d7Cổ Nhã bThuần ở b8một bên 2blạnh lạnh fnở miệng, cfcô cũng 9không muốn 80kết hôn, 6cho nên căn ebản không b7có nghĩ 9ftới muốn 04nhận cái 9hoa cô dâu 25gì kia.

Một 8emực chú bcý Dịch 7aĐình Lam dLăng Thiên 7bcũng bỗng 57nhiên nhúu b1mày một facái, một bngười nhận 8biết phương 3bhướng có 8thể kém, bnhưng tại b7sao có thể 9kém đến 8fnỗi trắng 0mắt như 8thể đây? 2Huống chi ccòn là một 0chắc đạo 8Hào Môn ddNhị Đương 2Gia? Đến atột cùng blà cô gái 6dkia giả 26vờ hay thật f9trắng con ccmắt như vậy? Nhưng 6fgiả trang 7thành một 16người ngu 5ngốc đối b2với cô 5bta có ích 40lợi gì bsao?

Lam 3Lăng Thiên c2suy nghĩ a5chợt hiểu 60rõ, thì 4ra là, Dịch 3Đình muốn d1dùng phương 25thức này 7cdể khiến a9anh mất 0cảnh giác, 5ađể cho 3eanh khinh 42dịch, đầu a2tiên là 08lâm thành 2như không 7fphát hiện fdra anh, sau đó làm b3bộ như 0các cô gái b9bình thường achém giết ahoa cô dâu, 5cuối cùng fcòn làm 6ra một chiêu 47ngu ngốc 70như vậy.

84. Chương 85

Hôn lễ còn đang tiến hành, Vũ Văn Bác rốt cuộc cũng ôm được mỹ nhân về nên tâm tình dĩ nhiên thật tốt, nhưng Y Hi Nhi lại rất khó chịu, hơn nữa cực kỳ khó chịu.

Bởi vì lòng của Y Hi Nhi khó chịu, cho nên có một loại chuyển biến xấu trong tâm lý, như hiện tại cô căn bản không kiểm soát được tâm tình của mình, tóm lại, tất cả mọi chuyện cô đều muốn làm ngược lại, tựa như chuyện không muốn đồng ý ở trên.

“Cho tôi, cho tôi, hướng chín giờ nha.” Dịch Đình tiếp tục hô lớn, hiện trường hôn lễ gay gắt, quyết liệt, cộng thêm cùng Cố Nhã Thuần có chút khoảng cách, căn bản không nghe được lời Cố Nhã Thuần nói với cô (chuyện sai hướng).

Vì vậy, một màn tràng lệ xuất hiện.

Y Hi Nhi một phần không thoải mái liền đem hoa cô dâu ném về hướng ngược với hướng chín giờ, có thể nói là gọn gàng, có thể nói là làm liền một mạch.

Dịch Đình vẫn còn đang hưng phấn nghĩ, cố gắng bao nhiêu năm vậy cũng vô ích không bằng dùng tới các tục lệ cũ. Có lẽ là mười kiếp trước của cô đều là ni cô hoặc là đạo sĩ nên cho tới giờ trời cao không dám để cho cô làm loạn, bởi vì cô rất truyền thống, phải đến đêm động phòng hoa chúc mới để cho cô hưởng thụ chút niềm vui thú vận động. Hiện tại nếu như nhận được hoa cô dâu thì cô rất nhanh sẽ kết hôn, sau khi kết hôn cô có thể quang minh chính đại dùng, quang minh chính đại hưởng thụ chút niềm vui thú rồi. (___!)

“A a. Bay đến đây bay đến chỗ ta đi, Hi Nhi tôi yêu cô! Quả nhiên chúng ta là chị em gái, không để cho lòng tôi lạnh lẽo mà!” Dịch Đình nhìn hoa cô dâu chính xác không có lầm là rơi vào trong lòng ngực mình, vui vẻ đến hết to.

Liên giành cũng không cần giành, chuyện tốt như thế đời này đây là lần đầu tiên cô gặp phải đấy.

Dịch Đình vui vẻ đón hoa cô dâu, tựa như đang cầm bảo bối, chuẩn bị lối ra, trở lại thân phận phù dâu trong đội hình đi ăn chút gì đó. Cô vì mặc một bộ lễ phục sát người bó vào hôm nay, nên nhìn đối hai bữa cơm, tối thiểu phải uống chút canh, nếu không thật đói đến hôn mê.

Y Hi Nhi nghe được trong đám người truyền đến thanh âm Dịch Đình đón được hoa cô dâu, phản ứng đầu tiên chính là phải đưa tay đoạt lại, sau đó lần nữa nữa ném lại tiếp.

Y Hi Nhi muốn như vậy tự nhiên cũng liền làm như vậy.

Chỉ là so với cô càng nhanh hơn là Vũ Văn Bác, bàn tay to lớn bao lấy tay nhỏ bé, tại lúc không có người kịp phản ứng hóa giải tình huống lúng túng.

“Không tính là. Ách. Ừ.” Y Hi Nhi lập tức mở miệng, muốn nói lần này là không tính, lão nhân gia cô chùn tay, không ném tốt, làm lại lần nữa.

Vũ Văn Bác cúi đầu một cái, ngăn chặn miệng Y Hi Nhi, hai mảnh môi lửa nóng rất nhanh liền dán chặt vào đôi môi mềm mại của Y Hi Nhi, khiến cô nói không ra lời.

“Oa a, hôn lưỡi, hôn lưỡi.” Thấy trên bục một đôi vợ chồng mới cưới đứng hôn, người phía dưới không khỏi nao loạn, ở một bên vỗ tay cổ gắng lên.

Tiếng người một lớp sóng tiếp một lớp sóng.

Vũ Văn Bác vốn không ưa làm một một cái liền bị người khác vây xem, nhưng tư vị trong miệng thật sự là quá tốt đẹp, làm anh căn bản ngừng suy nghĩ.

Lửa nóng đầu lưỡi rất nhanh liền công thành chiếm đất, khiến toàn thân Y Hi Nhi rất nhanh liền mềm nhũn xuống, không khỏi giương nanh múa vuốt lúc nào cũng chuẩn bị làm chuyện nghịch thiên.

“Cố gắng lên cố gắng lên. Mười phút rồi, đột phá một giờ, chúng ta xem trọng các người nhé.” Đoàn Mộc Thác vừa dùng dao nĩa ăn thịt bò bít tết, vừa lớn tiếng la lên.

Đoàn Mộc Thác vừa kêu lên, lập tức dẫn tới mọi người nhiệt liệt phản ứng, đi theo hô to: “Cố gắng lên! Cố gắng lên! Chúng ta xem trọng nhé!”

Đoàn Mộc Thác bên này vui vẻ quơ múa dao nĩa, cố gắng đùa dai, bên kia Dịch Đình không biết lúc nào thì đã biến mất rồi.

Chỉ là, Dịch Đình biến mất cũng không đưa tới sự chú ý ọi người, bởi vì hiện tại sự chú ý của mọi người đều ở đây ăn cơm cùng xem kịch vui với một chút người nhàn chán đang làm chuyện gây ồn ào phía trên.

Đã đắm chìm trong đợt tấn công của Vũ Văn Bác, Y Hi Nhi nghe được cái tên Đoàn Mộc Thác chết tiệt này cứ nhiên đang hăm hại nàng, lập tức thần chí tỉnh táo.

Con bà nó, một giờ, người thử xem hôn lưỡi một giờ, ta xem chân người có mềm ra hay không, ta xem người xương sống thắt lưng có mỏi như hay không, ta xem đầu lưỡi người có thể đứt rời hay không! Y Hi Nhi ở trong lòng hung tợn mắng.

Không được, phải đẩy ra, nếu không Vũ Văn Bác giống như thật muốn tiếp tục kéo dài.

Vì vậy, Y Hi Nhi cố gắng đẩy Vũ Văn Bác ra, đáng tiếc Vũ Văn Bác quả thật giống như nghìn cân, bất động một khắc, ngay cả vật áo cũng không nhúc nhích hạ xuống, vì vậy Y Hi Nhi quyết định chơi xỏ lá, gãi ngứa.

Ta gãi ngứa, ta lại gãi ngứa, ta vẫn gãi ngứa!

Năm phút đồng hồ đã qua, Vũ Văn Bác vẫn không có động một cái, hoàn toàn đắm chìm trong trong thế giới của bản thân, chỉ là cánh tay càng thêm dùng sức ôm chặt eo Y Hi Nhi, khiến Y Hi Nhi càng thêm đau khổ.

Phía trên là miệng bị chặn, trong miệng còn có người đang công thành chiếm đất, ngang hông bị nắm chặt rồi, Y Hi Nhi cảm thấy, nếu không phải mình quá mạnh mẽ, đoán chừng vào lúc này mình đã cặp mắt trợn trắng, trực tiếp té xuống đất miệng sùi bọt mép rồi.(+_+)

”Được rồi, tay không được, vậy cô dùng chân làm chút chuyện đi, nhắc giày cao gót lên, hung hăng giẫm vào mu bàn chân của Vũ Văn Bác!

Mẹ, lần này ta xem người làm sao tránh!

Làm ơn, vốn là Vũ Văn Bác sợ cô bị ngã nên chuẩn bị cho cô giày cao bảy phân, nhưng cho dù là mang giày cao gót, Y Hi Nhi vẫn cùng Vũ Văn Bác chênh lệch khoảng cách cả một cái đầu, điều này làm cho Y Hi Nhi đặc biệt khó chịu, vì vậy yêu cầu dùng một đôi giày cao gót cao 11 centimet.

Vì rút ngắn khoảng cách mà mang giày cao gót, hiện tại biến thành vũ khí có lực mạnh.

Trong mắt Y Hi Nhi lộ ra cái mỉm cười đạt được ý đồ, càng thêm hơi giương lên một chút xiu đường cong, không thấy được phần váy dài phía dưới hai người còn tưởng rằng Y Hi Nhi đang hưởng thụ.

Hít sâu một hơi, Y Hi Nhi dồn khí xuống đan điền(*), nội tâm rống to: ta đạp!

(*) Đan điền: từ Hán Việt có nghĩa là “ruộng trồng đan dược” (???), là nơi khí lực dễ tập trung hay có thể tập trung khí lực nhiều nhất, mạnh nhất.

Má ơi, thế nào lại giẫm hụt rồi sao?

A da, thân thể thế nào lại không thăng bằng?

Thật tốt quá, miệng hô hấp được không khí trong sạch rồi !

Ah, không đúng, tình huống thế nào đây?

Y Hi Nhi vừa mở mắt nhìn, cô đã bị Vũ Văn Bác ôm vào trong lòng, đúng lúc nhìn thấy trong mắt Vũ Văn Bác mỉm cười, nụ cười này, làm người ta rợn cả tóc gáy. Không cần nói cũng biết, Y Hi Nhi lại bị chơi xỏ một lần nữa.

Vũ Văn Bác hiểu rõ tâm tư của Y Hi Nhi, trước khi Y Hi Nhi chưa đạp liền buông lỏng hông của Y Hi Nhi ra, sau đó nhẹ nhàng di chuyển bước chân của mình, khiến Y Hi Nhi giẫm hụt, đáng thương là Y Hi Nhi dùng toàn lực lại giẫm hụt chân tự nhiên sau đó thân thể sẽ không thăng bằng, trực tiếp ngã xuống.

Có điều, Vũ Văn Bác ở đây, sợ cái gì.

Xấu mặt thì chưa tới, tuy nhiên nháo nhào thành chuyện cười lớn.

Cô dâu mới bị chú rể hôn đến thần chí không rõ ràng, còn đi đứng như nhũn ra thiếu chút nữa ngã xuống, thật may là chú rể tay mát lạnh.

Danh tiếng Vũ Văn Bác trở nên đặc biệt tốt, danh tiếng Y Hi Nhi lập tức coi như bị phá hủy.

Y Hi Nhi trong lòng rất muốn khóc, nhưng cô cảnh cáo chính mình không được khóc, nếu không càng thêm mất mặt.

Chỉ là, lửa giận hừng hực vẫn còn thiêu đốt trong lồng ngực Y Hi Nhi, vì lửa giận thiêu đốt mà hai gò má Y Hi Nhi đỏ lên, hồng đến nỗi giống như là hoa hồng muốn rỉ máu một dạng.

Người không biết lại bắt đầu đồn đại rồi, nói cô dâu xấu hổ, ngược ngược đủ các loại.

Tới tham gia hôn lễ này có rất nhiều người, trừ các lãnh đạo cấp cao của hội Liệt Diễm, còn có đại diện xã hội đen của các bang phái khác tới, cùng với các công ty, tập đoàn, công ty thượng tầng trên thương trường, sau cùng đều là những con người tinh anh.

Nói cách khác, trong hôn lễ của Vũ Văn Bác và Y Hi Nhi, đã tụ tập đủ loại người rồi, người của hắc bạch hội đều đã có, hơn nữa còn đều là những nhân vật hơn người.

Những người này tụ họp chung một chỗ, ngoài chúc mừng một đôi vợ chồng mới cưới thì trọng yếu nhất là liên hệ cảm tình lẫn nhau, hay là thử dò xét đối với đối phương, tỷ như cảnh sát sĩ quan sẽ thăm dò xã hội đen, xã hội đen lại không đem cảnh sát sĩ quan để trong mắt, vì vậy nhìn ngoài mặt không khí rất hoà thuận vui vẻ, kỳ thật lại có một phen gió nổi mây phun khác âm thầm bắt đầu.

Chỉ là, một ít chuyện này cũng không phải do chú rể cô dâu phải quản. Đoan Mộc Triển phụ trách trật tự giới kinh doanh, Đoan Mộc Thác phụ trách trật tự giới cảnh sát, Tây Môn Dật phụ trách trật tự của xã hội đen, cho nên cũng không có dẫn tới tranh chấp gì, cũng không có ai dám cả gan vào lúc này gây chuyện thị phi.

Vì vậy, Vũ Văn Bác cùng Y Hi Nhi thật vui vẻ tiến hành hôn lễ, không đúng, là Vũ Văn Bác thật vui vẻ, Y Hi Nhi không cam không nguyện.

Bất quá, người gây chuyện thị phi không phải là không có, chỉ là không có bên trong hiện trường ở đây mà thôi, mà là rất thông minh lựa chọn bên ngoài hiện trường hôn lễ tỷ như ban công, tầng cao nhất, vườn hoa vân vân.

Dịch Đình uống hai cái chén canh, muốn ngồi xuống nghỉ ngơi một chút, dù sao hôm nay vì trang điểm, cô cũng mang một đôi giày cao gót 11 centimet. Vốn là cũng không muốn làm theo mô-đen vì chắc là sẽ không có cảm giác gì rồi, nhưng hôm nay cô là phù dâu, từ sáu giờ sáng cô bắt đầu mang đôi giày cao gót 11 centimet này đi tới đi lui, cơ hồ tới không có dừng lại, đã qua mười bốn giờ, dù là thần tiên cũng không thể chịu nổi.

Nhưng coi trọng thể diện như Dịch Đình tuyệt đối tuyệt đối sẽ không cởi giày khi có người, vậy sẽ ảnh hưởng rất lớn tới sức quyến rũ của cô, nói không chừng không cẩn thận liền bị một nửa kia của cô nhìn thấy, giấc mộng của cô lại bị nhỡ lần nữa.

Vì vậy, Dịch Đình thừa dịp thời điểm tất cả mọi người tâm tình tăng cao vội vàng chạy đi, để cho những ngón chân nhỏ xinh xắn cao quý của cô nghỉ ngơi một chút.

Lén lén lút lút đi tới trong góc vườn hoa, Dịch Đình lúc này mới đặt mông ngồi xuống, sau đó phóng khoáng một cước đá văng giày cao gót 11 centimet trên chân ra.

Xem tư thế kia một chút, hoàn toàn không giống hình tượng kiều mỵ thướt tha mới vừa ở trong hôn lễ, hoàn toàn là khí thế của một nữ thổ phỉ.

Thấy Dịch Đình mặc lễ phục bó sát người lại còn bắt chéo hai chân, khoe miệng Lam Lăng Thiên ra ngoài theo ở phía sau cong lên.

Cô gái này quả nhiên là người hai mặt, không thể khinh thường! Trong lòng Lam Lăng Thiên lặng lẽ nghĩ.

Đang lúc Lam Lăng Thiên suy tính hiện tại có nên qua đó nói mấy câu không, Dịch Đình chợt khần trương đứng lên, cắt đứt suy nghĩ của Lam Lăng Thiên.

“Má ơi, một ngày này chưa ăn gì, chỉ là uống hai chén canh, luân phiên nhau có cần nhanh như vậy a.” Dịch Đình buồn rầu nói.

Hai chén canh nhanh như vậy liền tiêu hóa, lại muốn đi tiểu rồi, con bà nó, cô đây là tạo cái gì nghiệt nữa à.

Nào ngờ, thân thể con người quy luật vốn là như vậy, cho dù mình hai bữa cơm không ăn không uống, nhưng quy luật như cũ vẫn tồn tại, căn bản Dịch Đình không nghĩ vậy, không ăn không uống cũng sẽ không đi tiểu.

Chỉ là, lúc này Dịch Đình căn bản không muốn biết những thứ nguyên lý này, cô chỉ muốn vội vàng giải quyết xong của nhu cầu sinh lý mình, sau đó nhanh chóng nằm nghỉ ngơi, đợi lát nữa hôn lễ kết thúc cô phải đi náo động phòng.

Dịch Đình khom người nhặt giày cao gót không biết bị cô đá đến nơi nào.

Bởi vì ánh đèn có chút mờ mờ, cộng thêm Dịch Đình đang gấp gáp, càng thêm tìm không ra giày cao gót bị cô đá đi đâu, chỉ có thể lục lọi.

Vuốt vuốt, Dịch Đình đột nhiên cảm thấy có điểm không đúng.

Tại sao cảm giác kỳ quái thế này, cư nhiên lại có chút ám áp?

Sờ nữa, sờ lên trên, liên tục hướng lên trên.

Dịch Đình cảm thấy rất kỳ quái, thế nào giống như bóp đùi một người đây? Rõ ràng nơi này chỉ có một mình cô không phải sao?

Dịch Đình đứng thần kinh không bình thường, cũng đã sờ tới trên đùi Lam Lăng Thiên rồi, lại còn không phản ứng được đây chính là một người.

Một người thần kinh như thế đến nước này đã rất khó lấy ngôn ngữ thông thường để giải thích nổi, càng thêm làm người ta trào máu là Dịch Đình lại vẫn dám liên tục sờ lên trên.

Lần này xem ra, Lam Lăng Thiên cũng không giữ bình tĩnh được nữa, bàn tay trực tiếp bắt được cổ tay Dịch Đình.

Mặt Lam Lăng Thiên bị bóng tối che phủ, không nhìn ra được nét mặt nhưng thanh âm là cực kỳ đè nén mà lại rất điềm tĩnh.

“Cái cô gái này.” Lam Lăng Thiên không biết làm sao để nói Dịch Đình nữa.

Chẳng lẽ cô đối với kẻ địch cũng có thể ôm ấp yêu thương sao? Lại muốn muốn sờ chỗ nào của anh đây? Cô gái này vì cạnh tranh thắng thua cư nhiên cái gì cũng nguyện ý làm rồi, đáng ghét! Quá đáng ghét!

Ngực Lam Lăng Thiên giống như phun ra lửa, chính anh cũng không biết tại sao mình tức giận như vậy.

” a. Má ơi, là một người a!” Cái cô gái thần kinh không bình thường Dịch Đình lúc này mới phản ứng được, bị dọa đến lui về phía sau, bất quá cổ tay lại bị Lam Lăng Thiên bắt được, cho nên rất nhanh lại té ngược trở lại vào ngực Lam Lăng Thiên.

Dịch Đình bản thân là người mẫu, chiều cao 1m74 đã coi như tương đối cao rồi, nhưng lúc nằm trong ngực Lam Lăng Thiên vẫn có loại cảm giác là một cô gái nhỏ, bởi vì Lam Lăng Thiên cao 1m9.

Dịch Đình đối với chiều cao này tổng hợp rất hài lòng, cũng rất hài lòng rốt cuộc cũng có người đến gần cô, nhưng bây giờ không phải lúc nói đến chuyện này, quan trọng là cô đang rất cấp bách.

“Trước hết buông ra đã, đừng có gấp, tôi sẽ mau trở lại.” Dịch Đình an ủi Lam Lăng Thiên, bản năng đem Lam Lăng Thiên trở thành người muốn đến gần cô.

Lam Lăng Thiên nhíu mày một cái, ” Cô có ý tứ gì?”

Có ý tứ gì? Chẳng lẽ nói người này không chỉ muốn đến gần thôi, còn muốn xảy ra điểm khác sao? Cũng không phải là không thể á..., nhìn vóc người đối phương tốt như vậy, chắc hẳn ngũ quan cũng sẽ không tệ, cô cũng không có phản đối.

Có điều, tất cả cũng phải đợi cô giải quyết chuyện đại sự của đời người là tiểu tiện cái đã sau đó mới bàn lại.

“Ý tứ chính là anh ở chỗ này chờ tôi, tôi đi trước thực hiện chuyện nhân văn nghệ thuật sau đó sẽ trở lại, anh yên tâm, tôi so với anh còn muốn hơn.” Dịch Đình cố ý thần thần bí bí nói.

Thật chẳng lẽ lại nói đi tiểu một chút sao? Mới có thích thú cũng sẽ biến thành lúng túng, cho nên Dịch Đình trực tiếp tự mình đem ngôn ngữ biến hóa một chút, “đi tiểu một chút” biến thành ” chuyện nhân văn nghệ thuật ”.

Lam Lăng Thiên nghe xong, khoe miệng cười nhẹ một tiếng, nụ cười kia, khó nói lên lời, không cách nào hình dung.

Vậy sao? Nhanh như vậy đã nói tới, xem ra, cô gái này quả nhiên không thể khinh thường. Một ít địa bàn Cambodia cô muốn tôi cũng muốn, phải xác định bản lãnh từng người thôi.

Nghĩ tới đây, ánh mắt của Lam Lăng Thiên híp lại.

Lúc Dịch Đình còn chưa tiến vào hội Liệt Diễm, hội Liệt Diễm luôn luôn là chỉ buôn bán súng ống, căn bản sẽ không đụng vào buôn bán ma túy, tất nhiên cũng sẽ không đi theo bọn họ giành địa bàn ma túy, bây giờ Dịch Đình chợt có thái độ khác thường, cư nhiên muốn cùng anh đoạt địa bàn.

Đất Cambodia là nơi thích hợp cho anh túc sinh trưởng nhất trên thế giới, toàn thế giới ước chừng có ba phần ma túy đều là từ chỗ Cambodia này sản xuất ra sau đó vận chuyển đến những nơi khác gia công, bây giờ hội Liệt Diễm cũng muốn cắt ngang một cước, anh dĩ nhiên không đồng ý.

Lam Lăng Thiên bên này nghĩ đến ánh trăng nhàn nhạt có thể gọi là một ý cảnh sâu thẳm a, nhưng bên kia Dịch Đình gấp gáp đến không chịu nổi. Nếu không đi nhà vệ sinh cô cảm thấy mình sẽ phải tùy chỗ tiểu tiện rồi. Dầu gì cô bây giờ có thân phận là một cô gái, còn là có một cô gái có thân phận ưu nhã thành công, nếu thật sự tiểu tiện ở đây, mặt mũi cô biết đặt ở đâu đây.

“Ai, tôi nói anh mau buông tay ra.” Dịch Đình cảm giác mình sắp tè ra quần rồi.

Lam Lăng Thiên nhìn Dịch Đình một cái, vị trí hai người bọn họ khiến Lam Lăng Thiên rất dễ dàng thấy Dịch Đình rất rõ ràng, nhưng Dịch Đình lại không thấy rõ tướng mạo Lam Lăng Thiên.

Lam Lăng Thiên nhìn thấy Dịch Đình là thật rất vội, Dịch Đình vừa nói muốn đi, nghe ý kia, chắc là muốn đến nhà vệ sinh giải quyết nhu cầu sinh lý, vì vậy vội vàng buông lỏng tay ra. Anh, Lam Lăng Thiên là một người đàn ông rất lịch sự.

Dịch Đình như một làn khói vội vàng chạy tới phòng rửa tay, cuối cùng giày cao gót cũng không nhấc lên, vì bị Lam Lăng Thiên trì hoãn một phen, cô muốn tiểu tiện, căn bản không để ý tới chuyện giày cao gót này.

Nhìn hướng Dịch Đình rời đi, khoe miệng Lam Lăng Thiên nổi lên ý cười, sau đó khom lưng nhấc giày cao gót bị Dịch Đình đá vào trong bụi hoa màu đỏ lên, chậm rãi đi.

Ở thời điểm trong góc vườn hoa xảy ra một màn này, tại ngay hôn lễ cũng đang tiến hành, từ từ đến gần hồi cuối.

Menden tụng vì Toa Sĩ Bỉ Á vỡ kịch Giấc mộng giữa đêm mùa hạ sở tác nhạc đệm khúc quân hành kết hôn chậm rãi tấu vang, âm nhạc ưu nhã chậm rãi làm cho người ta từ từ nhẹ nhàng nhảy múa.

Đứng ở lối ra, Vũ Văn Bác trong lòng ôm cả eo Y Hi Nhi, hoàn thành một động tác cuối cùng, vô cùng ưu nhã mỉm cười nhìn mọi người, “Cảm tạ mọi người đã tới tham dự hôn lễ của tôi, đêm đẹp ngắn ngủi, hi vọng mọi người tha lỗi.”

Vũ Văn Bác nói xong, chặn ngang ôm lấy cô dâu mới Y Hi Nhi.

Bởi vì ánh đèn có chút mờ mờ, cộng thêm Dịch Đình đang gấp gáp, càng thêm tìm không ra giày cao gót bị cô đá đi đâu, chỉ có thể lục lọi.

Vuốt vuốt, Dịch Đình đột nhiên cảm thấy có điểm không đúng.

Tại sao cảm giác kỳ quái thế này, cư nhiên lại có chút ám áp?

Sờ nữa, sờ lên trên, liên tục hướng lên trên.

Dịch Đình cảm thấy rất kỳ quái, thế nào giống như bóp đùi một người đây? Rõ ràng nơi này chỉ có một mình cô không phải sao?

Dịch Đình đứng thần kinh không bình thường, cũng đã sờ tới trên đùi Lam Lăng Thiên rồi, lại còn không phản ứng được đây chính là một người.

Một người thần kinh như thế đến nước này đã rất khó lấy ngôn ngữ thông thường để giải thích nổi, càng thêm làm người ta trào máu là Dịch Đình lại vẫn dám liên tục sờ lên trên.

Lần này xem ra, Lam Lăng Thiên cũng không giữ bình tĩnh được nữa, bàn tay trực tiếp bắt được cổ tay Dịch Đình.

Mặt Lam Lăng Thiên bị bóng tối che phủ, không nhìn ra được nét mặt nhưng thanh âm là cực kỳ đè nén mà lại rất điềm tĩnh.

“Cái cô gái này.” Lam Lăng Thiên không biết làm sao để nói Dịch Đình nữa.

Chẳng lẽ cô đối với kẻ địch cũng có thể ôm ấp yêu thương sao? Lại muốn sờ chỗ nào của anh đây? Cô gái này vì cạnh tranh thắng thua cư nhiên cái gì cũng nguyện ý làm rồi, đáng ghét! Quá đáng ghét!

Ngực Lam Lăng Thiên giống như phun ra lửa, chính anh cũng không biết tại sao mình tức giận như vậy.

” a. Má ơi, là một người a!” Cái cô gái thần kinh không bình thường Dịch Đình lúc này mới phản ứng được, bị dọa đến lui về phía sau, bất quá cổ tay lại bị Lam Lăng Thiên bắt được, cho nên rất nhanh lại té ngược trở lại vào ngực Lam Lăng Thiên.

Dịch Đình bản thân là người mẫu, chiều cao 1m74 đã coi như tương đối cao rồi, nhưng lúc nằm trong ngực Lam Lăng Thiên vẫn có loại cảm giác là một cô gái nhỏ, bởi vì Lam Lăng Thiên cao 1m9.

Dịch Đình đối với chiều cao này tổng hợp rất hài lòng, cũng rất hài lòng rốt cuộc cũng có người đến gần cô, nhưng bây giờ không phải lúc nói đến chuyện này, quan trọng là cô đang rất cấp bách.

“Trước hết buông ra đã, đừng có gấp, tôi sẽ mau trở lại.” Dịch Đình an ủi Lam Lăng Thiên, bản năng đem Lam Lăng Thiên trở thành người muốn đến gần cô.

Lam Lăng Thiên nhú mày một cái, ” Cô có ý tứ gì?”

Có ý tứ gì? Chẳng lẽ nói người này không chỉ muốn đến gần thôi, còn muốn xảy ra điểm khác sao? Cũng không phải là không thể á..., nhìn vóc người đối phương tốt như vậy, chắc hẳn ngũ quan cũng sẽ không tệ, cô cũng không có phản đối.

Có điều, tất cả cũng phải đợi cô giải quyết chuyện đại sự của đời người là tiểu tiện cái đã sau đó mới bàn lại.

“Ý tứ chính là anh ở chỗ này chờ tôi, tôi đi trước thực hiện chuyện nhân văn nghệ thuật sau đó sẽ trở lại, anh yên tâm, tôi so với anh còn muốn hơn.” Dịch Đình cố ý thần thần bí bí nói.

Thật chẳng lẽ lại nói đi tiểu một chút sao? Mới có thích thú cũng sẽ biến thành lúng túng, cho nên Dịch Đình trực tiếp tự mình đem ngôn ngữ biến hóa một chút, “đi tiểu một chút” biến thành ” chuyện nhân văn nghệ thuật ”.

Lam Lăng Thiên nghe xong, khóe miệng cười nhẹ một tiếng, nụ cười kia, khó nói lên lời, không cách nào hình dung.

Vậy sao? Nhanh như vậy đã nói tới, xem ra, cô gái này quả nhiên không thể khinh thường. Một ít địa bàn Cambodia cô muốn tôi cũng muốn, phải xác định bản lãnh từng người thôi.

Nghĩ tới đây, ánh mắt của Lam Lăng Thiên híp lại.

Lúc Dịch Đình còn chưa tiến vào hội Liệt Diễm, hội Liệt Diễm luôn luôn là chỉ buôn bán súng ống, căn bản sẽ không đụng vào buôn bán ma túy, tất nhiên cũng sẽ không đi theo bọn họ giành địa bàn ma túy, bây giờ Dịch Đình chợt có thái độ khác thường, cư nhiên muốn cùng anh đoạt địa bàn.

Đất Cambodia là nơi thích hợp cho anh túc sinh trưởng nhất trên thế giới, toàn thế giới ước chừng có ba phần ma túy đều là từ chỗ Cambodia này sản xuất ra sau đó vận chuyển đến những nơi khác gia công, bây giờ hội Liệt Diễm cũng muốn cắt ngang một cước, anh dĩ nhiên không đồng ý.

Lam Lăng Thiên bên này nghĩ đến ánh trăng nhàn nhạt có thể gọi là một ý cảnh sâu thẳm a, nhưng bên kia Dịch Đình gấp gáp đến không chịu nổi. Nếu không đi nhà vệ sinh cô cảm thấy mình sẽ phải tùy chỗ tiểu tiện rồi. Dầu gì cô bây giờ có thân phận là một cô gái, còn là có một cô gái có thân phận ưu nhã thành công, nếu thật sự tiểu tiện ở đây, mặt mũi cô biết đặt ở đâu đây.

“Ai, tôi nói anh mau buông tay ra.” Dịch Đình cảm giác mình sắp tè ra quần rồi.

Lam Lăng Thiên nhìn Dịch Đình một cái, vị trí hai người bọn họ khiến Lam Lăng Thiên rất dễ dàng thấy Dịch Đình rất rõ ràng, nhưng Dịch Đình lại không thấy rõ tướng mạo Lam Lăng Thiên.

Lam Lăng Thiên nhìn thấy Dịch Đình là thật rất vội, Dịch Đình vừa nói muốn đi, nghe ý kia, chắc là muốn đến nhà vệ sinh giải quyết nhu cầu sinh lý, vì vậy vội vàng buông lỏng tay ra. Anh, Lam Lăng Thiên là một người đàn ông rất lịch sự.

Dịch Đình như một làn khói vội vàng chạy tới phòng rửa tay, cuối cùng giày cao gót cũng không nhấc lên, vì bị Lam Lăng Thiên trì hoãn một phen, cô muốn tiểu tiện, căn bản không để ý tới chuyện giày cao gót này.

Nhìn hướng Dịch Đình rời đi, khéo miệng Lam Lăng Thiên nổi lên ý cười, sau đó khom lưng nhấc giày cao gót bị Dịch Đình đá vào trong bụi hoa màu đỏ lên, chậm rãi đi.

Ở thời điểm trong góc vườn hoa xảy ra một màn này, tại ngay hôn lễ cũng đang tiến hành, từ từ đến gần hồi cuối.

Menden tụng vì Toa Sĩ Bỉ Á vỡ kịch Giấc mộng giữa đêm mùa hạ sở tác nhạc đệm khúc quân hành kết hôn chậm rãi tấu vang, âm nhạc ưu nhã chậm rãi làm cho người ta từ từ nhẹ nhàng nhảy múa.

Đứng ở lối ra, Vũ Văn Bác trong lòng ôm cả eo Y Hi Nhi, hoàn thành một động tác cuối cùng, vô cùng ưu nhã mỉm cười nhìn mọi người, “Cảm tạ mọi người đã tới tham dự hôn lễ của tôi, đêm đẹp ngắn ngủi, hi vọng mọi người tha lỗi.”

Vũ Văn Bác nói xong, chặn ngang ôm lấy cô dâu mới Y Hi Nhi.

“Oa a oa a, chú rể cô dâu vào động phòng rồi...!” Động tác của Vũ Văn Bác trực tiếp tuyên bố ý tứ anh chuẩn bị rời khỏi buổi lễ, Đoan Mộc Thác lần nữa ồn ào nói.

Thật ra thì hôn lễ không nên kết thúc sớm như vậy, dù sao cũng mới tám giờ rưỡi, nhưng tại hôn lễ trừ đám người Đoan Mộc Thác ra không có ai dám can đảm làm liều, dù cho có sự mở màn ồn ào của người hội Liệt Diễm là Đoan Mộc Thác.

Nên Vũ Văn Bác và Y Hi Nhi liền rời khỏi đó rất nhanh, dù sao mọi người ăn tốt uống tốt là được rồi.

Vũ Văn Bác ôm Y Hi Nhi rời khỏi hôn lễ, đem mọi thứ giao lại cho đám người Tây Môn Dật xử lý.

Nói giỡn, đêm động phòng hoa chúc, Vũ Văn Bác làm sao có thể để cho người khác tới quấy rối đây?

Ôm Y Hi Nhi, Vũ Văn Bác sải bước lớn đi ra ngoài.

Bỗng nhiên, cổng lớn vốn vắng vẻ trống không chợt xuất hiện mấy cái bóng.

Cố Nhã Thuần liếc xéo Y Hi Nhi tựa vào đầu vai Vũ Văn Bác, khéo môi nhếch lên một tia cười tà.

Vì nha đầu chết tiệt kia, làm hại cô bây giờ cứ nhiên biến thành tông phạm với Vũ Văn Bác, giúp đỡ Vũ Văn Bác bóc lột dân chúng, còn khiến tập đoàn của Vũ Văn Bác càng ngày càng lớn mạnh, nhưng trong lòng lại không tức giận nổi, Cố Nhã Thuần cảm giác mình nhất định là điên rồi mới có thể như vậy.

Mặc dù trên danh nghĩa Cố Nhã Thuần cùng Vũ Văn Bác là quan hệ hợp tác cùng làm ăn, nhưng vì Y Hi Nhi, Cố Nhã Thuần thường giúp đỡ Vũ Văn Bác làm việc, lý do là người tài thì nhiều vất vả, cộng thêm Đoan Mộc Thác thích xen vào việc của người khác. Hiện tại xem tập đoàn của Cố Nhã Thuần và tập đoàn của Vũ Văn Bác trên danh nghĩa còn tưởng rằng Vũ Văn Bác và Cố Nhã Thuần đã hợp doanh rồi.

Mặc dù quản lý rất hỗn loạn nhưng trên thực tế vẫn là tách biệt, Cố Nhã Thuần là chủ, Vũ Văn Bác cũng là chủ, hai người bọn họ cấp bậc và địa vị ngang nhau, nên, chuyện Cố Nhã Thuần muốn làm, Vũ Văn Bác cũng không nhất định có thể ngăn cản được.

Đoan Mộc Thác lấy ly rượu, như yêu nghiệt dựa vào tường, áo sơ mi đã giật ra hai nút áo, quả thật chính là làm điên đảo chúng sinh rồi.

Đinh Tiểu Vũ cũng lặng lẽ đi theo Cố Nhã Thuần, mặc dù cô không thích có quan hệ với xã hội đen, nhất là cái người Đoan Mộc Triển đó, cảm giác Đoan Mộc Triển rất xa lạ, nhưng Y Hi Nhi là bạn tốt của cô chắc là sẽ không sai. Ở Trung Quốc có truyền thống não động phòng, là một người nhiều chuyện phóng khoáng lạc quan, Đinh Tiểu Vũ cô làm sao có thể bỏ qua cơ hội tuyệt hảo như vậy đây?

Đoan Mộc Triển vốn là không thích làm những chuyện này, nhưng Đinh Tiểu Vũ ở nơi nào, anh đương nhiên nghĩa bất dung từ (không thể thoái thác) theo tới chỗ đó, chỉ có điều lực chú ý của anh không phải ở não động phòng, mà là ở trên người Đinh Tiểu Vũ, chỉ sợ cô xảy ra điều gì ngoài ý muốn.

Còn lại Dịch Đình đang bị Lam Lăng Thiên chặn lại trong nhà vệ sinh không ra được, Tây Môn Dật thì đáng thương ở hôn lễ chủ trì đại cục, trong lòng suy nghĩ cô gái Lâm Hựu Lộ đáng chết cư nhiên dám can đảm trốn kỹ như vậy, chờ sau khi anh tìm được nhất định khiến cô ba ngày không xuống giường được.

“Các người muốn làm gì? Có phải muốn đánh cướp hay không? Cướp cô dâu? Thật tốt quá, đến đây đi!” Y Hi Nhi nhìn thấy một đám người, vui vẻ, quơ múa đôi tay, bây giờ cô hận toàn thế giới không thể đều làm trái lại với Vũ Văn Bác.

Thanh âm Y Hi Nhi hoan hô vừa qua, Cố Nhã Thuần bộ mặt liền vạch đen, cái nha đầu ngốc này, lại còn vui mừng như vậy, Vũ Văn Bác thật là không may mắn, cưới được cô gái như vậy.

Nếu là ánh mắt của Vũ Văn Bác mù thì cũng thôi đi, một đôi mắt đẹp như thế, một đôi mắt sắc bén như vậy, một đôi mắt thâm trầm đáng sợ như vậy, tự nhiên lại coi trọng một cô gái ngu ngốc như vậy, thật không biết là có phải kiếp trước Vũ Văn Bác tạo nghiệt gì đó, kiếp này phải trả.

Đoan Mộc Thác lại rất vui mừng, hãy xem đi, Y Hi Nhi đúng là cô gái đặc biệt nhất.

” Hi Nhi ụy vũ!” Đoan Mộc Thác nghĩ tới, vội vàng hoan hô lên.

“Ôi mẹ nó, trang đầu nhiều chuyện, tuyệt đối là trang báo lớn, má ơi, phải mau ghi chép một khắc lịch sử này” Cái người Đinh Tiểu Vũ nhiều chuyện phóng khoáng lạc quan vui vẻ này tiến hành ghi chép, đầu tiên là từ bên trong lễ phục cổ tròn lấy ra máy chụp hình kiểu mini dừng lại một lát dốc sức mà chụp, sau đó từ đầu tóc lấy ra một cái máy ghi âm, quay về phía máy ghi âm bắt đầu giới thiệu hiện trường, rõ ràng đây chính là đáng điệu của một phóng viên nhiều chuyện.

Y Hi Nhi nhìn Đinh Tiểu Vũ, trong lòng nói thầm: “Quả nhiên là Đorêmon”, lúc chưa mất đi trí nhớ là có thể lấy ra vô số đồ cho tới hiện tại mất đi nhớ, cái năng lực này vẫn không bị biến mất, thật không biết Đinh Tiểu Vũ còn có thể từ nơi nào lấy ra cái thứ nào nữa.

Bên này Y Hi Nhi mới vừa nghĩ đến, một giây kế tiếp trước mặt liền xuất hiện một chiếc máy quay mini.

“Đến đây, nhìn vào ống kính, nói một chút xem tâm tình bây giờ như thế nào? Đợi lát nữa thời điểm chuẩn bị đêm động phòng hoa chúc có mặc đồ ngủ khêu gợi không đây? Màu gì nào? Còn có.” Đinh Tiểu Vũ bộ mặt nhiều chuyện từ trong quần móc ra máy quay đưa lên, thuận thực mở chức năng quay ra, tự xem mình là phóng viên phỏng vấn tại hiện trường.

Chỉ là, bên này Đinh Tiểu Vũ vẫn chưa nói hết, sắc mặt Vũ Văn Bác đã thay đổi.

Đoan Mộc Triển nhìn một chuyện vui thật tốt dưới sự nỗ lực của Đinh Tiểu Vũ càng ngày càng như hài kịch, vội vàng nhắc Đinh Tiểu Vũ lên rồi đi.

” Wey wey Wey, Đoan Mộc Triển anh làm gì thế, anh ăn no căng bụng không có chuyện gì nên kiếm chuyện chơi à, tôi với anh không quen, anh không cần có cảm giác quen biết tôi, tôi là đại khuê nữ một hoàng hoa anh tùy tiện tiện nghĩ muốn vác liền vác đi sao?” Đinh Tiểu Vũ khó chịu rống thật to.

Bất quá Đoan Mộc Triển có biện pháp là làm thành như không nghe thấy, hoàn toàn đem những lời Đinh Tiểu Vũ la lên biến thành gió bên tai.

Nhìn kịch xuất hiện, quá trình diễn kịch, hai người diễn kịch rời đi, Cố Nhã Thuần bất đắc dĩ cười một tiếng.

“Nha đầu chết tiệt kia, tối nay ngàn vạn lần không được xảy ra chuyện gì không may cho tôi, cũng đừng nghĩ đến loại chuyện trốn nhà đi, cô không phải là Lâm Hựu Lật, không có năng lực đó, nếu như bị bắt trở lại, tôi cũng không giúp được cô, động phòng thật tôi biết không?” Cố Nhã Thuần đã sớm nhìn ra ý nghĩ của Y Hi Nhi, chỉ sợ cô ấy lại không biết điều gì trở, hiện tại không có ai nên mau chạy tới đây cảnh cáo cô ấy từ bỏ.

“Tôi. Ai nói tôi muốn trốn nhà đi ra ngoài.” Y Hi Nhi bĩu môi, cô không phải là muốn nhà trốn đi, cô là muốn hồng hạnh vượt tường (nôm na là ngoại tình) có được không.

“Tốt nhất là như vậy, nếu không cứ chờ khổ đi.” Cố Nhã Thuần lạnh nhạt thờ ơ, rời đi.

Thật ra thì, Y Hi Nhi kết hôn, cảm thấy người hạnh phúc nhất không phải chính cô ấy, mà là Cố Nhã Thuần.

Cố Nhã Thuần nhìn Y Hi Nhi lớn lên, nhìn cô từ u mê ngu ngốc tới ngày hôm nay, mặc dù vẫn còn u mê ngu ngốc, nhưng lại tìm được một người có thể dựa dẫm. Trước kia có cô ở đây, hiện tại có Vũ Văn Bác ở đây, xem ra, cô sẽ không ít thoải mái a.

Cũng không sai biệt lắm, cô cũng nên đi làm việc mình muốn làm rồi.

Đội chống khủng bố quốc tế có nhiệm vụ kế tiếp, Cố Nhã Thuần cô phải trái không thể lẫn lộn (câu này dịch theo ý của đoạn thoại), hình như là ở Miami. Mấy tháng gần đây nghỉ ngơi quá lâu, cũng nên đi ra ngoài hoạt động gân cốt một chút, nếu không cô sắp rỉ sắt rồi, nhất là tên ngốc Đao Mộc Thác kia, ngày ngày đầu cùng anh ta, cô cũng đang hoài nghi sự thông minh của mình rồi.

Nếu còn không mau trở về quỹ đạo cuộc sống của chính cô, chắc cô sẽ nổi điên .

Cố Nhã Thuần rời khỏi khiến Đao Mộc Thác chợt cảm thấy không thú vị, não động phòng là truyền thống của người Trung Quốc, dù thế nào đi nữa anh cũng không phải là người Trung Quốc, cũng không có gì cần thiết phải đi, tối hôm nay xem ra cái cô Nhã Thuần kia có điểm quái lạ, hay là đi xem xem cô thế nào thôi.

“Ha ha, buổi tối các người nhớ động tình một chút, nhiệt liệt một chút nha, chỉ là lão đại cậu nên chú ý lực, tôi sợ thân thể nhỏ bé này của Hi Nhi chịu giày vò không được.” Đao Mộc Thác nói xong, vội vàng tránh đi.

“Đao Mộc Thác! Cái tên sắc lang này!” Y Hi Nhi cực kì tức giận mà mắng to, nhưng Đao Mộc Thác chỉ truyền tới ba tiếng cười to, sau đó thì yên tĩnh.

Nhìn mọi người bỗng nhiên xuất hiện, bỗng nhiên lại biến mất, sắc mặt Vũ Văn Bác nguyên bản đã đen đến khó coi, hít thở sâu một hơi, xem ra buổi tối hôm nay chỉ cần phòng bị người trong ngực là được, về phần những người khác, cũng không phải là để anh quản.

Sải bước đi ra ngoài, đã có một chiếc Lamborghini Gallardo dừng ở bên ngoài chờ anh.

Tối nay, chính là một đêm lãng mạn.

85. Chương 86

Phụ nữ có chồng, cái từ này vụt sáng ở trong đầu Y Hi Nhi, dọa chính cô giật mình, thiếu chút nữa từ trong ngực Vũ Văn Bác té xuống.

“Con bà nó, mình đang làm gì đây? Kể từ bây giờ mình chính là phụ nữ có chồng. Phụ nữ có chồng sau đó sẽ rất nhanh biến thành bà nội trợ chỉ biết nấu nướng, không có tự do, không được bay lượn trên bầu trời, không có không gian riêng của mình. Mình sẽ bị chuyện vụn vặt của gia đình vây quanh, từ từ chịu đựng rồi thành một bà già, khi đó mình đã bảy tám mươi tuổi không đi được nữa, hu hu hu. Mình không muốn, mình không cần cuộc sống như thế, đây không phải là sự lựa chọn của mình, không, mình muốn phản kháng, mình phải dùng sinh mạng tuyên chiến với ác ma, mình không thể ngồi đợi chết, đúng, mình là một cô gái Trung Hoa, 5000 năm văn minh Trung Hoa dưỡng dục mình cái gì? Hoa hồng phải vùng dậy, dùng sinh mạng để đòi công bằng, mình phải hăng hái đấu tranh, đây mới là Y Hi Nhi.” Cảm xúc mạnh mẽ sục sôi trong lòng Y Hi Nhi.

Nghĩ đến sau cùng, cặp mắt Y Hi Nhi như phát ra ánh sáng màu hắc, nhìn không về phía xa, biểu lộ ra ánh sáng hy vọng.

Cô là Y Hi Nhi, làm sao có thể để bị chút chuyện này làm vùi dập thanh xuân tươi đẹp của cô, nếu thật sự như vậy thì cô không phải là Y Hi Nhi rồi.

Chỉ có chuyện Y Hi Nhi không làm, chứ không có chuyện Y Hi Nhi không làm được!

Cổ Nhã Thuần, cô cũng không nên xem thường tôi, cho rằng tôi chạy không thoát sao? Từ trong tay Vũ Văn Bác chạy trốn còn không đơn giản, cô cứ chờ coi đi, bây giờ Y Hi Nhi không còn là Y Hi Nhi trước kia, mà Vũ Văn Bác cũng không còn là Vũ Văn Bác trước kia nữa rồi, hừ. Cô không tin cô trốn không thoát!

Nhìn về mặt trên khuôn mặt Y Hi Nhi biến đổi liên tục, đầu tiên là tức giận đỏ bừng cả khuôn mặt, sau đó cảm xúc mạnh mẽ bốn phía, cặp mắt mở to ra, sau đó là giả hoạt âm hiểm, mắt phát ra ánh sáng giống như màu hắc, cuối cùng giống như đã quyết định gì đó, từ từ hiện ra nụ cười tự tin, liền sau là vẻ mặt muốn gây hấn.

Vũ Văn Bác không cần dùng đầu cũng có thể nghĩ ra rằng cái người đánh yêu trong ngực đang suy nghĩ mấy chủ ý xấu rồi, nhưng mà anh cũng không muốn vạch trần, để phòng trong đêm động phòng hoa chúc đẹp để lại chộc cho cô dấu biến thành một con sói cái nhỏ, vậy coi như không xong rồi.

Lamborghini đi một mạch, rất nhanh dừng lại ở bến cảng của một bãi biển.

Lúc này đã mười giờ đêm, Vũ Văn Bác ôm lấy Y Hi Nhi đăng kí cho du thuyền tư nhân dừng ở trên bến cảng.

Đây là du thuyền tư nhân của Vũ Văn Bác, chiều cao bằng ba tầng lầu, bên trong bao gồm các khu vực giải trí, nghỉ ngơi, làm việc và chơi thể thao. Trên du thuyền ngoài hai thuyền trưởng chuyên nghiệp ra còn có hai người làm nữ biết bơi vốn là sát thủ của hội Liệt Diễm.

Vũ Văn Bác ôm Y Hi Nhi đến phòng tân hôn mà anh đã bố trí tỉ mỉ, sau đó mới đem cái người đáng yêu trong ngực này buông xuống.

Y Hi Nhi bởi vì đã chuẩn bị tốt cho việc chạy trốn cho nên cũng không cố chấp quấy rối nữa, dù sao tạm thời cô cũng không vội, hơn nữa cô còn phải làm Vũ Văn Bác tê liệt một cái mới được.

Mà muốn Vũ Văn Bác tê liệt cơ hồ là chuyện không thể nào, nhưng đó là đối với người khác mà nói, còn Vũ Văn Bác trước mặt Y Hi Nhi chính là một con cạp giấy mà thôi, mặc kệ cuối cùng Y Hi Nhi làm chuyện quá trốn cỡ nào, nhiều nhất Vũ Văn Bác cũng chỉ đem Y Hi Nhi cởi quần ra đánh vào mông một trận mà thôi.

Y Hi Nhi đoán chừng Vũ Văn Bác căn bản không nỡ tổn thương cô, cho nên càng trở nên không chút kiêng kỵ. Dù sao hiện tại người khó chịu là cô, cô muốn thế nào thì được thế đó, đừng nói là Vũ Văn Bác, là Thiên Hoàng Lão Tử cũng không thể làm gì được.

Vũ Văn Bác nhẹ nhàng đem Y Hi Nhi đặt trên giường lớn bày cánh hoa hồng khắp nơi, sau đó ngồi xổm xuống tự tay đem giày cao gót thủy tinh màu trắng trên chân Y Hi Nhi cởi ra, thuận tiện giúp Y Hi Nhi xoa bóp lòng bàn chân một chút.

Y Hi Nhi một chút cũng không thấy ngượng ngùng, đem mình biến thành hoàng thái hậu đang hưởng thụ, cứ ngồi đó, để cho Vũ Văn Bác giúp cô thoát khỏi áo cưới phức tạp nặng nề, buông tóc cầu kì xuống, cả quá trình nhìn cũng không nhìn Vũ Văn Bác một dạng, chỉ thiếu chút nữa kêu Vũ Văn Bác một tiếng “Tiểu bác tử” thôi.

Vũ Văn Bác buồn cười nhìn Y Hi Nhi nhắm mắt dưỡng thần, nhẹ nhàng đem Y Hi Nhi ôm lên, đi vào trong phòng tắm.

Gian phòng phòng tắm này nếu nói là phòng tắm chẳng bằng nói là hồ bơi cho rồi, bể tắm ít nhất cũng trên 300m², bên trong khối mở lượn lờ, chứa nước nóng từ suối nước nóng phía trên chảy vào, trên mặt nước còn dập dềnh các cánh hoa hồng tươi mới, chung quanh còn có mấy ly nến nhỏ màu đỏ thắm lúc sáng lúc tối, cố ý bực vãi voan mỏng điều chỉnh ánh sáng thành màu hoàng hôn nhẹ nhàng làm không khí trở nên có chút mập mờ.

Đem Y Hi Nhi thả vào trong bồn tắm, điều chỉnh chỗ dựa cổ cho tốt, Vũ Văn Bác mới thả tay ra, cởi quần áo của mình, bước vào trong bồn tắm.

Y Hi Nhi vốn là nhắm hai mắt sau đó cảm nhận sự ấm áp của nước ấm, thoải mái hít thở sâu một hơi, một ngày mệt nhọc, ngâm suối nước nóng thật sự là hưởng thụ mà.

Ở góc phòng tắm có đốt tinh dầu giúp thả lỏng tinh thần, khiến cho cả căn phòng cảm giác rất lười biếng thoải mái, làm người ta chỉ muốn cứ như vậy lẳng lặng ngắm người, chuyện gì trước mặt cũng không muốn làm.

Có điều, đó là chỉ người bình thường, không phải Vũ Văn Bác.

Vũ Văn Bác là một người đàn ông bình thường, nhất là có mỹ nhân trong ngực, trên người còn không mặc quần áo, làm sao có thể không hô hấp nặng nề, ánh mắt trở nên vô cùng nóng bỏng?

Chỉ là, Vũ Văn Bác là một đại ca xã hội đen lớn, tự chủ của anh vượt quá tất cả người thường, cho nên mặc dù toàn thân anh đã sục sôi máu nóng rồi, nhưng vẫn lựa chọn hầu hạ Y Hi Nhi thoải mái để chịu tắm rửa sạch sẽ, cố gắng không nhìn Y Hi Nhi, chỉ đơn thuần giúp cô lau lưng sau đó xoa bóp chân mà thôi, thả lỏng thân thể.

Bất quá, Y Hi Nhi muốn làm chuyện xấu cũng không muốn cứ như vậy bỏ qua cho Vũ Văn Bác, một đôi tay nhỏ mềm yếu không xương giống một con rắn nhỏ vòng quanh ở cổ của Vũ Văn Bác, cắn răng, trực tiếp cắn lên bả vai Vũ Văn Bác.

Có điều Y Hi Nhi không dùng lực cắn xé, mặc dù trong lòng cô rất muốn cắn cho Vũ Văn Bác máu thịt lẫn lộn nhưng lý trí khiến cô chỉ ** cắn khê, thỉnh thoảng mút, thỉnh thoảng khê liếm, thỉnh thoảng rụt về, thỉnh thoảng gặm cắn.

Lý trí của Vũ Văn Bác nhanh chóng bị Y Hi Nhi làm ột tia cũng không còn, hận không thể lật người đem Y Hi Nhi đè dưới thân thể mình, nhưng anh muốn biết Y Hi Nhi đến tột cùng còn có thể làm được cái gì nữa. Bình thường tiểu yêu tinh này mặc dù có nhiệt tình nhưng lại chưa từng có nhiệt tình như vậy, anh phải hưởng thụ thật tốt một phen mới được.

Y Hi Nhi sảng khoái mà dùng sức khê cắn, cho đến khi trên bờ vai Vũ Văn Bác đầy dấu răng, sau đó đầu lưỡi mới trần trọc đi tới trước ngực Vũ Văn Bác, ngậm chặt, lại gặm cắn các loại, không ngừng cắn toàn thân Vũ Văn Bác, sau đó chính tay chân cô như bắt đầu nhũn ra mới thôi.

Âm thầm chửi mình không có tiền đồ, sau đó ảo não không biết kế tiếp nên làm gì bây giờ.

Chỉ là, Vũ Văn Bác không cho Y Hi Nhi cơ hội thở dốc, lúc Y Hi Nhi lộ ra vẻ mặt mê mơ màng, lật người một cái, vì thể thiên lôi địa hỏa cùng nhau bùng lên, Vũ Văn Bác vận sức đem tất cả kích tình đang chờ được bộc phát phun trào ra ngoài.

Đợi đến lúc Y Hi Nhi cảm nhận được trọng lượng của cơ thể thì đã là nửa đêm rạng sáng rồi.

Y Hi Nhi mặc trên người áo sơ mi trắng của Vũ Văn Bác, tay áo đã bị cuốn lên đến khuỷu tay, hai chân có chút như nhũn ra nhưng tối thiểu đi lại vẫn không thành vấn đề.

Lén lén lút lút lẩn mình một cái xuống khỏi giường lớn có chút mập mờ kia, ngay tại chỗ, Y Hi Nhi lựa chọn sử dụng tứ chi như bò sát.

Thật ra thì, Y Hi Nhi hoàn toàn có thể đi, nhưng cô cảm thấy nếu làm chuyện xấu dĩ nhiên phải có bộ dạng làm chuyện xấu, có người nào làm chuyện xấu và vẫn muốn gây tiếng động đây? Đương nhiên là muốn lén lút lút lút, đó mới không phụ lòng bầu không khí làm chuyện xấu.

Dùng cả tay và chân bò một lát, Y Hi Nhi cảm giác đầu mình đụng phải vật cứng cứng, ngẩng đầu nhìn lên, thì ra là cửa, nở một nụ cười, tứ chi rớt cuộc cũng có thể đuổi ra, đứng thẳng lên.

Len lén liếc người vẫn còn nằm trên giường ngủ một cái, Vũ Văn Bác đang ôm một cái chăn bông, lộ ra nụ cười tà ác, cũng không quay đầu lại nữa.

Queo trái, queo phải.

Y Hi Nhi chạy một vòng, phát hiện căn bản không có người trên thuyền, cảm thấy có cái gì đó không đúng, chỉ là cô không suy nghĩ được nhiều chuyện như vậy. Dù sao bây giờ là bốn bề vắng lặng, chỉ cần cô quyết tâm, cần rằng một cái, vượt người nhảy xuống, vậy thì tự do đã ở bên cô rồi.

Nhưng lúc Y Hi Nhi đứng trên boong thuyền vẫn là có do dự.

Lần trước nhảy biển là do không thể chống lại tình huống xảy ra, lần này chính cô muốn nhảy xuống thì lại có chút do dự, phải cần bao nhiêu dũng khí đây.

Được rồi, cô thừa nhận là gần đây cuộc sống của cô thật sự quá mức nhàn hạ, cho nên không khỏi sinh ra tật xấu rồi.

Có điều tự do đang ở trước mắt vậy tay với cô, cô làm sao có thể buông tha như vậy đây? Đó là không đúng lẽ, thật tự xin lỗi bản thân.

Vì vậy, Y Hi Nhi hít thở sâu một hơi, lùi về phía sau một bước, chuẩn bị dùng sức nhảy một cái, sau đó cứ vậy rời khỏi bên người Vũ Văn Bác, trời nam đất bắc trời cao biển rộng từ đây sẽ là nơi cô sinh sống.

Nước biển ban đêm lạnh lẽo càng lúc càng rét thấu xương, hòa vào biển chỉ trong một cái nháy mắt, bụng Y Hi Nhi co rút lại một chút, sau đó rất nhanh liền thích nghi.

Không biết vì sao sao thuộc hạ của Vũ Văn Bác cứ nhiên không có ai xuất hiện, nhưng bây giờ mặc kệ, Vũ Văn Bác đã bị cô làm ê đảo rồi, chỉ sợ bây giờ đang ngủ mê man cùng Chu công đánh cờ.

Tư tưởng chạy trốn đã xuất hiện từ lâu nên cô chuẩn bị rất nhiều thuốc mê.

Bất quá len lén giấu ở bên trong son môi, trong hôn lễ lúc Vũ Văn Bác hôn quên mình thì đã trúng thuốc mê rồi, chỉ là tác dụng tương đối chậm mà thôi.

Ha ha, cô đúng là cô gái cực kỳ thông minh nhất thiên hạ rồi.

Vũ Văn Bác là người thông minh nhất trên thế giới, thắng được thiên hạ, nhưng là thua cô.

Ha ha ha. Ha ha. Khụ khụ khụ.

Má ơi, trong nước xảy ra chuyện gì à?

Y Hi Nhi cảm giác hơi thở của mình cũng không còn tốt lắm, chuẩn bị lên trên mặt biển hô hấp không khí trong sạch một cái, kết quả lại phát hiện chân của mình bị thứ gì đó quán lấy, chẳng những không thể đi lên mặt biển, ngược lại bị một cổ lực kéo xuống dưới đáy biển sâu hơn vị trí hiện tại.

Lần này, Y Hi Nhi bị dọa sợ đến thiếu chút nữa hét lớn lên, cũng may cô không quên mình bây giờ đang ở dưới đáy biển, một tiếng hét lớn sẽ trực tiếp khiến cô hít thở không thông, mặt trời ngày mai cũng không thấy được nữa rồi.

Không có khí oxi, Y Hi Nhi cố gắng kìm nén, trong nước biển mở mắt thật to, muốn xem tình huống rõ ràng là như thế nào, nghĩ thâm có lẽ là mắt cá chân vướng phải hải tảo rồi, chỉ cần cắt hải tảo đi là xong.

> khê khom lưng, Y Hi Nhi chuẩn bị gỡ hải tảo ra, ai biết cổ tay cũng bị thứ gì đó kéo lại.

Đây không phải là hải tảo, có nhiệt độ sao?

Đó là một đôi tay? Má ơi, Vũ Văn Bác chạy đến đáy biển lúc nào?

Nếu là Y Hi Nhi lúc trước, cô sẽ trực tiếp sợ đến choáng váng, hoặc là cảm thấy trời cao đang nói giỡn với cô, nước vào đầu lần thứ nhất còn chưa tính, lại tới lần thứ hai.

Nhưng bây giờ cho dù Y Hi Nhi không nhìn Vũ Văn Bác thì cũng chỉ cần bằng cảm giác qua tiếp xúc là có thể biết được Vũ Văn Bác, hoặc là dựa vào hơi thở của Vũ Văn Bác là có thể biết Vũ Văn Bác ở đâu. Tuy nhiên vừa rồi cô có chút đắc ý nên má ơi sau đó mới phát giác, chỉ là cái này hoàn toàn cũng vì nước biển ngăn cách hơi thở con người nên làm cô phản ứng chậm chạp một chút.

Mà bây giờ Vũ Văn Bác muốn làm gì? Cô đã nín thở đến mức sắp tiêu rồi, phổi muốn nổ tung, tại sao còn phải dùng sức kéo cô xuống dưới đáy biển?

Thật ra thì, Vũ Văn Bác căn bản không bị trúng cái thuốc mê gì đó mà Y Hi Nhi nói, những thuốc kia sớm đã bị anh đổi, lúc Y Hi Nhi nhảy xuống biển thì trong nháy mắt anh cũng nhảy theo xuống, hơn nữa nhanh chóng lặn xuống nơi sâu hơn, sau đó kéo mắt cá chân của Y Hi Nhi lại, vì ban đêm rất lạnh, ngâm mình trong nước biển càng thêm lạnh giá, thế nên cảm giác đầu tiên của Y Hi Nhi là hải tảo lạnh lẽo.

Vũ Văn Bác sớm có chuẩn bị, trên lưng là bình dưỡng khí, nhưng mà anh cực kỳ ngạo mạn không có luôn luôn dùng, mà là sau khi hút đủ khí oxi, tìm miệng Y Hi Nhi rồi mạnh mẽ cạy ra, sau đó đem khí oxi trong miệng truyền qua miệng Y Hi Nhi, tiếp đó mới lại hít một hơi khí oxi.

Y Hi Nhi lấy được dưỡng khí về sau, từ từ bình tĩnh lại.

Dù sao cũng không có nghĩ tới lần thứ nhất là có thể thoát được đâu, cho nên Y Hi Nhi ngược lại không hề nửa nóng vội, nàng là đối với mỗi một lần kế hoạch đều có được 100% lòng tin, nhưng là vì để ngừa ngộ nhỡ, nàng những chuẩn bị tám loại chạy trốn phương án, dù sao nàng không nóng nảy ở nhất thời, cho nên có chút thoải mái nhàn nhã, nếu không phải nước biển thật sự là quá lạnh rồi, nàng ngược lại vẫn còn rất muốn sống ở trong nước biển.

Ở biển đích trong thế giới, tất cả đều trở nên nhẹ nhàng như vậy cùng tự do, Y Hi Nhi rất ưa thích biển rộng cảm giác, chỉ là, nàng không thích chột mạnh mẽ đem nàng dưỡng khí cướp đi Vũ Văn Bác.

Vũ Văn Bác một tay đem Y Hi Nhi ôm lấy cố định vào trong ngực, một tay đè xuống Y Hi Nhi đầu, mạnh mẽ tiến hành hôn tiếp, Y Hi Nhi không đồng ý a, vì vậy liền các loại giãy giụa, nhưng giãy giụa đến cuối cùng thua thiệt còn là Y Hi Nhi.

Bởi vì giãy giụa thời điểm lãng phí rất nhiều dưỡng khí rồi, không bao lâu Y Hi Nhi liền phát giác có cái gì không đúng, Vũ Văn Bác còn là Lão Thần khắp nơi, mà mình đã mệt mỗi thở không nổi mà đến rồi.

Hung hăng trợn mắt nhìn Vũ Văn Bác một dạng, ý bảo Vũ Văn Bác cho nàng một chút xú dưỡng khí.

Vũ Văn Bác lại Phật không nhìn thấy, thẳng chỉ chỉ đôi môi, lộ ra mỉm cười, chờ đợi Y Hi Nhi mình đưa lên cho hần cợt nhã.

Y Hi Nhi không dám phản kháng, ngoan ngoãn hôn một cái Vũ Văn Bác miệng, sau đó chột dùng sức ngăn chặn Vũ Văn Bác cổ của, mình chủ động miệng to mà từ Vũ Văn Bác trong miệng lấy ra Vũ Văn Bác còn lại dưỡng khí.

Y Hi Nhi nhận được khí oxi, từ từ bình tĩnh lại.

Dù sao cũng không nghĩ là ngay lần đầu tiên là có thể thoát được nên ngược lại Y Hi Nhi không hề nóng vội nữa. Cô đối với mỗi một kế hoạch đều có lòng tin 100%, nhưng để ngừa chuyện bất ngờ đã chuẩn bị những tám kế hoạch chạy trốn. Dù sao thì tạm thời cô cũng không vội, vì thế có chút thoải mái nhàn nhã, nếu không phải nước biển thật sự quá lạnh rồi, cô ngược lại vẫn còn muốn ở trong nước biển.

Trong thế giới biển cả, tất cả đều trở nên nhẹ nhàng và tự do như vậy, Y Hi Nhi rất yêu thích cảm giác ngoài biển khơi, chỉ là, cô không thích Vũ Văn Bác bất thành linh mạnh mẽ cướp đi không khí của mình.

Vũ Văn Bác một tay ôm lấy Y Hi Nhi cố định vào trong ngực, một tay giữ chặt đầu Y Hi Nhi, mạnh mẽ tiến tới hôn tiếp, Y Hi Nhi không đồng ý, vì vậy đủ các loại giãy giụa, nhưng giãy giụa đến cuối cùng Y Hi Nhi vẫn chịu thiệt.

Bởi vì lúc giãy giụa lãng phí rất nhiều khí oxi, không bao lâu sau Y Hi Nhi liền phát hiện có cái gì đó không đúng, Vũ Văn Bác vẫn tinh lực dồi dào mà cô đã mệt đến thở không nổi nữa rồi.

Hung hăng trợn mắt nhìn Vũ Văn Bác, ý bảo Vũ Văn Bác cho cô chút xú khí oxi.

Vũ Văn Bác lại như Đức Phật không nhìn thấy, trực tiếp chỉ chỉ đôi môi, mỉm cười, đợi Y Hi Nhi đưa mình lên cho anh cợt nhã.

Y Hi Nhi không dám phản kháng, ngoan ngoãn hôn miệng Vũ Văn Bác một cái, sau đó chột dùng sức áp chế cổ của Vũ Văn Bác, chủ động mở to miệng từ miệng Vũ Văn Bác lấy khí oxi còn lại của Vũ Văn Bác ra.

Có điều, vậy cũng chỉ có thể đủ để khiến Y Hi Nhi buông lỏng một lát, bởi vì rất nhanh cô lại rất ảm ức rồi, đó là lần đầu tiên cô dâng mình lên cửa cho Vũ Văn Bác cợt nhã.

Lập đi lập lại như thế, đợi đến khi khí oxi trên lưng của Vũ Văn Bác không còn dùng được nhiều nữa, Vũ Văn Bác mới mang theo Y Hi Nhi ngoi lên mặt biển.

Y Hi Nhi cả mặt đều đỏ lên, cố gắng mở miệng thật to hít thở không khí trong sạch, hận không thể đem Vũ Văn Bác phá hủy rồi trực tiếp nuốt vào bụng cho hả giận.

Giờ êm thỗi qua, Y Hi Nhi không còn kịp làm ra cái chuyện phạm tội gì đối với Vũ Văn Bác nữa, trước hết đã hít hơi một cái.

Vũ Văn Bác nhường mày, lên du thuyền.

Đã có người chuẩn bị xong khăn lông khô sạch sẽ và trà nóng, đầu tiên Vũ Văn Bác lau khô cho Y Hi Nhi, đưa cho cô một ly trà nóng, sau đó mới bắt đầu lau khô người mình.

“Anh có phải muốn mưu sát vợ, mới kết hôn liền muốn giết chết em rồi phải không, là em có thù oán gì với anh rồi sao?” Y Hi Nhi uống xong trà nóng, cảm thấy trên người dâng trào một cỗ khí nóng, đè xuống khí lạnh trên người, lúc này mới có hơi sức rống to về phía Vũ Văn Bác.

Nói xong, Y Hi Nhi cảm thấy còn chưa hết giận, nghiêng rằng một cái, không khách khí nữa, hung hăng cắn lên cánh tay Vũ Văn Bác, cho đến khi nhận thấy mùi máu tanh mới hài lòng nhả miệng ra.

Chân mày Vũ Văn Bác không nhú lấy một cái, khom lưng bẻ ngang Y Hi Nhi lên trở về phòng tân hôn mười phần hơi thở mập mờ của bọn họ.

“Lạnh muốn chết lạnh muốn chết, nếu em cứ như vậy mà chết, nhất định sẽ ngày ngày trở lại tìm anh, tự nhiên kéo em xuống biển, nếu khí oxi không đủ thì làm thế nào? Nếu tính mạng của em hơi yếu một chút thì làm thế nào? Cứ như vậy mà rời khỏi thế gian em nhất định sẽ có oán khí.” Y Hi Nhi nhất quyết không tha tiếp tục chửi bới lung tung, vừa mới có mấy lần cũng đã cảm giác mình sắp không thở nổi, nín thở đến nỗi phổi của cô cũng muốn nổ tung, nhiều lần cảm giác mình từ Quỷ Môn quan chạy một vòng lại một vòng.

Cục tức này làm sao có thể nuốt trôi?

Vũ Văn Bác còn rất tự tin, “Có anh ở đây sợ cái gì?” Vũ Văn Bác để Y Hi Nhi xuống, sau đó điều chỉnh nhiệt độ trong phòng cao hơn, khiến gian phòng càng thêm ấm áp.

“Dĩ nhiên sợ chứ, bị uy hiếp là em cũng không phải anh.” Y Hi Nhi bĩu môi bất mãn nói.

Mặc dù Y Hi Nhi biết anh sẽ không làm điều gì hại đến cô, nhưng vẫn một mực muốn hờn dỗi, không phát tiết không được.

“Em yên tâm, cho dù chết anh cũng sẽ cùng chết với em, không cần lo lắng một người sẽ cô đơn.” Vũ Văn Bác cười đem Y Hi Nhi ôm vào trong ngực.

“Em.” Y Hi Nhi cảm thấy trong miệng Vũ Văn Bác tràn đầy yêu thương, hòa tan trong lòng cô, nhất thời nói không được cái gì, hơn nữa vốn là cô nói cũng chỉ nói lấy thôi.

Vũ Văn Bác cúi đầu một cái, ngậm chặt miệng Y Hi Nhi, nhiệt độ trong phòng gia tăng khiến Y Hi Nhi lại nhanh chóng mất phương hướng, chỉ là lần này Y Hi Nhi không giống như lần đầu tiên nữa, làm cũng không biết nên thế nào để tiếp tục, mà là mạnh mẽ cưỡng hãm đẩy Vũ Văn Bác, sau đó lật người làm chủ.

Sau đại chiến 300 hiệp, hai người thở hồng hộc nằm trên giường lớn.

“Kỳ quái, ngược lại thân thể giống như không có những đau đớn vừa rồi vậy.” Y Hi Nhi nghỉ ngơi một chút, phục hồi nguyên khí, không giải thích được hỏi.

Dĩ nhiên Y Hi Nhi lần đầu tiên cảm thấy xong chuyện mà không có mệt mỏi như vậy rồi, tại cô ngậm mình trong nước biển bị đè nén lâu như vậy, chính là được thiên nhiên xoa bóp, bây giờ cô quả thật chính là Phượng Hoàng dục hỏa trọng sinh (*), cả người tràn đầy sức lực.

(*) truyền thuyết kể rằng Phượng Hoàng là loài chim bất tử, tái sinh từ đồng tro tàn. Nó tự thiêu mình trong cái tổ được xây bằng cây cỏ thơm, sau đó không chết mà được tái sinh.

“Vậy nếu muốn lại tiếp tục 300 hiệp?” Vũ Văn Bác cười hỏi.

“Hả? Không cần, em là người, anh có coi em là người không đó, đâu phải là máy móc, anh muốn một chết em à?” Y Hi Nhi thét chói tai, cô cũng không muốn ba ngày không xuống giường được, kế hoạch chạy trốn kia của cô làm sao có thể thực hiện đây?

Dĩ nhiên Vũ Văn Bác sẽ không mất nhân tính như vậy rồi, nhất là anh còn muốn một cuộc du lịch trăng mật đầy lãng mạn.

Lửa nóng ban đêm, hạ màn.

Y Hi Nhi nhận được khí oxi, từ từ bình tĩnh lại.

Dù sao cũng không nghĩ là ngay lần đầu tiên là có thể thoát được nên ngược lại Y Hi Nhi không hề nóng vội nữa. Cô đối với mỗi một kế hoạch đều có lòng tin 100%, nhưng để ngừa chuyện bất ngờ đã chuẩn bị những tám kế hoạch chạy trốn. Dù sao thì tạm thời cô cũng không vội, vì thế có chút thoải mái nhàn nhã, nếu không phải nước biển thật sự quá lạnh rồi, cô ngược lại vẫn còn muốn ở trong nước biển.

Trong thế giới biển cả, tất cả đều trở nên nhẹ nhàng và tự do như vậy, Y Hi Nhi rất yêu thích cảm giác ngoài biển khơi, chỉ là, cô không thích Vũ Văn Bác bất thành linh mạnh mẽ cướp đi không khí của mình.

Vũ Văn Bác một tay ôm lấy Y Hi Nhi cố định vào trong ngực, một tay giữ chặt đầu Y Hi Nhi, mạnh mẽ tiến tới hôn tiếp, Y Hi Nhi không đồng ý, vì vậy đủ các loại giãy giụa, nhưng giãy giụa đến cuối cùng Y Hi Nhi vẫn chịu thiệt.

Bởi vì lúc giãy giụa lãng phí rất nhiều khí oxi, không bao lâu sau Y Hi Nhi liền phát hiện có cái gì đó không đúng, Vũ Văn Bác vẫn tinh lực dồi dào mà cô đã mệt đến thở không nổi nữa rồi.

Hung hăng trợn mắt nhìn Vũ Văn Bác, ý bảo Vũ Văn Bác cho cô chút xíu khí oxi.

Vũ Văn Bác lại như Đức Phật không nhìn thấy, trực tiếp chỉ chỉ đôi môi, mỉm cười, đợi Y Hi Nhi đưa mình lên cho anh cợt nhả.

Y Hi Nhi không dám phản kháng, ngoan ngoãn hôn miệng Vũ Văn Bác một cái, sau đó chột dưng sức áp chế cổ của Vũ Văn Bác, chủ động mở to miệng từ miệng Vũ Văn Bác lấy khí oxi còn lại của Vũ Văn Bác ra.

Có điều, vậy cũng chỉ có thể đủ để khiến Y Hi Nhi buông lỏng một lát, bởi vì rất nhanh cô lại rất ảm ức rồi, đó là lần đầu tiên cô dâng mình lên cửa cho Vũ Văn Bác cợt nhả.

Lặp đi lặp lại như thế, đợi đến khi khí oxi trên lưng của Vũ Văn Bác không còn dùng được nhiều nữa, Vũ Văn Bác mới mang theo Y Hi Nhi ngoi lên mặt biển.

Y Hi Nhi cả mặt đều đỏ lên, cố gắng mở miệng thật to hít thở không khí trong sạch, hận không thể đem Vũ Văn Bác phá hủy rồi trực tiếp nuốt vào bụng cho hả giận.

Gió đêm thổi qua, Y Hi Nhi không còn kịp làm ra cái chuyện phạm tội gì đối với Vũ Văn Bác nữa, trước hết đã hắt hơi một cái.

Vũ Văn Bác nhướng mày, lên du thuyền.

Đã có người chuẩn bị xong khăn lông khô sạch sẽ và trà nóng, đầu tiên Vũ Văn Bác lau khô cho Y Hi Nhi, đưa cho cô một ly trà nóng, sau đó mới bắt đầu lau khô người mình.

“Anh có phải muốn mưu sát vợ, mới kết hôn liền muốn giết chết em rồi phải không, là em có thù oán gì với anh rồi sao?” Y Hi Nhi uống xong trà nóng, cảm thấy trên người dâng trào một cỗ khí nóng, đè xuống khí lạnh trên người, lúc này mới có hơi sức rộng to về phía Vũ Văn Bác.

Nói xong, Y Hi Nhi cảm thấy còn chưa hết giận, nghiêng răng một cái, không khách khí nữa, hung hăng cắn lên cánh tay Vũ Văn Bác, cho đến khi nhận thấy mùi máu tanh mới hài lòng nhả miệng ra.

Chân mày Vũ Văn Bác không nhíu lấy một cái, khom lưng bế ngang Y Hi Nhi lên trở về phòng tân hôn mười phần hơi thở mập mờ của bọn họ.

“Lạnh muốn chết lạnh muốn chết, nếu em cứ như vậy mà chết, nhất định sẽ ngày ngày trở lại tìm anh, tự nhiên kéo em xuống biển, nếu khí oxi không đủ thì làm thế nào? Nếu tính mạng của em hơi yếu một chút thì làm thế nào? Cứ như vậy mà rời khỏi thế gian em nhất định sẽ có oán khí.” Y Hi Nhi nhất quyết không

tha tiếp tục chửi bới lung tung, vừa mới có mấy lần cũng đã cảm giác mình sắp không thở nổi, nín thở đến nỗi phổi của cô cũng muốn nổ tung, nhiều lần cảm giác mình từ Quỷ Môn quan chạy một vòng lại một vòng.

Cục tức này làm sao có thể nuốt trôi?

Vũ Văn Bác còn rất tự tin, “Có anh ở đây sợ cái gì?” Vũ Văn Bác để Y Hi Nhi xuống, sau đó điều chỉnh nhiệt độ trong phòng cao hơn, khiến gian phòng càng thêm ấm áp.

“Dĩ nhiên sợ chứ, bị uy hiếp là em cũng không phải anh.” Y Hi Nhi bĩu môi bất mãn nói.

Mặc dù Y Hi Nhi biết anh sẽ không làm điều gì hại đến cô, nhưng vẫn một mực muốn hờn dỗi, không phát tiết không được.

“Em yên tâm, cho dù chết anh cũng sẽ cùng chết với em, không cần lo lắng một người sẽ cô đơn.” Vũ Văn Bác cười đem Y Hi Nhi ôm vào trong ngực.

“Em. . . .” Y Hi Nhi cảm thấy trong miệng Vũ Văn Bác tràn đầy yêu thương, hòa tan trong lòng cô, nhất thời nói không được cái gì, hơn nữa vốn là cô nói cũng chỉ nói lấy thôi.

Vũ Văn Bác cúi đầu một cái, ngậm chặt miệng Y Hi Nhi, nhiệt độ trong phòng gia tăng khiến Y Hi Nhi lại nhanh chóng mất phương hướng, chỉ là lần này Y Hi Nhi không giống như lần đầu tiên nữa, làm cũng không biết nên thế nào để tiếp tục, mà là mạnh mẽ cưỡng hãm đẩy Vũ Văn Bác, sau đó lật người làm chủ.

Sau đại chiến 300 hiệp, hai người thở hồng hộc nằm trên giường lớn.

“Kỳ quái, ngược lại thân thể giống như không có những đau đớn vừa rồi vậy.” Y Hi Nhi nghỉ ngơi một chút, phục hồi nguyên khí, không giải thích được hỏi.

Dĩ nhiên Y Hi Nhi lần đầu tiên cảm thấy xong chuyện mà không có mệt mỏi như vậy rồi, tại cô ngậm mình trong nước biển bị đè nén lâu như vậy, chính là được thiên nhiên xoa bóp, bây giờ cô quả thật chính là Phượng Hoàng dục hỏa trọng sinh (*), cả người tràn đầy sức lực.

(*) truyền thuyết kể rằng Phượng Hoàng là loài chim bất tử, tái sinh từ đồng tro tàn. Nó tự thiêu mình trong cái tổ được xây bằng cây cỏ thơm, sau đó không chết mà được tái sinh.

“Vậy nếu muốn lại tiếp tục 300 hiệp?” Vũ Văn Bác cười hỏi.

“Hả? Không cần, em là người, anh có coi em là người không đó, đâu phải là máy móc, anh muốn một chết em à?” Y Hi Nhi thét chói tai, cô cũng không muốn ba ngày không xuống giường được, kế hoạch chạy trốn kia của cô làm sao có thể thực hiện đây?

Dĩ nhiên Vũ Văn Bác sẽ không mất nhân tính như vậy rồi, nhất là anh còn muốn một cuộc du lịch trăng mật đầy lãng mạn.

Lửa nóng ban đêm, hạ màn.

Sáng hôm sau, lần đầu tiên Y Hi Nhi dậy thật sớm, có điều thân thể đau nhức nhẹ làm cô chẳng muốn đi chuyển, cả người gần như co rúc trong ngực Vũ Văn Bác.

Chỉ thấy Vũ Văn Bác nửa dựa nửa nằm trên ghế sa lon, còn Y Hi Nhi ngồi trên đùi Vũ Văn Bác, cơ thể dựa vào lồng ngực Vũ Văn Bác, thoải mái xem Fashion Magazine.

Vũ Văn Bác uống cà phê, cẩn thận tránh đầu nhỏ của Y Hi Nhi ra, tránh cho cà phê không cẩn thận rơi trên đầu Y Hi Nhi.

“Này, đến tột cùng chúng ta là muốn đi đâu đây?” Y Hi Nhi vô cùng buồn chán hỏi.

“Thuyền chạy đến nơi nào liền đến nơi đó, vậy em có nơi nào muốn đi không?” Vũ Văn Bác cúi đầu hỏi, ngón tay dịu dàng vén tóc trên trán của Y Hi Nhi.

“Có chứ, trước kia em có một ước mơ đó chính là đi du lịch vòng quanh thế giới, sau đó có rất nhiều nơi cực kỳ muốn đi, đáng tiếc trước kia em rất nghèo không có tiền, cho nên vẫn không thực hiện được, sau này lại gặp anh, mặc dù không dễ dàng trở nên có tiền nhưng căn bản không có tự mình tiêu tiền, không có cơ hội tiêu tiền em vẫn rất tiếc nuối.” Y Hi Nhi nghĩ tới đây liền buồn bực.

Bây giờ mặc dù cô có tiền, trong tay cũng có Vũ Văn Bác nhưng căn bản không có cơ hội phát huy năng lực tiêu tiền của cô.

“Vậy em muốn đi đâu thì sẽ đi đó, lần này chỉ có em và anh, em muốn xài tiền như thế nào thì cứ xài như thế, muốn mua gì thì mua cái đó, anh giúp em mang đồ, cứ như vậy được chứ?” Vũ Văn Bác trù mếu sờ sờ gò má mịn màng hồng hào của Y Hi Nhi, dùng giọng cưng chiều nói. (cái giọng nhà giàu)

Cho tới nay đều có thuộc hạ sắp xếp xong tất cả mọi chuyện, Y Hi Nhi đúng là không có cơ hội mình tự mình tiêu tiền, lần này, Vũ Văn Bác quyết định thỏa mãn niềm ước muốn này cho Y Hi Nhi.

Có tiền là một chuyện, nhưng tiêu tiền lại là một chuyện khác.

“Được được, em muốn đi rất nhiều nơi, tỷ như em muốn đi Maldives, Thái Lan, Hawaii, Hàn Quốc,(*). Đợi đợi đợi đợi, anh nói chúng ta đầu tiên nên đến nơi nào đây?” Y Hi Nhi vui mừng đếm đầu ngón tay, nơi nào cô cũng đều muốn đi.

(*) còn một địa danh nữa nhưng vì Tổ quốc mình đã xóa đi rồi.

“Em xem, cho dù không rời khỏi anh, em vẫn có thể có được tự do, phải không?” Vũ Văn Bác tựa cằm trên vai Y Hi Nhi, chậm rãi hỏi.

Một câu nói này, khiến Y Hi Nhi thoáng chốc trầm mặc.

Đúng vậy, tại sao muốn rời khỏi đây? Đơn giản là theo đuổi cái gì mà chính mình gọi là tự do đó, nhưng bây giờ Vũ Văn Bác nguyện ý cùng cô đi hưởng thụ không gian của cô, đây không phải là rất tốt sao? Cô không những có được tự do mà mình muốn hơn nữa còn có thể làm bất cứ chuyện gì mình muốn làm, còn có được một người chồng, đó không phải là chuyện rất tốt sao?

Nhưng hội Liệt Diễm phải làm thế nào? Tập đoàn Vũ Văn phải làm thế nào?

Cho tới nay Y Hi Nhi luôn trốn tránh vấn đề này, nhưng trong lòng vẫn rất để ý, nếu không cũng sẽ không như vậy, càng không muốn chạy trốn bằng tất cả phương pháp.

Bởi vì cô biết hội Liệt Diễm cần Vũ Văn Bác, tập đoàn Vũ Văn cần Vũ Văn Bác, còn cô cũng không phải không có Vũ Văn Bác thì sẽ không thể sống tiếp, hơn nữa việc cô muốn làm quá nhiều, với lại chỉ thích làm một chút chuyện rất bình thường là tốt rồi, nhưng hào quang trên người Vũ Văn Bác thật sự là quá lớn rồi, Vũ Văn Bác sẽ không thể bỏ xuống tất cả để đi theo cô sống cuộc sống ngày qua ngày như vậy, điểm này, có lẽ trước kia Cố Nhã Thuần cũng đã nói qua với cô, chỉ là cô vẫn không muốn thừa nhận mà thôi.

“Em không muốn làm anh khó xử.” Y Hi Nhi nói.

Đúng vậy, cô không hy vọng người ta nói Vũ Văn Bác chỉ cần mỹ nhân không cần giang sơn, Vũ Văn Bác có thể ở trước mặt cô của biểu lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ, nhưng cô lại không cho phép bất luận kẻ nào hay việc gì khiến Vũ Văn Bác trở nên bất đắc dĩ ở thế giới bên ngoài.

Được rồi, cô thừa nhận, chính mình thật vĩ đại, vì tình yêu mà bất chấp tất cả, vì tình yêu mà có thể hy sinh tình cảm cá nhân của mình.

Vốn là cô cũng muốn ích kỷ một chút, trực tiếp bắt cóc Vũ Văn Bác cho rồi, toàn bộ mọi chuyện đều không rắc rối tới cô, dù sao tiền của Vũ Văn Bác đã đủ để bọn họ sống sung sướng cả đời rồi.

Nhưng Vũ Văn Bác không phải đại diện ột mình anh, vài chục vạn người hội Liệt Diễm, còn có mấy vạn người của tập đoàn Vũ Văn ở đây đều dựa vào Vũ Văn Bác mà sinh tồn, nhiều người như vậy, nhiều gia đình như vậy, Vũ Văn Bác không thể nào cứ như vậy mà buông tay, mà cô cũng không cách nào làm như cái gì cũng không biết.

Đúng, cô chính là quá vĩ đại, nếu trời cao biết đời này cô làm chuyện vĩ đại như vậy, vậy thì xin nhờ trời cao làm một chuyện tốt hơn đó là kiếp sau cô muốn cuộc đời cô và Vũ Văn Bác hoán đổi lại, cô làm nam nhân, sự nghiệp thành công, sau đó Vũ Văn Bác sẽ thành một nữ nhân dựa vào cô, khi đó cô cũng sẽ không phải phiền não như vậy rồi.

“Em nghe này, em chưa từng làm anh khó xử, nếu trên thế giới này có chuyện khiến khổ sở thì đó chính là em không chịu ngoan ngoãn sống ở bên cạnh anh, anh chỉ muốn chúng ta ở chung một chỗ, mặc kệ ở đâu,

anh không yêu cầu em phải cùng anh ở hội Liệt Diễm hoặc là tập đoàn Vũ Văn, điều anh muốn là mặc kệ ở bất kỳ nơi đâu trên thế giới, chúng ta đều ở cùng một chỗ, mặc kệ gặp bất cứ chuyện gì, em đều có thể ở bên cạnh anh, bất cứ chuyện gì cũng không thể tách chúng ta ra.” Vũ Văn Bác thâm tình nhìn Y Hi Nhi, thanh âm mê hoặc mà lười biếng, nhưng lại làm cho người ta cảm thấy đây là những lời nói cực kỳ chân thành nhất trên thế giới.

Y Hi Nhi là một cô gái, một cô gái nghe lời nói thâm tình như thế nhất định là rất vui vẻ và hưng vinh, Y Hi Nhi cũng không ngoại lệ.

“Thật sự có thể chứ?” Y Hi Nhi xác định lại lần nữa, ánh mắt lại cứng nhắc mà hào hứng vùng dậy.

“Đương nhiên là thật, chúng ta sẽ vĩnh viễn ở chung một chỗ, cả đời này anh sẽ không buông tay em ra, không có gì có thể ngăn cản tình yêu của anh dành cho em, cho dù là bị uy hiếp đến sinh mạng.” Vũ Văn Bác nói một loại lời thề nguyện hẹn ước, trong mắt đối với người yêu có khát vọng nhiệt liệt và nhiệt huyết cổ chấp.

Y Hi Nhi đắm chìm trong không khí như vậy, không tự chủ ngẩng đầu lên, dâng tặng hương vị ngọt ngào từ chính đôi môi của mình .

Tuần trăng mật kế tiếp, Y Hi Nhi có được thời gian đẹp nhất.

Bọn họ lúc ban đêm mặc sức buông thả thân thể, dưới ánh sáng mặt trời mới mở mắt nhìn nhau, tựa sát vào nhau nhìn mặt trời mọc mặt, trời lặn sau đó dưới ánh nắng ôm hôn nhau, trong mắt của đối phương chỉ có nhau và tình yêu, ngoài ra những thứ khác trong mắt bọn họ căn bản không cách nào lưu lại.

Bốn người khác trên du thuyền giống như là đã ẩn hình, bọn họ sẽ tự xuất hiện vào thời điểm cần thiết, sau đó sẽ nhanh chóng rời đi, thậm chí có lúc Y Hi Nhi một ngày không nhìn thấy một bóng người nào, giống như trên du thuyền này chỉ có cô và Vũ Văn Bác tồn tại.

86. Chương 87

Nước Mĩ, Wall Street (phố Wall ở NewYork).

Đây là trạm cuối cùng của Y Hi Nhi và Vũ Văn Bác, sở dĩ lựa chọn nơi này chỉ có một nguyên nhân đó chính là ở Wall Street này có một khối tượng con bò đực bằng đồng đen.

Cái tượng bò đực bằng đồng đen được coi biểu tượng của Wall Street, cũng là địa điểm mà các du khách thích tới để chụp ảnh lưu niệm nhất, rất nhiều người chỉ muốn để lại hình ảnh này trong ảnh lưu niệm của mình coi đó là một dấu hiệu chứng tỏ đã từng đến nơi đây, dĩ nhiên cũng có một số ít người là thật sự thích bức tượng đực bằng đồng đen, nhưng khẳng định chắc chắn không có người nào vì rất thích ăn thịt bò nên mới tìm bò chụp ảnh chung .

Y Hi Nhi thích ăn bò, đây là chuyện tất cả mọi người đều rất khinh bỉ. Nhớ ngày đó còn chưa hiểu được cái gì là tình tình ái ái, cùng Vũ Văn Bác chơi trò “cha và con gái”. Lúc chơi, có một hồi phát bệnh muốn ăn thịt bò, còn bị Vũ Văn Bác cười nhạo tính tình cũng giống như một con bò.

Bởi vì sợ bị cháy nắng, hôm nay Y Hi Nhi cố ý mặc quần dài và áo sơ mi có ống tay áo dài, lên khuôn mặt nhỏ bé chưa bao giờ thích tô son trát phấn bây giờ cũng phá lệ bôi kem chống nắng, khiến cả khuôn mặt khít khao ngọt ngào, gương mặt không sử dụng phấn má hồng cũng đỏ ửng cùng đôi mắt đen láy thật to, vóc dáng nhỏ nhắn, tất cả điều này khiến Y Hi Nhi trong mắt những người ngoại quốc qua lại không ngớt ở Wall Street như đứa trẻ.

Bởi vì trên mặt Y Hi Nhi đầy vẻ sung sướng, cũng lây sang các du khách bên cạnh, rất nhiều người mỉm cười gật đầu hoặc là chào hỏi với cô, Y Hi Nhi cũng rất rộng rãi đáp trả mỉm cười từng cái với họ.

“Vũ Văn Bác, nhanh lên một chút nhanh lên một chút, anh mới mấy tuổi sao, làm thế nào lại đi chậm rì rì so với lão nương thế, phía trước có một nhà hàng ăn ngon siêu cấp vô địch, chúng ta nhanh đi ăn, ăn xong rồi về buổi tối còn có hoạt động rất quan trọng rất quan trọng đấy.” Y Hi Nhi gấp gấp ôm cánh tay Vũ Văn Bác, dùng sức kéo.

Chụp ảnh xong tâm tình Y Hi Nhi rất sảng khoái vui vẻ, trên mũi không khỏi ra một tầng mồ hôi hột rồi, đi du lịch mấy tháng, mặt Y Hi Nhi đã không còn trắng trẻo điểm hồng nơn nà, mà là bày ra nước da đỏ ửng khỏe mạnh, hai má giống như cánh hoa hồng thơm tho mê người, dáng vẻ trẻ con béo mập đã biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi, cho nên mặc dù trên thực tế Y Hi Nhi so với trước khi kết hôn tăng cân nhiều hơn nhưng nhìn qua trái lại càng nhỏ gầy thêm rồi, được cái cực kỳ khỏe mạnh cực kỳ săn chắc, tản ra sức quyến rũ mê người.

Đôi tay Y Hi Nhi cùng hợp lại, ôm lấy cánh tay Vũ Văn Bác, nhìn gương mặt Vũ Văn Bác không lo lắng và nhàn tản, trong lòng gấp gấp đến không chịu được.

“Yên tâm đi, chỗ đó sẽ không chạy mất, em cứ nhảy tới nhảy lui như vậy, buổi tối về khách sạn không được khóc kêu đau chân nha.” Vũ Văn Bác cưng chiều lau mồ hôi hột trên mũi Y Hi Nhi, sau đó nhéo nhẹ mũi Y Hi Nhi một cái, bước chân lại tăng nhanh hơn một chút.

Y Hi Nhi cười muốn tránh ngón tay Vũ Văn Bác ra, nhưng không được, nũng nịu trừng mắt nhìn Vũ Văn Bác một cái, cái miệng trắng nơn nà nhỏ nhắn vểnh lên, mắt húng nói: “Nhưng em muốn nhanh lên một chút để được ăn nha, mới vừa có một ông cụ người Thụy Điển tới đây du lịch nói với em thịt bò nơi đó làm ăn rất ngon, quả thật chính là mỹ vị nhân gian.”

“Xem nước miếng em đã muốn chảy ra kìa, ăn hàng vặt.” Vũ Văn Bác bắt đắc dĩ mặc cho Y Hi Nhi lôi kéo mình trên đường mạnh mẽ đi thẳng về phía trước.

“Đúng, Em thề phải làm một siêu ăn hàng vĩ đại nhất vũ trụ, như thế nào? Rất có chí khí đúng không, có phải trong ngực em có đôi núi khe nước không nhỉ.” Y Hi Nhi tự hào kiêu ngạo nói, trên mặt hiện ra tự tin rực rỡ mê người, giống như mặt trời lấp lánh.

“Từ khi nào mà trong lòng em có chí khí vậy, sao cứ nhiên anh lại không biết?” Vũ Văn Bác cố ý nghi ngờ nhìn Y Hi Nhi, bây giờ Vũ Văn Bác đã không còn là đại ca của hội Liệt Diễm, cũng không phải là chủ tịch của tập đoàn Vũ Văn nữa rồi, bây giờ anh chỉ là một người đàn ông bình thường mới kết hôn, anh muốn dùng cuộc sống đơn giản nhất của mình làm vợ yêu quý khoái hoạt vui vẻ.

Sau khi Y Hi Nhi nghe vậy, mắt húng, nhẹ nhàng vỗ một chút vào lồng ngực Vũ Văn Bác, chọc cho Vũ Văn Bác buồn cười rồi lại không dám cười, chỉ sợ làm vợ yêu quý thật sự mất hứng, tối về anh có thể gặp họa.

“Vây lòng em mang chí lớn có được không? Cấp bậc thấp hơn một chút cũng được.” Y Hi Nhi suy nghĩ một lát, mặc kệ thế nào, dù sao cô cũng có cảm giác mình rất có chí khí, về phần hình dung bằng cái gì thì chẳng sao cả, chỉ cần Vũ Văn Bác nhận định cô có chí khí là được.

“Việc này sao, để tối về anh kiểm tra thật tốt một chút xem có phải thật như vậy hay không rồi sẽ kết luận lại.” Vũ Văn Bác dùng ánh mắt mập mờ dạo một vòng trên ngực Y Hi Nhi, khoe miệng chứa đựng một nụ cười như có như không, rất có cảm giác đùa giỡn.

Y Hi Nhi thấy ánh mắt Vũ Văn Bác, phản ứng đầu tiên còn không có nghĩ đến chuyện nam nữ, chợt thấy nụ cười đùa giỡn trong mắt Vũ Văn Bác lúc này mới giật mình biết mình cứ nhiên bị Vũ Văn Bác ăn đậu hủ, mặc dù là trên ánh mắt nhưng cũng đủ làm cô cảm tức rồi.

Loại này chuyện nơi khuê phòng này trong đáy lòng Y Hi Nhi đã cởi mở đến trình độ không thể thấp hơn so với Vũ Văn Bác, nhưng mà loại ở trước mặt mọi người này, Y Hi Nhi dù sao vẫn là một cô gái truyền thống, trong lòng có chút chút gánh nặng, cho nên nhanh chóng đổi mặt.

Có điều gương mặt Y Hi Nhi vốn chính là đồ ửng ngược lại giúp che giấu ngượng ngùng của cô, chỉ có cặp mắt ẩn tình, rồi lại nổi giận trừng mắt nhìn Vũ Văn Bác một cái, tăng nhanh bước chân của mình tiếp tục đi về phía trước, không hề kéo cánh tay Vũ Văn Bác nữa.

Nơi Y Hi Nhi đến thật ra chỉ là một nhà hàng Mĩ rất bình thường mà thôi, nhưng thịt bò ở đó quả thật được làm rất có hương vị, Y Hi Nhi ăn xong một phần rồi còn chưa đủ, lại thêm một phần, ăn thật sự thỏa thích.

Giữa quá trình ăn cơm còn xảy ra một sự kiện nho nhỏ đem vào, Y Hi Nhi cũng không biết là nên cười hay là nên giận.

Ăn được một nửa, Y Hi Nhi chợt muốn uống một ly rượu, có thịt ăn ngon như vậy dĩ nhiên là phải nghĩ tới rượu, từ xưa tới nay, mặc kệ là quốc gia nào thì rượu thịt đều bị trói chung một chỗ, lúc người đã uống rượu thỏa thích sẽ muốn ăn thịt, ăn thịt vui vẻ liền muốn uống rượu, là đạo lý hiển nhiên thôi.

Nhưng, nhân viên phục vụ nói, không thể bán rượu cho Y Hi Nhi.

Tại sao? Tại vì trong phòng ăn của nhà hàng Mĩ người chưa thành niên không thể uống rượu, luật pháp cấm thương nhân bán rượu hay loại thức uống có cồn cho người chưa thành niên.

Y Hi Nhi nghe xong, lập tức lấy gương ra, nhìn qua nhìn lại một lần, bất đắc dĩ hỏi thăm một đôi tình nhân bên cạnh: “Xin chào, hai người xem thử tôi giống mấy tuổi?”

Bên cạnh của Y Hi Nhi là một đôi tình nhân tới từ nước Pháp, nhiệt tình hào phóng, trả lời rất nhanh: “Em gái mười sáu tuổi chẳng? Chúng tôi lúc mười sáu tuổi vẫn còn ở quốc gia mình đọc sách, em bây giờ đã có thể ra khỏi nước đi du lịch, đó là ba em sao? Đáng đáp hai người cũng thật giống, chỉ là em đáng yêu hơn nha.”

Nghe xong, mặt của Y Hi Nhi xụ xuống.

Người Châu Á trong mắt người phương Tây vốn được xem giống như trẻ con, cộng thêm bản thân Y Hi Nhi mang một gương mặt trẻ con, ở các nước chiều cao phái nữ phổ biến đều là 1m7 trở lên, Y Hi Nhi một mét rưỡi mấy hoàn toàn triệt để là một đứa trẻ rồi.

Vũ Văn Bác nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Y Hi Nhi xụ xuống, cười ha ha.

Đây là lần đầu tiên Y Hi Nhi bị đả kích như vậy, bởi vì lúc trước Y Hi Nhi rất ít khi uống rượu, thỉnh thoảng muốn uống rượu cũng là đang ở trong khách sạn, mà cho dù ở quán rượu cũng có thể chứng minh, nhân viên khách sạn dĩ nhiên sẽ biết Y Hi Nhi nhìn vậy nhưng thật ra là một cô gái tuổi gần 30, căn bản sẽ không có người làm khó cô.

“Cười cái gì? Có gì đáng cười?” Y Hi Nhi tức giận bắt bình trứng mắt nhìn Vũ Văn Bác một cái, khó chịu chỉ chỉ nước trái cây trên thực đơn, sau đó đem thực đơn đưa lại cho nhân viên phục vụ.

“Tốt, ngài xin chờ một chút, nước trái cây sẽ tới nhanh thôi.” Nhân viên phục vụ tao nhã lễ độ nói, sau đó lui xuống.

“Ha ha, em gái nhỏ đừng đau lòng, trước kia lúc đi học tôi cũng muốn len lén uống rượu, nhưng mỗi lần đều vấp phải trắc trở, cuối cùng vẫn là thừa dịp sau khi ba ra khỏi nhà uống trộm Whisky của ông ấy, kết quả uống xong trực tiếp say khướt trong phòng bếp, tạo ra một chuyện cười lớn âm ỉ.” Cô gái người Pháp bên cạnh thấy Y Hi Nhi hình như rất không vui, lại rất thích cái cô bé phương Đông đáng yêu này, cảm thấy thật sự giống búp bê, trong lòng có cảm giác đặc biệt thân thiết, cho nên kể ra chuyện xấu của chính mình, hi vọng Y Hi Nhi không buồn bực nữa.

Y Hi Nhi nhìn cô gái Pháp đó, miễn cưỡng nở ra nụ cười, nhưng nặn nặn cười nửa ngày cũng không nặn ra được, cuối cùng vẻ mặt vẫn đưa đám, vùi vào trong cánh tay.

Vũ Văn Bác cũng chiều nhìn Y Hi Nhi, sau đó cố mở rộng rãi nhìn đôi tình nhân đến từ Pháp kia, “Cảm ơn, dù sao tình hình cô bé nhà tôi cũng hơi bướng bỉnh một chút, đừng trách móc.”

Lúc Vũ Văn Bác nói, trong lòng đang cười thầm, đã lâu rồi không thấy vẻ mặt Y Hi Nhi đáng yêu như vậy, bỗng nhiên lại nhớ tới thời gian trước kia của hai người bọn họ, khi đó còn là quan hệ cha và con gái, mà bây giờ cô đã là cô vợ nhỏ của anh, loại cảm giác này thật rất kỳ diệu.

“Em gái nhỏ, nước trái cây của em tới rồi đây.” Nhân viên phục vụ bê đến một cốc nước trái cây lớn, vẻ mặt tươi cười nói.

Y Hi Nhi âm âm u u nhìn nhân viên phục vụ một cái, sau đó ôm lấy cốc nước trái cây, ừng ực ừng ực điên cuồng uống, nếu không uống thật nhiều nước để dập tắt ngọn lửa vô danh trong lòng, Y Hi Nhi cảm giác mình nhất định sẽ nổ tung.

Vũ Văn Bác nhìn Y Hi Nhi, không thể làm gì khác hơn là giải thích với nhân viên phục vụ: “Tâm tình cô ấy không tốt.”

“Không vấn đề gì đâu, con gái của anh thật đáng yêu, các cô bé đều sẽ có thời kỳ này, muốn uống rượu lại không thể uống, tâm tình dĩ nhiên là không vui.” Nhân viên phục vụ rất hiểu nói.

Nhân viên phục vụ nói xong, liếc mắt nhìn Y Hi Nhi, kinh ngạc phát hiện, cái cô bé phương Đông này đã một hơi uống cạn nửa cốc nước trái cây rồi, phải biết trong nhà hàng của bọn họ thức uống một cốc đều là 1000 milliliter, một hơi uống vào nhiều như vậy, khả năng hô hấp thật đúng là rất tốt nha.

Y Hi Nhi cảm giác nhân viên phục vụ sắp rời khỏi, dừng uống đồ uống lại, hét lớn một tiếng: “Đợi chút, cho tôi thêm một ly, tôi muốn dập tắt lửa.”

Nhân viên phục vụ nhìn Y Hi Nhi một chút, rồi nhìn Vũ Văn Bác, dò hỏi, đến tột cùng có nên mang thức uống cho cô bé phương Đông này không đây?

Vũ Văn Bác bắt đầu nhìn nhân viên phục vụ gật đầu một cái.

Y Hi Nhi lại cúi đầu, cố gắng ừng ực ừng ực uống thức uống, sau đó thoải mái ợ lên no nê, hài lòng vỗ vỗ cái bụng.

“Tiêu hết giận chưa?” Vũ Văn Bác sừng ái lấy khăn giấy lau thức uống nước trên khóe miệng Y Hi Nhi.

Y Hi Nhi gật đầu một cái, sau đó có rất đáng thương nhìn Vũ Văn Bác, “Dường như em rất cần vào toilet.”

“Nhanh lên một chút đi, chớ đem bụng no làm hư, đợi lát nữa nghỉ ngơi một chút rồi chúng ta trở về khách sạn.” Vũ Văn Bác dặn dò, bây giờ đã hơn bảy giờ tối, cũng không còn sớm lắm nên trở về nghỉ ngơi thôi, nhất là hôm nay Y Hi Nhi chơi cả ngày, nhất định chân rất mỏi, trở về phải giúp cô ấy xoa bóp lòng bàn chân, nếu không ngày mai không di chuyển được sẽ rất đáng thương.

Nghĩ đến Y Hi Nhi lạnh lợi đáng yêu, trên mặt Vũ Văn Bác tràn đầy hơi thở dịu dàng, hoàn toàn không có mùi xã hội đen nữa.

Mà Vũ Văn Bác như vậy càng thêm hấp dẫn người.

Có một cô gái nhiệt tình to gan ở bên đã sớm len lén nhìn Vũ Văn Bác rồi, nhưng vì ngại có một cô bé ở đó nên ngưng ngưng không trực tiếp đến gần, hiện tại Y Hi Nhi đã rời đi, đương nhiên là muốn nắm chặt cơ hội.

Y Hi Nhi nhanh chóng chạy vào toilet, thật ra thì căn bản cô không muốn đi toilet, chẳng qua là viện cớ để làm một chút xíu chuyện xấu mà thôi.

Vốn định chuẩn êm ọi chuyện thuận lợi, nhưng Y Hi Nhi nhìn thấy trong toilet có một cô gái mặc đồ khêu gợi, chợt nảy ra ý hay.

Cô gái này vừa rồi ngồi ở bàn đối diện với bàn ăn của bọn họ, nhìn lên Vũ Văn Bác không chỉ một lần, phụ nữ ngoại quốc không kín đáo giống phụ nữ trong nước, kinh ngạc cùng nhiệt tình trong mắt khiến cô nhìn không sót một cái gì, mức độ hài lòng của cô gái ngoại quốc này đối với Vũ Văn Bác đại khái đã sớm lộ hết ra ngoài rồi.

“Em gái nhỏ, em và ba em tới từ Trung Quốc sao?” Y Hi Nhi còn chưa ra tay thì cái cô gái ngoại quốc đó đã ra tay trước rồi.

“Đúng vậy, chị gái thật xinh đẹp nha.” Y Hi Nhi lập tức giả bộ thành khuôn mặt đáng yêu ngây thơ, trong mắt cực kỳ vô tội, nhìn giống một thiếu nữ, nhưng căn bản trên thực tế đã bị Vũ Văn Bác hiểu rõ là phụ nữ có chồng rồi.

“Cám ơn em, em cũng rất đáng yêu, vậy mẹ em có đi cùng không?” Cô gái ngoại quốc đó hỏi thăm, nếu như độc thân thì tốt, nếu đã kết hôn thì cũng không thể đùa giỡn được.

“Em không có mẹ, khi em sinh ra thì đã không thấy mẹ, chỉ có ba nuôi em lớn lên cho em ăn thịt mua váy cho em, nuôi dưỡng em.” Y Hi Nhi mỉm cười nói, nghĩ thầm cô không nói láo lời nào, thật sự cô không biết cha mẹ mình là ai càng thêm chưa từng thấy qua họ, Vũ Văn Bác xác thực cũng đã từng là “cha ruột” của cô, nói cô được Vũ Văn Bác nuôi cũng đâu có sai.

Từ gương toilet thấy ở chỗ Vũ Văn Bác đã có hai người đến bắt chuyện không thành công phải rời đi, Vũ Văn Bác cũng đang liên tiếp nhìn về hướng toilet, vì vậy Y Hi Nhi dứt khoát lộ đầu ra ngoài, chỉ chỉ cô gái ngoại quốc bên cạnh, sau đó chỉ chỉ toilet nhún nhún vai, bày tỏ cô cũng đang bị bắt chuyện, còn không có cách ra khỏi toilet.

“Chị gái, em vào toilet trước, chị cùng ba em nói chuyện phiếm đi, em sẽ vào hơi lâu, em sợ một mình ba rất nhàm chán, chị giúp em một chút có được không?” Y Hi Nhi làm dấu với Vũ Văn Bác xong, quay đầu lại nói với cô gái ngoại quốc đó, giọng nói mang theo sự van xin.

“Đương nhiên là được rồi, em đi nhanh lên.” Lúc cô gái ngoại quốc đó biết Vũ Văn Bác là người độc thân thì rất cao hứng, phải biết rằng Vũ Văn Bác là một người tình lý tưởng nhất nha.

Y Hi Nhi nhìn bóng lưng cô gái ngoại quốc, khoe miệng nở một nụ cười xấu xa, sau đó cúi lưng xuống lén trốn đi.

Nói giỡn, cố gắng cả nửa ngày, kết quả còn không có cơ hội đánh vào chính diện đã bị thu phục, vẫn là Y Hi Nhi cô sao? Dĩ nhiên không phải rồi, cho nên, đây chính là kế hoạch trường kì kháng chiến lợi dụng vài tháng làm Vũ Văn Bác mất cảnh giác, sau đó dễ dàng chạy trốn.

Không phải hiện tại Y Hi Nhi không thích Vũ Văn Bác nữa, cũng không phải cô cảm thấy mình có gánh nặng vướng bận, cũng không phải đột nhiên cô lại bắt đầu muốn làm ình vĩ đại hơn một chút, càng không phải vì muốn hành hạ Vũ Văn Bác.

Rất đơn giản, cực kì đơn giản, đầu óc Y Hi Nhi có bệnh!

Giống như là một người tốn thật là nhiều công sức đi học rồi thi tốt nghiệp trung học, cuối cùng vì điểm thi cách điểm thi đậu của trường đại học chuyên ngành mình thích một chút mà tùy tiện học một chuyên ngành mình không thích cũng không ghét, hao phí thời gian bốn năm rồi tốt nghiệp, mặc dù không thích nghề này, nhưng phải đổi nghề cũng rất khó khăn, vì vậy không thể làm gì khác hơn là tiếp tục công việc, giống như Y Hi Nhi hiện tại, vẫn muốn trốn đi tuy nhiên lại không có cơ hội, chỉ cần tìm được thời cơ thích hợp là sau đó làm ngay nên chuyện đáng kinh ngạc.

Tình huống của Y Hi Nhi có chút tương tự.

Lúc mới bắt đầu Y Hi Nhi thế nào cũng không nghĩ ra Vũ Văn Bác lại có thể vì mình mà phiêu bạt, bây giờ mặc dù phiêu thành nửa hắc nửa bạch xám xịt, nhưng dầu gì bọn họ cũng có thể quang minh chính đại ở cùng một chỗ. Chỉ là tư tưởng đứng nhất trong đầu cô vẫn xưa mãi không đi được, mặc dù đã gả cho Vũ Văn Bác rồi nhưng đã từng có tư tưởng nỗ lực lâu như vậy, kêu cô từ bỏ là không thể cho nên vẫn muốn tiếp tục tiến hành.

Vui vẻ chạy trốn, Y Hi Nhi cảm giác mình thật quá thông minh.

Ánh mặt trời tự do, không khí tự do, tâm tình tự do, không có Vũ Văn Bác ở bên cạnh lải nhải lảm nhảm ôm tới ôm lui, thật là nhẹ nhõm một thân.

Rẽ qua rẽ lại, Y Hi Nhi quẹo vào một con đường nhỏ ít người đi lại trong một khu phố, sau đó như một làn khói rời khỏi Wall Street phồn hoa náo nhiệt.

Y Hi Nhi vui mừng dang đôi tay ra ôm không khí trên thực tế căn bản không thể nào trong sạch một cái, trên mặt đủ các loại sung sướng.

Chỉ là, loại này sung sướng duy trì không tới một phút, Y Hi Nhi đột nhiên cảm thấy đầu mình choáng váng, chân mềm nhũn ra, thân thể nhẹ nhàng.

.

Vũ Văn Bác cau mày, nếu không phải Y Hi Nhi lại yêu cầu không được làm mặt lạnh, anh đã sớm không nể mặt rồi.

Nhìn cô gái Anh quốc Daisy trước mắt tự giới thiệu mình nói là bạn tốt của con gái anh, Vũ Văn Bác rất muốn coi như không nhìn cô ta, sau đó trực tiếp vào trong toilet đem cô “con gái” mang đi.

Thời điểm mới bắt đầu, Vũ Văn Bác luôn không tự chủ phát ra hơi thở lạnh lẽo trên người, nhất là anh không thích những nơi náo nhiệt, chỉ cần vừa có người đến gần anh hoặc đến gần Y Hi Nhi, anh lập tức làm cho người ta cảm thấy nhiệt độ chung quanh trực tiếp giảm xuống 0 độ, gương mặt thì có thể dọa chết người, nhưng cứ như vậy Y Hi Nhi không vui, cô muốn cuộc sống đơn giản của một người bình thường thôi.

Có cái người bình thường nào mà gương mặt tùy tiện lạnh xuống sẽ khiến cho người ta cảm thấy sợ đến mềm nhũn chân sao? Không có chứ gì? Nhưng Vũ Văn Bác từ nhỏ đến lớn đều ở trong máu tanh cùng bóng tối mờ mịt lẫn lộn, trên người anh tự nhiên phát tán ra đều là hơi thở tử vong, loại cảm giác như đến từ địa ngục, ngoài một vài người không bình thường ra thì người bình thường đương nhiên là không cách nào chịu đựng nổi.

Người không bình thường trước kia Y Hi Nhi cảm thấy rất nhiều, bởi vì vật hợp theo loài. Đinh Tiểu Vũ ra đời vốn đã là thân trọng, Cổ Nhã Thuần bản lãnh thì quá cường hãn rồi, một cái nhìn căm tức là có thể hù cho kẻ địch mềm nhũn ra tự nhiên cũng không phải là người bình thường. Đoan Mộc Thác, Đoan Mộc Triển, Tây Môn Dật đều rất có bản lãnh lớn lên cùng Vũ Văn Bác, càng không phải là người bình thường. Dịch Đình và Lâm Hựu Lật cũng có thể coi là nửa người bình thường, có nghề nghiệp bình thường, nhưng nội tâm lại không bình thường, thậm chí là quái dị, nhưng ra khỏi cái vòng sinh tồn luẩn quẩn đó, đột nhiên Y Hi Nhi cảm thấy người bên ngoài đều rất yếu ớt.

Vì vậy, Y Hi Nhi hết sức bắt Vũ Văn Bác phải che giấu hơi thở trên người mình, nếu không nghe lời thì căn bản đi chơi không có thú vị, nếu như đụng phải một chút người xấu, sẽ rất nhanh để lộ thân phận ra ngoài, bởi vì đều là người trong bóng tối, rất nhanh có thể ngửi thấy được mùi vị bóng tối này, mà Vũ Văn Bác mặc dù đã phiêu bạch, ai cũng biết mặc dù bây giờ chủ nhân hội Liệt Diễm trên danh nghĩa là Tây Môn Dật, đứng thứ hai là Dịch Đình, cảm giác toàn bộ lãnh đạo trên cao đều đã bị thay đổi hết, thế nhưng thật ra những người này vẫn liệu chết vì Vũ Văn Bác.

Cho nên, ám sát và đuổi giết gần như không có khả năng tránh khỏi.

Nghĩ đến an toàn, Vũ Văn Bác lựa chọn cố gắng ẩn dấu hơi thở của mình, tự nói với mình chỉ là một người bình thường mà thôi.

“Hi Nhi thật sự rất đáng yêu, đáng đáp rất giống anh, làm cho người ta vừa liếc mắt nhìn thì đã liền yêu thích không buông tay.” Daisy không cảm giác được Vũ Văn Bác không còn bình tĩnh và coi cô như không có, vẫn mỉm cười nói, hận không thể sờ sếp cả người.

“Ừ, cho nên tôi rất yêu cô ấy.” Vũ Văn Bác đợi đã có chút không kiên nhẫn, đứng lên liền muốn đến toilet xem có chuyện gì xảy ra.

“Hai người là tình yêu cha và con gái, nhưng không có mẹ đối với đứa trẻ không tốt lắm, anh có nghĩ tới nên tìm cho Hi Nhi một người mẹ tốt?” Daisy chớp lông mi dày đậm của cô, ưỡn ra dáng người kiêu ngạo, trong mắt không che giấu khát vọng cùng lửa nóng chút nào.

“Cô ấy đã có, chính là cô ấy.” Vũ Văn Bác chợt quay đầu nhìn Daisy nói, anh cảm giác được trong toilet có thể đã không còn vợ nhỏ đáng yêu của anh, cho nên theo bản năng cũng không muốn tiếp tục che giấu hơi thở hắc ám.

Cái nhìn này, lạnh lẽo mà thấu xương, giống như là từ chỗ sâu nhất địa ngục tản ra âm u, trong mắt của Vũ Văn Bác lơ đãng toát ra ánh sáng làm cho người ta không dám nhìn thẳng, Daisy mặc dù chỉ liếc mắt, đã cảm thấy sau lưng mình tê dại, lòng bàn chân bắt đầu có chút như nhũn ra, trong miệng muốn nói gì, rồi lại không nói ra khỏi miệng được.

Vũ Văn Bác cũng không đến toilet xem thử, để xuống nguyên một xấp 100 đô la, vừa xoay người rời khỏi nhà hàng này, vừa mở điện thoại di động đặc biệt nhiều chức năng, tìm kiếm Y Hi Nhi bằng hệ thống định vị vệ tinh.

Đúng vậy, mặc dù ngoài mặt Vũ Văn Bác không hề đề phòng Y Hi Nhi sẽ chợt chạy trốn nữa, nhưng vẫn sớm bí mật chuẩn bị xong tất cả, ở trên người Y Hi Nhi có cài đặt hệ thống định vị vệ tinh, mặc kệ cô chạy đến nơi nào, anh cũng có thể biết được chính xác vị trí nơi đó.

Vũ Văn Bác hiểu Y Hi Nhi rất rõ, đã từng là chuyện muốn làm, không cố gắng làm cho được thì tuyệt đối

sẽ không từ bỏ ý định, đây chính là Y Hi Nhi, cũng là điểm khiến anh yêu, trong xương cốt kia có một cổ cố chấp, mặc kệ thời gian trôi qua bao lâu, cô vẫn sẽ kiên nhẫn chờ đợi thời cơ đến. Không thể không nói bây giờ cánh cửa Y Hi Nhi đã thật sự cứng cáp rồi, đã không còn là Y Hi Nhi lúc anh mới quen nữa, khi đó cô trong sáng nhiệt liệt nhưng lại kích động thiếu kiên nhẫn.

Mặc dù không quá thích cô gái Cổ Nhã Thuần, nhưng trên thực tế chứng minh Cổ Nhã Thuần đã tôi luyện Y Hi Nhi càng ngày càng sắc sảo.

Cũng bởi vì Y Hi Nhi mạnh mẽ rồi lại kín đáo không biểu lộ gì, lợi dụng sự khờ dại của mình thật làm lá chắn bảo vệ tốt nhất, nói thẳng ra thì chính là giả heo xơi tái cạp già, hiệu quả lại thật rất tốt, nếu như hôm nay không phải là Vũ Văn Bác anh, rất có thể thật sự không cách nào nắm bắt Y Hi Nhi trong tay nữa.

Cho dù là Lam Lăng Thiên, muốn đối kháng với Y Hi Nhi chỉ sợ cũng không đơn giản, vì Vũ Văn Bác hiểu rõ Y Hi Nhi nhưng Lam Lăng Thiên lại không hề hiểu Y Hi Nhi.

Vũ Văn Bác vừa lúng túng, vừa đi theo hướng của Y Hi Nhi, cũng không gấp gáp, nếu Y Hi Nhi muốn vui vẻ chơi một chút, người chồng là anh cũng không thể phá hủy hứng thú của vợ mình, chỉ cần đến thời điểm cuối cùng xuất hiện là được rồi, còn Y Hi Nhi cao hứng chơi đùa thì liền giúp cô chơi.

Vũ Văn Bác không nóng không vội đi theo chỉ dẫn của hệ thống vệ tinh, trong lòng nhớ tới hình ảnh Y Hi Nhi lúc mới quen, khi đó anh chưa hiểu được lòng mình, càng không hiểu được tình yêu.

Khi đó anh ngoài ý muốn đối diện với ánh mắt của Y Hi Nhi, một đôi mắt làm anh cảm thấy cả thế giới chỉ còn lại là ánh mắt đen láy ám áp. Một ngày trước, chính là đôi mắt này khiến anh trúng đạn!

Lúc ấy, nhớ tới chuyện này, Vũ Văn Bác cảm thấy đây là một việc sỉ nhục, nhìn về phía cô gái nhỏ đang sờ loạn khắp nơi trên người anh ánh mắt sâu mảy phần, “Câm miệng!”

Lúc ấy trong đêm tối, khuôn mặt của Vũ Văn Bác dơ dáy bẩn thỉu không chịu nổi, không nhìn ra bộ dáng thế nào, nhưng đôi mắt như chim ưng của anh đang bùng lên một ngọn lửa khát máu. Khi đó, Vũ Văn Bác không chút nào thương hoa tiếc ngọc, có lửa giận thì sẽ phun trào hết ra, căn bản không có khách khí, nhưng anh thật không ngờ Y Hi Nhi cư nhiên lại phản ứng như vậy.

Y Hi Nhi bị hù sợ, nuốt mạnh một ngụm nước miếng, nhưng vì mạng nhỏ cô vẫn cố gắng tiếp.

“Câm miệng câm miệng! Tôi ngậm miệng! Nhưng anh đừng giết người diệt khẩu, nói thế nào chúng ta cũng là những người cùng lặn đạn, mặc dù bây giờ tôi còn chưa phải người chung phòng bệnh với anh, nhưng rất nhanh sẽ thế, anh xem tôi đã rất xui xẻo, rơi vào trong biển ngấm đến đầu óc bị hư, mắc bệnh tâm thần phân liệt đã đủ đáng thương rồi, bây giờ còn một thân một mình không có đồng nào, anh.”

Lúc ấy trong lòng Vũ Văn Bác có một loại cảm giác rất kỳ lạ, đây là lần đầu tiên có người dám can đảm nói nhảm trong lúc anh đang nổi giận đã thế còn nói nhiều như vậy, hơn nữa anh lại không chán ghét, lúc đó nhìn Y Hi Nhi nhỏ nhắn, trong lòng Vũ Văn Bác đột nhiên cảm thấy có một góc nào đó của tường rào bắt đầu sụp đổ rồi.

Vũ Văn Bác nghĩ đến khuôn mặt nhỏ nhắn Y Hi Nhi, khóe miệng hơi cong lên. Khi đó, ánh mắt của Y Hi Nhi thật to chớp chớp rực rỡ chói lóa, làm người ta cảm thấy thế giới không hề nữa lạnh lẽo, anh cũng không cảm thấy cô độc nữa.

Gặp mặt lại một lần nữa, Vũ Văn Bác không ngờ lại thật mất hứng, lúc ấy anh không khỏe, không cách nào nhúc nhích nên té trên mặt đất, nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, nho nhỏ mềm mại, mang theo tâm tình thấp thỏm lo lắng vào phòng, Y Hi Nhi nhìn căn phòng hai vòng, trên mặt có chút ngây ngốc .

“Không phải đâu, có việc gì kỳ quái sao?” Để khay xuống, Y Hi Nhi ngồi trên giường rộng rãi, nghi hoặc không thôi, người đâu? Tại sao không nhìn thấy người? Lúc ấy Vũ Văn Bác cảm thấy cô gái điên loạn này thật sự quá ngốc, anh nằm trên sàn nhà, chẳng lẽ không nhìn thấy sao? Thật là cô gái ngốc.

Nhưng khi đó Vũ Văn Bác cảm thấy cô gái này nhất định không đơn giản, thật khéo trùng hợp thời gian địa điểm, cư nhiên mỗi một lần chạm mặt đều lý kỳ như vậy, xem ra, anh phải mau giao cho Tây Môn Dật điều tra rõ lai lịch của cô gái này, nghĩ tới đây, tiếng Vũ Văn Bác âm u lạnh lẽo vang lên: “Đứng lên cho ta!”

Tiếng Vũ Văn Bác giống như từ dưới mặt đất truyền tới, dọa Y Hi Nhi giật mình, “Vào” một cái, chui vào trong mền, ôm bắp đùi, chưa tỉnh hồn nhìn phía trước, trên biển một ngày còn không chết được, còn có chuyện gì không thể xảy ra trên người của cô đây?

Trong mắt Vũ Văn Bác lóe ra một cỗ lửa giận không cách nào ngăn chặn được, hàm răng cắn lộn cộp vang dội, giống như sư tử bị chọc giận, nhìn cô gái ngồi trên giường anh, hận không thể đem cô một phát giải quyết.

Làm một người thích sạch sẽ, giường của mình bị người khác đụng, đây quả thực là chuyện làm người ta phát điên, huống chi còn là một phụ nữ, đáng chết! Nhưng ý nghĩ này đi qua, Vũ Văn Bác căn bản không thật sự muốn đem cái cô gái này ngốc bần chết, mà vẫn để mặc cô, muốn xem xem đến tột cùng cô sẽ làm ra cái chuyện gì mà anh không nghĩ tới.

Vào thời điểm đó, chắc hẳn anh cũng không biết mình bắt tri bắt giác bắt đầu chú ý Y Hi Nhi rồi.

Thật tốt, không có bỏ qua cô.

Vũ Văn Bác cười liếc mắt nhìn chiếc nhẫn kim cương trên ngón tay, đó là chiếc nhẫn đại diện cho tình yêu vĩnh hằng của họ. Mặc dù Y Hi Nhi không thích trên mang đồ trên tay nên nhẫn cưới căn bản không hề mang ở tay nhưng Vũ Văn Bác lại thời thời khắc khắc đều mang, ngay cả lúc tắm cũng không bỏ xuống.

Chợt, Vũ Văn Bác thấy chỉ dẫn vị trí nhấp nháy một chút.

Nhíu mày đẹp lại, đôi mắt đen của Vũ Văn Bác nheo lại tỏa ra ánh sáng sắc nhọn, dưới lòng bàn chân cũng tăng tốc.

“Lập tức tìm vị trí của phu nhân, phục tùng mệnh lệnh bảo vệ cô ấy thật tốt” Vũ Văn Bác gọi đến một số, lời nói lạnh lẽo truyền ra, rất nhanh nhìn lại điện thoại, tin tức chỉ dẫn phía trên đã như có như không rồi, anh nhất định phải bằng thời gian nhanh nhất đến bên cạnh Y Hi Nhi, mặc kệ là do nguyên nhân gì, lần này anh sẽ không buông tay cái cô gái luôn làm anh lo lắng này nữa.

Lời nói phân hai bên nói. (không hiểu)

Cùng lúc đó Y Hi Nhi đang trong Xuân Thu Đại Mộng của cô, ngáy to mà ngủ, cùng Vũ Văn Bác đang khấn trương rõ ràng đối lập.

Nhìn cô gái bên cạnh mơ mơ màng màng mà ngủ, Lâm Hựu Lập không vui đưa tay捏 gò má của Y Hi Nhi một cái, tốc độ của tay lại tăng nhanh hơn, cô phải mau thức thiết vị định vị trên người Y Hi Nhi xuống, nếu không Vũ Văn Bác sẽ nhanh chóng tìm được.

Đúng vậy, Lâm Hựu Lập xuất hiện tại Wall Street rồi.

Tây Môn Dật dùng mọi cách truy tìm khiến cô nhanh chóng không cách nào tiếp tục ẩn thân ở Hạ Môn nữa, mạo hiểm liều mạng tìm đến Cố Nhã Thuần, nhận được một chút trợ giúp, Lâm Hựu Lập nghĩ tới chỗ an toàn nhất không phải bất kỳ một cái góc nào trên thế giới mà là bên người Vũ Văn Bác, bởi vì Tây Môn Dật sẽ đề phòng bất luận kẻ nào bao gồm cả mình, nhưng duy nhất lại không đề phòng một người đó chính là Vũ Văn Bác, cho nên cô đi dọc theo đường đi của Vũ Văn Bác.

Mà lý do bắt cóc Y Hi Nhi, là vì lợi thế duy nhất còn lại của cô rồi.

87. Chương 88

Trên người Lâm Hựu Lập là váy dài đơn giản màu trắng rộng thùng thình, đứng bên cạnh cửa sổ, không biết đang nhìn cái gì hay là đang suy nghĩ gì, sau khi cô mang Y Hi Nhi đang bất tỉnh về khách sạn mình ở tạm thời, đối với chuyện cô cần làm kế tiếp càng gần thêm một bước.

Nhìn Y Hi Nhi nằm ngủ, Lâm Hựu Lập hít một hơi thật sâu, hôm nay làm cũng đã làm, vậy thì thông dong một chút đi, chỉ hy vọng cái người đàn ông mù đó có thể chết sớm một chút.

“Này, chớ giả bộ, nếu không tôi sẽ vẽ con rùa lên mặt cô rồi chụp hình lại lưu niệm.” Lần nữa Lâm Hựu Lập nhìn Y Hi Nhi nằm trên giường giả chết một cái, không nhịn được nói.

Bên trong căn phòng đơn sơ chỉ có một chiếc giường đơn không lớn, ở góc phòng có một cái va li hành lý. Căn phòng này trang hoàng rất đơn giản, tường trắng, có một cái cửa sổ không lớn hơn nữa còn là cửa sổ trên hành lang chứ không phải cửa sổ trên tường bao, bởi vì đã lâu không thấy ánh sáng mặt trời nên cảm giác căn phòng có chút ươn ướt.

Y Hi Nhi chớp chớp lông mi, còn buồn ngủ mà mở mắt, sau đó lười biếng dựa vào vách tường, nhìn xéo Lâm Hựu Lật, hình như cũng không hề bất ngờ.

Hôm nay tâm Y Hi Nhi cảnh giác cả mười phần, lúc Lâm Hựu Lật đến gần cũng đã phát hiện, dĩ nhiên cũng phát hiện sự không thích hợp trong không khí, mặc dù rất nhỏ nhưng không chạy khỏi mũi Y Hi Nhi. Tất cả mọi người đều cho rằng Lâm Hựu Lật chỉ am hiểu về chuyên khoa não và ngoại thần kinh, trên thực tế Lâm Hựu Lật nghiên cứu Trung y so với khoa não và ngoại thần kinh cũng không ít hơn, mặc dù cô lớn lên ở Los Angeles nhưng trong xương tủy vẫn là người Trung Hoa, hơn nữa cũng rất thích Trung y. Ngay từ lúc Y Hi Nhi ở hội Liệt Diễm cũng đã phát hiện Lâm Hựu Lật đối với Trung y rất có trình độ, cộng thêm Lâm Hựu Lật luôn cố ý giấu giếm, càng thêm kết luận Lâm Hựu Lật là tự giấu tài.

Nhưng thật đúng là Y Hi Nhi không nghĩ tới có một ngày Lâm Hựu Lật sẽ đem ngón nghề này dùng trên người mình. truyện chỉ được post ở diễn đàn Lê Quý Đôn Khi cô cảm thấy có cái gì đó không đúng thì đã thấy khó thở, cho nên căn bản không có hít thứ thuốc làm người ta hôn mê vào, chỉ là cô thật là không ngờ Lâm Hựu Lật lại kết hợp khiến thuốc tụy tiến vào cơ thể con người từ đường hô hấp nhưng cũng có thể đi qua da, vì vậy Y Hi Nhi ít nhiều gì vẫn cảm thấy thân thể như nhũn ra.

Khi đã xác định Lâm Hựu Lật không có ác ý, Y Hi Nhi yên lòng ngủ quên mất, dù sao với năng lực cá nhân của cô bị Vũ Văn Bác tìm được chỉ là chuyện sớm muộn thôi, đột nhiên cô muốn chơi một phen thật đã, vậy nên liền thuận theo ý Lâm Hựu Lật.

Nhìn Lâm Hựu Lật như đang nghĩ gì, toàn thân là một loại hơi thở âm âm u u làm người ta thấy không thoải mái, cười cười, Y Hi Nhi đột nhiên nhào qua phía Lâm Hựu Lật.

Mắt Lâm Hựu Lật không biểu cảm tránh ra, nhẹ nhàng né sang một bên, thuận thế đỡ luôn cái người nhu nhược Y Hi Nhi thật tốt.

“Này, làm gì vô tình như vậy, đầu gì cũng có chút muốn cải cách tình hữu nghị thôi.” Y Hi Nhi nhạo báng nói, mặc dù trên mặt không tỏ ra vẻ gì, nhưng trong lòng đã sinh ra nghi ngờ.

Tại sao Lâm Hựu Lật lại bỗng nhiên xuất hiện, hơn nữa còn lựa chọn bắt cóc mình đây? Cô cũng không cho là Lâm Hựu Lật vì quá nhàm chán mà phải hốt hoảng, muốn chơi một chút chuyện kích thích, cô cũng không quên Lâm Hựu Lật thật ra thì rất muốn tránh xa hội Liệt Diễm, nhất là Vũ Văn Bác, hai lần bị bắt đến hội Liệt Diễm để tiến hành trị liệu cho cô đã bị sợ đến tránh không kịp rồi, đâu có lý nào lại tự dâng mình tới cửa.

Lâm Hựu Lật mím môi, nhìn Y Hi Nhi, không nói câu nào.

Y Hi Nhi cố ý không phát hiện, tự mình nhìn hoàn cảnh chung quanh một chút, trong miệng có tiếng chặc chặc nói: “Cô hồ đồ không phải quá một lần đi, gặp rủi ro cũng xem như phổ biến đi, cô cũng là bác sĩ thiên tài đi, xem xem cô hiện tại kìa, quả thật chính là tên ăn xin.”

Đến tốt cùng là cái dạng nguyên nhân gì khiến Lâm Hựu Lật biến thành bộ dạng này đây? Không phải cô nên thật tốt mà ở Los Angeles nghiên cứu y học cô sao? Lúc này mới mấy tháng không thấy liền xảy ra thay đổi nghiêng trời lệch đất, Lâm Hựu Lật mặc dù tính tình lạnh nhạt nhưng sẽ không đến mức có loại vẻ mặt này chứ?

Chẳng lẽ là có chuyện gì xảy ra sao? Lúc này đã bao lâu? Khi cô đắm chìm trong tình yêu ngọt ngào quả thật đã bỏ quên các bằng hữu rồi, nghĩ tới đây, Y Hi Nhi tự cho mình một cái tát.

Lâm Hựu Lật cứ lạnh nhạt nhìn Y Hi Nhi như vậy, trong mắt lại tiết lộ ra một chút hoảng hốt chán nản.

“Nói đi, là phiền toái gì, muốn tôi làm gì?” Y Hi Nhi bất đắc dĩ ngửa ra sau, “A!” Bởi vì giường quá nhỏ nên cái ót của Y Hi Nhi đập vào vách tường, đau đến làm cô kêu một lên tiếng, không dám nằm xuống, vội vàng vàng ngồi dậy.

”Tôi muốn có một thân phận hoàn toàn mới, không có người nào biết tôi cũng không tìm được tôi. Lâm Hựu Lật không chút do dự nói.

“Gi?” Y Hi Nhi ngạc nhiên kêu lên.

“Không đúng, lời này của cô có ý gì? Tại sao tôi nghe không có rõ, đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì, phải dùng chính năng lực của cô làm chứ? Còn phải nhờ tôi giúp cô?” Y Hi Nhi không dám tin, cuối cùng Lâm Hựu Lật gặp phải phiền phức gì, ngàn dặm xa xôi đến đây bắt cóc cô là vì cái chuyện gì.

“Chuyện gì thì không cần cô trông nom, cô đồng ý giúp tôi là được rồi.” Lâm Hựu Lật chán chường nói, trong lòng cũng đã buông lỏng xuống, có vẻ có chút mệt mỏi, bởi vì cô biết Y Hi Nhi nhất định sẽ giúp cô.

“Đương nhiên là tôi muốn trông nom, cô cũng là bạn tốt của tôi, làm sao tôi có thể để mặc cô không trông nom không để ý đây, rốt cuộc là cô đã gặp phải chuyện gì? Chẳng lẽ còn có chuyện khiến cô không có cách giải quyết sao?” Y Hi Nhi cảm thấy chuyện này thật sự không phải chuyện đùa, không hỏi ra nguyên cô không yên lòng.

Lâm Hựu Lật nhắm mắt lại, tỏ vẻ có chút khổ sở, nghĩ đến thời gian đã từng bị giam lỏng, trong lòng không khỏi co rút đau đớn một chút, gương mặt của Tây Môn Dật quanh quẩn trong đầu, nghĩ đến Tây Môn Dật, Lâm Hựu Lật chợt mở mắt, ánh mắt kiên định mà quyết liệt.

Nhìn thần thái và hơi thở Lâm Hựu Lật lập tức thay đổi, Y Hi Nhi có chút không nhẫn tâm, nhìn Lâm Hựu Lật ngơ ngác lập tức không biết nên nói gì nữa, nên an ủi Lâm Hựu Lật một cái sao? Có lẽ, thứ Lâm Hựu Lật cần không phải là an ủi của cô?

Y Hi Nhi bất đắc dĩ thở dài.

Đang lúc Y Hi Nhi cảm thấy Lâm Hựu Lật không muốn nói gì, Lâm Hựu Lật lại nhẹ nhàng mở miệng nói: “Tôi có sự khó xử của tôi cũng không cách nào nói ra lý do, nếu như cô thật xem tôi là bằng hữu, thì bây giờ giúp tôi đi.” Vì để thoát khỏi người đàn ông kia, lần đầu tiên Lâm Hựu Lật nhờ cậy người khác, cũng có vẻ hiện ra một chút mùi vị khi nhận ân huệ rồi.

“Cô. Thôi, cô không muốn nói tôi cũng không ép cô, chỉ là cô phải nhớ nếu như lúc nào cô muốn nói thì nhất định phải cho tôi biết, chúng ta là bằng hữu nên tôi nhất định sẽ giúp cô.” Y Hi Nhi chỉ có thể nói như vậy, bởi vì cô thật sự không dám bức bách Lâm Hựu Lật nói thêm gì nữa, thấy ánh mắt Lâm Hựu Lật như vậy, Y Hi Nhi đột nhiên cảm thấy Lâm Hựu Lật quá yếu ớt tuy nhiên lại giả trang chính mình thành kiên cường như vậy, chính vì như vậy, ngược lại càng khiến Y Hi Nhi cảm thấy có một loại rung động trước nay chưa từng có.

“Cám ơn!” Lâm Hựu Lật chân thành nói, không nghĩ tới ở thời khắc cô nguy nan nhất lại là do cái cô nàng ngốc này giúp đỡ cô. Ban đầu chính vì Y Hi Nhi cô mới bị cuốn vào vòng xoáy của hội Liệt Diễm, nhưng cũng là Y Hi Nhi cho cô lá chắn bảo vệ.

“Tôi không thể hiểu, tại sao cô lại dùng biện pháp này, Vũ Văn Bác sẽ rất nhanh tìm đến, đến lúc đó làm sao cô ăn nói? uống chỉ chuyện này còn phải nhờ anh ấy ra mặt.” Y Hi Nhi không rõ chân tướng hỏi, Lâm Hựu Lật cũng không phải là một người mơ hồ, ngược lại, Lâm Hựu Lật rất sáng suốt tỉnh táo, làm việc rất cẩn thận tỉ mỉ, cuối vì sao cô ấy lại làm như vậy?

“Chuyện này chỉ có thể là cô làm, không thể để cho Vũ Văn Bác biết.” Lâm Hựu Lật kiên quyết nói.

Lâm Hựu Lật không phải không tin vào năng lực của Vũ Văn Bác mà là quan hệ của Vũ Văn Bác và Tây Môn Dật khiến cô chùn bước. Nếu Vũ Văn Bác biết, mặc kệ có nguyên nhân gì, Vũ Văn Bác nhất định sẽ không thể giữ bí mật mà lựa chọn Tây Môn Dật, đến lúc đó chỉ sợ căn bản cô không có cách nào thoát khỏi sự giam cầm của Tây Môn Dật.

“Cô đang sợ cái gì? Tây Môn Dật sao?” Y Hi Nhi suy đoán hỏi.

Lúc còn ở Singapore cũng đã cảm thấy Tây Môn Dật có tình cảm với Lâm Hựu Lật, có điều Tây Môn Dật luôn luôn tao nhã lễ độ, mặc dù bụng dạ đen tối nhưng đối với phụ nữ trước giờ đều rất lịch lãm, Lâm Hựu Lật mặc dù vẫn luôn trốn Tây Môn Dật nhưng chắc sẽ không sợ hãi đến mức biến thành bộ dạng này, càng không thể nào làm cô gái kiêu ngạo như Lâm Hựu Lật chọn cách biến mất.

Vui lòng không mang truyện đi bất kỳ đâu

Nhất định là trong thời gian cô không để ý đã xảy ra chuyện gì đó, còn Tây Môn Dật, xem ra Tây Môn Dật cũng không đơn giản, lại càng không giống như biểu hiện bên ngoài của anh ta, Tây Môn Dật vẫn luôn là người cô không thể nhìn thấu.

Sắc mặt của Lâm Hựu Lật có chút âm u, tuy chỉ trong nháy mắt nhưng nó lại bị Y Hi Nhi thu vào trong mắt, nghi ngờ trong lòng cũng sáng tỏ hơn rồi. Xem ra, nguyên nhân chuyện này chủ yếu là do Tây Môn Dật rồi, mặc dù cô vẫn không rõ đến tột cùng là chuyện gì xảy ra.

“Tôi sẽ giúp cô, nhưng cô phải cho tôi thời gian.” Y Hi Nhi gật đầu đồng ý, đưa tay nắm chặt hai tay của Lâm Hựu Lật, ngón tay Lâm Hựu Lật rất dài cực kỳ thanh mảnh, nhưng lại không có nhiệt độ gì.

“Tốt, cô mang theo cái này, khi thời cơ thích hợp tôi sẽ tới tìm cô, cô nhớ phải cẩn thận.” Lâm Hựu Lật cũng không ép Y Hi Nhi vội vã, nếu lựa chọn Y Hi Nhi thì phải tin tưởng cô ấy, mặc dù bình thường Y Hi Nhi không đáng tin cậy nhưng vào thời điểm mấu chốt rất có tác dụng, điểm này Lâm Hựu Lật biết rất rõ.

Y Hi Nhi nhìn chiếc lắc tay trong tay một chút, đó là một chuỗi ngọc U Linh, ngọc U Linh được xem là thạch anh rất huyền ảo, nó thuộc loại thạch anh đặc biệt, quá trình phát triển của loại thạch anh này cũng rất đặc biệt, màu sắc có màu bùn núi lửa bọc lấy vật chất, bên trong trong suốt, hiện lên sương mù, đồng cỏ và nguồn nước, có vòng nước xoáy thậm chí giống như Kim Tự Tháp, màu sắc bao bọc lấy vật bên trong vì vậy loại thạch anh này được gọi là thạch anh U Linh.

Mà một chuỗi trong tay Y Hi Nhi đang cầm này không thể nghi ngờ chính là thạch anh U Linh cao cấp nhất, bên trong chứa vật sắp hàng cách nhau một tầng, hình dáng mỗi tầng thường hiện ra hình tam giác hình dáng có chút tương tự Kim Tự Tháp, mặc dù Y Hi Nhi không hiểu chút gì về ngọc thạch nhưng cũng biết đây là vật có giá trị xa xỉ.

“Nơi này là chuỗi khách sạn trẻ toàn cầu, ra cửa đi thẳng quẹo phải chừng một trăm mét có một cái ngân hàng, cô hãy rút hai trăm vạn(*) Đô-la ra, tôi sẽ cải trang thành công nhân làm vệ sinh để nhận tiền.” Lâm Hựu Lật nhanh chóng nói xong, bên kia đã mở túi du lịch lấy quần áo công nhân làm vệ sinh ra.

(*) 1 vạn = 10000VND

Lúc Lâm Hựu Lật mở túi du lịch ra, không khỏi phải kinh ngạc, bên trong túi du lịch đều là một số đồ dùng và y phục công nhân làm vệ sinh, còn có y phục hip-hop rộng thùng thình, mũ lưỡi trai, còn có trang phục “Sắc bén ca” (có thể hiểu là có vật nhọn dính trên quần áo đó), xem ra, Lâm Hựu Lật thật sự rất cẩn thận, ra ngoài chưa bao giờ dùng bộ mặt thật để xuất hiện, đại khái bị Tây Môn Dật ép cũng không ít.

“Tôi chỉ muốn nói một câu, mặc dù cô không thích nghe, nhưng Tây Môn Dật thật ra cũng là một người không tệ lắm.” Y Hi Nhi không nhịn được nói.

Lâm Hựu Lật nghe được tên tuổi Tây Môn Dật thân thể rõ ràng ngẩn ra, có điều lại lại làm bộ như không nghe thấy, tiếp tục hóa trang trên mặt.

”Tôi

Không thừa nhận anh ta là một người điên, một mặt là Thượng tá quốc dân đảng uy nghiêm không vụ lợi, mặt khác cũng là lãnh đạo xã hội đen giàu có khát máu, nhưng nói đến bản chất, anh ta cũng không. . . .” Y Hi Nhi nhớ tới Tây Môn Dật, muốn nói gì đó, hi vọng có thể đem cảm giác của mình nói cho Lâm Hựu Lật nghe.

“Cô đừng nói nữa, tôi không trách cũng không hận anh ta, anh ta là dạng người gì tôi không muốn quản cũng không muốn xen vào, tôi chỉ là sợ không tốt gặp phải anh ta mà thôi, hiện tại tôi chỉ muốn trở lại cuộc sống đơn thuần trước kia, tôi biết chỉ có cô mới hiểu nổi tôi.” Lâm Hựu Lật cắt đứt lời nói của Y Hi Nhi, tỉnh táo nói.

Y Hi Nhi há hốc mồm, cuối cùng cũng không nói gì.

Đúng vậy, Tây Môn Dật và Vũ Văn Bác không giống nhau. Vũ Văn Bác từ nhỏ đã mò mẫm lẫn lộn trong bóng tối, trong thế giới của Vũ Văn Bác không có ánh sáng, cũng bởi vì như thế, Vũ Văn Bác so với người

khác càng thêm khát vọng sự ấm áp và ánh mặt trời, cho nên khi gặp được cô giống như bắt được thuyền trong biển rộng lớn không bao giờ chịu buông tay nữa.

Y Hi Nhi hiểu rất rõ, Vũ Văn Bác có thể vì cô buông xuôi tất cả, nhưng cái này không thể hiện rằng Tây Môn Dật cũng có thể làm được.

Vũ Văn Bác thật ra rất là ích kỷ, anh chỉ muốn mình tốt là được rồi, người ta như thế nào đều không liên quan tới anh, anh chỉ quan tâm người mà anh nên quan tâm, những người còn lại trong mắt Vũ Văn Bác chỉ là con kiến hôi mà thôi, cho dù là có bị hy sinh anh cũng không nháy mắt một cái, mà điểm này đã làm cô càng thêm gần Vũ Văn Bác .

Nhưng Tây Môn Dật thì khác, Tây Môn Dật có lý tưởng có khát vọng, từ rất sớm Y Hi Nhi đã biết rồi, nếu như nhất định phải hình dung Vũ Văn Bác và Tây Môn Dật lời thì Vũ Văn Bác là người trí dũng kiệt xuất còn Tây Môn Dật là một người có thể thống lĩnh cả thế giới.

Vũ Văn Bác là ích kỷ, hẹp hòi, chỉ yêu một duy nhất người.

Nhưng Tây Môn Dật là yêu cả nhân loại, hào phóng, Tây Môn Dật là yêu cả quốc gia thậm chí là toàn bộ thế giới.

Ở trong đế quốc của bóng tối, không thể nghi ngờ Tây Môn Dật rằng Tây Môn Dật càng có tư cách trở thành một vị vua, bởi vì Tây Môn Dật tàn nhẫn kiên quyết, có thể bỏ xuống được tất cả, bao gồm danh dự cùng quyền lực. Hôm nay, người duy nhất khiến Tây Môn Dật tàn nhẫn kiên quyết lại không an tâm được, chính là Lâm Hựu Lật.

Rất dễ nhận thấy, ban đầu Lâm Hựu Lật, cô cùng với Cố Nhã Thuần là giống nhau, cô ấy không có cách nào tiếp nhận thế giới của Tây Môn Dật, cho nên trốn tránh.

Y Hi Nhi biết, mình rất ích kỷ nên cuối cùng mới lựa chọn mở rộng nội tâm mình và cùng Vũ Văn Bác ở chung một chỗ, Cố Nhã Thuần mặc dù mạnh mẽ nhưng cũng là người hào hiệp không kiềm chế được bản thân, mà điểm giống nhau của họ chính là không từ bỏ được, họ cũng rất ích kỷ hi vọng mình và người yêu hạnh phúc, Y Hi Nhi vì hạnh phúc của mình, Cố Nhã Thuần vì cô cùng với vinh nhục của cả gia tộc, hai người bọn họ tự hiểu nên thỏa hiệp, nhưng Lâm Hựu Lật khác họ.

Lâm Hựu Lật cố chấp mà quật cường, lại tỉnh táo làm cho người khác hít thở không thông, kiêu ngạo làm cho người khác run rẩy, chuyện Lâm Hựu Lật đã không muốn làm thì dù có là ai cũng không cách nào ép buộc cô ấy làm được, cho dù dùng cả trái tim của mình cũng không được.

Hết thấy tất cả, trong mắt Y Hi Nhi đã nhìn rõ, nhưng không thể nói ra ngoài, chỉ có thể than thở một câu rằng số phận trêu người.

truyện chỉ được post ở diễn đàn Lê Quý Đôn

Lấy tiền giao cho Lâm Hựu Lật, Y Hi Nhi tiếp tục một mình đi dạo trên đường.

Nhìn hoa cỏ chung quanh với rồi nhìn bầu trời đầy sao, hương thơm của hoa lan càng nổi bật trong đêm tịch mịch, nhìn bầu trời sâu thẳm mênh mông, Y Hi Nhi nhắm mắt lại, cố gắng hít thở không khí trong sạch.

Ấm áp, đến trước mặt.

Y Hi Nhi không mở mắt ra, trực tiếp nhào vào một bộ ngực ấm áp.

Vũ Văn Bác ôm thật chặt thân thể mềm mại của Y Hi Nhi, thật sự muốn đem Y Hi Nhi nhập vào thân thể mình, rất lâu sau, Vũ Văn Bác tựa cằm trên bờ vai Y Hi Nhi, thở ra một hơi thật dài.

Mặc dù biết Y Hi Nhi sẽ về bên cạnh anh, nhưng cảm giác mất đi tin tức khiến Vũ Văn Bác rất lo lắng đề phòng, không dám phớt lờ, lòng mãi thấp thỏm cho đến khi cơ thể ấm áp kia nhào vào ngực, trong tích tắc đó mới có thể yên tâm.

Chỉ khi có Y Hi Nhi bên người mới có thể khiến anh cảm thấy ấm áp.

Thế nhưng cái cô nàng bé nhỏ này lại lặp đi lặp lại nhiều lần làm anh rất lo lắng sợ hãi, nghĩ đến chỗ này, Vũ Văn Bác bắt đầu há miệng ra, cắn bả vai Y Hi Nhi.

Y Hi Nhi bị đau, thân thể co lại một chút, muốn tránh ra, nhưng không nghĩ đến Vũ Văn Bác vậy mà dùng lực cản bả vai cô càng lúc càng mạnh cũng không chịu thả ra, lực ở tay cũng tăng thêm làm Y Hi Nhi không giãy giụa được.

“Đau đau đau đau, em đau muốn chết á.” Y Hi Nhi cảm giác nhất định mình đã chảy máu, nhưng hình như Vũ Văn Bác còn cản chưa đủ, không nhận được lớn tiếng la lên.

“Đau là tốt rồi, bây giờ em đau còn không bằng một phần vạn đau trong lòng anh, phải để cho em cái người không có lương tâm này nếm thử một chút mùi vị mà anh đã chịu đựng, xem sau này em có còn dám trốn nữa hay không.” Vũ Văn Bác buông nhẹ hàm răng, đổi thành nhẹ nhàng cản bả vai Y Hi Nhi, cũng không hoàn toàn buông ra, chỉ là khiến Y Hi Nhi cảm thấy có chút chút đau rồi lại không phải là đau.

“Em chỉ muốn thử một chút cảm giác này thôi mà, ai bảo anh ngày ngày coi em như dây lưng buộc ngang hông vậy, nếu thỉnh thoảng anh không để ý tới lời của em thì em làm sao lại nhàm chán muốn chạy trốn hả, quan trọng nhất là chạy còn bị anh cản, đau chết mất, nếu để lại vết sẹo, em sẽ xem thử là anh đau lòng hay em đau lòng.” Y Hi Nhi bất mãn lắm lắm, cả người nhu nhược tựa vào ngực Vũ Văn Bác, dựa vào người Vũ Văn Bác làm Vũ Văn Bác phải ôm cô, cô cần bản không cần dùng sức.

Hôm nay cô đủ mệt mỏi rồi, vốn có thể trở lại khách sạn nghỉ ngơi rất sớm, hiện tại đã hai ba giờ rạng sáng, cả một con đường vắng trước không có một người, chỉ có xa xa có lao công đang quét dọn rác mà ban ngày người đi đường bỏ đi.

“Ai bảo em gặp anh, coi như em xui xẻo, về sau chỉ có thể buộc ở ngang hông anh, về sau nếu em muốn vẫn có thể chơi đùa thỏa thích, nhưng ngàn vạn lần không được để anh không biết rõ em đang ở đâu, em có biết mất đi tung tích của em anh lo lắng rất nhiều không? Anh thà rằng để em đau lòng một chút, cũng không thể cho mình có cơ hội hối hận, cái gì anh cũng có thể buông xuống, duy nhất chỉ có em là không được, anh không muốn mạo hiểm.”

“Em biết rõ á..., chỉ là em tìm cách mấy tháng rồi, nếu không chơi một cuộc lớn, em đâu thể nào cam tâm được, anh cũng không muốn em buồn bực đúng không? Dù sao không phải lần này cũng sẽ có lần sau, không phải anh được tiếng là còn hiểu em hơn so với chính em sao?” Y Hi Nhi nũng nịu nói, thanh âm mềm mại, làm nũng dùng ngón tay vẽ vòng vòng trên ngực Vũ Văn Bác.

“Về sau không bao giờ cho phép như vậy nữa.” Vũ Văn Bác cảnh cáo nói, bộ mặt đều là vẻ nghiêm nghị, không chút nào dao động vì bị Y Hi Nhi làm nũng.

Truyện chỉ được post ở diễn đàn Lê Quý Đôn, không chấp nhận đưa truyện đi bất kỳ đâu.

“Tuân lệnh, cấp trên!” Y Hi Nhi cam đoan nói, chơi một lần thỏa nguyện đã là tốt rồi, hiện tại ở bả vai vẫn còn đau, nếu có lần sau, đoán chừng Vũ Văn Bác thật sự sẽ đánh gãy chân cô rồi cho cô ngồi xe lăn khiến cô không chạy thoát nữa.

“Anh coi cái này có đẹp không?” Y Hi Nhi thấy sắc mặt Vũ Văn Bác buông lỏng xuống, biết Vũ Văn Bác đã bỏ qua cho mình, vội vàng giơ thạch anh U Linh trên tay cho Vũ Văn Bác nhìn.

“Đẹp.” Vũ Văn Bác liếc mắt nhìn, không phát hiện điều đặc biệt gì, sau đó ánh mắt lại đặt trên mặt Y Hi Nhi, trong mắt anh chỉ có thể chứa được một mình Y Hi Nhi.

“Hôm nay em đã mua đó, tốn rất nhiều tiền, thật sự rất vui vẻ, trước kia em không biết tiêu tiền thì ra lại vui vẻ như vậy, ha ha, nghe người ta nói thạch anh U Linh này có thể phù hộ giúp người phát tài, ông chủ đó nói thạch anh U Linh đại diện cho sự nghiệp tài phú. Một nguyên nhân nữa là, ngoài vì nó ở bề ngoài là thạch anh, năng lượng thạch anh U Linh thật ra là tương ứng với tâm linh. Vì vậy, nó có thể khiến cho con người có chí hướng rộng lớn hơn, dễ dàng tiếp nhận sự vật mới hơn, cũng tích cực sáng lập khai con đường mới. Cho nên, đối với chuyện sự nghiệp của mỗi người, bất luận là tấn công hoặc phòng thủ đều có thể hỗ trợ cực lớn, của cải sẽ theo đó mà tăng lên.” Y Hi Nhi vui vẻ nói xong, đây chính là những điều cô vừa mới nghe được Lâm Hựu Lật nói cho.

“Em vui là được rồi.” Vũ Văn Bác cương chiều nhìn Y Hi Nhi, đưa tay ôm cả hông của Y Hi Nhi, cùng đi về phía trước.

Một chiếc Cadillac lặng lẽ xuất hiện ở đầu đường, Vũ Văn Bác ôm Y Hi Nhi đi tới, bước vào trong xe, nhanh chóng biến mất trong màn đêm.

Y Hi Nhi thật sự rất mệt mỏi, rất nhanh liền mơ màng ngủ thiếp đi.

Vũ Văn Bác nhìn Y Hi Nhi ngủ say, trong ánh mắt tỏa ra dịu dàng, vươn tay cởi giày Y Hi Nhi xuống, đem chân Y Hi Nhi đặt trong lòng bàn tay, từ từ chậm rãi vuốt ve xoa bóp, giúp lòng bàn chân Y Hi Nhi thoải mái hơn.

“Ừ ~” Y Hi Nhi thoải mái phát ra tiếng, vừa dán lên người Vũ Văn Bác, vừa đưa đôi tay ôm đùi Vũ Văn Bác tiếp tục ngáy to mà ngủ.

Vũ Văn Bác nhìn thấy đang ngủ Y Hi Nhi lại theo bản năng nhích lại gần mình, không khỏi không tiếng động nở nụ cười.

Mới vừa rồi vì Vũ Văn Bác giúp Y Hi Nhi xoa bóp lòng bàn chân, nên thân thể hơi rời đi Y Hi Nhi một chút, không nghĩ tới Y Hi Nhi đã quen với hơi ấm của Vũ Văn Bác, trong giấc mộng cũng men theo hơi thở nhích tới gần Vũ Văn Bác ngủ càng ngon hơn.

Bởi vì Y Hi Nhi ôm đùi Vũ Văn Bác, Vũ Văn Bác không thể làm gì khác hơn là khom lưng giúp Y Hi Nhi xoa nắn lòng bàn chân, mặc dù tư thế như vậy thế khiến Vũ Văn Bác rất không thoải mái, nhưng trong lòng anh lại ngọt như mật, cúi người xuống, nhẹ nhàng ấn xuống môi Y Hi Nhi một cái khẽ hôn.

88. Chương 89

Edit + Beta: Tóc gió thổi bay

Vì để giúp đỡ Lâm Hựu Lập, Y Hi Nhi quyết định trở lại Hạ Môn.

Tập đoàn Vũ Văn trong thời gian ngắn không tới một năm này đã có công ty con ở nhiều quốc gia trên thế giới, nhưng lực lượng chủ yếu nhất vẫn là ở Hạ Môn Trung Quốc, hơn nữa, ngoài ra, những nơi khác Y Hi Nhi không quen thuộc, hưởng chi, trụ sở chính của Cố Nhã Thuần cũng ở Hạ Môn, mà Cố Nhã Thuần cũng biết rõ chuyện của Lâm Hựu Lập, có Cố Nhã Thuần che chở, Y Hi Nhi muốn làm gì chuyện cũng không sợ phiền phức.

truyện chỉ được post ở diễn đàn Lê Quý Đôn

Ban đêm, gió lạnh mấy phần.

Vũ Văn Bác buông bỏ công việc mấy tháng khi anh vừa trở lại, lập tức bị ép buộc tiến vào công việc, Đoàn Mộc Triển để lại một lá thư, nửa đêm cưỡng ép Đinh Tiểu Vũ còn mơ ngủ nên cô biến mất, vì vậy toàn bộ công việc trên đầu Đoàn Mộc Triển đều rơi vào trên người Vũ Văn Bác.

Vũ Văn Bác vì không biết cũng không quen thuộc, thường trong phòng làm việc tăng ca.

Đêm nay, Vũ Văn Bác lại tăng ca.

Bảy giờ rưỡi tối, ánh đèn cả tòa cao ốc cao lớn đã tắt, trừ phòng làm việc của chủ tịch ở tầng hai mươi sáu ra.

Y Hi Nhi cầm chìa khóa mở cửa tòa cao ốc ra, dễ dàng đi vào.

Y Hi Nhi cố ý mang một đôi dép vải bông giày đế bằng, trên người là một bộ quần áo nhàn hạ, mái tóc dài đen nhánh bị cột thành đuôi ngựa sau ót, xem ra cực kỳ tươi trẻ xinh đẹp.

“Leng keng!” Cửa thang máy mở ra, Y Hi Nhi nhấn nút đi lên tầng 25.

Lúc cửa thang máy đóng lại, Y Hi Nhi gọi một cú điện thoại.

“Hi Nhi.” Chuông điện thoại còn chưa vang lên, đã có người nhận điện thoại rồi, đối phương truyền đến một giọng đàn ông khàn khàn, có sức hút đặc biệt mê người.

Y Hi Nhi nhìn gương trong thang máy, tự tin cười cười, cảm giác tình trạng của mình hôm nay hình như đặc biệt tốt, mặt mày hồng hào, quả nhiên mỹ nữ đẹp cũng vì ngủ, có lẽ do mới vừa du lịch thật lâu, cho nên vô cùng uể oải, thời gian ngủ mỗi ngày cơ hồ đều từ mười hai giờ đến mười sáu giờ, có điều vậy cũng tốt, ngủ ngon da cũng đẹp hơn, cả người xem ra cũng không ít ý vị.

“Tối nay khi nào thì về nhà nha?” Giọng Y Hi Nhi có chút lười biếng, cho thấy cô mới vừa rời giường không bao lâu, trên thực tế cô ngủ thẳng đến sáu giờ rưỡi mới rời giường, tùy tiện ăn chút gì rồi ra ngoài, gần đây ăn uống hình như trở nên không tốt rồi, có điều nguyên nhân lớn nhất là vừa qua ngày ngày đều ngủ, tiêu hao không được bao nhiêu năng lượng, cho nên ăn cũng tương đối ít.

Thật là lợi cho Vũ Văn Bác quá rồi.

Y Hi Nhi nhăn mặt cau mày nghĩ đến, tiếp theo lại vui vẻ nhìn thân hình của mình một chút, không biết có phải ăn ít nên gầy hơn không.

Mặc dù vốn là Y Hi Nhi cũng không mập, nhưng phụ nữ vĩnh viễn đều không ghét bỏ mình quá gầy.

“Trên tay còn có một văn bản kế hoạch mua bán chưa làm xong, anh đang xét duyệt, đoán chừng phải đến nửa đêm, em ăn cơm chưa?” Vũ Văn Bác buông tài liệu trong tay ra, xoa bóp mi tâm (điểm giữa hai đầu lông mày) một cái, cả người thả lỏng nằm trên ghế da.

Trên tay Vũ Văn Bác là kế hoạch hợp tác mua bán với Trung Mỹ, nếu như có thể tiến hành thuận lợi, thì đồng nghĩa với việc tập đoàn Vũ Văn hoàn toàn đã đánh vào trung tâm thương mại để quốc Mỹ rồi, đối với việc phát triển của tập đoàn Vũ Văn trong tương lai rất có ích, nhưng người Mỹ cũng không thích chỉ ngồi không, khắp các phương diện đều tồn tại cọ sát trong đó, mặc dù nước Mỹ sau khi trải qua khủng hoảng tài chính đã không còn như trước nữa, nhưng khủng hoảng tài chính qua đi, nước Mỹ vẫn như cũ vượt lên đứng đầu thế giới thương mại, đủ để nói rõ buôn bán nước Mỹ đã sớm phát triển như cây lớn rễ sâu, đáng hận hơn, lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, thị trường nước Mỹ trước sau đều là một khối thịt béo.

“Ăn rồi, anh yên tâm đi, em không bạc đãi chính mình đâu, em ra ngoài một chút, đã lâu không trở về Hạ Môn rồi, du lịch lâu như vậy mệt chết đi, hiện tại nghỉ ngơi cũng tốt rồi nên em muốn ra ngoài đi dạo một chút.” Y Hi Nhi nhìn thang máy từ từ đi lên trên, một tầng lại một tầng.

“Về nhà sớm, đừng chơi muộn quá, em bảo Thác đến đón em về nhà.” Vũ Văn Bác không chút nghĩ ngợi liền dặn dò, hiện tại mới bảy giờ rưỡi không tính là trễ, nhưng chờ Y Hi Nhi về nhà khẳng định là rất muộn, anh không yên lòng những kẻ khác.

“Thật là ông lão, lý sự lắm điều, Hạ Môn chính là địa bàn của em, em sinh sống ở chỗ này hai mươi mấy năm rồi, nhắm mắt lại em cũng có thể tìm được đường về nhà, sợ cái gì chứ.” Y Hi Nhi cầu nhàu, nhưng trên mặt lại cười híp mắt, dù sao cảm giác được người khác quan tâm vẫn rất tuyệt, nhất là người đó cũng là người mình quan tâm, càng làm cho người ta cảm thấy ngọt như mật.

“Đừng làm anh lo lắng.” Vũ Văn Bác nghiêm túc nói.

“Được rồi em biết rõ rồi, em cúp điện thoại trước, nếu còn không ra ngoài sớm thì sẽ về nhà trễ.” Y Hi Nhi nhìn thang máy đã lên tới tầng 20 rồi, vội vàng nói, muốn cúp điện thoại trước khi thang máy lên tới nơi.

“Ừ, em nhớ mặc nhiều áo khoác, đã cuối tháng mười nên buổi tối gió rất lạnh, tốt nhất mang một cái khăn quàng cổ rồi mới đi ra ngoài, trên người nhớ phải mang tiền và thẻ, nếu không phải quên thì muốn mua gì liền mua, quá nặng thì thôi, hôm nào anh đi xách đồ cho em mua.” Vũ Văn Bác dặn dò lần nữa, trước sau không yên lòng để một mình Y Hi Nhi ra ngoài.

“Biết rồi, bái bai.” Y Hi Nhi nói xong, cúp điện thoại trước, nếu không khẳng định Vũ Văn Bác có thể nói mãi không hết, tuy rằng rất ngọt ngào, đối lại là bình thường, cô cũng sẽ cùng với Vũ Văn Bác nói bao nhiêu là chuyện không có ích này, nhưng hôm nay thì khác, hôm nay cô có chuyện lớn phải làm.

Đem điện thoại cài đặt chế độ im lặng, đặt trong túi áo, thang máy vừa vận đi tới tầng 25.

“Leng keng!” Cửa thang máy chậm rãi mở ra, Y Hi Nhi nhìn tầng lầu đen như mực, đi ra ngoài.

Quen thuộc đi tới một căn phòng chứa đầy hồ sơ, Y Hi Nhi nhanh chóng mở máy vi tính ra.

“Tích tích tích!” Trong máy tính phát ra âm thanh rất nhỏ, Y Hi Nhi nhanh chóng mở trang hồ sơ cô cần.

Tra xét một lát, trên mặt Y Hi Nhi vốn nặng nề rốt cuộc nở một nụ cười.

Đêm, im ắng.

“Xin điền mật mã vào!” Dòng chữ màu vàng trên nền xanh của máy nhắc nhở thao tác.

Y Hi Nhi không cần suy nghĩ trực tiếp nhập mật mã vào, chuyện buôn bán dù cô không quản lý, nhưng Vũ Văn Bác chưa từng có ý giấu giếm, đám người Đoan Mộc Thác cũng thoải mái đem mật mã nói cho Y Hi Nhi biết, nguyên nhân là thỉnh thoảng Y Hi Nhi nhàm chán sẽ giúp đỡ một ít chuyện, mặc dù bình thường Y Hi Nhi rất tùy tiện, nhưng khi làm việc cũng không có chút qua loa nào, nên một số bí mật lớn cô đều nắm giữ.

Nhập mật mã xong, Y Hi Nhi nhanh chóng tìm kiếm tài liệu cô cần có trong cơ sở dữ liệu.

Dữ liệu Y Hi Nhi mở ra chính là hồ sơ các nhân viên của tập đoàn Vũ Văn, công lao thiết lập nên những thứ này có một nửa là thuộc về Y Hi Nhi. Lúc mới bắt đầu thiết lập, vì Y Hi Nhi nhàm chán, cộng thêm bản thân cô từng ở cục cảnh sát hình sự giúp các công việc văn thư một thời gian, rất thành thạo việc thiết lập hồ sơ, nên tự tiện cử mình giúp tập đoàn Vũ Văn thiết lập hồ sơ.

Xem hồ sơ không phải là mục đích cuối cùng của cô, mục đích của Y Hi Nhi là đưa Lâm Hựu Lật vào.

Y Hi Nhi suy nghĩ thật lâu, vừa có thể trốn tránh Tây Môn Dật lại không bị Tây Môn Dật phát hiện, Y Hi Nhi chỉ có thể nghĩ đến chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất, thế nào Tây Môn Dật cũng không thể nghĩ ra rằng Lâm Hựu Lật chấp nhận hy sinh tất cả chỉ muốn rời khỏi Tây Môn Dật, lại chọn làm việc ở dưới trướng Tây Môn Dật.

Lúc tập đoàn Vũ Văn mới thành lập chỉ là công ty nhỏ không công khai, làm vậy chỉ để thủ tiêu tang vật và rửa tiền, trước khi Vũ Văn Bác chính thức muốn phiêu bạch cũng không phát triển mạnh, mà chỉ lựa chọn kinh doanh một vài lĩnh vực làm ăn như giải trí và khách sạn, cho nên có một số ít sòng bạc hợp pháp trên các quốc gia khác thực tế đều do Tây Môn Dật quản lý, mặc dù trên danh nghĩa là tập đoàn Vũ Văn, nhưng thực tế theo hành chính vẫn do Tây Môn Dật quản lý.

Y Hi Nhi muốn đem Lâm Hựu Lật đặt ở dưới trướng Tây Môn Dật, tuy nhiên, vì để chắc chắn đạt được mục đích, cô sẽ lựa chọn mấy công ty mà Dịch Đình thay thế Tây Môn Dật quản lý.

Nhưng cuối cùng phải chọn công ty nào cho phù hợp đây?

Y Hi Nhi đang cân nhắc giữa ba công ty, ba cái công ty này đều có một đặc điểm, đó chính là mặc dù người quản lý là tập đoàn Vũ Văn, nhưng trên hành chính đều thuộc hội Liệt Diễm, hơn nữa còn đều là vừa mới bàn giao cho Dịch Đình quản lý trong vòng một tháng nay.

Như vậy, dù có một ngày Lâm Hựu Lật bị phát hiện, Dịch Đình cũng có thể giúp đỡ một chút, Y Hi Nhi không dám hy vọng xa vời rằng cả đời này Tây Môn Dật sẽ không tìm được Lâm Hựu Lật, trừ phi Tây Môn Dật thật sự chết tâm rồi, hoặc là Lâm Hựu Lật thật sự có thể hoàn toàn biến mất, giống như cô đã từng trong giấc mơ xuyên qua thời không.

Phiền nào!

Rốt cuộc cái nào tốt hơn đây? Cô nàng Lâm Hựu Lật kia thích đi làm ở nơi nào hơn, đại khái có hỏi cô ấy hay không thì cũng chẳng hề gì, dù sao đối với cô ấy mà nói thì nơi nào cũng như nhau.

“Tách!” Một tiếng, cả căn phòng chợt sáng lên.

Trong lòng Y Hi Nhi kinh hãi, dù sao cũng đang làm chuyện xấu, tư tưởng không vững vàng, dễ dàng bị giật mình, có điều Y Hi Nhi rất nhanh liền đè nén sự kinh hãi xuống, bình tĩnh quay đầu nhìn người mới tới.

“Thật không ngờ là cô.” Đôi mắt Đoan Mộc Thác vốn lạnh lùng từ từ dịu đi, tiếp theo đổi lại là ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn Y Hi Nhi.

Đoan Mộc Thác vừa ăn cơm tối xong lại nhớ tới Cố Nhã Thuần bây giờ đang ở Ai Cập đào bới cổ mộ, trong lòng cực kỳ bức mình, nghĩ thầm tại sao anh lại nhớ nhưng cái người không phải phụ nữ đó, nghĩ đi nghĩ lại trong lòng vẫn hiện lên toàn hình ảnh của Cố Nhã Thuần, dứt khoát trở về phòng làm việc, đỡ phải tự mình suy nghĩ lung tung.

Nhưng Đoan Mộc Thác không ngờ vừa vào công ty liền phát hiện có điều không thích hợp, còn tưởng rằng là gián điệp, tuy nhiên không nghĩ tới đó là Y Hi Nhi, cho nên vội vàng thu lại hơi thở để phòng trên người, nhẹ nhõm mà đi tới bên cạnh Y Hi Nhi.

Y Hi Nhi bình tĩnh tắt trang vừa xem trên máy vi tính, lùi ra ngoài, cười nhìn Đoan Mộc Thác.

“Chắc không phải là anh muốn làm người liều mạng vì công việc chứ, trẻ như vậy mà trở về làm việc không phải là tác phong của anh nha.” Y Hi Nhi nhạo báng Đoan Mộc Thác, thân thể tựa vào lưng ghế dựa, ngẩng đầu nhìn Đoan Mộc Thác.

“Vậy tôi trong lòng cô là dạng gì?” Đoan Mộc Thác tò mò hỏi nói, đôi mắt hoa đào chợt vụt sáng nóng bỏng nhìn thẳng Y Hi Nhi, phát ra một thứ ánh sáng không biết tên.

“Wey wey Wey, đừng nhìn tôi như vậy, tôi không phải là Hoa cô nương của anh, vả lại anh không phải biết là tôi rất dễ bị người khác hấp dẫn, Diễm đàn Lê Quý Đôn không cần thận liên hồng hạnh vượt tường (ngoại tình) lúc đó xem anh làm thế nào?” Y Hi Nhi đùa giỡn nói, Đoan Mộc Thác là người tính tình cởi mở nhiệt tình, bình thường là công tử đào hoa, tính tình cũng tương đối giống Y Hi Nhi, rất hay nói giỡn, không có kiêng kỵ gì cả.

“Vậy không phải đơn giản quá sao, cô cho tôi biết tôi đừng hạn nhất ở cái tường kia, tôi vô cùng vui sướng, chỉ sợ đến lúc đó lão đại đã cắt đứt chân chó của cô xem cô còn dám trèo tường nữa không.” Đoan Mộc Thác nói giỡn theo, tùy ý ngồi ở trên bàn đặt máy vi tính, cùng Y Hi Nhi mặt đối mặt nói chuyện phiếm, hình như thật sự không phát hiện ra cái gì.

“Muốn cắt cũng là cắt chân anh trước, anh ấy còn không nỡ đánh tôi một cái.” Y Hi Nhi kiêu ngạo tự tin nói, nói đến Vũ Văn Bác, trong mắt phát sáng rạng rỡ.

“Được rồi, mắt lại sáng kìa tôi sắp bị cô làm cho mù rồi, người mù cũng biết cả thế giới này lão đại yêu cô nhất, được chưa.” Đoan Mộc Thác không chịu nổi nói, nhưng trên mặt vẫn cười ha ha, không có nửa điểm bức mình.

“Ha ha, nếu anh ghen tỵ mà nói, thì tự mình cùng đi tìm một người đi, Cố đại nhân nhà chúng tôi mặc dù không tính là một cô gái hoàn chỉnh, nhưng đầu gối cũng là nữ giới, xem như anh thiện tâm đại phát dung nạp cô ấy, tránh khỏi để cô ấy cả ngày lẫn đêm không biết suy nghĩ cái gì, khiêu chiến cái này khiêu chiến cái kia, không biết bây giờ ở Ai Cập thế nào, có bị xác ướp đuổi theo không đây?” Y Hi Nhi nhớ đến đã lâu không gặp Cố Nhã Thuần, thấy rất nhớ, sau hôn lễ chia tay cũng đã hơn mấy tháng rồi, đợi đến lúc cô trở lại Hạ Môn mới biết được Cố Nhã Thuần đã chạy đến Ai Cập làm nhiệm vụ rồi.

“Từ khi nào thì tôi thành người tốt vậy?” Trong lòng Đoan Mộc Thác dần ra một chút, nhưng ngoài miệng không biểu hiện.

“Được, cho dù không phải là người tốt, nhưng cũng không phải người xấu, huống chi trong lòng tôi anh giống một đứa trẻ làm người ta phải đau lòng, cùng Cố đại nhân nhà chúng tôi một dạng, bề ngoài kiên cường, nói mới thấy hai người thật đúng là càng nói càng hợp nhau, uy, ngấm lại mà cần nhắc một chút, nếu hai người được như thế, tôi cũng an tâm.” Y Hi Nhi vốn chỉ nói đùa, nói xong mới cảm thấy rất đáng tin.

“Đừng, đừng không gian tưởng tượng không có giới hạn của cô lại đi, mà có điều theo như những lời nói này, cô rất quan tâm tôi và Cố Nhã Thuần?” Đoan Mộc Thác đổi chủ đề.

“Dĩ nhiên quan tâm, mặc dù lòng dạ tôi hẹp hòi, nhưng tôi vẫn có những người mình quan tâm, chưa nhỏ như Vũ Văn Bác chỉ có thể chứa đựng được một người.” Y Hi Nhi cố làm ra vẻ tức giận nói.

“Ha ha. Vậy thì tốt, biết trong lòng cô có tôi, không biết tâm tình lão đại sẽ ra sao, không bằng cô đem những lời này hôm nào đó nói một chút ngay trước mặt lão đại, để tôi có chút cảm giác tự hào.” Đoan Mộc Thác cười xấu xa nói, bình thường Vũ Văn Bác quá bao che khuyết điểm của mình, hơn nữa ham muốn chiếm hữu rất mãnh liệt, có một lần Y Hi Nhi mặc áo cổ chữ V sâu tới công ty, một nhân viên nam mới vào

công ty nhìn thấy, biểu lộ ra chút xú phản ứng của đàn ông động lòng khi nhìn thấy phụ nữ, kết quả ngày hôm sau đã bị Vũ Văn Bác sa thải.

Đoan Mộc Thác nhớ lại, nếu ở ngay trước mặt mà Y Hi Nhi nói vậy, Vũ Văn Bác hẳn sẽ không làm gì, nhưng sắc mặt Vũ Văn Bác nhất định rất khó coi .

Đại khái Vũ Văn Bác trước mặt một mình Y Hi Nhi biểu hiện ra vẻ mặt và cách nói chuyện rất chừng mực không khác lắm so với Vũ Văn Bác ở trước mặt người khác ngoài Y Hi Nhi, cho nên Đoan Mộc Thác rất muốn xem thử khuôn mặt tởm tợ của Vũ Văn Bác, cảm giác bộ dạng đó rất thú vị.

Nghĩ tới đây, Đoan Mộc Thác không khỏi vui vẻ hơn.

“Anh yên tâm đi, nếu là người khác thì anh ấy sẽ hận không thể khiến hấn biến mất mãi mãi, nhưng là anh thì anh sẽ không quăng về mặt gì ra cả, nhìn cũng không thèm nhìn anh một cái, Vũ Văn Bác không phải là người dễ bị chọc cho tức giận như vậy.” Y Hi Nhi đối với chuyện này rất tin tưởng, sự tin tưởng của Vũ Văn Bác đối với cô và Đoan Mộc Thác có lẽ đã vượt qua cả mạng sống.

“Cô tự tin như vậy?” Đoan Mộc Thác liếc xéo Y Hi Nhi, mặc dù trong lòng anh đại khái tưởng tượng ra được cảnh đó, nhưng vẫn không dám hoàn toàn chắc chắn, dù sao cô gái mình yêu ngay trước mặt mình nói rằng trong lòng cô ấy quan tâm đến người đàn ông khác, đây cũng không phải là một chuyện mà người đàn ông có thể chấp nhận được, hơn nữa Vũ Văn Bác cũng không phải là một người hào phóng, đối với Y Hi Nhi, cậu ta là người đàn ông cực kỳ nhỏ mọn nhất thiên hạ.

“Bởi vì anh là người thân, trong lòng tôi có người thân là hợp lý, tính ra thì sức nặng của anh trong lòng tôi còn không bằng sức nặng của anh trong lòng anh ấy đấy.” Y Hi Nhi không quan tâm nói, thật ra, Y Hi Nhi vẫn cảm thấy bạn bè của Vũ Văn Bác quá ít, ngoài những người cùng anh thập tử nhất sinh nhiều năm ra, Vũ Văn Bác không hề đem người nào để trong mắt.

“Vậy cũng chưa biết chắc.” Đoan Mộc Thác hừ nhẹ một tiếng, trong lòng oán hận nói: cái cô gái ngốc này, căn bản không hiểu được tâm ý của tôi, có điều cho dù tôi trong lòng cô không bằng trong lòng lão đại, tôi vẫn cam tâm tình nguyện sẵn lòng vì cô mà làm mọi chuyện, không liên quan đến tình yêu, chỉ là nghe theo niềm tin và sự ngưỡng mộ từ tận đáy lòng mà thôi.

Nếu như nói Vũ Văn Bác là người cho Đoan Mộc Thác sinh mạng lần thứ hai, thì Y Hi Nhi là người cho Đoan Mộc Thác ánh mặt trời. Sở dĩ Đoan Mộc Thác có thể thật lòng chân thành mà cười ra ngoài, toàn bộ đều nhờ vào đôi mắt kia của Y Hi Nhi, cho dù là không chăm sóc anh em sinh đôi bọn họ, Y Hi Nhi vẫn có thể phân biệt được bọn họ, điểm này, cho dù là Cổ Nhã Thuần cũng không làm được, người duy nhất làm được chỉ có Y Hi Nhi, nên trong lòng Đoan Mộc Thác, vị trí của Y Hi Nhi so với máu mủ ruột thịt chỉ có hơn chứ không kém.

Thấy Đoan Mộc Thác trừng mắt nhìn mình, đột nhiên Y Hi Nhi cảm thấy rợn cả tóc gáy, co bả vai lại, hơi sợ nói: “Anh đừng nhìn tôi như vậy, rất đáng sợ, y như sói, hẳn không phải là trắng tròn nên anh muốn uống máu chứ?”

“Tôi muốn uống máu, cô có cho uống không?” Lúc này Đoan Mộc Thác không đáp mà hỏi ngược lại.

Mặc dù Y Hi Nhi cảm thấy câu hỏi này của Đoan Mộc Thác có chút giận dữ, tuy nhiên vẫn cười híp mắt nói: “Cho, chỉ cần chờ đem tôi uống cạn là được.”

Y Hi Nhi nói xong, đưa tay nhéo mặt của Đoan Mộc Thác, đột nhiên cảm thấy có cái gì đó không đúng, nhiệt độ Đoan Mộc Thác thấp như vậy từ khi nào hả?

Nhìn lại bộ dạng Đoan Mộc Thác một chút, mặc dù không có gì khác, nhưng hình như sắc mặt so với lúc này hơi tái nhợt đi một chút, trên môi cũng từ từ mất đi màu máu.

“Này, anh bị sao vậy? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.” Y Hi Nhi sợ đến lập tức nhảy dựng lên, rõ ràng mới vừa rồi vẫn còn rất khỏe mà nói chuyện phiếm, bỗng nhiên thế nào lại biến thành bộ dạng này?

Đoan Mộc Thác cảm thấy toàn thân đều rét run, dần dần không thể khống chế cơ thể của mình, nhịn không được run lên, trong mắt cũng giống như kết một màn sương trắng, anh không ngờ đến tháng này hàn độc lại có thể phát tác trước thời hạn.

Y Hi Nhi sợ đến mức không biết làm gì, vừa ôm Đoàn Mộc Thác thật chặt vào trong ngực, theo bản năng muốn dùng nhiệt độ của mình làm ấm Đoàn Mộc Thác, vừa lấy điện thoại di động ra gọi cho Vũ Văn Bác.

“Đừng chạm vào tôi.” Đoàn Mộc Thác sử dụng lực lớn nhất đẩy Y Hi Nhi ra, Y Hi Nhi tức thì không chú ý, bị ngã ra sàn, Đoàn Mộc Thác mất đi điểm tựa, cũng từ trên bàn máy tính té xuống, lúc té xuống không cẩn thận đụng phải chân bàn cứng rắn, bàn tay đụng đũa, làm cho cây xương rồng lộc không khí trên bàn rớt xuống, đập vào trán Đoàn Mộc Thác, rạch ra vài vết máu.

”Hi Nhi, sao vậy? Vũ Văn Bác mới vừa gác điện thoại của Y Hi Nhi không tới nửa giờ, không nghĩ Y Hi Nhi sẽ gọi thêm cho anh một cuộc điện thoại.

“Em ở phòng hồ sơ dưới lầu, toàn thân tiểu Thác đột nhiên rét run, em không biết anh ấy bị sao, anh mau xuống đây đi.” Y Hi Nhi có chút hoảng sợ, vừa nói lại vừa bò đến bên người Đoàn Mộc Thác muốn đưa tay ôm lấy Đoàn Mộc Thác.

“Em đừng lo lắng, anh lập tức đến ngay, trước hết em đừng có đụng vào cậu ấy, ngoan.” Vũ Văn Bác nghe xong, lập tức kéo ghế ra, nhanh chóng chạy ra khỏi cửa chính phòng làm việc, còn không kịp chờ thang máy nữa trực tiếp chạy tới lối cầu thang đi bộ.

Y Hi Nhi cúp điện thoại của Vũ Văn Bác, mặc dù Vũ Văn Bác dặn dò cô không được đụng vào Đoàn Mộc Thác, nhưng Y Hi Nhi không đành lòng thấy dáng vẻ khổ sở của Đoàn Mộc Thác, vẫn là làm việc nghĩa không được chùn bước nhích tới gần Đoàn Mộc Thác, ôm Đoàn Mộc Thác thật chặt.

“Đừng sợ, đừng sợ, em ở bên cạnh anh, mọi chuyện sẽ nhanh chóng qua thôi.” Trong lòng Y Hi Nhi cũng hoang mang, nhất là cô cảm thấy đột nhiên nhiệt độ cơ thể của Đoàn Mộc Thác giống như bị bốc cháy, giật mình, rõ ràng vừa rồi là lạnh lẽo giống như sương lạnh, tại sao mới một lát mà lúc này đã thay đổi thành nóng rực như nhiệt độ của các-tơ (*) rồi?

(*) các-tơ: hang động do nham thạch bị bào mòn, xâm thực mà thành.

***Vì tình cảm đã thay đổi nên thay đổi cách xưng hô luôn cho thích hợp.

Đây thật sự không phải chuyện nhỏ, Y Hi Nhi không suy nghĩ, càng dùng sức ôm chặt Đoàn Mộc Thác hơn, muốn cho Đoàn Mộc Thác một chút xú sức lực, đây là một loại phản ứng theo bản năng.

Ý thức Đoàn Mộc Thác vẫn còn tỉnh táo, đưa tay muốn đẩy Y Hi Nhi ra, nhưng lúc này hơi sức của Đoàn Mộc Thác không lớn hơn Y Hi Nhi, căn bản không cách nào đẩy ra.

“Đừng chạm vào anh, em sẽ bị thương.” Đoàn Mộc Thác khổ sở nói, nói xong một câu giống như bị tiêu tổn hết tất cả sức lực, hốt hển thở một hơi lại nói: “Em đi tìm một sợi dây trói chặt anh lại, rồi ra ngoài trước, ngày mai anh sẽ ổn thôi.”

“Không được, anh đừng nói nữa, anh đã không còn sức lực, ngoan ngoan đừng sợ, mọi người ở bên cạnh anh, bình tĩnh, đừng sợ.” Y Hi Nhi giống như một người mẹ dịu dàng, dỗ dành Đoàn Mộc Thác, lúc này cô căn bản không biết nên nói gì, cô chưa từng thấy thời khắc Đoàn Mộc Thác yếu ớt như bây giờ, cô rất sợ.

Vũ Văn Bác, Vũ Văn Bác sao anh vẫn chưa tới đây? Thời gian như thế không phải quá chậm sao.

Y Hi Nhi vừa dùng sức ôm Đoàn Mộc Thác, vừa nhìn về phía cửa lớn.

“Hi Nhi!” Vũ Văn Bác la lên một tiếng xuất hiện ở cửa, Y Hi Nhi vừa thấy được, hai mắt vụt sáng, ánh mắt sợ hãi nhìn Đoàn Mộc Thác, lại cầu cứu nhìn Vũ Văn Bác, cái cô gái này vừa rồi còn rất kiên cường khi nhìn thấy Vũ Văn Bác trong nháy mắt đã trở nên sợ hãi mà mềm yếu rồi.

“Đừng sợ, trước tiên em buông cậu ấy ra, nghe lời anh.” Vũ Văn Bác an ủi Y Hi Nhi.

Y Hi Nhi trong phút chốc không biết làm sao, nghe lời buông lỏng tay ra, chuẩn bị rời khỏi người Đoàn Mộc Thác.

“A a. Tránh ra!” Đoàn Mộc Thác chợt lớn tiếng gào lên, giọng khàn khàn có cảm giác như phổi bị vỡ ra, hai tay và mặt chợt nổi lên gân tím tím xanh xanh, mắt cũng đỏ lên, toàn thân giống như bị thiêu cháy thành một mảng đỏ rực.

Y Hi Nhi vừa buông tay, Đoàn Mộc Thác như nổi điên bị mất kiểm soát, Y Hi Nhi sợ hãi nhào tới Đoàn Mộc Thác lần nữa, cái gì cũng không quan tâm chỉ dùng lực ôm chặt Đoàn Mộc Thác.

“Em không thể buông tay, anh xem anh ấy vừa như vậy, em không dám buông tay.” Y Hi Nhi cảm thấy cơ thể Đoàn Mộc Thác lại lạnh buốt nữa, đáy lòng có chút sợ hãi, không biết Đoàn Mộc Thác bị làm sao, tại sao lại có bộ dạng này, bệnh của Đoàn Mộc Thác giống như bệnh của cô lúc trước, căn bản không thể dựa vào nghiên cứu khoa học, nhưng rất rõ ràng là Đoàn Mộc Thác so với cô khổ sở hơn gấp trăm lần.

“Được, không buông tay không buông tay, em đừng sợ, Thác bị như vậy là do hàn độc phát tác, qua đêm nay sẽ không có chuyện gì, em đừng sợ.” Vũ Văn Bác an ủi Y Hi Nhi, không để Y Hi Nhi cảm thấy sợ hãi, từ từ đến gần bên người Y Hi Nhi.

Vũ Văn Bác đến gần cơ thể Y Hi Nhi, đưa tay ra ôm, sau đó từng ngón tay từng ngón tay gỡ ngón tay Y Hi Nhi ra.

“Em. Vì sao phải như vậy? Tiểu thác trước kia cũng như vậy ư, sao em không biết?” Y Hi Nhi hỏi, cô biết Đoàn Mộc Thác gần hai năm rồi, vẫn không biết Đoàn Mộc Thác lại có bệnh này? Đầu óc của cô cũng có thể giải phẫu chữa hết bệnh, Tiểu thác sao lại không thể chữa hết? Với khả năng của hội Liệt Diễm, tiểu Thác nhất định đã mặc cho bệnh này bởi vì không có thuốc nào cứu được rồi, tại sao có thể như vậy? Tiểu thác còn có thanh xuân tươi đẹp mà.

“Đừng tự trách, tiểu Thác không muốn em lo lắng cho cậu ấy nên mới không nói, em thả lỏng một chút, đừng quá căng thẳng.” Tay Vũ Văn Bác thay thế vị trí vốn là của tay Y Hi Nhi, một cánh tay khác giữ thật chặt hông của Y Hi Nhi, muốn Y Hi Nhi rời khoảng cách ra một chút xíu.

“Em không căng thẳng, em chỉ không biết vì sao tiểu Thác có bộ dạng này, anh nói cho em biết đi.” Y Hi Nhi hỏi.

Vũ Văn Bác nhìn Y Hi Nhi, lại nhìn Đoàn Mộc Thác một chút, thấy Đoàn Mộc Thác như có như không gật đầu một cái, lúc này Vũ Văn Bác mới thở dài.

“Đây là do vào lúc sinh nhật mười tám tuổi của Thác, Thác bị nhiễm phải một loại vi khuẩn (virus), các anh vẫn luôn mọi tìm phương pháp tiêu diệt loại vi khuẩn này, nhưng không có kết quả, bệnh này mỗi tháng sẽ phát tác một lần, không có bất kỳ dấu hiệu gì về thời điểm vi khuẩn (virus) phát tác, luân phiên nóng lạnh, chỉ biết là kéo dài tám giờ, qua tám giờ là sẽ ổn.” Vũ Văn Bác qua loa nói.

Y Hi Nhi nghe được bỗng kinh hoàng khiếp sợ, thì ra đây không phải là bệnh, có người cố ý khiến Đoàn Mộc Thác bị nhiễm vi khuẩn (virus), người này thật đúng là tâm can ác độc, thấy bộ dạng Đoàn Mộc Thác, tự nhiên mỗi tháng đều phải chịu đựng loại khổ sở này, khó trách ngay từ đầu tính cách Đoàn Mộc Thác lại cổ quái như vậy, mặc dù thoát nhìn như ánh mặt trời rực rỡ, nhưng thực tế lại cảm giác có mùi vị tử khí trầm lắng.

“Người nào có tâm can độc ác dùng loại vi khuẩn này?” Y Hi Nhi giận đến hừng hực lửa giận, hận không thể lập tức xé nát người kia.

“Tề Mỹ Lạc.” Vũ Văn Bác nói, lúc này Vũ Văn Bác đã kéo Y Hi Nhi ra ngoài, Vũ Văn Bác thay thế vị trí Y Hi Nhi ôm chặt Đoàn Mộc Thác, bây giờ Y Hi Nhi chỉ ôm lấy một cánh tay của Đoàn Mộc Thác thôi.

“Phụ nữ?” Y Hi Nhi sững sốt một chút, không nghĩ tới có người phụ nữ độc ác như vậy, nghiên cứu vi khuẩn (virus) nguy hiểm thế, giết người chỉ là đầu ngã xuống đất, nhưng giày vò thế này thì thật sự quá độc ác.

“Mẹ của cậu ấy.” Vũ Văn Bác nhắm mắt lại nói, trong mắt có một tia đau đớn không kịp giấu kín.

Một câu trả lời làm Y Hi Nhi kinh hãi, miệng há hốc, cuối cùng lặng lẽ nhìn Đoàn Mộc Thác không nói gì, đưa tay lau gò má lạnh lẽo của Đoàn Mộc Thác, trong mắt đầy thống khổ và thương tiếc không che giấu.

Đoàn Mộc Thác cảm nhận được có Vũ Văn Bác và Y Hi Nhi ở bên người, trong lòng rất ấm áp, mười năm rồi, mỗi lần vi khuẩn (virus) phát tác anh đều một mình vượt qua trong bóng tối và cô độc. Lúc mới bắt đầu thì bị giam giữ tại chính phòng giam trong nhà, mỗi một ngày đều cực kỳ khổ sở, khi đó chỉ hận không thể chết cho thoải mái, nhưng vì Đoàn Mộc Triển, anh phải nuốt máu cắn chặt răng.

Rốt cuộc cũng rời khỏi cái nơi làm anh khổ sở đó, anh và Đoàn Mộc Triển dưới sự giúp đỡ của Vũ Văn Bác từng bước một cùng nhau mạnh mẽ lên, mà khi đó anh không muốn bị người khác nhìn thấy bản thân yếu ớt, mỗi khi đến lúc này vẫn tự giam mình lại, cho dù là anh em sinh đôi cũng không cho đến gần, nhưng hôm nay lại có hai người làm việc nghĩa không chùn bước ở bên cạnh mình như vậy, mặc dù trên người là Hàn Băng Thứ Cốt nhưng trong nội tâm lại thật ấm áp .

Bây giờ, ở một quốc gia Tây Phương xa xôi nào đó, Đoàn Mộc Triển đột nhiên cảm thấy đáy lòng đau xót, lo âu nhìn trăng tròn trên bầu trời, trong mắt tràn đầy lo lắng.

“Anh làm sao vậy?” Đinh Tiểu Vũ mặc một thân quần áo màu đen, bất mãn nhìn Đoàn Mộc Triển bên cạnh. Người đàn ông này không giải thích gì mang cô tới nơi này, nói là vào bốn năm trước cô từng ở một viện bảo tàng trộm đồ, hiện tại muốn đưa cô trở lại chốn cũ, vậy mà anh ta vẫn đứng ở đó ngẩn ngơ, còn làm động tác Tây Thi ôm ngực, thật khiến người ta chán ghét.

“Không có gì, chúng ta đi thôi.” Trong lòng Đoàn Mộc Triển lặng lẽ cầu nguyện cho em trai, kéo tay Đinh Tiểu Vũ, biến mất trong bóng đêm.

Cùng lúc đó ——

Đoàn Mộc Thác chợt điên cuồng co giật, các bắp thịt trên cơ thể bắt đầu co giật, cả người có vẻ rất yếu ớt, không thể chống cự lâu dài với lửa nóng cùng sự lạnh lẽo luân phiên hành hạ, bắp thịt liên tục co giật, cả người Đoàn Mộc Thác khổ sở cực độ, đột nhiên vươn tay lên muốn cào xé đầu, Vũ Văn Bác nhanh tay nhanh mắt bắt được tay Đoàn Mộc Thác, nhưng Vũ Văn Bác bắt được tay Đoàn Mộc Thác, lại không để ý tới chân của Đoàn Mộc Thác, Đoàn Mộc Thác dùng lực đạp mạnh lên sàn, lực lớn tạo ra cảm giác sắp có động đất.

“Con bà nó, em muốn đi giết cái mẹ đàn bà chết tiệt kia.” Y Hi Nhi vừa dè Đoàn Mộc Thác lại, vừa nói, trong mắt ngập đầy nước mắt, rồi nhịn được không khóc lớn lên.

“A a. Đau.” Đoàn Mộc Thác cảm giác đầu mình sắp nổ tung, cơ thể cũng như sắp nổ tung, anh muốn tự hủy hoại chính mình, để không bao giờ phải chịu khổ sở này nữa.

Vì để Đoàn Mộc Thác không thương tổn chính mình, Vũ Văn Bác và Y Hi Nhi dè Đoàn Mộc Thác thật chặt xuống, cưỡng ép Đoàn Mộc Thác nằm trên sàn nhà.

“Thật sự không có biện pháp gì sao?” Y Hi Nhi nhìn dáng vẻ Đoàn Mộc Thác, trong lòng vô cùng lo lắng, cô chưa bao giờ biết rằng một người cũng có thể bị hành hạ đến như thế.

“Vô ích, Trung y, Tây y đều thử qua rồi, ngay cả cổ thuật Miêu tộc và y học cổ truyền Tây Tạng cũng đều không có tác dụng.” Vũ Văn Bác nói, bất đắc dĩ lắc đầu một cái.

Y Hi Nhi trầm mặc, cúi đầu nhìn tay Đoàn Mộc Thác nổi gân xanh, bây giờ Đoàn Mộc Thác khổ sở như vậy, lại không thể một gậy đánh ngất Đoàn Mộc Thác, bởi vì khi lạnh nóng luân phiên mà tự bản thân Đoàn Mộc Thác không phát sinh kháng cự, rất có thể qua một buổi tối cơ thể Đoàn Mộc Thác sẽ hoàn toàn bị phá hủy, thần kinh bị thiêu đốt, còn dẫn tới viêm phổi, đến lúc đó còn phiền toái hơn.

Đêm, từ từ trôi qua, mang theo tâm tình nặng nề của Y Hi Nhi.

89. Chương 90

Edit + Beta: Tóc gió thổi bay

Kể từ ngày Đoàn Mộc Thác phát tác bệnh do vi khuẩn (virus), Y Hi Nhi vẫn đang tìm cơ hội đi một lần nữa đến phòng hồ sơ, đáng tiếc vẫn không có kết quả gì.

Ngày đó, Y Hi Nhi lấy cớ nói là mình muốn cho Vũ Văn Bác một niềm vui bất ngờ, nhưng lại gặp phải Đoàn Mộc Thác rồi cùng đi. Đoàn Mộc Thác nói muốn đến phòng hồ sơ tra một chút tài liệu, Y Hi Nhi

liền giúp đỡ. Vì Y Hi Nhi là một trong những người có công thiết lập nên phòng hồ sơ từ lúc ban đầu, Y Hi Nhi đến phòng hồ sơ cũng không có gì không thích đáng, Vũ Văn Bác cũng không nghi ngờ.

Hiện tại Y Hi Nhi đã nghĩ ra lối thoát cho Lâm Hựu Lật, hoàn thành xong chuyện này sớm một chút thì tốt hơn, dù sao bây giờ Lâm Hựu Lật lẫn trốn ở Hạ Môn cũng không phải là biện pháp, bất cứ lúc nào Tây Môn Dật cũng có thể bỗng nhiên xuất hiện.

Lâm Hựu Lật, ôi, thật sự là một người phiền phức!

Y Hi Nhi để đĩa xuống, thở dài một cái.

Vũ Văn Bác ngồi ăn cơm đối diện với Y Hi Nhi thấy Y Hi Nhi ăn không vô, nhú mày một cái, “Không thích ăn sao? Hay là bị ốm rồi?”

Ngay từ đầu đã thích ngủ, không muốn ăn, Y Hi Nhi cảm thấy mình so với mấy tháng trước thì quá mệt mỏi, hai ngày nay thỉnh thoảng muốn nôn mửa, nhưng lại không nôn ra thứ gì, chẳng qua là cảm thấy trong miệng không có mùi vị gì, ngay cả thịt bò bình thường thích ăn nhất cũng trở nên không có mùi vị, Y Hi Nhi cảm giác mình bắt đầu không được bình thường.

“Có thể là bị viêm tá tràng, hiện tại đúng lúc đang ở mùa thu, ăn uống bao giờ cũng thất thường, món thích ăn cũng không thấy có hứng thú, có lúc còn cảm thấy buồn nôn.” Y Hi Nhi suy nghĩ một chút, tự cho dù sao đây cũng là giải thích hợp lý rồi.

Lúc ở Wall Street vẫn dồi dào sức sống, làm sao có thể mới trong thời gian một tháng đã xảy ra nhiều thay đổi như vậy?

Vừa nghe Y Hi Nhi nói thế, trong lòng Vũ Văn Bác chợt có chút khác thường, sau đó vội vàng hỏi: “Kinh nguyệt tháng này của em có tới không?”

“Anh hỏi gì vậy? chuyện như vậy mà cũng quản?” Y Hi Nhi bĩu môi, bình thường đã mặc kệ chuyện anh quản cô rất nhiều, hiện tại ngay cả loại chuyện này cũng muốn quản, có phải lo quá nhiều chuyện quá không rồi hả?

“Rốt cuộc có tới không?” Vũ Văn Bác gấp gấp hỏi, trên mặt rất nghiêm túc.

Nhìn thấy Vũ Văn Bác tuyệt đối không phải đùa giỡn, Y Hi Nhi không thể làm gì khác hơn là trả lời: “Không có, chắc là chưa tới thời gian chứ gì?” Bà gì của nữ giới mỗi tháng đến một lần thật sự là tra tấn, bình thường Y Hi Nhi rất tùy tiện, cũng nhớ không rõ cái đó của mình khi nào thì tới.

Vũ Văn Bác nghe được câu trả lời, cơm cũng không ăn, lấy khăn ướt lau tay, sau đó lau tay Y Hi Nhi, rồi ôm Y Hi Nhi rời khỏi phòng ăn.

“Làm gì vậy, không phải anh còn chưa ăn no sao?” Y Hi Nhi không giải thích được hỏi, ở nhà Vũ Văn Bác luôn thích ôm cô, hận không thể dính chặt vào nhau, nhưng cũng không cần đến mức cơm cũng không ăn chứ?

Hơn nữa, mặt Vũ Văn Bác nghiêm túc lại có mừng thầm, cảm giác cũng không xác định rõ chuyện gì đã xảy ra?

Ai, có thể hình dung nét mặt Vũ Văn Bác chính xác thế này, Y Hi Nhi cảm giác mình thật sự càng ngày càng hiểu rõ Vũ Văn Bác rồi, nếu có một ngày Vũ Văn Bác nói cũng không muốn nói, thì cô vẫn có thể trực tiếp hiểu Vũ Văn Bác muốn nói gì rồi.

Lúc Y Hi Nhi vẫn còn trong thế giới riêng của mình nghĩ mấy chuyện lung tung thì Vũ Văn Bác đã ôm Y Hi Nhi đi ra khỏi biệt thự của anh.

Nhìn thấy ánh mặt trời, Y Hi Nhi vội vàng quay mặt lại vùi vào hõm vai (chỗ lõm của bả vai) Vũ Văn Bác, trong miệng thì thầm: “Anh làm gì thế, không ăn cơm lại ra ngoài làm gì? Giày em còn không mang, trên người còn mặc đồ ngủ này?”

Một tay Y Hi Nhi nhéo nhéo mặt của Vũ Văn Bác, hỏi.

Bộ dạng cô thế này làm sao gặp người được, có chuyện gì gấp gáp sao? Dầu gì cô cũng là phụ nữ, không ăn mặc thật xinh đẹp sao có thể tình nguyện ra khỏi cửa?

“Ngoan, anh ôm em là được rồi, không nên nổi giận.” Vũ Văn Bác vừa trấn an, vừa ngồi vào ghế trên Cadillac của anh.

Tài xế khởi động xe, nhanh chóng chạy đi.

Mà bên trong xe, chân Y Hi Nhi vắt ngang qua hông Vũ Văn Bác, thắc mắc hỏi: “Anh đến bệnh viện làm gì? Xem bệnh cho em cũng không cần sốt ruột vậy chứ?”

“Anh sốt ruột.” Vũ Văn Bác trả lời, thầm nghĩ rằng mình quá sơ suất, lúc đầu cũng đã nghĩ đến nhưng vì quá bận rộn cộng với thời gian cùng Y Hi Nhi ở chung với nhau quá ngắn. Nhiều khi về nhà thấy Y Hi Nhi đã chuẩn bị ngủ, Vũ Văn Bác biết cô tương đối mệt mỏi nên cũng không muốn làm phiền đến Y Hi Nhi, cho nên cứ nhiên đến lúc này mới phát hiện.

Vũ Văn Bác lạng lẽ mắng mình không nên không quan tâm Y Hi Nhi như vậy, trong mắt thoáng qua một tia ảo não.

“Này, sao anh lại có ánh mắt đó hả?” Y Hi Nhi thấy được mắt Vũ Văn Bác lóe lên tia ảo não, cảm thấy rất kỳ quái.

“Hiện tại chuyện của tập đoàn Vũ Văn, anh đã sắp xếp ổn thỏa rồi, sau anh sẽ từ từ buông tay, về sau thời gian gian ở với em sẽ nhiều hơn.” Vũ Văn Bác hỏi một đằng, trả lời một nẻo, rồi lại giống như là đang giải thích sự ảo não của mình.

Y Hi Nhi không ngốc, huống chi cô hiểu rất rõ Vũ Văn Bác, lập tức liền cười vỗ vỗ bả vai Vũ Văn Bác, quang đảng nói: “Khụ, em còn tưởng rằng có chuyện gì, anh bận rộn cứ bận rộn, cũng không phải là em không có anh thì sẽ chết, tự em cũng làm được nhiều chuyện lắm đấy.”

Vũ Văn Bác che đôi môi Y Hi Nhi, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve môi mật màu hồng mềm mại của Y Hi Nhi, “Về sau không cho phép nói điều không may, biết chưa, bằng không anh sẽ mất hứng.”

Vũ Văn Bác nghiêm túc nói, trước kia Vũ Văn Bác cũng không thích Y Hi Nhi nói lời thô tục, nhưng Y Hi Nhi không đổi được, thỉnh thoảng vẫn sẽ nói chuyện rất thô tục, Vũ Văn Bác cũng không thể tránh được, chỉ có thể mặc cho Y Hi Nhi nói. Ai bảo anh không nở tròng phạt Y Hi Nhi, nhưng lần này không giống vậy, tiểu bảo bối ở trong bụng mẹ rồi, không thể nói những lời này nữa, nếu không sẽ ảnh hưởng đến cục cưng.

Y Hi Nhi bĩu môi, mặc dù có lúc sau khi nói lời thô tục cảm thấy rất đã nghiền, nhưng chính cô cũng hiểu rõ, nói lời thô tục làm cho người ta cảm thấy tư chất thấp kém hơn, dù sao Vũ Văn Bác cũng là vì tốt muốn cho cô, được rồi được rồi, coi như quên đi, dù sao nếu cô không nhịn được muốn nói, Vũ Văn Bác cũng không ngăn được cô.

“Biết rồi, nhưng mà chúng ta tùy tiện đến một bệnh viện gần đây không được ư, sao phải ra đảo Cổ Lăng, thật xa, còn phải ngồi thuyền nữa.” Y Hi Nhi nằm trên ngực Vũ Văn Bác, chán đến chết nói.

“Anh không yên tâm.” Vũ Văn Bác lo lắng không muốn để bảo bối của mình cho bệnh viện bên ngoài xem, anh chỉ tin tưởng bệnh viện trên đảo.

Dĩ nhiên, bệnh viện kia Y Hi Nhi cũng rất quen thuộc, lúc đó Y Hi Nhi còn bị Cổ Nhã Thuần ép phải đi làm y tá, kết quả lại bị dọa đến gần chết mà chạy trốn.

Nghĩ đến khi đó mình bị Vũ Văn Bác làm cho sợ gần chết, Y Hi Nhi cảm thấy thật khôi hài, “Anh nói xem, có phải là lúc trước anh rất ghét em?”

“Ừ.” Khi đó anh còn chưa yêu Y Hi Nhi, dĩ nhiên là không thích, chỉ là khi ấy trong lòng đã len lén lưu lại một vị trí vì Y Hi Nhi rồi, bất quá chính anh không phát hiện ra thôi.

“Duyên phận thật là rất kỳ diệu nha, không nghĩ tới cuối cùng chúng ta lại có thể ở chung một chỗ, ai, anh nói thử hai người Tây Môn Dật và Lâm Hựu Lật này có thể hay không? Tây Môn Dật khi đó đối với Lâm Hựu Lật dây dưa không ngớt muốn ở cùng nhau, cứ nhiên bây giờ chỉ còn Dịch Đình vẫn lêu lổng.” Y Hi Nhi cong môi mong đợi nói.

Thật ra thì Y Hi Nhi đang thử dò xét ý tứ Vũ Văn Bác, nếu như không phải Lâm Hựu Lật ngang trời xuất hiện, Y Hi Nhi thật sự cho rằng. bây giờ Lâm Hựu Lật đang ở Los Angeles làm một bác sĩ thiên tài.

Về phần Dịch Đình, nghe bên ngoài truyền lại, kể từ sau khi Tây Môn Dật bị Dịch Đình lập bẫy cùng tranh cãi lí luận, Tây Môn Dật thường xuyên cùng Dịch Đình cấu kết với nhau làm việc xấu, có điều đối tượng là Lâm Hựu Lật, không ngờ Lâm Hựu Lật quả quyết bỏ chạy như vậy. Bất quá người bên ngoài lại lầm tưởng Tây Môn Dật và Dịch Đình có tư tình.

Dù sao khi đó Tây Môn Dật và Dịch Đình hay ở gần nhau, mà Lâm Hựu Lật là bác sĩ trị liệu cho Y Hi Nhi nên ở trong khu trung tâm được bảo vệ gắt gao, người ngoài căn bản không biết Lâm Hựu Lật ở hội Liệt Diễm, hiểu lầm Tây Môn Dật và Dịch Đình là chuyện đương nhiên rồi. Huống chi sau này Vũ Văn Bác giao lại hội Liệt Diễm cho Tây Môn Dật, Dịch Đình mới đó đã nhanh chóng thành lãnh đạo cấp cao, càng thêm củng cố tin đồn giữa hai người .

Nghĩ đến cô nàng Dịch Đình kia, trong lòng Y Hi Nhi thật ra rất ảm áp. Nếu như Vũ Văn Bác không vì cô rời khỏi hội Liệt Diễm, hiện tại tất cả gánh nặng trách nhiệm trên người Dịch Đình sẽ rơi vào người cô rồi, dù sao nữ phụ nhân của hội Liệt Diễm cũng không thể nào có bộ dạng an nhàn như thế này.

Nguyên lai, Tây Môn Dật và Dịch Đình đã sớm cấu kết với nhau làm việc xấu. Trước kia đối tượng đáng thương bị hại là Lâm Hựu Lật, hiện tại biến thành hàng nghìn hàng vạn dân chúng. Nghĩ đến Dịch Đình có bản lĩnh như vậy, cư nhiên cùng cái tên Lam Lăng Thiên âm hiểm xảo trá đó đấu đá cực kỳ ngoạn mục, Y Hi Nhi cảm thấy rất tự hào.

Y Hi Nhi ghét Lam Lăng Thiên không phải chuyện một ngày hai ngày rồi. Ngay từ lúc ở Trung Đông, vì chuyện Cổ Nhã Thuần Y Hi Nhi đã quyết định đời này không làm bằng hữu với Lam Lăng Thiên.

“Suy nghĩ của Dật như thế nào anh không xen vào, nhưng dù cậu ấy quyết định gì anh cũng đều ủng hộ.” Vũ Văn Bác nói đến người bạn đã lâu không gặp nhưng tình cảm vẫn không thay đổi, trong lòng rất ảm áp.

Vì Tây Môn Dật vĩnh viễn đều ủng hộ anh vô điều kiện, giống như thế, Vũ Văn Bác cũng sẽ ủng hộ Tây Môn Dật vô điều kiện, đây là sự tin tưởng lẫn nhau.

“Đàn ông các anh thật khó hiểu.” Y Hi Nhi không lấy được tin tức gì, bĩu môi. Có điều trong nội tâm lại âm thầm buồn bực, quả nhiên như mình nghĩ, thật may là không có ngu đến cầu cứu Vũ Văn Bác, thật may là chuyện của Lâm Hựu Lật từ khi mới bắt đầu đều là cô tự mình ra tay, không để cho người thứ ba biết được chuyện này.

“Em không cần phải hao phí tâm tư để hiểu Tây Môn Dật, em chỉ cần hiểu anh là được rồi.” Vũ Văn Bác nhẹ nhàng ấn xuống trên môi Y Hi Nhi một nụ hôn nóng bỏng.

Y Hi Nhi tích cực đáp lại, đã mấy ngày cô không cùng Vũ Văn Bác lăn lộn trên giường rồi, không biết vì sao lại cảm thấy có chút nhớ nhung. Nghĩ tới đây Y Hi Nhi đỏ mặt, trước kia cô cũng không phải là một sắc nữ, mặc dù nói chuyện rất phóng khoáng, nhưng dù sao vẫn là một phụ nữ truyền thống.

Có điều, dường như sau khi cưới, lúc này, Y Hi Nhi đã thay đổi dù tốc độ rất chậm, hình như rất lâu rồi không hề ngưng ngừng nữa, thậm chí còn có thời điểm lật người làm chủ.

Một chút tình cảm rồi cuối cùng biến thành hôn lối, mà thời gian cũng như trôi qua thật nhanh.

Y Hi Nhi vừa lên đảo Cổ Lăng thì đã có xe riêng tới đón, trong bệnh viện đều là bác sĩ và y tá đứng đầu khoa phụ sản phục vụ cho cô, sau quá trình kiểm tra, Y Hi Nhi

Xác nhận đã mang thai sáu tuần rồi. Một tháng sau khi mang thai cơ hồ không có phản ứng gì, giống như bình thường, đến thời gian sau mới bắt đầu xuất hiện phản ứng của mang thai giai đoạn đầu.

Y Hi Nhi nằm ở trên giường bệnh, trở mình một cái ánh mắt to đen láy nhìn chằm chằm Vũ Văn Bác phía trước, cảm giác chuyện mình cần làm rất có thể sẽ bị trì hoãn, trong lòng chỉ có thể lặng lẽ nhớ tới Lâm Hựu Lật nói thực xin lỗi cô ấy, chỉ là bất luận như thế nào cô cũng sẽ nhất định mau chóng hoàn thành chuyện nữ đại nhân đã giao cho.

Vũ Văn Bác chăm chú nghe lời của bác sĩ, thỉnh thoảng còn cẩn thận hỏi bác sĩ một vài vấn đề, khiến Y Hi Nhi cũng cho là việc mình mang thai là một chuyện rất lớn, Vũ Văn Bác cư nhiên lại chuẩn bị kĩ càng như

thế.

Sau khi Vũ Văn Bác đã hỏi rõ ràng, mỉm cười đi tới bên giường Y Hi Nhi, ánh mắt nhìn Y Hi Nhi càng thêm dịu dàng, bởi vì bây giờ thân phận của anh không chỉ là một người chồng, mà còn là một người cha .

“Bác sĩ đợi chút, ông vừa nói tôi sẽ có phản ứng này phản ứng kia, chẳng lẽ cứ luôn như vậy sao, tôi thấy rất nhiều phụ nữ có thai căn bản không có những phản ứng kia mà?” Y Hi Nhi vừa nghe được bác sĩ nói với Vũ Văn Bác nói về sau có thể sẽ buồn nôn ghê gớm, vừa ngửi được mùi tanh thậm chí chỉ là vị thịt cũng sẽ muốn nôn mửa, còn có cái gì mà đi tiểu thường xuyên, một giờ hơn một lần ở nhà vệ sinh, tiếp theo còn có một đồng lớn phản ứng đáng sợ hơn, sau đó thì muốn Vũ Văn Bác không cần khẩn trương đây đều phản ứng bình thường bla bla....

Y Hi Nhi nghe được cảm thấy cực kỳ đáng sợ, nhịn không được mở miệng hỏi.

“Những phản ứng tôi vừa nói kia không nhất định là tất cả mọi người đều có, nhưng vì cô là lần đầu tiên mang thai nên phản ứng sẽ hơi rõ ràng một chút. Cô không cần phải quá lo lắng, mang thai là một quá trình rất hạnh phúc tốt đẹp, tất cả mọi người sẽ bảo vệ sự an toàn cho cô.” Bác sĩ ôn hòa nói.

“Được rồi, cảm ơn ông.” Y Hi Nhi yên tâm một chút, nhưng thật ra trong lòng vẫn rất buồn bực, không nhất định sẽ có những phản ứng đó tại sao còn nói cho Vũ Văn Bác nghe, cuộc sống sau này của cô nhất định giống như chim vàng ròi. (có phúc mà còn than)

Ai, tự do ơi tự do, hiện tại so với Lâm Hựu Lật cô càng cần phải chạy trốn và mai danh ẩn tích hơn rồi.

Quả nhiên, Y Hi Nhi đoán không sai, Vũ Văn Bác căn bản không đồng ý để Y Hi Nhi rời khỏi đảo Cổ Lăng, còn cầu xin cô tĩnh dưỡng trên đảo Cổ Lăng đến khi qua ba tháng mang thai rồi mới có thể rời đi. Vì bác sĩ đã nói, trong vòng ba tháng đầu mang thai là qua trọng nhất, cần giữ thai.

Nhưng Y Hi Nhi vẫn một mực nhớ đến chuyện của Lâm Hựu Lật, một lòng muốn rời khỏi, trong lòng cực kỳ gấp gáp, nhưng không thể biểu hiện ra, nếu không chỉ có chọc cho Vũ Văn Bác nghi ngờ thì sẽ không tốt, nói không chừng lại khiến Vũ Văn Bác giấu cô đem Lâm Hựu Lật giao cho Tây Môn Dật.

Về chuyện Vũ Văn Bác lén lút hành động, Y Hi Nhi cảm thấy hoàn toàn có thể, càng nghĩ càng không dám biểu hiện quá rõ, trước tiên chỉ có thể chậm rãi, qua một hai ngày lại nói, hoặc là dứt khoát chờ sau khi Vũ Văn Bác rời khỏi đây cô cũng chạy luôn, giải quyết cho xong chuyện kia.

Có điều, vấn đề phiền não của Y Hi Nhi cũng không kéo dài lâu.

Bởi vì Đoàn Mộc Thác tới.

Từ khi Vũ Văn Bác thông báo Y Hi Nhi mang thai phải ở đảo Cổ Lăng tĩnh dưỡng, công việc của Vũ Văn Bác giao lại một phần cho Đoàn Mộc Thác, một phần trao cho một số quản lý cấp cao có năng lực, Vũ Văn Bác chỉ quyết định sách lược, thoả cái thoả mái hơn rất nhiều, nhưng dù có thoả mái, Vũ Văn Bác vẫn muốn trở lại thành phố sắp xếp cho xong xuôi mọi chuyện.

Lúc Đoàn Mộc Thác đến thăm Y Hi Nhi, Vũ Văn Bác mới yên tâm mà đi.

Y Hi Nhi gác chân ngồi trên sà, nhàm chán ăn trái cây.

“Em nói xem bây giờ Lâm Hựu Lật đang ở đâu?” Đoàn Mộc Thác đột nhiên hỏi, cũng bắt chước bộ dạng Y Hi Nhi, ngồi xếp bằng trên sà nhà.

Dĩ nhiên, nếu như là sà nhà bình thường, Đoàn Mộc Thác sẽ không để Y Hi Nhi ngồi xuống nhưng sà nhà này đã được phủ lên tấm thảm rất dày, hơn nữa còn là lông dê, căn bản không cần lo lắng là không tốt đối với cơ thể.

“Làm sao em biết, muốn ở nơi nào thì ở nơi đó thôi, có điều tính tình cô ấy không mặn không nhạt, đoán chừng đang trong một cái phòng thí nghiệm nào đấy ở Los Angeles nghiên cứu mấy thứ gì đó.” Trong lòng Y Hi Nhi kinh động, không hiểu tại sao Đoàn Mộc Thác chợt nói đến Lâm Hựu Lật, giao tình giữa Đoàn Mộc Thác và Lâm Hựu Lật cũng chưa tốt đến mức hỏi thăm nhiều chuyện và quan tâm tình hình lẫn nhau chứ?

“Em không biết, anh biết.” Ánh mắt Đoan Mộc Thác nhìn Y Hi Nhi, trong đó có sự kiên định với một thứ ánh sáng khác thường nào đó.

“Có ý gì?” Y Hi Nhi nhìn ánh mắt của Đoan Mộc Thác, trong lòng có dự cảm không tốt.

Đoan Mộc Thác chợt cầm tay trái của Y Hi Nhi lên, trên tay trái này còn mang Lâm chuỗi thạch anh U Linh mà Hựu Lật cho cô.

Trong lòng Y Hi Nhi hoảng sợ, nhất định buổi tối hôm đó Đoan Mộc Thác đã nghĩ ra chuyện gì, chỉ là sau đó Đoan Mộc Thác phát bệnh, còn tưởng rằng anh ấy đã quên mất, không nghĩ tới sau cùng anh ấy còn đi thăm dò. Bằng trí thông minh của Đoan Mộc Thác, anh ấy muốn điều tra việc gì cũng không khó, tự nhiên sẽ tra ra được Lâm Hựu Lật rồi.

Vũ Văn Bác không biết là vì Vũ Văn Bác không nghĩ ngờ, nhưng Đoan Mộc Thác thì khác.

“Em nói anh nên làm thế nào? Giúp ai đây?” Đoan Mộc Thác buông tay Y Hi Nhi ra, cười đều nói.

“Anh đã biết gì?” Y Hi Nhi có chút nản lòng, nhưng Đoan Mộc Thác còn chưa nói ra mọi chuyện thì rất có thể là Đoan Mộc Thác chỉ đang phô trương một chút, nhưng cũng không thể phớt lờ.

“Cho em xem mấy thứ đồ thôi.” Đoan Mộc Thác nói xong, lấy ra một cái hộp nhỏ, bên trong chứa thẻ chúng mình nhân dân, còn có một tấm thẻ ngân hàng, cùng với mấy bằng cấp chứng nhận, mà trên đó toàn bộ đều là tên một người: “Lý Thanh”.

“Anh!” Y Hi Nhi không thể tin nhìn Đoan Mộc Thác, xem này cô không cần lo chuyện mang thai nữa rồi, bởi vì Đoan Mộc Thác đã giải quyết mọi chuyện phiền não của cô.

“Nếu một ngày nào đó Dật phát hiện anh cư nhiên giúp một cô gái có giao tình không sâu mà không giúp cậu ta, nhất định sẽ đánh cho anh ba ngày không xuống giường được.” Đoan Mộc Thác đáng thương nói, nghiêng đầu tựa vào bờ vai Y Hi Nhi.

Đoan Mộc Thác cũng không khách khí, đặt hoàn toàn sức nặng của đầu trên bờ vai Y Hi Nhi, Y Hi Nhi lại không đẩy ra cũng không oán thán, ngược lại còn dịu dàng sờ sờ gò má của Đoan Mộc Thác, nói: “Em làm anh vất vả rồi, anh yên tâm, về sau chỉ cần là việc em làm được thì em sẽ làm cho anh.”

“Không được đổi ý, bất cứ chuyện gì nha.” Đoan Mộc Thác giả hoạt nói.

“Bất cứ chuyện gì, dù anh muốn em chia tay Vũ Văn Bác em cũng sẽ không nói hai lời, lần này anh cứ yên tâm.” Y Hi Nhi cười nói, cô biết Đoan Mộc Thác sẽ không nói ra yêu cầu này, cho nên mới dám lớn tiếng nói ra.

“Ha ha, yên tâm, làm sao anh có thể không yên tâm về em, chuyện đầu tiên anh muốn là làm cha nuôi của con em.” Đoan Mộc Thác lập tức yêu cầu.

“Không có vấn đề, đến lúc đó anh dạy cho con em chế tạo thuốc nổ, thấy ai khó chịu thì cho hắn một quả bom.” Y Hi Nhi vui vẻ nói.

“Chuyện thứ hai, em hôn anh.” Đoan Mộc Thác chỉ chỉ cái trán.

“Được!” Y Hi Nhi không nói hai lời liền hôn một cái thật lớn, còn phát ra âm thanh vang dội.

Đoan Mộc Thác ôm trán, trong mắt lấp lánh nước mắt, Y Hi Nhi còn tưởng mình nhìn lầm rồi, không nhịn được chớp mắt mấy cái, nhìn trong mắt Đoan Mộc Thác vậy mà thật sự có nước mắt, chợt nhớ tới lòng Đoan Mộc Thác có lẽ bị tổn thương rất sâu, đây là đang xem cô là chỗ dựa.

Ai, mới biết mình mang thai, đã có cảm thấy tình thương của mẹ như ánh sáng ấm áp rồi, xem ra cô cần cố gắng, thật cố gắng, để có thể nhanh chóng trở thành một người mẹ tốt.

Đột nhiên Đoan Mộc Thác cảm giác những chuyện mình đã làm đều đáng giá.

“Cám ơn anh, tiểu Thác. Trước kia anh vẫn hỏi tại sao em có thể phân biệt được anh và Triển, bây giờ em trả lời anh. Khác nhau lớn nhất giữa các anh, là ở đây, còn có ở đây.” Y Hi Nhi sờ đôi mắt Đoan Mộc Thác một cái còn sờ cả vị trí của trái tim.

“Hai người dù có giống nhau thế nào thì tâm hồn của bọn họ vẫn khác nhau, ánh mắt của bọn họ tất cả đều khác nhau, nên em mới có thể nhận ra các anh.” Y Hi Nhi nói.

“Cám ơn em, em là người duy nhất hiểu bọn anh, phân biệt rõ bọn anh. Từng có người nói rằng anh sẽ gặp được người như em, nhưng đã nhiều năm rồi, anh vẫn không gặp được, sau khi em xuất hiện, anh đã vui mừng suốt ba ngày ngủ không yên. Anh muốn nói cho toàn thế giới rằng, anh là Đoàn Mộc Thác, là Đoàn Mộc Thác độc nhất vô nhị.”

“Ừ, anh là Đoàn Mộc Thác độc nhất vô nhị trong lòng em.” Giọng Y Hi Nhi ấm áp và tình cảm, nhẹ nhàng hôn lên trán Đoàn Mộc Thác lần nữa.

Cái gì Đoàn Mộc Thác mang tới Y Hi Nhi cũng nhận lấy, bây giờ cô chỉ cần đợi Lâm Hựu Lật đến là được rồi.

Mà Lâm Hựu Lật thì cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ cần cô lo lắng giúp.

Quả nhiên, ngày hôm sau Y Hi Nhi mới có được dáng vẻ mang thai, đỡ bụng của mình ra bên ngoài ánh nắng mặt trời, gặp Lâm Hựu Lật, hơn nữa còn đem tất cả tài liệu giao cho Lâm Hựu Lật.

Hôm nay Lâm Hựu Lật hóa trang thành một thai phụ tới bệnh viện làm kiểm tra, len lén lấy tất cả tài liệu giấu vào trong bụng, ánh mắt thâm sâu nhìn Y Hi Nhi một cái. Trong ánh mắt có cảm kích và ôn hòa còn có cả sung sướng khôn cùng, cũng có sự chờ mong hướng về tự do.

Nhìn bóng lưng Lâm Hựu Lật rời đi, Y Hi Nhi lặng lẽ chúc phúc cho cô.

Lâm Hựu Lật nhanh chóng biến mất trước mắt Y Hi Nhi, nhưng Y Hi Nhi vẫn ngẩn ngơ nhìn trời xanh mây trắng, thật lâu cũng chưa khôi phục lại tâm trí.

“Sao lại đứng hóng gió ở đây, tay cũng lạnh rồi.” Vũ Văn Bác ôm chặt Y Hi Nhi từ phía sau, đem cằm tựa vào vai Y Hi Nhi, bàn tay bao chặt đôi tay nhỏ bé của Y Hi Nhi, cho Y Hi Nhi ấm áp.

“Em.”

“Hi Nhi, sữa tươi còn đang nóng đây.” Đoàn Mộc Thác cầm một ly sữa tươi nóng hổi đi ra.

“Em đang đợi sữa tươi của tiểu Thác, anh về mau quá nha?” Y Hi Nhi cười vui vẻ, nhìn Đoàn Mộc Thác, trong mắt tràn đầy cảm kích.

Sự cảm kích này trong mắt Vũ Văn Bác của mặt là sự cảm kích vì Đoàn Mộc Thác cho cô sữa tươi nóng, chỉ có chính Y Hi Nhi và Đoàn Mộc Thác mới biết rằng, đây là Y Hi Nhi cảm kích Đoàn Mộc Thác đã giải vây giúp.

Vũ Văn Bác không cho phép một mình Y Hi Nhi đi dạo bên ngoài, phải có người làm bạn đi cùng mới được, mà người bạn này thì phải cảm ơn Đoàn Mộc Thác, nếu không bị lộ thân phận sẽ không tốt.

“Ừ, đem mọi chuyện giao cho Lưu Chấn rồi. Mặc dù hắn là người vừa mới được cất nhắc lên, nhưng làm việc trầm ổn có kiên quyết lại không thiếu dè dặt cẩn thận, có thể yên tâm.” Vũ Văn Bác nói. Bây giờ Triển không có ở đây, cho nên có một số chuyện phải buông tay, nếu không sẽ mệt chết mất, thật may là nhân tài anh nhìn trúng cũng không để anh thất vọng.

“Vậy thì tốt, kế tiếp em muốn hưởng sự thụ phục vụ của hoàng hậu, anh phải làm tiểu Vũ tử cho em nha.” Y Hi Nhi cười nói, hiện tại chuyện lớn trong lòng cô đã hạ xuống, liền có tâm tình rồi.

Vũ Văn Bác nhìn thấy tâm tình Y Hi Nhi không tệ, rất vui mừng.

Đoàn Mộc Thác ở một bên âm áp nhìn, cũng không thấy được mình là kỳ đà cản mũi, sau đó nhìn ánh mắt của Y Hi Nhi, đột nhiên nói: “Hi Nhi, các người có đặt tôi trong mắt hay không đó, thân mật thăm thiết, tội nghiệp tôi đây một mình cô độc lẻ loi.”

“Vậy anh nói làm sao bây giờ? Tình cảm chúng em tốt như vậy cũng không có biện pháp nha, đúng không, tiểu Vũ tử?” Y Hi Nhi nháy nháy mắt, cô biết đại khái là Đoàn Mộc Thác muốn làm chút chuyện xấu rồi.

“Ha ha.” Vũ Văn Bác cười vuốt nhẹ mái tóc dài của Y Hi Nhi, trong mắt và trên khuôn mặt tràn đầy cưng chiều.

“Các người dù sao cũng phải an ủi cái người cô đơn chiếc bóng như tôi đây chứ, nếu không em cũng nên hôn anh một cái đi, thế nào?” Đoan Mộc Thác chỉ chỉ vào môi, cười đến rất rất tà ác.

“Cũng không phải là.” Y Hi Nhi vừa muốn nói “Cũng không phải là không được, chỉ xem thử tiểu Vũ tử có đồng ý hay không thôi, nếu anh ấy đồng ý thì em với anh hôn lưỡi cũng không có ý kiến.”

Nhưng Y Hi Nhi chưa kịp nói ra khỏi miệng, Vũ Văn Bác đã buông eo Y Hi Nhi ra, đồng thời đè bả vai Đoan Mộc Thác xuống, hung hăng hôn. Ngay tức thì Đoan Mộc Thác không kịp phản ứng chỉ sững sờ, cho đến khi kịp phản ứng thì đã không kịp rồi.

Dùng sức đẩy Vũ Văn Bác ra, ngón tay Đoan Mộc Thác run chỉ vào Vũ Văn Bác rồi lại chỉ vào Y Hi Nhi, không biết nên nói gì.

Vũ Văn Bác mặc dù bị dùng sức đẩy, cơ thể vẫn ổn định, vì anh biết rõ Đoan Mộc Thác sẽ đẩy anh, cho nên thuận thế lui về sau một bước, trở lại bên người Y Hi Nhi, đưa tay lau miệng.

“Chuyện của hoàng hậu chính chuyện là tôi.” Vũ Văn Bác hiếm khi lộ ra nụ cười xấu xa.

Y Hi Nhi bị một màn này làm sợ đến nói không ra lời. Có thể nào cô cũng không nghĩ đến có một ngày Vũ Văn Bác sẽ đè Đoan Mộc Thác ra và hôn anh ấy, nhìn một màn kích thích của hai mỹ nam ướt át xinh đẹp, Y Hi Nhi còn cảm thấy mình không thể tiêu hóa nổi, huống chi là Đoan Mộc Thác luôn theo chủ nghĩa đàn ông.

Bị chính chính anh em tốt của mình cưỡng hôn là loại cảm giác gì đây? Đoan Mộc Thác khóc không ra nước mắt.

Vũ Văn Bác lại còn như không có việc gì, lau miệng, dùng sữa nóng Đoan Mộc Thác đem tới súc miệng, sau đó lại hôn Y Hi Nhi, từ tình cảm nồng nàn sang nụ hôn nhiệt liệt kích tình.

90. Chương 91

Edit + Beta: Tóc gió thổi bay

Khi Y Hi Nhi mở mắt ra thì trong mắt là đôi mắt đen bóng thấu đáo của Vũ Văn Bác. Thật ra thì bây giờ mắt đã rõ rồi nên lại nhắm lại, lông mi vẫn dài và dày, chớp mấy cái, rốt cuộc vẫn phải mở hai mắt ra.

Kể từ sau khi mang thai, Vũ Văn Bác hầu như đem hết thời gian đặt trên người của Y Hi Nhi. Ngày ngày chăm sóc Y Hi Nhi, yêu cầu hết sức nghiêm khắc. Thí dụ như không thể đụng vào càng không thể cầm vật bén nhọn, ngay cả móng tay cũng là Vũ Văn Bác cẩn thận từng li từng tí cắt cho, ăn uống là do chuyên gia và đầu bếp cao cấp chế biến, Y Hi Nhi muốn ăn hay không muốn ăn cái gì hoàn toàn không thể tùy ý. Ghen ghét làm cô nổi đóa, vì thế, Vũ Văn Bác lại cho thêm bên cạnh cô một chuyên gia nghiên cứu tâm lý phụ nữ mang thai trong thời kì không ổn định.

Còn có hai y tá chuyên khoa và hai giúp việc nữ, bên cạnh Y Hi Nhi vĩnh viễn luôn có một đám người đi theo phía sau vòng vòng tới vòng lui, Y Hi Nhi muốn chạy trốn đi hóng mát một chút cũng không có khả năng.

Tây Môn Dật, Dịch Đình cũng đã biết tin Y Hi Nhi mang thai, đưa tới không ít thứ mà không biết là vợ vết mồ hôi nước mắt từ nơi nào của nhân dân. Y Hi Nhi nhận lấy toàn bộ, dù khái niệm tiền tài đối với cô không phải rất mãnh liệt, càng không phải là đặc biệt coi trọng, cũng không phải là người thấy tiền sáng mắt, nhưng là phụ nữ thì thích nhận quà tặng đã là bẩm sinh, đạo lý hiển nhiên.

Trong lòng vàng, Y Hi Nhi mắc phải chứng yêu tự do nên mỗi ngày đều mong đợi mình qua hết ba tháng mang thai. Vì bác sĩ khoa phụ sản nói, ba tháng đầu tiên khi mang thai thai nhi tương đối không ổn định, ba tháng sau căn bản đã ổn định rồi, sau đó chỉ cần chú ý thật tốt, tiến hành khám thai đúng kì là được rồi, vậy nên Y Hi Nhi bắt đầu đếm ngón tay mong đợi thời gian mau mau trôi qua.

Ngày Y Hi Nhi chờ cuối cùng cũng đến nhưng hiện tại triệu chứng thích ngủ càng ngày càng rõ ràng, cũng bởi vì cả ngày lẫn đêm ngủ mãi nên một đôi mắt như trong veo nước biển thành đôi mắt rã rời, toàn thân càng ngủ càng lười, mỗi một nhưng nếu không ngủ lại rất khó chịu.

“Phu nhân, cẩn thận.” Y Hi Nhi muốn dùng tư thế chó bò để đứng dậy, một y tá vội vàng chạy tới đỡ cô dậy, động tác dè dặt cẩn thận.

Y Hi Nhi nhìn vẻ mặt và thái độ y tá như đối đãi với báu vật, trong lòng nổi lên một trận phiền muộn, cô cần được nuông chiều như vậy sao? Tại sao chính cô cũng không biết, đây cũng không phải ở cổ đại, mẹ kiếp chế độ cấp bậc gì đây, bây giờ là thế kỷ hai mươi mốt, quốc gia Xã Hội Chủ Nghĩa, tại sao toàn bộ đám người này đều khiến cô trở thành hoàng hậu rồi, nếu không phải tâm trí vẫn còn tỉnh táo, Y Hi Nhi cũng cảm giác mình thật sự là xuyên qua đến hậu cung cổ đại rồi.

Giúp việc nữ bưng dụng cụ lau rửa toilet, thái độ quả thật có thể nói là như hầu hạ, hầu hạ người mà hôm nay thân thể đáng giá như hoàng hậu nương nương tiến hành rửa mặt.

“Vũ Văn Bác đâu?” Y Hi Nhi thuận miệng hỏi. Một y tá đỡ cô đi đến phòng ăn. Thường thường Vũ Văn Bác đều ngủ cùng với cô, sáng hôm sau thông thường cũng chờ Y Hi Nhi tỉnh lại rồi mới rời đi, nhưng hôm nay không nhìn thấy Vũ Văn Bác, Y Hi Nhi không khỏi cảm thấy có chút kỳ quái.

“Tiên sinh về thành phố, trong công ty có một hội nghị rất quan trọng, tiên sinh dặn dò nói giữa trưa sẽ trở lại ăn cơm với phu nhân.” Giúp việc nữ ở một bên tích cực trả lời.

Y Hi Nhi trầm ngâm, cũng được, dù sao hiện tại cũng sắp mười giờ, đợi cô cơm nước xong, làm xong kiểm tra đủ loại, nghỉ ngơi rồi ăn một chút điểm tâm, lúc đó Vũ Văn Bác đến, khi ấy trở về thành phố cũng được rồi.

Phải biết, mặc dù đảo Cổ Lăng là một nơi có phong cảnh tươi đẹp, không khí tốt lành, là danh thắng du lịch, nhưng nó chỉ là một hòn đảo nhỏ thôi, không có đường phố phồn hoa, không có đèn nê ông lấp lánh, không có nhà cao tầng, Vũ Văn Bác lại không cho dùng máy vi tính và điện thoại di động, là một người hiện đại, Y Hi Nhi có thể chịu được đến bây giờ đã là một kỳ tích rồi, tiếp tục chịu đựng nữa nhất định Y Hi Nhi sẽ điên mất.

Có điều, may mắn là cô ném trải khổ đau vậy thì chắc hẳn sẽ rất nhanh trở thành tiên rồi?

Đủ loại mong đợi, người tới không phải là Vũ Văn Bác mà Y Hi Nhi mong đợi, là cái người bạn rận đã lâu không gặp, hiện tại cũng đã trở thành nữ cường đạo Dịch Đình.

Vẫn là trang phục nóng hừng hực, Dịch Đình mặc một váy ngắn màu xanh ngọc cổ chữ V sâu kèm theo thắt lưng, hợp với giày bó quá gối màu đen, tóc quần gọn sóng thật to nhuộm thành màu rượu đỏ, môi đỏ mọng nóng bỏng, quyến rũ ánh mắt người khác, vóc dáng mê người, trang điểm tinh xảo, cộng thêm một thân khí thể kiên quyết mạnh mẽ, Y Hi Nhi thấy mà mắt tròn trắng luôn.

Vừa rồi còn cảm giác mình bị phục vụ giống như hoàng hậu, bây giờ nhìn Dịch Đình đần độn kia thuận buồm xuôi gió, đó mới là hoàng hậu, không đúng, là nữ vương.

Dịch Đình hùng hăng hồ hồ đạp gót nhỏ 11 centimet của giày quá gối, vòng eo uốn éo tựa như rắn nước, chưa nói đã cười trước, “Nha đầu Hi Nhi, mau cho tớ xem bụng cậu có lớn hơn chút nào không. Tháng trước tớ đã muốn bay tới đây thăm cậu rồi, nhưng cái tên Lam Lăng Thiên đó nắm chặt không buông tay, bây giờ hoàn thành xong việc mới rảnh rồi tới đây.”

Dịch Đình cười một tiếng, Y Hi Nhi cảm thấy thế giới này quả thật quá trái ngược. Dịch Đình không tìm không phổi trước đây quả thật kém so với Dịch Đình bây giờ, hiện tại Dịch Đình quả thật là thay da đổi thịt, lột xác rồi nha.

“Má ơi, làm sao cậu trở nên đẹp như vậy, nói, có phải mấy chiêu thức kia cuối cùng cũng đem ra sử dụng rồi hả?” Thấy bộ dạng Dịch Đình đẹp đến rung động lòng người như thế này, phản ứng đầu tiên của Y Hi Nhi chính là Dịch Đình tuyệt đối là đã tìm được tên xui xẻo nào đó, dùng tới thứ mà cô ấy chuẩn bị năm cũng không dùng được đem ra sử dụng.

Khiến một phụ nữ thay da đổi thịt, phá kén thành bướm, trừ tình thì là yêu, nhưng nhìn Dịch Đình bận rộn như vậy, thế nào cũng không giống bộ dạng có tình yêu, cho nên.....

“Đẹp sao? Cậu thật sự thấy tớ đẹp rồi hả? Ha ha. Xem ra sau khi mang thai ánh mắt sẽ bị thay đổi, không tệ không tệ, khen nhiều hơn mấy câu đi.” Dịch Đình đắc chí đứng nguyên tại xoay người vài vòng, lắc thân hình rắn nước, bày ra đủ loại tạo hình, hận không thể đem mình uốn éo thành bánh quai chèo.

Y Hi Nhi nhìn vòng eo Dịch Đình vốn rất nhỏ, hôm nay lại một thân váy ngắn dài lưng càng thêm có vẻ như mềm mại không xương, chỉ sợ Dịch Đình không cẩn thận sẽ vặn gãy vòng eo. Chẳng qua lo lắng thì lo lắng vậy thôi, những thứ xinh đẹp đều làm cho người ta yêu thích, nhất là Y Hi Nhi vốn rất ưa thích mỹ nữ đẹp mắt, hiện tại có cực phẩm mỹ nhân ngay trước mắt như vậy, còn không lo nhìn mấy lần thật lâu, làm gì còn thời gian nhắc nhở người ta có thể sẽ vặn gãy vòng eo sát phong cảnh đây.

“Quá đẹp, xinh đẹp làm tớ không thể tin được vào mắt của chính mình luôn. Quả thật là sướng đến được không thể tưởng tượng nổi, nói đi, đến tột cùng là nguyên nhân gì, rốt cuộc có dùng hết bấy của cậu chưa?” Y Hi Nhi vốn chỉ nghĩ nói mò trong bụng, nhưng lương tâm cuối cùng vẫn chiến thắng ý định tà ác, nói thật, cô xác thực là cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy qua vẻ đẹp như thế của Dịch Đình.

Dịch Đình như vậy làm cho người ta không thể rời mắt, đẹp như vậy, trực tiếp đẹp đến tận xương cốt.

Y Hi Nhi ca ngợi khiến Dịch Đình vô cùng hài lòng, xoay người hai vòng lần nữa, thân hình nhẹ nhàng rơi xuống bên người Y Hi Nhi, đáng ra muốn muốn kéo Y Hi Nhi cùng nhau xoay hai vòng lại nghĩ đến bây giờ Y Hi Nhi đang là phụ nữ mang thai, nếu thật sự xoay vòng, lát nữa Vũ Văn Bác mà biết sẽ trực tiếp đem cô cắt thành tám khúc. Bất quá Dịch Đình vẫn rất vui vẻ, đây là lần đầu tiên được Y Hi Nhi tán dương như vậy, thế nên vui vẻ kéo cánh tay Y Hi Nhi ngồi xuống.

“Tớ ngược lại còn muốn dùng nha, nhưng vẫn không phải sử dụng đến, thật vất vả mới có người thiếu chút nữa thành, kết quả vừa tới cửa đã một phát bị tớ phát hiện là kẻ địch, vì vậy lão nương đây không nói hai lời lập tức đập anh ta ra sàn nhà, vọt vào toilet hứng hăng mức một chậu nước lạnh hắt lên người anh ta, hừ hừ, cùng lão nương chơi mỹ nhân kế, còn lâu.” Dịch Đình đắc ý hả hê nói. (đang nói tới chuyện ở hôn lễ đấy, chị DD không biết “anh ta” là Lam Lăng Thiên)

2/

Nghĩ tới cái tên tiểu nhân hèn hạ Lam Lăng Thiên đó vậy mà lại phải một mỹ nam tới quyến rũ cô, nếu không phải là tửu lượng cô tốt đến mức kinh người khiến mỹ nam kia uống say đến chóng mặt, mà cô vẫn còn rất tỉnh táo nếu không đã để Lam Lăng Thiên được như ý rồi.

Lúc ấy thật ra Dịch Đình không có say, nhưng nghĩ rằng chỉ bằng nhân cơ hội đó đem mấy thứ tùy thân đã mang theo n năm ra dùng, vì vậy liền giả say, vào quán rượu, cũng vì vậy mà thiếu chút nhóm lửa **, bị kẻ thù không đội trời chung biết mình trúng mỹ nam kế, không biết sẽ làm cô nhục nhã ra sao nữa.

Làm một nữ cường đạo thành công, Dịch Đình cảm giác mình không thể tiếp nhận lấy điểm nhơ như thế trong cuộc sống, cho nên mặc dù rất có cảm giác với mỹ nam đó, thân thể của cô giống như cũng rất muốn mỹ nam, nhưng vì tôn nghiêm nữ cường đạo của mình, cô vẫn dứt khoát kiên quyết mà đi.

Dù sao thì sau này tự cô cũng sẽ mở hậu cung, ha ha ha, trái ôm phải ấp thật nhiều mỹ nam

“Cậu điên rồi, nhưng cuối cùng là chuyện khiến cậu có tâm trạng tốt như vậy?” Y Hi Nhi không nhịn được hỏi.

“Ha ha, đó là vì sự nghiệp của tớ rất tốt, tự nhiên cả người cũng trở nên vui vẻ mặt mày hồng hào hơn. Gần đây tớ lại thắng Lam Lăng Thiên một địa bàn lớn, hơn nữa anh ta còn bị tớ làm cho thua lỗ, hừ hừ, đấu với tớ, còn không bằng tự bảo hồ lột da.” Dịch Đình nhắc tới sự nghiệp vinh quang của mình, bộ mặt sáng loáng lấp lánh, giống như được mạ một lớp vàng.

“Dạ dạ dạ, lão nhân gia chính là nữ cường đạo trời sinh, chỉ có sự nghiệp mới có thể làm cho tinh thần người phần chấn được chưa. Lại nói sao tự nhiên cậu lại chạy tới đây, hội Liệt Diễm thì làm thế nào? Không phải là Tây Môn Dật không ở tổng bộ sao?” Y Hi Nhi hỏi, một mặt là thật sự quan tâm, mặt khác là thử hỏi thăm một chút xem rốt cuộc có phải Lâm Hựu Lật từng trốn thoát khỏi truy đuổi của Tây Môn Dật.

“Được rồi, tớ cũng không dám làm cậu day dứt, tớ còn sợ sẽ phá hủy vẻ đẹp tuyệt mỹ nhân sinh của cậu.” Dù sao lẫn lộn trong xã hội đen cũng không phải dễ như vậy, quan trọng nhất là gặp không đúng người.

“Không đâu, là mở ra vũ đài của cuộc đời tớ mới đúng, trước hết không nói những thứ này nữa, mau nhìn xem tớ mang vật tốt gì tới cho cậu đây, là. . . .” Dịch Đình mở túi xách ra, lấy quà tặng của mình ra cùng Y Hi Nhi thưởng thức.

Hai chị em tốt mấy tháng không thấy, cười cười nói nói, thời gian đã nhanh chóng trôi qua rồi.

Đợi đến buổi trưa, Vũ Văn Bác trở lại đảo Cổ Lăng với Y Hi Nhi cùng nhau ăn bữa trưa, Y Hi Nhi vui vẻ nhắc tới chuyện buổi chiều trở về thành phố, Vũ Văn Bác ngược lại không phản đối, rất nhanh đã đồng ý.

Nhưng Y Hi Nhi cảm giác mình còn đang sung sướng vì gặp lại Dịch Đình, còn chưa kịp ăn mừng tự do của bản thân, càng không kịp đi ra xem đường phố phồn hoa mà cô luôn một lòng nghĩ về, cảnh đêm có đèn neon lấp lánh cùng với nhà cao tầng, quan trọng nhất là chưa dùng sản phẩm công nghệ cao thế hệ mới thế kỷ hai mươi mốt của thời đại Internet mà loài người quen thuộc, Vũ Văn Bác đã lại đem cô đến một nơi chim không đẻ trứng khác.

Provence (provence) là một tỉnh của đế quốc La Mã, tên gọi tắt tiếng Anh là paca. Hiện nay là một bộ phận ở Đông Nam nước Pháp, bên bờ Địa Trung Hải và tiếp giáp với Italy, có con sông lớn Rhone bắt nguồn từ núi Alps chảy ngang qua, gần Provence con sông chia thành hai nhánh sông lớn, sau đó đổ vào Địa Trung Hải. Provence nổi tiếng khắp thế giới về loài hoa oải hương, là thắng cảnh du lịch.

Chỗ Y Hi Nhi ở là Avignon, nơi đây là khu sản vật phì nhiêu, ánh nắng tươi sáng, phong cảnh tươi đẹp. Nói cho oai thì là thắng cảnh dưỡng thai, thật ra chính là cách xa phạm vi hoạt động của người bình thường. Một người cũng không có, ngay cả muốn dùng bữa cũng phải tự mình lo, điểm tốt duy nhất chính là khắp nơi là biển hoa đẹp không sao tả xiết, nhưng hoa đẹp nhìn cả một ngày cũng chán, huống chi còn phải đợi cho đến đứa trẻ được sinh ra được mới thôi.

Y Hi Nhi cảm giác mình nhất định điên rồi mới có thể không chịu nổi cảm dỗ và quyến rũ của Vũ Văn Bác, cuối cùng chấp nhận đến đây.

Thật ra thì cũng không đến mức gọi là nơi chim không đẻ trứng, đây thực là ở Provence. Vũ Văn Bác mua một trang viên, rau dưa hoa quả để ăn đều là người của nông trang trồng, ngay cả gà vịt dê bò cũng đều là nuôi thả, ngay cả cá cũng là tự câu từ dưới sông lên, tuyệt đối bảo đảm thực phẩm không bị ô nhiễm.

Vũ Văn Bác vừa ý với cái hành động như đứa trẻ này mới có một ngày đã khiến Y Hi Nhi bực phát.

Chiến tranh bắt đầu như vậy, Vũ Văn Bác dứt Y Hi Nhi ăn điểm tâm, trong điểm tâm có một phần trái cây, nhưng trái cây này gần như không có mùi vị, điểm tốt duy nhất chính là đặc biệt dinh dưỡng, hơn nữa còn có lợi cho sữa sau khi sinh, cho nên dù Y Hi Nhi không muốn ăn, Vũ Văn Bác vẫn là ép buộc yêu cầu Y Hi Nhi phải ăn, vì cái này có lợi đối với thai nhi.

Vì vậy, Y Hi Nhi nổi giận ra ngoài.

“Lão nương không ăn thì sao? Anh có gan thì ăn hết đi, anh hãy thử xem xem có tiêu hóa được không?” Y Hi Nhi giận đến đập bàn. Làm ơn, bây giờ cô mới mang thai hơn ba tháng, có cần phải khoa trương như vậy không, tương lai còn hơn sáu tháng nữa, muốn cô tiếp tục sống như thế này sao?

“Nghe lời, không cho quậy phá, ăn vào mới có lợi đối với em.” Vũ Văn Bác không tức giận. Anh đã càng ngày càng quen với tính xấu của Y Hi Nhi rồi. Bác sĩ nói, trong lúc mang thai tâm tình phụ nữ tương đối không ổn định, nhất định phải khiêm nhường thương cảm.

“Có ích lợi gì với lão nương chứ, ăn uống của tôi quá tệ phải không? Tôi thấy căn bản anh chỉ coi trọng đứa trẻ không coi trọng tôi, hiện tại đã bắt đầu ghét bỏ tôi, không bằng tôi rời khỏi anh sớm một chút tránh cho anh nhìn không vừa mắt.” Tính khí phụ nữ có thai là kỳ quái nhất, Y Hi Nhi nói xong thấy mình vô cùng uất ức, trong mắt cũng đã nén lệ.

“Em đừng suy nghĩ nhiều quá, đương nhiên anh vẫn quan tâm em nhất. Em là cô gái duy nhất anh thích trên thế giới này, không có ai có thể thay thế em. Em ngoan ngoãn ăn đi, lát nữa anh dẫn em đi câu cá, được không?” Vũ Văn Bác hoàn toàn coi mình như một người cha, coi Y Hi Nhi là con gái mà dỗ dành.

May mắn, cũng không phải là lần đầu tiên Vũ Văn Bác sắm vai như vậy, cho nên rất quen thuộc, cũng không cảm thấy Y Hi Nhi quá đáng, cố tình gây sự, ngược lại còn có một loại tâm ý thích bị ngược, cho rằng Y Hi Nhi như vậy thật đáng yêu. Thật ra thì có lúc những người giúp việc ở dưới và y tá bác sĩ cũng cảm thấy không phải là lỗi của Y Hi Nhi, tất cả đều là do Vũ Văn Bác tự chuốc lấy, ai bảo Vũ Văn Bác cứng chiều Y Hi Nhi lên đến tận trời, khiến tính khí cô thành muốn thế nào thì được thế đó, ai cũng không kiểm soát được.

“Nhưng. . . .” Y Hi Nhi nghe được Vũ Văn Bác trả lời như vậy, trong lòng cũng bắn khoản, dù sao nếu nói thêm gì nữa sẽ cảm thấy giống như cô đang cố tình gây sự.

Bữa môi, Y Hi Nhi bắt đắc dĩ bắt đầu ăn trái cây, mặc dù là vô cùng miễn cưỡng, nhưng cũng chỉ có thể nuốt trái cây xuống thôi.

Bộc phát nhỏ như vậy ba ngày một lần trong trang viên, bạo phát lớn thì là năm ngày một lần. Thật may, Vũ Văn Bác là một người cực kỳ có kiên nhẫn và nhẫn nại, bất luận Y Hi Nhi cố tình gây sự như thế nào anh cũng có thể nhẹ nhàng, dịu dàng dụ dỗ cho Y Hi Nhi vui vẻ, hơn nữa giọng nói rất cứng chiều, hoàn toàn không có bực mình.

Nhiều lần Đoàn Mộc Thác thấy phương thức sống chung của Y Hi Nhi và Vũ Văn Bác, anh cũng rất muốn giúp bọn họ làm một lần xét nghiệm quan hệ cha con, nói không chừng là Vũ Văn Bác thật sự không lầm, bọn họ chính là hai cha con, chuyện yêu nhau phía sau mới là sai lầm.

Đoàn Mộc Triển dốc sức khôi phục trí nhớ cho Đinh Tiểu Vũ, Đinh Tiểu Vũ mặc dù mất đi gần hết trí nhớ nhưng Y Hi Nhi vẫn là bằng hữu kiêm đồng nghiệp của cô, cho nên Đinh Tiểu Vũ đã trộm một bức bích hoạ ở điện Louvre rồi đi thăm Y Hi Nhi, thuận tay đem bức bích hoạ vô giá tặng cho Y Hi Nhi.

Có một lần Đinh Tiểu Vũ ở lại Provence suốt cả một tháng, Đoàn Mộc Triển lại phải trở về Hạ Môn làm việc, vì Đoàn Mộc Triển đã bỏ lại công việc quá lâu, Vũ Văn Bác thật vất vả mới bắt được ngay tại chỗ, lúc ấy trực tiếp bỏ vào bao đưa về Hạ Môn làm việc, hơn nữa Đinh Tiểu Vũ còn phải bảo đảm với Đoàn Mộc Triển sẽ rất an phận đợi ở Provence cho đến khi Đoàn Mộc Triển làm xong hết công việc rồi sẽ đến lại dẫn đi.

Vì vậy, Đoàn Mộc Triển nối tiếp ngày đêm làm việc, hoàn toàn coi 24 giờ như 48 giờ để sử dụng, hết ngày đến đêm đẩy nhanh tốc độ, giải quyết trong vòng một tháng, sau đó đem chuyện vụn vặt cùng các công việc phía sau giao cho thuộc hạ đắc lực làm.

Tập đoàn Vũ Văn cũng vì ba chủ nhân quan trọng nhất như bánh xe quanh năm suốt tháng chạy suốt ngoài đường, nên các thuộc hạ đều bị huấn luyện trở nên làm việc rất hiệu suất, có thể ở lại toàn bộ đều là tinh anh.

Ai nghĩ được, vốn là công việc phải mất ba tháng mới có thể hoàn thành, nhưng những công việc này vừa xuất hiện đã phải diễn cuồng hoàn thành trong vòng một tháng. Có thể theo kịp được tiết tấu công việc của bọn họ rõ ràng là những người rất thông minh, mà những người thông minh này cùng với tiết tấu kia đang ra sức chống đỡ công việc bên ngoài, các ông chủ làm xong chuyện quan trọng, chuyện còn lại cũng không hỏi tới, hoàn toàn buông tay để cho bọn họ tự đi giải quyết kết quả, chỉ cần thời khắc cuối cùng thu được kết quả tốt là được. Hình thức công việc như vậy làm cho rất nhiều người vốn không có cơ hội thực hiện hoài bão và phát huy năng lực có được cơ hội tốt nhất, cho nên từng chút một đều cố gắng làm thật tốt, cũng khiến trong tập đoàn Vũ Văn xuất hiện lực lượng lớn tinh anh.

Đinh Tiểu Vũ ở với Y Hi Nhi trong một tháng, Y Hi Nhi ngoài cùng cô tán gẫu nhiều chuyện về phong cảnh con người ở các quốc gia bên ngoài, thì Y Hi Nhi còn dùng đôi mắt sắc bén thông minh lạnh lợi, sở trường thăm dò ý tứ qua lời nói và sắc mặt, không vì mang thai mà biến thái trong lòng mất đi chức năng phát hiện ra một bí mật kinh thiên, đó chính là nha đầu Đinh Tiểu Vũ này thật ra không biết khi nào đã khôi phục trí nhớ, chỉ là vẫn đang giả bộ thôi.

Trước kia đều là Đinh Tiểu Vũ đuổi theo phía sau Đoàn Mộc Triển, thật vất vả lắm bây giờ Đoàn Mộc Triển mới thông suốt, Đinh Tiểu Vũ đương nhiên sẽ không nường tay, nhất định phải khiến Đoàn Mộc Triển theo đuổi ngược lại cô mấy năm mới thôi.

Có điều, Y Hi Nhi cũng không có dự định chia sẻ bí mật này với Đoàn Mộc Triển.

Mặc dù ở Provence thì khoảng cách với bằng hữu rất xa xôi, nhưng ngược lại so với bình thường Y Hi Nhi càng nhìn thấy các bằng hữu của cô nhiều hơn, trừ Lâm Hựu Lập ra, những người khác không làm gì sẽ ngồi chuyên cơ bay đến Provence thăm Y Hi Nhi, ngay cả tên cáo đen Tây Môn Dật một lòng nhớ thương Lâm Hựu Lập cũng bay đến Provence ít nhất một chuyến mỗi tháng.

Ngoài những người này, Cố Nhã Thuần cực kỳ vui vẻ càng gần Y Hi Nhi nhiều hơn, cùng với Vũ Văn Bác hai người thay phiên nhau 24 giờ giám sát ăn uống sinh hoạt thường ngày của Y Hi Nhi, khiến Y Hi Nhi không khỏi phiền não.

Thật ra, Y Hi Nhi phát tiết với Vũ Văn Bác nhiều vậy, đều là vì ở trước mặt Cố Nhã Thuần không cách nào phát tiết được, cho nên mọi tức giận đều rơi vào người Vũ Văn Bác, cũng may Vũ Văn Bác căn bản không để trong lòng.

Thời gian trôi thật nhanh, chớp mắt một cái Y Hi Nhi đã đến chuyển ngày chuyển dạ.

“A a. A a. đau quá a.” Giọng Y Hi Nhi khổ sở xuyên thủng trời xanh, ngay cả chim đậu trên đầu cành cũng đều bị hoảng sợ, thiếu chút nữa chân nhũn xuống rơi khỏi cành cây.

“Dùng sức, phu nhân! Phu nhân dùng sức!” Bà mẹ ở một bên cố gắng hô hào lên, tiếng hét đều rất đinh tai nhức óc.

“Mẹ kiếp tôi không bao giờ sinh con nữa, mày nhanh lên cút ngay ra ngoài cho lão nương! A a.” Toàn thân Y Hi Nhi đau đến không còn sức lực, giận quá lớn tiếng tức giận mắng. Lúc này cô cảm thấy trên thế giới này không có chuyện gì đau khổ hơn chuyện sinh con.

4/

“Lấy khí bằng mũi, thở ra bằng miệng, phải hít thở sâu, đúng đúng đúng, phu nhân làm rất tốt, cứ làm như vậy, thất bụng lấy khí, thở ra thả lỏng, tốt, một lần nữa, dùng sức.” Bác sĩ điềm tĩnh nói, để Y Hi Nhi làm theo hướng dẫn.

Y Hi Nhi nghe được tiếng nói, hít thở theo lời bác sĩ, quả nhiên cảm thấy không còn đau đớn như trước nữa.

Vũ Văn Bác cầm tay phải Y Hi Nhi thật chặt, không ngừng hôn đầu ngón tay của Y Hi Nhi, ánh mắt anh luôn rơi trên mặt Y Hi Nhi, lòng cũng thất thành từng mảnh.

“Bảo bối, anh luôn ở bên cạnh em, đừng sợ, anh yêu em.” Vũ Văn Bác cúi người nói bên cạnh Y Hi Nhi, giọng nói dịu dàng tình cảm, bàn tay nhẹ nhàng lau mồ hôi cho Y Hi Nhi, môi nhẹ nhàng in trên trán Y Hi Nhi, không ngừng hôn Y Hi Nhi, cho cô sự khích lệ và ủng hộ.

“Tốt lắm, thấy đầu của đứa bé rồi, tiếp tục dùng sức, phu nhân cố gắng lên.” Một bác sĩ nữ khác hơn năm mươi mấy tuổi vui mừng tuyên bố.

“Cố gắng lên phu nhân, đầu thiếu gia đã ra rồi, dùng sức!” Bác sĩ nói to, nói để Y Hi Nhi nghe, hi vọng cô không đau đến bất tỉnh.

“Dùng sức, dùng sức!” Trong phòng sinh, bác sĩ, y tá, bà mẹ tất cả mọi người đều cùng nhau cố gắng lên hô hào lên.

Y Hi Nhi cắn chặt hàm răng dùng sức, bà mẹ bảo co tử cung lại thì Y Hi Nhi coi như đang dùng sức đi đại tiện, sử dụng sức lực khi bị táo bón, cả mặt đều đỏ bừng.

“A!” die»nß???Y Hi Nhi cảm giác toàn thân mình đã sử dụng hết sức lực rồi, cả người mệt lả.

“Bả vai đã ra rồi, vẫn phải dùng sức!” Bác sĩ la to.

“Con mẹ nó còn không chịu đi ra sao? Lão nương mặc kệ, không sinh nữa.” Y Hi Nhi sắp khóc rồi, cô cảm thấy mình đã rất dùng sức rất dùng sức, hơn nữa đã đau đến mức tê tâm liệt phế, nhưng đứa bé lại ương ngạnh như vậy, vẫn không ra, cô giận đến sắp học máu rồi.

“Bảo bối, cố gắng lên, không cần phải gấp, không nên tức giận, chờ sau khi con trai chúng ta trưởng thành, nhất định anh sẽ đánh nó một trận, ai bảo nó không biết nghe lời, ai bảo nó làm cho bảo bối của anh đau

đón như vậy.” Vũ Văn Bác vội vội vàng vàng trấn an nói, lúc này anh cũng không biết phải làm gì, tay chân có chút luống cuống, Y Hi Nhi nói gì anh liền trả lời cái đó.

“Phải ra sức đánh nó, đánh cho nó bị giống em bây giờ, đánh cho nó tè ra quần, a.” Y Hi Nhi cực kì tức giận mà mắng to. Bây giờ cô hoàn toàn không biết mình đang nói cái gì nữa, chỉ biết là cô đau đến sắp chết, mà khiến cô đau như vậy chính là đứa trẻ cô đau khổ cay đắng mang thai mười tháng, con trai ruột của cô.

“Được, được, dùng sức đánh, tất cả nghe theo em.” Vũ Văn Bác khẩn trương cầm tay Y Hi Nhi, nhìn sắc mặt Y Hi Nhi đã dần dần tái nhợt, trong lòng đau đến không chịu được.

Tâm tư các bác sĩ, y tá ở một bên đều rất rối rắm, gân trên mặt đều co giật. Đây là lần đầu tiên trong phòng sinh bọn họ nghe được đối thoại như thế, đoán chừng cả thế giới cũng chỉ có một đôi cha mẹ kinh điển như thế thôi, lúc đứa trẻ mới sinh đến một nửa đã bắt đầu nghiên cứu xem nên đánh nó như thế nào rồi, nói không chừng đứa trẻ này nghe được, căn bản là sợ đến mức không dám ra ngoài.

Có điều Vũ Văn Bác là ai, anh đe dọa một cái, đứa trẻ liền ngoan ngoãn ra ngoài.

“A a. A a a!” Y Hi Nhi rống lên như quỷ kêu một hồi, cảm giác có thứ gì đó rơi ra ngoài, nghe được bác sĩ hô một câu “Sinh ra rồi!” Ngay sau đó liền ngất đi.

“Oa oa.” Tiếng khóc trẻ con vang lên, hấp dẫn tất cả các bác sĩ, y tá.

“Hi Nhi, Hi Nhi, mau tỉnh lại đi, bác sĩ, xảy ra chuyện gì vậy? Sao Hi Nhi lại ngất đi, mau cứu cô ấy!” Vũ Văn Bác thấy Y Hi Nhi ngất đi, sợ đến sắc mặt cũng tái nhợt, hét to. “Vũ Văn tiên sinh đừng lo lắng, phụ nhân chỉ quá mệt mỏi, không có gì đáng ngại.” Có hai người lập tức nhào tới bên người Y Hi Nhi quan sát đủ kiểu.

“Vũ Văn tiên sinh, trước hết ngài xem đứa bé một chút.” Một y tá ôm lấy đứa bé đi tới, muốn để Vũ Văn Bác xem con trai của anh.

Ai biết được, Vũ Văn Bác không hề sung sướng nhìn đứa trẻ, mà chỉ khẩn trương cầm lấy hai tay của Y Hi Nhi, si ngốc nhìn khuôn mặt tái nhợt Y Hi Nhi, đau lòng giống như toàn bộ thế giới bị phá hủy.

Bác sĩ, y tá cũng không biết nên làm sao, đôi vợ chồng này thật sự là quá tuyệt, đầu tiên là đe dọa đứa bé còn chưa ra đời, chờ đứa bé vừa sinh ra xong, mẹ bị ngất, cha cứ nhiên nhìn cũng không nhìn đứa bé lấy một cái.

Mọi người bắt đầu có cảm giác đồng cảm không nói nên lời với vận mệnh tương lai của đứa bé.

“Ra ngoài mời Cố tiểu thư vào đi.” Một y tá lớn tuổi chính bảo với y tá trẻ tuổi hơn.

Cố Nhã Thuần nhanh chóng vào phòng sinh, thay cha mẹ đứa bé làm tất cả.

Chờ lúc Y Hi Nhi yếu ớt tỉnh lại, đã đang ở trong phòng bệnh chăm sóc đặc biệt rồi, Vũ Văn Bác vẫn cầm tay Y Hi Nhi không thả, si ngốc nhìn khuôn mặt Y Hi Nhi, vừa thấy Y Hi Nhi tỉnh lại lập tức sốt ruột nhìn Y Hi Nhi.

“Bảo bối, bảo bối của anh, đã làm em đau rồi, anh yêu em.” Vũ Văn Bác tuyệt không cảm thấy buồn nôn tỏ tình, cầm Y Hi Nhi ngón tay, hôn rồi lại hôn, khuôn mặt kích động.

Y Hi Nhi nhìn trong phòng còn có những người khác, ngoài Lâm Hựu Lật ra, mọi người đều ở đây cả, ngay cả ông bác quản gian mặt than của Cố Nhã Thuần cũng đang ở đây cười, mặc dù Y Hi Nhi cảm thấy cái ông bác hay xấu hổ này cười rất quý dị nhưng ngoài ý muốn lần đầu tiên cảm thấy rất ấm áp.

“Đặt cho đứa bé một cái tên đi, trước hết nghĩ một cái nữ danh đã.” Đoàn Mộc Thác đề nghị.

“Ừ, Đúng vậy, phải có một cái tên thật hay, Hi Nhi em thích tên gì, để em chọn được không?” Vũ Văn Bác mỉm cười nhìn Y Hi Nhi, bây giờ trong mắt anh đều là bóng dáng của vợ yêu.

Y Hi Nhi suy nghĩ một chút, chuyện đặt tên này thật sự cô cũng không có ý kiến gì, có điều đứa con này là do cô khổ cực mới sinh ra được, nếu để người khác gọi lung tung thì cô không cam lòng, cho nên rất nghiêm túc suy nghĩ.

“Mọi người nói đứa bé này giống ai đây?” Đinh Tiểu Vũ một mực chơi đùa với đứa bé, nói tới cũng kỳ quái, đứa bé mới ra đời đều rất thích ngủ, nhưng đứa bé Y Hi Nhi sinh lại rất có tinh thần, hơn nữa còn không sợ người lạ, có một đôi mắt thật to chớp chớp nhìn mọi người, không sợ gì cả, nhìn kỹ thì trong mắt còn có nụ cười.

“Tôi cảm thấy là giống lão đại, mọi người nhìn đôi mắt nhỏ dài sắc bén kia, căn bản là bản sao của lão đại chúng ta.” Đoàn Mộc Thác tiên phong nói, đôi mắt nhỏ dài sắc bén của Vũ Văn Bác, đích thực là rất giống.

“Tôi lại cảm thấy giống Hi Nhi, mặc dù bảo bối mới còn nhỏ như vậy, so với những đứa trẻ khác vừa sinh ra thì da dẻ của bảo bối rất hồng hào, thừa kế nước da đẹp của Hi Nhi, nhất định về sau sẽ là một mỹ nam tử có làn da nõn nà.” Đinh Tiểu Vũ phản đối.

“Theo tôi thấy đều giống, mọi người nhìn ánh mắt của tiểu thiếu gia mặc dù cực kỳ giống Vũ Văn tiên sinh, nhưng mỉm cười trong mắt lại rõ ràng là phong vận của Hi Nhi tiểu thư, cái mũi cũng giống Vũ Văn tiên sinh, nhưng da lại đẹp như da Hi Nhi tiểu thư, đứa nhỏ này thừa kế tất cả ưu điểm của cha mẹ, sau này trưởng thành sẽ rất được.” Quản gia của Cố Nhã Thuần nói.

Nhất thời lúc này, trong phòng bắt đầu thảo luận chủ đề xem đứa bé giống ai, sau khi thảo luận xong, Hi Nhi mới giật mình phát hiện thì ra bọn họ đã cắt ngang chuyện đặt tên của cô rồi, nhưng đợi đến khi cô nghĩ tới, cô đã không có hơi sức gì, mơ màng thiếp đi.

Trong giấc ngủ, Y Hi Nhi cảm giác mình thật hạnh phúc, thật hạnh phúc.

5/

Trong mơ, Y Hi Nhi cảm thấy giống như mình đang đi tới thiên đường. Nơi này mây trắng bông bành, trời xanh như một khối bảo thạch màu xanh lam xinh đẹp trên đỉnh đầu, thỉnh thoảng có một trận gió mang theo hương hoa ngọt ngào thổi qua, dòng suối nhỏ reo vui chảy xuôi, thỉnh thoảng có vài đóa hoa nhỏ tươi xinh mọc trên thảm cỏ xanh mướt, dẫn dụ bướm bướm xinh đẹp nhẹ nhàng tung bay.

Bên dòng suối nhỏ, Vũ Văn Bác ôm lấy cô, hai người tình cảm nồng nàn đối diện nhau, Y Hi Nhi thấy trong mắt Vũ Văn Bác đều là ấm áp và cưng chiều, trong lòng không khỏi có một trận run rẩy.

Chợt, cô cảm thấy trên đỉnh đầu có tiếng hô hấp cực nóng, vừa ngừng đầu, môi hai người chạm vào nhau.

Đôi môi mềm mại, đôi môi ngọt ngào, đôi môi nóng bỏng, xen vào cùng một chỗ, tấu vang lên những nốt nhạc mỹ lệ.

Y Hi Nhi say mê chìm đắm trong tình cảm dịu dàng, ngọt ngào của Vũ Văn Bác, không thể tự kiềm chế, thân thể nhịn không được run lên, ưm một tiếng, lập tức toàn thân Vũ Văn Bác cũng mềm nhũn, bàn tay thăm dò trong quần áo Y Hi Nhi, khước miệng hơi nâng lên ý cười.

“Cha, mẹ, hai người đang làm gì vậy?” Đang lúc Y Hi Nhi và Vũ Văn Bác say sưa ôm hôn, cũng đã sắp đến tình trạng không thể vãn hồi. Một tiểu chính thái(*) mềm mại, đáng yêu, lạnh lợi đi tới. Ánh mắt ham học hỏi tràn đầy nghi ngờ nhìn hai người Y Hi Nhi và Vũ Văn Bác.

(*) từ gốc là: (tiểu chính thái) = từ tiếng Nhật: Shotaro/Shota: Bé trai. Chỉ những cậu bé/thiếu niên/những chàng trai trẻ tuổi, ngây thơ. Nguồn : trích chú thích trong cuốn “Chết, sắp bầy rồi” do Lục Hoa dịch. (thật là cao thâm _ _ |||)

Vũ Văn Bác mắt không biểu cảm ngẩng đầu lên, lạnh lẽo nhìn con trai đi theo sau mấy người nào đó một cái, trong mắt biểu hiện rõ ràng rằng hiện tại tâm trạng anh rất không vui.

Y Hi Nhi bị chính con trai mình bắt gặp, cả khuôn mặt đỏ bừng, nhất thời không biết trả lời thế nào. Chẳng lẽ lại nói cha mẹ nó vừa mới hoan ái sao? Đại khái thì một đứa trẻ còn chưa hiểu được cái gì gọi là nam nữ hoan ái, phải nói là giao phối, giống như nó nhìn thấy ở mấy con chó nhỏ vậy.

Mẹ ơi, nghĩ đến hai chữ giao phối, đột nhiên cô cảm thấy mình thật sự là quá xấu xa rồi.

“Mẹ vừa bị gió lớn làm đau đầu lưỡi, cha con giúp mẹ chữa đấy.” Y Hi Nhi nói khoác mà không biết ngượng.

“Ah? Gió lớn sẽ làm đau đầu lưỡi sao? Lần trước con và dì tiểu Đình đi chơi ở Kuala Lumpur, dì tiểu Đình với chú Lam cũng làm như vậy, có điều khi đó dì tiểu Đình rất tức giận.” Mặt tiểu chính thái nghiêm túc cộng thêm vẻ đứng đắn nói, còn bắt chước dáng điệu của một nghiêm cứu.

“Mẹ cháu đang nói đùa đấy, thật ra vừa rồi bọn họ.” Cố Nhã Thuần xấu xa tiếp lời.

Chẳng qua, Cố Nhã Thuần vẫn chưa nói hết, đôi mắt nhỏ dài của Vũ Văn Bác nhìn qua, Cố Nhã Thuần lập tức ngậm miệng lại, nhún nhún vai.

“Cha, ánh mắt cha vừa rồi thật là kinh khủng.” Tiểu chính thái lắc lắc cánh tay Vũ Văn Bác, “Vậy rốt cuộc cha với mẹ vừa làm gì?” Đây là lúc tiểu chính thái tò mò, ham tìm hiểu nhất, vấn đề gì cũng hỏi cho đến khi bằng lòng mới bỏ qua.

“Hôn môi, là một cách thức bày tỏ tình yêu phổ biến từ thời xa xưa, cũng là một loại hưởng thụ ngọt ngào. Các dân tộc khác nhau trên thế cũng đều vui vẻ tiếp nhận nó. Hôn môi có thể cho người ta khả năng thưởng thức vẻ đẹp của tình yêu. Giữa người yêu, chỉ khi bắt đầu hôn môi mới có thể thật sự trải nghiệm hương vị ngọt ngào của tình yêu. Vừa rồi cha mẹ con đang hôn môi, vì họ rất yêu nhau.”

Lâm Hựu Lật bình tĩnh và nghiêm túc giải thích. Dường như khiến chuyện hôn môi này trở nên rất tao nhã và âm áp. Vũ Văn Bác và Y Hi Nhi thở phào nhẹ nhõm, quả nhiên là một bác sĩ thiên tài. Chuyện hôn môi xấu hổ như vậy được cô giải thích một cái đã trở nên rất trang nhã rồi.

Tây Môn Dật ôm chặt Lâm Hựu Lật, trong mắt tràn đầy ý cười, ghé vào bên tai Lâm Hựu Lật, nhẹ nhàng cắn lỗ tai Lâm Hựu Lật, dùng thanh âm chỉ có hai người bọn họ mới có thể nghe được hỏi: “Nếu đã như vậy, sau này anh hôn môi với em trước mặt người khác, em không thể tức giận.”

Y Hi Nhi nhìn hành động, cử chỉ vô cùng thân mật có thể sẽ dạy hư con trai của Tây Môn Dật và Lâm Hựu Lật, muốn nói gì đó nhưng lại không thể làm gì. Vốn con trai hoàn toàn không nghĩ ngợi gì cả, nghe cô nói xong không chừng lại nghĩ lung tung.

Bất đắc dĩ, bất đắc dĩ, mọi loại bất đắc dĩ.

Tiểu chính thái cái hiểu cái không nghe, im lặng trong chốc lát rồi nhìn Y Hi Nhi, nghiêm túc hỏi: “Có phải là yêu thì đều có thể hôn môi không?”

“Đúng vậy, cha rất yêu mẹ, cho nên mới hôn mẹ con. Sau này con trưởng thành cũng sẽ yêu một cô bé, đến lúc đó con cũng có thể hôn cô bé ấy.” Vũ Văn Bác kiên nhẫn nói.

“Đã vậy, mẹ vẫn nói mẹ rất yêu con, vậy hai người chúng ta có phải cũng có thể hôn môi đúng không?” Đột nhiên tiểu chính thái hỏi, nói xong, đã nhào qua hôn Y Hi Nhi.

Trên mặt tất cả mọi người đều là kinh hãi, sau đó thì bật cười, chỉ có sắc mặt Vũ Văn Bác biến thành màu đen, cực kỳ buồn bực.

Y Hi Nhi sợ đến hét to: “Không được, không được.”

Vũ Văn Bác vỗ vỗ vai Y Hi Nhi, lay cô tỉnh.

Mở mắt, Y Hi Nhi nhìn đôi mắt Vũ Văn Bác đổ lên với râu ria trên cằm, lại nhìn nhìn khung cảnh xung quanh. Bây giờ mới phản ứng được là vừa rồi cô chỉ đang nằm mơ. Có điều giấc mơ này cũng nhắc nhở nhất định sau này cô phải cực kỳ cẩn thận giáo dục con trai, nhất là không thể để nó ở cùng những người không đứng đắn, nếu không có thể cũng sẽ bị dạy cho hư.

“Cái gì không được? Nằm mơ thấy gì?” Vũ Văn Bác dựa vào đầu giường, để Y Hi Nhi tựa đầu vào bên hông của anh, nhẹ nhàng ôm Y Hi Nhi, dịu dàng hỏi.

“Em nằm mơ thấy chuyện của rất nhiều năm sau này rồi. Khi đó chúng ta càng hạnh phúc hơn, tất cả mọi người đều có cuộc sống hạnh phúc. Dì Đình lại thành một đôi với Lam Lăng Thiên, Lâm Hựu Lật trở lại bên cạnh Tây Môn Dật hơn nữa còn rất ân ái, đáng về con chúng ta cũng đặc biệt đáng yêu.” Y Hi Nhi từ từ nói.

“Vậy em nói cái gì không được?” Vũ Văn Bác kỳ quái hỏi, giấc mơ hạnh phúc như vậy, sao lại nói không được?

“Bởi vì. . . . chúng ta hôn môi bị con thấy được, nó cũng muốn hôn môi với em. Em chỉ hét lên không được..., bằng không còn có thể nói gì đây?” Y Hi Nhi vác bộ mặt nghiêm trọng nói, tự nhiên lại mơ như vậy, thật sự khó hiểu mà.

“Ha ha. . . . con không thể hôn môi với em, anh có thể chứ?” Vũ Văn Bác nói xong, nhẹ nhàng đặt Y Hi Nhi trên gối đầu, anh ngồi dậy.

“Anh muốn làm gì?” Y Hi Nhi liếc xéo Vũ Văn Bác hỏi, trong mắt tràn đầy nụ cười.

“Em có biết, mười tháng phải nhịn, anh sắp quên hương vị của em rồi. Tối nay ít nhất cũng phải bồi thường cho anh một chút. Em yên tâm, anh sẽ không làm gì, chỉ muốn hôn em thôi. Em có biết vừa rồi anh có bao nhiêu sợ hãi không? Anh đã hỏi bác sĩ, có thể buộc ga-rô (ngăn sinh nở), chờ sau khi cơ thể em hồi phục, chúng ta liền đi làm. Như vậy về sau em sẽ không phải chịu đau nữa.” Vũ Văn Bác đau lòng liên tục vuốt ve Y Hi Nhi, trên mặt đều là xót xa.

Y Hi Nhi nhìn cái người đàn ông yêu mình còn hơn sinh mạng, trên mặt nở nụ cười như một đóa hoa kiêu diễm, chủ động ôm chặt cổ của Vũ Văn Bác, hôn thật sâu.

Đêm, đang nồng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuong-ep-co-nang-nam-vung-lam-vo>